

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—விரிவுரை	...	...	3	0	௮
திருப்பாவை விரிவுரை	...	...	1	0	0
ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	...	1	4	0
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	...	...	1	8	0
ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	...	1	12	0
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	...	...	1	4	0
ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	...	1	8	0
திருச்சந்த விருத்தம் விரிவுரை	...	...	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், } கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு இவற்றின் விரிவுரை }	...	...	1	0	0
ஷெ ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	...	1	4	0
பெரிய திருமொழி 1, 2, பத்துக்களின் விரிவுரை	...	...	3	0	0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	...	...	1	8	0
திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி	...	...	2	0	0
திருவெழுகூற்றிருக்கையும் மடல்களும்	...	...	2	4	0
இராமானுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	...	0	12	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	...	1	0	௮
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	...	0	4	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	...	0	2	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	...	0	12	0
ஸ்தோத்தரவ்யாக்யான சோதனம்	...	...	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	...	...	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	...	...	0	4	0
ஸுதர்சன சதகம் மிகத் தெளிவான தமிழுரை	...	...	1	0	0
உபந்யாஸரத்ரமாலா (க்ரந்தலிபி) ஸம்ஸ்கிருதபாஷை	...	...	0	6	0
ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம் விரிவுரை (தெலுங்கு லிபி)	...	...	1	3	0
அதிமாநுஷஸ்தவம்	ஷெ	ஷெ	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	ஷெ	...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	ஷெ	...	0	3	0
ஹ்ருதயமூலம் (முமுகூஷப்படி முதலியவை 3.)	ஷெ	...	0	6	0

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
தில்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

மூன்றம்பத்து—முதல் திருமொழி,

இருந்தணமாநிலம்.

அவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப்பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்திரார்த்தத் துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று திருவுள் ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைத்தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் ‘திருப்பிரிதி’ என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டாந் திருமொழியால் அதனையனுபவித்து, அதன்பிறகு வதரியைவணங்கி அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் ஸந்திகொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு ஸாளக்ராமம் ஹைமசாரணியம் சிங்கவேள் குன்றம் திருவேங்கடம்என்னுந் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸனஞ்செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை அதுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதாந் திருமொழியோடே அவ்வதுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் மங்களாசாஸனம் செய்யவிரும்பித் திருக்கோவலூர் மங்களாசாஸனத்தோடே கீழ்த்திருமொழி தலைக்கட்டப்பெற்றது. நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டனுள் மற்றொன்றாகிய திருவஹீந்திரபுரத்தை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. ... . *

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசீரிய வீரந்தம்.

இருந்தண மாநிலமேனமதாய் வளைமருப்பினி லகத்தொடுக்கி *

கருந்தணமாகடல் கண்யேன்றவனிடம் கமலநன் மலர்த்தேற

லருந்தி * இன்னிசை முரன்றேழுமளிகுலம் பொதுளியம்பொழிவாடே *

செருந்திநாண்மலர் சென்றணைத் துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே.

(க)

பதவுரை.

இரு தண்	{ மிகக் குளிர்ந்த பெரிய	நல் கமலம்	{ நல்ல தாமரைப்பூவின்
மாரிலம்	{ பூமியை	மலர் தேறல்	{ தேனைக் குடித்து
எனம் அது	{ வராஹ ரூபியாய்	அருந்தி	{
ஆய்	{	இன் இசை	{ இனிய ராகங்களைப்
வளை மருப்பு	{ வளைந்த கோரப்	முரன்று	{ பாடிக்கொண்டு கூத்தாடா
அகத்தினில்	{ பங்களினிடத்தே	எழும்	{ நிற்கிற
ஒடுக்கி	அடக்கினைவறையும்,	அளி குலம்	{ வண்டுகளின் கூட்டங்கள்
		பொதுளி	{ நெருங்கி
கரு தண் மா	{ கறுத்துக் குளிர்ந்து	செருந்தி	சுரபுன்னை மரத்தினுடைய
கடல் கண்	{ பெருத்தகடலில்	நாள் மலர்	அப்போதலர்ந்த பூவிலே
துயின்றவன்	{ யோக கித்திரை	சென்று	{ போய்ச் சேர்ந்து
	{ செய்தருள்பவரையுமுள்ள	அணைந்து	{
	{ எம்பெருமானுக்கு	உழிதரு	{ ஸஞ்சரிக்கப் பெற்ற
இடம்	{ வாழுமிடம்	திரு அயிந்திர	{ திருவஹீந்தரபுரமாம்.
	{ (எது வென்றால்);—	புரம்	{
அம்	{		
பொழிலாடே	{ அழகிய சோலைகளினுள்ளே		

* * *—முன்னடிகளில் திவ்யதேசத் தெம்பெருமானுடைய சிறப்பும், பின்னடிகளில் திவ்யதேசத்தின் சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன; மேற்பாசுரங்கள் தோறும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. மஹாவராஹமாகி மாநிலத்தை மீட்டுக் கொணர்ந்தவனும் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண் வளர்ந்தருள் பவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருவயிர்திரபுரம்; அஃது எப்படிப்பட்டதென்றால்; அங்கே பலபல சோலைகளுண்டு; அவற்றில் திரள் திரளாக வண்டுகள் புகுந்து மதுவைப்பருகிக் களித்து அக்களிப்புக்குப் போக்குவீடாக இனிய இசைகளைப் பாடிக்கொண்டு உலாவாநின்றன; உலாவுப்போது செறியப்பூத்த சுரபுன்னை மரங்கள் தென்படவே அவற்றிலும் மதுவைப் பருகச்சென்று சேர்கின்றன; இப்படிப்பட்ட சோலைவாய்ப்பையுடையதாம் அத்திருப்பதி.

1. “உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்துள் ஊறிய தேன்” என்னப்பட்ட பகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், 2. “போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதிலொண் சீரார் தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திடவேண்டி” என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிர்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாக வுடைத்தாகியும், ஊர்த்தவகதிக்கு ஸாதகமாகிய இரண்டு சிறகுகள்போன்ற கர்மஜ்ஞாநங்களையுடையதாகியும் ஸாரக்ராஹிகளாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச் சொல்லுவதுவழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அதுபவித்த ஆந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக 3. “பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி” என்கிறபடியே நாரதமுனிவர் திருப்பாணுழ்வார் தம்பிரான்மார் முதலானாரைப்

1. பெரிய திருமொழி 4—3—9.

2. இராமானுச துற்றந்தாதி 99.

3. திருவாய்மொழி 3—5—2.

இவ்வகையாகக் கூடும் பொருள் ஸ்வாபதேசார்த்தம் [உள்ளுறை பொருள்] எனப்படும். இவ்வகைப்பொருள்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே அந்நிபதேசமாக வண்டுகளென்றும் தும்பிகளென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் லௌகிகப் பொருள்களையிட்டு வருணிப்பதாகச் சில ஆசிரியர்களின் கொள்கை. திருவாய் மொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியின் முதற்பாட்டாகிய “மானேய் கோக்குநல்லீர்” என்ற பாட்டில் “தேனா சோலைகளுக்கு” என்ற விடத்து வியாக்கியானங்களில்—“நித்யப்ராப்யனயக்கொண்டு அங்கேயிருக்கிற வன் ஆசிரித் உகந்ததொரு தாவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு முகம் கொடுத்துக்கொடு நிர்க்குரப்போலே அங்குள்ளாரும் இங்கே போந்து ஸ்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திரயக்குக்களாயும் அவனை விடமாட்டாதே நிற்கிறபடி; நித்யரும் முகத்தரும் ஷடூரில் ருசியுடையாரும் உகந்தருளின நிலங்களைப்பற்றியிறே கிடப்பது.....உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேசம்மாய்த் தோற்று மிறே” என்றருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலே திவ்யதேசங்களைப்பற்றி வாழ்கிற ஸ்தாவர ஜங்கமங்களனைத்தையும் நித்ய முகத்தர்களாகக்கொள்ளும் அத்தவஸாயம் நம் ஆழ்வராசார்யர்கட்குக் குறையற்றிருந்ததாக விளங்கா நின்றது. “சஹதவஹஜஜாவராஸூரபாயஃ ஸ்ரஹவநூஃ விஹவாஜஜெஹா உத்யிராமபாஜி ஜஹிதஜநாஜத்யபக் ஸ்ராவாநூஃ ஸ்ரபனௌ வஸநியததி ஹஸ்ய ப்ராஹுரௌ ஸூரஜாஃ” அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸராயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தாஃ விமலசரமதேஹா இத்யமீ ரங்கதாம-மஹிதமஹஜதிர்யக் ஸ்தாவரத்வாஃ ச்ரயந்தே ஸுநியதமிதி ஹ ஸ்ம.ப்ராஹுரேப்யோ நமஸ்ஸ்தாத்.” [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்] என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இவ்வுறுதியை வற்புறுத்தும். ஆகையாலே அஃறிணைப் பொருள்களைப்பற்றி ஆழ்வார்கள் வருணித்து அருளிச்செய்துள்ள விடங்களுக்கு ஸ்வாபதேசார்த்தமென்று வேறொரு

பொருள் கூறவேண்டியது அத்தயந்த ஆவச்யகமன்றாயினும், உள்ளுறை பொருளென்னு மிப்பொருளும் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் ஓடிக்கிடந்ததுண்டென்று கொள்ளலாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தின் பிற்பகுதியிலும் மூன்றாம் பிரகரணத்தின் முற்பகுதியிலும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களுக்கு வழி காட்டப்பட்டிருக்குமாறு காண்க.

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையார் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளி னால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக்கொண்டு, பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற்குத்தி அங்கு நின்றும் எடுத்துக்கொண்டெவ்ந்து பழையபடி விரித்தருளினான் என்ற வரலாறு முதலடியில் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவாரஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்தமகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஏகார்க்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கிறீனென்று மஹா வராஹரூபியாகிக் கோட்டுருனியார் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. 1. “பாராருலகம் முதுமுந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத்தேனமாய் எடுத்த வாற்றலம்மான்” என்று இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே அருளிச்செய்வார்.

“பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்?, உராயுலகளந்த நானு—வாரகத், தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ எந்தை, யடிக்களவுபோந்தபடி” என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு “வளைமருப்பினிலகத்து ஒடுக்கி” என்றார்போலும்.

கருந்தண்ணமாகடல் கண்துயின்றவன்—“உவர்க்குங் கருங்கடல்நீருள்ளான்” என்கிறபடியே உப்புக்கடலிலும் எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அதனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; திருப்பாற் கடலில் துயில்கொள்ளும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அப்போது கருங்கடல் என்றது தனது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்தநிறங்கொண்ட கடல் என்றபடி. “அன்றிக்கே; திருப்பாற்கடல்தான் மஹா வராஹத்தினுடைய குளம்பிலே துகளாய்க்குழம்பித் தன்னிறம் போயிற்றென்னவுமாம்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தியும் நோக்கத்தக்கது.

தேறல்—தேன். பொதுளுதல்—நெருங்குதல். “பொதுளியம் பொழிலுடே” என்று மேலோடே அந்வயித்து, செறிந்து அழகிய பொழிலுடே என்று பொருள் கொள்ளவுமாம்.

‘அஹீந்த்ரபுரம்’ என்ற வடசொல் அயிந்திரபுரம் என விகாரப்பட்டது. அஹீந்த்ரன்—திருவனந்தாழ்வான் ; அவன் பூஜித்ததலமாதல் பற்றி இத்திருப் பதிக்கு இத்திருநாமமாயிற்றென்பர். ... . (க)

மின்னுமாழியங் கையவன் செய்யவளுறைதரு திருமார்பன் *
பன்னுநான்மறைப் பல்பொருளாகிய பரணிடம் வரைச்சாரல் *
பின்னுமாதவிப் பந்தலில்பெடைவரப் பிணியலிழ் கமலத்து *
தென்னவேன்று வண்டின்னிசை முரல்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (உ)

மின்னும் } ஆழி } ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழியை
அம் } கையவன் } அழகிய திருக்கையிலே உடையவனும்
செய்யவன் } உறைதரு } பிராட்டி நிய்வாஸம்
திரு மார்பன் } பன்னுகிற திருமார்வை புடையவனும்
பன்னு } ஓதப்பட்டு வருகிற நான்கு நால் மறை வேதங்களின் பல்வகைப் பல் பொருள் பொருள்களும் தானேயா ஆகிய } யிருப்பவனுமான
பரன் } பரம புருஷனுக்கு
இடம் } வாழுமிடம் (எதுவென்றால்)
வண்டு } வண்டுகளானவை
வரை சாரல் } மலைப் பக்கங்களில்

மின்னும் } நெருங்கியிருக்கின்ற
மாதவி } குருக்கத்தில் பந்தலில் நின்றும்
பெடை } தம் பேடைகள் [பெண் வண்டுகள்]
வர } தம்மிடம்வந்து சேர்வதற்காக
பிணி } கட்டு அலிழ்கிற அலிழ் } தாமரைப்பூவிலே கமலத்து } இருந்துகொண்டு
தென்ன } தென்ன தெனுவென்று என்று
இன் இசை } இனிய இசைகளைப் முரல்தரு } பாடா நிற்கப்பெற்ற
திரு அயிந்திரபுரம்.

* * *—திருவாழியாழ்வானைத் திருக்கையிலே சலியாதே பிடிக்கவல்ல னாகையும் திருமகள் கொழுநனையிருக்கையும் வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனையிருக்கையும் பரமபுருஷத்வலக்ஷணங்களாதலால் அவை மூன்றையும் முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட பரம்புருடன் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரமென்கிறார். கரிய கோலப்பிரானது கையிலே திருவாழி விளங்குவதானது காளமேகத்திலே மின்னல் மின்னிதழ்போலே யிருக்கையால் ‘மின்னு மாழியங்கையவன்’ என்றார். “கூழலாஹொஹு ஹொஹு... ஹொஹுஹுஹு” என்ற (ஸுதர்சனசதகம்) வர்ணனசமத்தகாரம் காண்க. திருமார்பிலும் ஒரு மின்னற்கொடி நிய்யூயாய் விளங்குகிறதென்கிறார் செய்யவளுறைதரு திருமார்பன் என்று.

பன்னு நான்மறைகளாவன:—ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன: இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால் அதற்கு முன்னிருந்த தைத்திரியம் பௌடியம் தலவகாரம் சாமம் என்ற நான்கும் என்று கொள்ளுதல் தகும். வேதங்களின் பூர்வபாகமாகிய கருமகாண்டங்களில்

பரப்ராஹ்மத்தின் ப்ரதிபாதம் இல்லையே; கருமங்களைப்பற்றித்தானே சொல்லி யிருக்கிறது; ஆகையாலே எல்லா வேதங்களுக்கும் எம்பெருமானே பொருளாயிருப்பதாகச் சொல்லலாமோ? என்று நினைக்கவேண்டா; பூர்வகாண்டங்களில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற யஜ்ஞயாகாதி கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுபவன் எம்பெருமனையாதலால் ஆராதப்ரகாரமுணர்த்தும் முகத்தால் ஆராத்யனை எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகக் குறையிலையென்க. ஆனதுபற்றியே “வெடுபெறு வுடுவெடுபெறுவெடு வெடி” = வேதங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் நானே பொருள்” என்று எம்பெருமான் தானே பணித்துவைத்ததும்.

[வரைச்சாரல் இய்யாதி.] 1. “தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரி யாதே, பூவிரிய மதுதகரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே” என்னுமாபோலே வண்டுகளானவை பேடைகளுடனேகூடித் தாமரைமலரிலே இருந்துகொண்டு மதுபானம் பண்ணுகிறதெனில் தம்பதிகட்குப் பிரணய கலஹம் [ஊடல்] உண்டாகி, பேடையானது ஆண்வண்டை நோக்கி ‘இனி நீ ஜீவிக்கும்படி யெல்லாம் நான் காண்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிக் குருக்கத்திப் பந்தலிலே சென்று புகுந்தொளித்தது; அதைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத ஆண் வண்டானது, தனது அப்பேடை ஊடல்தீர்ந்து ஓடிவருமாறு தன் கஷ்ட நிலைமையை வெளியிடுகிற இன்னிசைப்பாடல்களைத் தாமரை மலரினின்றி கிழ்த்தா நின்றதாம்; இப்படிப்பட்ட பொழில்வாய்ப்புப்பொருந்தியது திரு வயிர்திரபுரம். வண்டானது சாகைகளின் துனியிலே திரியுமாபோலே வேத சாகைகளின் துனியிலே [உபநிஷத்துக்களிலே] விளங்குகின்ற எம்பெருமான் பிராட்டியோடே பிரணயகலஹங்கொண்டு செய்யும்படிக்களைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. “பிராட்டியுந்தானுமான சேர்த்தியில் ப்ரணயகலஹம் மாறாதே செல்லுமாபோலேயாயிற்று அங்குத்தைத் திரயக்குக்களுடைய யாத்ரையும்” என்பது பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை யருளிச்செயல்.

மாதவீ—வடசொல்; குருக்கத்தி.

....

....

(உ)

வையமேழுமுண் டாலிலைவாசிய மாயவன் * அடிபவர்க்கு

மெய்யனாகிய தேய்வநாயகனிடம் மெய்தகு வரைச்சாரல் *

மொய்கொள்மாதவி செண்பகம் முயங்கிய முல்லையங்கொடியாட *

செய்யதாமரைச் செழும்பிணை திகழ்தரு திருவயிர்திரபுரமே.

(ங)

வையம் ஏழும் { (பிரளயகாலத்தில்)
உண்டு { எல்லாவுலகங்களையும்
திருவயிற்றி
ஊட்கொண்டு

ஆலிலை
வையம் { ஆலந்தளிரிலே
மயாவன் { போதுபோக்கின
ஆச்சர்யபூதனும்,

அடியவர்க்கு { தன்னை யடிபணிந்தவர்க்கு
மெய்யன் { உண்மையாக ஸேவை
ஆகிய { ஸாதிக்கு மவனுமான

தெய்வ { தெய்வநாயகப்
நாயகன் { பெருமானுக்கு
இடம் { உறைவிடம்;—

மெய் தரு { அப்பெருமானுடைய
வரை சாரல் { திருமேனியோடொத்த
{ நிறத்தான மலையின்
{ அருகில்,

மொய்கொள் { நெருங்கிய குருக்கத்திச்
மாதவி { செடிகளோடும் செண்பக
செண்பகம் { மரங்களோடும்

முயங்கிய தழுவிய

முல்லை அம் { அழகிய முல்லைக்கொடிகள்
கொடி ஆட { அசையாநிற்கப்பெற்றதும்

செய்ய { செந்தாமரைப்பூக்கள்
தாமரை { செழித்து வளர்கின்ற
செழு பனை { வயல்கள்
திகழ்தரு { விளங்கப்பெற்றதுமான

திரு அயிந்திரபுரம்.—

* * *—பூமிப்பரப்படங்கலும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து ஒரு சிற்றூலந்தளிரிலே கண்வளர்த்தருளின ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தணை பெருமான், ஆச்ரித ரக்ஷணத்திலே அப்படிப்பட்ட அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தை விளங்கச்செய்துகொண்டு வாழ்மிடம் திருவயிந்திரபுரம். இத்திருப்பதியிலுள்ள தெய்வநாயகப் பெருமானுக்கு ‘ஊவஸவது?’ (தாஸ ஸத்யன்) என்றொரு திருநாமமுமுண்டாகையால் ‘அடியவர்க்கு மெய்யன்’ என்கிறார்.

‘தைவம் உண்டு’ என்று ஆதரவோடு அங்கீகரியாவிடினும் ‘தைவம் உண்டு’ என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆகேஷ்பாதிகளாலே பகைமை பாராட்டாதிருக்கும் நிலை அத்வேஷ மெனப்படும்; இதுவே பரமபக்திக்கு முதற்படியாகும். ஒரு வஸ்துவில் ஒருவனுக்குத் த்வேஷம் குடி கொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வஸ்துவைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேமுடியாது; அன்றி ‘நேசமுமில்லை, த்வேஷமுமில்லை’ என்கிற நிலைமையிலிருந்தால் அவன் நாளடைவில் அவ்வஸ்து விடத்தில் பரமபக்தி பர்யந்தமான அன்பைப் பெற்றுவிடக்கூடும் என்பது அனைவர்க்கும் அதுபவவலித்தமான விஷயம். ஆனதுபற்றியே அத்வேஷ மென்பது பரம ப்ரீதிக்கு முதற்படியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது: இப்படிப்பட்ட அத்வேஷ முடையாரையும் எம்பெருமான் அடியவராகத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை மெய்மையாகக் காட்டித் தந்தருள்வன் என்பது அடியவர்க்கு மெய்யன் என்ற திருநாமத்தின் பொருளாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமா நெழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருவயிந்திரபுரம் குருக்கத்திச்செடிகளும் செண்பகமரங்களும் முல்லைச்செடிகளும் தாமரைத்தடாகங்களும் மலியப்பெற்று மலைச்சாரலிலுள்ளதாம். (ங)

மாறுகொண் டேன்றெதிர்த்தவல் லவுணன்தன்மார்வக மிருபிளவா *
கூறுகொண்டவன் குலமகற்கின்னருள் கோதேத்தவனிடம் * மிடைந்து
சாறுகொண்டமென் கரும்பிளங்கழைதகை விகம்புற மணிகீழல் *
சேறுகொண்டதண் பழனம் தேழில்திகழ் திருவயிந்திரபுரமே. (சு)

மாறு கொண்டு பகைமையைக்கொண்டு
உடன்று கறுவிக்கொண்டு
எதிரந்த எதிரிட்டிவந்த
வல் { வலிவுள்ள இரணியாசா
அவுணந்தன் { னுடைய
மார்வகம் இரு { மார்வானது இரண்டு
பிளவு ஆ { பிளவாம்படி
கூறு { பிளந்தொழித்து
கொண்டு {
அவன் குலம் { அவனது சிறந்த மகனான
மகற்கு { ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு
இன் அருள் { நல்ல க்ருபைபண்ணின
கொடுத்தவன் { பெருமான் வாழுமிட
இடம் { மாவது;—
மிடைந்து ஒன்றோடொன்று நெருங்கி

சாறு { ரஸமயமா யிருக்கிற
கொண்ட {
மெல் கரும்பு { மெல்லிய கரும்பின் இளந்
இள கழை { தழிகளானவை
தகை விசம்பு { (தங்களை விடும் வளர
உற { வொட்டாமல்) தடை
செய்கின்ற ஆகாசத்தைக்
கிட்டி வளர்ந்திருப்பத
னல்
மணி நீழல் அழகிய நிழலையுடையதும்
சேறு { (கருப்பஞ் சாற்று வெள்ளத்
கொண்ட { தினால்) சேற்றையுடைத்
தாய்
தண் குளிரந்த
பழனமது { நீர் நிலங்களின் அழகு
எழில் {
திகழ் விளங்கப் பெற்றதுமான
திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—“ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபுதநாம்”
என்று ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாயிராநின்ற தன்னோடே எதிரிட்டி
வந்த இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்தொழித்து, பாகவத சிகாமணியான
ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள்செய்த பெருமான் அப்படிப்பட்ட விரோதி
நிரஸநகிர்க்கிரமமும் ஆச்சரித பக்ஷபாதமுமாகிற திருக்குணங்கள் விளங்க வாழு
மிடம் திருவயிந்திரபுரம். ஆகாசத்தளவும் ஒங்கி வளர்கின்ற கருப்பஞ்சோலை
களினால் நிழல் விஞ்சியும் அச்சோலைகளினின்றும் வெள்ளமிட்டுப்பெருகின
சாறுகளினால் சேறுபெற்றும் இராரின்றதாம் இத்தலம்.

குலமகற்கு = ‘குலம்’ என்ற சொல் சிறப்புப்பொருள் பெறும்.
மகன் + கு; மகற்கு. தகைவிசம்பு = வினைத்தொகை; தகைகின்ற விசம்பு.
இது அதிசயோக்தி. .... (ச)

ஆங்குமாவலி வேள்வியிலிரந்துசேன் றகலிடமளந்து * ஆயர்
பூங்கொடிக்கினவிடை பொருதவனிடம் போன்மலர்திகழ் * வெங்கை
கோங்குசேண்பகக் கோம்பினில்குதிகோடு குரக்கின மிரைத்தோடி *
தேன்கலந்ததண் பலங்கனி நுகர்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (ரு)

மாவலி { மஹாபலியின்
வேள்வியில் { யாக பூமியிலே
சென்று { (மாணியுருவாகிச்) சென்று
இரந்து { (மூவுடிமண்)
யாசித்துப் பெற்று
ஆங்கு { அவ்விடத்திலேயே

அகல் இடம் { பரந்த உலகம் முழுவதையும்
அளந்து { அளந்துகொண்டவனும்,
ஆயர் பூங் { அழகிய இடைப்பெண்ணை
கொடிக்கு { நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
இனம் விடை { ஒரினமான ஏழு
ரிஷபங்களையும்,

பொருதவன்	{ போர்செய்து முடித்த	குதிகொடு	குதித்தல் செய்துகொண்மம்
இடம்	{ பெருமானுறையும்	இரைத்து	{ பெரிய ஆரவாரங்கள்
	{ இடமாவது;—		{ செய்துகொண்மம்
குரங்கு	{ குரங்குகளின்	ஒடி	{ இங்குமங்கும்
இனம்	{ கூட்டமானது,		{ ஒடிக்கொண்மம்
பொன் மலர்	{ பொன்னிறமான மலர்கள்	தேன் கலந்த	{ தேன் மிக்க கிறந்த
திகழ்	{ விளங்காநின்ற	தண்பலங்கனி	{ பலாப்பழங்களை
வேங்கை	{ வேங்கைமரம்,	நுகர்தரு	{ உட்கொள்ளப்பெற்ற
கோங்கு	{ கோங்குமரம், சண்பக		
செண்பகம்	{ மரம் என்பவற்றின்		
கொம்பினில்	{ கொம்புகளிலே		

திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—மஹாபலியின் ஓளதார்ய குணத்தைக்கேட்டு அவனுடைய யாக பூமியில் யாசகனாய்ச்சென்று இரந்து, அவனும் தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினவுடனே விம்மி வளர்ந்து உலகங்களுடையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீநப் படுத்திக்கொண்டவனும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்து கொள்வதற்காக ஏழு ரிஷபங்களையும் அடர்த்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருவயிர்திரபுரம். குரங்குகளின் திரள் ஒரு மரத்தினின்றும் மற்றொரு மரத்திலே நாவித் திரிந்து கிசுகிசென்று பேரொலிகள் செய்வதும், பலாமரத்தைக் கண்டவாறே அதன் மதுரமான கனிகளை உட்கொள்வதுமாயிருக்கப்பெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்ததாம் இத்தலம்.

குரங்கு + இனம், குரக்கினம்; குரங்குகளைக்கூறியது சபலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கூறியவாறும். * நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையராய் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகிற கூடூதர பலார்த்திகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வாராங்களுக்கும் ஸாம்யம் பொருந்துமன்றோ; இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரிகள் விஷய போகங்களிலே மண்டித் திரியாநிற்கச் செய்தேயும் பலங்கனிபோன்ற பகவத் குணங்களையும் இடையிடையே அதுபவித்து வாழும்படியைக் கூறியவாறு.

வேங்கைமரம், கோங்குமரம், செண்பகமரம் ஆகிய இவற்றின் பூக்கள் பொன்னிறமாயிருக்குமாதலால் ‘பொன்மலர் திகழ்’ என்றது. இம்மரங்களைச் சொன்னது (ஸ்வாபதேசத்தில்) நெஞ்சைக் கவர்கின்ற விஷயந்தரங்களைச் சொன்னபடி. “குதிகொடு” என்றதில், குதி-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்: “கொம்பேற்றி யிருந்து குதி பயிற்றும்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். .... (கு)

கூனுலாவிய மடந்தைதன் கோடுஞ்சோலின்திறத் திளங்கோடியோடே*

கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவனிடம் கவினரும்*

வானுலாவிய மதிதவழ்மால்வரை மாமதிள் புடைசூழ*

தேனுலாவிய சேழும்பொழில் தழுவிய திருவயிர்திரபுரமே.

(க)

கூன் } கூனேறின
உலாவிய } மந்தரையென்னும்
மடந்தைதன் } ஸ்திரீயினுடைய

கொடும் }
சொலின் } கொடியிபேச்சுக்காக
திறத்து }

இள } இளங்கொடிபோன்ற
கொடியோடும் } பிராட்டியோடுகூட

கான் உலாவிய } காட்டுக்கெழுந்தருளின

கரு முகில்திரு } காளமேகம்போன்ற
நிறத்தவன் } வடிவையுடைய பெருமா
இடம் } னுக்கு இடமாவது;—

கவின் ஆரும் } அழகு நிரம்பிய

வான் } ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற
உலாவிய மதி } சந்திரன்

தவழ் } தவழப்பெற்ற

மால் வரை } பெரியமலையும்

மா மதிள் } பெரியமதினும்

புடை சூழ் } பக்கங்களில் சூழ்ந்திருக்கப்
பெற்றதும் }

தேன் }
உலாவிய } வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கிற
செழு } அழகிய சோலைகளால்
பொழில் } சூழப்பட்டதுமான
தழுவிய }

திரு அயிர்திரபுரம்—.

* * *—கைகேயியானவள் மந்தரை யென்னுங் கூனியி னுபதேசத்தால் மனங்கலங்கித் தசரத சக்ரவர்த்தியினிடம் வரம் வேண்டி, அதனால் தயரதன் காட்டுக்குப் போகச்சொன்ன இவ்வரலாற்றில் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணம் மந்தரையே யாதலால் “கூனுலாவிய மடந்தைதன் கொடுஞ்சொலின் திறத்து” என்றார். ‘இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதாகப் பெருமுயற்சி நடைபெறுகின்றது’ என்று முதன் முதலாக மந்தரை சொல்லக்கேட்ட கைகேயியானவள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே தன் ஆபரணங்களி லொன்றை யெடுத்து அவளுக்குப் பரிசளித்து ‘இப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கர்ணம் நுதமாகத் தெரிவித்தவனுக்குத் தக்க கைம்மாறு நான் என்ன செய்யவல்லேன்!’ என்றும், ‘பரதனுக்கான லென்ன, இராமனுக்கான லென்ன; இரண்டும் எனக்குப் பிரியமே’ என்றும் சொன்னான்; அப்படிப்பட்ட கைகேயியே பிறகு “வாஷுடே ஜீவிதவ்யூகொராஜொ யடி லிவிஷுதெ—இராமனுக்கு முடி சூட்டுவதாயின் என்னுயிர் மாய்ந்துவிடும்” என்று கதறும்படியாக மதிகலங்கப் பெற்றதெல்லாம் கூனியினாலாகையால் நன்கு சொல்லலாம்தே. பெரியாழ்வாரும் “கொங்கைவன் கூனி சொற்கொண்டு—வன்கானடை” என்றார். பட்டாபிஷேகத்துக்குக் கட்டின காப்பே வரவாஸத்துக்குக் கட்டின காப்பாம்படி புறப் பட்டுக் கானகமே சென்ற விடத்திலும் “வாஸாவஸோ மஹோதய:” என்று ஸந்தோஷமே விஞ்சித் திருமேனி புகர்பெற்றிருந்ததனால் “காநுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவன்” என்றார். பெருமாள் பிராட்டியுடனே காட்டி லெழுந்தருளின போது மின்னலுறைந்த மாமுகில் நடந்து செல்லுகின்ற தென்னலாம் படியிருந்தமையும் அறிக.

சந்திர மண்டலத்தளவும் ஓங்கின மலைகளாலும் மதில்களாலும் பொழில்களாலும் சூழப்பெற்றதாம் இத்தலம். “மால்வரை மாமதிள்” என்றதை உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளாமல் உவமைத்தொகையாகக் கொண்டு, பெரிய மலைபோன்ற மதில்களாற் சூழப்பெற்றதென்றலுமொன்று. ... (சு)

மின்னினுண்ணிடை மடக்கொடிகாரணம் விலங்கலின்மிசை யிலங்கை
மன்னன் * நீண்முடிபோடிசெய்த மைந்தன திடம் மணிவரைநீழல் *
அன்னமாமல ரரவிந்தத்தமளியில் பெடையோடு மினிதமர *
செந்நெலார் கவரிக்குலை வீசுதண் திருவயிந்திரபுரமே. (எ)

மின்னின் { மின்போல் ஸுசிஷ்மமான
நுண் இடை { இடையை யுடையனும்

மடம் { மடமைக்குணம்
வாய்ந்தவனும்

கொடி. { கொடி போன்றவளுமான
காரணம் { பிராட்டிக்காக,

விலங்கலின் { ஸுவேலமலையின்மீது
மிசை { அமைக்கப்பட்டிருந்த
இலங்கை { [ஸூரகபிதமான]
லங்காபுரிக்கு

மன்னன் { அரசனான
இராவணனுடைய

நீண் முடி பெரிய முடிகள் பத்தையும்

பொடி செய்த பொடி படுத்தின

மைந்தனது { மிடுக்கையுடைய பெருமா
இடம் { னுக்கு இடமாவது;—

மணி வரை { அழகிய மலையின்
நீழல் { நிழலிலே

அன்னம் ஹம்ஸங்களானவை

மா அரவிந்தம் { பெரிய
மலர் { தாமரைப் பூவாகிய
அமளியில் { படுக்கையில்

பெடையோடும் தங்கள் பேடைகளுடனே

இனிது இனிதாக

அமர { பொருந்தி வாழ்வதற்குப்
பாங்காக

செந்நெல் ஆர் { செந்நெல் நிறைந்த
குலை கவரி { குலை சாமரம் வீசப்
வீச { பெற்ற

தண் திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “காணுலாவிய” என்று காட்டுக் கெழுந்தருளின
மாத்திரத்தைப் பேசினார்; ராவண ஸம்ஹார பர்யந்தமான காரியத்தைப் பேச
கிறாநீதில். மின்னினுண்ணிடை—மின்னல் போன்று ஸுசிஷ்மமான இடையை
யுடையவள் என்றும், மின்னலைக் காட்டிலும் ஸுசிஷ்மமான இடையை யுடைய
வள் என்றும் பொருளாம். பிராட்டியின் தேஹ குணங்களுக்கெல்லாம் உப
லக்ஷணமாக இந்த விசேஷணமும், ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷண
மாக மடம் என்ற விசேஷணமும் இடப்பட்டது. கொடிபோன்ற பிராட்டி
யைக் கொடி யென்றே சொன்னது முற்றுவமை. கொடியானது ஒரு கொள்
கொம்போடே சேர்ந்தே ஸத்தை பெற்றிருக்குமாபோலே இராமபிரானோடு
கூடியே ஸத்தைபெற்றிருக்க வேண்டியவளான பிராட்டியையன்றோ ராக்ஷஸப்
பாவி பிரித்தா நென்கிறார். “மடக்கொடி காரணம்” என்றது—பிராட்டியை
மீட்டுக் கொள்ளும் நிமித்தமாக என்றபடி. பிராட்டியைக் கொள்ளுகொண்டு
போனானென்ற காரணத்தினு லென்றமாம்.

விலங்கலின்மிசையிலங்கை—“விலங்கல்” என்று மலைக்குப் பெயர்;
ஸுவேல பர்வதத்தின் மேலே த்ரிகூடத்தின் மீது இலங்காபுரி அமைக்கப்பட்
டிருந்த தென்ப. அப்படிப்பட்ட இலங்கைக்கு அரசனாகையாலே ‘நமக்கு ஒருவ
ராலும் ஒருநாளும் அழிவில்லை’ என்று மார்புநெறித்துக் கிடந்தவவனுடைய
முடிகள் பத்தையும் நீறுக்கின பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் திரு
வயிந்திரபுரம்.

[மணிவரைநீழலித்யாதி.] இத்தலம் மலைகுழந்தாதலால் அம்மலையி னருகே செந்நெற் கழனிகளிலே தாமரைத் தடாகங்களுள்ளன ; அங்குள்ள தாமரை மலர்களிலே அன்னப் பறவைகள் துணையோடும் பிரியாதேரமிக்க, அதற்குப் பாங்காகச் சாமரம் வீசுமாபோலே செந்நெற்கதிர்கள் இனிது வீச கின்றனவாம்.

அன்னமானது, நீரும்பாலும் கலந்திருந்தால் அவற்றைப் பிரித்தெடுப்பது போல சாஸ்த்ரங்களில் ஸாரமாயும் அஸாரமாய் முள்ளவற்றைப் பகுத்தறிய வல்லவர்களாயும், “அன்னமதா யிருந்து அங்கு அறநாலுரைத்த” என்கிற படியே ஹம்ஸஸூரியாய் எம்பெருமான் சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தாப்போலே சிஷ்யர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பிப்பவர்களாயும், “நவயூதி ரதிஹஹஃ க்ஷாவிஷ்ணு-ஹிஹி = அன்னம் ஒருபோதும் சேற்றுநீரில் பொருந்தாது” என்கிறபடியே அன்னம் சேற்றில் பொருந்தாதாப் போலே “பிறப்பாம் பொல் லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலத்து-அமுந்தார்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருஞ் சேற்றிலே பொருந்தாதவர்களாய் மிருக்கிற கூரத்தாழ் வான் போல்வாரான மஹான்களை அன்னமென்கிறது ஸ்வாபதேசத்தில். “பேடையோடும்” என்கையாலே க்ருஹஸ்தாச்சரமத்திலிருந்துகொண்டே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ப்ராவண்யமுற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “அரவிந்தத்தமளி” என்றது எம்பெருமானுடையவும் ஆசார்யனுடையவும் பாதாரசிந்தங்களைச் சொன்னபடி. “சேந்நெலார்கவரிக்குலைவீச” என்றது— இப்படிப்பட்ட மஹான்களுக்கு நல்ல சிஷ்யர்கள் வாய்த்து அவர்கள் சாமரம் பணிமாறுதல் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்து உஜ்ஜிஷிக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

கவரி—“கவரீ” என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ... . (எ)

விரைகமழ்ந்தமேன் கருங்குழல்காரணம் வில்லிறுத் தடல்மழைக்கு *
நிரைகலங்கிட வரைகுடையேடுத்தவன் நிலவியவிடம் தடமார் *
வரைவளந்திகழ் மதகிரிமருப்போடு மலைவள ரகிலுந்தி *
திரைகோணந்தனை செழுநதி வயல்புகு திருவயிர்திரபுரமே. (அ)

விரை கமழ்ந்த { பரிமளம் வீசுகின்ற
மேன் கருங் { மெல்லிய கறுத்த
குழல் காரணம் { கூந்தலையுடையளான
பிராட்டிக்காக

வில் இறுத்து வில்லை முறித்தவனும்,

அடல் { அஸஹ்யமான பெருமழை
மழைக்கு { வந்தபோது ஆநிரைகள்
நிரை கலங்கிட { பரிதபித்து நிற்க

வரை குடை { கோவர்த்தனமலையைக்
எடுத்தவன் { குடையாக வெடுத்துக்
காத்தவன்

நிலவிய { மகிழ்ந்து உறையும்
இடம் { இடமாவது;—

தடம் ஆர் { தடாகங்கள் நிறைந்த
வரை வளம் { மலைக்கு அழகுசெய்து
திகழ் மதகரி { விளங்குகின்ற
மதயானைகளினுடைய

மரூப்பொடு	தந்தங்களை யும்	அணை	சேருகிற
மலை வளர்	{ மலையில் வளர்கின்ற அகில் மரங்களை யும்	செழு நதி	அழகிய ஆறு
திரை		வயல் புழு	கழனிகளில் பாயப்பெற்ற
உந்தி	{ தள்ளிக்கொண்டு வந்து கொணர்ந்து		
			திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—தெய்வநாயகன் பக்கலிலே ஸ்ரீராமனுக்குரிய பராக்ரமமும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குரிய ஸௌசீல்யமும் விளங்காநின்றமையால் அவ்விரண்டு அவதாரங்களின் சேஷ்டிதங்களைச் சேர்த்து அதுபவிக்கிறார். முன்னொருகாலத்தில், தேவசில்பியான விசுவகர்மாவினால் நிரூமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விட்களுள் ஒன்றைச் சிவபெருமானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பொரு காலத்தில் அவ்விட்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டி கோளால் பிரமன் ருத்ரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விட்களைக் கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிப்பட்டது; அவ்வாறு முறிப்பட்ட வில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஜநக மஹாராஜனளவும் வந்தது. இதுநிற்க: முறிபடாத மற்றொரு வலிய வில்லை விஷ்ணுவானவர் ரிசிகமுனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசுராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்சூறிய சிவததுஸஸை வலிதைக்குக் கர்யாசுல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான்; இராமபிரான் அந்தவில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டது ப்ரவரித்தம்.

அடல் மழைக்கு நிரைகலங்கிட வரைகுடை யெடுத்தது க்ருஷ்ணவதாரத்தில். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களுல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை' என்று உறுதி கொண்டிருந்தார்கள்: இருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது, இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக் கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பேரியோர்களே! இவை ஏதுக்காக?' என்றான்; அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அதுக்ரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழையெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமேவாழ்கிறோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேனு மென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கு ஒருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக இவை யெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்' என்றனர். கண்ணன் அதுகேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை செய்ய வேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன ப்ரயோஜன முண்டு? இதை யெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்' என்ன; இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்ட வளவிலு,

கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றை யெல்லாந்தானே அமுது செய்திட்டான். பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரிஜனங்களான மேகங்கலையழைத்து 'இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே, அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களு மெல்லாம் கதறிக் கதறிக் கண்ணையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து அந்தமலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கி, கோகுலத் தைச் சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். ஏழுநாள் இடைவிடாது கல்மாரி பெய்தும் யாருக்கும் எவ்விதமான பாதையும் நேரிடாமையைக் கண்ட இந்திரன் பாரத்பரணை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய மஹிமைக்கு வியந்து கீழிறங்கிவந்து பணிந்து அபரா தக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தான்.

[தடமார்வரைவள மித்யாதி.] ஆறுகள் பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகும் போது யானைத் தந்தங்களையும் அகில் மரங்களையும் மற்றும் பலபல மணிமாணிக் கங்களையும் கொழித்துக்கொண்டு வருகிற வழக்கமாகையாலும் அங்ஙனே கவிகளும் கவிபாடுகிற வழக்கமாகையாலும், இங்கே கருடநதி ப்ரவஹிக்கும் படியை வருணிக்கிறாராயிற்று. .... (அ)

வேல்கொள்கைத்தலத் தரசர்வேம்போரினில் விசயனுக்காய் * மணித்தேர் கோல்கொள்கைத்தலத் தேந்தைபெம்மானிடம் குலவுதண் வரைச்சாரல் * கால்கொள்கண்கொடிக் கையெழக்கமுகிளம் பாளைகள் கமழ்சாரல் * சேல்கள்பாய்தரு சேழுநதி வயல்புரு திருவயிர்திரபுரமே. (க)

கைத்தலத்து	கையிலே	கால்	வெற்றிலைக் கால்கள்
வேல் கொள்	வேலாபுத்தையுடையாரான	கண் கொள்	{ கணுக்கள்தோறும் கிளைக்கின்ற
அரசர்	{ (துரியோதனன் முதலிய) அரசர்களினுடைய	கொடி	(வெற்றிலைக்) கொடிகள்
வேல்	{ கரோமான பாரத புத்தத்தில் போரினில்	கையெழ	{ மிகுதியாக வளரப் பெற்றதும்
விசயனுக்கு		கழுகு இளம்	{ பாக்கு மரங்களின் இளங் குருத்துகள் வாஸனை வீசப்பெற்ற சுற்றுப் பிர தேசங்களை யுடையதும்
ஆய்	{ அர்ஜுநனுக்குத் துணையாகி	பாளைகள்	
மணி தேர்	{ (அவனுடைய) அழகிய தேரிலே	கமழ் சாரல்	
கைத்தலத்து	{ கையில் கோல்பிடித்து	சேல்கள்	{ மீன்கள் துள்ளி விளையாடு கிற அழகிய ஆறானது கழனிகளிலே பெருகப் பெற்றதுமான
கோல் கொள்	{ நின்ற	பாய்தரு	
எந்தை பெம்	{ எம்பெருமானுக்கு	செழு நதி	
மாண் இடம்	{ இடமாவது:—	வயல் புரு	
குலவு தண்	{ கொண்டாடத்தக்க குளிர்த்		
வரை சாரல்	{ மலைச்சாரலில்,		

திரு அயிர்திரபுரமே.

* * *—மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலரும் எதிரி களாய் நிறைந்துகிடந்த பாதபுத்தத்திலே பீஷம் த்ரோணதிகளான மஹா வீரர் பிரயோகித்த ஆக்நேயாஸ்த்ரம் முதலியவற்றால் அர்ஜுனனது தேர்

அழிந்துபோகாதபடி தனது திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே உறுதியாயிருக்கச் செய்து, அந்த அர்ஜுனனும் தாங்கமுடியாத அஸ்தர் சஸ்த்ரங்கள் வந்தால் தன் மார்பிலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவன்தேரின் முன்புறத்திலே ஸாரதியாய்த் தங்கியிருந்து வெற்றி பெறுவித்த வீரன் வாழுமிடம் திருவயிர்திரபுரம்.

அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; வெற்றிலைத் தோட்டங்களும் பாக்குச் சோலைகளும் நீர்வாய்ப்புள்ள கழனிகளும் நிறையப் பெற்றது. .... (க)

மூவராகிய வோருவனை மூவுலகுண்மீழ்த் தளந்தானே *

தேவர்தானவர் சென்றுசென்றிறைஞ்சத் தணிதரு வயிர்திரபுரத்து *

மேவுசோதியை வேல்வலவன் கலிகன்றி விரித்துரைத்த *

பாவதண்டமிழ் பத்திவைபாடிடப் பாவங்கள் பயிலாவே. (ஃ)

மூவர் ஆகிய ஒருவனை	{ தானெருவனை மும்மூர்த்தி யாக உருவெடுத்தி முத்தொழில் நிகழ்த்துவவனாய்	தண் திரு அயந்திர புரத்து மேவு சோதியை	{ குளிர்ந்த திருவயிர்திரபுரத் திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரஞ்சோதியான பெருமானைக்குறித்து
மூ உலகு	மூன்று லோகங்களையும்	வேல் வலவன் கலிகன்றி	{ வேல் பிடிக்கவல்ல திருமங்கைமன்னன்
உண்டு உமிழ்ந்து அளந்தானே	{ (பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டு (பிறகு) வெளிப்படுத்தி (மற்றொருகால் திரிவிக் கிராமனாக) அளந்தவனாய்	விரித்து உரைத்த	{ விரிவாக அருளிச்செய்த
தேவர் தான வர் சென்று சென்று இறைஞ்ச	{ தேவரும் தானவரும் வந்து வந்து வணங்கலாம்படி	பாவு தண் தமிழ் இவை பத்து பாடிட பாவங்கள்	{ அழகிய விஸ்தார கவியாக அமைந்த இப்பத்துப் பாசாங்களையும் பாடிய பாடிய நுஸந்திக்குமளவில் பாவங்கள் சேரமாட்டா.

* * *—பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து படைப்புத் தொழிலையும், சிவனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து ஸம்ஹாரத் தொழிலையும், தானான தன்மையிலே நின்று ரக்ஷணத் தொழிலையும் பூமீமந் நாராயணனெருவனை நிர்வஹிக்கையாலே “மூவராகியவோருவனை” என்றார். தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டவிரித்திக்காக வந்து ஆசரயிக்கலாம்படி திருவயிர்திரபுரத்திலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பரஞ்சோதி விஷயமாகக் கலியன் அருளிச்செய்த இப்பாசாங்கள் பத்தையும் இனிமையாக அநுஸந்திக்குமவர்கள் பாவங்கள் நீங்கிப் புண்யபலம் அநுபவிக்கப்பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (ஃ)

அடிவாவு:—இருந்தண் மின்னும் வையம் மாறு ஆங்கு கூன் மின்னின் விரை வேல் மூவர் ஊன்.

மூன்றும்பத்து முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

ஊன்வாட வுண்ணுது.

அவதாரிகை:—நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளான திருக்கோவலூரையும் திரு வயந்திரபுரத்தையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்தருளின பின்பு இனிச் சோழ நாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் மங்களாசாஸனஞ்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றின ஆழ்வார் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடமென்னுந் திருப்பதியிலே இழிகுரர். பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றதுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம் பொறிவழி போகாது நின்றற்பொருட்டு நீர்பருகியும் காற்று துகர்ந்தும் காய்கனி கிழங்கு சருகுவருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சருக்கலும், கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்கிமத்தி யிலும் நின்றலும், மாரிகாலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பாசியேற நின்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தையொறுத்து நல்வீடு செல்லலாமென்று சாஸத் தங்களிற் சொல்லியிருப்பதைப் பின்பற்றுமவர்கள் அப்படியே காயக்கேசங்கள் படுவதுண்டாகையாலே ‘அந்தோ! எளியவழியிருக்க அரியவழியில் ஏன் வருந்தவேணும்’ என்று நினைத்த விவ்வாழ்வார் அன்னவர்களை விளித்து ‘நீங்கள் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சென்றுசேர்ந்த மாத்திரத்தில் உங்கட்குப் பரமபுருஷார்த்தம் அநாயாஸமாக லித்திக்கக்கடவதாயிருக்க அரியவழிகளில் முயற்சிசெய்யவேண்டா; இத்திருப்பதியைச்சென்று சேருங் கோள்’ என்று உபதேசிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... *

(எண்கீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய வீரத்தம்.)

ஊன்வாட வுண்ணு துயர்காவலிட்டு

உடலில்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து *

தாம்வாடவாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா

தமதாலிமையோ ருலகாள கிற்பீர்! *

காளுடமஞ்ஞைக் கணமாட மாடே

கயலாகோனீர்ப் பழனம் புடைபோய் *

தேடா மாடக்கொடியாடு தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(க)

இமையோர்	{	பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக ஆளவேண்டி யிருக்கு மவர்களே!,	ஊன் வாட	{	மாம்ஸம் வற்றி புலரும்படி உபவாஸங்களிருந்து
உலகு தமதுஆ			உண்ணுது		
ஆள கிற்பீர்					

உயிர்	பிராணன் மாத்திரம் போகா	தேன்	வன்கொளானவை
காவலிட்டு	தபடியாக (நீரையும் காற்றையும் உட்கொண்டு பிராணனைக்) காப்பாற்றி	கயல் ஆடு	{ மீன்கள் துள்ளி விலோயாடுகிற
உடலில் பிரி	சரீரத்தை விட்டுப்போகாத	நீர்	ஜலஸம்ருத்தியையுடைய
யா புலன் ஐம்	பஞ்சேந்திரியங்களும்	கால்	{ வாய்க்கால்களை புடைத்தான
தும் நொந்து	நோவ	பழனம்	{ நீர் நிலங்களினருகேபோய்
தாம்	{ தாங்கள் மேன்மேலும்	புடை போய்	
வாடவாட	{ வாட்டமடையும்படி	ஆட	{ (மதுவில் நசையாலே) மேலே பறக்கவும்
தவம் செய்ய	{ தபஸ்ஸு பண்ணவேண்டா ;	மரடம்	மரடங்களிலுள்ள
வேண்டா		கொடி	கொடிகள்
(பின்னை என்னசெய்ய வேண்டுமென்னில் ;)		ஆடு	அசையாநிற்கவும்பெற்ற
கான் ஆட	{ சோலைகள் அசையும்படியாக	தில்லை திரு	{ தில்லைத் திருச்சித்திரகூட சித்ரா கூடம் { மென்னுந் திருப்பதியை
மஞ்ஞை	{ மயில்களின் கூட்டங்கள்	சென்று	{ சென்று சேருங்கோள்.
கணம் ஆட	{ ஆடவும்		
மரடே	பக்கத்திலே		

* * *—“இமையோருலகைத் தமதாக ஆளகிற்பீர்!, தில்லைத்திருச்சித்ரா கூடஞ்சென்று சேர்மின்கள் ; வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா” என்கிறார். வேதார்த்தங்களில் “யஜேந ஷாநெந தவஸா சுநாஸகெந ஸ்ராவணா விவிஷிஷணி” [ப்ருஹதாரண்யகம்.] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது ; அதாவது—பிராமணர்கள் யாகம்செய்தும் தானஞ்செய்தும் தவம்புரிந்தும் பட்டினி கிடந்தும் பேறுபெறப்பார்க்கிறார்கள் என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டியவையாயும், அப்படி செய்தாலும் ‘அது தப்பிற்று, இது தப்பிற்று’ என்று சொல்லிப் பெரும்பாலும் பலனை இழக்க வேண்டியவையாயுமுள்ள அக்கருமங்களில் கைவைத்து அகர்த்தப்பட்டுப் போவதைக்காட்டிலும் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்ந்தால் அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகி எளிதாக வாழலா மாகையால் அது செய்யுங்கொன்று முழுக்ஷுக்களை நோக்கி உபதேசிக்கிறார்.

பட்டினிகிடப்பதற்குப் பிரயோஜனம் மாம்ஸம் வற்றி யுலர்ந்து சரீரம் மெலிந்து போகவேணு மென்பதேயாதலால் “ஊன்வாடவுண்ணாது” என்றார். அடியோடு உண்ணாதிருந்தால் உயிர் நிலைக்கமாட்டாதேயென்ன “உயிர்காவ லிட்டு” என்கிறார் ; உயிரைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமெளவு நீரைக்குடித்தும் காற்றை துகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகுவருக்கங்களையுண்டும் தேஹதாரணம் பண்ணும்படியைப் பேசுகொராயிற்று.

உயிருள்ளவரையில் உடலைவிட்டுப் பிரியாத பஞ்சேந்திரியங்களும் வருந்தும்படியாகக் கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்கரி மத்தியிலும் நின்றும் மாரிகாலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பாசியேற நின்றும் தவஞ்

செய்யவேண்டா வென்கிறார். ஊன்வாட வுண்ணுதிருப்பதும் தாம்வாட வாடத் தவஞ்செய்வதுமான ஆபாஸங்கள் படுவது பரமபத ப்ராப்திக்காக வென்பதைக் காட்டுகிறார் தமதாவிமையோ நுலகாளிகிற்பீர்! என்னும் விளியினால். பெரிய திருமடலிலும் “ஓர் தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையும், என்னுமிவையே நுகர்ந்துடலர் தாம்வருந்தித், துன்னுமிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன், மன்னுமழ்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தினுட்கிடந்தும், இன்னதோர் தன்மையராயிங்குடலம் விட்டெழுந்து, தொன்னெறிக்கட் சென்றார்” என்றது காண்க.

நிவர்த்திக்கவேண்டுமதை முன்னடிகளிற்சொல்லி ப்ரவர்த்திக்க வேண்டு மதைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார்; சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்வதே கர்த்தவ்ய மென்கிறார்.

மஞ்ஞை—மயில். சோலைகளில் மயில்கள் கூத்தாடுவது சோலைகள் தாமே ஆடுவதொக்கு மென்க. “கயலாகோனீர்ப்பழனம்புடைபோய்த் தேனாட” என்று நீர்நிலங்களிலே வண்டுகள் உலாவுவதாகச் சொன்னது மதுபான நிமித்தமாகவென்க: தீர்த்தங்கள் மதுவோடுகடிப் பெருகுமாதலால் மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமன்றோ; “சுக்கள் வண்டோடுமொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமே மிகுந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற் றீம்புனல், வாக்கு தேனுக்ரமாக்களை மானுமே” † என்ற கம்பராமாயணமூங் காண்க. இவ்வாழ்வார் தாமும் முதல் திருமொழியில் “வண்டறை மாநீர்” என்றதும் நோக்குக. மாடக்கோடியாடு என்ற அடைமொழியினால் அங்குள்ள திருமாளிகைகளின் செல்வமிகுதியைக் காட்டினபடி.

சித்திரகூடம்—விசித்திரமான சிகரங்களையுடையதெனப் பொருள்படுங் காரணப்பெயர். இது இராமபிரான் வநவாஸஞ் செய்தகாலத்து அவனது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொரு மலை; அதனைப்போலவே இத்தலமும் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருப்பது பற்றி அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்டதென்பர். இது தில்லைமரங்களடர்ந்த காடாயிருந்ததனால் ‘தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்’ என வழங்கப்படுமி. இங்கு உத்ஸவமூர்த்தி, இராமபிரான் வநவாஸஞ்செய்கையில் சித்திரகூட பர்வதத்தில் வீற்றிருந்த வண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். மூலமூர்த்தி, கூடாரப்தி நாதன்போலச் சயனத்திருக்கோலமாகிச் சிவபிரானது நடனத்தைப்பார்த்து ஆமோதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் இத்திருப்பதியின் வாசகம் வருமிடத்து, ‘திருச்சித்திரகூடம்’ என்னது ‘திருச்சித்திரகூடம்’ என்றே ஓதுக. “இணைந்தயல் காலை யாலக்கிராமும்” என்ற நன்னூல் விதிப்படி, ‘சித்ர’ என்னும் வடசொல் ‘சித்திர’ என்று திரியவேண்டுமாயினும் ஓசை குன்றாமைக்

காக இங்கு அங்ஙனம் திரியவில்லை: இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பத்தாம்பாட்டில் “குன்றுவோலிமாலை” என்று விசேஷித்தருளிச்செய்கையாலே அதற்கிணங்க ‘திருச்சித்ரகூடம்’ என்ற ஒலி குன்றுதபாடமே ஒக்குமென்க. ... . (க)

காயோடுகீ கனியுண்டு வீசு

கடுங்கால்நுகர்ந்து நெடுங்காலம் * ஐந்து

தீயூடுநின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா

திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்! *

வாயோதுவேதம் மலிகின்ற தொல்சீர்

மறையாளர்நாளும் முறையால் வளர்த்த *

தீயோங்கவோங்கப் புகழோங்கு தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(உ)

திரு மார்பனை { பிராட்டியைத் திருமார்பிற்
கொண்ட பெருமானே

சிந்தையுள் வைத்தும் { நெஞ்சில் தரிப்போமென்
என்பீர் } றிருக்கிற பத்தர்களே!,

காயோடு இளங் காய்களையும்

நீடு கனி நெடுநாளுந்நதபழங்களை யும்

உண்டு புஜித்தும்

வீசு கடுங் கால் } வீசுகிற உஷ்ணமான
நுகர்ந்து } காற்றை உட்கொண்டும்

நெடுங்காலம் நெடுநாள் வரையில்

ஐந்து தீயூடு } பஞ்சாக்கி மத்தியில்
நின்று } நின்று கொண்டு

தவம் செய்ய வேண்டா } தபஸ்ஸு பண்ணவேண்டா;

(பின்னை என்செய்ய வேண்டு மென்னில்;)

வாய் ஒது } வாயாலே ஒதப்பட்டு
வேதம் } வருகிற வேதங்கள்
மலிகின்ற } குறைவற்றிருக்கிற

தொல் சீர் { இயற்கையான
நற்குணங்களமைந்த

மறையாளர் வைதிகர்கள்

நாளும் நாள்தோறும்

முறையால் வளர்த்த } கிரமமாக அநுஷ்டித்த

தீ அக்கிகாரியங்கள்

ஒங்க ஒங்க வளர வளர, (அதனாலே)

புகழ் ஒங்கு கீர்த்தி வளரப்பெற்ற

தில்லை திரு சித்ரகூடம் சென்று
சேர்மின்கள்—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “உயர்காவலிட்டு” என்றதை விவரிக்கிறார் “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து” என்று. இளம்பிஞ்சு களைத் தின்றும் வெய்யிலிலும் காற்றிலு முலர்ந்து பசையற்ற பழங்களைப் புசித் தும் வீசுகின்ற வெட்டிய காற்றைப் பருகியும் பஞ்சாக்கிமதயத்தில் நின்று கொண்டு தவஞ்செய்தலாகிற வீன்தொழிலை விட்டிட்டுத் தில்லைத் திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேர்மின்க ளென்கிறார். பிள்ளைப் பெருமானையங்கார் இப் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் “காபிலைதின் றுங் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித், தீயிடைநின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீரகாள்,

தாயிலுமன்பன் பூமகள் நன்பன் தடநாகப், பாயன் முகுந்தன் கோயிலரங்கம்
பணிவிரே ” என்றருளிய பாசரம் நோக்கத்தக்கது.

வாயோதுவேதம்=1. “வ-டுவெவ் வ-டுவெவ்வெய்யா வவவவவ-டுவ-டுவ” என்றும் 2. “தடுவெவ் வ-டுவெவ்வெய்யா வவவவவ-டுவ-டுவ” என்றும் சொல்லுமாபோலே உச்சாரண அநுச்சாரண ரூபமான அத்தியயக பரம்பரையாக ஒதப்பட்டு வருகிற வேதம் என்றபடி: “ஒலைப்படா பரமாணம்” என்றும் “எழுதாமறை” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

“தீயோடு நின்று” என்றும் ஒதுவர். ... .. (2)

வேம்புஞ்சினத்துப் புனக்கேழ லொன்றாய்

விரிநீர் முதுவேள்ள முள்புக்கழுந்த *

வம்புண்பொழில்சூ முலகன் நெடுத்தா

னடிப்போதனைவான் விருப்போ டிருப்பீர்! *

பைம்போன்னுமுத்தும் மணியுங் கோணர்ந்து

படைமன்னவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த *

சேம்போன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(K)

வம்பு உண் } வாஸனை வீசுகின்ற
பொழில் சூழ் } சோலைகளால் சூழப்பட்ட
உலகு } பூமியானது

விரி முதுநீர் } பாரந்த கடல்
வெள்ளம் } வெள்ளத்தினுள்ளே
உள் புக்கு } புருந்து

அழுந்த   மூழ்கிப்போக

அன்று அக்காலத்து,

வெம்பும் } மிக்க கோபத்தை
சினம் புனம் } புடைத்தாய் விலகுகுண
கேழல் ஒன்று } மான காட்டுவொழுத
ஆய் } திருவுருவாகி

எடுத்தான் { (அப்யூமியை அங்குநின்றும்)
உத்தரிப்பித்துக்
கொணர்ந்த
பெருமானுடைய
அடி போது பாதாவலிந்தத்தை

அணைவான் } சார வேணுமென்னும்
விருப்போடு } ஆசைகொண்டிருக்கும்
இருப்பீர் } அன்பர்களே !,

மன்னவன் } பல்லவ ராஜன்
பல்லவர் }
கோன் }

பை
பொன்னும் } அழகிய பொற்பூக்களையும்

முத்தும்   முத்துக்களையும்

மணியும் மாணிக்கங்களையும்

கொணர்ந்து   கொண்டுவந்து(ஸமர்ப்பித்து)

படை தனதுபரிவாரங்களோடுகூட

பணிநத ஆசிரயிக்கப் பெற்றதும்

செம் பொன் } அழகிய பொன்னாலும்
மணி } ரத்னங்களாலும் செய்யப்
பட்ட மாடங்கள் } பட்ட மாடங்களால்
சூழ்ந்த } சூழப்பட்டதுமான
தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்து மஹோபகாரஞ் செய்தருளின பெருமானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிய விருப்பமுடையவர்களைத்,

1. தைத்திரீய காடகச்ருதியின் முடிவில்.

2. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முடிவில்.

பல்லவராஜன் ஸபரிவாரனுய்வந்து நவரத்தங்கனையும் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கைங்கரியங்கள் செய்த தலமாகிய தில்லைத்திருச்சித்திர கூடத்தைச் சென்று சேருங்களென்கிறார்.

...

....

... (ங)

அருமானில மன்றளப்பான் குறளாய்

அவுணன் பெருவேள்வியில் சென்றிரந்த *

பெருமான் திருநாமம்பிதற்றி நுந்தம்

பிறவித்துயர் நீங்குதுமென்ன கிற்பீர்! *

கருமாகடலுள் கிடந்தா னுவந்து

கவைநா வரவினைணப் பள்ளியின்மேல் *

திருமால் திருமங்கையோடாடு தில்லைத்

திருச்சித்தரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(ச)

அன்று முன்பொரு காலத்தில்,

அரு மா நிலம் { ஒருவராலும் அளக்கமுடியாத பெரிய பூமியை

அளப்பான் அளப்பதற்காக

குறன் ஆய் வாமநருபியாகி

அவுணன் பெரு வேள்வியில் சென்று { மாவலியென்னு மசுரனுடைய பெரிய யாகபூமியிற் சென்று

இரந்த (மூவடிமண்) யாசின்த

பெருமான் எம்பெருமானுடைய

திரு நாமம் { திருநாமங்களை பிதற்றி } வாயாரச் சொல்லி

நுந்தம் பிறவி } உங்களுடைய
துயர் } ஸம்ஸார துக்கங்களைப்
நீங்குதும் } போக்கிக்கொள்ள
என்ன } நினைத்திருக்கு
கிற்பீர் } மன்பர்களே!,

கரு மா கடலுள் } கறுத்துப் பெரிய கடலிலே

கவை நா அரவின் அணை பள் ளியின்மேல் } இரட்டை நாவையுடைய திருவனந் தாழ்வானுகிற திருப்பள்ளி மெத்தையின்மேல்

உவந்து கிடந்தான் திருமால் } மகிழ்ந்து சயனித் தருன்பவனு திருமால்

திரு மங்கை யோடு ஆடு } பிராட்டியோடு நிய்வாஸம் பண்ணப்பெற்ற

தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—மஹாபலியின் அபிமானத்தி லொதுங்கிக்கிடந்த மாநிலங்களை ஸ்வாதீநப்படுத்திக் கொள்வதற்காக யாசக வேஷத்துடனே வாமந ப்ரஹ்மசாரி யாய் அவனது யாக பூமியிற்சென்று மூவடிமண் தாவென்றிரந்து உடனே தன் பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தின ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை வாய்வந்த படி சொல்லி மோகூதமடையப் பெறுவோ மென்றிருக்குமவர்களே!, திருப்பாற் கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளி கொண்டிருக்குந் திருக்கோலமாக எம் பெருமான் (மூலமூர்த்தி) ஸைவைஸாதித் தருளுமிடமான தில்லைத் திருச்சித்தர கூடஞ்சென்று சேருங்களென்கிறார்.

கவை நாவரவு=கவை—பிளவு.

...

...

...

(ச)

கோமங்க வங்கக்கடல் வையமுய்யக்
 குலமன்னரங்கம் மழுவில் துணிய *
 தாமங்கமருள் படைதோட்ட வென்றித்
 தவமாமுனியைத் தமக்காக்க கிற்பீர்! *
 பூமங்கைதங்கிப் புலமங்கை மன்னிப்
 புகழ்மங்கையெங்குந் திகழப் புகழ்சேர் *
 சேமங்கொள்பைம்பூம் பொழில்சூழ்ந்த தில்லைத்
 திருச்சித்தரூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(௫)

கோ	கூத்திரியர்கள்	தமக்கு ஆக்க	{	ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள்ள
மங்க	அழியவும்	கிற்பீர்	{	நினைக்குமன்பர்களே !,
வங்கம் கடல்	{	பூ மங்கை	{	பெரிய பிராட்டியார்
வையம் உய்ய	{	தங்கி	{	(வலவருகே) தங்கியும்
	{	புலம் மங்கை	{	பூமிப்பிராட்டியார்
குலமன்னர்	{	மன்னி	{	(இடவருகே) பொருந்தியும்
அங்கம் மழு	{	புகழ் மங்கை	{	கீர்த்தியாகிற மங்கை
வில் துணிய	{	எங்கும் திகழ	{	எல்லா விடங்களிலும்
தாம்	தாமே		{	வியாபித்து விளங்கவும்
அங்கு	{	புகழ் சேர்	{	பெற்று
அமருள்	{	சேமம் கொள்	{	புகழோடு கூடிய
படை	{	பை பூ	{	கேசமத்தை யுடைத்தாய்
தோட்ட	{	பொழில்	{	பாந்து பூத்த சோலைகளால்
வென்றி	{	சூழ்ந்த	{	சூழப்பட்ட
தவம் மா	{		{	தில்லை...சேர்மின்கள்—.
முனியை	{		{	

* * *—ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் பரசராமனுக்கும் ஒற்றுமை நயம்பற்றி யருளிச்செய்வன முன்னடிகள். உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமை யால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயண மூர்த்தி ஜமதக்னி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனுய்த் திருவவதரித்து, 'பரசு' என்னும் கோடாலிப் படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனாற் பரசராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோமதேஹவைக் கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீரயார்ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே கூத்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசராமன் ஏழு சிவஞ்சீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன்

மிக வலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும் அவனிலும் பரசராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத் தரித்த மேரு வில்வனைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன் ; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தனன். அங்ஙனம் மிக வலியனுப் திக்விஜயஞ் செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனன்.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமான இப் பரசராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோ டொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்;—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணு சக்தி விசேஷமானது அக்காரியம் முடிந்த பின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனுற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையாற் பொருந்துமென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமத் நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை. அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது; பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம்; அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம்; ஸ்வரூபாவேசமாவது சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது சேதநர்பக்கல் காரிய காலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வ்யாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்ரயத்திலும் அதன் விபாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இராமாதுச நூற்றந்தாதியில் “கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால்” என்ற ஐம்பத்தாறாம் பாசரத்தின் உரையிலே ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்—“பரசராமாவதாரம் அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முழுக்ஷூங்களுக்கு அதுபாஸ்யமன்றோ? போக்கியதேவனைப்போற்றும்புனிதனென்பா நென்னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; விரோதி நிரஸநம் பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய ததுபாஸந மல்லாமையாலே.

‘மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி!’ என்றும் ‘வென்றிமா மழு வேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்றதேவா!’ என்றும் ஆழ் வார் களருளிச் செய்ததும் விரோதி நிரஸந் தவபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்ததித்தனையிஹே.” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு ஸ்ம ரிக்கத்தக்கன. ஆகவே இங்கு “வேன்றித் தவமாமுனியைத் தமக்காக்ககிற்பீர்” என்றதில் குறையொன்று மில்லையென்க.

வங்கக் கடல் = வங்கமென்று கப்பலுக்குப் பெயர்; இனி “ஊமஜூராம ஊஜி-வடா” என்ற அமரகோசத்தின்படி பங்கம் என்ற வடசொல் அலைக்கு வாசகமாகையால் அச்சொல்லே வங்கமெனத் திரிந்ததென்று கொண்டு ‘அலை கடல்’ என்று பொருள்கொள்வதும் பொருந்தும்.

ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, கீர்த்திதேவி என எம்பெருமானுக்கு மூன்று திவ்ய மஹிஷிகளாம்; இவர்களுள் முதல்தேவி எம்பெருமானுடைய வலப்பக்கத்தைப் பற்றினள்; இரண்டாந்தேவி இடப்பக்கத்தைப் பற்றினள்; (கீர்த்தியென்னும்) முன்றாந்தேவி உலக முழுவதையும் இடமாகப் பற்றினாள் என்ற ஒரு சமத்கா ரம் பொலியப் பேசுகிறார் காண்மின். ஸ்ரீதேவி பூதேவிகட்கு வல்லப னென்று உலகம் நிறைந்த புகழ்பெற்றிருக்கிற எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தில்லைத் திருச்சித்ரகூடமென்றதாயிற்று.

சேமம்—சேஷமம். .... (ரு)

நெய்வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர்

துணியப்பணிகொண்டணியார்ந்து * இலங்கு

மையார்மணி வண்ணனை யெண்ணிநுந்தம்

மனத்தே யிருத்தும்படி வாழவல்லீர்! *

அவ்வா யினமங்கையர் பேசவுந்தான்

அருமாமறை யந்தணர் சிந்தைபுக *

செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடு தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(சு)

நெய் வாய்	கூர்மை பொருந்திய	அணி ஆர்ந்து	ஆபரணங்கள் நிறைந்து
அழல் அம்பு	வாயையுடைத்தாய்	இலங்கு மை	விளங்குகின்ற
	அக்கியைச் சொரிகின்ற	ஆர் மணி	கருமணிபோன்ற
	அம்பை	வண்ணனை	வடிவையுடையனாய்
துரந்து	பிரயோகித்து		மிருக்கிற பெருமானே
முந்நீர்	ஸமுத்தரத்தை த்வம்ஸம்	எண்ணி	சிந்தித்து
அணிய	செய்ய முயன்று (பின்பு	நும் தம்	உங்களுடைய
	ஸமுத்தராஜன் அது	மனத்தே	நெஞ்சிலே
	கூலித்து வந்தவாறே)		
பணி கொண்டு	(அவன்மேலே அணை	இருத்தும்படி	(அவனை) இருத்தி வாழ
	கட்டுகையாகிற)	வாழ வல்லீர்	நினைத்திருக்கு
	கைங்கரியத்தை அவனால்		மன்புகளே,
	கொண்டவனாயும்		

அவ்வாய்	{ அப்படிப்பட்ட வாயை யுடைய	செம் வாய்	{ சிவந்த வாயையுடைய கிளி கிளிகளானவை
இள மங்கையர்	சிறு பெண்கள்	அந்தணர்	{ பிராஹ்மணர்கட்கும் சிந்தை புக் மனோஹரசமாக
அரு மா மறை	{ (காதல் கேட்டுக்கேட்டு மூக பாடமான) அரிய பெரிய வேதவாக்கியங்களை	நால் மறை	நான்கு வேதங்களை யும்
பேசவும்	{ சொல்லாநிற்க (அப்பெண்க ளுடனே கூட)	பாடு	பாடுமிடமான
			தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் கடலில் அணைகட்டின பெருமானையே சிந்தித்து வாழமுன்பர்களே! சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்க ளென்கிறார்.

விபீஷணமுவான் இராமபிரான் பக்கல்வந்து சேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து ‘ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்’ என்ன, இராமபிரான் ‘கடலைக் கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்’ என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலேபடுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேசைசூயா யிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்’ என்று ஆக்நேயஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன்கையினால் நீரில் போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனர் வரமளித் திருக்கிரூராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்ட வேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்திட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன்கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவித்து ஸேது கட்டுவித்தானென்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது.

[அவ்வாயிளமங்கையர் இத்யாதி.] இத் திருப்பதியில் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாக விளங்குவர்; “மூவாயிர நான்மறையாளர் நானும் முறையால் வணங்க” என்று இவர்தாமே மேலேயருளிச் செய்வதும், 1. “தில்லை நகர்த் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள், அந்தணர்களொரு மூவாயிரவரேத்த அணிமணி யாசனத்திருந்த வம்மான்றானே” என்று ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத் தக்கன. “நான்கை நாலாயிரம், தில்லை மூவாயிரம்” என்ற வழக்கச் சொல்லுமொன்றுண்டு. அந்த அந்தணர்கள் அநவரதமும் வேத மோதிக்கொண்டே யிருக்கையாலே அவ்விட்டுப் பெண் பிள்ளைகளும் ஸர்வதா காதில்பட்ட வுறைப்பின் மிகுதியால் வேதங்களைச் சொல்ல, அவர்க

ளது கையிலேயிருந்து வளர்ந்து பேசுற்றேபேசும் கிளிப்பிள்ளைகளும் நான் மறைகள் பாடுகின்றனவாம். ஆகவிப்படி வைதிக புருஷர்கள் வாயிலும் பெண்பிள்ளைகளின் வாயிலும் பக்திகளின் வாயிலும் வேதவொலியே மலியப் பெற்றது இத்தலம் என்றாயிற்று.

அவ்வாயினமங்கையர் என்றது—மேலே சொல்லப்படுங் கிளிகளின்வாய் போன்று பழுத்த வாயையுடைய சிறுமிகள் என்றபடி. அந்தணர்சிந்தைபுக—கிளிகள் வேதஞ்சொல்வதைக் கேட்ட அந்தணர்கள் ‘அத்யயநத்துக்கு இட்டுப் பிறவாத இப்பக்திகள் வேதமோதுகிற விசித்திரம் என்னே!’ என்று மனமுருகுமபடியாக.

...

...

...

(சு)

மேளவல்துழலாய்ச்சி மேன்தோள் நயந்து

மகரஞ்சுழலச் சுழல்நீர் பயந்த *

தேய்வத் திருமா மலர்மங்கைதங்கு

திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர். *

கேளவைக்களிற்றின் மருப்பும் பொருப்பில்

கமழ்சந்துமுந்தி நிவா வலங்கொள் *

தேய்வப்புனல்குழந் தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(எ)

மேளவல் { முல்லைப்பூவைக் கூந்தலிலே
குழல் ஆய்ச்சி { அணிந்துள்ள நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடைய

கேளவை { (சிங்கத்தோடே பிணங்கிப்)
களிற்றின் { பிளிகுறிய யானையின்
மருப்பும் { கொம்புகளையும்

மேல் தோள் { மேல்லிய தோள்களை
நயந்து { விரும்பி யணைந்தவனும்,

பொருப்பில் மலையிலுள்ள

மகரம் சுழல் { மீன்கள் சுழலும்படி சுழன்று
சுழல் நீர் { வருகிற கடலினால்
பயந்த { பிரஸவிக்கப்பட்ட

கமழ் சந்தும் { மணங்கமழ்கின்ற சந்தன
மரங்களையும்

உந்தி தள்ளிக்கொண்டு

தேய்வம் திரு { அழகிய பெரிய பிராட்டியார்
மா மலர் { மங்கை

நிவா ‘நிவா’ என்கிற ஆரூனது

தங்கு { நித்யவாஸம்
பண்ணப்பெற்ற

வலங்கொள் { சுற்றிலும் பிரவஹிக்கப்
பெற்றதும்

திரு மார்பனை { திருமார்பை யுடைய
வனுமான பெருமானை

தேய்வம் { புணைய தீர்த்தங்களால் குழப்
புனல் குழந்து { பட்டு அழகியதுமான

சிந்தையுள் { நெஞ்சில் வைக்கவேண்டி
வைத்தும் { யிருக்குமன்பர்களே!,
என்பீர்

தில்லை.....சேர்மின்கள்—.

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கும் கொழுநனை எம்பெருமானையே இடைவிடாது சிந்தைசெய்யு மன்பர்களே!, யானைத் தந்தங்களையும் மலயபர்வதத்துச் சந்தன மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு பெருகு கின்ற நிவாவென்னும் நதி புடைசூழப் பெற்றதும் மற்றும் பலபல புணைய தீர்த்

தங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமான தில்லைச் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்மின்க னென்குரார்.

“மௌவல் குழலாய்ச்சி மென்தோள் நயந்து” என்றது—நப்பின்னை மணை னுயிருக்குமாற்றைச் சொன்னபடி. பெரிய பிராட்டியார், பாற்கூடல் கடையும் போது அதில் நின்றுத் தோன்றினவளாதலால் “நீர்பயந்த தேய்வத் திருமாமலர் மங்கை” என்றார். மகரம்—மீனுகும் முதலுக்கும் பெயர்.

கௌவை எனினும் கவ்வை எனினும் ஒக்கும்; பேரோலி என்று பொருள். (மதநீர் என்பாருஞ் சிலருண்டு.) சந்து—சந்தநமென்ற வடசொற் சிதைவு. நிவா—வெள்ளாறு; இத்தலத்திற் பெருகுவதொரு நதி. ... (எ)

மாவாயி னங்கம் மதியாதுகீறி

மழைமாழைதான் நெதேத்து * ஆயர்தங்கள்

கோவாயிரைமேய்த் துலகுண்ட மாயன்

குரைமா கழல்கூடுங் குறிப்புடையீர்

மூவாயிர நான்மறையாளர் நாளும்

முறையால்வணங்க வணங்காய சோதி *

தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(அ)

மா	{ கேசியென்னும் குதிரை வடிவாக வந்த அசுரனுடைய	மாயன்	எம்பெருமானுடைய
வாயின்	வாயோடுகூட	குரை மா	{ ஆபரண வொலி பொருந்திட கழல் { சிறந்த திருவடிகளை
அங்கம்	(அதன்) உடலையும்	கூடும் குறிப்பு	{ சேரவேணுமென்னும் நினை உடையீர் { வுடைய அன்பர்களே!
மதியாது கீறி	{ அலகியமாகப் பிளந்தொழித்தவனாகவும்,	மூவாயிரம்	{ மூவாயிரம் பிராமணர்கள் நான்மறை
மழை	{ (இந்திரன் பெய்வித்த) பெருமழைக்காக	யாளர்	
மா முது	{ பெரிய பழைய கோவர்த்தன குன்று { மலையைக் குடையாக எடுத்து { எடுத்துப் பிடித்தவனாகவும்	நாளும்	நாள்தோறும்
ஆயர்தங்கள்	{ இடையர்கட்குத் தலைவனாய்	முறையால்	முறைமைப்படி
கோ ஆய்		வணங்க	வந்து பணியப்பெற்று
விரை	{ பசுக்களை மேய்த்தவனாகவும்	அணங்கு ஆய	{ அப்ராக்குதமான சோதி { தேஜஸ்ஸை யுடையனான
மேய்த்து		தேவாதி	{ எர்வேச்வரன் தேவன்
உலகு உண்ட	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகங்களை உண்டவனாக மிருக்கிற	திகழ்கின்ற	விளங்குகின்ற
		தில்லை.....	சேர்மின்கள்—.

* * *—ஒருநாள் கம்ஸனுலேவப்பட்ட கேசியென்பாரோர் அஸுரன் குதிரையினருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி களைத்துத் தூரத்திக்

கொண்டு தன்மேற் பாய்ந்துவர, தன்திருக்கையை நன்றாய்ப் பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்ந்து உதட்டைப்பிவந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினவனும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக் குடையாகத் தாங்கிக் கோநிரை காத்தவனும், இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீருட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாடினவனும், பிரளயாபத்திலே அனைத்தையும் திருவயிற்றினுள்ளே புகுவித்துப் பாதுகாத்தவனுமான ஸர்வேச்வரனது திருவடியைச் சேர விரும்பியிருக்கு மன்பர்கள்! மூவாயிரவரென்று கணக்கிடப் பெற்றிருந்த வைதிக ப்ராஹ்மணர்களினால் ஆச்சரியிக்கப்பட்ட பரஞ்சோதி பரமபுருஷன் வாழ்மிடமான தில்லைத் திருச்சித்ரகூடத்தைச் சென்று சேருங்கொன்கிறார்.

அணங்காயசோதி—அணங்கு—தெய்வம். திவ்யமான சோதியையுடைய என்றபடி. தேவாதி தேவன்—வடசொல் தொடர். ... . (அ)

செருநீலவேற்கண் மடவார் திறத்துச்

சினத்தோடுநின்று மனத்தால் வளர்க்கும் *

அருநீலபாவ மகலப் புகழ்சேர்

அமரர்க்குமெய்தாத வண்டத் திருப்பீர்! *

பெருநீர்நிவாவந்தி முத்தம் கோணர்ந்து

எங்கும்வித்தும்வயலுள் கயல்பாய்ந் துகள *

திருநீலநின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(க)

செரு நீலம்	{	புத்தத்திற்குக் கருவியாய்	புகழ் சேர்	{	புகழையுடைய பிரமன்
வேல் கண்	{	நீல நிறத்தான வேல்	அமரர்க்கும்	{	முதலிய தேவர்க்கும்
		போன்றகண்களையுடைய	எய்தாத		தூர்ப்பமான பரமபதத்
			அண்டத்து		திலே இருக்கவேண்டி
			இருப்பீர்		யிருக்கு மன்பர்களே!
மடவார்	{	ஸ்தரீகள் விஷயமாக	பெரு நீர்	{	மிக்க நீரையுடைய
திறத்து	{	வுண்டான	நிவா	{	'நிவா' என்னும் ஆரூனது
சினத்தோடு	{	கோபத்தோடு கூடியிருந்து	முத்தம்	{	முத்துக்களைக்
நின்று	{		கோணர்ந்து	{	கொண்டுவந்து தள்ளி
			உந்தி		விதைவிதைத்தாற்போலே
மனத்தால்	{	நெஞ்சினாலே மேன்மேலும்	வித்தும்	{	சொருகப்பெற்ற
வளர்க்கும்	{	வருத்தி செய்விக்கப்படுகிற	வயலுள்	{	வயல்களி லெல்லாம்
அரு		போக்கமுடியாத	எங்கும்		
நீலம்	{	நெஞ்சை	கயல்	{	மீன்கள்
	{	யிருள்மூடப் பண்ணுகிற	பாய்ந்து உகை	{	குதித்துத் தள்ளவும்
பாவம்		பாவங்கள்	திரு நீலம்		அழகிய நெய்தல்மலர்கள்
அகல		நீங்கப்பெற்று	நின்று	{	எப்போதும்
			திகழ்கின்ற	{	விளங்கவும் பெற்ற
			தில்லை		.....சேர்மின்கள்—.

* * *—மடவார்திறத்துச்சினமாவது—மடவார் நிமித்தமாக வுண்டாகிற பகை ; அதாவது என்னென்னில் ; தான் ஒரு மாதரை ஆசைப்பட்டிருக்க மற் றொருவனும் அவளிடத்தே ஆசைவைத்து இவனை அருகு நாவொட்டாமல் அடித்துத்தள்ள, எப்பாடுபட்டாவது அந்தமாதரைத் தான் பரிசுரஹித்தே திருவதென்கிற தீவ்ரமான நோக்கத்தினால் மற்றவனைக் கொலைசெய்தாவிடு மள வுந் துணிந்து நிற்கை. இப்படிப்பட்ட துணிவினால் செய்யப்படும் பாவங்கள் பகவத் ப்ராப்திக்கு இடையூறுதலால் அவற்றைப்பகற்றி, தேவதைக்கும் எட்டா நிலமாகிய பரமபதத்திற் சென்று சேர்ந்த நித்ய கைங்கரியம் பண்ண வேணுமென்று விருப்புற்றிருக்கும்வர்களே ! என்று அன்பர்களை விளிக்கிறார் முன்னடிகளில். அன்னவர்களை விளித்து, ‘ நீங்கள் தில்லைத் திருச்சித்திர கூடம் சென்று சேர்மின்கள் ’ என்று சொல்லுவதன் கருத்து இருவகையதாம். சித்திரகூடத்திலே நீங்கள் சிலகாலமாவது வாழ்ந்தால்தான் உங்கட்குப் பரம பத ப்ராப்தி உண்டாகும் என்பதாக ஒருகருத்து ; பரமபதத்துக்குப் போக வேணுமென்கிற விருப்பம் உங்கட்கு ஏதுக்காக ? ; வீணை அந்த விருப்பத்தை விட்டிட்டுச் சித்திரகூடம் சென்று சேர்ந்தீர்களாகில் அவ்விடத்திருப்பே உங்கட் குப் பரமபத வாழ்ச்சியாங்கிடார் என்பதாக மற்றொரு கருத்து.

சேருநீலவேற்கண்=செருச்செய்யும் வேலையும் நீலமலரையும் போன்ற கண்களையுடைய மடவார் என்றாரைத்தலுமாம். மடவாருடைய கலவிக்குப் பிரதிபந்தக்களாமவர்விஷயத்திலுண்டாகுஞ் சினத்தை மடவார்திறத்துச்சின மென்றது—அதற்கு மடவார்களே மூலகாரணமாதல் பற்றியென்க. “ கூனியின் சொல்லால் இராமன் வநவாசஞ்சென்றான் ” என்பதை இதற்கு ஒருபுடை ஒப் பாகக் கொள்க.

அருநீலபாவமகல=அருமையாயும் நீலமாயுமிருக்கிற பாவம் நீங்க ; எப் படிப்பட்ட ப்ராப்ச்சித்தங்களாலும் போக்கமுடியாதனவாதலால் ‘ அரு ’ என் றது ; நெஞ்சை இருளப்பண்ணுதலால் நீலமென்றது. மூன்றாமடியில் “ வித் தும்வயலுள் ” என்றது வினைத்தொகை. வித்து—வினைப்பகுதி: வித்துதல்— விதைத்தல். இங்கு வித்துமவயலென்றது—விதைக்கப்பெற்ற வயலென்றபடி. வெள்ளாறு பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகி வரும்போது முத்துக்களைக் கொழித் துக் கொண்டுவந்து கழனிகளில் தள்ள, அந்த முத்துக்கள் விதை விதைத்தது போல் விளங்க, அவற்றை மீன்கள்கண்டு ‘ இவை என்னவோ ! ’ என்று வெருவித் தாவித் திரிகின்றன வென்று ஸ்பவாவோக்தியாகக் கூறினவாறு. .... (க)

சீரார்பொழில்சூழந் தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடத்துறை செங்கண் மாலுக்கு *

ஆராதவுள்ளத் தவர்கேட் வேப்ப

அலைநீலகுக் கருளே புரியும் *

காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி குன்றுவோலிமாவே

யோரோன்பதோ டோன்றும் வல்லார் *

பாராருலக மளந்தா னடிக்கீழ்ப்

பலகாலம்நிற்கும்படி வாழ்வார் தாமே.

(ஐ)

சீர் ஆர்	சிறந்த	கார் ஆர்	காளமேகம்போல்
பொழில்	சோலைகளால்	புயல் கை	உதாரான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
அழகாய்	அழகுபெற்ற		(அருளிச் செய்த)
தில்லை	தில்லைத் திருச்சித்திர	குன்றா ஒலி	குறையாத ஓசையை
திரு சித்ர	கூடத்திலே		புடைத்தான
கூடத்து		மாவே	சொல்மாவையாகிய
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	ஓர்	ஒன்பதோடு
செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷண	ஒன்றும்	இப்பத்துப் பாசரங்களையும்
மாலுக்கு	பெருமான் விஷயமாக,	வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்,
ஆராத	எவ்வளவு பகவதநுபவம்	பார் ஆர்	பூமியையும் ஸ்வர்க்காதி
உள்ளத்தவர்	பண்ணினாலும் திருப்தி	உலகம்	லோகங்களையும் அளந்தவ
	பிறவாத நெஞ்சை	அளந்தான்	ஒன பெருமானுடைய
	புடையாரான அன்பர்கள்	அடி கீழ்	திருவடிவாரத்திலே
கேட்டு உவப்ப	கேட்டு ஆந்திக்கும்படி,	பல காலம்	நெடுங்காலம்
அலைநீர்	கடல் சூழ்ந்த	நிற்கும்படி	அடிமைசெய்து நிற்கும்படி
உலகுக்கு	இவ்வுலகத்திலுள்ளார்க்கு	வாழ்வார்	வாழப் பெறுவர்.
அருளே	அருள்		
புரியும்	செய்யுமவராய்		

* * *—சுற்றிலும் பொழில்கள் சூழ்ந்து அழகுமிக்கிருக்குந் தில்லைத் திருச்சித்திர கூடத்தில் வாழுமெம்பெருமான் விஷயமாக, பாமோதாரான பரகாலர் பாடினவிப்பாடல்கள் பகவத் பக்திமிஞ்ந்த பூவைவண்ணவர்கட்குக் கர்ணம்ருதமானவை ; இப்படிப்பட்ட விவ்ருளிச்செயல்களை ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமான் திருவடி நிழலிலொதுங்கி வாழப் பெறுவரென்று—இத்திரு மொழிகற்பார்க்குப் பயனுரைத்த பாசரமிது. .... (க0)

அடிவரவு:—ஊன் காய் வெம்பும் அருமா கோ நெய். மௌவல் மாவாய் செருச் சீரார் வாட.

முன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி உரை

முற்றுப் பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்.

மூன்றும்பத்து—மூன்றந்திருமொழி,
வாடமருதிடையோகி.

அவதாரிகை:—“ தில்லைத்திருச்சித்ரகூடஞ் சென்றுசேர்மின்கள் ” என்று பரோபதேசமாகச் சென்றது கீழ்த்திருமொழி; தம்முடைய அநுபவமாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. விபவாவதாரத் திருக்குணங்களெல்லாம் சித்திரகூடத்தெம்பெருமான் திறத்திலே நிழலிட்டவிளங்கக்காண்கையாலே ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் ஒவ்வொருவகையாக அக்குணங்களை அநுஸந்தித்து அநுபவிக்கிறாயிற்று. ... .. *

வாடமரு திடைபோகி மல்லரைக்கொண் றெக்கலித்திட்டு *
ஆடல்நன்மா வுடைத்தாய ராரிரைக்கண் றிடர்தீர்ப்பான் *
கூடிய மாமழைகாத்த கூத்தனென வருகின்றான் *
சேயேர் பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

மருது இடை { இரட்டை மருதமாங்களின்
நடுவே
வாட { அவை பங்கமடையும்படி
போகி { தவழ்ந்து சென்றவனாயும்,
மல்லரை { மல்லர்களைக்
கொன்று { கொன்றவனாயும்,
ஒக்கலித்திட்டு { நடைபழகி ஆடிக்கொண்டு
ஆடல் { வந்த கொடிய (அசரக்)
நல் மா { குதிரையைக்
உடைத்து { கொன்றவனாயும்,
அன்று { முன்பொரு காலத்தில்
ஆயர் { இடையர்கட்கும்
ஆகிரைக்கு { பசுக்கூட்டங்கட்கும்
இடர் { நேர்ந்த துன்பத்தைத்
தீர்ப்பான் { தீர்ப்பதற்காக

கூடிய { திரண்ட பெருமழையைத்
மா மழை { தடுத்த ரகித்தவனாயு
காத்த { மிருக்கிற
கூத்தன் என { கூத்துகளாடின கோபால்
கருஷணனென்று
சொல்லும்படியாக
வருகின்றான் { வருமவன்
சேடு உயர் { இளமை தங்கிய
பூ பொழில் { ஒங்கின
தில்லை { பூஞ்சோலைகளையுடைய
சித்திர { தில்லைத் திருச்சித்திர
கூடத்து { கூடத்திலுள்ளான்.
உள்ளான் }

* * *—முதல் மூன்றடிகளாலும் கருஷணவதார சேஷ்டிதங்களைப்பேசி, அப்படிப்பட்ட கண்ணபிரானே பின்புள்ளாரும்பிழுவாமைக்காகச் சித்திரகூடத் திலேவந்து நித்யஸந்திதிபண்ணி ஸேவைஸாதிக்கின்றனென்கிறார். இரட்டை மருதமாங்களினிடையே தவழ்ந்து அவற்றை முறித்துத்தள்ளினவனும், மல்லர்களை முடித்தவனும், தேசியென்னு மசரன் தன்னுடைய நடையழிகிலே கண்ணன்

ஈடுபட்டுப் பாக்காயிருக்க அவனை விழுங்கிவிடுவோமென்றெண்ணிக் குதிரை வடிவெடுத்து நடையழகு காட்டிக்கொண்டுவர, அவனைக்கொன்றொழித்தவனும், கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக்குடைபாகவெடுத்துக் கோகிரைகாத்தவனுமான பெருமான் அப்போது திருவாய்ப்பாடித் திருவிதியிலே, 1. “சீலைக்குதம்பை யொருகாது ஒருகாது செந்நிறமேற்றேன்றிப்பூ, கோலப்பணைக்கச்சும்கூறையுடையுங்குளிர்முத்தின் கோடாலமும், காலிப்பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்” என்றும், 2. “தழைகளுந் தொங்கலுந்ததும்பி யெங்குந் தண்ணுமையெக்கம் மத்தளி தாழ்பிலிக், குழல்களுந் சீதமுமாகியெங்குந் கோவிர்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு, மழைகொலோ வருகின்ற தென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி, துழைவனர் நிற்பனராகியெங்குமுள்ளம் விட்டு ஊண்மறந்தொழிந்தனரே” என்றுஞ் சொல்லும்படியான எப்படிப்பட்ட அழகுடனே எழுந்தருளினனோ அப்படிப்பட்ட அழகை நாமும் இழவாமே இங்கு ஸேவிக்கப்பெற்றோ மென்றாயிற்று.

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளிய பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய்வின்று இழுக்கப்பட்டபடியிலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபத்தீர்த்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பொருகாலத்தில் பல அபஸ்ரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமா முனிவர் அங்கு எழுந்தருள், மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர்கண்டு கோபங்கொண்டு ‘மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி ‘நெடுங்காலஞ்சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகே நெருங்குஞ்சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான விவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனரென்று சில புராணங்கள் கூறும். ஆழ்வார்களும் இங்ஙனே அருளிச்செய்வதுண்டு; “ஒருங்கொத்த வினைமருதம் உன்னிய வந்தவரை” என்றும் “பொய்ம்மாய மருதான வசாரை” என்றும் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்துள்ளார்.

வாட மருதிடைபோகி = அஸுராவேசங்கொண்ட மருதமரங்களாக

யாலே பராத்பரான ஸூக்ருஷ்ணன் கிட்ட வரவர; அப்போதே அவை வாட்ட மடைந்தனவாம்.

மல்லரைக்கொன்று=கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீ புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புழுந்து நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணனைக்கொண்டு அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளையெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவளவிலே மாலா காரரையும் கூனியையும் அதுகாஷ்ணித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவியிருந்தப்பட்ட குவலயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே கம்ஸ ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப்பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயேகொண்டு வென்றிட்டனர் என்ற கதையுணர்க. அன்றியும், கண்ணபிரான் பாண்டவதுதனயத் துரியோதனனிடஞ்சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தன்னுடைய ஸபா மண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப்பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன் மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றையமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன்மே லேறினமாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆஸநம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லு மளவில் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்களை மடிவித்த வரலாறு மொன்றுண்டு. மல்லர்—ஆயுதஸஹாயமின்றி உடல்வலிமையையே கொண்டு யுத்தஞ்செய்பவர்.

ஒக்கலித்திட்டு என்ற வினையெச்சம் மேலே இரண்டாமடியோடு கூடக் கடவது; ஒக்கலித்திட்டாடல்செய்த குதிரை—நடைபழகுவதுபோல ஆடியசைந்துகொண்டுவந்த குதிரையென்க. “நன்மா” என்றது விபரீதலக்ஷணை, ‘நல்லபாம்பு’ என்னுமாபோலே.

கூத்தனெனவருகின்றான் இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் சுற்றடியில் வருகின்றனென்றும் வருவானென்றும் அருளிச்செய்யக் காண்கையாலே, ஆழ்வார் இத்திருப்பதிகமொத்தருளின ஸமயம் பெருமானுக்குத் திருவீதிப் புறப்பாடாக இருக்கலாமென்று சிலர் கூறுவதுண்டு. ... (க)

பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட பிள்ளைபரி சிதுவேன்றால் *

மாளிலமாமகள் மாதர்கேள்வ னிவனென்றும் * வண்டுணை

பூமகள் நாயகனென்றும் புலங்கெழு கோவியர்பாடி *

தேமலர் தூவவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (உ)

பேய் மகள்	{ “பேய்ச்சியான பூதனையினுடைய	மா கிலமாமகள் மாதர் கேள்வன் என்றும்	{ பூமிப் பிராட்டிக்கு வல்லபன்” என்றும்
கொங்கை	முலையில் (தடவியிருந்த)		
நஞ்சு	விஷத்தை	வண்டு உண் பூ மகள் நாயகன் என்றும் பாடி	{ “வண்டுகள் மதுவுண்கிற தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பேரிய பிராட்டியார்க்கு நாதன்” என்றும் சொல்லிப் பாடிக்கொண்டு
உண்ட இது	{ (அம்ருதமாக) உறிஞ்சியுண்ட இக்காரியம்		
பிள்ளை பரிசு என்றால்	{ இச் சிதுபிள்ளையின் செயல்” என்று சொல்லக் கேட்டதும்	தே(ன்) மலர் தூவ	{ செவ்வருன்றாத புஷ்பங்களைப் பணிமாற
புலன் கெழு கோவியர்	{ அழகிய இடைப் பெண்களானவர்கள்,	வருவான்	{ (திருவாய்ப் பாடித் திருவீதிகளிலே) ஸஞ்சரித்த பெருமான
இவன்	“இக் கண்ணபிரான்	சித்திர கூடத்து உள்ளான்	{ (இப்போது) சித்திரகூடத்திலே ஸேவைஸாதிக்கின்றான்.

* * *—ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்த வளை அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்றும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசிகவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாலையிலே அவருயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனனென்ற வரலாறு அறிக.

கண்ணபிரான் சிறுகுழந்தையாகத் தெருப்புமுதியானோர் விளையாடும் போது இடைச்சிகள் லகவர்க்கொருவர் வார்த்தையாகையில் இப்பிள்ளை

ஸாமர்யமன்று; முலேகொடுக்கவந்த வெருத்தியை முடித்த பிள்ளைகாண்மின் இது' என்று சொல்லக்கேட்ட இடைச்சிகள் “அப்படியா? இப்படிப்பட்ட அரியபெரிய காரியஞ்செய்கிற இப்பிள்ளையை இடைப்பிள்ளையென்று நினைக்க நியாயமேயில்லை; திருமடந்தை மண்மடந்தைகட்குக் கொழுநனை ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனே இக்குழந்தையாக வந்து பிறந்தானத்தனை” என்று சொல்லித் துதித்துத்தொழுவர்களாம்; அப்படிப்பட்டவன் அந்த பரத்வ ஸௌல்பயங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு நமக்கும் ஸேவைஸாதக்குமிடம் சித்திரகூடம் என்றாயிற்று. “வாயுள் வையகங்கண்ட மடநல்லார், ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம், பாயசிருடைப் பண்புடைப்பாலகன், மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதேர” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தை இங்கு நினைப்பது.

புலன்கேழு கோவியர்—கண் மனம் முதலிய இந்திரியங்களைக் கவர்கின்ற அழகிய வடிவுபடைத்த இடைச்சிகளென்கை. மொவீ [கோபி] என்ற வடசொல் பன்மையுருபேற்றுக் கோவியர் என்றாயிற்று. 2. “பொலன்கேழு” என்றபாடமும் உண்டென்று வியாக்கியானத்தினால் விளங்குகின்றது; பொலன்-பொன்மயமான நகைகளினால், கேழு—விளங்குகின்ற—என்க. .... (உ)

பண்டிவன் வெண்ணையுண்டானேன் றுய்ச்சியர்கூடி யிழிப்ப *

எண்டிசையோரும் வணங்க விணைமருதூடு நடந்திட்டு *

அண்டரும் வானத்தவரு மாயிர நாமங்களோடு *

திண்டிறல் பாடவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (ங)

பண்டு	முன்பொருகாலத்தில்,	இணை	இரட்டை
இவன்	“இச்சிறுபிள்ளை	மருதூடு	மருதமரத்தினிடையே
		நடந்திட்டு	நடை பயின்றவனாயும்
வெண்ணெய்	வெண்ணையைத்	அண்டரும்	இடையர்களும்
உண்டான்	(திருடித்) தின்றான்”	வானத்தவரும்	தேவர்களும்
என்று	என்று சொல்லி	ஆயிரம்	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்	நாமங்களோடு	சொல்லி
கூடி	கும்பல் சேர்ந்து	திண்	தருமான ஆண்பிள்ளைத்
இழிப்ப	{ இழிவாகப்	திறல்	தனத்தைப் பாடும்படி
	பேசப்பெற்றவனாயும்,	பாட	(திருவாய்ப்பாடியில்)
எண்	எட்டுத்தொகைகளிலுள்ளாரும்	வருவான்	ஸஞ்சரித்தவனாயுமுள்ள
திசையோரும்	வணங்கும்படியாக		பெருமான்
வணங்க			சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—சிலர் எளிமைக்குணத்திலே யீடுபட்டிருப்பார்கள், சிலர் மேன்மைக்குணத்திலே யீடுபட்டிருப்பார்களென்றுண்டே; அதன்படியே, கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவாடி யமுது செய்த எளிமைக்குணத்திலே நெஞ்சிழிந்தவர்கள் 1. “அறியாதார்க்கு ஆரையனாகிப்போய் ஆய்ப்பாடி, உறியார் நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தான்காணேடி”

என்றும்போலே ஏசிப்பேசிப் போதுபோக்குவர்கள் ; மேன்மைக்குணத்தி ளீடுபட்டவர்கள் 1. “கானமருந் கல்லதர்போய்க் காமிறைந்த பொன்னடிக்கள், வானவர்தஞ்சென்னி மலர்கண்டாய்சாமுலே” என்றும்போலே பேசி வணங்கிக் கிடப்பார்கள். ஆகவிப்படி ஏசுகைக்கும் ஏத்துகைக்கும் உரிய எளிமை மேன்மை கள் விளங்குகின்ற பெருமான் அக்குணங்களிரண்டும் குன்றாமே ஸேவை ஸாதிக்ருமிடம் சித்ரகூடம் என்றராயிற்று.

மூன்றாமடியில், அண்டர்—இடையர்கள். “அண்டர் மிண்டிப்புருந்து நெய்யாடினார்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பிரயோகமுங்காண்க. (ந)

வளைக்கை நெடுங்கண்மடவா ராய்ச்சிய ரஞ்சியழைப்ப *

தளைத்தலிழ் தாமரைப்போய்கைத் தண்தடம்புக் கண்டர்காண *

முளைத்த வெயிற்றழல்நாகத் துச்சியில் நின்றதுவாட *

திளைத்தமர் செய்துவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (சு)

வளை கை	}	வளையல்களணிந்த
நெடுங் கண்		கைகளையும் நீண்ட
மடவார்		கண்களை யுமுடைய
ஆய்ச்சியர்	}	இடைப்பெண்கள்
அஞ்சி		பயப்பட்டு
அழைப்ப	}	(‘களிங்க மர்த்தனமாகிற
		இந்த பயங்கரமான
		செய்தியைவந்து
		பாருங்கள்’ என்று)
		அழைக்க,
அண்டர்		இடையர்கள்
தளைத்து	}	மலர்ந்த தாமரைப்
அவிழ்		பூக்களை யுடைய
தாமரை		வொரு பொய்கையின்
பொய்கை		குளிர்த்
தண்		கரையிலே சென்று
தடம் புக்கு		

காண	பார்த்தவனவிலே	
முளைத்த	}	
எயிறு		முளைத்த பற்களை யுடைய
அழல்		தும் விஷாக்கியை
நாகத்து		உமிழ்வதுமான
உச்சியில்		காளியநாகத்தி
		னுச்சியிலே
நின்று		நின்றுகொண்டு
அது வாட	}	அந்தநாகம் இளைக்கும்படி
திளைத்து		நர்த்தனஞ் செய்து
அமர் செய்து	}	(அந்த நாகத்தோடே)
		யுத்தஞ் செய்து
		(வெற்றி பெற்று)
வருவான்	}	உல்லாஸமாக வீதியா
		எழுந்தருளின
		பெருமான்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘கிருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யருநாதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்கியினற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்குத் தகாதவாறு செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு, அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச்

சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மேலில் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்கனின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கனிய பிசுக்கை இட்டருளவேண்டுமென்று வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககண்ணிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினனென்ற வரலாறு அறிக.

யமுனைப்புறமாகச்சென்ற இளமங்கையர் அவ்விடத்தில் காளியனுக்கும் கண்ணனுக்கும் போர்நடப்பது கண்டு 'ஐயோ! சிறுகுழந்தை பாம்பின் வாயிலே விழுந்து மடியப்போகிறதே!; நோக்குவாராருமில்லையே; பலராமனும் கூட இல்லையே!' என்று மிகவுங் கவலைப்பட்டு நடுநடுங்கித் திருவாய்ப்பாடியேற வோடிவந்து 'அரியாயம்! அரியாயம்!!' என்று கோபாலத்தலைவர்களைக் கூவியழைக்க, அவர்களும் செய்தியறிந்து பதறியெழுந்து அப்பொய்கைக்கரைக்கு ஓடிச்செல்வதற்குள்ளே காளியமர்த்தனத்தைத் தலைக்கட்டி வெற்றியுடனே வீதியாரவந்தானும்; அப்படிப்பட்டவன் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனார்த்தமாக ஸேவைஸாதிக்ருமிடம் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடம் என்றராயிற்று.

தளைத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கை = தளைத்து அவிழ் — 'கட்டுண்டிருந்து (பிறகு) அவிழ்த' என்று பொருளாய் விகலித் தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. தாமரைகள் புஷ்பிக்கக்கூடிய பொய்கை என்று கருத்து: இப்படிப்பட்ட பொய்கையைன்றோ காளியன் தன்விஷாக்கியினால் கொதிப்பித்துக்கொண்டு கிடந்தானென்கை. தடம்—வடசொல்; கரை. ... .. (ச)

பருவக் கருமுகிலோத்து முத்துடைமா கடலோத்து *

அருவித்திரள் திகழ்கின்ற வாயிரம்போன் மலையோத்து *

உருவக் கருங்குழலாய்ச்சி திறத்தினமால் விடைசெற்று *

தெருவில் திளைத்துவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (ஈ)

பருவம் } கார்காலத்திலுண்டான
கரு முகில் } காளமேகம்
ஒத்து } போன்றவனாயும்

முத்து உடை } முத்துக்களையுடைய
மா கடல் } பெரிய கடல்
ஒத்து } போன்றவனாயும்

அருவி திரள் } அருவிகளின் கூட்டங்களால்
திகழ்கின்ற } விளங்குகின்ற
ஆயிரம் } ஆயிரம்
பொன் மலை } பொன்மலைகள்
ஒத்து } போன்றவனாயும்,

உருவம் } அழகிய கறுத்த
கரு குழல் } கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சி } நப்பின்னைப்
திறத்து } பிராட்டிக்காக

மால் விடை } பெரிய ரிஷபங்களின்
இனம் } திரளைத்
செற்று } தொலைத்தவனாயும்

தெருவில் } (திருவாய்ப்பாடியின்)
விதியிலே }
திளைத்து } கூத்தாடிக்கொண்டு
வருவான் } வருமவன்
சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—திருவாய்ப்பாடித் திருவிதியிலே கண்ணபிரான் எழுந்தருளும் போது பார்த்தால் 'கார்காலத்துக் காளமேகந்தான் இங்ஙனே வடிவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றதோ!' என்று சிலர்க்கு உத்ப்ரேஷிக்கலாம் படியிருக்கும்.

முத்துவடங்கள் முதலிடி ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்தால் ‘முத்துக்கள் மலிந்த கருங்கடல்தான் இங்ஙனே வடிவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றதோ!’ என்றும் ‘அருவிகள் விளங்குகின்ற பொன்மலைகள் பலகூடி இங்ஙனே உருவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றவோ!’ என்றும் சிலர்க்கு உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கும். ஆகவிப்படி உத்ப்ரேக்ஷிக்கத்தக்க வடிவழகு வாய்ந்து, நப்பிண்ணைப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்வதற்குக் கொண்ட கோலத்துடனே வீதியாரவரும்போது யாதொரு அழகு விளங்கிற்றோ அவ்வழகைப்பின்புள்ளாரும் ஸேவித்து மகிழும்படி ஸேவைஸாதிக்குமிடம் திருச்சித்ர கூடம் என்றாராயிற்று.

பருவக்கருமுகில்—பருவமாவது காலம்; அதாவது இங்கு மாரிகாலம் இரண்டாமடியில் பொன்மலையைச்சொன்னதால் ஆபரணச்சேர்த்தி விவக்ஷித மென்க. 1. “பலபலவெயாபரணம்” என்பவாதலால் “ஆயிரம் பொன்மலை யொத்து” என்றார். ... .. (இ)

எய்யச்சிதைந்த திலங்கைமலங்க வரும்ழை காப்பான் *
உய்யப் பருவரைதாங்கி யாநிரைகாத்தா னென்றேத்தி *
வையத் தேவரும்வணங்க வணங்கெழுமா மலைபோலே *
தேய்வப்புள் ளேறிவருவான் சீத்திரகூடத் துள்ளானே. (ஈ)

எய்ய	{ “ஒரு அம்பைத் தொடுத்து விட்ட மாத்திரத்திலே	பரு வரை	{ பெரிய கோவர்த்தன தாங்கி { மலையை(க்குடையாக) எடுத்துப் பிடித்து
இலங்கை	லங்காபுரியானது	காத்தான்	{ எல்லாரையும் காப்பாற்றினான்”
சிதைந்தது	அழிந்தொழிந்தது; (அதுவுந் தவிர)	என்று	என்று சொல்லி
ஆ நிரை	பசுக்களின் கூட்டம்	வையத்து எவரும்	{ பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும்
மலங்க	துன்பமடையும்படியாக	ஏத்தி வணங்க	துதித்துத் தொழும்படியாக
வரும்	{ வந்து எழுநான் ஓயாமல் பெய்த	அணங்கு எழு மா மலை	{ தேய்வாவேசங் கொண்ட ஒரு பெரிய மலை போலே யிருக்கிற
மழை	மழையைய	தேய்வம்	{ திவ்ய பக்ஷியாகிய கருடன் புன் ஏறி { மீதேறிக்கொண்டு
காப்பான்	தடுப்பதற்காகவும்	வருவான்	எழுந்தருளும் பெருமான்
உய்ய	{ (ஆநிரைகள்) பிழைப்பதற்காகவும்		சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * * —ஸமயங்களில் அடியவர்களைக் காத்தருளும்பொருட்டு எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின்மீதேறிக்கொண்டு எழுந்தருள்வதுண்டே; அப்படி எழுந்தருளும்போது, “எய்யச்சிதைந்தது இலங்கை” என்று சொல்லிப் பலர்

எத்திவணங்குவார்கள் ; அதாவது—இப்பெருமான் ஒரு அம்பு தொடுத்துவிட்ட மாத் திரத்திலே இலங்கை நீராகியொழிந்தது என்பார்கள். மற்றும்பலர் “மலங்க வரும் மழை காப்பான் உய்யப் பருவரைதாங்கி ஆவிரைகாத்தான்” என்று சொல்லி யேத்தி வணங்குவார்கள் ; அதாவது—1. “உண்ணுதுறங்காது ஒலி கடலையூடறுத்துப் பெண்ணுக்கையாப்பிண்டு தாமுற்றபேது” என்னும்படி படாதபாடுகள் பட்டு இலங்கை செற்றது தன் மனைவிக்காகத்தானேயென்று சிலர் சொல்லிவிடக்கூடும் ; அப்படியன்றியே, வாயில்லாச்சீவன்களைக் காக்க வேண்டி மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்த மஹோபகாரகன்காண்மின் என்பர் கள். இங்ஙனே பலர் பல குணங்களைச்சொல்லி யேத்தப்பெற்றுப் பெரிய திருவடியின்மீதேறி யெழுந்தருளு மென்பெருமான் ஆச்சரிதரகூணூர்த்தமாகப் பின்னானுர் வணங்குஞ் சோதியாய்ப் பிரகாசிக்குமிடம் திருச்சித்ரகூடம் என்று ராயிற்று.

முன்றாமடியில் “வையத்தேவரும்” என்பதே பாடம். அரும்பதவுரை காரர் “வையத்தேவரும்” என்று பாடங்கொண்டு நிலத்தேவர்களான பிரா மணர்களுண்டு பொருளுரைத்தது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தாது ; ஓசையின்பமும் சிதையும்.

அணங்கேழுமாமலைபோலே = அணங்கெழுதலாவது தெய்வாவேசம் பெறுதல். 2. “காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீயிசைக்கார்முசில் போல்” என்றாற்போலே பொன்போல்மேனியானுன கருடன்மீது கரியதிருமால் வீற்றிருப்பது பொன்மலையினுச்சியில் காளமேகம் படிந்தாற்போன்றிருத்தலால் “மாமலைபோலே தெய்வப்புள்” என்றார். .... (சு)

ஆவரிவை சேய்தறிவா ரஞ்சனமா மலைபோலே *
மேவுசினத் தடல்வேழம் வீழமுனிந்து * அழகாய்
காவிலமர் நெடுங்கண்ணுர் கைதொழ வீதிவருவான் *
தேவர்வணங்கு தண்தில்லைச் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (எ)

மா அஞ்சனம் { “பெரிய கரிய மலை மலை போலே { போன்றதும்	முனிந்து இவை செய் தறிவார் ஆவர்	{ சீறியருளினது முதலிய இப்படிப்பட்ட அருந் தொழில்களைச் செய்தறி வார் (இக்கண்ணிரான் தவிர) வேறுயாருமில்லை” (என்று சொல்லி)
மேவு சினம் { மிகுதியாகக்கொண்ட கோபத்தை யுடையதும்	அழகாய் காவிலமர் நெடு கண்ணுர் கைதொழ	{ அழகிய நீலோற்பலம் போன்ற நீண்ட கண்களை யுடைய மாதர்கள் கை கூப்பித் தொழும்படியாக
அடல் { மிக்க வலிவை யுடையதுமான	வீதிவருவான்	{ (வடமதுரைத்) தெருவிலே கம்பீரமாக எழுந்தருளினவன்
வேழம் { (குவலயாபீடமென்னும் கம்ஸனது) யானை		
வீழ மாண்டொழியும்படி.		

தேவர் { நித்யஸூரிகளும் வந்து
வணங்கு { வணங்கப்பெற்ற
தன் அழகிய

தில்லை சித்திர { தில்லைத்திருச்சித்திர
கூடத்து { கூடத்தில் ஸேவை
உள்ளான் { ஸாதிக்கின்றான்.

* * *—ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளரத் தரிக்கலானாகித் திங்குநினைந்த கம்ஸனால் வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்து மதுரைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் அவனது அரண்மனை வாயிலிற்புகும்போது தன்னைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தக்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகையும் உயிர்தொலைத்த வரலாறு மதுரைமாநகரம் முழுவதும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பரவிவிடவே, அங்குநின்றும் கண்ணபிரான் மீண்டெழுந்தருளும்போது அந்நகரத்து இளமங்கையரெல்லாம் சாலகவாசல்களிலே வந்து நின்றுகொண்டு ‘இப்படிப்பட்ட அரியபெரிய வீரச்செயல் செய்ய மற்று ஆராலேனும் முடியுமோ? மலையையெதிர்த்த மஹாவீரனன்றோ இவன்!’ என்று புகழ்ந்து கைதொழுதார்கள்; அப்படி அவர்களால் துதித்துத் தொழப்பட்டவனாகி வீதியேற எழுந்தருளும்போதிருந்த அற்புதமான அழகைப் பிற்பட்டிள்ள நாமும் அதுபவிக்கலாம்படி சித்திரகூடத்திலே வந்து பொருந்தி ஸேவை ஸாதியா நின்றொன்னென்றாயிற்று.

“என்று” என்றொருசொல் இரண்டாமடியில் வருவித்துக்கொள்ள வேணும்: “ஆவரிவை செய்தறிவாரென்று அழகாய காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழவீதிவருவான்.”

இவை என்ற பன்மையில்—வழியிடையே வண்ணுனைக்கொன்றது, ஆயுதச்சாலையிலே புகுந்து வில்லைமுறித்தது, கடைசியாகக் கம்ஸனைக்கொன்றது முதலியனவும் விவக்ஷிதம். .... (எ)

பொங்கியமரி லோருகால் பொன்பெயரோனை வேருவ *

அங்கவ னாகமனைத்திட டாயிரந்தோ ளெழுந்தாட *

பைங்கணிரண் டெரிகான்ற நீண்டவெயிற் றெடுபேழ்வாய் *

சிங்கவருவின் வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே.

(அ)

ஒருகால் முன்பொருகாலத்தில்,
அமரில் போர்க்களத்தில்

பொன் } ஹிரண்யாஸூரன்
பெயரோன் }

வேருவ பயப்படும்படியாக

பொங்கி கிளர்ந்து

அங்கு அவ்விடத்திலே

அவன் ஆகம் { அவ்விரணியனது
உடம்பிலே

அனைத்திட்டு கைவைத்து

ஆயிரம் தோள் எழுந்து ஆட	{ (அவனைச்சித்திரவதம் பண்ணவேணுமென்கிற பதற்றத்தாலே) கைகள் பலமுகமாகப் பெருக்கமடைய,	{ நீண்ட எயிற்றொடு } நீண்டகோரப்பற்களையும்
எரி கான்ற இரண்டு பைங்கண்	{ நெருப்பை உமிழ்கின்ற பசுத்த இரண்டு திருக்கண்களையும்	{ பெழ் வாய் பெரிய வாயையுமுடைய சிங்கம் } நரலிம்ஹரூபியாய்க் உருவின் காட்சித்தந்த பெருமான் வருவான்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—பண்டொருகால் நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி இரணியன் மார்வைப் பிளந்தொழித்து, பயங்கரமான உருவத்துடனே காட்சித்தந்த பெருமான், அவ்விரணியன்போன்ற ஆஸுரப்ரகருதிகளுக்குப் பயங்கரனாகவும் ப்ரஹ்மதாழ்வான் போன்ற பக்தசிகாமணிகளுக்கு ப்ரஸந்நமுகனாகவும் ஸேவைஸாதக்குமிடம் திருச்சித்திரகூடம் என்றராயிற்று.

பொன்பெயரோன்—வடமொழியில் ‘ஹிரண்யம்’ என்பதற்குப் ‘பொன்’ என்று பொருளாதலால் ஹிரண்யனென்னும் பெயருடைய அசுரனைப் பொன்பெயரோனென்கிறது: ஆகவே இது லக்ஷிதலக்ஷணை.

ஆயிரந்தோளெழுந்தாட—பரமபாகவத விரோதியான இரணியனைப் புடைப்பதிலே திருக்கைகளுக்குண்டான பதற்றத்தைப் பலமுகமாக்கி வருணித்தபடி. ‘கான்ற’ என்னும் பெயரெச்சத்தில், ‘கால்’ என்பது வினைப்பகுதி. (அ)

கருமுகில் போல்வதோர்மேனி கையனவாழியும் சங்கும் *
பெருவிறல் வானவர்குழ வேழுலகும் தோழுதேத்த *
ஒருமக ளாயர்மடந்தை யொருத்திநிலமகள் * மற்றைத்
திருமகளோடும் வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

கரு முகில் போல்வது ஓர் மேனி	{ காளமேகம்போன்று விலக்ஷணமான திருமேனியோடும்	{ ஏழ் உலகும் தொழுது ஏத்த }	உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரும் வணங்கித்துதிக்கவும் பெற்று,	
கையன ஆழியும் சங்கும்	{ திருக்கைகளிலுள்ள திருவாழிதிருச்சங்குக் ளோடுங்கூடி,	{ ஒரு மகள் ஆயர் மடந்தை }	விலக்ஷணையான நீளாதேவியோடும்	
பெரு விறல் வானவர் குழி	{ மிக்க சக்தியையுடைய தேவர்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து ஸேவிக்கவும்	{ ஒருத்தி நிலமகள் }	ஒப்பற்ற பூமிப்பிராட்டியோடும்	
		{ மற்றை திரு மகளோடும் }	இன்னும் பூதேவியோடுங்கூடி	
		வருவான்	வருமவன்	

சித்திராகூடத்து உள்ளான்-.

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—கீழ் எட்டுப்பாசுரங்களிலும் விபவாவதாரப்படிக்களை அநுஸந்தித்துப் பேசினார்; இவ்வளவிலே சித்திரகூடத்தெம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கவிலே திருவுள்ளமுவந்து, ‘ஆழ்வீர்! நீர் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் வருவான்

வருவான் வருவான் என்று பேசிக்கொண்டு வருகிறீராகையாலே நம்முடைய புறப்பாடு காண்கையில் உமக்கு ஆவல் அதிகரித்திருப்பதாக அறிகின்றேன் ; உமக்காக நான் இன்று ஒரு புறப்பாடுகாட்டுகிறேன் ; கண்டுகளித்துக் கவிபாடும்' என்று சொல்லி நாச்சிமார்களுடனே பெரிய திருவோலக்கமாகப் புறப்பாடு கண்டருள, அதனை ஸேவித்து மகிழ்ந்து பேசுகிறதுபோலேயிருக்கிறது இப் பாசரம்.

திருமேனி காளமேகம் போன்றுள்ளது ; அதற்குப் பரபாகமாகத் திருக் கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்குகள் ஜவலிக்கின்றன. இந்நிரலுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம் வந்து சுற்றிலும் சூழ்ந்துவருகின்றது. மற்றுமுள்ளாரும் தொழுது துதிக்கின்றனர். ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவி என்ற நாச்சிமார்க் குமவரும் விட்டுப்பிரியாதே கூடவே எழுந்தருளியிருக்கின்றனர் ; ஆகவிப்படிப் பட்ட விபவம் பொலியப் புறப்பட்டெழுந்தருளாநின்றான் சித்திரகூடத்தெம் பெருமானென்று கண்ணாக்கண்டு வாயாரப்பேசுரொயிறிற்று.

ஆயர்மடந்தை—நப்பின்னைப்பிராட்டி ; இவள் கண்ணபிரானது மனைவி யரில் தலைமையுடையவள் : கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகள். இவளை மணஞ்செய்துகொள்ளாதற்காகவே, இவளது தந்தை கர்யாசுல்கமாகக்குறித்தபடி யாவர்க்குமடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ண பிரான் ஏழு திருவருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினான். இவள் திரு மாலின் தேவியருள் நீளாதேவியின் அம்சமெனப்படுதலால் நீளர் என்ற சொல் லாலே இவளைக் குறிப்பது முண்டு : “நீளாதுங்கல்தநகிரிதடஸுப்பத் முத்போத்ய க்ருஷ்ணம்” இத்யாதி [திருப்பாவைத் தனியன்] காண்க .... (க)

தேனமர் பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூட மமர்ந்த *

வானவர் தங்கள் பிரானை மங்கையர்கோன் மருவார் *

ஊனமர் வேல்கலிகன்றி யோண்டயி மொன்பதோடொன்றும் *

தானிவை கற்றுவல்லார்மேல் சாராதீலினதானே. (ii)

தேன் அமர்	{ வண்டுகன்மொய்த்து அழகிய	மருவார் ஊன்	{ எதிரிகளின் சரீரத்திலே
பூ பொழில்	{ சோலகளை யுடைய	அமர் வேல்	{ பொருத்தித் தைக்கும்
தில்லை	{ தில்லைத்		{ வேற்படையை
சித்திரகூடம்	{ திருச்சித்திரகூடத்திலே		{ யுடையவருமான
அமர்ந்த	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருள்கிற	கலிகன்றி	{ திருமங்கையாழ்வார்
			{ (அருளிச்செய்த)
		ஒண் தமிழ்	{ அழகிய தமிழினலாகிய
வானவர்	{ தேவாதிதேவன்	இவை	{ இப்பத்துப்பாசரங்களையும்
தங்கள்	{ விஷயமாக,	ஒன்பதோடு	{ ஒன்றும்
பிரானை		ஒன்றும்	
மங்கையர்	{ திருமங்கையிலுள்ளார் க்குத்	கற்று வல்லார்	{ ஒதித்தேறினவர்களிடத்தில்
கோன்	{ தலைவரும்	மேல்	
		தீ வினை சாரா	{ பாவங்கள் கிடமாட்டா.

* * *—தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்த்தருளிய இப்பதிகத்தைப் பாயின்று பிறர்க்கும் பொருள்கூற வல்லமை பெறுமவர்கள் தீவினைகட்குப் பாத்திரமாகாமல் நல்லராய் வாழ்வரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ஓ)

அடிவரவு:—வாட பேய் பண்டு வளை பருவம் எய்ய ஆவர் பொங்கி கருமுகில் தேனமர் ஒருகுறன்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—நான்காந்திருமொழி.

ஒரு குறளாய்.

அவதாரிகை:—சீர்காழியென்று ப்ரலித்தமாக வழங்கப்பட்டுவரும் காழிச் சீராமவிண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி.

கீழ்த் திருச்சித்திரகூடத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது “தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்மின்களே” என்றார்; இப்போது “காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மினீரே” என்கிறார்; மேலே (ஆறும்பத்தில்) “திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்” என்பர்; இப்படி பல திருப்பதிகளையும் எடுத்துரைத்துச் ‘சென்று சேருங்கள்—சென்று சேருங்கள்’ என்றால் எந்தத் திருப்பதியிற் சென்று சேர்வது? என்று ஒரு ஸ்வாமியை ஒருவர் கேட்க; ‘ஆழ்வார் திருவாயில் துழைந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலெல்லாம் நாம் துழைந்து புறப்படவேண்டியது ப்ராப்தம்’ என்று அதற்கு அவர் விடையருளினரென்று ப்ரலித்தம். 1. “பதியே பரவித்தொழுந்தொண்டர்” என்றும் 2. “உலகமேத்துங் கண்டியூரங்கம் மெப்பம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுகத்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் சென்று சென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி வாழவேணுமென்பது தாற்பரியம்.

இவ்வாழ்வார் திவ்யதேச யாத்திரையாக ஸபரிவாரராய் எழுந்தருளுமடைவிலே இந்தக் காழிச்சீராமவிண்ணகரத்தினருகே யெழுந்தருளுகையில்

வழக்கப்படி பரிஜனங்கள் இவர்முன்னே “ஐ நாலு கலிப்பெருமாள் வந்தார்!, பரவாதிமத்தகஜகண்டரவர் வந்தார்!” இத்தியாதி பல பிருதாவனிகளை எடுத்தேத்திக்கொண்டு செல்லாநிற்க, இவ்வூரிலுள்ள ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரென்கிற சைவசம்பாசிரியருடைய அடியார்கள் வந்து ‘எங்கள் நாயனாருள்ளிடத்தே நீர் விருதுதிச் செல்லலாகாது’ என்று தடைசெய்ய, அதுகேட்டு ஆழ்வார் சம்பந்தருள்ளிடத்தே சென்று அவரோடு வாதப்போர் செய்யத்தொடங்குகையில், நாயனார் ஆழ்வாரை நோக்கி ‘உமது கவித்திறத்தை யான் காணுமாறு முந்துறமுன்னம் ஒருபாடல்பாடும்’ என்று சொல்ல; உடனே ஆழ்வார் “ஒருகுறளாயிருநிலமுவடிமண்வேண்டி” என்று தொடங்கி இத்திருப்பதி விஷயமாகப் பதிகம்பாட, கேட்டு ஞானசம்பந்தர் மிக அதிசயித்து ‘உமக்கு இந்தவிருதுகள் யாவும் தகும் தகும்’ என்று சொல்லித் தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன்காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து நன்கு பஹுமானித்து உபசரித்து வழிபட்டு வழிவிட்டு மீண்டதாகப் பெரியோர் கூறும் இதிஹாஸம் இங்கு அறியத்தக்கது. ....

எண்கீர்க்கழி நேடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஒருகுறளா யிருநில முவடிமண் வேண்டி
யுலகனைத்து மீரடியா லோக்கி * ஒன்றும்
தருகவேனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாளனைவீர்! * தக்க கீர்த்தி
யருமறையின் திரள்நான்கும் வேள்வி யைந்து
மங்கங்க ளவையாறு மிசைக ளோழும் *
தேருவில்மலி விழாவளமுஞ் சிறக்குங் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(க)

ஒரு குறள் { விலக்ஷண வாமநாஸ்தியாகி
ஆம் { (மஹாபலியிடஞ்சென்று)
இரு நிலம் { விசாலமான இந்த
பூமிக்குள்ளே
மூ அடி மண் { மூவடி நிலத்தைமாத்நிரம்
வேண்டி { யாசித்து
(அப்படியே அவன் தாரைவார்த்து
தத்தஞ்செய்தவாறே)
உலகு { கீழ்மேலுலகங்க
அனைத்தும் { நெல்லாவற்றையும்
நர் அடியால் இரண்டடியாலே
ஒடுக்கி ஆக்கிரமித்து,

(மூன்றாமடியைவைக்க இடம்
காணாமையாலே)
ஒன்றும் தருக { ‘மற்றோடிவைப்புக்கு
என { உரியநிலத்தைக் கொடு’
என்றுசொல்லி
(அதற்கு அவன் தன் தலையைக்காட்டவே
அதில் மூன்றாமடியை வைத்து)
மாவலியை { அந்த மஹாபலியை
சிறையில் { (ப் பாதாளமாகிற)
வைத்த { சிறையிலேகொண்டு
வைத்த

ஐ ஆசகவி, மதுரகவி, சித்தரகவி, விஸ்தாரகவி என்ற நால்வகையான கவித்திறங்களில் மிகக் வல்லமை பெற்றவரென்றபடி.

தாடாளன்	{ பெருமை பொருந்திய ஸர்வேசுவரனுடைய	அங்கங்கள்	{ வியாசரணம் முதலிய ஆறு ஆவை ஆறும் { அங்கங்களும்
தான்	{ திருவடிகளைச் சேரவேண்டி அணைவீர் { யிருக்குமவர்களே!,	இசைகள்	{ ஸப்தஸ்வரங்களும் எழும்
(நீங்கள் செய்யத்தக்கது என்னவென்றால்)		தெருவில்	{ வீதிநிறைந்த மலி விழா { உத்ஸவபவங்களும் வளமும் { (ஆகிய இவற்றாலே)
தக்க கீர்த்தி	{ தகுதியான அரு { கீர்த்தியையுடைய மறையின் { அரிய வேதங்களின் திரள் { திரள்கள் நான்கும்	சிறக்கும்	சிறப்புப்பெற்ற
நான்கும்		காழி	{ காழியென்னும் சேஷத்திரத்திலுள்ள
வேள்வி	{ பஞ்சமஹாயஜுஸ்களும்	சீராம	{ சீராம விண்ணகரமென்றோ விண்ணகர் { திருப்பதியை
ஐந்தும்		நீர் சேர்மின்	நீங்கள் சென்று சேருங்கள்.

* * *—இப்பாட்டில், ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு என்னும் எண்கள் அழகாக அமைந்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. இத்திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் [மூலமூர்த்தி] உலகளந்த பெருமானாத லால் ஒருகுறளா யென்று தொடங்குகிறார்.

உலகளந்த வரலாறு வருமாறு:—ப்ரஹ்மாதன் தனக்கு வயதுசென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடையூறாயிருக்கிற ராஜ்ய பரிபாலனத்தைத் தனது பெளத்திரனாகிய பஸ்யினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப் போவதாகக்கருதி அந்த மாவலியை ஒருநாள் ஏகார்த்தத்தில் அழைத்து 'நான் வெகுகாலம் அரசாண்டு வந்தேன்; என்காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய் யாதபடி நோக்கி வந்தேன்; ப்ரீஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்கிற வலித்தார் தத்தை நான் உலகிற் பரவச்செய்து அனைவரையும் ஷிஷ்ணுபக்தர்களாக்கி வந் தேன். இப்போது நான் கிழவராய் விட்டபடியால் விதிப்படி தவஞ் செய்யப் போகின்றேன்; ஷிஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [லிரோச னனை] ப்போலல்லாமல் நீ பரமவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்து ராஜ்யமானக்கடவை' என்று நன்மதிகூறிப் பட்டங்கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ்செய்யச் சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டுவந்து ஒரு நாள் மந்திரிகளை அழைத்து 'நான் சில நன்மைகளையடையத் தவஞ்செய்யச்செல்லவிரும்புகிறேன்; நான் மீண்டு வருமளவும் இந்த ராஜ்யத்தில் ஷிஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகிற் போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமன் ப்ரஸந்நராய் வந்து காட்சிதந்து 'வரம்வேண்டிக்கொள்' என்ன, 'ஸ்வாமிர்! எனக்கு என் பாட்டனு ருபதேசித்த ஷிஷ்ணுபக்தியும் தருமசிந்தையும் ஸத்யமும் எப்போதும் வழு வாதிருக்கவேணும்' என்றும் 'மூவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்' என்றும் இவை முதலான சிலவரங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட மாவலி

தனது ராஜதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்கு வந்து சக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களிடம் தான் பெற்றவரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன்கூட மகிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு வந்து பலபல யாகங்களையும் மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்ராக்கி, தான் ஸகல லோகங்களையும் வெல்லத்தக்க ஹிறுடையனும்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் வென்று ஆளவேண்டுமெனக் கருதி சக்கிராசாரியரையழைத்து 'நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடம் சென்று நான்சொன்னதாகச் சொல்லும்; அதாவது—ஒ ப்ருஹஸ்பதி! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொரு சிஷ்யனே; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்யகசிபு ஆண்டுவந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பின்பு ஒருவரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாமையால் இந்திரன் பிடித்துக்கொண்டான்; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமையுண்டு; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் போர் செய்யவேண்டியது; இதற்கு இந்திரன் என்னசொல்லுகிறானோ அதை உணர்ந்து சொல்லும்' என்று சொல்லியனுப்பினான். சக்கிரனால் இதுகேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒருமாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சக்கிரனை அனுப்பிட்டார். பிறகு இந்திரன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியையுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமனிடஞ் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான்முகன் 'வரங்கொடுப்பதற்கு மாதிரமே எனக்கு அதிகாரமுள்ளது; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங் காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை' என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்றுமுறையிட, அச்சிவபிரானும் 'பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்கவல்லேன்ல்லேன்; விஷ்ணுவிடஞ்சென்று முறையிடுதல் நன்று' என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்கலில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, அதற்கு விஷ்ணு 'ஒ ப்ருஹஸ்பதே! மாவலி எனக்குச் சிறந்த பக்தன், மிக்க தருமசிந்தையுள்ளவன், திடீரென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிதுகாலம் கழியுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.

முன்பு சக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒருமாத அவதி கடந்துவிட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு சமாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்துவிட்டு ஜய்பேரி முழங்கப்பறப்பட்டு இந்திரனோடு போர்புரிவதென்று ஸ்வர்க்கஞ்சென்று அங்கு ஒருவரையும் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின்மீது தான் ஏறி விற்றிருந்து இந்திரனைப்போல் மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர், தருமம் குறையற நடைபெற்று வந்தது.

ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து ‘அரசனே! நீர் சுக்கிரனை வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரியும்; நான் தவஞ்செய்யப்போகிறேன்’ என்ன, அதற்கு மாவலி ‘இந்திரனாக வருபவர்கட்கெல்லாம் உம்மைப் புரோஹிதராக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு நியமித்திருக்கிறாராகையால் இவ்விடம் விட்டு நீர் போக லாகாது’ என்ன, அதற்கு அவர் ‘நூறு அச்வமேதயாகஞ் செய்து எவனொரு வன் இந்திரபட்டத்திற்கு வருகிறானோ அவனுக்கு நான் புரோஹிதனும்படி விஷ்ணு நியமனமேயன்றி, கிரமமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத்தித் தூரத்தி விட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹித னாகமாட்டேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத் திற்கு வந்து அவருடைய தருமபத்தினியாகிய அத்தி தேவியிடத்தில் இந்திர னுடைய துக்கச்செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டு மனம் பொறாமல் அழுது கொண்டு தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி விஷ்ணு விடம் பிரார்த்திக்கவிரும்பி பகவானைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஸந்ந ரான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அத்தியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவளு டைய கோரிக்கையை அறிந்துகொண்டு ‘அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்’ என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அத்தி கர்ப்பந்தரித்து வாமனனைப் பெற்ற னள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மணஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் கிரம மாகச் செய்வித்தார். வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்துவந்தான். அக் காலத்தில் மாவலி நரமதார்தியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்யமுயன்று யாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வாமனன் ‘இந்திரனுக்கு நாம் உதவிசெய்ய இதுவே தக்க ஸமயம்’ என்றெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்தைக் கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு வாமனனை உபசாரபூர்வமாக ஆஸனத் தில் இருத்தி வந்த காரியத்தை விரயத்துடன் விசாரிக்க, வாமனன் ‘ஓ மன்ன வனே! நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ் செய்தால் பயனில்லையாகையால் எனக்கு அறுதியாக என் காலால் மூவடிமண் தரவேண்டும்’ என்ன, அதுகொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்ரம னாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன் இசைவின்படியே அவன் முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன்—என்பதாம்.

இரண்டாமடியில் ‘என்னு’ என்கிற செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்த காலவினையெச்சம் ‘என’ என்று தொக்கியிருக்கிறது; ‘என்று சொல்லி’ என் பது பொருள். தாடாளன்—பெருமை பொருந்தியவன், முயற்சியுள் ளவன். இத்தலம் தாடாளன் ஸந்நிதி என வழங்கப்படுகிறது முண்டு.

தக்ககீர்த்தியருமறையின் திரள்நான்கும்=வேதங்கள் ஆதியுமந்தமுமில்லாதவை யென்றும், ஒரு புருஷனாற் செய்யப்படாமல் ஸ்வயம் வ்யக்த மென்றும் எவ்வகைக் குற்றமு மற்றவை யென்றும் சொல்லத்தக்க கீர்த்தியை யுடையன. மூலம் அதிகரிப்பதற்கும் அர்த்தம் அறிந்து கொள்வதற்கும் வெகு அருமை யுள்ளதுபற்றி அருமறை என்றது. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் சாகாபேதங்கள் பலவுள்ளதனால் மறையின் திரள் என்றது.

வேள்வியையும்=ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுஷ்யயஜ்ஞம் என்பன பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். ப்ரம்மயஜ்ஞமாவது— ‘ப்ரஹ்மயஜ்ஞ ப்ரச்சம்’ என்று தினப்படியாக வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ரச்சம் ஒதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது—அக்னிஹோத்ரம் செய்வது. பூதயஜ்ஞ மென்பது—பிராணிகட்கு பலியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞ மென்பது பித்ருக்களை யுத் தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மதுஷ்யயஜ்ஞ மென்பது விருந்தாளிகட்கு உணவுமுதலியன கொடுப்பது. ஆகவிவை பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்க ளெனப்படும்.

அங்கங்களையெய்யாறும்=“ ஸீக்ஷா வ்யாகராணம் மஹேசா நிராக்ஷம் ஜோதிஷம் தயா | கஹஸ்துதி ஷட்யஜாநி வெஷஸ்யாஹுரீ-நீஷிணஃ || ” என்கிறபடியே சீகஷா வியாகரணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என வேதாங்கங்கள் ஆறு. அச்சுக்கள் ஹல்லுக்கள் என்னும் அக்ஷரங்களை உச்சரிக்கவேண்டிய முறைகளும் அவை ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டும் முறைகளும் சீகஷையில் சொல்லப்படும். ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பாகுபாடும், அவற்றின் அர்த்த விவேகமும் வியாகரணத்திலும் நிருக்தத்திலும் நிர்ணயிக்கப்படும். காயத்ரீ த்ரிஷ்டிப் ஜகதீ இத்யாதியான சந்தோ பேதங்கள் சந்தஸ்ஸில் கூறப்படும். வேதோக்த கருமங்களைக் காலமறிந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டுகையாலே அக்காலங்களை யறிவிக்கும் ஜ்யோதிஷம். ஆச்வலாயநர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்ட கல்பங்களில் வைதிக கருமங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டிய முறைமைகள் விளக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட ஆறு அங்கங்களின் பாட்ப்ரவசநங்கள் சீர்காழியில் நிகழ்கின்றனவாம். நிஷாதம், ரிஷபம், கார்தாரம், ஷட்ஜம், மத்யமம், தைவதம், ஸஞ்சமம் என்று ஸ்வரங்கள் ஏழாம். “நிஷா ஷஷ்-ஹமாநூர ஷஷ்ஜயூரெயெவதாஃ | வஹ்ரெஸ்துத்யூஷ்வத கணீ-கணோத்ரிதாஃ ஸூராரஃ.” என்ற அமரகோசம் காண்க. கார்தர்வ சாஸ்தரத்தில் வல்லவர்களும் இத்தலத்தில் பலருண்டு என்றபடி அன்றியே ; “ஷஜம் ரளதி ரிய-ப ரஸூ மாவொ நஷ்-னி உஷ்-ஹம் | சுஜாலிகளவ மாநூரம் கூளஹொ நஷதி ரியூரி || வுஷாஸாயாரணகாவொ கொகிஷொ ரௌதி வஹ்ரி-கஸூஸூயெவதம் ரளதி நிஷாடி-ரளதி கௌரூ.” [மயிலின் கூவுதல் ஷட்ஜஸ்வரம், மாடுகளின் கூவுதல் ரிஷபஸ்வரம், ஆடுகளின் கூவுதல் கார்தாரஸ்வரம், அன்றிற் பறவையின் கூவுதல் மத்யமஸ்வரம், குயிலின் கூவுதல்

பஞ்சமஸ்வரம் குதிரையின் கணைத்தல் தைவதஸ்வரம், யானையின் முழக்கம் நிஷாதஸ்வரம்] என்று நாரதர் சொல்லியிருக்கையாலே, மேற்சொன்ன பசுபக்திகளின் இனிமையான ஒலிகள் மலிந்திருக்கும்படியைச் சொன்னவாறுமாம். (க)

நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை யிருக்கு வாய்மை

நலமிஞ்சீ ருரோமசனல் நலிற்றி * நக்க

ணான்முகமார் தலையோட்டே ணைழித்த வெந்தை

யொளிமலர்ச் சேவடி யணைவீர்! * உழுசேயோடச்

சூன்முகமார் வளையனைவா யுருத்த முத்தைத்

தொல்குருகு சினையெனச் சூழ்ந்தியங்க * எங்கும்

தேன்முகமார் கமலவயல் சேல்பாய் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(உ)

நான்முகன் பிரமனுக்கு

நான் மிகை { ஆயுள் மிகுதியின
தருக்கை { லுண்டான கர்வத்தை,

இருக்கு { வேதாத்யநநிஷ்டனும்
வாய்மை நலம் { நற்குணங்களமைந்தவனு
மிகு சீர் { மான ரோமச மஹர்ஷியி
உரோமசனல் { னல் போக்கடித்தவ
நலிற்றி { னாயும்,

நக்கன் { திகம்பரச்சாமியான
ருத்ரன்

ஊன். முகம் { மாமிசம் முதலியவை
ஆர் { தங்கியிருந்த

தலை ஓடு கபாலத்தைக்கொண்டு

ஊண் பிச்சையெடுத்தலை

ஒழித்த தவிர்த்தவனாயுமுள்ள

எந்தை எம்பெருமானுடைய

ஒளி அழகு பொருந்திய

மலர் சேவடி திருவடித்தாமரைகளை

அணைவீர் { அணுகவேணுமென்றிருக்கு
மன்பர்களே!,

(நீங்கள் செய்யவேண்டியதாவது,)

உழு சே ஓட { உழுகிற எருதுகள் (வயல்
களிலே) ஓடிவதனால்,

சூல் முகம் { பிரஸவிக்குந்தருணத்தி
ஆர் வளை { லிருந்த சங்குகள்
அளவாய் { வங்குகளிலே ஈன்ற
உருத்த முத்தை { முத்துக்களை

தொல் குருகு பெரிய கொக்குகளானவை

சினை என { (தங்களுடைய) முட்டை
யென்று (மயங்கி)

சூழ்ந்து { (அந்த முத்துக்களைச்) சுற்றி
இயங்க { ஸஞ்சரியாநிற்கப்
பெற்றதும்

எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்

தேன் முகம் { தேனெழுருகின்ற முகம்
ஆர் கமலம் { பொருந்திய தாமரைகளை
யுடையதும்

சேல் பாய் { மீன்கள் துள்ளிக்குதிக்கப்
பெற்றதுமான

வயல் கழனிசையுடைய

காழி.....சேர்மின்—.

* * *—மற்றெல்லாருடைய ஆயுளைக் காட்டிலும் நான்முகக் கடவுளின் ஆயுள் நீண்டதென்பது ப்ரஸித்தம். இதனால் அவன் மிக்க அஹங்காரங் கொண்டிருந்தான்: 'சிரஞ்சீவிகளில் நமக்கு, மேற்பட்டாரில்லை' என்று செருக்குக் கொண்டிருந்த அந்த நான்முகனுடைய கர்வத்தை எம்பெருமான் ரோமச ரென்னும் ஒரு மஹர்ஷியினால் தொலைத்திட்டன நென்கிறது முதலடியில்.

இவ்வரலாற்றின் விவரணம் இதிஹாஸ புராணங்களில் ஆனமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தும் அகப்படப் பெற்றிலோம். இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“ரோமச பகவான், ப்ரஹ்மாக்க ளென்று சிலர் நீர்க்குமிழிபோலே தோற்றுவது மறைவதாய்ப் போகக்கடவது எத்தனைபேர்! என்றாறுயிற்று. சதுர்முகனுடைய ஆயுஸ்ஸின் மிகுதியா லுண்டான துர்மாரத்தை, வேதங்களையுச்சரியா நிற்பாலும் ஆசார ப்ராதாந் யத்தால் வந்த ஏற்றத்தையுடையனான ரோமச பகவானுலே.....தவிர்த்து” என்றிவ்வளவே யுள்ளது. இக்கதையைப் பலர் பலவாறாகச் சொல்லக் கேட் டிருக்கிறோம். ரோமசரென்பவர் சரீரமுழுவதும் (கரடிபோல்) அடர்ந்த மயிர் களையுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து எம்பெரு மானைச் சிந்தனை செய்யவேணுமென்று குதூஹல முடையராய், தீர்க்காயுல் பெறுவதற்காக ஒரு புண்ய நதிக்கரையிலிருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருக் கையில் அளவு கடந்த ஆநந்தங்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர் முன்னே வந்து ஸேவைதந்தருளி ‘உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள் ளும்’ என்று சோதிவாய்திறர் தருளிச்செய்ய, மாமுனிவரும் ‘இவ்வுடம் போடே உன்னை வெகுகாலம் வழிபடவேணுமென்று பேராசை கொண்டிருக் கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னொருவனுக்குக் கல்பித்தருளினால் மஹாப்ரஸாதமாகும்’ என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய், எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுவந்து “மாமுனிவரே! ப்ரஹ் மானினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குத் தெரிந்ததே; ஒரு ப்ரஹ்மா காலஞ் சென்றால் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்று விழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்றுவந்து ‘இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை’ என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருக்கக் கடவீர்” என்று வரத்தந்தருளி மறைந் திட்டனன்—என்பதாக இக்கதை பின் விவரணம் அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சீயர் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. இதிஹாஸ புராணங்களி லிருந்து இதற்கு ஆகரம் கண்டு கூறுமவர்கட்கு எற்றைக்கும் கைம்மாறும் என் தலையே. பலகோடி ஞானியிரம் ப்ரஹ்மாக்களின் ஆயுளை ரோமச மஹர்ஷிக்கு வாங்கொடுத்த பெருமானென்று முதலடியாற் சொல்லிற்றாயிற்று.

“மிகத்தருக்கை” என்று பலர் பாட மோதுவரேனும் அது ஒவ்வாது; “மிகைத்தருக்கை” என்றே ஓதுக. மிகையாவது ஆதிக்கம்; அதனுண் டான தருக்கு—செருக்கு. இருக்குவாய்மை—‘ஐக்’ என்ற வடசொல் இருக்கு எனத்திரிந்தது; இச்சொல்—வேதங்களுக்குப் பொதுப்பெயராகவும் ஒருவேதத் துக்குச் சிறப்புப்பெயராகவும் வழங்கும். வாய்மை—உச்சரித்தல். “நவிறி” என்னும் வினையெச்சத்திற்கு—‘போக்கடித்து’ என்று பொருள் கொள்ள வேண்டியிருத்தலால் ‘நவிற்த்தி’ என்பது நவிற்ப்பென மருவியிருப்பதாகக்

கொள்ளலாம். நவீழ்த்தல்—அவித்தல். இனி, “உரோமசனா லவித்து” என்றே பாடமிருந்திருக்கு மென்பர் சிலர்.

[நக்கன் இத்தாதி.] ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனா யிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கள்ளி பெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் இதற்கென்ன செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவநொலைபப் பிச்சை பெடுக்கவேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பொருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிசைக்கவிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது—என்ற வரலாறு அறிக.

‘நக்கம்’ என்ற வடசொல் நக்கனெனத் திரிந்தது; ஆடையில்லாதவனென்று பொருள்: சிவனது நாமங்களில் ஒன்று. [ஊன் முகம் ஆர்.] ‘முகம்’ என்றது வடசொல் விகாரம்: ‘முதலியவை’ என்று பொருள். ரக்தம் முதலியவற்றைக்கொள்க.

இத்தலத்தின் நிலநிலைமை பின்னடிகளில் வருணிக்கப்படுகின்றது: வயல்களிலே, கருப்பங்கொண்டுள்ள சங்குகள் ப்ரஸவிக்க விருக்கையில், அங்கு, உழுகிற எருதுகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓட, அவ்வதிர்ச்சியினால் அந்தச்சங்குகள் முத்துக்களைப் பிரஸவித்தன: வெள்ளைவெள்ளை நென்றிருக்கிற அவற்றைக் கொக்குகள் கண்டு அவற்றைத் தம்முடைய முட்டையாகப் ப்ரமித்து அந்த முத்துக்களைச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றனவாம்.

அகோ—புற்று; வாய்—ஏழனுருபு. ... (உ)

வையணைந்த நுதிக்கோட்டு வராக மொன்றும்

மண்ணெல்லா மிடந்தேத்து மதங்கள் செய்து*

நெய்யணைந்த திகிரியினால் வாணன் திண்டோள்

நேர்ந்தவன் தாளனை கிற்பீர்! * நெய்தலோடு

மையணைந்த குவளைகள்தம் கண்க ளேன்றும்

மலர்க்குமுதம் வாயென்றும் கடைசி மார்கள் *

செய்யணைந்து களைகளையா தேறுங் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(ந.)

வை அணைந்த { கூர்மை பொருந்திய
நதி { முனையையுடைய

கோடு கோரப்பற்களை யுடைத்தான்

வராகம் { விலகண்ண வராஹரூபியாகி
ஒன்று ஆய் {

மண் எல்லாம் பூமி முழுவதையும்

இடந்து { அண்டபித்தியில்லின்றும்
ஒட்டுவிடுவித்து

எடுத்தி { (கோட்டு துனியில்)
எந்திக்கொண்டுவந்து

மதங்கள் { செருக்கு விளங்கும் வியாபா
செய்து { ரங்களைச் செய்தவனையும்,

வாணன் தின் { பாணஸூரனுடைய
தோள் { திடமான புஜங்களை

நெய் அணைந்த { கூர்மை பொருந்திய
கிகிரியினால் { திருவாழியினால்
நேர்ந்தவன் { அறுத்தவனையுமுள்ள
பெருமானுடைய

தான் திருவடிகளை

அணைகிற்பீர் { சேர விரும்பியிருக்கு
மன்பர்களே !,—

கடைசிமார்கள் பள்ளச்சிகள்

செய் { (களை பறிப்பதாகக்)
அணைந்து { கழனியிலே இழிந்து,

நெய்தலோடு நெய்தல் மலரையும்

மை அணைந்த { கருமை நிறம் மிக்க
குவளைகள் { குவளை மலரையும்

தம் கண்கள் { தங்களுடைய கண்களாகவும்
என்றும் {

குமுதம் மலர் சிவந்த ஆம்பல் மலரை

தம் வாய் { தங்களுடைய வாயாகவும்
என்றும் { பாயித்து

களை களையாது களை பறியாமலே

ஏறும் { வெறுமனே கரையேறு
மிடமான

காழி.....சேர்மின்—.

* * *—வராஹரூபியாகி ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவனும் வாணனார்தோள் துணித்தவனுமான பெருமானுடைய திருவடிகளிற்சென்று சேரவேனுமானால் காழிச்சீராமவிண்ணகரம் சேர்வதே நன்று.

வாணன்தின்னோள்நேர்ந்த வரலாறு:—பலிச்சக்கரவர்த்தியின் சந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரன் ஒருகாலத்தில் சிவவிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரம் கைகளையும் நெருப்பு மதிளையும் அளவிற்றத் வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாளிகை வாசலில் காவல் செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையும் தந்தருளினன். அந்தப் பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள் ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை பற்றியவளாய், தனது உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தன் என்றறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன் யோகவீத்யை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தாழ்வானைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அறுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த பாணஸூரன் தன் ஸேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையி

ஹம் பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அந்நிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது நாரத மஹாமுனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடி யை நினைத்தருளி உடனே வந்து நின்று அக்கருடாழ்வானது தோளின் மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணித புரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்தில் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவனால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய்வந்து பாணனைக்காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை யுண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத் தூரத்திவிட்டபின்பு, சிவனுடைய அதுசரராய்ப் பாணசுரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்ரிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணஸூரனோடு போர் செய்யத் தொடங்க, அவனுக்குப் பக்க பலமாகச் சிவனும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம் பணஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரம் ஸூர்யர் கட்டு ஸமானமான ஸுதர்சனமென்கிற தனது திருவாழியாழ்வானை யெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரத் தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிர மொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உபிரோடும் விட்டருளி [‘தேவதார்தர பஜநம் பண்ணுவார்க்கு இதுவே கைகண்ட பலன்’ என்று பிரகாசப்படுத்தி] பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அந்நிருத்தனுக்கு உஷையச் சிறப்பாக மணம் புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டு வந்தனன் கண்ணபிரான்—என்பதாம்.

[நெய்தலோடு இத்யாதி.] இத்தலத்தில் வாழ்கின்ற கடைச்சாதிப் பெண்களும் அழகிற் சிறந்துள்ளாரென்பதை ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகின்றார். கடைசிமார்கள்—உழவுத் தொழில் செய்யும் ஈனசாதி மாதர். கழனிகளில் பயிர்களினிடையே நெய்தல், குவளை, குமுதம் முதலியன உண்டாவது வழக்கம்; அவற்றால் பயிரின் வளர்ச்சி குறைபடுமாதலால் அவற்றைக் களை பறிப்பதும் வழக்கம். அங்ஙனமே களை பறிப்பதாகக் கழனிகளில் இழிந்த இழிகுல மகளிர் அந்த நெய்தல் மலர்களையும் குவளை மலர்களையும் தங்களுடைய கண்களாகவே பாவித்தும், குமுதமலர்களைத் தங்கள் வாயாகவே பாவித்தும் ‘நம்முடைய அவயவங்களையேயோ நாம் பறித்தெறிவது!; இஃது என்ன காரியம்!’ என்று கையொழிந்து களை பறியாமலே வெளியேறுகின்றாராம், மயக்கவணி,

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் [3-5-3.] “தம்மைச் சரணென்ற தம்பாவைய
ரைப் புணம் மேய்கின்ற மானினம் காண்மினென்று, கொம்மைப் புயக்குன்றர்
சிலை குனிக்குங் கோவர்த்தனம்” என்ற பாசரத்தின் தாற்பரியசைலியும் இங்கு
ஸ்மரிக்கத்தக்கது. கோவர்த்தனகிரியில் வாழும் குறத்திகள் மானேய்மடனோக்
கிகள் என்பதைப் பெறுவிக் கினைத்த பெரியாழ்வார் ஒரு வர்ணனை பண்ணி
னதுபோல இவ்வாழ்வாரும் இப்பாட்டில் இந்த வர்ணனை வைத்தாரென்க.
கடைசிமார்களின் அழகே இப்படி யிருக்குமாயின், குலமாதர்களின் அழகு
சொல்லவேணுமோ என்று கைமுதிகநயாயந்தோற்றக் கடைசிமார்களைக் கூறிய
வாறு. ஆடவர்களின் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வருணித்தல்போல, மடவார்
களின் அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்தலும் நகர்க்குச் சிறப்புக் கூறுதலிற்
சேர்ந்ததாமென்பது உரைத்தக்கது ; “ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாட
மாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி” என்றாரிறே கீழும்.

வை—கூர்மை. “மதங்கள்சேய்து” என்றவிடத்து “வானத்தெழுந்த
மழைமுகில்போல் எங்கும், கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடி, ஏனத்தரு
வாய்” என்ற பெரியாழ்வார் பாசரம் அநுஸந்திக்க. ... .. (ஈ)

பஞ்சியமேல் லடிப்பினை திறத்து முன்னுள்

பாய்விடைக ளேழடர்த்துப் பொன்னன் பைம்பூண் *

நெஞ்சிடந்து குருதியு கவுகிரவே லாண்ட

நின்மலன் தாளணை கிற்பீர் ! * நீலமாலைத்

தஞ்சுடைய விருள்தழைப்பத் தரள மாங்கே

தண்மதியின் நிலாக்காட்டப் பவளந் தன்னால் *

சேஞ்சுடர் வெயில்விரிக்கு மழகார் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(சு)

முன் நான் முற்காலத்தில்

பஞ்சிய மெல் { பஞ்சுபோன்று மிருதுவான
அடி { திருவடிகளையுடைய

பின்னை { நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,
திறத்து {

பாய் { மேல்விழுந்து நலியுமியல்
விடைகள் { வுடைய ரிஷபங்களேழை
ஏழ் அடர்த்து { யும்வலியடக்கினவனாயும்

பொன்னன் இரணியாசரனுடைய

பை பூண் { அழகிய ஆபரணங்க ளணிந்
நெஞ்சு { துள்ள மார்வை

இடந்து பிளந்து

குருதி உக ரத்தம் பீறிப்புறப்படும்படி

உகிர் வேல் { நகங்கிலையே வேலாயுதமாகக்
ஆண்ட { கொண்டு வியாபரித்தவ
னாயுமுள்ள

நின்மலன் பரிசுத்த பரமாத்மாவின்து
தான் திருவடிகளை

அணைகிற்பீர் சோவிரும்புமன்பர்களே !

நீலம் { (மாடங்களிற் பதித்த)
நீல ரத்தங்கள்

மாலை தஞ்சு { அந்திப்பொழுதை ஆகார
உடைய { மாகவுடைய இருட்டை
இருள் { அதிகப்படுத்தவும்
தழைப்ப {

ஆங்கே	{ அவற்றின் நடுவே யழுத்தின	சுடர் செம்	{ (உதயகாலத்து)
தாளம்	{ முத்துக்கள்	வெயில்	{ ஸூரியனுடைய சிவந்த
தண் மதியின்	{ குளிர்ந்த சந்திரனது	விரிக்கும்	{ காந்தியைப் பரப்பவும்
நிலா காட்ட	{ நிலாவைக் காட்டவும்		{ பெற்று
பவளம்	{ (இடையிடையே அழுத்தப்	அழகு ஆர்	அழகு பொருந்தியுள்ள
தன்னால்	{ பட்ட) பவழங்களாலே	காழி.....சேர்மின்—.	

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஏழ் விடைகள் செற்றவனும் இரணியன் மாற்பைப் பிளந்தொழித்தவனுமான பெருமானது திருவடிக்கீழ் சேரவேணுமாகில், காழிச்சீராம விண்ணகரஞ் சேர்வது தவிர வேறு புகலில்லை யென்கிறார்.

இரணியன் தன்னை மஹாப்ரபுவாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவும் நினைத்திருந்த தற்கேற்பப் பல ஆபரணங்களணிந்திருந்ததனால் “பொன்னன்னம்பூண் நெஞ்சு” என்றார். இரணியன் தான் வரம் பெறும்போது ‘அஸ்தர் சஸ்தரங்க ளொன்றினாலும் நான் சாகக்கூடாது’ என்று வரம் பெற்றிருந்தனனாலால் அந்த வரம் பழுதுபடாமெக்காக எம்பெருமான் தனது திருக்கை நகங்களைக் கொண்டே வேலாயுதம் செய்யுங்காரியத்தைச் செய்தனனாலால் ‘உகிரீ வேலாண்ட’ என்றார். நின்மலன்—குற்றமற்றவன்; இவையெல்லாம் ஆசிரி தர்களை வாழ்த்திக் செய்த காரியமாகையாலே குணமேயாமென்க.

[நீலமாலை யித்யாதி.] இத்தலத்தில் திருமாளிகைகளெல்லாம் நவமணிக ளிழைக்கப் பெற்றுள்ளவை யென்பதை ஒரு வர்ணனையாக வெளிப்படுத்து கிறார்; சேராச் சேர்த்தியாயிருக்கிறதென்கிறார்;—இருள், சந்திரன், ஸூரியன் என்னும் இம்மூன்று வஸ்துக்களும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாமலே வேறு வேறு காலங்களிலும் வேறு வேறு தேசங்களிலும் இருக்கக்கூடியவை என்பது ப்ரவித்தமானதே; இத்தலத்திலோவென்னில் இம்மூன்றும் கூடி வாழ்கின்றனவென்று சமஸ்காரமாக வருணிக்கிறார். அதாவது—நீலமணிகள் முத்துக்கள் பவழங்கள் இவை அங்குள்ள திருமாளிகைகளில் [அல்லது, திருக் கோயிலில்] மாறிமாறிப் பதித்துள்ளதனால், நீலமணிகள் அழுத்தப்பெற்றுள்ள விடங்களில் நீலச்சுடர் மலிர்திருப்பது இருள்முடிக்கீடப்பதுபோன்றுளது; முத்துக்கள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள விடங்களில் அவற்றின் வெள்ளொளி நிலவு போன்றுளது; பவழங்கள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள விடங்களில் அவற்றின் செஞ் சுடரானது உதய காலத்து ஸூரியனுடைய சிவந்த வெயில் போன்றுளது. ஆகவே, வ்யதிகரணங்களாயிருக்கக்கூடிய பொருள்களும் ஸமானாதிகரணங்களா யிருக்கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்தது இத்தலம் என்றதாயிற்று.

தஞ்சு—தஞ்சம். இருளானது மாலைப் பொழுதைப் பற்றுக் கோடாக வுடையதாதலால் “மாலை தஞ்சுடைய விருள்” எனப்பட்டது.

தாளம்—முத்து,

...

...

...

(ச)

தேவ்வாய மறமன்னர் குருதி கோண்டு

திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்குத் திருத்தி செய்து *

வேவ்வாய மாகீண்டு வேழ மட்ட

விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர் ! * விகிர்ந்த மாதர்

அவ்வாய வாள்நெடுங்கண் குவளை காட்ட

வரவிந்தம் முகங்காட்ட வருகே யாம்பல் *

சேவ்வாயின் திரள்காட்டும் வயல்கூழ் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(ரு)

தேவ் ஆய { சத்தருக்களாகிய வீர
மறம் மன்னர் { ராஜாக்களினுடைய

குருதி {
கொண்டு { ரத்தத்தாலே

திருக் { தன் வம்சத்தில்
குலத்தில் { மாண்டவர்களுக்குத்
இறந்தோர்க்கு { தர்ப்பணம் செய்த
திருத்தி { பாசராமனாக
செய்து { அவதரித்தவனாகவும்,

வேம் வாய { கொடிய வாயையுடைய
மாகீண்டு { குதிரையாக வந்த
{ வசுரனைக் கிழித்தொழித்
{ தவனாகவும்

வேழம் அட்ட { (கம்ஸனது) யானையை
முடித்தவனாகமுள்ள

விண்ணவர் { தேவாதி தேவனுடைய
கோன் {

தாள் திருவடிகளை

அணைவீர் சேரவிரும்பு மன்பர்களே !,

குவளை கருநெய்தற் பூக்களானவை

விகிர்ந்தம் { விலகுகளைகளான
மாதர் { ஸ்திரீகளுடைய

அவ்வாய அப்படிப்பட்ட

வாள் நெடுங் { அழகிய நீண்ட கண்கள்
கண் காட்ட { போன்று விளங்கவும்

அரவிந்தம் தாமரை மலர்களானவை

முகம் காட்ட { (அவர்களது) முகம்
போன்று விளங்கவும்

அருகே அருகிலுள்ள

ஆம்பல் செவ்வல்லி மலர்களானவை

செம் வாயின் { (அவர்களது) சிவந்த வாய்க்
திரள் காட்டும் { ளின் கூட்டம் போன்று
விளங்கவும் பெற்று

வயல் சூழ் கழனிகளால் சூழப்பட்ட

காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ஜமதக்கிரு ரேணுகையினிடத்துப் பிறந்த புத்திரன் பரசராமன்; கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் புத்திரர் யாகப்பசுவை நாடிச் சென்றபோது ஜமதக்கிரியின் ஆச்சரமத்திலிருந்த ஹேமாதேதுவைக்கண்டு அந்த ஜமதக்கிரியைக் கொன்று பசுவைக் கவர்ந்து சென்றனர்; அச்சமயம் வெளியே போயிருந்த பரசராமன் மீண்டுவந்து தந்தை கொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு 'கூத்திரியரை வேறுத்து இப்பழி தீர்ப்பேன்' என்று விரதம் பூண்டு கூத்திரியரை யெல்லாம் கருவறுத்து அவர்களது ரக்த வெள்ளங்களைப் பெரிய தடாகமாக மடுத்தி அதிலே பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் செய்த பரசராமன் ஸ்ரீமந் நாராயணனது அவதாரமாதலால் இக்காரியத்தை எம்பெருமானம்மேலேற்றிக் கூறினாறின்கு.

தேவ்—பகை, பகைவர். திருத்தி—'தருத்தி' என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; தர்ப்பணத்தைச் சொன்னபடி.

[விசிர்தமாதர் இத்யாதி.] விகிர்தம்—வடசொல். ‘வேறுபாடுடைய’ என்று பொருள். மற்றெல்லாரும் போலன்றியே வலைசூதன்யம் பொருந்தியமாதர் என்றபடி. அவர்கள், குவணீ போன்ற கண்ணமுகம் கமலம்போன்ற முகவமுகம் செவ்வாம்பல்போன்ற வாயமுகமுடையராய் இத்தலத்தில் வாழ்கின்ற ரென்றவாறு.

அரவிந்தம்—தற்சம வடசொல்.

...

....

(ரு)

பைங்கண்விறல் செம்முகத்து வாலி மாளப்

படர்வனத்துக் கவந்தனோமே படையார் திண்கை *

வேங்கண்விறல் விராதனுக் விற் குனித்த

விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர்! * வெற்புப் போலும்

துங்கமுக மாளிகைமே லாயங் கூறும்

துடியிடையார் முகக்கமலச் சோதி தன்னால் *

திங்கள்முகம் பனிபடைக்கு மழகார் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(கூ)

பைங் கண் { பசுமைதங்கிய கண்களையும்
விறல் செம் { மிடுக்கையும் (கோபத்தார்)
முகம் { சிவந்தமுகத்தையுமுடைய

வாலி வாலியென்னும் வாநராஜன்

மாள முடியும்படியாகவும்,

படர் வனத்து { பாந்த காட்டிலுள்ள
கவந்தனோமே { கபந்தனைன்பவனும்

திண் படை { திடமான ஆயுதங்கள்
ஆர் கை வெம் { நிறைந்த கைகளையும்
கண் விறல் { உக்ரமான கண்களையும்
விராதன் { வலிமையையுமுடைய
விராதனைன்பவனும்

உக முடியும்படியாகவும்

வில் குனித்த { வில்லைவளைத்து (அம்பு
களைப் பிரயோகித்த)

விண்ணவர் { தேவாதி தேவனுடைய
கோன்

தான் அணைவீர் { திருவடிசீரையுடைய
விரும்புமன்பர்களே!;

வெற்பு { மலைபோன்று உயர்ந்த
போலும் { முகத்தையுடைய
துங்கம் முகம்

மாளிகை { மாளிகைகளின்
மேல் { மேலநிலத்திலேநின்று

ஆயம் கூறும் { ஸ்நேஹமாகப் பேசிக்
கொண்டிருக்கிற

துடி { உடுக்கைபோன்று நுண்ணிய
இடையார் { இடையையுடைய
மாதர்களது

கமலம் முகம் { தாமரை போன்ற முகத்தின்
சோதி { காந்தியிலே

திங்கன் { சந்திரனுடைய முகத்திலே
முகம் பனி { வருத்தமுண்டாக்கப்
படைக்கும் { பெற்ற

அழகு ஆர் காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ஸுக்ரீவன் இராமபிரானோடு ஸ்நேஹஞ்.செய்துகொண்டு அவனது நியமனத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னான் ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி யென்று வாசிகண்டிறியாமையால் அம்பு எய்யா

தொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் ரிச்யமுக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்துசேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங்கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன் ; மறு படியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போர்க்குப் புறப்பட அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா ! சற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று : ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும் ; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப்போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலும் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந் திருந்து வாலியைப் பாணத்திலைடித்தார். அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கத னென்னும் புத்திரனுடன் கூட ஓடிவந்து வாலியைத்தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று ரிச்சயித்துத் துதித்தான். வாலியும் இராமனோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக் கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத் தொழுது ஸுக்ரீவனைப் போல் அங்கதனையும் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் பராணனையும் விட்டான்.

இராமன் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமர்யர் சில ஆசேஷபங்கள் கூறுவ துண்டு ; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் வருமாறு:—இராவணவதத் திற்கு உதவி தேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங்கொள்ளியான ஸுக்ரீவனை உதவிசெய்துகொண்டது என்ன புத்திசாலித்தனம் ! என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள் ; கேண்மின்:—வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்ரிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹங்கொண்டிருந்தமை பற்றி, அவனைத் தான் உதவிகொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் ஸுக்ரீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியை வதைத்திட்டனன். இனிச் செய்யவேண்டிய ராவண ஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருத்தக்கது ; எவ்வகைப் பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பதென்ற சிறந்த தருமத்தை மேற்கொண்டு கடப்பவனான

இராமபிரான், அத்தருமத்தை முழுதும்விட்டு, ஸுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந்தத் தருமத்திற்கு எதிரானமைபற்றி வாலியைக் கொல்லலாயிற்று. அன்றியும் பிறர் மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியினிடம் பகைபாராட்டுதலும், வலியுழிந்து புறங்கொடுத்து ஒடுகின்றவனைத் தூரத்தித்தூரத்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரம தார்மிகனான இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான்ரூன் ஏகபத்ரீவிரதமுடைய வனாய், தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனாய், வலியுழந்த பகைவனை 'இன்று போய் நாளை வா' என்று அன்போடு சொல்லிவிடுத்தருளும் மஹா வீரனாவான்.

இஃதெல்லாமிருக்கட்டும்; மறைந்து நின்று அம்பு எய்தது கூடுமோ? எனின்; இது அரசர் கொடிய விலங்குகளைப் பதுங்கினின்று அழிக்கும் வேட்டை முறைமையாலென்பர்.

“யஜ்ஞ ஶ்ரமம் ஶ்ரமயுவந்நுமயாவயெந
மநெநா ஜவநு நகூ ஸகூவஜாலிஸுஷாஜ்।
தஜ்ஞகூதெவ தவ ராவவவஸஜவஸு
திரயகூ நெவவறி விவகூதயொவவாரஃ॥”

என்று அதிமாறுஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வானருளிச்செய்ததுங்காண்க.

வேறுவகையான ஸமாதானங்களுமுள்ளன;—முதலில் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபயமளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குதத்தஞ்செய்து விட்ட பெருமாள் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று போர்செய்தால் இப்பெருமானது திறத்தைக்கண்டு அஞ்சி வாலியும் அவனைச் சரணமடைந்திவனாயின் தஞ்ச மடந்தவனைக் கொலைசெய்யக்கூடாமைபற்றி அவனைக் கொல்லாதுவிட நேர்ந்தால் முன்னைய வாக்குத் தவறிவிடுமெயென்ற நோக்கம் முக்கிய காரணமாம். அன்றியும், எதிர்த்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருக்கின்ற வரம் பழுதுபடாமலிருக்குமாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தனன் என்றலுமொன்று; அவரவர்கள் தேவதார் தாங்களிடத்துப் பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ் செய்வது. இங்ஙனம் பல காரணங்களுள். இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராமாயணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. கடவுளரது நியாயம் துட்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால் அது மனிதரது நியாயத்தோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதென்றென்பது உணரத்தக்கது. நிற்க.

கவந்தன் மடிந்த வரலாறு!—தறுவென்னும் யகூனது மகனாய் ஸ்தூல சிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகி, பிரமனருளால் நீண்ட

ஆயுள்பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அமுந்தியதுபற்றிக் கபந்தம்போலுந் தோற்றமுடையனாதால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித் துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப் பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன் கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவனது தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளியவளவில், இவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்த்தவனாக ராக்ஷஸசரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம்பெற்றுப் பெருமானைப்பலவாறு துதித்து நக்கதிக்குச் சென்றன நென்றறிக.

விராதனைக்கொன்றவரலாறு—இராமபிரான் தண்டகாவனத்திற் சென்று புருந்து அங்கே பல மஹர்ஷிகளின் ஸ்தகாரங்களைப்பெற்று அவர்களிடம் நியமனம் வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் ஓர் அரணியத்திற்குப் போம்போது விராதனென்பானோர் அரக்கன் தன் சூலத்தில் பல மிருகங்களைக் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து வழியில் ராமலக்ஷ்மண லீதைகளைப் பார்த்து விரைந்தோடி வந்து லீதையை யெடுத்துத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டு இவனை நான் பக்ஷித்து விடுகிறேனென்று சொல்லி ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பலவிதமாக நிந்திக்க அவர்கள் அவன்மேல் அம்புகளை எறிய, அவன் பிராட்டியை விட்டுவிட்டு இவர்களைக் கொல்லக்கருதி இவர்கள்மேல் சூலம் முதலிய பல ஆயுதங்களைப் போட்டுக் கொண்டுவந்து இவ்விருவரையும் தனது தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில் இதைக்கண்டு பரிதபித்த பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு இருவரும் தங்கள் கத்தியை யெடுத்து விராதனுடைய புஜங்களை வெட்டிவிட்டார்கள். இராமபாணம் பட்ட மஹிமையினால் விராதன் தனது பூர்வ ஜன்ம சரிதங்களை நினைத்து ‘ஓ புருஷோத்தமனே!, நான் ஒரு கந்தர்வன்; ஒருகால் ரம்பையை அணைய விரும்பினேன்; சூபேரன், தன் மருகியோடு புனர நினைத்த என்மேல் கோபங்கொண்டு ‘நீ அரக்கனாகக் கடவை’ என்று என்னைச் சபிக்க, பிறகு நான் வேண்டிக்கொண்டதன்மேல் அருள்புரிந்து ‘இராகவனால் உனக்கு இந்த சாபம் தொலையப்போகிறது’ என்று அதுக்ரஹித்தான்; அப்படியே இப்போது நான் சாபந் தொலந்து சதித்தேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு இவர்களுக்கு சரபங்கமாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வழி காட்டிவிட்டுத் தான் சுவர்க்கமடைந்தான். இராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கு ஓர் பெரிய குழி வெட்டி விராதனுடைய அதில் தள்ளித் துற்றுவிட்டுப் பிராட்டியுடன் கூடச் சரபங்காச்ரமஞ் சென்றனர்.

[வேற்புப்போலு மித்யாதி.] சந்திர மண்டலத்தளவும் ஒங்கியுள்ள மாடங்களின்மீது மாதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் தோழமை கொண்டாடி வார்த்தையாடாநிற்கையில் அவர்களுடைய முகச்சோதியைப் பார்த்துச் சந்திரன் ‘இவர்.

கள் முன்னே நாம் பிழைக்கிற பிழைப்பு ஒரு பிழைப்பா!’ என்று வெள்கி வருந்துகின்றனென்ற விதனால்—இத்தலத்து மாடமாளிகைகள் மிகவும் ஒங்கி விளங்குகின்றன வென்பதும், இத்தலத்து மாதர்கள் திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் என்பதும் பெறுவிக்கப்பட்டனவாம்.

துங்கம்—வடசொல்; உந்தமானது. ஆயம்—தோழி, தோழமை. பனி—அச்சம், துக்கம், நடுக்கம். .... (ஈ)

பொருவில்வலம் புரியரக்கன் முடிகள் பத்தும்

புற்றுமறிந்தன போலப் புலிமேல் சிந்த *

செருவில்வலம் புரிசிலைக்கை மலைத்தோள் வேந்தன்

திருவடிசேர்ந் துய்கிற்பீர்! * திரைநீத் தெள்கி

மருவில்வலம் புரிகைதைக் கழியூ டாடி

வயல்நண்ணி மழைதருநீர் தவழ்கால் மன்னி *

தெருவில் வலம்புரி தரளமீனுங் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி ன்ரே.

(எ)

பொருவு இல் ஒப்பற்ற
வலம் புரி வலிமையைக் கொண்டுள்ள
அரக்கன் இராவணனுடைய
முடிகள் } பத்துத் தலைகளும்
பத்தும் }
புற்று } புற்று சரியுமாபோலே
மறிந்தன } (எளிதாகக்) கேழே இற்று
போல புவி } விழும்படியாக
மேல் சிந்த }
செருவில் யுத்தத்தில்
வலம் புரி வலிமை காட்டுகிற
சிலை வில்லை
கை திருக்கையிலேயுடைய
மலை தோள் { மலைபோன்ற தோள்களை
வேந்தன் { யுடைய சக்திவர்த்தி
திருமகனது
திரு அடி { திருவடிகளையடைந்து
சேர்ந்து { வாழ்விரும்பு
உய்கிற்பீர் { மண்பார்களே!,
வலம்புரி சங்குகளானவை,

திரை ஸமுத்தத்தை
எள்கி இகழ்ந்து
நீத்து { விட்டு நீங்கி [கடலில்
கின்றும் வந்து]
மருவி { (சீர்காழியிலே) வந்து
சேர்ந்து
கைதை { தாழைகள் நிறைந்த கழியி
கழியூடு ஆடி { னுள்ளே திரிந்து
(பிறகு அங்கு கின்றும்)
வயல் நண்ணி கழனிகளைச்சென்று சேர்ந்து
(பிறகு அங்கு கின்றும்)
மழை தரு நீர் { மழை நீர் வெள்ளம் பெருகி
தவழ் கால் { வருகிற வாய்க்கால்கள்
மூலமரக
தெருவில் { வீதிகளிலே
மன்னி { வந்து சேர்ந்து
வலம்புரி { சங்குகளையும் முத்துக்களை
தரளம் { யும் (தெருக்களிலே)
ஈனும் { பிரஸவிக்கப்பெற்ற
காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ராவண ஸம்ஹாரம்பண்ணி வெற்றிபெற்ற கோதண்டராமனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து வாழவேண்டில் காழிச் சீராம விண்ணகரே சேர்மின். இப்பாட்டில் ‘வலம்புரி’ என்ற சொல் நான்கு அடிகளிலும் வந்திருக்கின்றது;

முன்னடிகளிலுள்ள வலம்புரி யென்ற சொற்களில், வலம்—‘வலம்’ என்ற வடசொல் விகாரம். புற்றுமறிந்தனபோல—புற்றுக்களைச் சிதைப்பது எப்படி. எளிதான காரியமோ. அப்படி. எளிதாகவே அரக்கன் முடிகள் பத்தையும் சிதைத்தமையைச் சொன்னபடி. அன்றியே பல முகங்களையுடையதான புற்றின் மேல்முகங்களைச் சிதைத்துவிட்டால் தலையொழிந்த கவந்தம்போற் காணப்படுமாதலால், இதற்காக எடுத்த உவமைபாகவுங் கொள்ளலாம்.

[திரைநீத்துஇதயாதி.] கடலிலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சங்குகளானவை, இத்தலத்தின் நீர்வளத்தைப் பார்த்துக் கடலில் வாஸத்தை இகழ்ந்து விட்டிட்டு இத்தலத்தில் தாழைகள் மலிந்த கழிகளிலே வந்துசேர்ந்து, பிறகு, வயல்களிலே சென்று பாய்கின்ற அக்கழிகள் மூலமாக வயல்களிலே வந்துசேர்ந்து, அவ்விடத்தில் மழைநீர் தேங்கிநின்று அது வாய்க்காலாலே ஊரிலே வந்துபுகுர அவ்வழியாலே தெருக்களிலே வந்தேறி, அந்நீர் வடிந்தவாறே பின்னைப் போக மாட்டாதே அவ்விடந்தன்னிலே கிடந்து சங்குகளையும் முத்துக்களையும் ப்ராஸ விக்கின்றனவாம். இத்தால் நீர்வள நிலவளங்கள் சொல்லப்பட்டன. .... (எ)

(२)

பால் ஆம் { அமுதம்போன்று
இன் சொல் { இனிமையான
வாய்மொழிகளையும்

மட்டு அவிழும் குழலிக்கா	{ (முடியிலணிந்த மலர்களின் நின்றும்) தேன்வெள்ள மிடாநின்ற கூந்தலையும் உடையளான ஸத்ய பாமைப்பிராட்டிக்காக	நெடு இலைய கரு கமுகின் செங்காய் வீழ	{ நீண்ட இலைகளையுடைய கழுத்த பாக்குமரங்களின் பழுக்காய்கள் உதிர்ந்து வீழ (அதனாலே)
வானோர் காவின்	{ தேவலோகத்துச் சோலையில் நின்றும்	நீள் பலவின்	நீண்ட பலாமரங்களினுடைய
மாம்கொணர்ந் தான்	{ பாரிஜாதமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்த பெருமானுடைய	தாழ் சினையில்	{ (காய்களின் கனத்தால்) தாழ்ந்த கிளைகளில்
அடி	திருவடிகளை	நெருங்கு	நெருங்கியிருக்கிற
அணைவீர்	சேவிரும்பு மன்பர்காள்;	பீனம்	பருத்த
		தெட்ட	கனியப்பழுத்த
		பழம்	(பலாப்) பழங்கள்
		சிதைந்து	நசுங்கி
அணில்கள் தாவ	{ அணிப்பிள்ளைகள் கிளைகளையாகத் தாவித் தவழ்வதனால்	மது சொரியும்	{ தேனைப்பொழியுமிடமான காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகப் பாரிஜாதபஹரணம் பண்ணின பெருமானடியைப் பேண விருப்புடையார்க்குக் காழிச்சீராமவிண்ணகரே கதியென்கிறார்.

தேவர்களைக் குடியிருக்க வொட்டாமல் அலைக்கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையோடுசென்று கொன்று, அவ்வசுரன் வலியக் கவர்ந்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அத்தி தேவியின் காத்தணியைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போயினன்; அங்கு இவர்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்திராணியுடனே வந்தான்; அப்போது ஸத்யபாமையானவள் அவ்விந்திராணி தன்முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாதபூஷ்பம் குடியிருந்ததைக்கண்டு அத்தகைய மலர் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினான். தங்களுக்குக் குடியிருப்பையுண்டாக்கின அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸத்யபாமைகளின் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற்போனாலும் கேட்டபின்பாவது அம் மலரைக் கொடுக்கலாமே; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்றபாக்கிய மற்றவளாதலாலும், அம்மலருக்கு உரிய விருகூத்தையே இழக்கவேண்டிய காலமாகையாலும், ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இது தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப் பெண்ணாகிய உனக்குத் தகாது' என்றனள். அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் தெரிவிக்க, அப்பிரான் அப்போது கருடனைக்கொண்டு அந்தப்பாரிஜாத விருகூத்தை வேரோடுபிடுங்கித் தவாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித்தனன் என்ற வரலாறு அறிக. ஸத்யபாமைப் பிராட்டியின் அவ்வயவ ஸௌந்தரியங்களை ஐந்தாறு விசேஷணங்களினால் விரித்துரைக்கின்றார்.

‘ப்ரவாளம்’ என்னும் வடசொல் பவளமெனத்திரிந்தது. பீணை—மூங்கில், பசுமையிலும் நெய்ப்புடைமையிலும் திரண்ட வடிவத்திலும் மூங்கிலைத் தோளுக்கு உவமை கூறுவர். பீணை—மான்பேடை.

[அணில்கள் தாவ இத்யாதி.] இத்தலத்துச் சோலைகளின் நிலைமையை வருணிக்கிறார். அணிற்பிள்ளைகள் மரங்களிலே தாவித்திரிவது வழக்கமாகையாலே பாக்குமரங்களின் பணைகளிலே தாவும்போது அந்த உராய்தலினால் பழுக்காய்கள் உதிர்ந்து அவை பலாப்பழங்களின்மேல் ‘தொப்’ என்று விழ, அதனால் அப்பழங்கள் பிளவுற்று உள்ளிருந்து தேன் வெள்ளமிட்டுப் பெருகுகின்ற தாம்.

நெமமை + இலை நெட்டிலை. ‘க்ரமுகம்’ என்னும் வடசொல் கமுகு எனத்திரிந்தது. பீணம்—வடசொல். தேட்டபழம் = எம்பெருமானார் இத்திவ்ரபந்த காலசேஷமும் நடத்தியருளும்போது இவ்விடத்திலுள்ள ‘தேட்ட’ என்பதற்குச் சரியான பொருள் விளங்கவில்லை யென்று அருளிச்செய்தவைத்து, பின்பொருகால் திவ்யதேச யாத்திரை யெழுந்தருளும்போது இத்தலத்தின் சோலைவழியே வந்து கொண்டிருக்க, அங்கே நாவல் மரங்களின் மீது சில சிறுபிள்ளைகள் ஏறிப் பழம்பறியாறிற்கையில் கீழேயிருந்த சிலபிள்ளைகள் ‘அண்ணே! தேட்டபழமாகப் பார்த்துப் பறித்துப்போடு’ என்ன; அதை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்டருளின எம்பெருமானார் ‘பிள்ளாய்! தெட்ட பழமென்றால் என்ன?’ என்று வினவியருள, ‘கனியப் பழுத்த பழம்’ என்று இப்பிள்ளைகள் சொல்ல, உடையவரும் திருவுள்ளமுவந்து ‘இது ஒரு திசைச் சொல்போலே யிருந்தது; நம்மாழ்வார் திருநாவாய்ப் பதிகத்திலே 1. “குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ” என்றதை யொக்குமிது’ என்றருளிச் செய்தாரென்று பெரியோர்க ளருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. .... (அ)

பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப்

பிரமனைத் தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து *

கறைதங்கு வேல்தடங்கண் திருவை மார்பில்

கலந்தவன் தாளனை கிற்பீர் * கழநீர்கூடித்

துறைதங்கு கமலத்துத் துயின்று கைதைத்

தோடாரும் பொதிசோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணி *

சிறைவண்டே களிபாடும் வயல்குழ் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(க)

பிறை தங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து	<div> <div>சந்திரகலை தங்கியிருக்கப்</div> <div>பெற்ற சடைமுடியை</div> <div>யுடையானை சிலனை</div> <div>வலவருகே வைத்துக்</div> <div>கொண்டிருப்பவனாயும்</div> </div>	<div> <div>பிரமனை தன்</div> <div>உந்தியிலே</div> <div>தோற்று</div> <div>வித்து</div> </div>	<div> <div>நான் முகனைத் தனது</div> <div>நாபிக்கமலத்தில்</div> <div>படைத்தவனாயும்</div> </div>
---	---	---	---

1. திருவாய்மொழி 9-8-1. இப்பாட்டின் சுற்றடியின் வியாக்கியானம் (சுடு) ஸேவிக்கத்தக்கது.

	(சத்ருக்களின்) ரத்தமாம்ஸக்	(அத்தால் வந்த ச்ரமம் ஆறும்படி)	
கறை தங்கு வேல் தட கண் திருவை மார்வில் கலந்தவன்	கறைதங்கிய வேல் போன்று விசாலமான திருக்கண்களையுடைய பிராட்டியைத் திருமார் பிலே கொண்டுள்ளவனையு மிருக்கிற பெருமா னுடைய	துறை தங்கு கமலத்து துயின்று	{ நீர்நிலங்களிலுள்ள தாமரைப் பூவிலே (புகுந்து தேனைப் பருகி அங்கே) உறங்கி (அதன்பிறகு)
தான்	திருவடிகளை	கைதை தோடு ஆரும்	{ தாழைமடல்களில் பொருந்தியுள்ள
அணிகிற்பீர்	சேரவிரும்பு மன்பர்களே!	பொதி சோற்றுச் சண்ணம் நண்ணி	{ பூந்தாதுத்துக்கள்களிலே புரண்டு
சிறை வண்டு	{ இறகையுடைய வண்டுகளானவை	களி பாடும் வயல் சூழ்	{ களித்து இசைபாடப்பெற்ற கழனிகளால் சூழப்பட்ட
கழுநீர் கூடி	{ செங்கழுநீர்ப்பூக்களில் (பேடையோடு) சேர்ந்திருந்து	காழி.....சேர்மின்—.	

* * *—தன்னுடைய திருமேனியிலே பிராட்டிக்கு இடங்கொடுப்பது போலே துர்மாதிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் இடம் கற்பித்த சீலவானான பெருமானடியைக் கூடவேண்டில் காழிச்சீராமவிண்ணகரஞ் சேர்வதே சரணமென்கிறார்.

தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திருவாய்மொழியில் “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வலெஸுகாடிஸ ரெருடாநு டுகிணம் வாஸூடாஸி—தாநு = பச்சைகாதச மே ருத்ரார் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்சரிதார்” என்ற மோக்ஷதர்மவசநத்தை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்தேயம். “தவஸா தொஷி தவ்ஸுந விஷுநா ப்ரவலிஷுநா ஸ்வாவஸூடுகிணெஸுஹா? நிவாஸஃ பரிகுஷிதஃ = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ” என்றொரு வசநமும் இருபத்தி னாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ள முவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன்பொருள்.]

“ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனார் திருமகளும், கூறாளுந்தனியுடம் பன்” என்றும், “அக்கும்புலியினதரு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற் குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸ்ரவ

காலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்திருந்தும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவனோத்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னாப் பற்று, இவ்விடம் இன்னாப் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமா போலே" என்றருளிச் செய்துள்ள பூஸூகத்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கன

[கழுநீர்கூடி இத்யாதி.] வண்டுகளானவை செங்கழுநீர் மலர்களிலே பேடைகளுடன் கூடி ரமித்து அதனுண்டன துவட்சிக்குப் பரிஹாரமாகத் தாமரைப் பூக்களிலே வந்து துயில் கொண்டிருந்து (தேனைப் பருகிக் களைதீர்ந்து) பின்பு தாழைமடற் சுண்ணங்களிலே போய்ப்புரண்டு களிப்பின் மிகுதியாலே இசைபாடுகின்றனவாம்.

“கேதகீ” என்னும் வடசொல் ‘கைதை’ எனவும், ‘சூர்ணம்’ என்னும் வடசொல் ‘சுண்ணம்’ எனவும் திரிந்தன. ... .. (க)

செங்கமலத் தயனனைய மறையோர் காழிச்

சீராம விண்ணகரின் செங்கண் மாலை *

அங்கமலத் தடவயல் சூழாலி நாட

னருள்மாரி யரட்டமுக்கி யடையார் சீயம் *

கோங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன்

கோற்றவேற் பரகாலன் கலியன் சோன்ன *

சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார்

தடங்கடல்கு முலகுக்குத் தலைவர் தாமே.

(ஐ)

செங்கமலத்து } (திருநாபிக்) கமலத்திற்
அயன் } பிறந்த பிரமணையொத்த
அனைய } வைதிகர்கள் வாழ்கிற
மறையோர் }

காழி சீராம { காழிச் சீராம விண்ணகரத்தி
விண்ணகரின் { லுள்ள

செங்கண் { செந்தாமரைபோற்
மாலை { சுண்ணானை பெருமான்
விஷயமாக,

அம் கமலம் { அழகிய தாமரைத்தடாகண்
தடம் வயல் { களையுடைய வயல்களால்
சூழ் ஆலி { சூழப்பட்ட திருவாலி
நாடன் { நாட்டுக்குத்தலைவரும்

அருள் மாரி { (பக்தர்க்கு)
அருளைப்பொழியும்
மேகம்போன்றவரும்

அரட்டு { தீங்குசெய்யுமவர்களைத்
அமுக்கி { தலையெடுக்கவொட்டாதே
அமுங்கச்செய்பவரும்

அடையார் { சத்ருக்களுக்கு வம்ஹம்
சீயம் { போன்றவரும்

கொங்கு மலர் { தேனமிக்க பூக்களையணிந்த
குழலியர் { கூந்தலையுடைய மாதர்க்கு
வேள் { விரும்பத்தக்கவரும்

மங்கை { திருமங்கைக்கு
வேந்தன் { நிர்வாஹகரும்

பாகாலன் { எதிரிகட்கு
யமன்பேர்ன் றவரும்

கொற்றம் { வெற்றிபொருந்திய
வேல் { வேற்படையை
யுடையருமான

கலியன் { ஆழ்வார்

சொன்ன அருளிச்செய்த

சங்கம் முகம் { (புலவர்) கூட்டங்கூடிச்
தமிழ் மாலை { கொண்டாடத்தகுந்த
பத்தும் { தமிழ்ப்பாசரங்களான
இப்பத்தையும்

வல்லார் தாம் { ஐதவல்லவர்கள்

தட கடல் சூழ் { பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட
உலகுக்கு { உலகத்திலுள்ளார்க்
கெல்லாம்

தலைவர் { மேலாயிருக்கப்பெறுவர்.

* * *—இப்பதிகத்தின் பயனுரைக்கு மிப்பாசரத்தில் ஆழ்வார்பெருமையும் இத்திருமொழியின் பெருமையுமே பெரிதாயிருக்கின்றதே, இதுதகுதியோ என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்: “தோன்றா தோற்றித்துறை பலமுடிப்பினும், தான் தற்புகழ்தல் தகுதியன்றே” (நன்னூல்) என்று சொன்னவுடனே “மன்னுடை மன்றத்து ஒலைத்தூக்கினும், தன்னுடை யாற்றலுணராரிடையினும், மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதினும், தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும், தன்னைப் புகழ்தலும் தரும் புலவோற்கே” என்றுஞ் சொல்லியிருப்பதனால், (இப்பதிகத்தின் அவதாரிகையில் நாம் குறிப்பிட்டுள்ள வரலாற்றின் படியே) தன்னை மறுதலை பழித்தகாலே, தன்னுடையாற்றலுணராதாரிடையே அருளிச் செய்ய நேர்ந்த பதிகமிதுவாகையாலே இத்தற்புகழ்ச்சி குற்றத்தின்பாற்பட மாட்டாதென்றுணர்க.

பிரமன் எப்போதும் வேதஞ்சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பதுபோல இத்தலத்திலுள்ள அந்தணர்களும் அநவரதம் வேதாத்யயந ரிஷ்டராயிருத்தல் பற்றிச் “செங்கமலத் தயனனைய மறையோர்” என்றார். “விண்ணகர் என் செங்கண்மலை” என்பதும் பாடமாம்.

‘வரிம்ஹ’ என்னும் வடசொல் சீய மெனத் திரிந்தது. ஈற்றடியில், ‘வஃவஃ’ என்னும் வட சொற்றொடர் சங்கமுதக மென்று திரிந்தது. 1. “குழாங்களாயடியிருடன் கூடி நின்றடுமினே” என்றற்போலே ரவிகர்கள் பலர் கூடிக்கொண்டாடி அதுபவிக்கவேண்டிய அருளிச்செயல் என்றவாறு. *

அடிவரவு:—ஒருகுறள் நான்முகன் வை பஞ்சிய தெவ்வாய பைங்கண் பொருவில் பட்டு பிறை செங்கமலத்து வந்து.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
மூன்றும்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,
வந்துனதடியேன்.

அவதாரிகை:—“காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே” என்று ஒரு தடவைக்கு ஒன்பது தடவையாகச் சொல்லிநின்றார் கீழ்த்திருமொழியில். இங்ஙனே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற இவ்வாழ்வார் தாமும் அப்படியே காழிச் சீராம் விண்ணகரிலேயே கால்தாழ்ந்து நம்மளவும் வாராமல் நின்று விடுவரோ வென்று சங்கைகொண்ட திருவாலி எம்பெருமான், தன்னை இவ்வாழ்வார் நினை யாதிருக்கச் செய்தேயும் தானாகவே இவரை விஷயீகரித்து இவருடைய நெஞ் சிலேவந்து குடிக்கொண்டான். அதனையுணர்ந்த ஆழ்வார் ‘பிரானே! நான் அபேக்ஷியாதிருக்கவும் நீயாகவே வந்து விஷயீகரித்தாய்; உன்னையொழிய வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான ருசியையும் பிறப்பித்தாய்; ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் உன்னை விட்டுப்பிரிந்தால் பிழையேன் என்னும்படி யான நிலைமையைப் பிறப்பித்தாய்; இனி நானுன்னைப் போக லொட்டேன்; என்னெஞ்சிலேயே நித்யவாஸம் பண்ணியிருந்து என்னை ஒழிவில் காலமெல்லாம் அடிமை கொண்டருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்துச் செல்லுகிறாநிதில். (*)

(ஆசிரியந்துறை)

வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் * என்
சிந்தனைக்கினியாய் திருவே யென்றொருயிரே! *
அந்தளிர்ணியா ரசோகினிளந்தளிர்கள் கலந்து * அவையெங்கும்
சேந்தழல் புரையும் திருவாலியம்மானே !

(க)

அம் தளிர்	{ அழகிய தளிர்களாலுண்டான	என் ஆர்	{ எனது அருமையான
அணி ஆர்	{ அழகுபொருந்திய	உயிரே	{ உயிர்போன்றவனே!,
அசோகின்	{ அசோகமரத்தினது	வந்து	{ நீயாகவே கிரீஹேதுக
இள தளிர்கள்	{ இளந்தளிர்களானவை		{ விஷயீகாரம்பண்ணி
அவை		உனது	{ உன்னடியானை
எங்கும்	{ எல்லாவிடங்களிலும்	அடியேன்	{ என்னுடைய மனத்திலே
கலந்து	{ பாவியிருப்பதனாலே	மனம்	{ வந்துபுகுந்தருளினாய்;
செம் தழல்	{ சிவந்த அக்கி ஜ்வலிப்பது	புகுந்தாய்	
புரையும்	{ போலே யிருக்கப்பெற்ற	புகுந்ததற்பின்	{ அப்படி நீ வந்து
திரு ஆலி	{ திருவாலியில் எழுந்தருளி		{ புகுந்தபின்பு
அம்மானே	{ யிருக்கும் பெருமானே!,	வணங்கும்	{ வணக்கமுற்ற
		என்	{ என் மனத்துக்கு
திருவே	{ எனக்குச்	சிந்தனைக்கு	
	{ செல்வமானவனே !	இனியாய்	{ போக்யனானாய்.

* * *—[வந்து உனதடியேன்மனம்புகுந்தாய்.] எம்பெருமானுக்கு, பரம பதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமள்கோயில் முதலான உகர்தருளின விடங்களிலும் இருப்பதிற் காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதபகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேச்ய மாகையாலே இப்போது அப்பெருமான் இவ்வாழ்வாரது திருவுள்ளத்திலே வந்து குடிக்கொண்டான். தம்முடைய பிரார்த்தனை யின்றியே அவன்தானாகவே விரும்பிவந்து புருந்த மகிழ்ச்சி உள்ளடங்காமல் “வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்” என்று வாய் விட்டுப் பேசுகின்றார்.

[புகுந்ததற்பின் வணங்குமென் சிந்தனைக்கினியாய்!;] அவன்றாகவே வந்து புருந்தாலும் ‘உன்னை இங்கிருக்க வொட்டேன்’ என்று அடித்துத் துரத்தும் பாவிக்குமுண்டே ஸம்ஸாரத்தில்; அப்படியல்லாமல் 1. “இசைவித் தென்னை யுன் தாளினைக் கீழிருத்தமம்மானே” என்னுமாபோலே பெருநன்றி பாராட்டின தமக்குத் தித்தித்திருந்தமை சொன்னபடி. கண்ணபிரான் பாண்டவர்க்குத் தூதுவனாய்த் துரியோதனனிடஞ் செல்ல, அப்பிரான் வருகையையறிந்த துரியோதனன் கூடவிருக்கு மரசர்களை நோக்கி ‘க்ருஷ்ணன் வரும்போது ஒருவருமெழுந்து மரியாதை செய்யக்கூடாது’ என்று உறுதியாய்க் கட்டளையிட்டுத் தானும் ஸபையிலே உறுதியுடனிருக்க, க்ருஷ்ணன் அங்கு எழுந்தருளிய வளவில் ஸபையிலிருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் ஸூக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் து சோதியைக்கண்டு 2. “யயாஹம் கெஸவெவ்ய திஸிவஸாஃ ஸ்ரதிவெஹி” உயதாஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசாஃ ப்ரதிபேதிரே.” என்கிறபடியே பரவசர்களாய் எழுந்து மரியாதை செய்துவிட, துரியோதனன் தானும் துடைநடுங்கி எழுந்துவிட்டானென்றிருக்கும்போது ஆழ்வார்க்குச் சொல்லவேணுமோ? ஆழ்வாருடைய திருவாராதனத் திருமூர்த்திக்குச் சிந்தனைக் கினியானென்று திருநாமம் ப்ரவரித்தம். இத்திருநாமம் கொண்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இன்றைக்கும் கலியன்ஸந்நிதியில் ஸேவை ஸாதிப்பார்.

அருமை+உயிர், ஆருயிர். 3. “உண்ணஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்னலாம்படி எனக்குத் தாரகங்க ளெல்லாம் தானேயாயிருப்பவன் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய நினைவாலே, பக்தர்கள் அவனுக்கு உயிராயிருப்பார்; பக்தர்களுடைய நினைவாலே அவன் இவர்கட்கு உயிராயிருப்பன். 4. “அறிவிலேனுக் கருளாய் அறிவாருயிராலும்” என்ற விடத்து அறிவார்களுக்கு [ஜ்ஞானிகளுக்கு] உயிராய் யிருப்பவனே! என்றும் அறிவார்களை உயிராகவுடையவனே! என்றும் இரண்டுவகையான நிர்வாஹங் காண்க.

1. திருவாய்மொழி 5—8—9.

2. மஹாபாரத சுலோகம்—அவரவர்கள் கண்ணபிரானிடத்தில் இருக்கவேண்டிய மரியாதைப்படி திடீரென்று இருந்து விட்டார்களென்று கருத்து.

3, திருவாய்மொழி 6—7—1.

4. திருவாய்மொழி 6—9—8.

பார்த்து வந்து சேர்வதற்காகவே நீ திருப்பாற்கடலில் உபாய சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டு கிடந்தாய் என்ற கருத்து விளங்கும்.

நீலநிறத்ததொரு மலையின்மேல் மாமணி விளங்குவதுபோலத் திருப்பாற் கடலில் அரவணைமேற் கிடந்தாய் என்றவிதனில், நீலமலையின் ஸ்தாநத்திலே எம்பெருமானையும் மாமணியின் ஸ்தாநத்திலே ஸ்ரீகௌஸ்தப மணியையும் உபமேயமாகக் கொள்ளவேணும். ஆகவே “அரவணை வேலைத்தலை” என்ற வாக்கியத்திற்கு உபமேயகோடியில் அந்வயமில்லை; அந்வயம் வேணுமென்னில்; எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியின் நிழலிட்டாலே பாற்கடலும் பாம்பணையும் நீலநிறம் பெற்றனவென்றுகொண்டு, பாற்கடற்பாம்பணையை நீலத்தடவரைக்கு உபமேயமாகவும் எம்பெருமானை மாமணிக்கு உபமேயமாகவுங் கொள்ளலாம். இந்த யோஜனையில், [சுவிஹணிவதிலாவாடிதூரடி.] “அபிபணிபதிபாவாத் சுப்ரமந்தச் சயானோ மரகதஸ்குமாரோ ரங்கபர்த்துர் மயூகை—ஸகலஜனிதிபாநச்யாமஜீமுதஜைத்ரம் புலகயதி விமாரம் பாவநம் லோசநே ந.” ஐ என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ ச்லோக மதுஸந்திக்கத்தகும்.

மாமணி நிகழ் = நிகழ்தல்—விளங்குதல். வேலைத்தலை = கடற்கரைக்கு வாசகமான ‘வேலா’ என்னும் வடசொல் வேலையென ஐயிருகி ஆகுபெயரால் கடற்கு வாசகமாயிற்று. தலை—ஏழனுருபு. வேலையிலே அரவணைக் கிடந்தாய் என்க.

[சோலைத்தலை இத்தயாதி.] கரும்பாலிகளில் கருப்பஞ்சாறு அடுவதனால் விசேஷமாகப் புகைகிளம்பி எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டமயில்கள் அப்புகைத்திரனே மேகத்திரளாக மயங்கிக் களித்துக் கூத்தாடுகின்றனவாம். மயில்கள் மேகங்களைக் கண்டு தோகை விரித்துக் கூத்தாடுதல் இயல்பு. ... (உ)

நென்னல்போய்வரு மென்றென்றெண்ணியிராமெ யென்மனத்தேபுகுந்தது *
இம்மைக் கென்றிருந்தேன் எறிநீர்வளஞ் செறுவில் *
செந்நெற்கூழை வரம்போரீஇ அரிவார்முகத்தேழு வாளைபோய்கரும்பு *
அந்நற் காடணையு மணியாலி யம்மானே. (ந)

எறி நீர் வளம் { அலையெறிகின்ற
செறுவில் { நீர்வளம்பொருந்திய
வயல்களிலே

செந்நெல் { செந்நெற்பயிர்களை
கூழை {

வரம்பு ஓரீஇ { வரப்புகளின்மேலே
சாயவிட்டு

அரிவார் { அறுக்கிறவர்களுடைய
முகத்து { முகத்திலே

எழு { (அக்கதிர்களில் நின்றும்)
குதித்துப்பாய்ந்த

வாளை மீன்களானவை

ஐ, இத்தால் ஸ்ரீரங்கவிமாததை வருணிக்கிறார். திருவந்தாழ்வானே ரங்கவிமாதமாக வடிவெடுத்திருப்பதால் இவ்விமானம் வெண்ணிறமாயினும், உள்ளே திருக்கண்வளர்ந்தருளும் திருவாங்கநாதனது நீலமேனியொளியால், கருங்கடலை முற்றும்பருகி யெழுந்த ஞானமேகத்தையும் வென்று மிகவும் நீலமாக விளங்குகின்றதாம் விமானம்.

போய்	{ (அபாயமுள்ள இவ்விடம் இனி நமக்குத்தனா தென்று அவ்விடம் விட் டுப்) புறப்பட்டுப்போய்	நென்னல் போய் வரும் என்று என்று எண்ணி இராமை	{ ‘நேற்றுப்போனான், இன்று வருவான் இன்று வருவான் இன்றுவருவான்’ என்றிப்படி பாரித்துக் கொண்டு போதுபோக்க வேண்டாதபடி
அ நல் கரும்பு காடு அணையும்	{ அப்படிப்பட்ட நல்ல கருப்பஞ்சோலைகளிலே சேரப்பெற்ற	என் மனத்தே புகுந்தது	{ (ஸ்திரபாதிஷ்டையாக நீ) என்றெஞ்சிலே புகுந்தவிது
அணி ஆலி அம்மானே!—;		இம்மைக்கு என்று	{ இந்தஜன்மம் முழுமைக்குமாம் என்று துணிந்திருக்கிறேன்.

* * *—இனி போக்குவரத்து இல்லாமே ஸ்திரபாதிஷ்டையாம்படி என் மனத்திலே புகுந்தா யென்கிறது முதலடி. நென்னல் போய் வருமென்றேன் நெண்ணியிராமை—உலகத்திலே ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப்பிரிய நேர்வதுண்டே; காதலியைக் காதலன் விட்டுப்பிரிந்து தேசாந்தரஞ் சென்றால் விராஹவ்யஸ நத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொள்வதற்காக ‘நேற்றுப் போனார், இன்று வந்திவார்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே காதலி காலங்கழிப்பது வழக்கம்; அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு ஏங்கிக்கிடக்க வேண்டாதபடி வயலாலிமணவாளன் ஆழ் வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாதிருக் கின்றமையைச் சொன்னபடி. “நென்னல் போய் வரும்” என்பதற்கு மற் றொரு வகையாகவும் பொருள் சொல்லலாம்; நேற்று ஒரு நாள் கழிந்தது, இற்றை நாள் வந்தது; இதுவுங்கழிந்து நாளை நாள் வரக்கடவது, அதுவுங் கழிந்து அடுத்த நாள் வரக்கடவது என்றிப்படியே (பரதாழ்வான் போலே) பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு பிரிவு நாள்களை எண்ணியிருக்க வேண்டாதபடி— என்றுமாம்.

ஆழ்வீர்! இப்போது உம்முடைய நெஞ்சிலே எம்பெருமான் இப்படி வந்து புகுந்தாலும் அடுத்த க்ஷணத்திலே ஓடிப்போய்விட மாட்டானா வென்று பிறர் சங்கிக்க இடமில்லாதபடி. “இம்மைக்கென்றிருந்தேன்” என்கிறார். இந்த ஜன்மம் முழுமைக்கும் இப்படியே நித்ய ஸம்ச்சேஷம் குறையின்றி நிலைநிற்கு மென்று நிச்சயித்திருக்கிறேனென்றவாறு. இருந்தேன்—நிகழ் காலத்தை இறந்த காலத்தாற் சொல்லுவது முண்டு.

எழிநீர்வளஞ் சேறுவில் என்றுதொடங்கித் திருவாலியின் வயல் நிலைமையை வருணிக்கிறார். கழனிகளில் செந்நெற் பயிர்கள் வாளைங்கி வளர்ந்திருந்த தனால் அவற்றை நேரே நின்று அறுக்க முடியாமல் கதிர்த்தலைகளை மடக்கி வரப்புகளிலே படியவைத்து அறுக்கின்றார்களாம் பயிர்த்தொழிலாளர்; அப்படி யறுக்கும்போது அக்கதிர்களைச் சேரப்பிடித்த பிடியிலே அகப்பட்டுக்கொண்ட வானீமீன்கள் அவர்களுடைய முகத்திலே எழப்பாய்ந்து அபாயமுள்ள அவ்விடத்தைவிட்டுக் கவலையின்றி வாழ்வதற்காக ஸமீபத்திலுள்ள கருப்பங் காட்டிலே சென்று சேர்கின்றனவாம்.

சேந்நெல் கூழை = 'கூழை' என்று ஐகாரவீற்றதான சொல்லாகவே கொள்ளுதலும், 'கூழ்' என்ற சொல் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு ஏற்றிருப்பதாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். கூழை என்று * தலை மயிர்க்குப் பேராய் இலக்கணையால் தலையைச் சொல்லிற்றாய் 'செந்நெல் தலை' என்றபடி. பிந்தின யோஜனையில், கூழ் என்ற உணவின் பெயர் அதன் காரணமான பயிரைக் குறித்தது; காரியவாகுபெயர். ஓர்இ—ஒருக்கி; சொல்லிசையளபெடை. (ங)

மின்னின்மன்னு நுடங்கிடைமடவார்தம் சிந்தைமறந்து வந்து * நின் மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால் *

புன்னைமன்னு செருந்திவண்பொழில்வா யகன்பணைகள் கலந்தேங்கும் *

அன்னமன்னும் வய லணியாலி யம்மானே.

(ச)

புன்னை   புன்னைமரங்களும்
செருந்தி   சுரபுன்னை மரங்களும்
மன்னு   பொருந்தியிருக்கிற
வண்பொழில் } அழகிய சோலைகளிலே
வாய் }
அகன் } விசாலமான தடாகங்களி
பணைகள் } லெங்கும்
எங்கும் }
அன்னம் } அன்னப்பறவைகள்
கலந்து } சேர்ந்துவாழப்பெற்ற
மன்னும் } தாயும்
வயல் } வயல்களையுடைத்தாயு
மிருக்கிற

அணி ஆலி { அழகிய திருவாலிகர்க்கு
அம்மானே } இறைவனே !;
மின்னின் } மின்னல்போன்று துவண்ட
மன்னு } இடையையுடைய
நுடங்கு } இடை
மடவார் தம் } ஸ்திரீகளைப்பற்றின
சிந்தை } சிந்தையை
மறந்து வந்து } தவிர்ந்துவந்து
நின் மன்னு } உன் இணைத்திருவடி
சேவடிக்கே } களையே
மறவாமை } நான் நித்தியம்
அறஸந்திக்கும்படி
வைத்தாய் } அருள்செய்து
வைத்திருக்கிறாய் ;
ஆல் } ஆச்சரியம் !.

* * *—ஆழ்வார் தம்முடைய பழைய நிலைமையையும் இப்போதைய நிலைமையையும் நினைந்து எம்பெருமானிடத்திலே பெருநன்றி பாராட்டுகின்றார். பிரானே ! அநாதி காலமாக நான் எப்படியிருந்தவன் ; மாதர்களின் இடையழகிலே மயங்கிக் கிடந்தவனன்றோ ; அப்படிப்பட்ட என்னை அவ்விஷயத்தைக் காரியுமிழ்ந்து உன் திருவடிகளையே சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டு வாழுமாறு பண்ணிவைத்தாயே !, இந்த மஹோபகாரத்தை நான் மறக்கலாகுமோ ? என்கிறார். மூன்றாமடியில், பணை—'பண்ணை' என்பதன் தொகுத்தல் ; குளம். (ச)

நீபென்மலர் மாலையிட்டுநின் னிணையடிதொழுதேத்தும் * என்மனம்

வாடநீ நிணையேல் மரமெய்த மாமுனிவா ! *

பாடலின்னோலி சங்கிணைசை பரந்துபல்பணையால் மலிந்தேங்கும் *

ஆடலோசை யறு அணியாலி யம்மானே.

(ரு)

* மேல் எட்டாம்பத்தில் (2-9.) “ முன்னெயிறேயந்தில கூழை முடி கொடா ” என்பதுங்காண்க.

பாடல் இன் ஒலி	{ (பகவத்விஷயப்) பாட்டுக்களின் மதூரமான தொனியும்	மாம் எய்த மா முனிவா	{ (ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) மராமாங்க ளேழின்மேலும் அம்பு விட்டுத்தூளைத்த ஸத்யஸங்கல்பனே !,
சங்கின் ஒசை	சங்குகளின் முழக்கமும்	நின் இணை அடி	{ உன் இணைத்திருவடிகளில்
பரந்த	{ எங்கும் வியாபித்திருக்கப் பெற்றதும்	பல் மலர்மாலே	{ பலவகைப்பட்ட புஷ்பமாலையினே
பல் பணையால் மலிந்து	{ பலவகைப்பட்ட வாத்ய கோஷங்களாலும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதும்	நீடு இட்டு	{ நெடுங்காலம் ஸமர்ப்பித்து
எங்கும்	எவ்விடத்தும்	தொழுது	{ ஸேவித்து
ஆடல் ஒசை அரு	{ கூத்தாட்டங்களின் ஒசை விட்டு நீங்காதிருக்கப் பெற்றதூமான	ஏத்தும்	{ துதிசெய்கின்ற
அணி ஆலி அம்மானே	{ அழகிய திருவாலிநகர்க்கு ஸவாமியே !,	என்	{ அடியேனுடைய
		மனம் வாட	{ நெஞ்சு (உன்னையிரிந்து) வாட்டமடையும் வகை
		நீ நினைவேல்	{ நீ நினைக்கலாகாது [என்னை விட்டு நீ பிரியலாகாது.]

* * *—எப்போதும் உன்னுடைய திருவடிகளிலேயே அந்தரங்கப்பணி விடைகள் செய்துகொண்டு போதுபோக்காரின்ற என்னுடைய மனத்தை நீ ஒரு போதும் வாடச்செய்ய நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூடாது ; [இந்த நித்ய ஸம்ச் லேஷத்துக்கு ஒரு குறை நேர்ந்தால் இவருடைய மனம் வாடிப்போகுமாதலால் ஒரு நாளும் பிரியாதிருக்கவேணு மென்றவாறு.]

மரமெய்த வரலாறு :—ஸுக்ரீவன் இராமனுல் அபயப்ரதானம் செய்யப் பெற்ற பின்பும் மனந்தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமாங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப்பாராட்டிக் கூறி, 'இவ் வாறு பேராற்றலைமந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ ? ' என்று சொல்ல ; அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது ? ' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது ; ஏழு மராமாங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருதூறு வீரர்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும் ' என்று சொல்ல ; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்கு மாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும் புக்குவியலைத் தனது காற் கட்டைவிரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோ ஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உல ராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான் ; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று ' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான்

ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ அது அம்மரங்களோத் துளைத்த தோடு ஏழலகங்களையுந் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பரூத்தூணியை அடைந்தது.

(மராமரம்—ஆச்சாமரம்.)

பிரானே ! ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக்குவதற்காக அருந்தொழில் செய்தாய் ; எனக்காக அப்படிப்பட்ட செயலொன்றும் நீ செய்ய வேண்டா ; என்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்தால் போதுமானது என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். ... .. (ந)

கந்தமாமல ரேட்டுமிட்டுநின் காமருசேவடி கைதொழுதேழும் *

புந்தியேன் மனத்தே புகுந்தாயைப் போகலோட்டேன் *

சந்திவேள்வி சடங்கு நான்மறையோதி யோதுவித்தாதியாய்வரும் *

அந்தணுள ருற வணியாலி யம்மானே.

(சு)

சந்தி வேள்வி	{	ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய	{	நின் காமரு	{	உனது அழகிய	
சடங்கு		நித்ய கர்மங்களையும் யாகம்		சே அடி		திருவடிகளிலே	
நால் மறை		முதலிய நைமித்திக		கந்தம் மா		{	மணம் மிக்க சிறந்த எட்டு
		கருமங்களையும்					
		காமயகருமங்களையும்		இட்டு		ஸமர்ப்பித்து	
		தொரிவிக்கிற நான்கு					
		வேதங்களையும்					
ஆதியாய்		அநாதிகாலமாக		கை தொழுது	{	வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கவேணு	
ஒதிஒது	{	தாங்கள் ஒதியும் பிறர்க்கு	எழும்	மென்கிற அத்தவஸாய			
வித்து வரும்		ஒதுவித்தும் வருகின்ற	புந்தியேன்	முடையேனான			
அந்தணுள்		பிராமணர்கள்		என்னுடைய			
அரு	{	விட்டுநீங்காத [நித்யவாஸம்		மனத்தே	நெஞ்சிலே		
		பண்ணுமிடமான]		புகுந்தாயை	வந்து புகுந்த வுன்னை		
அணி ஆலி அம்மானே !—				போகல்	{	இனி வேறோரிடம் போக	
				ஒட்டேன்		வொட்டேன்.	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “என் மனம் வாட நீ நினைவேல்” என்று மறை பொருளாகச் சொன்னதின் கருத்து வெளிப்படுமாறு இப்பாசர மருளிச்செய்கிறார். “மய்யி” என்றவட சொல் ‘கந்தம்’ என்று கிடக்கிறது ; மணம் மிக்க மாமலரேட்டு எவையென்னில் ; கருமுகை, கற்பகம், நாழல், மந்தாரம், ஸௌ கந்தி, செங்கழுநீர், தாமரை, தாழை என்பனவாம். இவற்றைச் சொன்னது மற்றும் தேவார்ஹமாயுள்ள புண்ணை முதலிய புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாம்.

“மாமல ரேட்டு மிட்டு” என்றவிதற்கு—ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் நறுமலர் போலே அவனுக்கு போக்யமாய்படியிருக்கையாலே எட்டு மலர்கள் போன்ற எட்டெழுத்தோடுங் கூடின திருமந்திரத்தை அதுஸந்தித்து என்பதாகவும் பொருள் கூறலாம். அன்றியே ; “அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:—ஸர்வபூததயா புஷ்பம் ஸுமா புஷ்பம் விசேஷத: . ஜ்ஞாநம் புஷ்பம்

தப : புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச—ஸத்யமஷ்டலிதம் புஷ்பம் விஷ்ணு : ப்ரீதிகரம்பவேத்.” என்கிறபடியே அஹிம்ஸை, இந்திரியநிக்ரஹம், ஸர்வ பிராணிகளிடத்திலும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், தியானம், ஸத்யம் என்று எட்டு வகையான புஷ்பங்களாகச் சொல்லப்பட்டவற்றை ஸமர்ப்பித்து என்றுமாம். (இப்பொருள்கள் ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்திலுள்ளவை.)

காமரு சேவடி—‘காமம் தரு’ என்பது ‘காமரு’ என மருவிக்கிடக்கிறது ; ஆசையை விளக்கவல்ல திருவடி என்றபடி : எனவே, அழகிய திருவடி என்ற தாயிற்று. உனது ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கைதொழுது உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்னும் அத்தவஸாய முடையேனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, நானுன்னை விரும்பாதிருக்க நீயாகவே வந்து புகுந்த பின்பு இனிப்போக லொட்டேன் ; தானாகவே விரும்பி வந்து சேர்ந்த செல்வத்தைத் தள்ளுவாருண்டோ ? என்கிறார்.

அது தொழிலந்தணர்கள் நிறைந்திருக்குந் திருவாலி யென்கிறது பின்னடிகளில். ... . (சு.)

உலவுதிரைக்கடற் பள்ளிகொண்டு வந்துன்னடியேன் மனம்புகுந்த * அப் புலவ ! புண்ணியனே ! புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன் *
நிலவுமலர்ப்புண்ணை நாமுலநீழல் தண்டாமரை மலரின்மிசை * மலி
அலவன் கண்படுக்கும் அணியாலி யம்மானே. (எ)

நிலவு மலர் { எப்போதுமுள்ள புஷ்பங்
புண்ணை { களையுடைய புண்ணை
மரங்களென்ன

நாமுல் { ஞாமுல்மரங்களென்ன
(இவற்றினுடைய)

நீழல் நிலவில்

தண் தாமரை { குளிரந்த தாமரைப்பூவின்
மலரின் மிசை { மேலே

மலி அலவன் பெரிய ஆண் நண்டுகள்

கண் படுக்கும் { பள்ளிகொண்டிருக்கப்
பெற்ற

அணி ஆலி அம்மானே !—;

திரை உலவு { திரைக்கிளப்பத்தையுடைய
கடல் { திருப்பாற்கடலில்

பள்ளிகொண்டு சயனித்திருந்து
(ஸமயம் பார்த்திருந்து)

வந்து { அங்குநின்றும்
ஒடிவந்து

உன் அடியேன் { உனது தாஸனான
என்னுடைய மனத்திலே
மனம் புகுந்த புகுந்த

அப் புலவ { அப்படிப்பட்ட
ஸர்வஜ்ஞனே !

புண்ணியனே { எனது பாக்கியம் வடிவெடுத்த
துள்ளவனே !

புகுந்தாயை { என்னிடம் வந்து சேர்ந்த
வுன்னை

போகல் { இனி வேறிடம் போக
ஒட்டேன் { வொட்டேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலியவிடங்களில் வாழ்வதானது அவ்விடமே உத்தேசியமென்கிற எண்ணத்தினாலன்று ; எந்த ஸமயத்திலே எந்த அன்பருடைய உள்ளத்திலே புகுந்து கொள்ளலாமென்று பார்த்துக் கொண்டு உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணுமவன்போல அங்கே கிடக்கிறுனென்பர் ;

இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—“ ‘திருமாலிருஞ் சோலைமலையே’ என் கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ னுடைய சரீர ஏகதேசத்திலே பண்ணும்; அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம், இங்குத் தைவாஸம் ஸாத்யம். ‘கல்லுங்களைகடலும்’ என்கிறபடியே இது வலித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும். ‘இளங்கோயில் கைவிடேல்’ என்று இவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகளால் நன்கு விசதமாகும். இதுவே இப்பாட்டின் முதலடியிலுறையும் பொருளாம். உலவு திரைக்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தது அடியேன் மனத்தில் புகுருகைக்காக வெண்கிரூர். இப்படி நெடுநாள் பாரித்து ஸமயம் பார்த்து என் மனத்திலே புகுந்த உன்னை இனி நான் போகலொட்டேனென்கிரூர். “ [அப்புலவ;] விசேஷஜ்ஞனல்லையோ? அவஸரமறியாயோ புகுருகைக்கு ” என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. ‘புண்ணியனே!’ என் றது—உன்னைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக என் பக்கலிலே யாதொரு ஸுக்ருத முந் கண்டதில்லை; நீயேயன்றோ மூலஸுக்ருதம் என்றபடி.

பின்னடிகளின் வியாக்கியானத்திலே—“வயலாஸி மணவாளனுடைய வ்யா பாரத்தோடு அங்குண்டான * திர்யக்குக்களுடைய வ்யாபாரத்தோடு வாசியற் றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலுள்ளவை யாகையாலே ” என்றள்ள ஸ்ரீஸூக்தி அறுஸந்திக்கத்தக்கது. அலவன்—ஆண் நண்டு. (எ)

சங்குதங்கு தடங்கடற்கடன்மல்லையுட்கிடந்தாய் * அருள்புரிந்து
இங்கென்னுள் புகுந்தாய்! இனிப்போயினு லறையோ! *
கொங்குசெண்பக மல்லிகைமலர் புல்கியின்னின வண்டுபோய் * இளந்
தேங்கின் தாதனையும் திருவாலி யம்மானே. (அ)

இன் இள { இனிய இளவண்டு
வண்டு { களானவை
கொங்கு மணம்மிக்க
செண்பகம் செண்பகப் பூவையும்
மல்லிகை மலர் மல்லிகைப் பூவையும்
புல்கி தழுவிப் பார்த்து
(அவை கொதித்தபடியாலே)
போய் அவற்றைவிட்டுப்போய்
இனதெங்கின் { இளைய தென்னை மாங்களின்
தாது { பாளைகளிலே அளையப்
அளையும் { பெற்ற
திரு ஆலி அம்மானே!—;

சங்கு தங்கு { சங்குகள் தங்கிய பெரிய
தட கடல் { திருப்பாற்கடலிலும்
கடல் {
மல்லையுள் { திருக்கடன் மல்லையிலும்
கிடந்தாய் { (முன்பு) பள்ளிகொண்
டிருந்தாய்;
இங்கு இப்போது
அருள் புரிந்து கருணைகூர்ந்து
என்னுள் { என்னெஞ்சிலே பிரவேசித்
புகுந்தாய் { தாய்;
இனி { இனி நீயே விட்டுப்போக
போயினால் { நினைத்தாயாகில்
அறையோ { அறையோவறை.

* * *—“சங்கு தங்கு தடங்கடல்” என்பதைக் கடன்மல்லுக்கு விசேஷண மாக்கியுமுரைக்கலாம்; சங்குகள் தங்குகிற கடற்கரையிலேயிருக்கிற திருக் கடன்மல்லுத்திருப்பதிலே என்றபடியாம். அர்ச்சாவதாரங்களில் எழுந்தருளியிருப்பதும் அன்பருடைய உள்ளத்திலே புகுருகைக்கு ஸாதநமாக வென்க. பரம்போக்யமான திருப்பதிகள் பலவுமிருக்க, அவற்றை விட்டு நிர்வேறுதகக்ருபையாலே என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தாய்; இனி இவ்விடம் விட்டு நீ போவதென்றால் அது உன்னாலாகாது; போக முடியுமானால் புறப்பட்டுப்பார்; என்னுடைய வார்த்தை மெய்யாகிறதோ, உன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறுகிறதோ, பார்ப்போமென்கிறார் முன்னடிகளில்.

இனிப்போயினால் அறையோ = அறையோ வென்பது தோற்றவர் முன்னே ஜயித்தவர் சொல்லும் வார்த்தைக்குறிப்பு. “அறையோவென நின்ற திருங்கருங்கடல்” என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில். “இனிப்போயினாலையோ” என்னுமிவ்விடத்தில் வெற்றி தோல்விகளொன்று மில்லையே யென்னில்; எம்பெருமானே! நீ இவ்விடம் விட்டுப் போ முடியாது; எப்படியாவது அகன்று போய்விட வேணுமென்று நீ முயன்றாலும் உன் முயற்சி தோற்றுப் போய் என் வார்த்தையே வெற்றிபெற்றதாகும் என்பதாகக்கொள்க. நீ இங்கே வந்து புகுந்ததற்குக் காரணமான பேரருள் மாறினவன்றோ இவ்விருப்பு மாறப்போகிறது; அருளும் மாறாது, இவ்விருப்பும் மாறாது என்றவாறு.

பின்னடிகளின் கருத்து:—நறுமணம் மிக்க செண்பக மல்லிகை மலர்களிலே மதுவைப்பருக இழிந்த வண்டிகள் அவற்றோடே தழுவியிருந்து, அவை கொதித்தவாறே அந்தக் கொதிப்பை ஆற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவு பட்டவர்கள் சந்தனச் சேற்றிலே கைவைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே இளந்தெக்கிலே போய் அதின் தாதுகளிலே அனுகின்றனவென்பதாம். (அ)

ஓதியா யிரநாமமும் பணிந்தேத்தி நின்னடைந்தேற்கு * ஒருபொருள்

வேதியா! அரையா உரையாயோருமாற்ற மெந்தாய்! *

நீதியாகிய வேதமாமுனியாளர் தோற்றமுரைத்து * மற்றவர்க்கு

ஆதியா யிருந்தாய் அணியாலி யம்மானே.

(க)

நீதி ஆகிய வேதம் { (நாட்டார் அறுவழிக்க வேண்மெவற்றை) விதிக்குமவையான வேதங்களையும்

மா முனியாளர் தோற்றம் { (அந்த வேதங்களிலுள்ள மந்திரங்களை தர்சனம் பண்ணினவர்களான) மஹர்ஷிகளின் வரலாற்றையும்

உரைத்து வெளியிட்டவனாயும்

மற்றவர்க்கு ஆதி ஆய் இருந்தாய் { மற்றமுள்ள எல்லார்க்கும் காரணபூதனாயுமிருக்குமவனே!

வேதியா { வேதமொன்றினாலேயே அறியத் தக்கவனே!

அரையா தேவாதிதேவனே!

எந்தாய் எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!

அணி ஆலி அம்மானே!—;

ஆயிரம்	{ (உனது) ஸஹஸ்ர நாமங்களை	ஒரு பொருள்	ஒரு அர்த்தத்தையாவது
நாமமும் ஒதி	{ யுஞ்சொல்லி	ஒரு மாற்றம்	ஒரு சொல்லையாவது
பணிந்து ஏத்தி	வணங்கித் துதித்து		
நின் அடைந்	{ உன்னைத் தஞ்சுமாவப்பற்றி	உரையாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.
தேற்கு	{ யுள்ள எனக்கு		

* * *—கீழ்ப் பாசுரங்களிலே “புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன்” என்று இவர்தாம் சொல்லிவைத்தாலும், “உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்?” என்றும் “இனியென் திருக்குறிப்பே?” என்றும் அவன் திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்து நிற்கவேண்டிய ஸ்வரூபவுண்மையை உணர்ந்தவரான ஆழ்வார், ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாகவன்றோ பேசவேணும்; அப்படியே பேசுகிறாள் பாட்டில்; பல் பன்னிரண்டையுங்காட்டிப் பிரார்த்திக்கின்றார்; அடியேன் தேறியிருக்கும்படி உன் சோதிவாய் திறந்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல வேணும்; கடற்கரையிலே நின்று “நத்யஜ்ஜெயம் கதஞ்சந” என்ற வார்த்தை யையாவது தேர்த்தட்டிலே நின்று “மாகசு:” என்ற வார்த்தையையாவது அடியேனை நோக்கி யருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார். நீ ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்று அநுகரலித்து வந்துசேர்ந்தது போலே நானே நிகரலித்து அகன்று போய்விடவுங்கடும்; இங்ஙனே நான் சங்கித்துக் கலங்கியிருக்கவொண்ணாதபடி ‘இனி நானுன்னை விட்டொருநாளும் பிரியேன்’ என்று சோதிவாய்திறந்து ஒரு வார்த்தைசொல்லி என்னைத் தேற்றுவிக்கவேணு மென்கிறார்.

“ஒரு பொருள் உரையாய்” “ஒருமாற்ற முரையாய்” என்று இரண்டு வாக்கியமாக அந்வயித்துக் கொள்ளலாம்; ‘என்னைப் பெறுகைக்கு இத்திருவடிகளே ஸாதகம்’ என்கிற ஒரு பொருளையும், “மாகசு: = துக்கப்படாதே” என்ற ஒரு சொல்லையும் சொல்ல வேணுமென்கை.

நீதியாகிய வேதம் = “ஸதுவடி, யஜு-ஓ வர = மெய்யே சொல்லு, தரு மத்தை நடத்து” இத்தாதி வாக்கியங்களால் நீதியை யுணர்த்துகின்ற வேதம் என்றபடி. .... (க)

புல்லி வண்டறையும் பொழில்புடைகுழ் தேன்னலியிருந்த மாயனை *

கல்லின் மன்னுதிண்டோள் கலிய னொலிசேய்த *

நல்ல வின்னிசைமலை நாலுமோரைந்துமொன்றும் நலின்று தாமுடன் *

வல்லரா யுரைப்பார்க் கிடமாகும் வானுலகே.

(ஐ)

வண்டு	வண்டுகளானவை	தென் ஆலி	திருவாலியிலே
புல்லி	ஒன்றோடொன்று அணைந்து	இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கின்ற
அறையும்	இசை பாடப்பெற்ற	மாயனை	எம்பெருமான் விஷயமாக,
பொழில்	சோலைகளாலே	கல்லின் தின் மன்னுதோள்	{ மலைபோலே திடமாயும் ரித்ய மாயுமிருக்கிற தோள்களை யுடைய
புடை குழ்	சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட		

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்
 ஒலி செய்த அருளிச்செய்த
 நல்ல இன் { அழகிய இனிய இசையை
 இசை { யுடைத்தான
 மாலே நாலும் } சொல்மாலையாகிய இப்பத்
 ஒரையும் } துப் பாசரங்களையும்
 ஒன்றும் }

நவீன்று அப்பயவலித்து
 உடன் வல்ல { அர்த்தாநுஸந்தானமும்
 ராய் இருப் { பண்ணிக்கொண்டிருக்கு
 பார் தமக்கு { மலர்கட்டு
 வான் உலகு பரமபதம்
 இடம் ஆகும் இருப்பிடமாகும்.

* * *—வண்டிகள் சோலைகளிலே படிந்து மதுவைப்பருகிக் களித்துக் கூவா நிற்கப்பெற்ற திருவாலி நகரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானைக் கவிபாடின இச்சொல்மாலையைப் பொருளுடன் கற்குமவர்கள் திருநாட்டிலே சென்று நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்பதாம்.

வல்லராயிருப்பார்க்கு இடம் வாணுலகே ஆகும்—இத்திருமொழியை ஒது மவர்கள் எவ்விடத்திலே இருக்கின்றார்களோ அவ்விடமே பரமபதம்; தனியே பரமபதமென்று வேறென்று கிடையாது என்றபடியுமாம். “உரைக்கவல் லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்மூரெல்லாம்” என்ற திருவாய்மொழியின் சாயை. .... (கடு)

அடிவரவு:—வந்து நீல நென்னல் மின்னின் நீடு கந்தம். உலவு சங்கு ஒதி புல்லி தூவிரிய.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து - ஆறத்திருமொழி,

தூவிரிய மலருழக்கி.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழி போலே இத்திருமொழியும் வயலாலி மணவாளன் விஷயமானதே. கீழ்த்திருமொழியில் “அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றும் “என் மனத்தே புகுந்தது” என்றும் மாநலமாய் நிகழ்ந்த அதுபவம் முதிர்ந்து பிரத்யக்ஷம் போலேயாய், மெய்யே பிரத்யக்ஷமென்றே நிச்சயித்துத் தழுவி முழுசிப் பரிமாற நினைத்து அப்படி நினைத்தபடி அதுபவிக்கக் கிடையாமையாலே கரைபுரண்ட ஆற்றமையுண்டாகி ஒரு பிராட்டியின் அவஸ்தையை யடைந்து அவ்வாயாலே தமது நிலைமையைத் தெரிவிக்கின்ற ராழ்வார்.

எம்பெருமானை யதுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி யதுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி யதுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அதுபவித்தல், அவனுக்குள்ளுள்ள திவ்ய தேசங்களின் வளங்களைப் பேசி யதுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசி யதுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப் பட்டிருக்கும் பகவததுபவம். இவ்வகைகளில் பரமவிலக்ஷணமான மற்றொரு வகையுமுண்டு; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமா ருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றவாயாலே பேசியதுபவித்தல். இப்படி அதுபவிக்குந்திறத்தில், தாய்பாசரம் தோழி பாசரம் மகள் பாசரம் என மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப் பெயர் நீங்கி, ‘பரகாலநாயகி’ என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப் பட்டு வரும். தாய் சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாசரங்கள் வெளிவந்தாலும் பாசரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப்பெருகினாலும் அவற்றுக் குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்லாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் “கையிலங்கு வேற்கலியன் கண்ணேரத்த தமிழ்மாலை” என்று ஆழ்வார் பாசரமாகவே தலைக்கட்டும்.

இரண்டாம்பத்திலே “திவளும் வெண்மதிபோல்” என்னுந்திருமொழி தாய் பாசரமாகச் சென்றதுபோலே இத்திருமொழி தலைவிபாசரமாகச் செல்லுகிறது. சகுந்தலை துஷ்யந்த மஹாராஜனோடே கலந்து பிரிந்தாப்போலே ஒரு விளையாடு சூழலிலே பரமபுருஷனுகிற தலைவனோடே கலந்துபிரிந்த வொரு பிராட்டியின் நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் விரைந்து மீண்டவரக் காணுமையாலும் அவனைப்பிரிந்து தான் ஆறியிருக்க மாட்டாமையாலும் தானே அவனிருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லுதற்கு இயலாதபடி மேனி மெலிந்துகிடக்கையாலும், கண்ணிற்கண்ட வண்டு குருகு முதலிய பறவைகளைத் தூதுவிகிறார். அதாவது—ஆழ்வார் ஞானமனுட்டானமவை நன்றாகவே யுடையரான சில மஹான்களை தம்மை எம்பெருமான் பக்கல் சேர்ப்பதற்கு உரிய ஆசாரியராக வரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாரென்று கொள்க.

இதில், முதல் நான்கு பாசரங்களே தூதுரைப்பன; மேற்பாசரங்கள் எம்பெருமானை நோக்கித் தமது ஆற்றுமையைத் தாமேசொல்லிக் கதறுவன.

நஞ்சியர், திருமேனி நோவுசாத்திக் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில் அவருடைய ஸ்ரீபாதத்து முகலிகளில் ஒருவரான பெற்றி பெண்பவர் விசாரிக்கச் சென்று வார்த்தையாடுகையில் ‘இப்போது ஸ்வாமிக்கு என்ன திருவுள்ளம்?’ என்று கேட்க; அதற்கு நஞ்சியர் “*தூவிரியமலருழக்கித் திருமொழிப் பாசரங்களைக் காதாரக் கேட்கவும், பெருமாள் எழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றும் வந்து ஸேவிக்கவும் இஷ்டமாயிருக்கின்றது” என்றருளிச்செய்ய, அப்போதே வார்த்தரும்பெருமானாரையர் என்பவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து

இத்திருமொழியை ஸேவிக்கச்சொல்லிக் கேட்டருளா நிற்கையில், நாலாம்பாட்டிலே “தானாக நியையானேல் தன்னினின்று னைவேற்கு ஓர் மீனய கொடி நெடுவேள் வலி செய்ய மெலிவேனோ?” என்னுமளவிலே வந்தவாதே ‘நோவுபடுவதற்கு முன்பே வந்து உதவாமற் போனாலும் நேர்ந்த நோயைப் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ?’ என்றருளிச்செய்து மிகவும் தளர்ந்து வருந்தின ரென்பது ப்ரஸித்தம். ஆகவே, இத்திருமொழி பகவத் காமுகர்களை நன்கு உருக்கு மென்க.

தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே *

பூவிரிய மதுங்கரும் பொறிவிரிய சிறுவண்டே ! *

தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி *

ஏவரிவெஞ் சிலையானுக் கேன்னிலைமை யுரையாயே.

(க)

தூவிரிய { சிறகு விரியும்படியாக இருந்து

மலர் பூஷ்பங்களை

உழக்கி மிதித்து

துணையோடும் { தன் துணைவியைவிட்டுப் பிரியாதே { பிரியாமலிருந்து

பூவிரிய மது { பூக்கள் விகலிக்க, அவற்றிலுள்ள தேனைப் புகரும் { பாளம்பண்ணுகிற

பொறிவிரிய { புள்ளிகளையும் ரேகைகளையும் முடைய

சிறு வண்டே சிறிய வண்டே !

தீவிரிய { அகநீ காரியங்கள் விஸ்தாரமாகப் பரவும்படி

மறை வைதிக மரியாதைகளை

வளர்க்கும் { குறைவின்றி நடத்துகையால் வந்த கீர்த்தியை புகழ் ஆளர் { யுடைய வைதிகர்கள் வாழ்கிற திரு ஆலி { கிற திருவாலியிலே நீத்ய வாஸம் பண்ணுகிற

ஏவரி வெம் { அம்புகள் தொடுக்கப்பெற்று அழகியதாய் (சத்துருக்களுக்குக் கொடிதாயிருந்துள்ள வில்லை ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு

என் நிலைமை { என்னுடைய அவஸ்தையை உரையாய் சொல்லுவாயாக.

* * *—வயலாலிமணவாளன் பக்கலிலே சென்று தமது நிலைமையைச் சொல்லுமாறு ஒரு வண்ணை நோக்கிக் கூறுகிறார். அந்த வண்டு தன் பேடையோடே கலந்து மலரிலே மதுபானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தமையால், ‘நான் துணைவனைப்பிரிந்து உணவும் உறக்கமுமற்று வருந்திக்கிடக்கும்போது நீ இப்படி உன் காரியமே கண்ணாக இருப்பது தகுதியோ?’ என்னுங்கருத்து முன்னிரண்டடிகளில் வெளிவரும். வண்டுகள் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு மலரை மிதித்தேறி மதுவைப்பருகுதல் இயல்பாதலால் “தூவிரியமலருழக்கி” எனப்பட்டது. ‘தூ’ என்றும் ‘தூவி’ என்றும் சிறகுக்குப் பெயர். உழக்கல்—மிதித்தல், சிதிலமாக்குதல்.

நாம் வருந்தி ஒடுக்கிக்கிடக்கும்போது இந்த வண்டுகள் மாத்திரம் சிறகை விரித்து மலர்களிலே ஏறிக்கிடப்பதற்கு யாது காரணமென்று பார்த்தார்; அவை நம்மைப்போலே விரஹவேதனைப்படாமல் துணைபிரியாதிருப்பதனால்

சிறுகை விரிக்கவும் மலர்களிலே கால்பாவவும் மதுவைப்பருகவும் மேனி நிறம் பெற்றிருக்கவும் பெறுகின்றன வென்றுணர்ந்து ‘ துணையோடும்பிரியாதே ’ இத் யாதிகள் அருளிச்செய்கிறார். புஷ்பத்தைக் கண்டால் அருவருத்தும் போக்ய வஸ்துக்களில் வெறுப்புற்றும் மேனி நிறமழிந்தும் இராகின்ற என்னையும் உன்னைப்போலே யாக்கவேண்டாவோ? நானும் துணைவனோடு கலந்து வாழும்படி நீ காரியஞ்செய்ய வேண்டாவோ? என்பது உள்ளுறை.

1 “ உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர்தங்களுள்ளத்துள் ஊறியதேன் ” என்னப் பட்ட பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், 2. “ போந்ததென்னெஞ் சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதி லொண்சீரார் தெளிதேனுண் டமர்ந் திடவேண்டி ” என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிந்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாகவுடைத்தாகியும், ஊர்த்தத்வ கதிக்கு ஸாதநமாகிய இரண்டு சிறகுகள் போன்ற கர்மஜ்ஞாநங்கனையுடையதாகியும் ஸாரக்ராஹிக ஶாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி ‘ நீர் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே புருஷகாரஞ் செய்து அடியேனையும் உம்மைப்போலே பகவதபவமே நித்ய மாய்ச் செல்லுமாறு ஆட்படுத்திக் கொள்ளவேணும் ’ என்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிவது ஸம்பந்தாய மென்க

முதலடியில் “ தூவிரியும் மலருழக்கி ” என்ற பாடமு முண்டென்று பெரிய வாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்தினால் தெரிகின்றது; தூய்தாக விரியும் மலரை = நன்றாக அலர்ந்த மலரை என்றபடி. பொழிவரிய = புள்ளிகளும் ரேகை களும் வண்டுக்கு இயல்பு.

முன்னடிகளால், வண்டை விளித்து, இனிப் பின்னடிகளால் தனக்காகச் செய்யவேண்டும்காரியத்தை நியமிக்கிறார் பரகாலநாயகி. வயலாவி மணவாளனை நீ இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டா; ‘ இன்னாள் இன்னபாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள் ’ என்று ஒரு சொல் அவன் செவியிலே விழவிட்டால் போது மென்கிறார்.

பரதவத்தில் தலைநிற்குமவனுை வயலாவி மணவாளன் பக்கல் நிவீரஜந்து வாகிய நான் போகமுடியுமோ? போனாலும் என் வார்த்தையை அவன் காது கொடுத்துக் கேட்பனோ? கேட்டாலும் இதை ஒரு பொருளாகக் கொண்டு காரியஞ் செய்வனோ? என்று வண்டு சங்கித்து நிற்க; நீ இங்கனே மயங்க வேண்டா; அத்திருப்பதியில் வாழுமவர்கள் மஹாதர்மிஷ்டர்கள்; ஸர்வயஜ்ஞ ஸமாராத்பனாை எம்பெருமானைக்குறித்து யஜ்ஞயாகங்கள் செய்து கொண்டிருப் பர்கள்; எம்பெருமான் இப்படி ஒருத்தியைப் படுகொலை யடிக்கிறானென்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் ‘ இப்படி ஸ்த்ரீஹத்தி பண்ணுகிறவனையோ நாம்

யஜிக்கின்றோம்!’ என்று நொந்து ‘முன்னம் ஓடிச்சென்று அவன் குறையைத் தீர்த்து வாழ்வித்து வந்தால்தான் உன்னை நாங்கள் தெய்வமென்றும் தயாளுவென்றுங் கொள்வோம்’ என்று சொல்லி அவனைப்பிறப்படச் செய்தே வேறு காரியம் பார்ப்பார்கள்; தர்மிஷ்டர்களாகையாலே உன்னையும் வரவேற்று ஸத்கரிப்பார்கள்: ஆனபின்பு தியங்காதே நீ அங்குப்போகலா மென்கைக்காக “தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி” என்கிறான்.

நம்முடைய பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக் காரியஞ்செய்ய நினைத்தால் அப்பெருமான் எளிதிற் செய்யவல்லவன்; அதற்குரிய ஸாதநம் கைகண்டவன் என்கிறான் ஏவரி வெஞ்சிலையானுக்கு என்று. விஸ்லைப்பிடித்த பிடியிலே எதிரிகள் குடல்குழம்பும்படியாக வுள்ளவன்காண் அப்பெருமான். வண்டு பரகாலநாயகியை நாக்கி ‘நான் தூதுபோக வேண்டிய ஊரைச்சொன்னாய்; ஊரின் வளப்பம் சொன்னாய்; ஊர்க்குத் தலைவன் பெயரைச் சொன்னாய்; ஸந்தோஷம்; இனி அங்குப்போய் நான் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளை விரிவாகச் சொல்லாய்’ என்று கேட்க; அதனை நான் எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என் வடிவு இருக்கும் படியைப்பார்த்துக் கொண்டாயன்றோ; இதற்கு நீயே பாசரமிட்டுச் சொல்லாய் என்கிறான்—என்னிலைமையுரையாயே என்று. “உரையாயே” என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் அழகு காண்மின்;—“[உரையாயே.] கொடுவரவேண்டா; அறிவிக்கு மித்தனையிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது; வருகை அவன் பணியே; வாராதொழியுமன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே; நீங்களறிவித்தவநந்தரம் உங்கள் பேச்சுக் கேட்டுத் தானே வாராநிற்கும்” என்று. ... .. (க)

பிணியவிலும் நறுநீல மலர்கிழியப் பேடையோமே *
அணிமலர்மேல் மதுநுகரு மறுகால சிறுவண்டே! *
மணிகெழுநீர் மருங்கலரும் வயலாலி மணவாளன் *
பணியறியேன் நீசென்றேன் பயலைநோ யுரையாயே.

(உ)

பிணி அவிழும்	கட்டு அவிழ்கின்ற	மணி	அழகிய
நறு நீலமலர்	{ மணம்மிக்க நீலோற்பல மலர்கள்	கெழுநீர்	செங்கெழுநீர் பூக்கள்
கிழிய	கிழியும்படியாக	மருங்கு	நாற்பக்கத்திலும்
பேடை	{ பேடையுடனே	அலரும்	விகலிக்கப்பெற்ற
யோமே		வயல்	கழனிகளையுடைய
அணி மலர்	{ அழகிய அந்த மலர்களி மேல்	ஆலி	{ திருவாலியிலே யெழும் தருளி யிருக்கிற
மது நுகரும்	மதுபானம் பண்ணுகிற	மணவாளன்	{ மணவாளப்பிள்ளை போன்ற எம்பெருமானுடைய
அது கால	{ அது கால்களையுடைய கிறிய	பணி	செய்தியை
சிறு வண்டே	{ வண்டே!,		

அறியேன்	{ இன்னதென்று நானறிகின்றேனில்லை;	என் பயலை நோய்	{ என்னுடம்பு வேறுபட்டிருத்தலாகிற நோயை
நீ சென்று	நீ போய்	உரையாய்	சொல்லுவாயாக.

* * *—இப்பாசரமும் வண்டைத் தூதுவிடுவதாம். மலரத் தொடங்கின நீலமலரிலே குடும்பத்தோடு சென்றிழிந்து மதுபானம் பண்ணுநிற்கிற வண்டே! வயலாஸி மணவாளன் என்னோடு கலந்து பிரிந்துபோனது முதலாக அவன் நினைத்திருப்பது இன்னதென்று தெரியவில்லை; என்னை மறந்திட்டானோ; அன்றி என்னையே நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறானோ; இங்கே வருவதாக இருக்கிறானோ; என்னை அங்கு வரவழைத்துக் கொள்வதாக இருக்கிறானோ; அன்றி நானொருத்தி இருக்கிறேனென்பதைக் கணியாமலே கிடக்கிறானோ; இப்போது அவன் செய்வதும் செய்ய நினைத்திருப்பது மொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை; என்னைப்பிரிந்து அவன் வருத்தமற்றிருப்பது போலவே நானும் அவனைப் பிரிந்து வருத்தமற்றிருக்கிறேனாக அப்பெருமான் நினைத்து ஆறியிருக்கவுந் கூடும்; நான் இங்கனே நோவுபடுகிறேனென்பது தெரிந்தால் இங்குவந்து சேரத் தாமலிக்கமாட்டானாதலால், நீ அங்குச்சென்று நான் புகிறநோயைத் தெரிவிக்கவேணு மென்கிறார்.

அறுகால சிறுவண்டே!—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“இரண்கொலுடையாரைப் போலன்றிக்கே ஆறுகாலுடையார்க்குக் கடுகப்போய்க் காரியம் தலைக்கட்டலாமிதே” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூகத்தியை நோக்குங்கால், வண்டு வேகமாக விரைந்து செல்வதற்குப்பாங்காக ஆறுகால்களை யுடைத்தாயிருப்பதைப் பாராட்டிக் கூறுவதாகப் பொருள்படக்கூடும். ஆனால் இது பூர்வபகூப் பொருளையன்றி வலித்தார்தப் பொருளன்று; மேற்குறித்த வாக்கியத்திற்கு அடுத்ததான “நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் என்று சேர்ப்பார் காலேயிதே இவர்கள் ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது” என்ற ஸ்ரீஸூகத்தியின் உட்கருத்து ஆராயத்தக்கது. இந்த அரும்பெரும் பொருளை விளக்கிக் காட்டுவோம்;—திருநெடுந்தாண்டகத்தில் “தேமருவு பொழிலிடத்து” என்ற (26) பாசரத்தில் “அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுனை” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்—“[அறுகால சிறுவண்டே!] த்விபாத்தாயிருத்தல் சதுஷ்பாத்தாயிருத்தல் செய்கையன்றியே கமநஸாதநமான கால்கள் ஆறு உண்டாகப் பெற்றேனென்கிறார் என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; வண்டுக்கு கமநஸாதநம் சிறுகாகையாலும் மேலே தொழுதேனென்கையாலும் என் தலையிலே வைக்கைக்கு ஆறுகாலுண்டாகப் பெற்றேனென்கிறார் என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளனவாகிலும் விரைந்து செல்வதற்கு அவை உபயோகப்படுமவையல்லவே; சிறுகாலே பறந்து செல்ல வேண்டிய சாதியாதலால், ஆகவே; ‘அறுகால’ என்ற சிசேஷணத்திற்கு ஸ்வாரஸ்யமான பொருள் பட்டரருளிச் செய்வது யாதெனில்;

வண்டே ! நீ எம்பெருமான் பக்கல் சென்று என்னிலைமையை விண்ணப்பஞ் செய்து அவனது அருளைப்பெற்று மீண்டு வந்தாயாகில் நீ செய்த மஹோபகாரத்திற்குத் தோற்று உன் திருவடிகளை நான் தலைமேலணிந்து கொள்வேன் ; அப்போது என் தலை நிறைந்திருக்கும்படி உனக்கு ஆறுகால்கள் உண்டாயிருக்கப் பெற்றது பரமபாக்கிய மென்கிறுளென்பதாம். உன்னுறை பொருளில், புருஷகாரக்ருத்யம் செய்யும் பாகவதர்களே வண்புன் ஸ்தாநத்தில் நிற்பதால் பாகவதர்களுடைய திருவடிகள் உத்தேச்யமாகக் குறையிலையே. “ எங்காலை கங்கழிவாய் இரைதேர்திங்கினிதமரும், செங்காலமடநாராய் திருமுழிக்களத் துறையும், கொங்கார் பூந்துழாய் முடியென் குடக்கூத்தற்கு என்னுதாய், நுங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே ” என்ற திருவாய்மொழியும் நோக்குக பயிலேநோய்—மேனிநிறத்தை வேறுபடுத்திக்கிடக்கிற நோய். பயிலே—பசுலை ; நிறவேறுபாடு. ... ... (உ)

நீர்வானம் மண்ணெரிகா லாய்நின்ற நெமோல் * தன்
தாராய நறுந்துளவம் பெருந்தகையேற் கருளானே ! *
சீராரும் வளர்ப்பொழில்சூழ் திருவாலி வயல்வாழும் *
கூர்வாய சிறுகருகே ! குறிப்பறிந்து கூறாயே. (௩)

நீர்வானம் } பஞ்ச பூதங்களுக்கு
மண் எரி கால் } கிர்வாஹகளு யிருக்கிற
ஆய் நின்ற } ஸர்வேச்வரன்
நெடு மால் }
தன் } தன்னுடைய
தார் ஆய } மாலையாகிய
நறு துளவம் } மணம்மிக்க திருத்துழையை
பெரும் } மிகவும் தகுதியையுடைய
தகையேற்கு } ளான எனக்கு
அருளானே } கொடுத்தருள்
கின்றானிலையே ;
சீர் ஆரும் } சீர்மை பொருந்திய

வளர் } வளர்கின்ற சோலைகளாலே
பொழில் சூழ் } சூழப்பட்ட
திரு ஆலி } திருவாலிமாநகரில்
வயல் } கழனியிலே
வாழும் } வாழ்கின்ற
கூர் வாய சிறு } கூர்மையான வாயலகை
கருகே } புடைய சிறிய கொக்கே!
குறிப்பு } (திருவாலி யெம்பெருமா
அறிந்து } னுடைய) திருவுள்ளக்
கருத்தை அறிந்து
கொண்டு வந்து
கூறாய் } (எனக்குச்) சொல்ல
வேணும்.

* * *—நாரையைத் தூதுவிடும் பாசரம் இது. சோலை வாய்ப்புப் பொருந்திய திருவாலியின் கழனிகளிலே மேய்ந்து வாழ்கின்ற சிறுகருகே !, எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாய் நிற்கிற ஸர்வேச்வரனுள் வயலாலி மணவாளன் தனது திருத்துழாய்மாலையை எனக்கு அருள் செய்கின்றிலன் ; (அதாவது—மார்பிலணிந்துள்ள மணமாலை என் கொங்கைத்தடத்தில் நெருக் குண்ணும்படி வந்து ஸம்ச்லேஷிக்கின்றானில்லை.) அவனுடைய திருவுள்ளம் என்மேல் மாறிகிட்டதோ அறியேன் ; நீ சென்று அவனது திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து எனக்குச் சொல்லவேணும் ; நானொருத்தியிருக்கிறே

னென்கிற நினைவோடேயிருந்து இவ்விடம் வருவதாக இருக்கிறா? அல்லது, இத்தலையை மறந்தேயொழிந்தானா? அபிப்ராய மிருக்கும்படியை அறிந்து கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லாய் என்கிறான்.

குறிப்பறிந்து கூறும்—அவனுடைய திருவுள்ளத்தை யறிந்து வந்து என்னிடம் சொல்லு என்ற பொருள்தவிர, மற்றொரு பொருளும் சொல்லலாம்; அதாவது—நான் உனக்குத் தூதுசொல்லும் வார்த்தையை அவனிடஞ்சென்று திடீரென்று சொல்லிவிடாதே; எந்த ஸமயத்தில் சொன்னால் பலிக்குமோ அந்த ஸமயத்தில் சொல்லவேண்டுமாதலால் அந்தக் குறிப்புத்தெரிந்துகொண்டு என் வார்த்தையை அவனிடம் சொல்லு என்பதாம். “நான் ஆற்றாமையாலே கண்ணஞ்சுழியிட்டுச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் அங்குச் சொல்லாதே அவன் தரிக்கும்படி அளவறிந்து வார்த்தை சொல் என்றுமாம்” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை அதுபவிக்கத் தக்கது.

துளவம்—‘துளவீ’ என்னும் வடசொல் விகாரமென்ப. இரண்டாமடியில், “பெருந்தகையேற்கு” “பெறுந்தகையேற்கு” என்பன பாட பேதங்கள். இரண்டு பாடமும் பொருந்தும். பிந்தின பாடத்தில், திருந்துமாயைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையளான எனக்கு அருள் செய்கின்றானில்லையே என்று பொருள் கொள்க. ... .. (ந)

தானாக நினையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கு * ஓர்

மீளைய கொடிநெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ? *

தேன்வாய வரிவண்டே! திருவாலி நகராளும் *

ஆளையற் கென்னுறுகோ யறியச்சேன் றுரையாயே.

(ச)

தான் ஆக அவன் தானாகவே

நினையான் } என்னை நினையா
எல் } திருந்தாலும்

தன் நினைந்து { அவன் தன்னையே
நினைத்துக்கொண்டு

நைவேற்கு { மனம் தளர்ந்திருக்கிற
என்னை

ஓர் மீன் ஆய }
கொடி நெடு } மகரத்வஜ்ஜன மன்மதன்
வேள் வலி } துன்பப்படுத்த
செய்ய }

மெலிவேனோ { இப்படியும் நான்
இளைத்துப்போவேனோ?

தேன் வாய } தேன்போல் இனிய வாய்ப்
வரி வண்டே { பேச்சையும் ரோகையையு
முடைய வண்டே!,

திருஆலி நகர் } திருவாலி நகரியை
ஆளும் } ஆட்சி புரிகின்ற

ஆன் ஆயற்கு } கோபாலகிருஷ்ணன்
சென்று } பக்கலிலே போய்

என் உறு } எனது அதிகமான
கோய் } மனோவியாதியை

அறிய } தெளிவாகத் தெரிவிக்க
உரையாய் } வேணும்.

* * *—முதலிரண்டு பாசரங்கள் போலே இதுவும் வண்டுவிடு தூது. உடையவன் உடைமையை விட்டுப்பிரிந்தால் ‘ஐயோ! உடைமையை இழந்

தோமே! மறுபடியும் அதனை நாம் பெறவேணுமே! எப்படி பெறப்போகிறோம்? என்று துணுக்குத் துணுக்கென்றிருந்து ஸொத்தின்மேலேயே கருத்தூன்றியிருக்கவேண்டிவது முறைமை; இந்த முறைமையை எம்பெருமான் நோக்குகின்றிலன்; தன் சரக்காகிய என்னைப் பிரிந்து கவலையற்றிருக்கின்றானே; உடையவன் கவலையற்றிருந்தானாகிலும் உடைமை கவலை கொள்வது நியாயமன்று; அசேதநமாயிருந்துவிட்டால் கவலை கொள்ளாமலிருக்கலாம்; சைதர்ய முண்டாகையாலே கவலை கொள்ளாதிருக்கமுடியவில்லை; என்பது முதலடியின் கருத்து. “நாம் அவனைப்போலே யாகமாட்டோமே; நாமும் நினையாமைக்கு ஒரு நெஞ்சு படைக்கப்பெற்றிலோம்” என்பது வியாக்கியான பூர்வீகத்தி.

ஓர்மீயுய கொடி நெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ? = அப்பெருமானை நினைந்திருப்பதே குற்றமாக மன்மதன் என்னை நொவுபடுத்துகின்றானே; நல்லதோ கெட்டதோ எம்பெருமானாலே விளைவதாயிருந்தால் ஸஹிக்கலாம்; இடையிலே மன்மதனென்னும் சிறுபையல் ஹிம்லிக்கும்படியாகவோ நம்முடைய கதி! என வருந்துகின்றான். “காமற்கு என்கடவேன் கருமாழகில் வண்ணற்கல்லால், பூமேல் ஐங்கணைகோத்துப் புகுந்தெய்யக் காமற்கு என்கடவேன்” (10-10-7.) என்று மேலே அருளிச்செய்துங் காண்க. ஆசை அதிகரித்துச் செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதுார்த்து செல்லுவதையும் காமனுடைய ஹிம்ஸையாகச் சொல்லுவது மாபு.

தேன்வாய வரிவண்டே! = ஆபத்தாலத்திலே மதுரமான பேச்சுப்பேசுமவனன்றோர். பிராட்டி அசோகவனத்திலே சிம்சுபாவ்ருகஷத்திலே மயிர் முடியைப் பினைத்து உயிர்மாய்க்கப் புகுந்த ஸமயத்திலே ஒருவன் இனிமையான பேச்சுப்பேசி உயிர் பெறுத்தினுப்போலே உதவுமவனன்றோர் என்று புகழ்ந்து கூறுகிறபடி.

“திருவாலிநகரானும் ஆயுற்து” என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியானம்— “திருவாய்ப்பாடியில் ஸம்பத்தோடே திருவாலியில் ஸம்பத்தையும் கையடைப்பாக்கினால், பின்னை அவனுக்கு, நொந்தாரை ஐயோ வென்ன அவஸரமுண்டோ?” என்று. இதன் சுவையை அதுபுணிப்பாரா? அர்ச்சாவதாரத்தின் ஐச்வரியமும் விபவாவதாரத்தின் ஐச்வரியமும் ஒருமடை கொண்டிருக்குமிட மென்பது தோன்ற மூலமிருக்குமழகையறிந்து வியாக்கியான மிட்ட அழகை என் சொல்வோம்.

என்னுறு நோய் அறியச்சேன்றுரையாய் = அறிய என்பதை ‘உரையாய்’ என்பதோடே கூட்டியுரைத்தலும், ‘சென்று’ என்பதோடே கூட்டியுரைத்தலுமாக இரண்டு நிர்வாஹ முண்டு. நீசென்று என்னுடைய நோயை அவன் நன்றாக அறிந்துகொள்ளும்படி சொல்லு என்பது-முதல் அர்வயத்தின் பொருள். நீ தளர்ந்து செல்லுகிற நடையிலேயே என்னுடைய ஆற்றாமை யெல்லாம் அவனறிந்து நாக்கிலும் பல்லிலும் நீர்ப்பசையற்று உடம்பு வெளுக்கும்படியாகச் சென்று தூது சொல்லு என்பது பிந்தின அர்வயத்தின் கருத்து. (ச)

வாளாய கண்பனிப்ப மென்முலைகள் போன்னரும்ப *
நாணாளும் நின்னினைந்து நைவேற்கு * ஓ! மண்ணளந்த
தாளாளா! தண்குடந்தை நகராளா! வரையேத்த
தோளாளா! * என்றனக்கோர் துணையாள னாகாயே.

(ரு)

ஓ மண் { பூமியை யளந்துகொண்ட
அளந்த { திருவடிக்களை
தாளாளா { யுடையவனே!

ஓ தண் { குளிர்ந்த திருக்குடந்தையை
குடந்தை நகர் { ஆளுமவனே!

ஓ வரைஎடுத்த { கோவர்த்தன மலையைக்
தோள்ஆளா { குடையாக வெடுத்துப்
பிடித்த திருத்தோள்களை
யுடையவனே!

வாள்ஆய கண் { வான்போன்ற (எனது)
பனிப்ப { கண்கள் நீரைப்
பெருக்கவும்

மெல் { மெல்லிய முலைகளில்
முலைகள் { நிறவேறுபாடு
பொன் { தோன்றவும்
அரும்பு

நான் நானும் நான் தோறும்

நின் நினைந்து { உன்னையே
நினைத்துக்கொண்டு

நைவேற்கு { மனம் தளர்கின்ற எனக்கு
என்தனக்கு

ஓர் { நீ சிறந்த
துணையானன் { துணைவனாகவேணும்.
ஆகாய்

* * *—கீழ் நான்கு பாசுரங்களும் தூது விடுவனவாய்ச் சென்றன. வயலாலி மணவாளனையே இடைவிடாது நெஞ்சில் பாவனை செய்து கொண்டிருந்ததனால், அவன் கண்முன்னே வந்து தோற்றுகிறானாகக் கொண்டு அவனோடு நேரே வார்த்தை சொல்லுவதாகச் செல்லுகின்றன சில பாசுரங்கள். பிராட்டி அசோகவனத்தில் திருவடி யை நோக்கிப் பெருமானுக்குத் தூதுமொழிகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையிலே பெருமானையே ஸம்போதனம் பண்ணி 'நாதா! என் விஷயத்தில் சிறிது அபராதம் பண்ணின காகத்தின் விஷயத்தில் உன் பராக்ரமத்தைப் பெரிதாகக் காட்டினாய்; என்னை அடியோடு பிரித்துக் கொண்டு சிறைவைத்திருக்கின்ற மஹாபாபியான இராவணன்மேல் பொறுமை பாராட்டி நிற்கின்றாய்; இஃது என்ன?' என்றிப்படிப்பட்ட சில வார்த்தைகளை முன்னிலையாகவே சொன்னதுபோல இப்பரகால நாயகியும் வயலாலி மணவாளனை முன்னிலையாக்கிச் சில பாசுரங்கள் பேசுகிறாள்.

ஸ்வாமிந்! என்னைப்பிரிந்ததனால் நீ படவேண்டிய பாடுகளையெல்லாம் நான் படுகிறேனே!, இவ்வளவிலும் வந்து உதவாதிருக்கிறாயே! என்கிறாள். என்னுடைய கண்ணழகிலே ஈடுபட்டு * "ந ல்ஜீவையம் க்ஷணமபிவிநா தாம் அஸிதே க்ஷணம்" என்றுப்போலே துடித்துக் கண்ணீர் பெருக நிற்கவேண்டியவன் நீயாயிருக்க நானன்றோ கண்பனிப்ப நிற்கிறேன். "கண்பனிப்ப" என்னுமல் "வாளாய் கண்பனிப்ப" என்று விசேஷித்ததற்குக் கருத்துண்டு: அவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதாகப்புறப்பட்ட ஸமயத்திலே 'புறப்படாதே; இங்கே

* விரைவிஷயமாக இராமபிரான் சொல்லும் ச்லோகம். 'அக்கண்ணழகியைப் பிரிந்து ஒருநொடிப்பொழுதும் உயிர்தரிக்கமாட்டேன்' என்கை.

விழுந்துகிட' என்று கண்ணிலே விலங்கிட்டு நிறுத்திவைத்து நித்தயாநுபவம் பண்ணலாயிருக்கவும் வெட்கத்தாலே தலைகவிழ்ந்திருந்து கெட்டேனே யென்கிறான் போலும்.

மேன்முலைகள் பொன்னரும்பு=முலைகளின் நிறம் வேறுபட்டுப் பசுலை பூத்திருப்பதைப் பொன்னரும்பி யிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்திரீ பாவனையை மாநவிகமாக ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் மார்பில் மெய்யே முலைகள் முளைக்கமாட்டாவே, அப்படியிருக்க “மேன்முலைகள் பொன்னரும்பு” என்று சொல்லுவது எங்ஙனே? என்று சங்கிக்கக்கூடும் நாயகனை அநுபவிப்பதற்கு முலை ஸாதநமாயிருப்பதுபோல எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கு பக்தி (ஆசை) ஸாமக்ரியாக இருப்பதனால் அந்த பக்தியே முலையெனப்படுகிறதாகக் கொள்க. ஆகவே ‘மேன்முலைகள் பொன்னரும்பு’ என்றது-எம்பெருமானை அநுபவித்து மேன்மைபெற வேண்டிய என் ஆசையானது அவ்வநுபவங் கிடையாமையாலே பாழாய்ப்போக என்றபடி.

“ஓ மண்ணளந்த தாளாளா!” என்று தொடங்கி மூன்றுவினிகள் மூன்று லோகங்கேட்க விளிக்கிறார். ‘ஓ’ என்பதை ஒவ்வொரு விளியோடுங்கூட்டுக. ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்க எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டுபோய் வைத்தவனன்றே நீ. அக்காலத்தில் இழந்தவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கிறேமென்று திருக்குடந்தையில் திருக்கண்வளருமவனன்றே நீ; இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களையும் வாயில்லாச்சிவன்களையும் மலையெடுத்து மழைதடுத்துக் காத்தவனன்றே நீ; இவ்வளவு குணசாலியாயிருந்துவைத்து என்னொருத்திக் கேயோ வேம்பாகவேணும் என்கிறான்.

என்தனக்கு ஓர் துணையாளனாகாய்—கோவர்த்தநமலையாகிற பெருஞ்சமையைத் தூக்கி நின்றாயென்பது ஒரு பெருமைபல்ல; என்னுடைய ஆற்றாமையிலே சிறிதளவாகிலும் உன்னால் சுமக்கமுடியுமா பாராய் பிரானே! என்கிறான் போலும்.

...

...

...

...

(ரு)

தாராய தண்ணேவ வண்டுழை வரைமார்பன் *

போரானைக் கொம்பொசித்த புட்பாக னென்னம்மான் *

தேராரும் நெவேதித் திருவாலி நகராரும் *

காராய னென்னுடைய கனவனையும் கவர்வானே !

(கூ)

தார்ஆய தண் } மாலையாகிய
துளபம் } திருத்தழையிலுள்ள
வண்டு } வண்டுகளாலே
உழுத } (தேனும் சுண்ணாம்பும்
கொண்டு) சேறுசெய்யப்
பட்ட
வரை மார்பன் } மலைபோன்ற திருமார்பை
யுடையவனும்

போர் ஆனை } போர்புரிய நின்ற
(கம்ஸனது) யானையி
னுடைய
கொம்பு } தந்தங்களை முறித்தொழித்த
ஒசித்த } வனும்
புள் பாகன் } கருடனை
வாஹநமாகக்கொண்டு
நடத்துமவனும்

என் அம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்	கார் ஆயன்	கரியகோலக் கண்ணபிரான்
தேர் ஆரும்	{ திருத்தேர் எழுந்தருள்வதற் குப்பாங்கான பெருமை பொருந்திய வீதிகளை யுடைய	என்னுடைய	{ (வேறு புகலற்றி ருக்கிற) என்னுடைய
நெடு வீதி		கனம் வளையும்	பொன்வளைகளையும்
திரு ஆலி நகர்	திருவாலிநகரை	கவர்வானோ	{ அபஹரிப்பனோ!- [அபஹரிப்பது தருமோ.]
ஆளும்	ஆள்பவனுமான		

* * *-கீழ்ப்பாட்டொன்றும், இப்பாட்டுக்கு மேற்பாட்டுக்களும் வயலாலி மணவாளனையே முன்னிலைப்படுத்திச் சொல்லுவனவாயிருக்க, இப்பாட்டு என்றே அவனைப்படர்க்கையாக்கிப் பேசுவது. அதுபவம்போகிற போக்குக்களாம் இவை.

திருத்துழாய் மாலையில் மதுவெள்ளத்தாலே சேறு செய்யப்பெற்ற திரு மார்வையுடையவனும், கம்ஸனுடைய ஆரண்மனைவாசலில் புகும்போதே தன்னைக் கொல்லுவதாகச் சீறிவந்த சூவலயாபிடமென்னும் மதயானையின் தந்தைகளை முறித்தொழித்தவனும், அடியார்களிருக்குமிடத்தேறச் சென்று உதவுகைக்காகப் பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனுமான வயலாலி மணவாளன் என்னுடைய நாண் மடம் அச்சம் முதலிய ஆத்மகுணங்களைக் கொள்ளுகொண்டவளவோடு த்ருப்தி பெறாமல் கையில் வளைகளையும் கவர்ந்து கொண்டானே ! என்கிறான்.

நாயகனைப்பிரிந்து வருந்துவதனால் உடம்பானது ஈர்க்குப்போல் மெலிந்து போக, கைகளில் பொருத்தமாக அணியப்பட்டிருந்த வளைகள் அவலீலையாகக் கழன்று விழுதல் இயல்பு. இவ்விதமாக என்னுடம்பை இளைக்கச்செய்யலாமோ என்ற கருத்தையடக்கி 'என்னுடைய கனவளையும் கவர்வானோ?' என்றது. "யாழி நயாழீதி யவெ வடிதி ஸுரரூபாக்ஷணேந தந்நுழாஃ மலிதாநி ஸுரொவயயாநி ஸுராராணிஸுநஸுடுடுவ டலிதாநி = யாமி நயாமிதி தவே வததி புரஸ்தாத் ஸுணேந தந்வங்க்யா:—கனிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புரஸ் ததைவ தனிதாநி." என்ற சுலோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அதாவது—நாயகன் நாயகியை நோக்கி 'என் கண்மணி! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊருக்குச் செல்லுகின்றேன்' என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டிருந்த வளைகளில் முன்னேயிருந்த வளைகள் கழன்று கீழேவிழ்ந்தன. [உடம்பு க்ருசமாய்ப்போகத் தொடங்கிற்று என்கை.] அதனைக்கண்ட நாயகன் 'இவள் நமது பிரிவைப் பொறுத்திருக்கக் கூடியவளன்றாகையால் இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'அம்மா! நான் போகவில்லை' என்றானும்; அச் சொல் செவிப்பட்ட ஸுணத்திலேயே முன்பு கழன்றுவிழ்ந்த வளைகள்போக நின்ற வளைகள் படிவென்று வெடித்துத் துகளாய்ப்போயின: என்பது மேற்.

காட்டிய சிலோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடைய விரஹம் ப்ரஸ்தாவத்தில் வந்தமாதிரத்திலேயே நாயகியின் உடல் மிகவும் மெலிந்துபோம் என்பதும் அந்தப்பிரிவு வார்த்தை மாறினவாறே உடம்பு பூரிக்குமென்பதும் இதன் உள் ளுறை. ஆகவே, இங்கு “என்னுடைய கனவளையுங் கவர்வாளே” என்றது வயலாலி மணவாளனை நான் நித்யமாக ஸம்சலேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வருந்துகை தகுதிதானே? என்றவாறு.

கனவளை—‘வந’ என்னும் வடசொல் கனமெனத் திரிந்ததாகக் கொண் டால் கெட்டியானவளை என்று பொருளாம். அன்றி, ‘கநக’ என்னும் வட சொல் சிதைந்ததாகக் கொண்டால், பொன்வளை என்று பொருளாம். (சு)

கோண்டரவத் திரையுலவு குரைகடல்மேல் குலவரைபோல் *

பண்டரவி னனைக்கிடந்து பாரளந்த பண்பாளா! *

வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ் வயலாலி மைந்தா! * என்

கண்டியில்நீ கொண்டாய்க்கென் கனவளையும் கடவேலே! (எ)

பண்டு முற்காலத்தில்,
அரவம் திரை } பெரிய கோஷத்தையுடைய
உலவு } அலைகள் உலாவுகின்ற

குரை }
கடல் மேல் } பரந்த திருப்பாற்கடலிலே

கொண்டு திருவுள்ளங்கொண்டு

அரவு இன் } ஆதிசேஷனாகிற இனிய
அனை } படுக்கையிலே

குலம் வரை }
போல் } சிறந்த மலைபோலே

கிடந்து பள்ளிகொண்டவனாயும்

பார் அளந்த { (திரிவிக்கிரமனாய்) பூமியை
அளந்தவனாயுமுள்ள

பண்பு ஆளா தயாளுவானவனே!,

வண்டு வளர் { வண்டுகள் படிந்து ஒங்கின
அமரும் வளர் { சோலைகளால்
பொழில் சூழ் } சூழப்பட்ட

வயல் கழனிகளையுடைய

ஆலி { திருவாலியி லெழுந்தருளி
யிருக்கிற

மைந்தா { நித்ய யெளவநசாலியான
பெருமானே!,

என் கண் துயில் } எனது கண்ணுறக்கத்தை

நீ கொண் டாய்க்கு } போக்கடித்த உனக்கு

என் கணம் வளையும் } எனது பொன்வளைகளையும்

கடவேலே இழக்கக்கடவேலே?.

* * *-ஆர்த்தரான பக்தர்களுடைய கூக்குரல் கேட்பதற்குப் பாங்கானகிட மென்ற திருப்பாற்கடலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கே பள்ளிகொண்டிருக்கும் பெருமானே!; அங்ஙனம் அங்கே பள்ளிகொண்டிருக்கையில் ஒருகால் தேவேந் திரனுடைய கூக்குரல் கேட்டுப் பதறியெழுந்து மாவலிபக்கலிலே மாணுருவாய் வந்து திரிவிக்கிரமனாகி உலகளந்த பெருமானே!, இப்போதும் அன்பர்களை காப்பதற்கென்றே திருவாலியில் நித்யஸந்நிதி பண்ணியிருக்குமவனே! நீ இப்ப டிப்பட்ட குணசாலியாயிருந்துவைத்து என்னுடையகண்ணுறக்கத்தையும் அப ஹரித்துக் கைவளையையும் அபஹரித்தாயே! இது என்ன முறைமை என்குறள்

“என் கண்துயில் நீ கொண்டாய்க்கு” என்றவிடத்தில் ‘நீ’ என்றது வார்த்தைப்பாடு ; அதற்குத் தனியே பொருளில்லை ; கொண்டாய்க்கு—கொண்ட உனக்கு. கண்துயில் கொள்ளுகையாவது உறங்கவொட்டாமை 1. “தொல்லை மாலிக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சாதலை” என்கிறபடியே எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு முன்பும் உறக்க மில்லை ; “வலுபுலியுண்கி வலுபுலியு” என்கிறபடியே எம்பெருமானைப்பெற்ற பின்பும் உறக்கமில்லை.

இப்பாட்டால், இரவுப்பகலும் உன்னையே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்உறங்கப் பெறாமல் மேனி மெலிந்துபோனேன் என்றாயிற்று. .... (எ)

சுயிலாலும் வளர்பொழிக்கும் தண்குடந்தைக் குடமாட ! *

சுயிலாத கண்ணினையேன் நின்னினந்து துயர்வேனோ ! *

முயலாலு மிளமதிக்கே வளையிழந்தேற்கு * இதுநவே

வயலாலி மணவாளா ! கொள்வாயோ மணிநிறமே !

(அ)

சுயில் ஆலும்	{ சுயில்கள் (களித்துக்) கூத் தாடுமிடமான	துயர்வேனோ	துக்கித்துக் கிடப்பேனோ !
வளர்பொழில்	{ வளர்ந்திசோலைகளால் சூழ் சூழப்பட்ட	வயலாலிமணவாளா !—;	
தண்குடந்தை	{ குளிர்ந்த திருக்குடந்தை யிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	முயல் ஆலும்	{ (தன்னிடையிலே) முயல் அள்ளிவிளையாடப் பெற்றபாலசந்திரனுக்கே
குடம் ஆட	{ குடக் கூத்தாடின பெருமானே !	வளை	{ வளைகளை இழந்தவளான இழந்தேற்கு என்னிடத்தினின்றும்
சுயிலாத கண் இனையேன்	{ உறக்கங்கொள்ளாத கண்களை யுடைய அடியேன்	இது நவே	{ இத்தனை துக்கங்களி னிடையே
நின் நினைந்து	{ உன்னையே சிந்தித்துக் கொண்டு	மணி நிறமே	{ அழகிய மேனிநிறத்தையும் கொள்வாயோ கொள்ளை கொள்வாயோ ?

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்களெல்லாரும் காணலாம்படி குடக்கூத்தாடின அழகையும் அப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யத்தையும் திருக்குடந்தையிலே பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கிடந்தருளும் பிரானே ! என்னுடைய கண்களுக்கு உறக்கமென்பது அடியோடே போயிற்று. இளையபெருமாள் [லக்ஷ்மணன்] அவதரித்த முஹூர்த்தத்திலே என்னுடைய கண்களும் பிறந்தன போலும். உறங்காதே கிடக்கிற இக்கண்களுக்குத்தான் நீ இலக்காகவில்லையே, அப்படியே உட்கண்ணான நெஞ்சுக்கும் இலக்காகாமலிருந்து விட்டாயாகில் ஒருவருத்தமுமின்றி வாழ்வேனே ; எப்போதும் என்னினைவுக்கு விஷயமாகி வருத்துகின்றாயே !. ஆகாசத்தில் சந்திரன் உதித்தவாறே நான் மேனி மெலிந்து வளையிழக்கின்றேன் ; எனக்கு இந்த அநர்த்தம் போராதா ? நீயும் நடுவே வந்து புகுந்து என்மேனி நிறத்தையும் கொள்ளைகொள்ள வேணுமோ வென்கிறாள்.

முயலாலு மிளமதிக்கே—சந்திரனுடைய மத்தியில் கறுத்துத் தோற்றுகிற மறுவைக் கவிகள் முயலென்றும் மானென்றும் பலபடியாகக் கூறுவராதலால் ‘முயலாலு மிளமதி’ என்றார். 1. “சார்ந்தகடுதேய்ப்புத் தடாவிய கோட்டுச்சிவாய், ஊர்ந்தியங்கும் வெண்மதியினெண்முயலைச்—சேர்ந்து, சினவேங்கைபார்க்குந் திருமலையே ஆயன், புனவேங்கை நாறும் பொருப்பு” என்ற பேயாழ்வார் பாசரத்தில் வர்ணனையும் நோக்கத்தக்கது. ... . (அ)

நிலையாளா நின்வணங்க வேண்டாயே யாகிலும் * என்

முலையாள வொருநாளான் எனலத்தா லாளாயே *

சிலையாளா மரமெய்த திறலாளா ! திருமெய்ய

மலையாளா ! * லையாள வளையாள மாட்டோமே. (க)

சிலையாளா { சார்ந்த வில்லை அடக்கி
யான்பவனே!

மரம் எய்த { (ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக்
கைக்காக) ஸப்தஸால
திறலாளா { வருகங்களை வீழ்த்
தொழித்த பெரு
மிடுக்கனே!

திரு மெய்ய { திருமெய்ய மென்னுந்திருப்
மலை ஆளா { பதியை ஆளுவனே!

நிலை ஆள் ஆ { நிலைபெற்ற அடிச்சியாக
நின் வணங்க { விருந்து உன்னை நான்
வேண்டாயே { வணங்கும்படி திருவுள்
ஆகிலும் { ளம் பற்றாமற்போனாலும்

ஒரு நாள் ஒரு நாளாகிலும்

என் முலை { எனது முலைகள்
ஆள { ஆட்செய்யும்படியாக

உன் அகலத் { உனது திருமார்பினால்
தால் ஆளாய் { அணைத்தருளவேணும்;

நீ ஆள { உன்னுடைய ஆளுகையில்
உட்பட்டிருக்குமளவில்

வளை ஆள { கையில் வளை தங்காமல்
மாட்டோமே { துன்பப்படவேண்டியதே
யன்றோ எமக்குக் கதி.

* * *—2. “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ப வேண்டும் நாம்” என்றும், 3. “நியதமும் அத்தாணிச் சேவகமும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸத்தையுள்ளவரைக்கும் உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாயிருக்க வேண்டுவதே கடமை; ஆனாலும் இப்படி நீ திருவுள்ளம் பற்றினாலன்றி இந்த நித்யகைங்கரியம் கிடைக்கமாட்டாதன்றோ; என்னை நித்ய கைங்கரியத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளத்திருவுள்ளமில்லை யெனினும் ஒரு நாளாகிலும் உன் திருமேனியை எனக்குத்தந்தாலாகாதோ? இதுவும் நீ செய்யமாட்டாயாகில், ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கையிலே விலப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறெனென்று நீ இருப்பது ஏதுக்காக? ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக்குவதற்காக மராமரங்களேழையுந்துளைத்த மிடுக்கை யுடையவனென்று உன்னைப்புகழ்வது ஏதுக்காக? திருமெய்யத்திலே ஸத்யேசனென்று பெயர் படைத்திருப்பது ஏதுக்காக? நான் ஒருத்தி வாழும்படி காரியஞ் செய்யமாட்டாதவுனக்கு இப்புகழெல்லாம் பொருந்துமோ என்கிறாள்.

* * *—பெரிய ஆற்றின் வாய்க்கால்கள் பல பெயர்களால் பெருகாநின்றனும், முடிவில் கடலிலேசென்று சேரும்போது முக்கியமான பெயருடனே சென்று சேருமே; அதுபோல, ஆழ்வார் கீழ்ப்பாகுரங்கள் வேற்றவாயாலே பேசினாலும் பதிகள் முடிக்கும்போது தம் வாழ்கொண்டே முடிக்கிறார்.

சுற்றுப்புறமெங்கும் கருங்குவளைமலர்கள் பூக்கப்பெற்ற கழனிகள் சூழ்ந்த திருவாலிமாநகரில் கையுந்திருவாழியுமாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச் வரனைக் குறித்துத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்த்தருளிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்களுக்கு அப்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபட்டுத் தூதுவிடவேண்டும்படியான தீவினையொன்றுங் கிட்டாது என்றவாறு.

இத்திருமொழியை ஒதுமலர்கள் பக்கலிலே எம்பெருமான் வியாமோஹங் கொண்டு தான் தூதுவிடுவனையன்றி அவனுக்குத் தூதுனுப்பும்படியான வ்யஸநம் நேரமாட்டாததென்க. ... .. (க0)

அடிவரவு:—தூவிரிய பிணி நீர் தான் வான் தாராய கொண்டு சூயில் நிலையாளா மையிலங்கு கள்வன்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

கள்வன்கொல்யானறிவேன்.

அவதாரிகை:—கீழிரண்டு திருமொழிகள்போலே இத்திருமொழியும் திரு வாலித் திருப்பதி விஷயமே. கீழ்த்திருமொழியில் முதல் நான்கு பாசுரங் களாலே வயலாலிமணவாளனுக்குத் தூதுவிட்டாள். அதற்குமேல் அவ்வெம் பெருமான் கண்முன்னே வந்து தோற்றுவதாகவே பாவநாபர்கர்ஷத்தாலே நினைத்து அவனை நோக்கி நேரே வார்த்தையாடுவதாகச் சில பாசுரங்கள் சென் றன. அப்படி வார்த்தையாடும்போது “என்றனக்கோர் துணையாளனாகாயே” “வயலாலிமைந்தா! என்கண்துயில் நீ கொண்டாய்க்கு என் கனவனையுங்கட வேனோ” “இது நடுவே வயலாலிமணவாளா கொள்வாயோ மணிநிறமே” “என் முலையாள வொருநாள் உன்னகலத்தாலாளாயே” என்றிப்படி ஆழ்வார் கதறுவதை உணர்ந்த வயலாலிமணவாளன், ‘இனி இவரை நாம் இப்படி துடிக்கவிட்டிருக்கலாகாது; நம் இடத்திலே கொண்டுவந்து நித்யாதுபவம் பண் ணிக் களிப்பதே நன்று’ என்று நிச்சயித்துப் பரகாலநாயகியைத் தாய்மார் முதலானும் அறியாமே ரஹஸ்யமாக அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். படுக்கைத்தலையிலே மகளுடன் கூடவே படுத்துக்கொண்டிருந்து மகளின் விரஹ தாபத்துக்கு உபசாரங்கள் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார் ஆயாஸத் தாலே சிறிது கண்ணுறங்கினபோது இந்த ஸம்பவம் நேர்ந்துவிட்டது. உடனே

துணுக்கென்று கண்ணிழித்துக்கொண்ட திருத்தாயார் படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்தாள் ; எங்கும் தேடிப்பார்த்தாள் ; மகளைக் கண்டிலள். ‘ பேய் கொண்டதோ ! பிசாசு கொண்டதோ ! ’ என்று நினைக்கலாமாயினும், இவளுக்கு வயலாலிமணவாள னிடத்திலேயிருந்த ஆவலின் மிகுதியையும், பாவனை முற்றி அவனோடே நேரில் வார்த்தை சொல்லுமாபோலே சொல்லிக்கொண்டிருந்த வாற்றையும், அப்பெருமான் றனக்கும் இவள்மேலே காதல்விஞ்சியிருந்தபடியையும் நன்கு அறிந்தவளாகையாலே அப்பெருமானே இவளைக் கொண்டிபோயிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து எழுந்து பார்த்தவாறே வயலாலிமணவாளன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறபடியைக் கண்ணாலேகண்டு அதனை வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறாள்.

ஆழ்வாரைப் படுக்கையில் நின்றும் கிளப்பிக் கொண்டிபோனானென்றால் இதன் கருத்துயாது ? என்னில் ; மாநஸாநுபவமா யிருக்கச்செய்தேயும் திருமேனியோடே பாஹ்யஸம்ச்சேஷம் பண்ணுவதுபோல் பாவிக்கச்செய்த அது பவத்தைச் சிறிது விலதாரப்படுத்தினென்பெருமான் என்பதே இதன் கருத்தாம்.

ஆழ்வாரைப் படர்க்கையாக்கித் தாய்பேசுவதுபோலச் செல்லுகிற விதற்குக் கருத்துயாதெனில் ;—உலகத்தில் பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளையெளவனபருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென்று பதறுமளவில், படி கடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவன் தாய் எனப்படுவள் ; வித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேண்டுமென்னுங் காதல் கிளர்ந்து அதனால் படி கடந்து நடக்க வேண்டிவந்த வளவில், இது ப்ரபந்நாடிக்கட் பட்டிப் பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி ‘ எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயிகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும் ’ என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம் பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ராஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக்கொள்க.

வயலாலிமணவாளனோடே நித்யஸம்ச்சேஷம் பண்ணவேண்டுமென்றிருந்த ஆழ்வாருடைய விருப்பம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும்.

கலிநீலேத்துறை.

கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியானோரு காளைவந்து *

வள்ளிமருங்கு லென்றன் மடமானினைப் போதவேன்று *

வேள்ளிவளைக் கைபற்றப் பெற்றதாயரை யிட்டகன்று *

அள்ளலம் பூங்கழனி யணியாலி புதுவர்கோலோ ?

(க)

<p>கள்வன் கொல் யான் அறியேன்</p>	<p>{ (வந்து அழைத்துக்கொண்டு போனவன்) திருடனோ ? (அன்றி உடையவன் தானோ ?) எனக்குத் தெரியவில்லை ;</p>	<p>கரியான் ஒரு காளை வந்து வள்ளி மருங்குல்</p>	<p>{ கருகிறத்தவனான ஒரு யெளவனபருஷன் வந்து, கொடிபோல் துட்பமான இடையையுடையளாய்</p>
---	--	--	---

என்தன்
மடம்
மானினை } இளமான்போன்றவளான
எனது மகளை

(போய்விட்டான்);

(இப்படி தம்பதிகளாகப்போன விவர்கள்)

போத என்று வாவா என்றழைத்து,

வெள்ளி வளை { வெள்ளை வளைகளணிந்துள்ள
கை பற்ற { கையைப்பிடிக்க,
(உடனே அவள்)

அள்ளல் அம் { சேற்று நிலங்களிலே
பு கழனி { அழகிய பூக்கள் நிறைந்த
அணி { கழனிகளாலே
அலங்கரிக்கப்பட்ட

பெற்ற
தாயரை
இட்டு
அகன்று } பெற்று வளர்த்த தாயாகிய
என்னையும் உபேகித்து
விட்டொழிந்து

ஆலி திருவாலியிலே

புகுவர் { சென்று சேருவார்களோ?
கொலோ

* * *—திருத்தாயார் சொல்லத்தொடங்கும்போதே “ கள்வன் கொல் ” என்று எம்பெருமானைக் கள்ளனாகச் சங்கித்துச் சொல்லுகிறான். சாஸ்த்ரங்களில் சேதநனைக் கள்வனாகச் சொல்லியிருக்கிறது ; “கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்மாபஹாரிண” என்றது. எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தான ஆத்மாவை ஸ்வசேஷமாகவும் அந்ந்ரசேஷமாகவும் கருதுகின்ற சேதநன் ஆத்மாபஹாரக் கள்ளனெனப்படுகிறான். தன் உடைமையைத் தான் கைக் கொள்ளுகிற எம்பெருமானைக் கள்வனென்று சொல்லத்தகாது. ஆயினும், “யானே என்றனதே” என்றிருக்கும் அஹங்கார மமகாரங்கள் நெடுநாளாக சேதநனிடத்து அமுந்திக்கிடக்கும் வாஸநையினுறைப்பினால் தன்னுடைய கள்ளத்தனத்தை எம்பெருமான்மீது ஏறிடலாகுமென்பது தோன்றக் கள்வன் கொல் என்கிறது. “1. செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்து ஆட்செய்மின், திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன் மாமாயன்” என்றுவகாண்க.

கள்வன்கொல் யானறியேன்—‘ கள்வனே வந்தான் ’ என்று உறுதியாகச் சொல்ல நா எழவில்லைபோலும் ; ஸர்வஸ்வாமியானவன் தன் உடைமையைக் கைக்கொண்டு போனானாகையாலும், பிரகாசமாகலே கொண்டபோனானாகையாலும் கள்வனென்ன முடியாது ; ஆயினும் மமகாரத்தின் ஊற்றத்தாலே “ கள்வன் கொல்யானறியேன் ” என்று உல்லேகிப்பதுபோலச் சொல்லலாயிராநின்றது. இங்ஙனே திருத்தாயார் தெருவிலே ஓடிவந்து “ கள்வன் கொல் யானறியேன் ” என்று கதறினவாறே இங்குமங்குமுள்ளா ரடங்கலுந் திரண்டு வந்துசேர்ந்து ‘ அம்மா ! இஃது என்ன அரியாயம் ; கள்வனா வந்துவிட்டான் ? யார் அவன் ? அவன் கவர்த்துசென்ற பொருள் யாது ? ’ என்று பேராவரமாய் வினவ, மேலே சொல்லுகிறார் கரியானொருகாளை வந்து என்று தொடங்கி. நீலமேக நிறத்தனாய் இளம்பருவமுடையனான வொருவன் என்னகத்தினுள்ளே புகுந்து என்மகளை ‘ புறப்படு, புறப்படு ’ என்று சொல்லிக் கையைப்பிடித்திழுத்துக் கொண்டுபோகின்றான் காண்மின் என்கிறான்.

வயலாலிமணவாளன் பரகாலநாயகியைக் கவர்ந்து சென்றதாகச் சொல்லுகிறவிது, பலருமறிய ப்ரகாசமாகக் கவர்ந்துசென்றமையைச் சொல்லுகிறதோ? அன்றி, ரஹஸ்யமாகக் கவர்ந்து சென்றபடியைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; மகளைத் தாய் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கையில் ஏகாந்தமாகவந்து கவர்ந்து சென்றதாகப் பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹித்தனராம். அதை பட்டர் கேட்டருளி, ‘அந்நனம் வேண்டா; பலரும் கண்டுகொண்டிருக்கையில் தீவட்டிக்கொள்ளைக் கள்ளர் கொள்ளைகொண்டு போமாபோலே கொண்டிசென்றதாக நிர்வஹிப்பது எளிது’ என்றருளிச்செய்தாராம்.

வயலாலிமணவாளன் தானே வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகையாலே ‘திருவாலிக்கே சென்று சேர்ந்தான்’ என்று உறுதிப்பாடாகச் சொல்லலாமே; அப்படி சொல்லாது, “அணியாலி புகுவர்கோலோ” என்று ஸந்தேஹமாகச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; கேண்மின்;—திருவாய்மொழியில் “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்” என்கிற திருவாய்மொழியின் நடையும் இத்திருமொழியின் நடையும் ஒருபுடை ஒத்திருக்கும். அத்திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாராகிற தலைமகள் [பராங்குசநாயகி] தானாகவே எம்பெருமானுறையுமிடமான திருக்கோளுரை விசாரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இத்திருமொழியில், எம்பெருமானே வந்து அழைத்துக்கொண்டு செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது: இவ்வளவே வாசி. ஆனவந்தாருடைய கோஷ்டியிலே இவ்விரண்டு திருப்பதிகங்களையும் பற்றி விசாரம் நடந்தது. உண்ணுஞ்சோறு திருவாய்மொழியிலும் மகள் தாயைவிட்டுச் சென்றாள்; கள்வன்கோல் திருமொழியிலும் மகள் தாயைவிட்டுச் சென்றாள்; இவ்விரவருள் எந்தமகளுக்காக அதிகம் கவலைப்படவேண்டுவது? என்று விசாரம் நிகழ்ந்தது. அப்போது அங்கிருந்த முதலிகள்—“பரகாலநாயகி தனித்துச்செல்லவில்லை; ‘நெடுமால் துணையாப் போயின பூங்கொடியாள்’ என்கையாலே தலைவனாகிற துணையோடே சென்றிருக்கிறாள்; ஆகையாலே அவளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டுவதில்லை; பராங்குசநாயகி அப்படி துணையோடு செல்லாமல் துணைவன்பால் தனியே சென்றாளாகையாலே அவளைப்பற்றியே கவலைப்பட வேண்டிற்றுள்ளது” என்றார்கள்; அதற்கு ஆனவந்தார்—‘இப்படி சொல்லலாகாது; பராங்குசநாயகி தனியே சென்றாளாகிலும் தான் நினைத்தவிடத்திற்போய்ச் சேரவேணுமென்னும் ஆவலினால் எப்படியாவது விரைவிற்கென்று சேர்ந்துவிடுவள்; வழியில் தங்கி அபாயங்களுக்கு ஆஸ்பதமாவதற்குக் காரணமில்லை; ஆனது பற்றியே 1. “திண்ண மென்னிளமான் புகழார் திருக்கோளுரை” என்று ஸம்சயமின்றி நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்டது அங்கு; ஆகையாலே அவளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டிற்றில்லை. பரகாலநாயகியும் அப்படி தனியே சென்றிருப்பளாகில் அவளும் தனக்கு உத்தேச்யமான திருவாலியிலே சென்று சேர்ந்தே திருவள்; “திண்ணமென்னிளமான் புகழார் திருவாலியே” என்று தாயும்

462 பேரிய திருமொழி-நட-பத்து, எ-திரு. கள்வன்கொல்யானறியேன்.

ரிச்சயம்படக் கூறியிருப்பன்; அவனைப்பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டா திருக்கும். அங்ஙனன்றியே தம்பதிகளாய்ச் செல்லுகையாலே நாயகனுடைய வடிவழகிலே ஈடுபட்டு நாயகி பைத்தியம்பிடித்தும், நாயகியின் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு நாயகன் பைத்தியம்பிடித்தும் இப்படி இருவரும் பித்தம் தலைக்கொண்டவர்களாய்ப் போக நேருமாகையாலே உத்தேச்யமான திருவாலியிலேயே சென்று சேருவார்களென்று உறுதியாகச் சொல்வதற்கில்லை; திருவாலியிற்சென்று சேருவார்களோ? அன்றியே பரஸ்பரம் பித்துக்கொள்ளிகளாய்ச்சென்று லங்கை போன்ற விரோதிக ளிருப்பிடங்களிலே சென்று சேருவார்களோ! என்று சங்கித்துக் கவலைப்படவேண்டியிருக்கிறது; இது தோன்றவே ‘அணியாலி புதுவர்கோலோ?’ என்று ஸந்தேஹம்படச் சொல்லியிருக்கிறது காண்மின்—என்றருளிச் செய்தாராம். ஆகவே இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் “ஆலி புதுவர்கோலோ” என்று ஸந்தேஹமாகவே சொல்லியிருப்பது பொருந்தும். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை நாண்மலர்மேல் பனிசோர, அல்லியுந்தாதுமுதிர்ந்திட்டு அழகழிந்தா லொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ என் மகளை யெங்கும் காணேன், மல்லரை அட்டவன்பின் போய் மதுரைப்புறம் புக்காள்கோலோ” என்று—இருவருஞ் சேர்ந்து பிச்சேறிக் கம்ஸநகரமாகிய மதுரையிற் புதுவார்களோ? அன்றி அதற்கு அருகிலுள்ள திருவாய்ப்பாடியிற் புதுவார்களோ? என்று உடன்போக்கிற் சென்ற தலைவியைக் குறித்துத் தாய் ஐயப்பட்டுச் சொன்னதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. காளை—“காளையே எருதுபாலைக்கதிபன்நல்லிளையோன் பேராம்” என்பது நிகண்டு. வள்ளி—‘வல்லி’ என்னும் வடசொல் விகாரம். மடமான்—உவமையாகுபெயர். ‘போதரு’ என்பது போத என்று குறைந் திருக்கின்ற தென்னலாம். மூன்றாமடியில், “இட்டகன்று, விட்டகன்று” என் பன பாடபேதங்கள். ... .. (க)

பண்டிவனையன் நங்காய்! படிநன்புருந்து * என்மகள்தன்

தொண்டையஞ் சேங்கனிவாய் நுகர்ந்தானையுருந்து * அவன்பின்

கேண்டையொண் கண்மீளிரக் கிளிபோல் மிழற்றிநடந்து *

வண்டமா் கானல்மல்கும் வயலாலி புதுவர்கோலோ? (உ)

(அயல்வீட்டுப் பெண்களில் ஒருத்தியை

நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.)

நங்காய் பெண்ணே!,

இவன் { என் மகளைக்கொண்டுபோன
விவன்

பண்டு முன்பெல்லாம்

படிநன் { (பெண்களைத் திருடுவது
முதலான) தீம்புகளைச்
செய்கிற

ஆயன்

இடையனாயிருந்தவன்;

(அப்படிப்பட்டவின் இப்போது)

புருந்து { (என் வீட்டிலே ப்ரத்யக்ஷ
மாக) வந்து நுழைந்த

என் மகன்தன் என் பெண்ணினுடைய

அம் செம் { அழகிய சிவந்த
தொண்டை { ஆதொண்டைப் பழம்
கனி வாய் { போன்ற அதரத்தை

நுகர்ந்தானை { (பானம் பண்ணினான்);
அப்படி பானம்பண்ணின
இவனை,
உகந்து (என் பெண்) விரும்பி
கெண்டை { கெண்டைமீன்போலே
ஒண் கண் அழகிய கண்கள்
மிளிர ஒளிவிட
கிளி போல் { கிளிபோலே மழலைச்
மிழற்றி சொற்கள் பேசிக்கொண்டு
அவன் பின் { அவன் பின்னே
நடந்து நடந்துபோய்

(தம்பதிகளாய்ச் சேர்ந்துகொண்ட
அவ்விருவரும்)
வண்டு அமர் வண்டுகள்படிந்த
கானல் மல்கும் கடற்கரைச் சோலைகுழிந்த
வயல் கழனிகளை யுடைய
ஆலி திருவாலியிலே
புகுவர் { கொலோ } சென்று சேருவார்களோ?.

* * *—மற்றொரு அயல்வீட்டுப் பெண்மனுட்டி வந்து ‘அம்மா! கள்வன் கோல்யானறியேனென்று கதறினாயே, என்ன விசேஷம்?’ என்று கேட்க; அவளுக்குச் சொல்லுகிறான் தாய். திருவாய்ப்பாடியிலே “மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக், கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகலவைகிறி, நிச்சலுர் தீமைகள்” செய்துகொண்டிருந்த கோபாலகிருஷ்ணனென்பவன் என்னகத்திலே புகுந்து என் மகளினது கொவ்வைக் களிபோன்ற அதரத் தைப் பருகிநின்றான்; பின்னை அவனுடனே என்மகள் புறப்பட்டுச் சென்றாள்; சென்ற இருவரும் திருவாலிக்கேபோய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களோ, அன்றி எங்கேனும் விரோதிவர்க்கமுள்ளிடத்தே புகுந்திருப்பார்களோ அறிகின்றிலேன் என்கிறான்.

படிநு—தீம்பு. கெண்டையொண்கண் மிளிர—வழியிலே செல்லும்போது அபூர்வமான பலபல பொருள்களைக் காண நேருமே; அவற்றைக் காணும்போது இவையென்ன இவையென்ன? என்று காதலனைக் கண்ணாலேயே கேட்டுக் கொண்டு போவளாம். அதனைக் கருதியே “கெண்டையொண்கண் மிளிர” ஜனப்பட்டதென்க. சிலபொருள்களைப்பற்றி வாயாலுங் கேட்க நேருமாகையாலும் இனிய செஞ்சொற்களைப் பேசிக்கொண்டே வழி நடக்கவேண்டி யிருக்குமாகையாலும் “கிளிபோல்மிழற்றி நடந்து” எனப்பட்டது. ... (2)

அஞ்சுவன் வெஞ்சோல்நங்காய்! அரக்கர்குலப் பாவைதன்னை *

வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன்திறம் கேட்கில் * மெய்யே

பஞ்சிய மெல்லடியெய் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து *

வஞ்சியந் தண்பணைகுழ வயலாலி புகுவர்கோலோ?

(ந)

வெம் சொல் { விரும்பத்தக்க வாய்
நங்காய் { மொழியையுடைய
(அயல் வீட்டுப்)
பெண்ணை!,
அரக்கர் குலம் { ராக்ஷஸுலத்துப் பதுமை
பாவை { போன்ற சூர்ப்பணகையி
தன்னை மூக்கு { னுடைய மூக்கை

வெம் சினம் கடுங்கோபத்தாலே
அரிந்த அறுத்தொழித்த
விறலோன் { மிடுக்கையுடையானை அந்த
யெளவந புருஷனுடைய
திறம் தன்மையை

கேட்கில்	கேள்விப்படுமளவில்	(அவனோடு செல்ல; அவ்விருவரும்)	
மெய்யே	{ உண்மையாக அஞ்சுவன் { அஞ்சுகின்றேன்!	வஞ்சி அம்	{ வஞ்சிக் கொடிகளாலழகிய தண் பனை { குளிரந்த நீர் நிலைகள்
பஞ்சிய மெல்		சூழ்	
அடி	பஞ்சுபோன்ற மிருதுவான அடியையுடையவனும்	வயல்	கழனினை யுடைய
எம் பனை	{ மூங்கில்போன்ற தோள்களை தோளி { யுடையவருமான என்மகள்	ஆலி	நிருவாலியிலே
பாக்கழிந்து		பெரும்பழிக்கு இடமாகி	புகுவர்

* * * = வினாவந்த மற்றொரு தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் தாய். “அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன் திறங்கேட்கில் மெய்யே அஞ்சுவன்” = தண்டகாரணியத்திலே இராமபிரான் வலிக்கும்போது இராவணனது தங்கையான சூர்ப்பணகை அப்பெருமானைக்கண்டு காதல்கொண்டு தனது ராசுஷவீரபத்தை மறைத்து அழகிய பெண்ணின் வடிவுகொண்டவந்து ‘என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்’ என்று ஸ்ரீராமனைப் பிரார்த்திக்க, அப்பிரான் ‘எனக்கு இதோ ஒரு ஸ்திரீ இருக்கிறாள், ஆதலால் அங்கே போ’ என்று இளையபெருமானைக் காட்ட, அவளும் ‘நான் ஸ்ரீராமனுக்கு அடிமை; என்னை மணந்துகொண்டால் நீயும் வேலைக்காரியாகவேண்டியவரும்; ஆகையாலே அவர் பக்கவிலேயே போவாய்’ என்ன, இப்படி இருவரும் தன்னை அவமதிக்கையாலே அச்சூர்ப்பணகை மிக்க சினங்கொண்டு தனது உண்மையான வடிவுடனே வந்து லீதாபிராட்டியை எடுத்துக்கொண்டுபோக யத்திக்க, அப்போது இராமபிரான் ஸ்திரீயென்று அவனைக் கொல்லாமல் விட்டு இலக்குமணனைக்கொண்டு அவளது செவி மூக்கு முதலிய அங்கங்களையறுத்து மானபங்கஞ்செய்து போகவிட்டன நென்பது வரலாறு. இதனை இவ்விடத்தில் (பரகாலஜநரி) எடுத்துரைத்து, “இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின்றேன்” என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கை யறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் அறுத்துவிடுவனோவென்று அஞ்சுகின்றேனென்பதாகவன்றோ மேலெழ நோக்குமிடத்துக் கருத்துத் தோன்றுகின்றது. குணக்கடலாகிய எம்பெருமான் விஷயத்திலே இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாரி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ? என்று பூருவர்கள் விசாரஞ் செய்யுமிடத்து, கிடாம்பி யாச்சான் ‘துடுப்பு இருக்கக்க வேகவேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச்செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும்?’ என்றுசொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன் என்றதனால், பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது: இராவணன் லீதையைக் கவர்த்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமேயாதலால் இந்த அங்கபங்கத்தைச் சொல்லுகிற முகத்தால் ஸ்ரீராமலீதைகளின் பிரிவுதான் நினைவுக்கு வரக்கூடியது. ஆகவே, முன்பு இருவருமாய்ப் புறப்பட்டுச்சென்று

ஒருவரையொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே!; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதபிக்கப் பார்த்தமாகுமோவென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

“மூக்கரிந்த விறலோன்” என்று பெருமானை எப்படி சொல்லலாம்? மூக்கரிந்த செயல் இளையபெருமான்தன்றோவெனில்; ஆயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலுமுண்டு. “சூர்ப்பணகாவைச் செவியொழுகு, அவளார்க்க அரிந்தானைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்வாரும். வால்மீகி முனிவர் இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து “ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு:” என்றார்; அதாவது லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமனது வலக்கையாகக் கூறினர்; ஆதலால் சூர்ப்பணகாபங்கத்தைப் பெருமானது செயலாகக் கூறுவது பொருந்து மென்க: தன்கையாலேயன்றோ தண்டித்தது. இராமபிரான் ஏவுதற் கருத்தாவாதலாலும் பொருந்தும்.

வெஞ்சொல் நங்காய் — ‘வெஞ்சொல்’ என்பதை நங்கைக்கு விசேஷண மாக்கியுரைக்கலாம். வெம்மை— விருப்பத்துக்கும் பேராகையாலே, மனோஹரமான பேச்சைப் பேசுகின்ற பெண்ணே! என்றவாறு. அன்றியே, ‘வெஞ்சொல்’ என்பதைத் தனிச்சொல்லாகப் பிரித்து, ‘இதுவெவ்விய சொல்லாக இருக்கின்றது’ என்றுரைப்பாருமுளர்.

பஞ்சிய = ‘பஞ்சு’ என்பது பெயர்ச்சொல்லாயினும் அதை வினைப்பகுதி வடிவமாகக் கொண்டு அதன்மேல் விசுதியேற்றிப் ‘பஞ்சிய’ எனப்பட்டது; ‘கடைக்கணித்தான்’ இத்யாதிப் பிரயோகங்கள்காண்க. செம்பஞ்சுச்சாறு ஊட்டப்பெற்ற மெல்லடி என்றுரைப்பாருமுளர்.

பரக்கழிந்து = ‘பரக்கு அழிந்து’ என்றுபிரித்து, ‘பரக்கு’ என்பதற்கு அடக்கமென்று பொருள்கூறி, ‘அடக்கங்கெட்டு’ என்றுரைப்பர் சிலர். அது நிற்க: கம்பராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்து வாலிவதைப்படலத்தில்—(79) “அரக்கரோரழிவு செய்து கழிவரேலதற்கு வேறோர், குரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூற்றிறுண்டோ? இரக்கமெங்குகுத்தாயென்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா, பரக்கழி யிது நீயுண்டாற் புகழையார் பரிக்கற்பாலா?” என்ற செய்யுளில் ‘பரக்கழி’ என்னும் பதத்தின் பிரயோகம் காண்கிறது. அவ்விடத்து உரையில், “பரக்கழி = பெருநிர்த்தை; பெருந்தீங்குமாம்” என்றிருக்கக் காண்கிறோம். ஆகவே, இங்கே ‘பரக்கழிந்து’ என்பதற்கு— ‘பெரும்பழி விளையப் பெற்று’ என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். நாச்சியார் திருமொழியில் (12-3). “கொந்தள மாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற” என்றவிடத்தில், “பரக்கழிக்கை—பழிவிளைக்கை” என்பது வியாக்கியானம்.

பணை = ‘பண்ணை’ என்பதன் தொகுத்தல்; தடாகம். ‘பணை’ என்றே கொண்டு, மூங்கிற்புதர் என்னவுமாம், ... (ங.)

466 பெரிய திருமொழி—நட்பத்து, எ-திரு. கள்வன்கொல்யானறியேன்.

ஏதவன் தோல்பிறப்பு ? இனையவன் வளையுதி * மன்னர்

தூதுவனையவனுர் சொல்லுவிர் ! சொல்லி ரறியேன் *

மாதவன்தன் துணையாநடந்தாள் தடக்குழ் புறவின *

போதுவண்டாடு செம்மல் புனலாலி புதுவர்கோலோ ? (சு)

அவன் { (என் மகளைக் கொண்டு போன்) அவனுடைய

தோல் பிறப்பு பழைய ஜன்மம்

ஏன் { கூற்றிய ஜன்மமோ ? இடைச் சன்மமோ ? யாது கொல் ?

அறியேன் நானறிகின்றிலேன் ;

இனையவன் குமானாயும்

வளை ஊதி சங்கை ஊதுமவனாயும்

மன்னர் { பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுசென்றவனையுமுள்ள தூதுவன் அவனுடைய

ஊர் ஊரையும்

அறியேன் அறிகின்றிலேன் :

சொல்லுவிர் சொல்லத் தெரிந்தவர்களே !

சொல்லிர் சொல்லுங்கள் ;

(என்மகளோ வென்னில்)

மாதவன் தன் { திருமால் தனக்குத் துணை ஆ { துணையாகப் பெற்று

நடந்தாள் { (அவனோடு கூடச்) சென்றாள் ;

(சென்ற இருவரும்)

தடம் குழ் { தடாகங்கள் சூழ்ந்த புறவின { சோலைகளையுடையதும்

போது பூக்களிலே

வண்டு ஆடு { வண்டுகள் களித்துக் கூத்தாடப் பெற்ற

செம்மல் பெருமைத்தங்கிய

புனல் தீர்த்தங்களை யுடையதுமான

ஆலி திருவாலியிலே

புருவர் { சென்று செருவர்களோ ? கொலோ

* * *—பரகாலதிருத்தாயார் இங்ஙனே தெருவிலேநின்று அலற்றுவதைக் கேட்டு ஓடிவந்த மாதர்களிற் சிலர் ‘அம்மா ! உன் மகளைக்கொண்டுபோனவன் என்ன ஜாதியிற் பிறந்தவன் ? எவ்வூரிலிருந்து வந்தவன் ?’ என்று கேட்க ; நானொன்றுமறியேன் ; “ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனெயொளித்து வளர” என்கிறபடியே, யதுகுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வளர்ந்தவனாவான் ; ஆகையால் அவனை நான் கூற்றியகுலத்தவனென்பேனோ, இடைக்குலத்தவனென்பேனோ ? எனக்குச் சொல்லத்தெரியாது ; நீங்களறிவிர்களாகில் சொல்லுங்கள். அவனுடைய ஊர் எதுவென்று கேட்கிறீர்கள் ; அதுவும் எனக்குத்தெரியாது ; “விண்ணகரம் வெண்கா விரிதிரைநீர் வேங்கடம், மண்ணகரம் மாமாடவேளுக்கை—மண்ணகத்த, தென்குடந்தை தேனார் திருவரங்கர் தென்கோட்டி” என்றும் “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேரம்ல்லை” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஊர்கள் ஒன்றா இரண்டா ? பல்லாயிரமானால் எந்த லூரென்று நான் சொல்லுவேன் ; உங்களால் நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லமுடியுமானால் சொல்லுங்கள். ஆனால், அவனைப்பார்க்கும்போது நான் தெரிந்து கொண்டவை சிலவுண்டு ; பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூது போனவனும் பாரதப்போரில் தனது பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கை வாயிலே

வைத்து ஊதினவனும் இவன்றான் என்று தெரிந்துகொண்டேன். யெனவந புருஷனாயிருப்பதை நேரில் கண்டேன். மற்றைப்படி அவனது ரூபமும் ஊரும் நானறிகின்றிலேன் என்கிறார் முன்னடிகளில். 1. “இன்னாரென்றறியேன் அன்னே ஆழியொடும் பொன்னார் சார்க்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென் றறியேன்” என்று மகள் சொல்லுவதுபோலவே தாயும் சொல்லுகிற அழகு காண்மின். ‘அவனுடைய பிறப்பும் ஊரும் அறியேன்’ என்று சொல்லுகிற விதன் கருத்து யாதெனில்; “சுஜாயபிரொநா ஸஹுயா விஜாயதெ” என்றும் 2. “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலவகைப்பட்ட பிறன்களிலும் பிறந்தவனாயும், 3. “கரந் தெங்கும் பரந்துளன்” என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாபியாயு முள்ளவன் என் மகளைக் கொண்டுபோனா னென்பதாம்.

அப்பெருமான் வந்து தன்மகளை யழைக்கும்போது ‘திருவாலிக்குப் போவோம், வா’ என்று சொன்னசொல்மாத்திரம் தாயின் செவியிலே விழந் தமையால் இருவருமாகத் திருவாலிக்குச் செல்லுகின்றனர் என்பதையறிந்து பின்னடிகள் பேசுகின்றனர். உத்தேசித்த திருவாலிக்கே சென்றிருப்பார்களோ? அன்றி, ஒருவர்க்கொருவர் மயங்கி வேறு எங்கேனும் புக்கிருப்பார்களோ வென்கிறார்.

மாதவன்தன் துணையா நடந்தாள்—என்மகள் தனியே புறப்பட்டுச்சென் றிருப்பளாகில் கவலைப்படவேமாட்டேன்; வழியே சென்று வயலாலியிற் சேர்ந்தே விடுவன்; மாதவனைத் துணையாகக்கொண்டு நடந்தாளாகையாலே அவனும் இவள் மயங்கி, இவளால் அவன் மயங்கி ஆக இருவருடைய மயக்கத் தாலும் என்ன அபாயம் விளைந்திருக்குமோவென்று கவலைகொள்கின்றே னென்றாளாயிற்று. ஆறு நீந்தவேண்டிவார் கருங்கல்லை மடியிலே கட்டிக்கொண்டு இழிவதுபோலன்றோ வழிநடக்கவேண்டிவார் மாதவனைத் துணைகொண்டு புறப் படுவது—என்பது உள்ளுறையுங்கருத்து. மாதவன்—திருமகள் கொழுநன் என்றபடி. 4 “சுவையன் திருவின்மணுளன்” என்கிறபடியே பிராட்டி பக்க லிலே ராலிக்யம் சிகழித்துக்கொண்டவனாகையாலே அவனோடு வழிநடக்கமுடியுமோ? அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு இன்ப வார்த்தையிலும் மதிக்கெட்டு மூர்ச்சிக்க வேண்டியதாகுமன்றோ என்றவாறு. செம்மல்-பெருமை, கிறப்பு. (ச)

தாயேனையென் றிரங்காள் தடந்தோளி தனக்கமைந்த *

மாயனை மாதவனை மதித்தென்னை யகன்றவிவள் *

வேயனதோள் விசிழிப் பேடையன்ன மெனநடந்து *

போயின பூங்கோடியாள் புனலாலி புதுவர்கோலோ ?

(ரு)

1. பெரிய திருமொழி 10—10—9.	2. திருவிருத்தம்—1.
3. திருவாய்மொழி 1—1—10.	4. திருவாய்மொழி 1—9—1.

தட தோளி	{ பெரிய தோள்களையுடைய	வேய் அன	{ மூங்கில்போன்ற தோள்களை
இவன்	{ என்மகள்	தோள் விசிறி	{ வீசிக்கொண்டு
எனை	என் விஷயத்தில்	பெடை	{ அன்னப் பேடைபோல்
தாய் என்று	{ பெற்றதாய் என்றும் இரக்கம்	அன்னம் என	{ அன்னப் பேடைபோல்
இரங்கான்	{ கொள்ளவில்லை;	நடந்து	{ நடந்து சென்ற
தனக்கு	{ தனக்குத் தருந்த	பேயின	{
அமைந்த	{	பூ கொடியான்	{ அழகிய கொடிபோன்ற
மாயனை	{ ஆச்சரியமான திருமலை		{ என்மகளும் (அவனும்)
மாதவனை	{	புனல் ஆலி	{ நீர்வளம் மிகுந்த
மதித்து	{ கொண்டாடிக்கொண்டு		{ திருவாலியிலே
என்னை	{ என்னை விட்டு	புகுவர்	{ சென்று சேருவார்களோ?
அகன்ற	{ நீங்கினவளாய்	கொலோ	{

* * *—1. “ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால், திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்” என்றாற் போலே பெற்றதாய் வயிறெரியக்கூடுமென்பது என்மகளுக்குத் தெரியாமையிலலை; தெரிந்தும், ‘அப்படித்தான் வயிறெரியட்டிமே; நமக்கு என்ன கெடுதி’ என்று ஈரமற்றநெஞ்சினளாய் அகன்று போய்விட்டாள்; நம்மைப்பெற்று வளர்த்த தாய் நம்மைப்பிரிந்து பரிதாபமுறுதபடி நாம் நடந்துகொள்ள வேணுமேயென்று சிறிதும் இரக்கங்கொண்டாளில்லை: தன்னைவந்து அழைத்தவன் ஆச்சரியமான குணங்களோடும் சக்தியோடும் கூடினவன் என்றும், பெரிய பிராட்டியாரிடத்தில் பழகி ராவிட்பத்தில் கைதேர்த்தவனென்றும் அவனுடைய பெருமையை மதித்து உடன்சென்றாளே யொழிய, நான் வருந்துவேனென்பதைச் சிறிதும் நினைத்திலள். அவள் புறப்பட்டு நடந்துசென்ற போதையழகை நினைக்க நினைக்க என் வயிறெறரிச்சல் ஆறவில்லை; மிகவும் உல்லாஸமாக நடப்பவன்போலத் தோள்களை வீசிக்கொண்டு, ‘அன்னப்பேடைதான் நடந்து செல்லுகின்றதோ’ என்னலாம்படியாகச் சென்ற அழகை என்சொல்லுவேன். என்னை வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டுப் போனாலும் போகட்டும்; சேரவேண்டுமிடத்தில் சுகமாகச் சென்று சேர்ந்தாளாகிலும் ஸந்தோஷமே; தனக்கமைந்த மாயவனை மாதவனைப் பின் செல்லுகின்றாளாகையாலே பரஸ்பரம் மயங்கி வழி தப்புலர்களோ வென்று கவலைப்படுகின்றேனென்றாளாயிற்று.

‘என்னை’ என்பது ‘எனை’ என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது. .... (ரு)

என்துணையென் நெடுத்தேற் கிறையேனு மிரங்கிற்றிலள் *

துன்துணையாய் வெந்தன் தனிமைக்கு மிரங்கிற்றிலள் *

வன்துணை வானவர்க்காய் வரம்செற் றாங்கத்துறையும் *

இன்துணைவ னோடும்போய் எழிலாலி புதுவர்கோலோ ?

(சு)

(என் மகளானவள்)

என் துணை { இவள் நமக்கு உதவியா
என்று { யிருப்பள்' என்றுவளர்த்து
எடுத்தேற்கு { வந்த என் விஷயத்தில்

இறையேனும் கொஞ்சமாகிலும்

இரங்கிற் { இரக்கங்கொண்டாளில்லை ;
நிலள் }

தன் துணை { (இதவரையில்) தனக்கு
ஆய என் தன் { உதவியாயிருந்த நான்
தனிமைக்கும் { தனியே யிருப்பதற்
காகவும்

இரங்கிற் { இரக்கங் கொண்டாளில்லை ;
நிலள் }

வானவர்க்கு தேவர்களுக்கு

வன் துணை {
ஆய் } சிறந்த துணையாய்

(இலங்கைக்குச் சென்று)

வரம் சென்று { (ராவணாதிகளின்) வர
பலத்தை அடக்கி

(அந்த விடாய் தீர)

அரங்கத்து { கோயிலிலே கணவளர்
உறையும் { தருளுகிற

இன் துணைவ { நல்ல துணைவனான திருமா
னோடும்போய் { லோடே சென்று

(இருவரும்)

எழில் ஆவி புருவர்கொலோ—.

* * *—உலகத்தில் மக்களைப்பெற்றுவளர்ப்பது ஏதுக்காக? நாம் தளர்ந் திருக்கும் காலத்திலே நமக்குத் துணையாவரென்றே. அப்படியிருக்கவும், என் மகள் எனது ஆர்த்தியைக் கணிசியாமலும், பெற்றுவளர்த்த தாயைத் தனிப்பட விட்டுப்போகிறோமேயென்று விசாரப்படாமலும் விட்டொழிந்தாள். அவளோ பெரிய துணைவனைப் பிடித்துக்கொண்டாள்; ஆச்ரிதர்கட்காகத் தன் உடம்பை அம்புகட்டு இரையாக்கிக் காரியம் செய்யுமவன் என்று அவன் திறத்திலே யீடுபட்டு உடன் சென்றான்; திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கணவளர்ந் தருளும் பெருமான் வந்து அழைத்தால் போகாதிருக்கலாமோ வென்றும்; இவனையன்றோ நமக்கு இனிய துணைவனென்றும் நினைத்துச் சென்று விட் டாள்; செல்லிற்செல்லுக: இருவரும் வழியே சென்று வயலாலியிற் சேர்ந் திருக்கவேணுமே; அப்படி சேர்ந்திருப்பார்களோ, சேராதிருப்பார்களோ வென்று கவலைப்படுகின்றாள்.

வரம் சென்று=இராவணன் நெடுநாள் தவம்புரிந்து வலியவரங்கள் பெற் றிருந்ததனால் 'நமக்கு அழிவில்லை' என்று செருக்குக்கொண்டு மனம்போனபடி செய்து திரிந்தான்; அப்படிப்பட்டவனைத் தண்டிக்கவேண்டி அவன் பெற் றிருந்த வரத்தில் அகப்படாத மானிடவடிவமெடுத்துவந்து கொன்றொழித்த தனால் 'வரஞ் சென்று' எனப்பட்டது; பெற்றவரம் பாழாம்படியாக என்கை. (சு)

அன்னையு மத்தனுமென் றடியோமுகக் கிரங்கிற்றிலள் *

பின்னைதன் காதலன்தன் பேருந்தோள்நலம் பேணிள்ளால் *

மின்னையும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்கு மிடையாளந்ந்து *

புன்னையு மன்னமுஞ்சூழ் புனலாலி புருவர்கொலோ ?

(எ)

மின்னையும் மின்னற்கொடியையும்
வஞ்சியையும் வஞ்சிக்கொடியையும்
வென்று தோற்கடித்து
இலங்கும் { (மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக)
விளங்காநின்ற
இடையான் { இடையை யுடையாளான
என் மகள்,
அன்னையும் } தாய் தகப்பனென்று கூட
அத்தனும் } என்று
அடியோ முக்கு } எங்கள் விஷயத்தில்
இரங்கிற் } தயையபண்ணினுளில்லை;
நிலன் }
பின்னைதன் { பின்னை மனாளான
காதலன் தன் } திருமாலினது

பெரு தோள் { பெருமை தங்கிய தோள்
நலம் } களோடே அணைந்து
பேணினன் { பெறும் ஸுகத்தையே
விரும்பினவளாய்
நடந்து { (அவனோடு கூட)
நடந்து செல்ல,
(அவ்விருவரும்)
புன்னையும் { புன்னைப் பொழிலும்
அன்னமும் } அன்னப் பறவைகளும்
சூழ் } சூழ்ந்த
புனல் நீர்வளம் பொருந்திய
ஆலி திருவாலியிலே
புகுவர் } சென்று சேருவார்களோ? .
கொலோ }

* * *—போகிறவன் தாய்தந்தையரிடத்து ஒரு வாய்ச்சொல் சொல்லி விட்டுப்போகலாமே; அதுவுஞ் செய்திலன்; தனக்குத் தாய் ஒருத்தி, தந்தையொருவன் இருப்பதாகவே நெஞ்சில் கொண்டிலன். எங்களை இவ்வளவு அலக்கியஞ்செய்துவிட்டுப் போவதற்குக் காரணமுண்டு; நப்பின்னைப்பிராட்டியைக்கைப்பிடித்த பெருமானுனை நேரேவந்து அழைத்தமையால் அவனுடைய தோளழகிலே தோய்ந்து எம்மை மறந்தான். 1. “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே” என்று உலகங்கட்கெல்லாம் தாய்தந்தையானவனுடைய தோளோடே அணையப் பெறில் பிராகிருதர்களான தாய்தந்தையர் நமக்கு ஏதுக்கு? என்று அலக்கியஞ் செய்தனர் போலும்; செய்திடுக; அவள்தான் நடந்து செல்லக்கூடியவளோ? மின்னல், வஞ்சிக்கொடி என்னுமவற்றிற் காட்டிலும் துட்பமான இடையை யுடையவன் நடந்து செல்லத்தகுந்தவளன்றே. (அழைத்துக்கொண்டு போகிறவன் பெரியதிருவடியின் மேலே வைத்துக்கொண்டு போகலாகாதோ? என்பது உள்ளுறை.) நடந்துபோனாலும் போகட்டும்; இருவராய்ச் செல்லுகிற விவர்கள் உத்தேசித்த இடத்திற்சென்று சேர்ந்திருப்பார்களா? என்கிறான்.

“அடியோமுக்கு” என்றது—தேவதேவ திவ்ய மஹிஷியாகப்பெற்ற பெருமேன்மையில் ஈடுபட்டதனாலென்க.

புன்னையு மன்னமுஞ் சூழ் புனலாலி—ஊர்வெளியே சோலைவாய்ப்பையும் நீர்வாய்ப்பையும் நோக்கி அங்கே கால்தாழ்ந்து மயங்கிக்கிடந்து ஏதேனும் அபாயத்துக்கு இலக்காகாதே கண்ணை மூடிக்கொண்டு உள்ளேபோய்ச்சேர வேணுமே யென்கிறாள்போலும்.

.... (எ)

முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமுகமும் பேசுகின்ற *
 சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதைதன்னை *
 பெற்றிலேன் முற்றிழையைப் பிறப்பிலிபின்னை நடந்து *
 மற்றெல்லாம் கைதொழப்போய் வயலாலி புருவர்கோலோ ? (அ)

முற்றிலும் { (வினாயாட்டுக் கருவியான)
 சிறுமுறத்தையும்
 பைங்கிளியும் பச்சைக் கிளியையும்
 பந்தும் பந்தையும்
 ஊசலும் ஊஞ்சலையும்
 சிற்றில் { சிறிய கூட்டிலிருந்து
 பேசுகின்ற { பேசுகிற
 மென் பூவையும் { மெல்லிய நாகணவாய்ப்
 பூவையும் { பறவையையும்
 விட்டு { விட்டிட்டு வெளியேறின
 அகன்ற {
 செழுகோதை { அழகிய பூமால்
 தன்னை { போன்றவனும்

முற்று இழையை { கிறைந்த ஆபரணங்களை
 யணிந்தவருமான
 என் மகளை
 பெற்றிலேன் { நான் கண்ணால்
 காணப்பெற்றிலேன் ;
 மற்றெல்லாம் { எல்லோருங் கண்டு
 கைதொழ { வேலிக்கும்படியாக
 பிறப்பு இலி { நித்யனான எம்பெருமான்
 பின்னை { பின்னை நடந்துசென்று
 நடந்து போய் {
 (இருவரும்)
 வயல் ஆலி புருவர்கோலோ—.

* * *—என்மகள் பருவம் முற்றினவளல்லள்; நேற்றுவரையில் வினாயாட்டுக் கருவிகளான முற்றில், கிளி, பந்து, ஊசல், பூவைப்பட்டி முதலியவற்றை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாதிருந்தவள். இப்படிப்பட்டவள் இன்புறமில் வினாயாட்டுடையானான பெருமான் வந்தழைத்தவாறே தனது வினாயாட்டுக் கருவிகளையெல்லாம் விட்டொழிந்து அவனோடு வினாயாடுவதையே தனக்குப் பாரதமாகக்கொண்டு உடன் சென்று விட்டாள். இருவருமாய்ச்செல்லும்போது வழியிடையே மஹோத்ஸவமாகவன்றோ நிகழப்போகிறது; இருவரையும் நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிடாதார் ஒருவரேனுமிருப்பரோ? பாஷியனாகிய நானொருத்தியேயன்றோ இழந்தவள்; மற்றையோர் இழக்கமாட்டார்களே; அனைவரும் கைதொழச் செல்லுமிவர்கள் பாங்காக வயலாலியிற்சென்று சேரவேணுமே யென்கிறாள்.

முற்றில்—சிறுமுறம்; சிறு பெண்கள் வினாயாட்டாகச் சிற்றிலிழைப்பதற்கு மணல்கொழிக்கும் கருவி இது; ‘முச்சல்’ என்று உலகவழக்குச்சொல். சிறு+இல், சிற்றில். பறவை வலிக்கும் சிறிய கூட்டைச் சொல்லுகிறது இங்கு. செழுங்கோதை தன்னை—‘கோதை’ என்று பூமாலைக்குப் பெயர்; பூமாலேபோல் ஸுகுமாரமான தன்மைவாய்ந்தவள்; நெஞ்சைக்கவருமவள் என்கை.

“மற்றெல்லாங் கைதொழப் போய்” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங்காண்மின்—“தாயான குற்றத்தாலே எனக்கு ஒருத்திக்கு மிறே தொழுவொண்ணாதது; அல்லாதார்க்கெல்லாம் தொழுது பின்னை போக

472 பெரிய திருமொழி—ஈ—பத்து, எ—திரு. கள்வன்கொல்யானறியேன்.

லாமிதே.” என்று. ‘மற்றெல்லாரும்’ என்னுமல் ‘மற்றெல்லாம்’ என்கையாலே, அஃறிணைப்பொருள்களோடு உயர்திணைப்பொருள்களோடு வாசியற ஸகலமும் தொழுமென்றவாறு. ... .. (அ)

காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப் பாவையொப்பாள் *
பாவியேன் பெற்றமையால் பனைத்தோளி பரக்கழிந்து *
தூவிசே ரன்னமன்ன நடையாள் நெடோலோடும்போய் *
வாவியந் தண்பனைகுழ வயலாலி புதுவர்கோலோ ? (க)

காவி அம் கண்ணி	{ நீலோற்பலமலர் போன்று அழகிய கண்களை யுடையவனும்,	பாவியேன் பெற்ற மையால்	{ பாவியான என்னுடைய வயிற்றிற் பிறந்த குற்றத்தினால்
எண்ணில் கடி மா மலர் பாவை ஒப்பாள்	{ ஆலோசிக்குமிடத்தில், பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒப்பாகச் சொல்லத் தகுந்தவனும்	பரக்கழிந்து நெடு மாலொடும் போய்	{ பெரும்பழிக்கு இலக்காகி ஸ்ரீவேச்வரனோடு கூடச்சென்று
தூவி சேர் அன்னம் அன்ன நடையாள்	{ இறகையுடைய அன்னப்பேடையின் நடைபோன்ற நடையையுடையவனும்	(இருவரும்)	
பனை தோளி	{ மூங்கில் போன்ற தோள் களையுடையனான என்மகள்	வாவி அம் தண் பனை சூழ்	{ நடைவாலிகளும் அழகிய குளிரந்த தடாகங்களும் சூழ்ந்த
		வயல் ஆலி புதுவர்கோலோ—.	

* * *—என்மகளை என்மகளாக நினைத்திரேன்மின் ; ஸாக்ஷாத் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒத்தவளாக நினைத்திருங்கள் என்கிறாள் முதலடியால். 1. “பிண்ணைகொல் நிலமாமகன்கொல் திருமகன்கொல் பிறந்திட்டாள்” என்பது நம்மாழ்வார் திருத்தாய் பாசரம் ; இத்திருத்தாய் “கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்” என்கிறாள் ; “கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீனா முத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்” என்பது ஸ்ரீவசநபூஷணம்: வந்தேறியான அஜ்ஞாநம் முதலிய தோஷங்கள் கழிந்து விட்டால் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வந்துவிடும் என்பது இதன் கருத்து. எம் பெருமானொருவனுக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கை, அவனொருவனையே சரணமாகப் பற்றியிருக்கை, அவனொருவனையே போக்யமாகக் கொண்டிருக்கை, அவனொருவனாலேயே தான் நிர்வஹிக்கத் தகுந்திருக்கை, ஸம்ஸ்லேஷத்தில் ஆறியிருக்கை, விஸ்லேஷத்தில் ஆறியிராமை என்னுயிர்வாறுபடிகளாலே அவித்யாதி தோஷங்கள் மிச்சமின்றிக் கழிந்து பரிசுத்தமாகப்பெற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இந்த ஆறுபடிகளாலும் நிறைந்துள்ள பிராட்டியோடு ஸாம்யம் இயற்கையாகவே உண்டாயிருக்குமன்றே.

பாவியேன் பெற்றமையால்=இவள் திருப்பாற்கடலிலாவது தாமரைமலரி லாவது பிறந்திருப்பாளாகில் அவன் திருமார்பை விட்டுப் பிரியாதே இருந்

திருக்கக்கடும் ; அங்ஙனன்றியே பாவியேனான என்வயிற்றிலே வந்து பிறந்தன ளாதலால் “தந்தையுந்தாயு முற்றாரும்நிற்கத் தனிவழிபோயினான்” என்று நால்வர்வாயிலே பழிச்சொல் புறப்படும்படியாகப் போகநேர்ந்தது இவனுக்கு என்கிறான்.

இப்படி; வீதாபிராட்டி சக்ரவர்த்தி திருமகனுருடனே சென்றதுபோலே இருவராய்ச் சென்றவிவர்கள் திருவாலித்திருப்பதியினுள்ளே சென்று சேர்ந் திருப்பர்களோ, அல்லது ஊர்ப்புறத்தே வாகித்தடக்கனிலே ரமித்து மயங்கிக் கிடப்பர்களோ வென்கிறது பின்னடிகளில்.

பரக்கழிந்து=மூன்றும்பாட்டினுரை காண்க. வாலி—‘வாபி’ என்றும் வட சொல் விகாரம். ... .. (க)

தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெமோல்துணையா *
போயின பூங்கொடியாள் புனலாலி புதுவரென்று *
காய்சின வேற்கலிய னெலிசெய் தமிழ்மலைபத்தும் *
மேவிய நெஞ்சடையார் தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. (க0)

தாய் தாயானவன்

நின்று மனம் } வயிறெரியா நிற்க
இரங்க }

தனியே { தாயினிடம் சொல்லாமல்
தன் இஷ்டப்படியே

நெடு மால் { ஸர்வேச்வரனைத்
துணை ஆ { துணையாகக்கொண்டு

போயின புறப்பட்டுப்போன

பூ கொடியாள் { அழகிய கொடிபோன்ற
என்மகளும் (அவனும்
ஆகிய இருவரும்)

புனல் ஆலி { நீர்வளம் மிக்க திருவாலி
புருவர் என்று { யிலே சென்று சேர்ந்
திருப்பர்களோ என்று
சிந்தைப்படுவதாக

காய் சினம் { எதிரிகளைத் தபிக்கச்
செய்கின்றகோபத்தை
வேல் கலியன் { யும்வேலையுமுடையாரான
திருமங்கையாழ்வார்

ஒலிசெய் அருளிச்செய்த

தமிழ் மலை { இத்தமிழ்ப் பாமலை
பத்தும் { பத்தையும்

மேவிய { (கற்க) விரும்பும்
நெஞ்சு { மனமுடையவர்க்கு
உடையார் }

விண் உலகு பாம்பதம்

தஞ்சம் ஆவது பார்ப்யபூமியாம்.

* * *—“நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பணிசோர,
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட்டு அழகழிந்தாலொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற்
ருளோ” என்றாற்போலே தாய் வயிறெரிந்து சொல்லும்படியாக விட்டுப்பிரிந்து
வயலாலிமணவாளன் பின்னே நடந்துசென்ற பரகாலநாயகியைப்பற்றிக் கவலைப்
பட்டுப்பேசின இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் விண்ணுலகத்தே நித்யாநு
பவம் பண்ணப்பெறுவார்களென்றவாறு.

“நெமோல் துணையா” என்னுந்நிற்க, “தனியே” என்றது—பிறந்தகத்து
உறவுமுறையாருடனே புக்கம் போகவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அங்
நுனம் போகாமல் என்றபடி. புதுவரென்று=புருவர்கொலோவென்று. ஈற்றடி.

யில், “மேவிய நெஞ்சுடையார்க்கு” என்றும் பாடமுண்டென்ப. “தஞ்சமாவது விண்ணுலகே” என்றவிடத்து வியாக்கியானம்—“தனிவழியே போனானென்று தாயார் பயப்பட்டுப் போகவேண்டா ; ஆதிவாழிக கணத்தோடே தானே வழி காட்டிக் கொடுபோம்.” .... (க0)

அடிவரவு:—எவ்வன் பண்டு அஞ்சுவன் எவ்வன் தாய் என்னுணை அன்னையும் முற்றிலும் காவி தாய்மனம் நந்தா.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும் பத்து—எட்டாந்திருமொழி,
நந்தாவிளக்கே.

அவதாரிகை:—இது முதலாகத் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் பதினெண் றையும் ஒவ்வொரு திருமொழியிலே ஒவ்வொரு திருப்பதியாக மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். திருநாங்கூரென்பது பெரிய சேஷத்ரம்; “நாங்கை நாலாயிரம்” என்ற பழமொழியின்படி நாலாயிரங்குடிகள் வாழ்ந்த சேஷத்ரமாதலால் அவ ரவர்கட்கு அணித்தாக எம்பெருமான் பதினெரிடங்களில் ஸந்நிதி பண்ண லாயிற்று. அவற்றுள், திருமணிமாடக்கோயிலென்னுந் திருப்பதியை மங்களா சாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி.

நந்தாவிளக்கே ! அளத்தற்கரியாய் !

நரநாரணனே ! கருமாமுகில்போ

லெந்தாய் ! *எமக்கே யருளாயெனநின்

றிமையோர்பரவுமிடம் *எத்திசையும்

கந்தாரமந்தே னிசைபாடமாடே

களிவண்மேழற்ற நிழல்துதைந்து *

மந்தாரரின்று மணமல்குநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(க)

நந்தா விளக்கே { ‘நித்யமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாச மான ரூபத்தை ஸ்வ ரூபமாகவுடையவனே !
அளத்தற்கு அரியாய் { அளவிட முடியாதவனே !
நரநாரணனே { நரநாராயணவந்தாரம் செய்தருளினவனே !

கருமா முகில் { கறுத்துப் பெருத்த மேகம் போல் எந்தாய் { போன்ற எம்பெருமானே !
எமக்கே { எங்களுக்கே அருள் செய்ய அருளாய் { வேணும்’ என்று என { சொல்லி

இமையோர்	தேவர்கள் இந்நிலத்தில்வந்து	மீழ்ந்து	ஆலாபனைபண்ணவும்
நின்று பரவும்	நின்று துதிசெய்யுமிட	மந்தாரம்	பரிஜாதமரங்கள்
இடம்	மானதும்,	நீழல்	
அம் தேன்	அழகிய தேன்சாதி வண்டுகள்	துணைந்து	நீழல்தர நெருங்கி நின்று
எத்திசையும்	எல்லாவிடங்களிலும்	நின்று	
கந்தாரம்	தேவகாந்தாரி ராகம்	மணம் மல்கும்	பரிமளம் நிறைந்திருக்கப்
இசை பாட	பாடவும்		பெற்றதுமரண
களி வண்டு	களிவண்டு சாதுயிற்பிறந்த	நாகூர்	நிருநாகூரிலுள்ள
	வண்டுகள்	மணிமாடக்	மணிமாடக் கோயிலென்னுந்
மாடே	பக்கங்களில்	கோயில்	திருப்பதியை
		என் மனை!	வணங்கு—.

* * *—பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வந்து திரண்டு பலபடியாகத் தோத் திரங்கள் பண்ணி, ‘எனக்கே அருள்செய்யவேணும், எனக்கே அருள்செய்ய வேணும்’ என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பிரார்த்திக்குமாறு காட்சி தந்தருளுமிடமான மணிமாடக்கோயிலே மனமே! வணங்கு என்பதாம்.

நந்தாவிளக்கே!—ஒருநாளும் அணையாத விளக்கே! என்கை; (நந்துதல்— அழிதல்.) ஒளியினாலே விளங்கும்பொருள் விளக்கு எனப்படும்; அதுபோல எம்பெருமான் நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாந்ததைக் குணமாகவுடைய னாயும் அப்படிப்பட்ட ஞானமே ஸ்வரூபமாகவுள்ளவனுய் மிருப்பதுபற்றி நந்தா விளக்கு எனப்பட்டான். 1. “வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு” என்றும் 2. “மிக்கஞானமூர்த்தியாய் வேதவிளக்கு” என்றும் எம் பெருமானே விளக்காகச் சொல்லியிருக்குமிடங்கள் பலகாண்க. உலகத்திலுள்ள ஸாமான்யமான விளக்கைவிட இந்த விளக்குக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்கனே பென்னில்; உலகத்திலே நாம் விளக்கைக் காணவேணுமானால் வேறொரு விளக் கின் உதவியைக்கொண்டு காணவேண்டா; அதன் ஒளியைக்கொண்டே அதனைக் காண்கிறோம். எம்பெருமானாகிற இந்த நந்தாவிளக்கைக் காணவேண்டில் வேறொருவிளக்கின் உதவி இன்றியமையாதது: 3. “ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றி னேன்” என்றும், 4. “உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஞானவிளக்கேற்றிக் காணவேணும். 5. “ஹத—ஹத— வலுவலுவலு விவெகூலீபொ ராமம் பூகீவலிவ காரணிகொ டுடாதி— ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமீவ காரணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே பெருவிளக்காகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டும் காணவேணும்.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4—3—11. 2. திருவாய்மொழி 4—7—10.

3. இரண்டாந்திருவந்தாதி 1. 4. மூன்றாந்திருவந்தாதி.

5. பூரங்கராஜஸ்தவம், உத்தராதகம்—1. அகவருளை அகற்றுதற்கும் ஸத்தாயும் அஸத்தாயுமுள்ளவற்றைப் பகுத்துணர்வதற்கும் பாங்காக எம்பெருமான் விளக்குப்போலே சாஸ்த்ரத்தை அளிக்கின்றனென்கை.

அளத்தற்கு அரியாய்—அளவிடமுடியாதவனே ! என்கை. உலகத்திலுள்ள பொருள்களை மூன்றுவகைகளாலே அளவிடுதலுண்டு ; அதாவது—காலத்தைக் கொண்டும், தேசத்தைக்கொண்டும், வஸ்துவைக்கொண்டும் அளவிடுதல் ; இஃது எம்பெருமானிடத்தில் செய்யவொண்ணாது ; எம்பெருமான் ஒரு காலத்திலிருந்து மற்றொருகாலத்தில் இல்லாதிருந்தால் காலத்தைக்கொண்டு அவனை அளவிடலாம் ; ஸர்வகாலத்திலு முள்ளவனாதலால் காலபரிச்சேத மில்லாதவன். ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றோரிடத்தில் இல்லாதிருந்தால் தேசத்தைக்கொண்டு அளவிடலாம் ; 1. “ பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் ” என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதால் தேசபரிச்சேதமில்லாதவன். ‘ இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்பவன் ’ என்று உவமையிட்டுக்கூற முடியுமானால் வஸ்துவைக்கொண்டு அளவிடலாம். அவனோடொத்த வஸ்து இல்லாமையினால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லாதவன். இதுவே சூ-வியபரிஷேஷ ஈடாஹிதம் [த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யம்] என்று ஸூபாஷ்யாதிகளிற் கூறப் படும். இதுபற்றியே எம்பெருமானுக்கு அநந்தன் என்று திருநாமமாயிற்று. 2. “ ஸத்யம் ஜ்ஞாநநிஷணம் ஸ்ரஹ—ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம ” என்கிற உபரிஷத்வாக்யத்தை “ நந்தாவிளக்கே அளத்தற்கரியாய் ” என்றவளவுக்குப் பொருத்தமாக நிர்வஹிப்பாராம் ஆழ்வான். நந்தா—‘ஸத்யம்’; விளக்கு—‘ஜ்ஞாநம்’; அளத்தற்கரியாய்—‘அநந்தம்’; ‘ப்ரஹ்ம’.

நரநாரணனே—ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளத் தானே சிஷ்யனாயும் ஆசார்யனாயும் செய்தருளின் அவதாரம் : “ நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காஷ்ட விரித்தவன் ” என்பர் மேலும். இவையெல்லாங்கிடக்க, காளமேகத் திருவுருவைக்காட்டித் தங்களை ஆழங்காற்படுத்திக் கொண்டது தோன்ற “ கருமாழகில்போல் எந்தாய் ” எனப்பட்டது. ஆக இவ்விளிகளெல்லாம் இமையோர்களுடையவை. இங்கனே ஸம்போதித்து ‘ எமக்கு அருள்புரிய வேணும், எமக்கு அருள்புரியவேணும் ’ என்று இமையோர் பரவி யேத்துமிடம் நான்கூர் மணிமாடக்கோயில்.

திருநான்கூரின் சோலைவளம் சொல்லப்படுகிறது பின்னடிகளில். வண்டு களிற் பல சாதிகளுண்டு ; தேன்வண்டு, களிவண்டு, சுரும்பு வண்டு என்றிவை போல்வன. ... (க)

முதலைத்தனிமா முரண்தீரவன்று

முதுநீர்த்தடத்துச் செங்கண்வேழமுய்ய *

விதலைத்தலைச்சென் றதற்கேயுதவி

வினேதீர்த்தவம்மானிடம் * விண்ணணவும்

பதலைக்கபோதத் தோளிமாடநெற்றிப்

பவளக்கோழுங்கால பைங்கால்புறவம் *

மதலைத்தலைமேன் பேடைகூடோங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே!

(உ)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்
முது நீர் { அகாதமான நீரையுடைய
தடத்து { பொய்கைக் கரையிலே
முதலை முதலையினுடைய
தனி மா { மிகப் பெரிய துஷ்டத்தனம்
முரண் தீர { தீரும்படியாகவும்
செம் கண் { சிவந்த கண்களையுடைய
வேழம் உய்ய { கஜேந்திராழ்வான்
உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும்
விதலைத்தலை { (அவ்யாஜை) மிகவும் நடுங்கிக்
சென்று { கிடந்த ஸமயத்திலே
எழுந்தருளி
அதற்கே { அந்த யானைக்கு
உதவி { உபகரித்து
வினை தீர்த்த { அதன் இடரை நீக்கின
அம்மான் { பெருமான் எழுந்தருளி
இடம் { யிருக்குமிடமானதும்,—
விண் { விண்ணுலகை அளாவி
அணவும் { யிருப்பனவாய்

பதலை { கலசங்களையும் கபோத
கபோதம் { வொழுங்குகளையு
முடையனவாய்
ஒளி { (இழைத்த ரத்னங்களினால்)
ஒளி பெற்றனவான
மாடம் { மாடமாளிகைகளினுடைய
நெற்றி { முகங்களிலே,
பவளம் { அழகிய பவழத்தான்
கொழு கால { போன்ற
பைங்கால் { பசுமையான காலையுடைய
புறவம் { புற
மதலைத்தலை { கொடுங்கையின் மேலுள்ள
மென் பெடை { மெல்லிய பேடையுடனே
கூடம் { கலவிசெய்யப் பெற்ற
நாகூர் { திருநாகூரிலே
மணிமாடக்கோயில் { என் மனனே! வணங்கு.

* * *—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத்தொலைத்த பெருமான் மணிமாடக்கோயிலில் ஸந்திதிபண்ணியிராநின்றான்; நெஞ்சே! அங்குச் சென்று அநுபவிக்கப்பாராய் என்கிறார். அப்பொய்கையில் நாடோறும் எத்தனையோ ஆனைகள் தண்ணீர் குடிக்கவந்து இறங்குவதுண்டு; பகவத் விஷயமே அறியாமல், கேவலம் தேஹபோஷணமே தொழிலாய்த்திரியும் அந்த யானைகளுக்கு யாதொரு துன்பமும் இம்முதலை உண்டாக்கிறதில்லை; எம்பெருமானை நாடோறும் தாமரைப்பூவால் ஆராதிப்பதையே நியமமாகக்கொண்டு பூப்பறிக்க ஆவலுடன் வந்திழிந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கே துன்பம் விளைவித்ததனால் “முதலைத் தனி மா முரண்” என்றார். பகவத்பக்தர்களையே ஹிம்வரிக்க வேணுமென்றிருந்த துஷ்டத்தனம்.

செங்கண்வேழம்=யானையின் கண்களுக்குச் செம்மை இயற்கையன்று; துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்கள் சிவந்தபடி.

விதலைத்தலைச்சென்று=‘விதலை’ என்று நடுக்கத்துக்குப் பெயர்; ‘நாம் கஷ்டப்பட்டுப் பறித்த பூ எம்பெருமானுடைய அர்ச்சனைக்கு உதவாமற் போகிறதோ!’ என்று அஞ்சி நடுங்கியிருந்தகாலத்தில் என்கை. விதலை என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள்கூறுவதுண்டு; வடமொழியில், ‘வி’ என்னுஞ்சொல் பக்ஷியென்னும் பொருளது; பக்ஷிகளில் தலைவனுன கருடனை ‘விதலை’ என்கிறது; விதலைத்தலை—கருடன்மேலே.

[விண்ணணவு மித்யாதி.] நகரச்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது; திருநாகூரில் மாடமாளிகைகள் விண்ணுலகைகளும் ஒங்கியிருக்கின்றன; அவற்றில் புறக்கள்

உல்லாஸமாகக் கலந்திருக்கின்றன—என்கிறது. பதிலையாவது—துனியில் ஸ்தாபிக்கப்படும் கும்பங்கள். ‘கபோதம்’ என்ற வடசொல் மாடப்புருவுக்கு வாசகமாயினும், அப்புருக்கள் தங்கி வாழுமிடமாகிய ஸந்நிவேசத்தையும் தமிழில் கபோதமென்றும் கபோதையென்றும் கபோதியென்றும் வ்யவஹரிப்பதுண்டு. கட்டிடத்தின் ஓர் பகுதி.

“மதலைத்தலை-பிள்ளைத் தூண்களின் தலையிலே” என்பது வியாக்கியானம் அதுதான் கொடுங்கை என்னலாம். .... (2)

கோலைப்புண்டலைக்குன்ற மோன்றுய்வன்று

கோமோமுதலைக் கிடர்செய்து *கோங்கா

ரிலைப்புண்டரீகத் தவளின்பமன்போ

டணைந்திட்டவம்மானிடம் * ஆளரியால்

அலைப்புண்டயானை மருப்புமகிலும்

அணிமுத்தும் வெண்சாமரையோடு* பொன்னி

மலைபண்டமண்டத் திரையுந்துநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(ந)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,
கோலை புண் { கொலைத்தொழில் செய்ய
தலை ஒன்று { வல்லதும் புண்பட்ட
குன்றம் உய்ய { தலையையுடையதும் மலை
போன்றதுமான ஒரு
யானை உஜ்ஜிவிக்கும்
படியாக

கொடு மா { கொடுமையிற் சிறந்த
முதலைக்கு { முதலைக்கு
இடர் செய்து துன்பமுண்டாக்கி
(இந்த ஸந்தோஷத்தினால்)

கொங்கு ஆர் { பரிமளம் நிரம்பிய இலைகளை
இலை புண்ட { யுடைய தாமரைப்பூவிற
ரீகத்தவன் { பிறந்தவளான பிராட்டி
இன்பம் { யின் சேர்த்தியின்பத்தை
அன்போடு { அன்புடன் அபுபவிக்கப்
அணைந்திட்ட { பெற்ற

அம்மான் இடம்—;

பொன்னி காவேரியானது,
ஆள் அரியால் வீரச்சிங்கங்களாலே
அலைப்புண்ட ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
யானை யானைகளினுடைய
மருப்பும் தந்தங்களையும்
அகிலும் அகிலமரங்களையும்
அணி முத்தும் அழகிய முத்துக்களையும்
வெண் { வெளுத்த சாமரங்களையும்
சாமரையோடு }
மலை பண்டம் { மலையில் விளையக்கூடிய
அண்ட { மற்றும் பலவஸ்துக்
களை யுமெல்லாம்
திரை அலைகளாலே
உந்து { தள்ளிக்கொண்டு பெருகப்
பெற்ற

நாங்கூர் * * * வணங்கு—.

* * *—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத்தீர்த்தது மாதிரம் கீழ்ப் பாட்டிற் சொல்லிற்று; அவ்வளவில் ஆழ்வார் த்ருப்திபெறுவரோ; எம்பெருமான் ஆசரிதவிரோதிகளைக் களைந்தொழித்தால் அந்த ஸந்தோஷத்திற்குப் போக்குவீடாகப் பிராட்டி பஹுமானம் பண்ணுவதொன்றுண்டு; அதாவது திருமுலைத்தடங்களாலே அணையவழுக்கிக் கட்டுதல். ஸ்ரீராமபிரான் கரதூஷ

ஹைதிகளைக்கொன்றொழித்து மீண்டபோது இப்படிப்பட்ட வெகுமதியைப் பிராட்டி செய்தமை ஸ்ரீராமாயணத்தில் விளங்குமே; “தஞ்ஜலாஸகூஹனாரம் ஷிஷாணாம் ஸுஸாவஹம் வலுவஹுஷா வெவெஷீ ஹதாரம் வரிஷஹஜை = தம்நுஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம்—பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜை.” என்னுந்நிறந்து. அப்படியே, ஸ்ரீகஜேந்தர விரோதியான முதலையைத்துணித்துச் சென்றபின்பு பிராட்டி செய்த ஸத்காரத்தை ரிஷிகள் சொல்லாதொழிந்தாலும் அக்குறைதீர ஆழ்வார் தாமருளிச்செய்கிறார்—“கோமோ முதலைக்கு இடர் செய்து புண்டரீகத் தவளினப் மன்போடணைந்திட்ட வம்மான்” என்கிறார்.

கோலைப்புண் தலைக்குன்றம் = ‘குன்றம்’ என்றது உவமவாகுபெயரால் யானையை உணர்த்தும்; யானைக்குக் கொலைத்தொழில் நிகழ்த்துவதும், மாவட்டியின் குத்தலினால் புண் ஆறுதலையை யுடைத்தாயிருத்தலும் சாதியில்பென்று கொண்டு இவ்விசேஷணங்களிடப்பட்டன.

திருநாங்கூரில் காவிரியாறு நேரே பெருகுகின்றதில்லையாயினும் காவிரிக்கால் களின் பெருக்கு சுற்றுப்பிரதேசங்களி லுள்ளதுபற்றி ‘போன்னி...திரையுந்து நாங்கூர்’ எனப்பட்டது. ஆளரியால் = ஆண்மைத்தனம் [பெளருஷம்] நிரம்பிய சிங்கங்களினால் என்கை. மலை முகட்டினின்று பெருகும் பெரிய ஆற்றுப்பெருக்குக்களில் யானைத்தந்தங்களும் அகில் மரங்களும் முத்துக்களும் முதலியன உந்தப்பட்டு வருதல் வழக்கமென்க. “வஹுவாஜா வஹுநநஹாஜாணிக்யு ஜாக்ஷா தூராநு காவெரீ வஹரீகரெவிஷயதீ வபெப்தி” என்று ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்திலும் காவேரீவரணரத்தில் அருளிச்செய்ததறிக. ... (ங)

சிறையாருவணப் புள்ளோன்றேறியன்று

திசைநான்குநான்கு மிரிய * செருவில்

கறையார்நெடுவே லரக்கர்மடியக்

கடல்சூழிலங்கை கடந்தானிடந்தான் *

முறையால்வளர்க்கின்ற முத்தியர்நால்வேதர்

ஐவேள்வியாறங்க ரேழினிசையோர் *

மறையோர்வணங்கப் புகழெய்துநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(சு)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,

சிறை ஆர் சிறகோடு கூடின

ஒன்று ஒப்பற்ற

உவணம் புள் கருடப்பறவையின் மீது

ஏறி எறிக்கொண்டெழுந்தருளி,

செருவில் புத்தத்தில் (எதிர்த்த)

கறை ஆர் { (ரத்தக்) கறை நிரம்பிய
நெடு வேல் பெரிய வேற்படையை
அரக்கர் யுடைய ராக்ஷஸ்கள்

திசை நான் { எட்டுத் திசைகளிலும்
கும் நான்கும் (சிலர்) சிதறியோடும்படி
இரிய யாகவும்

மடிய { (பலர்) உயிர்மாண்டொழியும்
படியாகவும் (செய்து)

கடல் சூழ் இலங்கை	{ கடலால் சூழப்பட்ட லங்காபுரியை	ஆறு அங்கர்	{ வேதாங்கங்கள் ஆறையும் பயின்றவராய்
கடந்தான்	ஒழித்த பெருமானுடைய	எழின் இசையோர்	{ ஸப்தஸ்வரங்களையும் அறிந்தவரான
இடம் தான்	இருப்பிடமான;—	மறையோர்	வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்
முறையால் வளர்க்கின்ற முத்தியர்	{ முறைப்படி ஹோமஞ் செய்கிற மூன்று அக்ரி களை யுடையராய்	வணங்க	{ (நித்யவாஸம்பண்ணிக் கொண்டு) வணங்கு வதனால்
நால் வேதர்	{ நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்தவராய்	புகழ் எய்து நாங்கூர்	{ புகழ் பெற்றிருக்கின்ற திருநாங்கூரிலே
ஐ வேள்வி	{ பஞ்சமஹாஜ்ஞங்களை அதுஷ்டிப்பவராய்	மணிமாடக்கோயில் என் மனனே வணங்கு—.	

* * *—உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தை அடியொற்றி முன்னடிகள் கூறப்பட்டன. மாலி சுமாலி முதலிய ராக்ஷஸர்களைத் திருமால் வெல்லும்போது பெரிய திருவடியின்மீதேறியிருந்து வென்றமை ப்ரவரித்தம். அப்போது திரண்டுவந்த ராக்ஷஸர்களில் பலர் மூலைக்கு ஒருவராய்ச் சிதறி ஒடிச்சென்றதும் பலர் போர்க்களத்திலகப்பட்டு மாண்டொழிந்ததும் அறிக. கருடனுக்கு வடமொழியில் 'ஸுபர்ணா' என்று பெயர்; அது உவணமெனத் திரியும்.

கறையார் நெடுவேலர்க்கர்—வேற்படையை எப்போதும் கொலைத் தொழி விலேயே செலுத்திக்கொண்டிருப்பதனால் கறைகழுவ அவகாசமே யில்லாமல் (உதிரக்) கறை நிரம்பியிருக்குமென்க.

திருநாங்கூர் வைதிகப்ராஹ்மணர் நிறைந்த ஆரென்கிறது பின்னடிகளில். முத்தீ—கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்ரி என்பவை த்ரேதாக்கிகளெனப் படும். “ஐவேள்வி ஆறங்கர் எழினிசையோர்”=இதன் விவரணங்கள் (3-4-1) “ஒரு குறளாய்” என்ற பாசுரத்தினுரையிற் காணத்தக்கன. [பக்கம்—410.] புகழெய்து=பரமவைதிகர்கள் வாழுமிடமென்று புகழ்பெற்றநாங்கூர். (ச)

இழையாகோங்கைத் தலைநஞ்சமுண்டிட்

டிளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்து *

தழைவாடவன்தான் குருந்தமொசித்துத்

தடந்தாமரைப்போய்கை புக்கானிடந்தான் *

குழையாடவல்லிக் குலமாடமாடே

சூயில்கூவரீடு கோடிமாடமல்து *

மழையாகோலை மயிலாலுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(ரு)

இழை ஆடு ஆபரணங்கள்விளங்கப்பெற்ற

கொங்கைத் தலை { (பேய்ச்சியின்) முலையி லுள்ள

நஞ்சம் விஷத்தை

உண்டிட்டு { (அவறையிரோடு கூட) உண்டவனையும்,

இள கன்று கொண்டு { வத்ஸாஸுரனை (எறி தடி யாக) க்கொண்டு

வினங்காய் எறிந்து	{ கபித்தாஸூன்மேல்சுழற்றி யெறிந்து இருவரையும் முடித்தவனாயும்,	மாடே	அவற்றினருகேயுள்ள
வல் தான்	{ வலிதான் வேர்ப்பற்றை புடைய	வல்லி குலம்	பூங்கொடிகளின் திரள்
குருந்தம்	குருந்தமாத்தை	ஆட	ஆடவும்
தழை வாட	{ (அதன்) தழைகளெல்லாம் வாடியுலரும்படி.	சூயில் கூவ	சூயின்கள் கூவவும்
ஒசித்து	முறித்தவனாயும்	மழை ஆடு	மேகங்கள் உலாவுகின்ற
தட தாமரை பொய்கை புக்கான்	{ பெரிய தாமரைத் தடாகத்தி லிழிந்த (து கோபிக ஞடனே ஜலக்ரீடை செய்) தவனாயுமுள்ள பெருமானுடைய	சோலை	சோலைகளிலே
	இடம் தான்—;	மயில் ஆலும்	{ மயில்கள் கர்த்தனம் பண்ணவும் பெற்றதாய்
குழை ஆட	{ மாங்களின் தளிர்கள் (மந்தமாருத்தாலே) அசைந்தாவெதனால்	நீடு	நீண்ட
		கொடி	தவஜங்கள் நாட்டப்பெற்ற
		மாடம்	மாடமானிகைகளினால்
		மல்கு	நிறைந்திருக்கப்பெற்றதான
		நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
		மணிமாடக்கோயில்	என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—தன்னை மெய்த்தாயாகவே நினைத்துக்கொண்டு அன்பாய் முலை யுண்ணவேணும் என்று கருதின பூதனை, யசோதை அணிந்துகொள்ளு மாபர ணங்களை அணிந்துகொண்டு வந்ததுபற்றி “இழையாடு” என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. “கொங்கைத்தலை” “கொங்கைத்தலம்” என்பன பாட பேதங்கள்.

இளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் விளாமரத்திலாவேசித்துக் கபித்தாஸூரனென்ன நின்றான் ஓர் அசுரன்; கண்ணன் விளங்கனியைப்பறித்து உண்ணும்போது அவனை முடித்து விடலாமென்பதும், கண்ணன் விளாமரத்தின்கீழ் வந்து நிற்கும்போது மேலே முறிந்து விழும்படி முடித்துவிடலாமென்பதும் இவ்வசுரனது கருத்து. இப்படியே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டு ஒரு கன்றில் ஆவேசித்து வத்ஸாஸூரனென்ன நின்றான் ஓர் அசுரன். இச்சூதுகளையறிந்த கண்ணபிரான் வத்ஸாஸூரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுர வடிவத்துடனே விழும்படி இறந்தனரென்பதாம். (இது முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது போலாம்.)

குருந்த மொசித்த வரலாறு:—வேறொரு அசுரன், மலர் கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்துவிழும்படி அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதியபோது மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன் வலிமையுடன் கொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பதாம்.

தடந்தாமரைப் பொய்கை புக்கான்—இதை இரண்டு வகையாக நிர்வஹிப் பர்;—காளிய நாகத்தைத் தண்டிப்பதற்காக யமுனையின் ஓர் மடுவிலே சென்று குதித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அன்றியே; ஆய்ச்சிகளோடே ஜலக் ரீடை பண்ணுவதற்காகப் பொய்கையிலே புகுந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருநாங்கூரில் மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !.

திருநாங்கூரின் சோலைவாய்ப்பும் நகர்வாய்ப்பும் பின்னடிகளில் வருணிக்கப் படுகின்றன. ... .. (ரு)

பண்ணோர்மொழி யாய்ச்சியரஞ்சுவஞ்சப்

பருவாய்க்கழுதுக் கிரங்காது * அவள்த

னுண்ணுமுலை மற்றவளாவியோடு

முடனேசுவைத்தானிடம் * ஓங்குபைந்தாள்

கண்ணார்க்கும்பின் கழைதின் றுவைகிக்

கழுநீரில்முழுகிச் செழுநீர்த்தடத்து *

மண்ணேந்தினமேதிகள் வைகுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(கூ)

பண் நேர் { பண்ணிசையோடொத்த
மொழி { பேச்சையுடையாரான
ஆய்ச்சியர் இடைச்சிகள்
அஞ்ச { பயப்படுமபடியான
வஞ்சம் { வஞ்சனையையும் பெரிய
பரு வாய் { வரையுமுடையளான
கழுதுக்கு { (பூதனையென்னும்)
பேய்ச்சியினிடத்தில்
இரங்காது தான் நோவுபடாமல்
அவள் தன் அப்பூதனையினது
உண்ணு முலை உண்ணத்தகாத முலைப்பால
மற்றவள் { அவளுடைய உயிரோடு
ஆவியோடு { கூடவே
முடனே {
சுவைத்தான் { உறிஞ்சியுண்ட பெருமா
இடம் { னுடைய இருப்பிடமாய்

ஒங்கு பைந் { உயர்ந்து பசங்கால்களை
தான் கண் ஆர் { யுடையனவாய் கணுக்கள்
கரும்பின் { கிரம்பியவான கரும்புத்
கண்ம தின்னு { தடிகளைத் தின்னு
வைகி { நகரமாட்டாமல் அங்கேயே
தாமவரித்துக்கிடந்து
(அதன் பிறகு)
கழு நீரின் { செங்கழுநீர்ப் பூக்களோடு
கூடிய
செழு நீர் { அழகிய நீர் கிரம்பிய
தடத்து { தடாகத்திலே
மூழ்கி முழுகி
மண் ஏந்து { (கொம்புகளில்) மண்ணைத்
தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற
இன மேதிகள் இனாய எருமைகள்
வைகும் { (கரையேறாது நீரிலேயே)
தாமவரித்திருக்கப்பெற்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே
மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு-

* * *—கண்ணபிரானுடைய சிறுச்சேவகங்கள் பலபல இருந்தாலும் முலை கொடுத்துக் கொல்லவந்த பேய்ச்சிக்குத் தப்பிப் பிழைத்தது மிக அருமை.

யாதலால் இந்த வீரச்செயலில் அதிகமாக ஈடுபட்டிருப்பார்கள் ஆழ்வார்கள் ; ஆகவே இதனை அடிக்கடி வாய்வெருவுவர்கள் என்க.

புத்தனை செத்துப்பிணமாய் விழுந்திருந்ததைக்கண்ட ஆய்ச்சிகள் அவளது பயங்கரமான அரக்க வடிவைக்கண்டு ‘இவளுடைய நினைவு நிறைவேறியிருக்குமாகில் உலகம் அஸ்தமித்தொழிந்திருக்குமே!’ என்று அஞ்சின அச்சம் “பண்ணேர் மொழியாய்ச்சியரஞ்ச” என்பதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. இனி ‘ஆய்ச்சியர்’ என்ற பன்மையை உயர்வுப்பன்மையாகக்கொண்டு யசோதையைச் சொல்வதாகப் பொருள்கொண்டு 1. “மின்னேர் துண்ணிடை வஞ்ச மகள் கொங்கைதுஞ்ச வாய்வைத்த பிரானே ! அன்னே யுன்னை யறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே” என்றும் 2. “பேய்ச்சி முலையுண்டபின்னை இப் பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவள் அஞ்சின அச்சம் தெரிவிக்கப்படுகின்ற தென்னவுமாம்.

‘படுவாய்’ என்ற விசேஷணம் பேய்ச்சியின் ராக்ஷஸத் தன்மைக்கு உரிய தாம். கழுது-பேய்.

[ஒங்கு பைந்தாள் இத்யாதி.] வயல்களிலே இனைய எருமைகள் கரும்பு களின் தலையாடியை மேய்ந்து, தன்னளவல்லாதபடி மிகவும் தின்கையாலே நகர்ந்து செல்லமாட்டாமல் அவ்விடந்தன்னிலே இடம் வலங்கொண்டு விடா யாறி, பிறகு மெல்ல நடந்துசென்று செங்கழுநீர்க் குட்டையிலே முழுகி, சேற்றிலே கொம்புகளைக் குத்தி மண்ணுருண்டையைப் பெயர்த்தெடுத்துத் தாங்கிக் கொண்டு கிளம்பி, பின்னை அடித்து ஏறவிடவும் முடியாதபடி அவ்விடத்திலேயே கிடக்கும்படியைக் கூறினவாறு.

இப்பாசுரத்தைப் பிள்ளைவிழப்பரையரும் ஆப்பாணங்கூடி அதுஸந்தித் துப் பொருள் நோக்குங்கால்—முன்றாமடியில் ஒருமுறை ‘வைகி’ என்று வந்திருக்கிறது ; நான்காமடியிலும் ‘வைகு’ என்று வந்திருக்கிறது ; ஆவ்ருத்திக்குப் பொருளென்? என்று ஸந்தேஹித்து பட்டரைப் பணிந்துகேட்க; “அவ்விடத்து எருமைகளின் ஸௌகுமார்யம் விளக்கப்பட்டதாகிறது ; முரட்டெருமைகளாயிருந்தால் பதறிப்பதறி நடக்கும்; ஸுகுமாரமான எருமைகளாகையாலே வைகி வைகிக் கிடக்கிறபடி.” என்றருளிச்செய்தாராம்.

வைகுதல்-விளம்பித்தல்.

....

....

....

(சு)

தளைக்கட்டவிழ்தாமரை வைகுபோய்கைத்

தடம்புக்கடங்கா விடங்காலரவம் *

இளைக்கத்திளைத்தித் ததனுச்சிதன்மே

லடிவைத்தவம்மானிடம் * மாமதியம்

திளைக்குங்கொடி மாளிகைசூழ்தேருவில்

செழுமுத்துவெண்ணேற் கெனச்சேன்று * முன்றில்

வளைக்கைஹோப்பாவையர் மாறுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(ஏ)

தலை	{ கட்டுவிரியாமல்	இடம்	இருப்பிடமாய்;—
(தாமரை)	{ மொக்காயிருக்கிற	வளை கை	வளையணிந்த கையையுடைய
	{ (தாமரைப்பூக்களும்)		
கட்டு அவிழ்	{ கட்டு நெகிழ்ந்து அலர்ந்த	நுளைப்	{ குறத்திகள்,
தாமரை	{ தாமரைப்பூக்களும்	பாவையர்	
வைகு	தங்கியிருக்கப்பெற்ற		
பொய்கைத்	{ பொய்கையிலே புருந்த,	மா மதியம்	{ சந்திரன் வளையாடும்படி
தடம் புக்கு	{	திளைக்கும்	{ ஒங்கின, கொடிகளணிந்த
		கொடி	{ மாளிகைகள் நிறைந்த
		மாளிகை சூழ்	{ வீதியிலே
		தெருவில்	
அடங்கா	{ (அப்பொய்கையினுள்)	செழு முத்து	சிறந்த முத்துக்களை
	{ அடங்காமல் கிளர்ந்		
	{ தெழுந்ததாய்		
விடம் கால்	விஷத்தைக் கக்குகின்ற	வெண் நெற்கு	{ வெளுத்த நெல்லுகளுக்குத்
அரவம்	களிய நாகம்	என	{ தருகிறோமென்று
இளைக்க	இளைத்துப்போம்படி		{ சொல்லிக்கொண்டு
திளைத்திட்டு	வளையாடி	முன்றில்	ஒவ்வொரு வீட்டுவாசலிலும்
அதன் உச்சி	{ அதன் தலைமேலே	சென்று	போய்
தன்மேல்		மாதும்	விற்பனை செய்யப்பெற்ற
அடி வைத்த	திருவடிபைய நாட்டியருளின	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
அம்மான்	பெருமானுடைய	மணிமாடக்கோயில்	என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—யமுனையின் ஒரு மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியால் கொதிப்பித்துக் கொடுமை புரிந்துவந்த காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கி அதன் தலைமேல் நாட்டியமாடின பெருமானுறையுமிடம் திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்.

தளைக்கட்டவிழ்தாமரை=‘தலைத்தாமரை, கட்டவிழ்தாமரை’ என்று இரண்டிபடியாக யோஜிப்பது. தளையாவது கட்டு; கட்டு நெகிழாமல் முகுள மாகவேயிருக்கிற தாமரைகளும், கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்துள்ள தாமரைகளும் தங்கியிருக்கிற பொய்கை என்றவாறு.

விடம் கால்=‘கால்’ என்பது வினைப்பகுதி. (‘காற்று’ என்னுஞ் சொல் இப்பகுதி யடியாகவே பிறந்தது.) காலுதல்—வீசுதல். காலரவம்—வினைத் தொகை. அதனுச்சிதன்மேலடிவைத்த=1. “அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணுவுன் கோலப்பாதம்” என்று அன்பர் சென்னிக்கணியாகத் திருவடிகளை வைத்திடாயென்று எத்தனையேனும் வேண்டினாலும் கிடைக்க மாட்டாத திருவடிகள் பாடியான காளியன் தலையிலே வைக்கப்பட்டனவே! என்ற பரிதாபம் தோற்றும். ஆழ்வானும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலே ‘ஐயோ! நான் காளியன் தலையாகப் பிறவாதொழிந்தேனே!’ என்று ஒரு ச்லோகத்தால் கதறுகின்றார்—“காஹியஸு வணதாஃ ஸிரஸூ டெ” இத்யாதி.

[மாமதியந்தினைக்கும் இதுயாதி.] திருநாங்கூரில் வாழ்பவர்களைவரும் பெருஞ்செல்வம் பொலிந்தவர்களைப்பது விளங்க “மாமதியந்தினைக்குங் கொடிமாளிகைக்குழ்தேரு” எனப்பட்டது. மாளிகைகளிலே கொடி நாட்டப் பட்டிருக்கும்; அவை சந்திரமண்டலத்தை எட்டியிருக்கையாலே, கடமையாக ஸஞ்சரிக்கவேண்டிய சந்திரன் அக்கொடிகளிலே துவக்குண்டு அப்பால் செல்லப்பெறாமல் அவற்றோடே விளையாடுகிறபடி. இப்படிப்பட்ட மாளிகைகள் நிறைந்த வீதிகளிலே குறத்திகள் தங்களுக்கு அவலீலையாகக் கிடைக்கிற நன்முத்துக்களைக் கூடை கூடையாகக் கொணர்ந்து நாழி நெல்லுக்கு விற்பனை செய்கிறார்களாம்.

இது அவ்விடத்து நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதாயினும், இதனால் ஒரு அர்த்தம் தொனிக்கும். விரித்துச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—கடலிலே வலைவிசி மீன் பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒரு நாள் மீன்களிடையே விலையுயர்ந்த ரத்நமொன்று கிடைக்கப்பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறிய மாட்டாதவனாதலால் அந்தரத்நத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வியாபாரியிடத்திலே மிகக்குறைந்த விலைகூறி விற்ப்புவிடுகிறான்; அந்த வியாபாரி, தான் ரத்நத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகையாகவுடையவனாகையாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே கிரமமாக அதற்குள்ள விலைகூறி விற்ப்புவிடுகிறான்; பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்நத்தைத் தான் விற்பனைசெய்ய நினைவாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்நத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன; அற்பவிலைக்கு மாறுதல், உள்ளவிலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்றுவகைகள் ஒன்றுக்கே அதிகாரி பேதத்தால் கூடுவதுபோலே நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும். ரத்நத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டானு அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கும் செம்படவன்போல, ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் ப்ரபத்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்ய கைவல்யாதி கூஷுத்ரபலன்களைக்கொள்வர்; ரத்நத்தைக் குறைந்த விலைக்குக் கொடாதே தகுந்த விலைக்குக்கொடுக்கும் வியாபாரியைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து கூஷுத்ரபலன்களைக் கொள்ளாதே மோக்ஷபலனைக் கொள்வர்; ரத்நத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக்கொள்ளும் மஹாராஜனைப்போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாதே ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்—என்று ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் நிர்வஹிக்கிறபுடையிலே, இங்குச்சொன்ன வரலாற்றினால் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளின் தன்மை உணர்த்தப்பட்டதாகத் தொனிப்பது காண்க.

சேழுமுத்து வேண்ணெற்கென—‘சேழு’ என்னும் முத்து விசேஷணத்தினால், தாங்கள் கொடுக்கும் பொருளின் சீர்மையும், ‘வேண்’ என்னும் நெல் விசேஷணத்தினால் தாங்கள் கொள்ளும் பொருளின் தாழ்வும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். ‘செந்நெல் வேண்டா; வேண்ணெல் போதும்’ என்கிறார்களாம். ‘முன்றில் சேன்று’ என்கையாலே, திருநாங்கூரரிடத்தும் முத்துக்கள் ஏராளமாயிருக்கையாலே அவர்கள் வந்து கொள்வதில்லை; குறத்திகள் தாங்களே சென்று, வேண்டாவென்று கதவடைத்துத் தள்ளினாலும் ‘நாழி நெல்லுக்கு நாழி முத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று வலிகட்டாயமாகக் கொடுக்கச் செல்லுகின்றமை தோன்றுமென்ப. முன்றில்—இல்முன். .... (ஏ)

துளையார்கருமென் குழலாய்ச்சியர்தம்

துகில்வாரியும் சிற்றில்சிதைத்தும் * முற்று

விளையார்விளையாட்டோடு காதல்வேள்ளம்

விளைவித்தவம்மானிடம் * வேல்நெடுங்கண்

முளைவாளேயிற்று மடவார்பயிற்று

மொழிகேட்டிருந்து முதிராதவின்சோல் *

வளைவாய்கிள்ளை மறைபாடுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(அ)

துளை ஆர் கரு { (சுருண்டிருக்கையாலே)
மென் குழல் { துளைகள் பொருந்திய
கறுத்த மெல்லிய கூந்தலை
யுடைய

ஆய்ச்சியர் தம் இடைச்சிகளினுடைய

துகில் ஆடைகளை

வாரியும் அபஹரித்தும்

சிற்றில் { (அவர்களிழைக்கிற) சிறு
சிதைத்தும் { மணல் வீடுகளை
அழித்தும்

முற்று { முற்றுதலில்லாத இனம்
இளையார் { பெண்களுக்கு

விளையாட்டு { லீலா ரஸத்தையும்
டொடு

காதல் { ஆசைப்பெருக்கையும்
வேள்ளம்

விளைவித்த உண்டாக்கின

அம்மான் பெருமானுடைய

இடம் இருப்பிடமாய்;—

முதிராத { பரிபக்குவமாகாத மதுரமான
இன் சொல் { சொல்லையும்

வளை வாய வளைந்த வாயையுமுடைய

கிள்ளை கிளிகள்

வேல் நெடு { வேல்போன்று நீண்ட
கண் முளை { கண்களையும், முளைக்கின்
வான் எய்து { நவனவாய் ஒளியையுடைய
மடவார் { பற்களையுமுடையரான
பயிற்று { வைதிக ஸ்திரீகள்
அப்யாஸம் செய்விக்கிற

மொழி வேதச் சொற்களை

கேட்டிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து

மறை பாடும் { வேதபாராயணம்
பண்ணப்பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே

மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு--.

* * *—நாப்ச்சியார் திருமொழியில் “கோழியழைப்பதன் முன்னம்”
“நாமமாயிரமேத்த நின்ற” என்ற இரண்டு திருமொழிகளில் விரிவாகக் கூறப்

பட்டுள்ள க்ருஷ்ணலீலகளிரண்டும் இதில் முதலடியிற் சுருக்கப்பட்டன. ஆய்ச்சிகள் கண்ணபிரானைப் பிரிந்து விரஹதாபம் ஆறுகைக்காக அவனுக்குத் தெரியாமலே ஒருபொய்கையிற் சென்று நீராடவேணுமென நினைத்து ‘நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளித்த பொய்கைகளிற் புருந்தால் அவன் அறிந்து வந்திடுவன்; அவனறியாததொரு பொய்கை தேடிப்போகவேணும்; அப்படி போமளவில் எல்லாருமாய்த் திரண்டுபோனால் அவன் வழியறிந்து வந்திடுவன்; ஆனபின்பு ஒருவரொருவராகப் போவோம்; அப்படிப்போமிடத்தும் வழிதெரியாதபடி இட்ட அடிச்சுவட்டை அழித்துக்கொண்டு போவோம்’ என்று ஸங்கேதித்துக்கொண்டு அப்படியே எல்லோரும்போக, அப்போதைக்கப்போது எல்லாமறிந்துகொண்டேயிருக்கிற கண்ணபிரான் இருளன்னமாமேனியனாகையாலே அவர்கள் நிழலைப்பற்றிக் கொண்டுபோய் அவர்கட்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர்த்திருக்க, இவர்கள் அவன் வந்தமை யறியாதாராய், இடைச்சிகளாகையாலே சேலைகளையும் ஆபரணங்களையும் மெல்லாங்களைந்து கரையில் வைத்துவிட்டு நீரிலே அவகாஹிக்க, அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்துக்கொண்டு மிகவினாந்து குருந்தின்மேலேறி மறையநின்றான்; பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவைகாணுமையாலே துணுக்கென்று திகைத்து ‘நம்முடன் கூடவந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே; இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ! திசைகள்கொண்டனவோ! இக்குளங் கொண்டதோ! க்ருஷ்ணன்தான் கொண்டானோ!’ என்று இங்ஙனே கலங்கிப் பலபடியாகச் சங்கித்து எங்கும் பருகுபருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்கக் கண்ணனைக் குருந்தமரத்தின்மேற் கண்டு பலவிதமாக யாசித்து ஆபரணவஸ்தரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டமையறிக.

சிற்றில் சிதைத்தும்=மணற்கொட்டகங்களிலே சிறுமிகள் கூடிச் சிறுவீடு கட்டுவதாகச் செய்வதொரு விளையாடலுக்குச் சிற்றிலிழைக்கையென்று பெயர்; அதைக் கண்ணபிரான் காலாலுதைத்துச் சிதைப்பதும் ஒருவிளையாட்டாம்; அதற்குச் சிற்றில் சிதைக்கையென்று பெயர். இப்படி துகில்வாருவதும் சிற்றில் சிதைப்பதும் அப்பெண்டிர்க்குத் தன்மேல் காதலை அதிகரிப்பித்துக் கொள்வதற்கே யாதலால் “காதல் வெள்ளம் விளைவித்த வம்மான்” எனப்பட்டது.

“துளியார்க்குமென் குழலாய்ச்சியர்” என்ற தொடர்க்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; துளைகள் நிறைந்த கரிய மெல்லிய புல்லாங்குழல் போல் இனிய குரலுடைய ஆய்ச்சியர் என்பது ஒருவகை; (நீரிற்படிந்து) துளைதற்கு நிறைந்துள்ள கரிய மெல்லிய கூத்தலையுடைய ஆய்ச்சியர் என்பது மற்றொருவகை. துளைகள் பொருந்திய கரிய மெல்லிய குழலின் பெயரையும் (அதன் அடைமொழிகளையும்) தங்கள் கூத்தலுக்குடைய ஆய்ச்சியர் என்பது இன்னொருவகை. இவற்றுள், முதற்பொருளில் ‘குழல்’ என்னுஞ்சொல் உபமானத்தளவிலே நில்லாமல் உபமேயமான குரலையும் உணர்த்தினது ஆகுபெயரால். இரண்டாம் பொருளில் துளை என்னும் வினைப்பகுதியே தொழிற்பெயர்ப்

பொருள் தந்தது; முதலிலைத் தொழிற்பெயர். மூன்றாம் பொருளிற் சிலவிஷயங்கள் குறிக்கொள்ளவேண்டியவை யுண்டு; கேண்மின்; தமிழில் ஒரு பதத்திற்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒருபொருளுக்கு இசையும் அடைமொழிகளை மற்றொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு; (உதாரணம்.) ‘வஞ்சி’ என்னுஞ்சொல் வஞ்சிமரத்தையும் சேரன் ராஜதானியாகிய வஞ்சிமரகரத்தையும் பொருளாகவுடையது. வஞ்சிமரத்தைக் கூறவேண்டுங்கால் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய இலை, காய், கொடி முதலிய அடைமொழிகள் வஞ்சிமரகரைக் கூறுங்கால் உபயோகப்படாவாயினும் கவிசன் பிரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு; 1. “நெட்டிலைவஞ்சிக்கோ” என்றவிடத்தும், 2. “புல்லிலைவஞ்சிப் புறமதிலைக்கும் கல்லென்பொருளை” என்றவிடத்தும் வருகூவிசேஷப் பொருட்டு உரிய ‘நெட்டிலை’ ‘புல்லிலை’ என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப்பெயர்கொண்ட வஞ்சிமரகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளமை காண்க. ‘நாகம்’ என்னுஞ்சொல் புண்ணை மரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர்; பரிபாடலில் நாகமென்ற சொல்லையிட்டுப் புண்ணைமரத்தை வருணிக்குங்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழிகளைப் புண்ணைக்கு இட்டனர். “ஒளிதிகழ் உத்தி உருக்கெழுநாகம்” [பரிபாடல் 12.] என்றது காண்க. இங்ஙனே பலஉண்டு. அப்படியே இங்கும் புல்லாங்குழலுக்கு இணங்கக்கூடிய அடைமொழிகள் அதன்பெயர்பூண்ட கூந்தலுக்கு ஏற்றப்பட்டனவென்க. பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“துளையாரென்று துளைமிக்கிருக்கை; அதாவது சுருண்டு கறுத்து ம்ருதுவான குழலையுடையராய்” என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். கூந்தல் சுருண்டிருக்கும் நிலைமையில் துளைகள் தென்படுதல்பற்றி இங்ஙனே உரைத்தருளினர் போலும்.

[வேல் நெடுங்கண் இத்தயாதி.] இத்திருப்பதியில் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாக விளங்குவர்; அவர்கள் அநவரதமும் வேதமோதிக்கொண்டேயிருக்கையாலே அவ்விட்டுப் பெண்பிள்ளைகளும் ஸர்வதா காதில்பட்ட உறைப்பின் மிகுதியால் வேதவாக்கியங்களைச் சொல்ல, அவர்களது கையிலேயிருந்து வளர்ந்து பேசுந்ரேபேசங் கிளிப்பிள்ளைகளும் மறைபாடுகின்றனவாம். ஆகவிப்படி வைதிகபுருஷர்கள் வாயிலும் பெண்பிள்ளைகளின் வாயிலும் கிளிப்பிள்ளைகளின் வாயிலும் வேதவொலியே மலியப்பெற்றது இத்தலம் என்றராயிற்று.

விடையோடவென்றாய்ச்சி மென்தோள்நயந்த
லிகீர்தா ! விளங்கு கடராழியென்னும் *
படையோசேங்கொன் றுடையாயெனநின்
றிமையோர்பரவுமிடம் * பைந்தடத்துப்
பேடையோசேங்கால வன்னந்துகைப்பத்
தோகைப்புண்டரீகத் திடைச்சேங்கழுநீர் *
மடையோடநின்று மதுவீம்முநாங்கூர்
மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(கூ)

1. பரிபாடல் 12-ஆம் பாட்டினுரையிற் பரிமேலழகர் காட்டியுள்ள மேற்கோள்.
2. புறநானூறு—887.

விடை	‘(ஏழு) ரிஷபங்கள்	இமையோர்	{ தேவர்கள் சூதிசெய்யு
ஒட	பங்கமடையும்படி	பரவும் இடம்	{ மிடமாய்,—
வென்று	அவற்றை ஜயித்து	பைந்தட்டி	அழகிய தடாகத்திலே,
ஆய்ச்சி	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியி	செம் கால	{ சிவந்த கால்களையுடைய
	{ னுடைய	அன்னம்	{ அன்னப்பறவை
மென் தோள்	மெல்லிய பூங்களை	பெடையோடு	பெடையோடு கூடி
நயந்த	விரும்பியனைத்த	சூகைப்ப	{ ஏறித்துகைப்ப, (அதனாலே
விகிர்தா	விலகூண்புருஷனே!		{ சூகைப்புண்ட)
விளங்கு	விளங்குகின்ற	தொகை	{ திரளான தாமரைப்
சுடர்	தேஜஸ்ஸையுடைய	புண்டரீகத்	{ பூக்களினின்று பெருகின
		திடை	
ஆழி என்னும்	சக்ராயுதத்தையும்	மது	தேனானது
படையோடு		செங்கழுநீர்	{ செங்கழுநீர் மடைகளிலும்
சங்கு ஒன்று	ஒப்பற்ற சங்கையும்	மடை ஓட	{ ஒடிப் பாயும்படியாகப்
உடையாய்	உடையவனே!	நின்று	{ பெருகப்பெற்ற
		விம்மும்	
என நின்று	{ என்று சொல்லா நின்று	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
	{ கொண்டு		மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—‘நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புணர்வதற்கு விரோதியாயிருந்த ஏழு எருதுகளையும் வலியடக்கி அவளை மணஞ்செய்துகொண்ட விலகூண ஸுந்தரனே! திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் திருக்கையிலேந்தின பெருமானே!’ என்றிப்படி பலபடியாகத் துதித்துக்கொண்டு தேவர்கள் பணியுமிடமான திருநாங்கூரிலே மணிமாடக் கோயிலே என்மனனே! வணங்கு.

பின்னடிகளில் திருநாங்கூரின் வயற்சிறப்பு வருணிக்கப்படுகின்றது; அன்னப் பறவைகள் தாமரைப் பூக்களிலே தம்பதிகளா யிருந்துகொண்டு விரையாடிப்போது அம்மலர்கள் துகைக்கப்பட்டு அவற்றினின்று மதுவெள்ளம் பெருகிச் செங்கழுநீர் மடைகள்தோறும் ஓடுகின்றதாம்.

“திரண்ட புண்டரீகங்களின் நடுவே அன்னங்கள் துகைக்க, நடுவு நிற்கிற செங்கழுநீரானது மதுவெள்ளமிடாநிற்கும்” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்கிணங்க வேறுவகையாகவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

விகிர்தா=‘விக்ருத’ என்னும் வடசொல் வேறுபட்டவனென்னும் பொருளுடையது; எங்குங் கண்டறியாத அழகுடையவனென்கை.

புண்டரீகம், மது—வடசொற்கள்.

....

....

(க)

வண்டார் பொழில்சூழந் தழகாய நாங்கூர்

மணிமாடக் கோயில் நெமோலுக்கு * என்றும்

தொண்டாய் தோல்சீர் வயல்மங்கையர் கோன்

கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை வல்லார் *

கண்டார் வணங்கக் களியானே மீதே

கடல்து மூலகுக் கொருகாவலராய் *

விண்டோய் நெடுவேண் குடைநீழலின் கீழ்

விரிநீ ருலகாண்டு விரும்புவரே.

(க0

வண்டு ஆர் வண்டுகள் நிறைந்த
பொழில் சோலைகளாலே
சூழ்ந்து சூழப்பட்டு
அழகு ஆய அழகியதாயிராநின்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
மணிமாடக் { மணிமாடக் கோயிலில்
கோயில் நெடு { எழுந்தருளியிருக்கிற
மாலுக்கு { ஸர்வேச்வரனுக்கு
என்றும் { நித்யகைங்ரியம்
தொண்டு ஆய { செய்வதையே ஸஹஜ
தொல் சீர் { குணமாகவுடையரும்
வயல் { வயல் சூழ்ந்த மங்கை
மங்கையர் { நாட்டிலுள்ளார்க்குத்
கோண் { தலைவருமான
கலியன் ஆழ்வார்
ஒலி செய் அருளிச்செய்த
தமிழ் மால { தமிழ்த் தொடையான
இத்திருமொழியை

வல்லார் ஓதவல்லவர்கள்,
கண்டார் { கண்டவரெல்லாம்
வணங்க { காலிலே விழும்படி
களி யானே { மத்தகஜத்தின் மேலேறி
மீதே { (இருந்து)
கடல் சூழ் { கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகம்
உலகுக்கு { முழுமைக்கும்
ஒரு காவலர் { தாங்களே துணையற்ற
ஆய் { அரசராகி
விண் தோய் {
நெடு வெண் { வானத்தளவுமளாவிய நீண்ட
குடை { வெண்கொற்றக்
நீழலின் { குடையின் கீழிருந்து
கீழ் {
விரிநீர் உலகு { ஆவரண ஜலம் சூழ்ந்த
ஆண்டு { பிரமாண்டத்தை ஆண்டு
கொண்டு
விரும்புவர் மகிழ்ந்திருக்கப்பெறுவர்.

* * *—திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் திருப்பதி பெய்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்வதையே இயற்கைக் குணமாகவுடைய திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் “ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர்” என்னுமபோலே இப்பூமண்டலத்திற்கு அத்விதீய ராஜாக்களாய் வாழ்ந்து ஐச்வரிய மதுபவிக்கப்பெறுவார்களென்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

இஹலோக புருஷார்த்தங்களைப் பலனாகக்கூறுதலில் ஆழ்வார்க்கு ஊற்ற மில்லையாயினும், மருந்துதின்னப் பின்வாங்கும் பயல்களை வெல்லக்கட்டியைக் காட்டி ருசிப்பிப்பதுபோல, இஹலோக புருஷார்த்த ஸாதனங்களிலேயே ஊற்ற முடைய பிராகிருதர்களையும் இழுத்துப் பிடிக்கவேண்டி இங்ஙனே யருளிச் செய்கிறாரெனக் கொள்க.

விரும்புவர்—சிறிதிற்பங்களை நுகர்த்தபின் கிரமமாகப் பேரின்பத்தையும் அநுபவிக்க விரும்புவர் என்றும் பொருளாகும்.

காவலர்—‘கா’ என்னும் வினைப்பகுதியே முதனிலைத் தொழிற்பெயராய்க் காத்தல் தொழிலை உணர்த்தும் ; ரகஷிப்பதில் வல்லவர் என்றவாறு. (க0)

அடிவரவு:—நந்தா முதலை கொலை சிறை இழை பண் தலை தலை வீடை உண்டார் சலம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

சலங்கொண்ட விரணியன்.

அவதாரிகை:—திருநாங்கூரில், எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலெழுந்தருளியிருப்பதுபோலவே வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகச் சேவை சாதித்தலால் வைகுந்த விண்ணகரமென்று திருநாமம் பெற்றதென்ன வமைந்த திருப்பதியை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. ... *

சலகொண்ட விரணியன தகல்மார்வம் கீண்டு

தடங்கடலைக் கடைந்தமுதம் கொண்டுகந்த காளை *

நலங்கொண்ட கருமுகில்போல் திருமேனியம்மான்

நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

சலங்கொண்டு மலர்சொரியும் மல்லிகை யொண்செருந்தி

சண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே *

வலங்கொண்டு கயலோடி விளையாடு நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(க)

சலம் } தப்பு எண்ணங்கொண்ட
கொண்ட }
இரணியனது ஹிரண்யாஸுரனுடைய
அகல் } அகன்ற மார்வை
மார்வம் }
கீண்டு பினந்தொழித்தவனையும்
திரு கட்டலை } பெரிய கட்டலை

கடைந்து கடைந்து
அமுதம் } (அதில் தோன்றிய)
அமுதத்தை
கொண்டு } (தேவர்களுக்காக) எடுத்து
உகந்த } (க்கொடுத்து) திருவுள்ள
முவந்தவனையும்
காளை } நிதியெனவன முடையவ
னாயும்

நலம்		ஒண் மல்லிகை	
கொண்ட	அழகிய நீலமேகம் போன்ற திருமேனியை யுடையவனாயிருக்கிற திருமேனி	செருந்தி	அழகிய மல்லிகைச் செடிகளும் சுரபுண்ணை மாங்களும் சண்பக மாங்களும்
சரு முகில்		சண்பகங்கள்	
போல்			
திருமேனி			
அம்மான்	எம்பெருமான்	மணம் நாலும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
நான்தோறும்	எப்போதும்	வண்	
மகிழ்ந்து	திருவுள்ள முவந்து	பொழிலி	அழகியசோலைகளினுள்ளே
இனிது	போக்யமாக	நூடே	
மருவி உறை	பொருந்தி வாழுமிடமாய்,—	கயல்	மீன்களானவை
கோயில்		ஒடி	ஒடித்துள்ளிவிளையாடப் பெற்ற
சலம்	தண்ணீரைப்பருகி	வலங்கொண்டு	
கொண்டு		விளையாடும்	
மலர்	புஷ்பங்களைச் சொரிகின்ற	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
சொரியும்		வைகுந்த	வைகுந்தவிண்ணகர மென்னுந் திருப்பதியை
		விண்ணகரம்	
			மட நெஞ்சே! வணங்கு—.

* * *—பூநீமர் நாராயண நாமத்தைக் கேட்கப்பொறுத பாவியான இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்தொழிக்க நரவிலிஹாவதாரஞ் செய்தருளின வனும், தூர்வாஸ முனியின் சாபத்தினால் செல்வம் முழுவதையுமிழந்து அஸுர ராகூஸர்களால் பிடிக்கப்பட்டுப் பரிபவமடைந்து பாதக்கமலம் வந்து பணிந்த தேவர்களை உய்விக்கவேண்டிக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவனும், எத்தனை அவதாரங்கள் பண்ணினாலும் நித்யயுவாவாகவே விளங்குபவனும், நீலமேக நிறத்தனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதியைத் தொழுவாய் மனமே! என்கிறார்.

எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருப்பதற்குப் பாங்கான தலம் என்பதை முதலிக்கிறார் பின்னடிகளில். மல்லிகை, சுரபுண்ணை, சண்பகம் முதலியவை எங்கும் அடர்த்திருப்பதனால் அவற்றின் நறுமணம் நிறைந்திருக்கின்றது. நீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் ஒரு நொடிப்பொழுதும் வாழமாட்டாத மீன்களும் நீர் உறுத்துவதாகக்கொண்டு அதைவிட்டு நீங்கி, அதிற்காட்டிலும் நிலமிதிதானே நன்றாயிருக்கிற சோலையிலே வந்துசேர்ந்து அச்சோலையின் நறுமணத்தை மோந்துகொண்டு துள்ளி விளையாடுகின்றனவாம்.

பொழிலினூடே கயல்கள் விளையாடுவதாக மூலத்திற் கூறியிருந்தாலும், பொழில்களிலே சில பொய்கைகளும் இருக்கக்கூடியவையாதலால் அவற்றிலே மீன் விளையாடுவதைக் கூறுவதாகப் பொருள்கொள்ளலா மென்பர் சிலர்; பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமரஸமான வியாக்கியானத்தின் சுவையறியாமையே.

முதலடியில், 'மஹா' என்னும் வடசொல் சலமெனத் திரிந்தது. மூன்றாமடியில் ஜலமென்பது சலமென்றாயிற்று. இச்சொல்லுக்குத் தண்ணீரென்று பொருள்கொள்ளாமல் சிற்றமென்று பொருள்கொண்டு, மல்லிகை செருந்தி

சண்பகங்கள் ஒன்றோடொன்று போரிடுவனபோன்று மிகமிக மலர்சொரிகின்ற மையைக் கூறுவதாக உரைப்பதுமொக்கும். வித்யார்த்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்த்தையோடு படித்துக் கல்வியில் தேர்ச்சியடைவது போலாம். .... (க)

திண்ணியதோ ரரியுருவாய்த் திசையனைத்தும் நடுங்கத்
தேவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப * இரணியனை
நண்ணியவன் மார்வகலத் துகிர்மதேத்த நாதன்
நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
எண்ணில்மிகு பெருஞ்செல்வத் தெழில்வளங்கு மறையும்
ஏழிசையும் கேள்விகளும் இயன்றபெருங் குணத்தோர் *
மண்ணில்மிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே ! (உ)

திசை { எல்லாத்திசைகளிலுள்ள
அனைத்தும் { வர்களும்
நடுங்க { நடுங்கும்படியாகவும்
தேவரோடு { தேவரும் தானவரும்
தானவர்கள் { கலங்கும்படியாகவும்
திசைப்ப {
திண்ணியது {
ஒர் அரி உரு { வலியிக்கநாவலிம்ஹரூபியாய்
ஆய் {
இரணியனை { ஹிரண்யாஸூரனை
நண்ணி { கிட்டி
அவன் { அவனுடைய
மார்வு {
அகலத்து { அகன்ற மார்விடத்து
உகிர் { (திருக்கை) நகங்களை
மடுத்த { ஊன்றவைத்துப்
பிளந்தொழித்த
நாதன் { எம்பெருமான்
நாள்தோறும் மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை
கோயில்—;

எண்ணில் { எண்ணமுடியாமல் மிகுந்த
மிகு { [அளவிற்றந்த]
பெரு { (கிர்த்தோஷத்வம் முதலிய)
செல்வத்து { பெருஞ்செல்வத்தோடு
கூடி
எழில் {
வளங்கும் { அழகு வளங்காநின்ற
மறையும் { வேதங்களும்
ஏழ் இசையும் { ஸப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும் { வேதார்த்தச் சுவணங்களும்
இயன்ற { பொருந்திய
பெரு {
குணத்தோர் { மஹாகுணசாலிகளாய்
மண்ணில் மிகு { பூமிக்குள் சிறப்புப்பெற்ற
மறையவர்கள் { வைதிகப்ராமணர்கள்
மலிவு எய்து { நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
நாங்கூர் { திருநாங்கூரில்
வைகுந்த விண்ணகரம் மட நெஞ்சே !
வணங்கு—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “சலங்கொண்ட விரணியன தகல்மார்வங் கீண்டு” என்று சுருக்கமாக நாவலிம்ஹாவதாரத்தை அநுஸந்தித்ததில் த்ருப்திபெறாமல் அதனையே விரிவாக அநுஸந்திக்கிறாதிதல். ஒரு தூணில் நின்று இங்ஙனே சேராச்சேர்த்தியான நரசிங்கவடிவு தோன்றினால் இன்னமும் எந்தெந்த வஸ்து விஸிந்நும் எந்தெந்த விதமான வடிவங்கள் தோன்றுமோவென்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படியாக நரவுலிம்ஹாவதாரம் பண்ணினபடியைப் பேசுகிறார்

முதலடியில். திண்ணியது ஓரரியுருவாய்—இரணியனுடைய கோபாவேசம் அளவற்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் அதைக்கண்டு பின்வாங்காமல் அழன்று வெறிக்கின்ற மனமடற்றித் ‘திண்ணியது’ என விசேஷிக்கப்பட்டது. எரிகிற நெருப்பிலே சென்று கிட்வோரைப்போலே கஞ்ஞான இரணியனைத் தீண்டி அவனுடைய மார்பிலே உகிரைபூன்றி அவனையழியச் செய்து தன்னுடைய ஈசுவரத்வத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் திருநாகூரில் வைகுந்த விண்ணகரம். இப்படி பகவானுக்குமாத்திரம் இருப்பிடமாயிருக்கையன்றியே, ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணர்களாய் ஆக்மகுணசாலிகளான பரமபாகவதர்களுக்கும் இருப்பிடமானது இத்தலம். .... (உ)

அண்டமுமில் வலைகடலு மவனிகளு மேல்லா

மமுதுசெய்த திருவயிற்ற நரன்கொண்டு திரியும் *

முண்டமது நிறைத்தவன்கண் சாபமது நீக்கும்

முதல்வனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

எண்டிசையும் பேருஞ்செந்நெ லிளந்தெங்கு கதலி

யிலைக்கொடியொண் குலைக்கமுகோ டிசலிவளஞ் சோரிய *

வண்டேல விசைபாட மயிலாலு நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(நு)

அண்டமும் அண்டங்களும்
இ அலை { இந்த அலையெறிகின்ற
கடலும் { கடல்களும்
அவனிகளும் { பூமிகளும் ஆகிய எல்லா
எல்லாம் { வற்றையும்
அமுதுசெய்த { (பிரளயகாலத்தில்)
உட்கொண்ட
திரு { திருவயிற்றையுடையவ
வயிற்றன் { னும்,
அரன் ருத்ரன்
கொண்டு தன்கையில் ஏற்றுக்கொண்டு
திரியும் திரிந்த
முண்டம் அது தலையோட்டை
நிறைத்து நிறையச் செய்து
அவன்கண் { அவனிடத்து நேர்ந்திருந்த
சாபம் அது { பிரமஹத்திசாபத்தைப்
நீக்கும் { போக்கினவனுமான
முதல்வன் { ஜகத்காரண பூதனை
அவன் { ஸர்வேச்வரன்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;
எண்ணிசையும் பார்த்தவிடமெங்கும்
பெரு செந்நெல் { பெரிய செந்நெல்
செந்நெல் { பயிர்களும்
இள தெங்கு இளந் தென்னமரங்களும்
கதலி வாழைமரங்களும்
இலை கொடி வெற்றிலைக் கொடிகளும்
ஒண் குலை { அழகிய குலைகளையுடைய
கமுகோடு { பாக்குமரங்களும்
இசலி { ஒன்றுக் கொன்று
மிகைத்துக் கொண்டு
வளம் சோரிய செழித்து வளரப்பெற்றதும்
*
வண்டு பல { வண்டுகள் பலவகையான
இசை பாட { ராகங்களைப் பாடப்
பெற்றதும்
மயில் ஆலும் { மயில்கள் ஆடப்பெற்றது
மான
நாங்கூர் திருநாகூரில்
வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—வயல்வாய்ப்பும் பொழில்வாய்ப்பும் அமைந்ததான வைகுந்த விண்ணகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் அடியாருடைய ஆபத்துக்கு உதவும் நற்றுணைவனென்றொருர். உலகங்களெல்லாம் பிரளயப் பெருங்கடலில் மூழ்கி யழிந்துபோவதாயிருக்கையில் எல்லாவற்றையும் தனது திருவயிற்றினுள்ளாட்க்கி ரக்ஷித்தருளினவனும், ப்ரஹ்மஹந்தி சாபத்தினால் பிச்சையெடுத்துத் திரிந்த ருத்ராணை அப்பாவத்தில் நின்றும் தவிர்த்தவனுமான பெருமான் திருவுள்ள முவந்து வாழுமிடம் திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரம். (ந.)

கலையிலங்கு மகலல்து லரக்கர்குலக் கோடியைக்
காதோடு மூக்குடனரியக் கதறியவ ளோடி *
தலையிலங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்சேய்த
தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
சிலையிலங்கு மணிமாடத் துச்சிமிசைச் சூலம்
சேழுங்கோண்ட லகடிரியச் சொரிந்தசேழு முத்தம் *
மலையிலங்கு மாளிகைமேல் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (சு)

கலை { நல்லசேலை விளங்கப்
இலங்கும் { பெற்ற
அகல் { அகன்ற நிதம்ப
அல்குல் { ப்ரதேசத்தை
யுடையாளான
அரக்கர் குலக் { சூர்ப்பண்கையினுடைய
கொடியை
காதோடு { காதையும் மூக்கையும்
மூக்கு
உடன் அரிய உடனே அறுக்க
அவன் அவ்வார்க்கி
கதறி வாய்விட்டு அலறி
தலையில் தன் தலைமேலே
அங்கை { உள்ளங்கையைவைத்துக்
வைத்து { கொண்டு
மலை இலங்கை { மலைமேலுள்ள
ஒடி புக { இலங்கையிலே ஒடிப்
புகுந்து அழுப்படி
செய்த பண்ணின
தட தோளன் { மஹாபாஹுவான
பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;
சிலை இலங்கு ஒளி விளங்குகின்ற
மணி மாடத்து { ரத்னங்களிழைத்த மாளிகை
உச்சி மிசை { களின் முடிமேலே
யிருக்கிற
சூலம் சூலங்கள்
சேழு { அழகிய மேகங்களினுடைய
கொண்டல்
அகடு கீழ்வயிற்றை
இரிய பிளக்க (அதனாலே)
சொரிந்த பெய்த
சேழு முத்தம் { அழகிய முத்துக்கள்
மலை இலங்கு { மலைபோல்விளங்குகின்ற
மாளிகை { மாளிகைகளின்மேலே
மேல்
மலிவு எய்து சூவீந்து கிடக்கப்பெற்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—சூர்ப்பண்கையை அங்கபங்கம் பண்ணின பெருமான் வாழுமிடமான வைகுந்த விண்ணகரை நெஞ்சே! வணங்கு என்கிறார். விகாரமான

ராக்ஷஸ வடிவத்துடனே சென்று நம்மை விவாஹஞ்செய்து கொள்ளும்படி வேண்டினால் வேட்கை நிறைவேறுதென்றெண்ணி அழகியதொரு வடிவமெடுத்து வந்தாளாதலால் கலையிலங்கு மகலக்குலரக்கர் குலக்கோடி எனப்பட்டாள். இவள் காதும் மூக்குமறுப்புண்டவுடனே ஜநஸ்தானத்திற் சென்று அங்கிருந்த தன் தமையனாகிய கரணிடுத்துச் சென்று தான்ப்பட்ட பரிபவத்தைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை யுண்டாக்கி, பதினாலாயிரம் ஸேநாதிபதி களையும் ஸேனையையும் தூஷணன் தீரிகிரஸ் என்பவர்களையும் கடைசியாக அக்கரணையும் ராமபாணத்துக்கு இரையாக்கி மடிவித்து, இச்செய்திகளையெல்லாம் இராவணனுக்கு அறிவித்து அவன் காலின்கீழ்க் கதறியழுவதற்காக இலங்கை சென்றமை இரண்டாமடியிற் கூறப்பட்டது. பொறுக்கமுடியாத துன்பமடைந்தவர்கள் தலைமேல் கையைவைத்துக் கொள்ளுதல் வழக்கமானது பற்றித் தலையில் அங்கை வைத்து எனப்பட்டது.

திருநாங்கூரின் செல்வச்சிறப்பை வருணிக்கிறார் பின்னடிகளில். மாட மாளிகைகளின் முனையிலே பாதுகாப்புக் குறுப்பாகச் சூலங்கள் நாட்டப்படும்; (“நீமோடத் தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல்துளிதாவ” (7-5-6) என்பர் திருவழுந்தூர்ப் பதிகத்திலும்.) அந்த சூலங்கள் மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கி யிருப்பதனால், அவை மேகங்களின் வயிறுகளைக் குத்திப்பிளக்க, அவற்றினின்றும் முத்துக்கள் சிதறிவிழுந்து மாளிகைகளிலெங்கும் மலிந்து கிடக்கின்றன வாம். .... (ச)

மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியற்கா இலங்கை

வேந்தன் முடியோருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர *

தன்னிகரில் சிலைவளைத்தன் நிலங்கைபோடி செய்த

தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

செந்நெலோடு செங்கமலம் செல்கயல்கள் வாளை

செங்கழுநீரோடு மிடைந்து கழனி திகழ்ந்தெங்கும் *

மன்னுபுகழ் வேதியர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(ரு)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,
மின் அனைய நுண் மருங்குல் மெல்லியற்கு ஆ } மின்னல்போன்று தட்பமான இடையையுடையவீதாபிராட்டிக்காக
இலங்கை வேந்தன் } இராவணனுடைய
முடிஒருபதும் பத்துத்தலைகளும்
தோள் இருபதும் } இருபது தோள்களும்
போய் உதிர சின்னபின்னமாம்படி

நிகர் இல் ஒப்பற்ற
தன் சிலை தனது கோதண்டவிலை
வளைத்து } வளையச்செய்து (அம்புகளைச் செலுத்தி)
இலங்கை வங்காபுரியை
பொடி செய்த பொடியாக்கின
தட தோளன் மஹாவீரன்
மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;
செந்நெலோடு செந்நெல்களும்

சசம் கமலம்	செந்தாமரைப்பூக்களும்	திகழ்ந்து	விளங்கப்பெற்றதும்
சேல் கயல்கள்	மீன் விசேஷங்களும்	மன்னு புகழ்	{ நித்யமான கீர்த்தியையுடைய
செங்கழுநீரோடு	செங்கழுநீர்ப்பூக்களும்	வேதியர்கள்	வைதிகர்கள்
மிடைந்து	சேர்ந்துகொண்டு	மலிவு எய்து	{ நிறைந்திருக்கப் பெற்றதுமான
கழனி எங்கும்	கழனிகளுள்ள விடமெங்கும்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
		வைகுந்த	* * * வணங்கு—.

* * *—பிராட்டியைச் சிறைவைத்த குற்றத்திற்காக இராவணனைச் சித் திரவதம் பண்ணி முடித்த பெருவீரன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் வைகுந்த விண்ணகரம். வெளிப்புறங்களிற் பார்த்தால் வயல்களின் வளம் வாசாமகோச ரம்; உள்ளே பார்த்தால் வைதிகர்களின் வளம் வாசாமகோசரம். இப்படி எங்கும் விலகாதுமான திவ்யதேசத்தை நெஞ்சே! வணங்கு. .... (ரு)

பெண்மைக்கு வடிவுகோடு வந்தவனைப் பெரிய

பேயினது உருவுகோடு மாள வயிருண்டு *

திண்மைக்கு மருதோடு நற்சகட மிறுத்தருளும்

தேவனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

உண்மைக்கு மறையோடு நற்கலைகள் நிறைபோறைக

ருத்வகொடை யென்றிவற்றி னோழிலில்லா * பெரிய

வண்மைக்கு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(சு)

பெண்மை மிகு வடிவு கொடு { உத்தம ஸ்திரீயின் வடிவைப் பூண்டுகொண்டு

வந்தவனை { (கொல்லுவதற்காக) வந்த பூதியானவன்

பெரிய பேயினது உருவு கொடு மாள { தன் நிஜமான கொடிய பேய்வடிவத்துடனே இறக்கும்படியாக

உயிர் உண்டு { (அவனது) உயிரை உறிஞ்சியுண்டவனாயும்

திண்மை மிகு மருதோடு { திடமாக வேருன்றிக் கிடந்த மருதமரத்தையும்

நல் சகடம் கொடிய சகடத்தையும்

இறுத்து அருளும் { முறித்தருளினவனாயுமுள்ள

தேவன் அவன் அப்பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;

உண்மை மிகு மறையோடு { உள்ளது உள்ளபடி சொல்லு கிற வேதங்களென்ன

நல் கலைகள் { (அந்த வேதங்களுக்கு வியாக்கியானமான) சிறந்த இதிஹாஸ புராணதிகளென்ன (இவற்றையும்)

நிறை நிறைந்துகிடக்கிற

பொறைகள் { பொறுமை முதலிய குணங்களென்ன

உதவு கொடை { கேட்டார் கேட்டபடி கொடுக் கும் ஓளதார்யமென்ன

என்று இவற்றின் ஒழிவு இல்லா { என்றிவை முதலான குணங்களையும் எப்போ தும் உடையவர்களாய்

பெரிய வண்மை மிகு	{ ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற சிறந்த ஒள்தார்யத்தையு முடையவர்களான	மலிவு எய்தும் } மலிந்திருக்கப்பெற்ற நாங்கூர் } திருநாங்கூரிலே
மறையவர்கள்	வைதிகப்பராஹ்மணர்கள்	வைகுந்தவிண்ணகரம் மடநெஞ்சே! வணங்கு

* * *—வைகுந்தவிண்ணகரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் இப்போதும் கிருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்கள் தோற்றவிருப்பவன்; பேய்ச்சி யின் முலைகவைத்து அவனை முடித்தவனும், உரலோடு பிணிப்புண்டு தவழ்ந்து செல்லுகையில் இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தன் ளின்வனும், சகடா ஸுரனை வீழ்த்திக்கொன்றவனுமான கண்ணபிரானே இங்குள்ளான்.

இத்திருப்பதியில் வாழ்பவர்களோ வென்னில்; வேதவேதாங்கங்களை நன்கு நற்றுணர்ந்தவர்களும் பொறுமை ஒள்தார்யம் முதலிய குணங்களால் மிக்கவர்களுமாவர். மூன்றாமடியில் “உதவுகோடை” என்றதற்கும் நான்கா மடியில் “வண்மை மிகு” என்றதற்கும் வாசி ஏதென்னில்; யாசகர்களுக்கு தாநம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது மூன்றாமடி; எம்பெருமானிடத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியைச் சொல்வது நான்காமடி—என்று வாசி காண்க. ... .. (சு)

விளங்கனியை யிளங்கன்று கொண்டேதீர வெழிந்து

வேல்நெடுங்க ணாய்ச்சியர்கள் வைத்ததயிர் வெண்ணெய் *

உளங்குளிர வமுதுசெய்திவ் வுலகுண்ட காளை

உகந்தினிது நாடோறும் மருவியுறை கோயில் *

இளம்படிநற் கமுதுகூலைத் தேங்குகோடிச் செந்நெல்

ஈன்கரும்பு கண்வளரக் கால்தடவும் புனலால் *

வளங்கோண்ட பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(எ)

இளகன்று } (வத்ஸாஸுரனென்கிற
கொண்டு } ஒரு) இளங்கன்றைத் தூக்கி

விளங்கனியை } விளாம்பழங்கள் உதிரும்படி
உதிர எறிந்து } (கயித்தாஸுரன் மேல்)
வீசியெறிந்தவனாயும்,

வேல் நெடு } வேல்போன்று நீண்ட
கண் } கண்களையுடையரான
ஆய்ச்சியர்கள் } இடைச்சிகள்

வைத்த } { (உறிகளில்)
சேமித்துவைத்த

தயிர் } தயிரையும்
வெண்ணெய் } வெண்ணெயையும்

உளம் குளிர } தன் திருவுள்ளம் குளிரும்
அமுது } படி அமுதுசெய்தும்
செய்து } (அதனால் த்ருப்தி
பெருதவன் போன்று).

இ உலகு } இந்த லோகங்களை
உண்ட } யெல்லாம் அமுது
செய்தவனாயு மிருக்கிற

காளை } நித்யபுவாவான பெருமான்

உகந்து இனிது நாள்நோறும் மருவி உறை
கோயில்—;

இள படி நல் } இளமையை இயல்வாக
சமுது } வுடைய நல்ல
பாக்குமார்களும்

குலை தெங்கு	{ குலைகளையுடைய தென்னைமரங்களும்	புனலால்	தண்ணீரிலால்
கொடி	வெற்றிலைக் கொடிகளும்	வளம்	கொண்ட
செந்நெல்	செந்நெற்பயிர்களும்	பெரு	செல்வம்
ஈன் கரும்பு	{ இனிய கரும்புகளும் (ஆகிய இவை)	வளரும்	{ மிக்க ஐசுவரியம் பொலிந்திருப்பதும்
கண்வளர	{ நாடோறும் செழித்தோங்கி வளரும்படி	அணி	அழகியதுமான
கால் தடவும்	அடியிலே பாய்கின்ற	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
			வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே !
			வணங்கு—.

* * *—முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவதுபோல வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு கபித்தாஸுரனை முடித்தவனும், அவ்வவ்விடங்களிலே இடைச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்துவைத்திருந்த தயிர் வெண்ணெய் நெய் பால் முதலிய வற்றை த்ருப்தியுண்டாமளவும் அமுது செய்தவனும், அவ்வளவிலும் வயிறு நிறையாதவன்போன்று பிரளயகாலத்தில் உலகங்களைபெல்லாம்வாரி வயிற்றிற் கொண்டவனுமான பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து வாழுமிடமாயும், பாக்கு மரங்கள் தென்னைமரங்கள் வெற்றிலைக்கொடிகள் செந்நெற்பயிர்கள் கரும்புகள் முதலியவை செழித்துவளரப்பெற்றதாயுமுள்ள வைகுந்தவிண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு. ... . (எ)

ஆரூத சினத்தின்மிகு நாகனூர மழித்த

அடலாழித் தடக்கையன் அலர்மகட்கு மரற்கும் *

கூறுகக் கொடுத்தருளந் திருவுடம்ப னீமையோர்

குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

மாறாத மலர்க்கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி

மதுவேள்ள மொழுகவய லுழவார்மடை யடைப்ப *

மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(அ)

ஆரூத	தணியாமல் வளர்கின்ற	அலர்	மகட்கும்	{ பெரியபிராட்டியார்க்கும்
சினத்தின்	கோபத்தினால்	அற்கும்		சிவபிரானுக்கும்
மிகு	மிகுந்தவனான	கூறு ஆக		
நாகன்	நாகாசுரனுடைய	கொடுத்தருளம்		{ பகுதியாகக் கொடுக்கப்பட்ட
உரம்	மிடுக்கை	திரு		{ திருமேனியை
அழித்த	தொலைத்த	உடம்பன்		{ யுடையவனும்
அடல் ஆழி	திக்கணமான திருவாழியை	இமையோர்		{ கித்யஸூரிகள் திரளுக்கு
தடக்கையன்	{ தனது தடக்கையிலே யுடையவனும்	குலம்		{ நாதனுமான
		முதல்வன்		{ எம்பெருமான்
		மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;		

மாறாத மலர் } மாறாத மலரையுடைய
கமலம் } தாமரைகள்

செங்கழுநீர் } செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் (ஆகிய
இவற்றிலின்று)

மது வெள்ளம் தேன் வெள்ளமானது

ததும்பி ஒழுக இடைவிடாது பாய்வதனால்

உழவர் } பயிர்த்தொழில்
செய்ப்பவர்கள்

வயல் மடை } (தங்கன் தங்கன்) கழனிமடை
அடைப்ப } களை யடைக்கப்பெற்றதும்

மாறாத பெரு } ஓயாத மிக்க செல்வம் வளர்
செல்வம் } வதுமான அழகிய
வளரும் அணி } திருநாங்கூரில்
நாங்கூர் }

வைகுந்தவண்ணகரம் மட நெஞ்சே!
வணங்கு—.

* * *—எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டால் குத்தியெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அஸமயத்திற் புணர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகன் என்பவன் பிராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவலித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களின் கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும் தேவமாதாவான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோன துமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவதபாணையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளியுழித்து அவன் பலதீசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுபிரத்தொரு நூறுகன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டன னதலால் “ஆறுதசினத்தின் மிகு நரகனுரமழித்த அடலாழித் தடக்கையன்” என்றார்.

அலர்மகட்கும் அரற்குங்குருகக் கோதேத்தருநர் திருவுடம்பன்—நித்யந் பாயிரியான பிராட்டிக்குப்போலவே தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியில் இடம் கூறுபடுத்திக் கொடுத்து ஆகரிக்குமவனும் எம்பெருமான். இதனால் பிரானது ஸௌசீல்ய குணத்தை அநுபவித்தவாறு. திருவாய்மொழியில் “வலத்தன்ன திரிபுரமெரித்தவன்” (1-3-9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வடெடுக்காடிஸ் ரெரூடூநு டுகிணம் வாஸூடூரரி தாநு = பச்சையகாதச மே ருத்ரந் தகிணம் பாச்சவமாச்சரிதார்” என்ற மோக்ஷதர்ம வசந்ததை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்தேயம். “தவஸா தொஷிகதெஷுந விஷுநா ப்ரஹவிஷுநா வுபாஸுஷு டுகிணம் ஸஞ்ஜா

திவ்வாலஃ ப்ரபிக்ஷிதஃ = தபஸா தோஷிதஸ் தேர விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ.” என்றொரு வசநமும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுயந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாநமமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

“ஏறாநயிறையோனார் திசைமுகனார் திருமகனும், கூறாநர் தனியுடம் பன்” என்றும், “அக்கும்புலியினதன முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு கேள்வி பிறக்கக்கூடும்: இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸர்வ காலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே இருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கணக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களுட் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடைபவனார்தானுக்குள்ளே குடிவாக்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாரே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார்பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே.” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூத்திகள் இங்கு அறுஸந்திக்கத் தக்கன.

ஆக, நரகாஸூரனை நாசஞ்செய்தவனும், பிராட்டிக்கும் சிவனுக்குமொக்கத் தனது திருமேனியிலே இருப்பிடம் வகுத்துக் கொடுத்து ஆதரிப்பவனுமான தேவாதிதேவன் வாழுமிடமாய், தாமரை மலர்களினின்றும் செங்கழுநீர் மலர்களினின்றும் மதுவானது வெள்ளமிட்டுப் பாய, வயலிலுள்ள பயிர்த்தொழிலாளர் ‘இப்பெரு வெள்ளத்தினால் பயிர்க்கு அழிவு விளைந்திடும்’ என்றஞ்சி மடைகளை யடைக்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் வைகுந்த விண்ணகரத்தை மனமே! வணங்கு—என்றாராயிற்று.

“மாறாதபெருஞ் செல்வம் வளரும்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற பெரியவாச்சான்பின்னே—“அங்கே உடைந்தது கிடாய், இங்கே உடைந்தது கிடாய், ஸஹயப் பெருக்குக்கிடாய் என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமே யாய்க் கிடக்குமாயிற்று” என்றருளிச் செய்யுமழகு காண்மின். ... (அ)

வங்கமலி தடங்கடலுள் வானவர்களோடு

மாமுனிவர் பலர்கூடி மாமலர்கள் தூவி *

எங்கள் தனிநாயகனே! யெமக்கருளா யென்னும்

ஈசனவன் மகிழ்ந்திதிது மருவியுறை கோயில் *

செங்கயலும் வாளைகளும் செந்நெலிடைக் குதிப்பச்

சேலுகளும் செழும்பிணைகூழ் வீதிதோறும் மிடைந்து *

மங்குல்மதி யகரேஞ்சு மணிமாட நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(கூ)

வங்கம் மலி { மரக்கலங்கள் நிறைந்து
கிடக்கிற
தட கடலுள் பெரிய திருப்பாற்கடலிலே
வானவர் { தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும்
களோடு { பலர் ஒன்றுகூடி
மா முனிவர் {
பலர் கூடி
மா மலர்கள் { சிறந்த புஷ்பங்களைப்
தூவி { பணிமாறி
எங்கள் தனி { “எங்களுக்கு அத்விதீய
நாயகனே { நாதனாவனே!
எமக்கு { எமக்குக் கிருபை
அருளாய் { பண்ணவேணும்” என்று
என்னும் { வேண்டப்பெற்ற
சசன் அவன் எம்பெருமான்
மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;
செம் கயலும் செவ்விய கயல்மீன்களும்
வாளைகளும் வாளைமீன்களும்

செந்நெலிடை { செந்நெற்பயிர்களி
னிடையே
குதிப்ப துள்ளிக்குதிக்க,
சேல் உகளும் { சேல்மீன்களும் கூடவே
கனித்து விளையாடப்
பெற்ற
செழு பிணை அழகிய தடாகங்கள்
சூழ் வீதி { பெரிய வீதிகள்தோறும்
தொறும் { நெருங்கியிருக்கப்
மிடைந்து { பெற்றதும்
மங்குல் மதி { ஆகாசத்தில் திரிகிற
அகடு { சந்திரனுடைய
உரிஞ்சும் { கீழ்வயிறு தேயும்படி
மணி மாடம் { யுயர்ந்த மணிமாடங்களை
யுடையதுமான
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே!
வணங்கு—.

* * *—பிரமன் சிவனரித்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கூடிச் செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய மாமலர்களைப் பணிமாறி ‘எம்பெருமானே! எமக்கு அருள்புரிய வேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கும்படி அங் துப் பள்ளிகொண்டருளும் பெருமானே நம்போலியர் கட்டும் அருள்செய்யத் திருவைகுந்த விண்ணகரத்திலே வந்து ஸந்திதிபண்ணி யிருப்பதாகக் கூறுவன முன்னடிகள்.

கயல், வாளை, சேல் என்னும் மீன்வகைகள் செந்நெற்பயிர்களினிடையே துள்ளிக் குதித்து விளையாடப்பெற்ற அழகிய பொய்கைகள் ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஏராளமா யிருக்கப்பெற்றதும், ஆகாச ஸஞ்சாரியான சந்திரனுடைய கீழ்வயிறு தேயும்படியாக யுயர்ந்திருக்கின்ற மணிமாடங்களை யுடையதுமான திருநாங்கூரிலுள்ளதாம் இத்திருப்பதி.

“ஐம்மலூரம் ஊழி-வ-பா = பங்கல் தரங்க ஊர்மீர் வா” என்ற அம¹ கோசத்தின்படி ‘பங்கம்’ என்ற வடசொல் அலைக்கு வாசகமாதலால் அ சொல்லே இங்கு வங்க மெனத் திரிந்திருப்பதாகக் கொண்டு ‘அலைகள்நிறைந்த கடல்’ என்றுரைக்கவுமாம். ... .. (கூ)

சங்கமலி தண்டுமுதல் சக்கர முனேந்தும்
 தாமரைக்கண் நெடியபிரான் தானமருங் கோயில் *
 வங்கமலி கடலுலகில் மலிவேய்து நாங்கூர்
 வைகுந்த விண்ணகர்மேல் வண்டறையும் பொழில்சூழ் *
 மங்கையர்தம் தலைவன் மருவலர்தமுடல் துணிய
 வாள்வீசம் பரகாலன் கலிகன்றி சொன்ன *
 சங்கமலி தமிழ்மாலை பத்திவை வல்லார்கள்
 தரணியோடு விசம்பாளுந் தன்மை பெறுவாரே. (க௦)

சங்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
 மலி தண்டு { பொருந்திய
 கொளமோததியும்
 சக்கரம் முதல் { ஸுதர்சனமும் முதலான
 திவ்யாயுதங்களை
 முன் கண்முன்னே
 வந்தும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
 நெடிய { நீண்ட தாமரைபோன்ற
 தாமரை கண் { திருக்கண்களையுடைய
 பிரான்தான் { ஸர்வேசுவரன்
 அமரும் { நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
 கோயில் { ஸந்நிதியாய்,
 வங்கம் மலி { கப்பல்கள் நிறைந்த கடலால்
 கடல் உலகில் { சூழப்பட்ட நில
 மலிவு எய்து { வலகத்திலு் பிரவரித்தி
 நாங்கூர் { பெற்ற திருநாங்கூரி
 லுள்ளதான்
 வைகுந்த { வைகுந்தவிண்ணகரத்
 விண்ணகர் { திருப்பதி விஷயமாக
 மேல்
 வண்டு { வண்டுகள் ரீங்காரம்
 அறையும் { செய்கின்ற சோலை
 பொழில் சூழ் { களிநிலச் சூழப்பட்ட
 மங்கையர்தம் { திருமங்கைநாட்டி
 தலைவன் { லுள்ளார்க்குத் தலைவரும்

மருவலர் தம் { பகைவருடைய சரீரங்கள்
 உடல் துணிய { தொலையும்படி
 வாள் வீசம் { வாட்படையை
 வீசுகின்றவரும்
 பரகாலன் { பரகாலனென்னுந்
 திருநாமமுடையவருமான
 கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
 சொன்ன அருளிச்செய்த
 சங்கம் மலி { சங்கப்புலவர்கள்
 கொண்டாடத்தக்க
 தமிழ் மாலை தமிழ்மாலையாகிய
 இவை பத்து இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
 வல்லார்கள் ஓதவல்லவர்கள்
 தரணியோடு பூமியையும்
 விசம்பு பாம்பதத்தையும்
 ஆளும் { ஆளும்படியான
 தன்மை { அதிகுடித்தைப்
 பெறுவார் { பெறுவார்கள்.

* * *—திருவாழிமுதலிய திவ்யாயுதங்களை அழகுக்குடலாகத் தரித்துக்
 கொண்டிருக்கின்ற புண்டரீகாக்ஷன் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றதும், இவ்வுல
 கின்கண் மிகப் பிரவரித்திபெற்ற திருநாங்கூரில் ஒருபகுதியாக விளங்குவது
 மான வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதி விஷயமாகப் பரகாலன் சொன்ன
 சிறந்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும் அதிகரிப்பவர்கள் உபயவிழிதி நிர்

504 பேரிய திருமொழி-ந-பத்து, டி-திரு. திருமடந்தை மண்மடந்தை.

வாஹகராவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினராயிற்று. ... .. (க0)

அடிவரவு:—சலம் திண்ணிய அண்டமும் கலை மின் பெண்மை விளங்கனியை ஆராத வங்கம் சங்கு திரு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

திருமடந்தை மண்மடந்தை.

அவதாரிகை:—அடியார்களின் விரோதிகளை அகற்றுமியல்வினையு, அடியார்க்கு ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவிபுரியுந் துணைவனான ஸர்வேசுவரன் புருஷகார பூதைகளான பிராட்டிமாருடனே அரிமேய விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியிலே நித்யவாஸம் செய்தருளுகிறபடியை ஆழ்வார் அநுஸந்தித்து, 'நெஞ்சே! அத்திருப்பதியிற் சென்று வணங்கு' என்று தம் திருவுள்ளத் திற்கு உபதேசிக்கிறார் இத்திருமொழியில். ... .. *

திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந் திகழத்

தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்று

மருள்நடந்து * இவ்வேழலகத் தவர்பணிய வாநோர்

அமர்ந்தேத்த விருந்தலிடம் * பெரும்புகழ் வேதியர்வாழ்

தருமிடங்கள் மலர்கள்கிடு கைதைகள் செங்கழரீர்

தாமரைகள் தடங்கள்தோறு மிடங்கள்தோறும் திகழ *

அருவிடங்கள் பொழிந்தழவி யெழிந்திகழ நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(க)

இருபாலும் இரண்டு பக்கங்களிலும்

திரு மடந்தை } ஸ்ரீதேவி பூதேவிகள்
மண் மடந்தை } விளங்கினது
திகழ }

அடியவர்கட்கு ஆசரிதர்பக்கலில்

தீ வினைகள் } கொடியபாவங்கள்
போய், அகல } தொலையும்படியாக

என்றும்

எப்போதும்

அருள் நடந்து க்ருபைபண்ணி

இவ் ஏழ் } இந்த ஸப்தலோகங்களி
உலகத்தவர் } லுள்ளராலும்
பணிய } ஆசரயிக்கப்பெற்று

வாநோர் } நித்யஸ்வரிகள் கால்
அமர்ந்து ஏத்த } பொருந்தித் தோத்திரம்
பண்ணப்பெற்று

இருந்த இடம் { (எம்பெருமான்)
எழுந்தருளியிருக்கு
மிடமாய்,
பெரு புகழ் மிக்கபுகழை யுடையாரான
வேதியர் வைதிகர்கள்
வாழ்தரும் வாழ்கின்ற
இடங்கள் இடங்களை யுடைத்தாய்
மலர்கள் மிகு { புகழ்பலம்ருத்தியை
யுடைய
கைதைகள் தாழைகளும்
செங்கழுநீர் செங்கழுநீர்களும்
தாமரைகள் தாமரைகளும்

தடங்கள் { தடாகங்கள்தோறும்
தோறும் { (நிறைந்து)
இடங்கள் { கண்டவிடமெங்கும்
தோறும் திகழ் { விளங்கப்பெற்றதாய்,
பொழில் சோலைகளானவை
அரு இடங்கள் { ஆகாச ஸ்தலங்களைத் தழுவி
தழுவி { யிருப்பதனாலே
எழில் திகழும் அழகு விளங்காநிற்பதான
நாகூர் திருநாகூரில்
அரிமேய விண்ணகரம் மடநெஞ்சே!
வணங்கு—.

* * *—இவ்வுலகத்தவர்களடங்கலும் பெரும்பாலும் குற்றங்குறைகட்குக் கொள்கலமாயிருக்கையாலே ‘நம்முடைய அபராதங்களைக்கண்டு தண்டிப்பனே!’ என்று பலரும் அஞ்சிக்கிடவாதபடி, சேதநர்கள் எத்தனை அபராதங்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றை நற்றமாக உபபாதித்து உரைக்கவல்ல பெரிய பிராட்டியாரும் அவற்றைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பூமிப்பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் கூடவெயிருக்குமிருப்பைப் பேசுகிறார் “திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந்திகழ” என்று. இப்படி ஸ்ரீதேவி சூதேவிகள் இறையமகலாது உடனிருக்கையாலே அடியார்கள் விஷயத்தில் எப்போதும் அருளை நடந்துசென்று அத்தாலே தீவினைகள் “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணொவொருங்கிற்குக் கண்டில மால்” என்னும்படி பற்றத்தோடினபடியை யருளிச்செய்கிறார் “தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கேன்று மருள்நடந்து” என்று. இப்படிக்களையெல்லாங் கண்டு ‘இவனல்லது வேறு ஆச்ரயணீயரில்லை’ என்று ஏழலகத்தவர்களும் வந்து ஆச்ரயிக்குமிடமாம் திருநாகூரில் அரிமேய விண்ணகரம்.

பகவத் பாகவத குணாதுபவத்தாலன்றிப் போதுபோக்கார்களென்றும் பெரும் புகழையுடையாரான வைதிகர்கள் வாழுமிடமாய், தாழைகளும் தாமரைகளும் செங்கழுநீர்களும் தடாகங்கள்தோறும் மலிந்து கண்டவிடமெங்கும் விளங்கப்பெற்றதாய், ஆகாசத்தை யளாவிற்குஞ் சோலைகளாலே அழகிய தான அத்திருப்பதியை நெஞ்சே! வணங்கு.

அருவிடங்கள்=உருவமற்ற வஸ்துவானது ‘அரு’ எனப்படும்; எனவே ஆகாசத்தைச் சொன்னதாயிற்று. அரிமேய விண்ணகரம்=‘ஹரிர் ஹரதி பாபாநி’ என்கிறபடியே அடியவர்களின் பாபங்களைப் போக்குவதனாலே ஹரியெனப்படுகிற எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திவ்வியதலம் என்கை. ... .. (க)

வேன்றிமிகு நரகனூரமது அழியவிசிறும்
 விறலாழித் தடக்கையன், விண்ணவர்கட் கன்று *
 குன்றுகொடு குரைகடலைக் கடைந்தமுத மளிக்கும்
 குருமணியென் றொழுதம் குலவியுறை கோயில் *
 என்றமிகு பெருஞ்செல்வத் தேழில்விளங்கு மறையோர்
 ஏழிசையும் கேள்விகளு மியன்றபெருங் குணத்தோர் *
 அன்றுலகம் படைத்தவனை யனையவர்கள் நாங்கூர்
 அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே ! (உ)

வேன்றி மிகு } ஜயசீலனான
 நரகன் } நரகாசுரனுடைய
 உரம்பது } அழியும்படி
 அழிய } மிகுக்கு அழியும்படி
 விசிறும் } { (அவன்மீது) வீசி
 யெறியப்பட்ட
 விறல் ஆழி } வலிவுள்ள திருவாழியை
 தட கையன் } { பெரிய திருக்கையிலே
 உடையவனும்
 அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
 விண்ணவர் } { இந்திரன் முதலிய
 கடகு } தேவர்களுக்காக
 குன்று கொடு } மந்தரபரவத்தை நட்டு
 குரை கடலை } { கோஷஞ்செய்யுமியல்வை
 யுடைய ஸமுத்தரத்தை
 கடைந்து } கடைந்து
 அமுதம் } { அமிருதத்தை யெடுத்துக்
 அளிக்கும் } கொடுத்தவனும்
 குரு மணி } { சிறந்த ரத்னம்
 போன்றவனும்
 என் ஆர் } { எனக்குப் பரிபூர்ணமான
 அமுதம் } அமுதம்போன்றவனு
 மான பெருமான்

குலவி } கொண்டாட்டத்துடனே
 உறை } கோயில் { எழுந்தருளியிருக்கும்
 திவ்யதேசம் ;—
 என்றும் } எப்போதும்
 மிகு } வளர்ந்துவருகிற
 பெரு } { அளவற்ற செல்வத்தின்
 செல்வத்து } அழகு விளங்கும்படி
 எழில் } யுள்ளவர்களாய்
 விளங்கும் }
 மறையோர் } வேதம் வல்லவர்களாய்
 ஏழ் இசையும் } ஸப்தஸ்வரங்களையும்
 கேள்விகளும் } மற்றுமுள்ள
 இயன்ற } அங்கங்களையும்
 பெரு } அதிகரித்த மஹா
 குணத்தோர் } குணசாலிகளாய்
 அன்று } முன்பு உலகங்களைப்
 உலகம் } படைத்த
 படைத் } பிரமாணப்போன்றவர்க
 தவனை } ளான அந்தணர்கள்
 அனையவர்கள் } வாழ்கிற
 நாங்கூர் } திருநாங்கூரில்
 அரிமேய விண்ணகரம் *** வணங்கு.—

* * *—தான்சென்று போர்புரிந்த விடங்களிலெங்கும் வெற்றியே
 பெற்றவனான நரகாசுரனைத் தொலைத்த திருவாழியையுடையவனும், தூர்வான்
 முனியின் சரபத்தினுலே அரசிழந்த தேவர்கட்கு அருள்கூர்ந்து கடல்கடைந்து
 அமுதமெடுத்தளித்தவனும், ரத்னம்போற் சிறந்தவனும், அம்ருதம்போல் பரம
 போக்யனுமான எம்பெருமான் உவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசமாய்,
 ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து ஆதம்குணமும் அமையப்பெற்று,
 'ஸாக்ஷாத் சதுர்முனைப்போலே ஜகதஸ்ருஷ்டியும் பண்ணவல்ல சக்திமாண்கள்'
 என்று சொல்லத்தக்கவர்களான வைதிகர்கள் வாழுமிடமான திருநாங்கூரரிமேய
 விண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு.

குருமணி = 'गुरु' என்னும் வடசொல் குருவெனத் திரிந்தது. ... (உ)

உம்பருமீவ் வேழலகு மேழ்கடலு மேல்லா

முண்டபிரான், அண்டர்கள்முன் கண்மேகிழ் வெய்த் *

கும்பமிகு மதயானை மருப்போசித்துக் கஞ்சன்

குஞ்சிபிடித் தடித்தபிரான் கோயில் * மருங்கெங்கும்

பைம்போனோடு வேண்முத்தம் பலபுன்னை காட்டப்

பலங்கனிகள் தேன்காட்ட படவரவே ரல்குல் *

அம்பனைய கண்மடவார் மகிழ்வெய்து நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(நு)

உம்பரும் தேவஜாதிபும்
இவ் ஏழ் } இந்த ஸப்தலோகங்களும்
உலகும் }
ஏழ் கடலும் ஸப்த ஸாகரங்களும்
எல்லாம் } ஆகிய இவை யெல்லா
வற்றையும்
உண்ட } (பிரளயகாலத்தில்) திரு
வயிற்றிலே வைத்து
கோக்கின
பிரான் உபகார லீலனும்,
முன் முன்பு
அண்டர்கள் இடையர்கள்
கண்டு கண்ணாலே கண்டு
மகிழ்வு எய்த களிப்படையும்படி
கும்பம் மிகு { குடம்போன்ற பெரிய
மத்தகத்தையுடைய
மதம் யானை { மத்தகஜமான குவலயா
பீடத்தினுடைய
மருப்பு தந்தங்களை
ஒசித்து { முறித்துவிட்டு (உள்ளே
நுழைந்து)
கஞ்சன் கம்ஸனுடைய
குஞ்சி { மயிராப்பிடித்து (கீழே
பிடித்து { தள்ளி)
அடித்த அவனை யழியச்செய்த

பிரான் { உபகாரகனுமான பெருமா
னுடைய
கோயில் திவ்யதேசம் ;—
மருங்கு } பக்கங்களிலெல்லாம்
எங்கும் }
பல புன்னை பலபல புன்னைமரங்கள்
(மொக்கும் மலருமாய்ப்
பூத்து வின்று)
பைம்பொ { அழகிய பொன்னையும்
னோடு வெண் { வெணுத்தமுத்துக்களையும்
முத்தம்காட்ட { பிரகாசப்படுத்தவும்
பலங்கனிகள் பலாப்பழங்கள்
தேன் காட்ட { தேனைச் சொரிந்து
காட்டவும்
பெற்றதாய்,
படம் அரவு { படமெடுத்த பாம்பைப்
ஏர் அல்குல் { போன்று அழகிய
நிதம்பத்தையும்
அம்பு அனைய { அம்புபோல் கூர்மையான
கண் { கண்களையும் உடைய
மடவார் ஸ்த்ரீகள்
மகிழ்வு எய்தும் } மகிழ்ந்துவாழுகிடமான
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே
அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—பிரளயப்பெருங்கடலில் உலகமெல்லாம் அழிந்துபோவதாயிருக்கையில் அவையெல்லாவற்றையும் தனது திருவயிற்றினுள்ளடக்கி ரக்ஷித்தருளினவனும், கம்ஸனாலெவப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானையைக் கொண்டு நெழித்துப் பிறகு கம்ஸனையும் குடுமியைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்தினின்று

508 பெரிய திருமொழி-நட்பத்து, டி-திரு. திருமடந்தை மண்மடந்தை.

கிழேதள்ளிக் கிரீடம் சிதறவடித்துக் கொன்றொழித்தவனுை பெருமான் எழுந்
தருளியிருக்குமிடமான அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

எங்குப்பார்த்தாலும் புண்ணைமாங்கள் மொக்கும் மலருமாய்க் காண்கை
யாலே, மொக்குகள் முத்துக்கள் போலவும் மலர்கள் பொன்போலவும் விளங்கப்
பெற்று, தேனைச் சொரியாநிற்கும் பலாமாங்கள் நிறைந்திருக்கப்பெற்று, அழகிற்
சிற்றந்த மாதர்கள் மகிழ்ந்து வாழப்பெற்றதான திருநாகூரிலுள்ளது இத்தலம்.

கும்பம் — வடசொல்; யானையின் வடமொழி நாமங்களுள் 'கும்பி' என்
பதம் ஒன்று. 'மருப்போசித்து' என்றது கொலைசெய்தமையைக் காட்டுகிற
உபசாரவழக்கு. குஞ்சி—ஆண்மயிர். .... (ந.)

ஓடாத வாளரியீ னுருவமது கொண்டன்

றுலப்பில்மிசு பேருவரத்த விரணியனைப் பற்றி *

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தவன் தன்மகனுக்

கருள்செய்தான் வாழுமிடம் மல்லிகை செங்கழுநீர் *

சேடேறு மலர்ச்செருந்தி செழுங்கமுகம் பாளை

செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே *

ஆடேறு வயலாலைப் புகைகமழு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (சு)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,

ஓடாத போரில் பின்வாங்கமாட்டாத

ஆள் அரியின் } உருவம் அது } நாவலிஹைபியாகி
கொண்டு }

உலப்பு இல் } முடிவில்லாத மிகப்பெரிய
மிசு பெரு } வாங்களைப் பெற்றவ
வரத்த } னான

இரணியனை ஹிரண்யாஸூரனை

பற்றி பிடித்துக்கொண்டு

வாடாத வள் } வலையாத தீக்ஷணமான
உகிரால் } நகங்களினால் கிழித்து
பிளந்து }

அவன் தன் } அவனது புத்திரான
மகனுக்கு } ப்ரஹ்மலதனுக்கு

அருள் } க்ருபை பண்ணின
செய்தான் } பெருமான்

வாழும் இடம் { எழுந்தருளியிருக்கும்
திவ்ய தேசம்;—

மல்லிகை மல்லிகைகளும்

செங்கழுநீர் செங்கழுநீர்களும்

சேடு ஏறு } திரள் திரளாகப்பூத்த
மலர் செருந்தி } பூக்களை யுடைய ஸூர
புண்ணைகளும் }

செழு } அழகிய பாக்குப்
கமுகம்பாளை } பாளைகளும் }

செண்பகங்கள் செண்பகப் பூக்களும்

மணம் நாறும் பரிமளம் வீசப்பெற்ற

வண் பொழி } அழகிய சோலைகளின்
லின் ஊடே } நடுவே }

ஆடு ஏறு } கரும்பு ஆடுகைக்காக
வயல் } ஏறின வயலில்

ஆலைப்புகை } கரும்பாலைகளின் புகை
கமழும் } பரிமளிக்கப்பெற்ற

நாகூர் திருநாகூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—எத்தனையோ தவங்கள் செய்து எத்தனையோ வரங்கள் பெற்றவ
னான இரணியனுக்காக நாவலிஹைபங்கொண்டு அவனது மார்பைக் கீண்

டொழித்து அவனது குமாரனை ப்ரஹ்மலாதாழ்வான் திறத்துப் பேரருள் செய்த பெருமான் வாழ்மிடமாய், மல்லிகைகளும் செங்கழுநீர்களும், திரள் திரளாகப்பூத்த பூக்களையுடைய ஸாரபுண்ணைகளும் பாக்துப்பானைகளும் செண்பகமலர்களும் வாஸனைவீசப்பெற்ற அழகிய சோலைகளின் நடுவே கரும்பு ஆடுகைக்காக ஏறின வயலில் கரும்பானைகளின் புகை பரிமளிக்கப் பெற்றதான திருநாகங்கூரில் அரிமேயவிண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு.

சேசே—அமுது, இளமை, திரட்சி, நன்மை, பெருமை. .... (ச)

கண்டவர்தம் மனமகிழ மாவலிதன் வேள்விக்க
களவின்மிகு சிறுகுறளாய் மூவடியென்றிரந்திட்டு *
அண்டமும் வலிகடலு மவனிகளு மெல்லாம்
அளந்தபிரா னமருமிடம் வளங்கொள்பொழி லயலே *
அண்டமுறு முழுவாலியும் வண்டினங்க ளோலியும்
அருமறையி னோலியும் மடவார் சிலம்பினோலியும் *
அண்டமுறு மலிகடலி னோலிதிகழு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(ரு)

கண்டவர் தம் } பார்த்தவர்களெல்லாருடைய
மனம் } மனமும்

மகிழ } ஆந்தமடையும்படி

மாவலி தன் } மஹாபலியின்
வேள்வி } யாகபூமியிலே

களவின் மிகு } வஞ்சனைமிகுந்த

சிறுகுறள் } சிறுத்த வாமநருபியாய்க்
ஆய் } கொண்டி

மூ அடி } 'மூவடிநிலம் தா' என்று
என்று } யாசித்து
இரந்திட்டு }

அண்டமும் } மேலுலகங்களையும்

இவ் அலை } அலையெறிதின் ற இக்
கடலும் } கடல்களோடு கூடின
அவனிகளும் } பூமண்டலத்தையும்

எல்லாம் } மற்றுமெல்லாவற்றையும்

அளந்த } அளந்துகொண்ட

பிரான் } எம்பெருமான்

அமரும் } எழுந்தருளியிருக்கும்
இடம் } திவ்யதேசம்;—

வளம் கொள் } அழகிய சோலைகளின்
பொழில் } அருகே
அயலே }

அண்டம் உறு } ஆகாசத்தளவும் வியாபிக்கிற
முழவு ஒலியும் } வாத்யகோஷங்களும்

வண்டு } வண்டுத்திரள்களின்
இனங்கள் } ரீங்காரமும்
ஒலியும் }

அரு } அருமையான வேதங்களின்
மறையின் } கோஷமும்
ஒலியும் }

மடவார் } மாதருடைய

சிலம்பின் } காலணிகளின் ஒசையும்
ஒலியும் }

அண்டம் } அண்டபித்தியளவுஞ்
உறும் அலை } சென்று அலையெறிதிற
கடலின் ஒலி } (பிரளயக்) கடலின்
திகழும் } கோஷம் போலே
விளங்கப்பெற்ற

நாங்கூர் } திருநாகங்கூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—அறுகூலரோடு பிரதிகூலரோடு வாசியற யார்பார்த்தாலும் அவர்க ளுடைய நெஞ்சைக் கவருமதான அழகுவாய்ந்த லாமனமூர்த்தியாகி மஹாபலி

யின் யாகபூமியிலெழுந்தருளி 'என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண் கொடு' என்று யாசித்து மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று உடனே விம்மவளர்ந்து எல்லாவுலகங்களையும் ஆக்கிரமித்துக்கொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய், எங்குப்பார்த்தாலும் வாத்யகோஷங்களும் வண்டினவொலிகளும் வேதத்வரிகளும் ஸ்திரீகளின் நூபுரசுபத்தங்களும் கடலொலிபோல் விளங்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

வாள்நெடுங்கண் மலர்க்கூந்தல் மைதிலிக்கா விலங்கை

மன்னன்முடி யோருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர் *

தாள்நெடுந்தின் சிலைவளைத்த தயரதன்சேய் என்தன்

தனிச்சரண் வானவர்க்கரசு கருதுமிடம் தடமார் *

சேணிடங்கோள் மலர்க்கமலம் சேல்கயல்கள் வாரீ

செந்நெலொடு மடுத்திய வுதிர்ந்தசெழு முத்தம் *

வாள்நெடுங்கண் கடைசியர்கள் வாருமணி நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(சு)

வாள் நெடுகண் } வாள்போல் கூர்மையாய்
நீண்ட திருக்கண்களையும்

மலர் கூந்தல் } பூவணிந்த கூந்தலையு
முடைய

மைதிலிக்கா } வீதாபிராட்டியைச் சிறை
வைத்த குற்றத்திற்காக

இலங்கை மன்னன் } இராவணனுடைய

ஒருபது முடியும் } பத்துத்தலைகளும்

இருபது தோளும் } இருபதுதோள்களும்

போய் உதிர் சிதறிப்போம்படி

தாள் நெடுதின் சிலைவளைத்த } குதையோடு கூடி நீண்டு
திண்ணிதான் வில்லை
வளைத்த

தயரதன்சேய் } தசரதபுத்திரனும்

என்தன் தனிசரண் } எனக்கு ஒப்பற்ற
சரண் ரகசனும்

வானவர்க்கு அரசு } நித்யஸூரிநாதனுமான
பெருமான்

கருதும் இடம் } திருவுள்ளமுவந்து
எழுந்தருளியிருக்கும்
திவ்யதேசம்;—

தடம் ஆர் } பொய்கைகளில்
நிறைந்திருப்பனவும்

சேண் இடம் கொள் } ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும்
ஒங்கிவளர்ந்திருப்பனவு
மான,

கமலம் மலர் தாமரைப்பூக்களையும்

சேல் கயல்கள் வாரீ } சேல் கயல்வாரீயென்னும்
மீன்களையும்

செந்நெலொடு மடுத்து } செந்நெற்பயிர்களோடு
சேர்த்துப்பிடித்து

அரிய உதிர்ந்த } அறுக்க
அவற்றினின்று உதிர்ந்த

செழு முத்தம் அழகிய முத்துக்களை

வாள் நெடுகண் } வாள்போன்று நீண்ட
கண்களையுடைய
கடைசியர்கள் கடைச்சாதிப்பெண்கள்
வாரும் வாரித்திரட்டுமிடமான

அணி நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
அரிமேயவிண்ணகரம் * * * வணங்கு—

* * *— அழகிற்சிறந்த வீதாபிராட்டிக்காக இராவணனுடைய தலைகளும் தோள்களும் சிதறிப்போம்படி வில்வளைத்த மஹாவீரனும், எனக்கு அத்விதியு

ரக்ஷகனும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகனுமான பெருமான் திருவுள்ளமுபவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்,—வயல்களிலே செந்நெற்பயிர்களை யறுக்கும் போது அவற்றைப் பிடிக்கிறபிடியில் தாமரைகளும் மீன்களும் கூடவே பிடிபட்டு அறுக்கப்பட, அவற்றினின்று உதிர்ந்த முத்துக்களை வலைச்சியர்கள் வாரித்திரட்டுமிடமான திருநாகூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

திருநாகூர் ஸமீபத்தில் கடலுள்ளதனால் அக்கடலோதமும் இங்கே வந்து கூடும்; அவ்வோதங்களுடனே முத்துக்களும் வந்துசேரும்; அவை மீன்களின் வயிற்றினுள்ளே புதும்; அவை அறுவடையில் வெளிப்பட்டன வென்க.

“செந்நெலோடு மடுத்திரிய” என்ற விடத்து, ‘செந்நெலொடு மடுத்து’ என்றும் ‘செந்நெலொடும் அடுத்து’ என்றும் பிரிப்பர். ... . (சு)

தீமனத்தான் கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்

தேனுகனும் பூதனைத் தூயிரும் செகுத்தான் *

காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடையம்மான்

கருதுமிடம் பொருதுபுன் துறைதுறை முத்துந்தி *

நாமனத்தால் மந்திரங்கள் நால்வேதமைந்து

கேள்வியோ டாறங்கம் நலின்று கலைபயின்று *

காமனத்து மறையவர்கள் பயிலுமணி நாகூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(எ)

தீ மனத்தான் { பொல்லாத நெஞ்சை
யுடையானை
கஞ்சனது கம்ஸனுடைய
வஞ்சனையின் கபடச்செய்கைக்கிணங்க
திரியும் { (கெட்ட எண்ணத்துடனே)
திரிந்து கொண்டிருந்த
தேனுகனும் தேனுகாஸுரனுடையவும்
பூதனைதன் } பூதனையினுடையவும்
உம்
ஆர் உயிர் நஞ்சீவனை
செகுத்தான் முடித்தவனும்,
காமனை மன்மதனை
பயந்த புத்திரானாகப்படைத்தவனும்
கருமேனி { கரியதிருமேனியை
உடை யுடையவனுமான
அம்மான் ஸர்வேச்வரன்

கருதும் இடம்—;
புன் ஜலமானது
பொருது அலையெறிந்து
துறை துறை துறைகள்தோறும்
முத்து முத்துக்களை
உந்தி தள்ளிக்கிடக்குமிடமாயும்,
நா நாவிலுலும்
மனத்தால் மனஸ்விலுலும்
மந்திரங்கள் (பகவானது) மந்த்ரங்களை யும்
நால்வேதம் நான்குவேதங்களையும்
ஆறு அங்கம் ஆறு அங்கங்களையும்
நலின்று அப்யவரித்து
கலை { மற்றுமுள்ள சாஸ்திரங்களையும்
யும்
பயின்று அதிகரித்து
ஐந்து { பஞ்சமஹாயஜுருங்களோடு
வேள்வியோடு கூடி

அங்கு ஆம் { ஆமுஷ்மிகத்திலேயே
மனத்து { பொருத்தின நெஞ்சை
யுடையரான

பயிலும் { நித்யவாஸம் பண்ணப்
பெற்றதாயுமுள்ள
அணி நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

மறையவர்கள் வைதிகர்கள்

அரிமேயவிண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்தலை நாரதர் சொல்லக்கேட்ட கம்ஸன் அக்கண்ணபிரானை எவ்வகையினாலேனும் முடித்து விடவேண்டுமென நிச்சயித்துத் தன் பரிஜநங்களை நோக்கிப் பற்பல வருவுகொண்டு அங்குப்போய் அவனை முடித்திடுமாறு கட்டளையிட, அங்ஙனம் கண்ணனை நலியப்போன அசுரர்களில் தேனுகன் என்பவனுமொருவன் ;—ஒருநாள் கண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்க ளோடும் ஆகிரை மேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப்பழுத்து வாஸனைவீசிக்கொண்டிருந்த பொரு பனங்காட்டையடைந்து அப்பனம்பழங் களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாய் கழுதைவடிவங்கொண்ட தேனுகாஸூரன் கோபமூண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவ மாப்பி பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச்சுழற்றி உயி ரிழக்கும்படி பனைமரத்தின்மேல் எறிந்து அழித்தனன் என்பது வரலாறு.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்தில் மந்தமனுடைய அம்சபூத னை பரத்யும்னைப் பிறப்பித்ததனால் காமனைப்பயந்த கருமேனியுடையம்மா னையினனென்க. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் வாழுமிடமாய், தண்ணீர் அலையெறிந்து துறைகள் தோறும் முத்துக்களைத் தள்ளிக்கிடக்குமிடமாய், நாவிலுளும் நெஞ்சாலும் பகவந்மந்திரங்களையும் நால்வேதங்களையும் வேதாங்கங் களையும் மற்றுமுள்ள கலைகளையும் அதிகரித்து ஆசாரபரதாநர்களாய் ஆமுஷ் மிகரிஷ்டர்களான வைதிகர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றதான திருநாங் கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு. ... .. (எ)

கன்றதனால் விளவேறிந்து கனியுதிர்ந்த காளை

காமருசீர் முகில்வண்ணன் காலிகள்முன் காப்பான் *

குன்றதனால் மழைதேத்துக் குடமாகூத்தன்

குலவுமிடம் கோடிமதிள்கள் மாளிகை கோபுரங்கள் *

துன்றுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்

தோக்கீண்டித் தோழுதியோடு மிகப்பயிலும்சோலை *

அன்றலர்வாய் மதுவண்டங் களிமுரலு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(அ)

கன்று அதனால் வத்ஸாஸூரனைக் கொண்டு

விளவு ஏறிந்து { கபித்தாஸூரன்மேல் வீசி
யெறிந்து

கனி

உதிர்த்த

காளை

விளம்பழங்களை

உதிரச்செய்த

இளையவனும்,

காமரு சீர் { விரும்பத்தக்க கல்யாண
குணங்களை யுடையவ
னும்
முதில் } காளமேக நிறத்தனும்,
வண்ணன் }
முன் முன்பொருகால்
நாவிகள் பசுக்களை
காப்பான் { (பெருமழையினின்று)
காக்கும்பொருட்டு
குன்று அதனால் } கோவர்த்தன மலையினால்
மழை தடுத்து { மழையைத் தடை செய்தவ
னும்
குடம் ஆடு { குடக்கூத்தாடினவனுமான
கூத்தன் } பெருமான்
குலவும் இடம் { உவந்திருக்கும் திவ்ய
தேசம் ;—
கொடி { த்வஜங்கள் பொருந்திய
மதில்கள் } மதில்களையும்
மாளிகை மாளிகைகளையும்

கோபுரங்கள் கோபுரங்களையும்
தூன்று மணி { நெருங்கின மணிமயமான
மண்டபங்கள் } மண்டபங்களையும்
சாலைகள் { தர்ம சாலைகளையும் உடைத்
தாய்,
தூ மறையோர் பரிசுத்தரான அந்தணர்கள்
தொற்கு { சும்பலாகக் கூடியிருக்கு
சுண்டி } மிடமாய்,
தொழுதி யொடு { பறவைகளின் ஒலியோடு
யிக பயிலும் மிகவுங் கூடியிருக்கின்ற
சோலை சோலைகளிலே
அன்று அலர் { அப்போதலர்ந்த செவ்விய
வாய் } பூக்களில்
மது உண்டு தேனைப்பருகி
அங்கு அவ்விடத்தில்
அளி முாலும் { வண்டிகள் பாடப்பெற்ற
தான
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே
அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—கன்றின் வடிவாய்வந்த வெரு அகரனைக்கொண்டு விளாமரத்தின் வடிவாய்நின்ற மற்றோரசரன்மீதெறிந்து இரண்டையும் முடித்தொழித்தவனும், இந்திரன் பசுக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தவப்போது கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்துநின்று ஆயர்பாடியைக் காத்தருளினவனும், இடைச்சாதியின் மெய்ப்பாடுதோன்றக் குடக்கூத்தாடினவனுமான பெருமான் உவந்திருக்கும் திருப்பதியாய்,—த்வஜங்கள் பொருந்திய மதில்களையும் மாளிகைகளையும் கோபுரங்களையும் மணிமண்டபங்களையும் தர்ம சாலைகளையுமுடைத்தாய், பரமபவித்திரர்களான அந்தணர்கள் திரண்டு வாழு மிடமாய், பறவைகளின் கோஷங்கள் மிக்க சோலைகளில் அப்போதலர்ந்த நறு மலர்களிலே வண்டிகள் தேனைக்குடித்து இசைபாடப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

தொழுதி—பசுக்களின் த்வரி.

....

....

(அ)

வஞ்சனையால் வந்தவள்தன் உயிருண்டு வாய்த்த

தயிருண்டு வேண்ணே யமுதுண்டு * வலிமிக்க

கஞ்சனய ரதுவண்டிவ் வலகுண்ட காளை

கருதுமிடம் காலிரிசந் தகில்கனக முந்தி *

மஞ்சலவு பொழிலூடும் வயலூடும் வந்து

வளம்கொடுப்ப மாமறையோர் மாமலர்கள் தூவி *

அஞ்சலித்தங் கரிசரணேன் றிறைஞ்சுகமணி நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(க)

வஞ்சனையால் { கபட வேஷத்தோடு
வந்தவன் தன் { வந்தவளான
பேய்ச்சியினுடைய

உயிர் உண்டு { உயிரை உறிஞ்சியுண்டவ
னாயும்

வாய்த்த தயிர் { கையிலகப்பட்ட தயிரை.
உண்டு { மெல்லாம் உண்டவனாயும்

வெண்ணெய் { வெண்ணெயை அமுது
அமுது உண்டு { செய்தவனாயும்

வலி மிக்க பலசாலியான

கஞ்சன் கம்ஸனுடைய

உயிர் அது { உயிரை அபஹரித்தவ
உண்டு { னாயும்

இ உலகு { இவ்வுலகங்களையெல்லாம்
உண்ட { (பிரளயக்கடல் கொள்
ளாதபடி) அமுது செய்
தவனாயுமுள்ள

காளை யுவராணவன்

கருதும் இடம்—;

காவிரி காவிரியாருனது

சந்து சந்தன மாங்களையும்

அகில் அகில் மாங்களையும்

கனகம் ஸ்வர்ணங்களையும்

உந்தி தள்ளிக் கொண்டுவந்து

மஞ்ச உலவு { மேகமண்டலத்தளவும்
பொழிலூடும் { ஓங்கின-சோலைகளிலும்

வயலூடும் கழனிகளிலும்

வந்து பிரவேசித்து

வளம் கொடுப்ப { (அவற்றுக்குச்) செழிப்பை
யுண்டாக்கப் பெற்றதும்,

மாமறையோர் { மஹா வைதிக
ப்ராஹ்மணர்கள்

மா மலர்கள் { சிறந்த புஷ்பங்களை
தூவி ஸமர்ப்பித்து

அஞ்சலித்து கைகூப்பிநின்று

அரி சரண் { 'ஹரி! உன் திருவடிகளே
என்று சரணம்' என்று சொல்லி
இறைஞ்சும் { வணங்கப்பெற்றதுமான

அணி நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—பேய் வடிவமையெடுத்துத் தாய்வடிவோடு வந்த பூதனையின் உயிரை விஷங்கலந்த முலைப்பாலுடனே உறிஞ்சியுண்டவனும், அந்த விஷத்திற்கு மாற்றாகத் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றை வாரியுண்டவனும், கம்ஸனுடைய உயிரையும் முடித்தவனும், உலகமுண்ட பெருவாயனுமான பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குந் திருப்பதியாய்,—காவேரியானது சந்தன மரங்களையும் அகில்மரங்களையும் நவரத்தனங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு வந்து சோலைகளிலும் வயல்களிலும் புகுந்து அவற்றிற்குச் செழிப்பையுண்டாக்கப்பெற்றதாய், பரமவைதிகர்களான அந்தணர்கள் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கைகூப்பிநின்று 'உன் திருவடிகளே சரணம்' என்று சொல்லி வணங்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

(க)

சென்றுசின் விடையேழும் படவடர்த்துப் பின்னை

சேவலித்தோள் புணர்ந்துகந்த திருமால்தன் கோயில் *

அன்றயனு மரன்சேயு மனையவர்கள் நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகர மமர்ந்த சேழங்குன்றை *

கன்றினேடு வேல்வலவன் மங்கையர்தம் கோமான்

கலிகன்றி யொலிமலை யைந்தினோடு மூன்றும் *

ஒன்றினோடு மோன்றுமிவை கற்றவல்லா ருலகத்

துத்தமர்கட் குத்தமராயும்பரு மாவர்களே.

(கௌ)

சென்று தானேசென்று
சினம் ஏழ் { கொடுமையிருந்த ஏழு
விடையும் { ரிஷபங்களும்
பட அடர்த்து முடியும்படி பொருது
பின்னை { நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடைய
சேவலி { அழகிய தோளோடே
தோள்
புணர்ந்து கலந்து
உகந்த திருவுள்ளம் மகிழ்ந்த
திருமால் தன் லக்ஷ்மீநாதனுடைய
கோயில் ஸந்தியாய்
அயனும் பிரமணையும்
அரன் சேயும் { ருத்ராபுத்திரானு
ஸாப்ரஹ்மணயனையும்
அனையவர்கள் { ஒத்திருக்கின்றவர்கள்
[வேதம்வல்லவர்களாய்
அழகியவர்களான
அந்தணர்கள்] வாழ்கிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
அரிமேய { அரிமேய விண்ணகர
விண்ணகரம் { மென்னுந்திருப்பதியில்
அமர்ந்த { பொருந்தி யெழுந்தருளி
யிருக்கிற

செழு குன்றை { அழகிய மலைபோன்ற
எம்பெருமானைக்குறித்து,
கன்றி நெடு { கோபக்குறியோடு
கூடினதாய் நீண்டதான
வேல் வலவன் { வேற்படையைத் தரிக்க
வல்லவரும்
மங்கையர்தம் { திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்
கோமான் { குத்திலவருமான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மலை சொல்லமையாகிய
ஐந்தினோடு { இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
மூன்றும் { ஒன்றினோடும்
ஒன்றும் { இவை
கற்றவல்லார் { ஒதியுணர்ந்து ஸேவிக்க
வல்லவர்கள்
உலகத்து இவ்வுலகத்திலே
உத்தமர்கட்கு { மிகவும் உத்தருஷ்டர்களாய்
உத்தமர் ஆய் { வாழ்ந்திருந்து (பின்பு)
உம்பரும் { நித்யஸூரிகளோடு
ஆவர்கள் { சேர்ந்தவர்களுமாவர்.

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணம்புணர்வதற்கு இடையூறாயிருந்த ஏழ்விடைகளையும் வலியடக்கி அப்பிராட்டியோடே ஸம்சுலேஷித்த திருமால் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய் வேதாத்யயந்தில் பிரமணை பொத்தவர்களாயும் அழகில் ஸாப்ரஹ்மணயனை நிகர்த்தவர்களாயுமுள்ள அந்தணர்கள் வாழ்மிடமான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியில் வாழ்கின்ற பச்சைமாமலைபோல் மேனியான பெருமான்விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா

516 பெரிய திருமொழி-நட்பத்து, டி-திரு. திருமடந்தை மண்மடந்தை.

ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதியுணருமவர்கள் இவ்விடத்திலே பெரும் புகழாளராய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்து பிறகு நித்யவிரூபதியையும் ஆளப் பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று.

இப்பாசரத்தில் “ஐந்தினோடு மூன்றும் ஒன்றினோடு மோன்று மிவை” என்றது ஸாபிப்ராயம்; அதாவது—கூருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகின்ற பாசரங்கள் ஐந்தும், நரலிம்ஹாவதாரம், வாமநாவதாரம், ராமாவதாரம் ஆகிய மூன்றாவதாரங்களைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பாசரங்கள் மூன்றும், அர்ச்சாவதாரபரமான முதற்பாட்டு ஒன்றும், பயனுரைத்த ஈற்றுப்பாட்டு ஒன்றும்—ஆகப் பத்துப்பாசரங்களென்கை. இரண்டு, மூன்று, ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் பாசரங்கள் கிருஷ்ணாவதார விஷயங்கள். நான்கு ஐந்து ஆறும்பாசரங்கள், முறையே, நரலிம்ஹ வாமந ராமாவதார விஷயங்கள். ... (ய)

அடிவரவு.—திருமடந்தை வென்றி உம்பர் ஓடாத கண்டவர் வான் தீமனத்தான் கன்று வஞ்சனையால் சென்று போது.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமொழி
திவ்யார்த்த தீபிகையில்
மூன்றும்பத்து முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி.

நான்காம்பத்து—முதல்திருமொழி.
போதலர்ந்த பொழிற்சோலை.

அவதாரிகை:—திருநாங்கூரிலுள்ள திருத்தேவனார்தோகை யென்னுந் திருப் பதியை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாமித்திருமொழி.

“மணிமாடக்கோயில் வணக்கென் மண்ணே!” என்றும் “திருக்கோவலூரதனுள் கண்டேன் நானே” என்றும் “தில்லைத்திருச்சித்ராகூடஞ் சென்று சேர்மின்களே” என்றும் ஒவ்வொருவகையான வினைமுற்றுக்களிட்டுத் திருப் பதிகங்களருளிச்செய்தாற் போலல்லாமல் திருப்பதியின் திருநாமத்தோடே முடிக்கும்வகையாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்டது; மேல்திருமொழியும் இங்ஙனமே. திவ்யதேசங்களை அநுபவிக்கும் முறைமைகள் பலவற்றுள் இதுவும் ஒரு முறைமையாகும். எவ்வகையினாலேனும் திவ்யதேசங்களின் திருநாமங்கள் ஆழ்வார் திருவாக்கில் நுழைந்து புறப்பட்டு ஸத்தைபெறக்கடவன வத்தனை.

பண்டொருகால் எம்பெருமானே ஸேஷிப்பதற்காகத் தேவர்கள் வந்து திரண்டவிடம் என்பதபற்றி இத்திருப்பதிக்குத் திருத்தேவனார்தோகை யென்று திருநாமமாயிற்றுப்போலும். தேவனார்—தேவதைகள், தோகை—நெருங்கி நின்றவிடம்.

... .. கலிவந்தம்.

போதலர்ந்த பொழிற்சோலைப் புறமெங்கும் பொருதிரைகள் *

தாதுதிர வந்தலைக்கும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல் *

மாதவன்னு னுறையுமிடம் வயல்நாங்கை * வரிவண்டு

தேதேனவேன் றிசைபாடும் திருத்தேவனார்தோகையே.

(க)

போது } புஷ்பங்கள் மலரப்பெற்ற
அலர்ந்த }

பொழில் } பெரியசோலைகளுள்ள
சோலை புறம் } விடங்கள்முழுதும்
எங்கும் }

தாது உதிர } பூக்களின் தாதுகள்
உதிரும்படியாக }

பொரு } செறிந்த அலைகள் வந்து
திரைகள் } வீசப்பெற்ற
வந்து }
அலைக்கும் }

தடம் மண்ணி } பெரியமண்ணியாற்றி
னுடைய }

தென்கரை } தெற்குக்கரையின்மேலே,
மேல் }

மாதவன் தான்	}	மாதவப்பெருமாள்	வரி வண்டு	{	ரேகைகளையுடைய வண்டுகள்
உறையும் இடம்			தேதென என்று இசை பாடும்		
வயல் நாங்கை	{	கழனிகள் சூழ்ந்த திருநாங்கூரில்,	திருத் தேவனார் தொகை	{	திருத்தேவனார்தொகை யென்னுந் திருப்பதியாம்.

* * *—இத்திருப்பதியின் திருநாமம் “மாதவப்பெருமாள் ஸந்தி” என்றும் ப்ரஸித்தமாக வழங்கிவருதலால் “மாதவன் தானுறையுமிடம்” என்றார். மாதவன்—திருமகள் நாதன். இத்தலம் மண்ணியாற்றின் தென்கரையிலுள்ள துபற்றித் தடமண்ணித் தேன்கரைமேல் என்றது. அந்த நதியின் வளத்தை ஒன்றரையடிகளால் வருணிக்கிறார்.

போதலர்ந்த பொழிற்சோலை—‘போது’ என்று காலத்திற்கும் புஷ்பத்திற்கும் பெயராதலால் அவ்விண்ணி பொருள்களும் இங்குக் கொள்ளத்தகும். காலத்திலே அலர்ந்த. (அல்லது) பூக்களலர்ந்த.

பொழில் என்றசொல்லுக்குப் பெருமையென்ற பொருளுமுண்டாதலால் அப்பொருள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றி, ‘பொழில் சோலை’ என்ற இரண்டு சொற்களையும் ஒரு பொருளானவாகவேகொண்டு ‘செறிந்தபொழில்’ என்று தாற்பரியங்கொள்ளவுமாம். பூஞ்சோலைகள் உள்ளவிடமெங்கும் மண்ணியாற்றின் நீர்ப்பெருக்குகள் பெருகி அலைமோதிப் பூந்தாதுகளை உதிர்க்கப் பெற்றவிட மென்றதாயிற்று.

தேதென—இசைக்குறிப்பு. ... . (க)

யாவருமா யாவையுமாய் எழில்வேதப் பொருள்களுமாய் *

மாவருமாய் முதலாய் மூர்த்தியமர்ந் துறையுமிடம் *

மாவரும் திண்படைமன்னை வென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கை *

தேவரும்சென்றிறைஞ்சுபொழில் திருத்தேவனார்தொகையே. (உ)

யாவரும் ஆய்	{	சேதனப்பொருள்களெல்லா வற்றையும் சரீரமாகக் கொண்டவனாய்	மாவரும் ஆய்	{	(பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று) மூன்றுவடிவுகள் கொண்டவனும் தானேயாய்
யாவையும் ஆய்			முதல் ஆய்		
எழில் வேதம் பொருள்களும் ஆய்	{	அசேதனப்பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் சரீரமாகக்கொண்டவனாய்	மாவரும்	{	குதிரைமேல் ஏறிவருகிற திண்படை { திடமான ஆயுதங்களை யுடைய

மண்ணை	ராஜலோகத்தை	தேவரும்	} தித்யஸூரிகளும் வந்து உணங்கப்பெற்றதாய்
வென்றி	{ தோற்கடித்து வெற்றி கொள்வார் { பெறும் அந்தணர்கள்	சென்று இறைஞ்சு	
மண்ணு	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற	பொழில்	சோலைகளையுடைத்தான
நாங்கை	திருநாங்கடூரில் உள்ளதாய்,	திருத்தேவஞர் தொகையே—.	

* * *—பிரத்யக்ஷத்திற்காணப்படுகிற சேதநா சேதநப்பொருள்களெல்லாம் பொய் என்றும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமென்றும் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளைப் போலன்றியே, ‘சேதநங்களாகவும் அசேதநங்களாகவுங்காணப்படுகின்ற பொருள்கள் யாவும் ஸத்யமே; இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சரீரங்கள்; இப்படிப்பட்ட சரீரங்களோடு கூடிய எம்பெருமான் ஒருவனே; “ஊகரெவக்ஷிதீயம் ஸ்ரஹ—ஏகமேவ அத்விதீயம் ப்ரஹ்ம” என்று வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பதன் கருத்து இதுவே; கை, கால், கண், மூக்கு முதலிய உறுப்புகளோடு கூடின ஆத்மா ஒருவனுடையது போல, சேதநா சேதநஸ்வரூபங்களான சரீரங்களோடு கூடின எம்பெருமான் ஒருவன் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன’ என்று கொள்ளுகிற வைதிகர்களில் ஆழ்வார் தலைவராகையாலே இந்த லிபித்தார்த்தம் விளங்கக் கூறுகின்றார் ‘யாவருமாய் யாவையுமாய்’ என்று. [விசிஷ்டாத்துவைதம் என்பது இதுவே.]

யாவார் என்ற சொல் உயர்திணைவிருதி யேற்றதாதலால் ஸகல சேதநப் பொருள்களையுஞ் சொல்லுகிறது. யாவை என்ற சொல் அஃறிணைவிருதியேற்ற தாதலால் ஸகல அசேதநப் பொருள்களையுஞ் சொல்லுகிறது. ‘ஆய்’ என்று இயற்றேடு எம்பெருமானுக்கு ஐக்கியஞ் சொன்னது—சரீரசரீரிபாவத்தாலென்க.

எழில் வேதப்பொருள்களுமாய்=“வெவ்வு ஸ்வெவ்-ஹ்மரெவ வெவ்வு—ஸகல வேதங்களினாலும் அறியத்தக்கவன் நானே” என்று அவன் தானே சொல்லிவைத்திருக்கிறபடி ஸகல வேதப் பொருளாயிருப்பவனென்க. எம்பெருமானைப் பிரதிபாதிக்கின்ற வேதங்கள்—ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலியவற்றைப் பிரதிபாதிக்கும் முகத்தால் எம்பெருமானைப் பேசுவனவாகையால் அவற்றின் பன்மைக்கணங்க “வேதப் பொருள்களுமாய்” என்று பன்மையாகச் சொல்லப்பட்டது.

மூவருமாய்= பிரமன் என்கிற வேஷம்பூண்டு படைத்தல் தொழிலைச் செய்தும், தானான தன்மையில் காத்தல் தொழிலைச் செய்தும், நூதான தன்மையில் ஸம்ஹாரத் தொழிலைச் செய்தும்பொருகிறவன் என்க. மூர்த்தி—ஸ்வாமி.

மாவருந்திண்படை மண்ணை வென்றி கொள்வார் மண்ணு நாங்கை=பன் டொருகால் பாண்டியராஜன் படைதிரட்டிக்கொண்டு ஆக்ரமிக்க அங்கு வந்த போது அத்திருநாங்கூரிலுள்ள ப்ரஹ்மணர்கள்தாமே எதிரே புறப்பட்ட டோடித் தூர்த்திடித்து வெற்றி கொண்டதாக இதுவாஸப்ரஸித்தியுண்டு;

“ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவர சோட்டங்கண்ட, திண்டிறலாளர் நாங் கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே” என்பர் மேல் ஐந்தார் திருமொழியிலும். ஒண்டிறல் தென்னனை ஒட்டினகதை தவிர வேறொரு கதையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை காட்டுகிறார் காண்மின்:—“உடையபிள்ளை யென்கிறவன் அங்குத்தை யாலயத்தைக் கவிபாடவென்று வர, அவனை எதிரேசென் றடித்தோட்டிப் பிள்ளை பாடப்பெறுதே போனான் என்றொருப்ரவரித்தியுமுண்டிறே” என்பது வியாக்கியானவாக்கியம். உடையபிள்ளை யென்பது ஞானசம்பந்தருடைய மறுபெயராம். ... .. (உ)

வானோமே மண்ணோமே மற்றுள்ள பல்லுயிரும் *

தானாய வேம்பெருமான் தலைவனமர்ந் துறையுமிடம் *

ஆதை பெருஞ்செல்வத்து அருமறையோர் நாங்கைதன்னுள் *

தேனரும் மலர்ப்பொழில்கும் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(ரு)

* வான் நாடும் நித்யவிபூதியும்
மண் நாடும் லீலாவிபூதியும்
மற்று உள்ள { அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள
பல் உயிரும் { பலவகைப்பட்ட
ஜீவராசிகளும்
தான் ஆய { ஆகிய இவையெல்லாம்
தானேயாயிருக்கப்
பெற்ற
எம்பெருமான் தலைவன் அமர்ந்து
உறையும் இடம்—;
ஆதை அழிவில்லாத

பெரு செல்வத்து { மிக்க ஐச்வரியத்தை
யுடையராய்
அரு மறையோர் { அருமையானவேதங்களை
ஒதினவர்களுமான
அந்தணர் வாழ்கிற
நாங்கை தன்னுள்—;
தேன் ஆரும் { தேன்கிறெந்த பூக்களை
மலர் பொழில் { யுடைய சோலைகள்
கூழ் { சூழ்ந்த
திருத்தேவனாந்தோகையே—.

* * *—வானுலகம் நிலவுலகம் என்கிற இரண்டு விபூதிகளிலுமுள்ள ஸகல சராசரங்களும் ‘தான்’ என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி நிற்கிற, (அதாவது) இவற்றுக்கெல்லாம் தானே அபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம்—செல்வம் ஒருநாளுங் குறையாமல் பெருகிவரப் பெற்ற வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் வாழந் திருநாங்கூரில் பரமபோக்யமான திருத்தேவனாந்தோகையாம்.

“பல்லுயிருந்தானாய வேம்பெருமான்” என்றவிடத்துக்குப் பெரியவாச் சான்பிள்ளை எடுத்துக்காட்டுகிற விசேஷோக்தி வருமாறு:—“தானும் குடும் பமுமாய்க் கலநெல் ஜீவிப்பானொருவனை ‘உனக்கென்ன வேணும்?’ என்றால், ‘எனக்குக் கலநெல்லவேணும்’ என்னுமிதே தன்னபிமானத்துக்குள்ளே யடங்குகை யாலே. அப்படியே, தானே இதுக்கெல்லாம் அபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேச் வரன்—ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்ப் புறம்பு ஒருவரின்றிக்கே உபயவிபூதியும் தன்னிழலிலே யொதுங்கும்படியிருக்கையாலே தலைவனானவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.”

ஆதை—ஆன்—பகுதி.

... .. (ரு)

இந்திரனு மிமையவரும் முனிவர்களு மெழிலமைந்த *
சந்தமலர்ச் சதுமுகனும் கதிரவனும் சந்திரனும் *
எந்தையெமக் கருளெனநின்று அருளுமிட மெழில்நாங்கை *
சந்தரநற் பொழில்புடைசூழ் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(ச)

இத்திரனும் தேவேந்திரனும்
இமையவரும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
முனிவர்களும் { (ஸநகர்முதலிய) மஹர்ஷி
களும்
எழில் { ப்ராஹ்மண லக்ஷ்மி
அமைந்த { பொருந்தியவனும்
சந்தம் { வேதங்களை நிரூபமாக
வுடையனும்
மலர் { தாமரைப்பூவின்னிற
தோன்றினவனான
சதுமுகனும் பிரமனும்
கதிரவனும் ஸூர்யனும்
சந்திரனும் சந்திரனும்

எந்தை 'எமக்குஸ்வாமியானவனே !
எமக்கு எங்கள் விஷயத்திலே
அருள் கிருபைபண்ணவேணும்'
என என்று பிரார்த்திக்க
கின்று அதற்குஇசைந்து கின்று
அருளும் { (அப்படியே) கிருபை
இடம் { பண்ணுமிடம்
(எதுவென்றால்)
எழில் நாங்கை திருநாங்குடரில்
சந்தரம் நல் { மிகவுமழ்கியசோலைகளாலே
பொழில்
புடை சூழ் நார்புறமும் சூழப்பட்ட
திருத்தேவனாந்தோகையே—.

* * *—இந்திரன் சந்திரன் ஸூர்யன் பிரமன் முதலிய தேவர்களும்,
ஸநகஸந்தநாதி மஹாமுனிகளும் வந்து திரண்டு 'ஸ்வாமி! எமக்கு அருள்
புரியவேணும்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, அவர்களுடைய அதிகாரங்களை
நடத்திக்கொடுக்கக்கூக அருள்கூரும் எம்பெருமான் நித்யஸந்திதி பண்ணுமிடம்
திருத்தேவனாந்தோகை.

அர்த்திகளின் அபேக்ஷிதங்களை நிறைவேற்றித் தருவதற்காக மாத்திர
மல்லாமல் சோலையாய்ப்புக கண்டும் விடமாட்டாமல் எழுந்தருளியிருக்குமிட
மென்கிறது சுற்றடி. ... .. (ச)

அண்டமுமீவ் வலைகடலும் அவனிகளுங் குலவரையும் *
உண்டபிரா னுறையுமிடம் ஒளிமணிசந் தகில்கனகம் *
தேண்டிறைகள் வரத்திட்டேம் திகழ்மண்ணித் தேன்கரைமேல் *
திண்டிறலார் பயில்நாங்கைத் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(ஈ)

அண்டமும் ஆகாசமும்
அலை இக் { அலையெறிகின்ற இக்கடல்
கடலும் { களும்
அவனிகளும் { (நாவலந்தீவு முதலிய)
தீவுகளும்
சூலம் { (இரிமவான் முதலிய)
குலபர்வதங்களும் ஆகிய
வண்டியும் { இவற்றையெல்லாம்

உண்ட { (பிரளயகாலத்தில்)
நிருவாயிற்றிற்கொண்ட
பிரான் உபகாரகனான எம்பெருமான்
உறையும் { வாழுமிடம்
இடம் { (எதுவென்றால்)
ஒளி ஒளிபொருந்திய
மணி ரத்நங்களை யும்
சந்தி சந்தன மாங்களை யும்

அகில்	அகில் கட்டைகளையும்	திகழ் மண்ணி தென் கரை மேல்—;
கனகம்	பொன்களையும்	திண் திறலார் மிக்க பலசாலிகள்
தெண்	{ தெளிந்த அலைகளின் வழியே வரும்படியாக	பயில் நிய்வாஸம் பண்ணுகிற
திரைகள் வர		நாங்கை திருநாங்கூரி லுள்ளதான
திரட்டும்	ராசி ராசியாகக் குவிக்கின்ற	திருத்தேவனார் தொகை—.

* * *—ஆகாசம், கடல்கள், த்விபங்கள், குலபர்வதங்கள் ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் பிரளயபத்திலே திருவயிற்றில் வைத்து உய்யக்கொண்ட உபகாரகன் உகந்து உறையுமிடம்—மணிமாணிக்கங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு அலையெறிகின்ற மண்ணிபாற்றின் தென்கரையிலுள்ள திருத்தேவனார்தொகை.

உருவமற்றதான ஆகாசத்தை வயிற்றினுள்ளே வைத்தருளினன் என்ற தற்குக்கருத்து யாதெனில்; இடைவெளியாயுள்ளது ஆகாசமெனப்படும்: மிகச் சிறிய திருவயிற்றினுள்ளே இப்பெரும்பொருள்களையெல்லாம் வைத்தவிடத்தும் நெருக்குப்பட்டிராமல் இடைவெளி பெரிதுமுண்டாயிருந்தது என்றவாறு.

திண்டிவலார்பயில் = கீழ் இரண்டாம் பாட்டின் பின்னடிகளின் உரை விவரணங்காண்க. ... .. (ரு)

ஞாலமெல்லா மமுதுசேய்து நான்மறையுந் தோடராத *
பாலகனா யாலிலையில் பள்ளிகொள்ளும் பரமனிடம் *
சாலிவளம் பெருகிவரும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல் *
சேவுகளும் வயல்நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகையே. (க)

நால் மறையும்	{ நான்கு வேதங்களாலும் எட்டிப்பிடிக்க முடியாத (பெருமை பொருந்திய)	இடம்	திருப்பதி (எதுவென்றால்),
தோடராத			தட மண்ணித் தென் கரை மேல்—;
பாலகன் ஆய்	{ இளங் குழந்தையாய்க் கொண்டு	சாலி	செந்நெற்பயிர்களினுடைய
ஞாலமெல்லாம்		வளம்	செழிப்பானது
அமுது செய்து	{ விழுங்கி	பெருகி வரும்	அதிகப்பட்டு வராகிறபதாய்
ஆல் இலையில்		சேல் உகளும்	{ மீன்கள் துள்ளி விளையாடப் பெற்றதான
பள்ளி கொள்ளும்	{ திருக்கண்வளர்த்தருளுகிற	வயல்	கழனிகளையுடைய
பரமன்		நாங்கை	திருநாங்கூரில்
	எம்பெருமானுடைய		திருத்தேவனார் தொகையே—.

* * *—உலகங்களையெல்லாம் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்தடக்கி மிகச்சிறிய குழனியாய்ச் சிற்றாலந்தளிரில் திருக்கண் வளர்த்தருளும் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகையாம்.

நான்மறையுந் தோடராத = “யதொ வாஹொ நிவத-ஓஹொ கபூராவூ ஶ்நலரா வுஹ” என்று வேதந்தானே ஒதிவைத்தது; பரமாத்மாவனுடைய

ஸ்வரூபத்தை நாடிச் சொல்லிக்கொண்டே சென்றவேதம் அதன்முடிவு தனக்கு எட்டாமையால்மீண்டதென்க; கோயில்களில் உத்ஸவங்கண்டருளுகிறபொழுது எம்பெருமானை வடமொழிவேதம் எட்டமாட்டாமல் நாடித்தொடர்ந்து செல்லுதற்கு அறிகுறியாக எம்பெருமானுக்குப் பின்னே வேதபாராயணம் செய்யப் பட்டுவருதல் காண்க. “தோடராது” என்றது—பின்தொடர்ந்தும் பிடிக்க முடியாத என்றபடி.

சாலி—தற்சமவட்சொல்.

...

...

...

(சு)

ஓடாத வாளரியின் உருவாகி யிரணியினை *

வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தனைந்த மாலதிடம் *

ஏடேறு பெருஞ்செல்வத்து எழில்மறையோர் நாங்கைதன்னுள் *

சேடேறு பொழில்தழுவு திருத்தேவனாந்தோகையே.

(எ)

ஓடாத { நாட்டில் நடமாடாமல்
அபூர்வமான
ஆள் அரியின் { நரவலிம்ஹ மூர்த்தியாகி
உரு ஆகி
வாடாத வளையாத
வள் உகிரால் கூர்மையிக்க நகங்களினால்
இரணியினை ஹிரண்யாஸுரனை
பிளந்து கிழித்து
அனைந்த { (ரத்தப்பெருக்கிலே)
அனைந்துகொண்டிருந்த
மாலது எம்பெருமானுடைய

இடம் திருப்பதி (எதுவென்றால்)
ஏடு ஏறு { புத்தகங்களிலே எழுதி
வைக்கத்தக்க
பெரு { மிகுந்த ஐச்வரியத்தை
செல்வத்து { புடையாய்
எழில் { அழகிய வைதிகர்களான
மறையோர் { அந்தணர் வாழ்கிற
நாங்கை தன்னுள்—;
சேடு ஏறு { இனமைபொருந்திய சோலை
பொழில் { களோடு கூடிய
தழுவு }
திருத்தேவனாந்தோகையே—.

* * *—நாட்டில் நடையாடாத நரவலிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரமித்து ஹிரண்யாஸுரனுடைய முரட்டுடலிலே வியாபரியாநிற்கச் செய்தேயும் வளையாத கூரிய உகிராலே அவனது மார்பை இருபின்வரகப்பிளந்து, அவ்வுடலில் நின்று பெருகின உதிரவெள்ளத்திலே அனைந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருத்தேவனாந்தோகை.

ஏடேறு பெருஞ்செல்வத்து=எம்பெருமானுடைய பெருமைகளை ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாக ஏடுபடுத்திவைத்திருப்பது போலப் புத்தகங்களாக எழுதிவைக்கத்தகுந்த பெருஞ்செல்வமுடையார் திருநாங்கூர்வைதிகர்கள் என்கை. ஏடு என்று குற்றத்திற்கும் வாசகமாயாலே குற்றமற்ற பெருஞ்செல்வத்தினர் என்று முறைப்பர். ஏறுகை—மாண்டு போகை.

...

...

...

...

(எ)

வாராகு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம்புணர்வான் *

காரார்தின் சிலையிறுத்த தனிக்காளை கருதுமிடம் *

ஏராகும் பெருஞ்செல்வத்து எழில்மறையோர் நாங்கைதன்னுள் *

சீராகும் ம்லர்ப்பொழில்குழ் திருத்தேவனாந்தோகையே.

(அ)

வார் ஆரும் { கச்சையிட்டுத் தாங்க
இன கொங்கை { வேண்டுமபடியான இள
முலைகளை யுடைய
மைதிலியை வீரதாபிராட்டியை
மணம் { விவரஹம் செய்து கொள்
புணர்வான் { வதற்காக
கார் ஆர் தின் { வயிரம்பற்றித் திண்ணிதான
சிலை இறுத்த { வில்லை முறித்த
தனி கரீன விலக்ஷண யௌவநபருஷன்
கருதும் இடம் { திருவுள்ளம்பற்றின திவ்ய
தேசம் (எதுவென்றால்)

வார் ஆரும் அழகு பொருந்திய
பெரு { மிக்க ஐச்வரியத்தை
செல்வத்து { யுடையராய்
எழில் { விலக்ஷண வைதிகர்களான
மறையோர் { அந்தணர் வாழ்கிற
நாங்கை தன்னுள்—;
சீர் ஆரும் அழகு விஞ்சிய
மலர் பூக்களை யுடைய
பொழில் சோலைகளாலே
சூழ் சூழப்பட்ட
திருத்தேவனார் தொகையே—.

* * *—“வாராளு மினங்கொங்கை” என்றும் பாடமுண்டு. கச்ச அணிந்து ஆளவேண்டுமபடியான இளமுலைகளையுடையாள் என்கை. பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஐநகராஜன் திருமாளிகையிலிருந்த ருத்ததனுஸையை முறித்து அவளைத்திருமணம் புணர்ந்துகொண்ட புவாவானவன் நாம்வாழ்வதற் குரிய விடமென்று திருவுள்ளம்பற்றின இடம் திருத்தேவனார் தொகை.

முன்னொருகாலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிரூமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள் ; பின்பு ஒருகாலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளார் பிரமன் அரசனுக்கும் அரிக்கும் போரைமுட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக் கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிப்பட்டது ; அவ்வாறு இற்ற வில்லைச் சிவபிரான் ஐககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஐகமஹாராஜனளவும் வந்தது. இவ்வில்லை நானேற்றும் மஹாபுருஷனுக்கே வலீதையைத் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பதாக ஐகமஹாராஜன் நிச்சயித்திருந்தனனாலால் இராமபிரான் அப்படியே செய்து மைதிலியை மணம்புணர்ந்தான். ... . (அ)

கும்பமிகு மதயானை பாகனோங் குலைந்துவீழ *

கோம்பதனைப் பறித்தேறிந்த கூத்தனமாந் துறையுமிடம் *

வம்பலிமுஞ் செண்பகத்தின் மணங்கமழும் நாங்கைதன்னுள் *

சேம்போன்மதிள் பொழில்புடைசூழ் திருத்தேவனார்தொகையே. (க)

மிகு கும்பம் பெருத்தமத்தகத்தையுடைய
மதம் யானை { (குலவயா பீடமென்கிற)
மதயானையானது
பாகனோடும் தனது பாகனோடுகூட
சூலந்து வீழ் பங்கப்பட்டு ஒழிபும்படியாக

அதன் கொம்பை } அவ்யானியின் தந்தத்தை
பறித்து } பிடுங்கிப் பொகட்ட
எறிந்த }
கூத்தன் { திவ்ய சேஷ்டிதங்களை
யுடைய பெருமான.

அமர்ந்து உறையும் இடம்—;
வம்பு அலிமும் } அப்போதலர்ந்த செண்பகப்
செண்பகத் } பூவிலுடைய
தின் }
மணம் கமழும் வாஸனை வீசப்பெற்ற
நாங்கை தன்னுள்—;

செம் பொன் { செவ்விய பொன்றோ
செய்யப்பட்ட
மதிள் திருமதிஸ்களும்
பொழில் சோலைகளும்
புடை சூழ் { சுற்றிலும் சூழ்ந்திருக்கப்
பெற்ற
திருத்தேவனார் தொகையே—.

* * *—வில்விழுவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கம்ஸனாஸழைக்கப்பட்டு அவனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் ஆங்கு வாயில் வழியில் தன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த சுவலயாபீடமென்னும் மதயானை சிறிவர, அதனை எதிர்த்து அகன் தந்தக்கிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்படுதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்தொழித்த பெருமானுறையுமிடம் திருத்தேவனார் தொகை. கண்ணபிரான் இப்படி செய்த வீரச்செயல்களெல்லாம் சிரமப்பட்டுச் செய்ததன்றியே விநோதமாகக் கூத்தாடுவதுபோல் அநாயாஸமாகச் செய்தவையென்பது தோன்ற 'கூத்தன்' எனப்பட்டது.

வம்பு—புதுமை; வம்பவிழும்—புதுமையாகமலர்ந்த; அப்போதலர்ந்த என்கை. ... .. (க)

காரார்ந்த திருமேனிக் கண்ணனமர்ந் துறையுமிடம் *

சீரார்ந்த பொழில்நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகைமேல் *

கூரார்ந்த வேல்கலியன் கூறுதமிழ் பத்தும்வல்லார் *

ஏரார்ந்த வைகுந்தத்து இமையவரோடிருப்பாரே. (க0)

கார் ஆர்ந்த { மேகத்தோடொத்த
திரு மேனி { திருமேனியையுடைய
கண்ணன் கண்ணபிரான்
அமர்ந்து { பொருந்திவாழும்
உறையும் { திருப்பதியாய்,
இடம் }
சீர் ஆர்ந்த { அழகுபொருந்திய
பொழில் { சோலைகளையுடைய
நாங்கை { திருநாகூரிலுள்ளதான
திருத் { திருத்தேவனார்தொகை
தேவனார் { யென்னும் திவ்யதேசம்
தொகை மேல் { விஷயமாக

கூர் ஆர்ந்த வேல் கலியன்—;
கூறு அருளிச்செய்த
தமிழ் பத்தும் { இத்தமிழ்ப்பாசாங்கள்
பத்தையும்
வல்லார் ஓதவல்லவர்கள்
ஏர் ஆர்ந்த { நன்மைமிக்க
வைகுந்தத்து { ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
இமை { நித்யஸூரிகளோடுகூடி
யவரோடு { யிருக்கப்பெறுவர்கள்.
இருப்பார் }

* * *—மேகம்போல் தாபந்தீர்க்கும் வடிவையுடைய கண்ணபிரான் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்குந் திருப்பதியாகிய நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகை விஷயமாகக் கலியன் வகுத்த இத்திருமொழியைக் கற்போர் நன்மைக்கு எல்லை

யில்லாமலிருக்கிற திருநாட்டிலே திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலிய நித்ய ஸூரிகளோடே கூடிவாழப்பெறுவரென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப்பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... .. (ஐ)

அடிவரவு:—போது யாவரும் வானும் இந்திரனும் அண்டமும் ஞாலம் ஓடாத வாரார் கும்பம் காரார்ந்த கம்பமா.

நான்காம்பத்து முதல்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,

கம்பமா கடல்.

திருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமத் திருப்பதி

மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

கம்பமாகடலடைத் திலங்கைக்குமன் கதிர்முடியவைபத்தும்
மம்பிலைஹத்து * அரசவன்தம்பிக்கு அளித்தவனுறைகோயில் *
சேம்பலாரிரை சேண்பகம்மாதவி சூதகம்வாழைகள் சூழ் *
வம்புலாங் கமுகோங்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

கம்பம் { (கண்டபோதே) நடுக்
கத்தை விளைப்பதான

மா கடல் பெரிய கடலிலே

அடைத்து ஸேதுகட்டி

இலங்கைக்கு } இலங்கைக்கு அழிபதியான
மன் } இராவணனுடைய

கதிர் ஒளிவிடுகின்ற

முடி அவை } தலைகள் பத்தையும்
பத்தும் }

அம்பினால் } பாணங்களினால் அறுத்து
அறுத்து }

அவன் } அவ்விராவணன் தம்பியான
தம்பிக்கு } வீடுஷணைவானுக்கு

அரசு } ராஜ்யமளித்த இராமபிரான்
அளித்தவன் }

உறை கோயில் { எழுந்தருளியிருக்கு
மிட மெதுவென்றால்,—

சேம் பலா } பலாமரங்களின் செவ்விய
நிரை } வரிசைகளும்

சேண்பகம் செண்பகமரங்களும்

மாதவி குருக்கத்திச் செடிகளும்

சூதகம் மாமரங்களும்

வாழைகள் { வாழைமரங்களும்
(ஆகிய இவற்றால்)

சூழ் சூழப்பட்டு,

வம்பு உலாம் } பரிமளம் வீசுகின்ற பாக்ரு
கமுகு ஒங்கிய } மரங்கள் ஒங்கி வளரப்
பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

வண்புரு } வண்புருஷோத்தம மென்
டோத்தமம் } னும் திவ்யதேசமாம்.

* * *—சிறிய திருவடி அசோகவனத்திற் பிராட்டியைக்கண்டு மோதிர மளித்துச் சூடாமணிபெற்று, இலங்கையில் சில வீரச்செயல்களைக்காட்டி மீண்டுபோனபின், இலங்கைக் கிறைவனான இராவணன் ஸபைகூட்டி 'ஸுக்ரீவ னுடைய மந்திரியாகிய ஓர் குரங்கு வந்து இலங்கையை அழித்துவிட்டுப் போயிற்று; இனிநாம் வெறுமனிருக்கலாகாது; இப்போது செய்யத்தக்க உபாயமென்? எனக்கு வலியை இராமனுக்குக் கொடுக்க இஷ்டமில்லை; உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்ன; ப்ரஹ்ஸ்தன் முதலிய மந்திரிகளும் இந்நிரஜித்து முதலிய புதல்வர்களும் மற்றும் பந்து வர்க்கங்களும் தாமஸ ப்ரக்ருதிகளாய் நல்வழி யறியாமல் இராவணன் சோற்றையுண்டு அவன் வழியே போமவர்களாகையால் இராவணன் சொன்னதையே அறுமோதித்து அதற்குத் தக்க யுக்திகளையுஞ் சொன்னார்கள்; தர்மாத்மாவாகிய விபீஷணுவான் 'அண்ணா! நான் சொல்லும் ஹிதத்தைக் கேளும்' என்று தொடங்கிப் பலவா ராக உஜ்ஜீவிக்கும் வழிகளைக் கூறியவிடத்தும் இராவணன் யமனுக்கு ஆட்பட்ட படியாலே அந்த ஹிதோபதேசங்களை ஆதரியாமல் விபீஷணனை வெருவாகத் திரஸ்கரித்தான்: பிறகு விபீஷணுவான் 'இனி நமக்கு இப்பாவியின் ஸஹ வாஸம் நொடிப்பொழுதும் தகாது; ஸ்ரீராமபிரானையே சரணமடைந்து உஜ்ஜீ விக்கத்தகும்;' என்று நிச்சயித்து உடனே அந்த ஸபையில் நின்று கதாபாணி யாய் ஆகாசத்தில் உயர்க்கிளம்பினார்: அவருடன்கூட அவருடைய நான்கு மந்திரிகளும் கிளம்பினார்கள்.

விபீஷணன் அந்த மந்திரிகள் நால்வருடன்கூடவந்து தென்கடலுக்கு வட கரையில் இராகவ நெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தில் ஆகாசத்தில் நின்றவண்ண மாகவே ஸுக்ரீவாதி வாரா வீரர்களை முன்னிட்டு, தன் வரலாறுகளையெல்லாஞ் சொல்லித் தன்னைப் பெருமாள் கைக்கொண்டருளுமாறு பிரார்த்தித்துச் சரணம் புகுந்து, யுத்தத்தில் இராகவனுக்கு வேண்டும் உதவிகளையெல்லாம் செய்வ தாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ய, இராமபிரான் அந்த விபீஷணனுக்குக் கடலினின் றும் ஜலம் வரவழைத்து 'லங்கா ராஜ்யத்தில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணி னோம்' என்று அபிஷேகம் செய்வித்தார்: பின்பு விபீஷணன் பெருமானைப் பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய சேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன; இராமபிரான் 'கடலைக் கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்' என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேகைகூப்பாயிருந்துவிடவே, ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய் வேன்' என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல் வடிவ மான தன்மேல் அனைக்கட்டுதற்கு உடன்பட்டு, ளளன் கையினால் நீரிப்போட்டி,

இராவணனை வென்று முடிப்பதற்கு முன்னமே கடற்கரையிலேயே விபிஷணுவானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தற்றதாயிருக்க “இலங்கைக்கு மன்கதிர் முடியவை பத்து மம்பினுலுத்து அரசவன் தம்பிக்கு அளித்தவன்” என்று ராவண ஸம்ஹாரமான பிறகு விபிஷண பட்டாபிஷேகம் செய்ததாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததென்? என்னில்; முன்னரே செய்த அப்பட்டாபிஷேகம் நிலைத்தது ராவண ஸம்ஹாரத்துக்குப்பிறகே யாதலாலென்க. “தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து, மின்னிலங்குநூன் விபீடண நம்பிக்கு, என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

‘முடி’ என்னுள் சொல்லுக்கு-கிரீடம் என்றும் தலை யென்றும் பொருளுண்டாகையால் ‘கதிரீமுடியவை பத்தும்’ என்ற இவ்விடத்தினை இரட்டிற் கொழிதலாகக்கொண்டு ‘கிரணம் வீசுகின்ற கிரீடங்களணிந்த பத்துத் தலைகளையும்’ என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

பின்னடிகளில் திருநாங்கூரின் சோலைவாய்ப்பு வருணிக்கப்படுகிறது. மாதவி, சுதகம்—வடசொற்கள்.

பரம உதாரண புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானுடைய தலம் என்பது பற்றி இத்தலம் வண்புருடோத்தமம் ஆயிற்று. ... .. (க)

பல்லவந்திகழ் பூங்கடம்பேறி அக்காளியன் பணவரங்கில் *

ஒல்லைவந்துறப் பாய்ந்தருடஞ்சேய்த உம்பர்கோ னுறைகோயில் *

நல்லவேந்தழல் மூன்றுநால்வேதம் ஐவேள்வியோ டாறங்கம் *

வல்லவந்தணர் மல்கியநாங்கூர் வண்புகுடோத்தமமே.

(2)

பல்லவம்
திகழ் } தளிர்தள் விளங்காநின்ற

சூ கடம்பு   சூத்த கடம்பமரத்தின்மேல்
ஏறி   ஏறி

அ காளியன் { அப்படிப்பட்ட [கொடிய
ஞன்] காளியனுடைய

பணம் { படங்களாகிற நாட்டிய
பாங்கில் { வதவத்தில்

ஒல்லி வந்து { திடீரென்று வந்து
உற பாய்ந்து { சிக்கனத் குதித்து

அரு நடம் { அருமையான
செய்த கூத்தாட்டம் செய்த

உம்பர் கோன் தேவாதி தேவன்

உறை } வாழுமிடம் :-
கோயில் }

வெம் தழல் மூன்று	} தீரேதாக்கிகளையும்	வல்ல	{ அநிகரித்த ஸமர்த்தர்களான
நால் வேதம்	நான்கு வேதங்களையும்	நல்ல அந்தணர்	நல்ல பிராமணர்கள்
ஐ வேள்வி யோடு	} பஞ்ச மஹாயஜுருங்களையும்	மல்கிய	நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
ஆறு அங்கம்	வேதாங்கங்கள் ஆறையும்	நாகுகர்	நிருநாகுகரில்
			வண் புருடோத்தமம்—.

* * *—ஒருநாள் கண்ணபிரான் கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற்சென்றால் யமுநாதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்கியினர் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பாதைக்கு அந்நீர்வாழ்ப்படி செய்த காளியன் என்னுள் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்துகொண்டு அணுகிவார்களனைவரையும் பிணமாக்கி விடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம்’ என்ன; அதைக்கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளியநாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள தொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற்குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலியபிசைத் திட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினான். அப்படிப்பட்ட பெருமான் நமது ஸம்ஸாரமாகிய கொடிய ஸர்ப்பத்தையும் தண்டிக்க வந்து நிற்குமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

பல்லவந்திகழ் பூங்கடம்புஏறி = அந்தக் கடம்பமரம்காளியனுடைய விஷாக்கியினால் கொளுத்தப்பட்டு இலை, பூ, காய், கனி முதலியவை யொன்றுமின்றி மொட்டை மரமாக இருந்தாலும், கண்ணபிரான் அதன்மேல் ஏறும்போது அவனுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுண்டான மாத் திரத்தினால் பல்லவந்திகழ்பூங்கடம்பாயிற்றென்க. “பூத்தளிர் கடம்பேறி” என்றான் குடிக்கொடுத்த சுடர்க் கொடியும்.

திருநாகுகரிலுள்ள அந்தணர்களின் ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந வைபவம் கூறுவன பின்னடிகள். ... .. (உ)

அண்டரானவர் வானவர்கோனுக்கென்று அமைத்த சோமுதுவெல்லா முண்டு * கோகிரைமேய்த்தவை காத்தவன் உகந்தினிதுறைகோயில் * கொண்டலார்முழவில் குளர்வார்பொழில் குலமயில் நடமாட * வண்டோனிசை பாடிநோங்கூர் வண்புருடோத்தமம். (ங)

அண்டர் } இடையர்கள்
 ஆனவர் }
 வானவர் } தேவேந்திரனுக்குப்
 கோனுக்கு } பலியிடவேண்டுமென்று
 என்று }
 சமைத்த } சமைத்த சோற்றை
 சோறு அது } முழுதும்
 எல்லாம் }
 உண்டு } அமுது செய்தவனாயும்
 கோ மிரா } பசுக்கட்டங்களை
 அவை }
 மேய்த்து } மேய்த்து ரக்ஷித்தவனாயு
 காத்தவன் } முன்ன பெருமான்
 உகந்து இனிது உறை கோயில்—;

குளிர் வார் } குளிர்த்து பார்த்த
 பொழில் } சோலைகளிலே,
 கொண்டல் } மேகங்களினுடைய
 ஆர் முழுவில் } மிக்க கோவழம்
 உண்டாகும்போது
 குலம் மயில் } கூட்டங்கூட்டமான
 மயில்கள்
 நடம் ஆட } கூத்தாடப்பெற்றதும்,
 வண்டு } வண்டுகள்
 இசை பாடி } (மயில்களின் கூத்தாட்டத்
 திற்குத் தகுதியாக)
 மான } இசைபாடப்பெற்றது
 நாங்கூர் } திருநாங்கூரில்
 வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களெல்லாரும் கண்ணபிரா
 னுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு ‘இவனே நம் குலக்கொழுந்து; இவனது
 சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை’ என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இருக்கையில்,
 சரத்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருடந்தோறும் நடத்துவது
 போல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும்
 நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப்பொருள்களையும் அமைப்பதைக்
 கண்டு கண்ணபிரான் ‘ஓ பெரியோர்களே! இவை ஏதுக்காக?’ என்றான்;
 அதற்கு அவர்கள் ‘அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அதுகாஹத்தினால் காலங்களில்
 தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமே வாழ்கிறோம்;
 இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கைக்
 காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கொருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக
 இவையெல்லாம் சேர்த்துவைத்தோம்’ என்றனர்: கண்ணன் அதுகேட்டு
 ‘நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை
 செய்யவேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந்
 தண்ணீருங்கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோ
 ஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்’ என்று
 கட்டளைபிடி, இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்ட
 வளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம்
 தானே அமுதுசெய்திட்டான்; பின்பு பூஜையிறந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத்
 தன் பரிஜனங்களான மேகங்கையழைத்து ‘இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு
 விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்’ என்று சொல்லிக் கட்டளையிட்டவே,
 அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும்
 பசுக்களுமெல்லாம் கதறிக்கதறிக் கண்ணையே சரணமடைய, கண்ணபிரான்
 ‘அபயமளித்து அம்மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத்தூக்கித் தாங்கிக் கோகுலத்

தைச்சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். அப்பெருமான் நம்மையும் காக்கவேண்டி இன்றைக்கும் ஸைவைஸாதிக்குமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாங்கூர்ச் சோலைகளில் கூத்தம் பாட்டுமாய்ச் செல்லுகின்ற தென்கிற்றா பின்னடிகளில். மேகங்கள் முழங்குவதையே வாத்தியகோஷமாகக்கொண்டு மயில்கள் கூத்தாட வண்டுகள் ஸங்கீதம் பாடுகின்றனவாம். .... (ங)

பருங்கையாணியின் கொம்பினைப்பறித்து அதன்பாகனைச் சாடிப்புக்கு *
ஒருங்கமல்லரைக்கொன்று பின்கஞ்சனையுதைத்தவ னுறைகோயில் *
கரும்பினூயேர் சாலிகள்விளைநடு கழனியில் மலிவாவி *
மருங்கேலாம் பொழிலோங்கியநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (ச)

பருகை யானையின்	{ பருத்த துதிக்கையை யுடைய (சுவலயாபீட மென்னும்) யானையினது	உறைகோயில்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் —
கொம்பினை	தந்தங்களை	கரும்பினூடு	{ கருப்பஞ்சோலைகளி னிடையே
பறித்து	பிடிங்கிக் கொன்று,	உயர்	ஒங்கிவளராகின்ற
அதன் பாகனை	{ அந்த யானையின் பாகனையும்	சாலிகள்	செந்நெற்பயிர்கள்
சாடி	உயிர் தொலைத்திட்டு	விளைநடு	விளையப்பெற்ற
புக்கு	உள்ளே நுழைந்து	கழனியில்	கழனிகளில்
மல்லரை	மல்லர்களை	மலி	நிறைந்திருக்கிற
ஒருங்க கொன்று	{ ஒன்றுசேர முடித்திட்டு	வாவி	நடைவாவிக்களினுடைய
பின்,	அதற்குப் பிறகு	மருங்கு எலாம்	{ பக்கங்களிலெல்லாம்
கஞ்சனை	கம்ஸனை	பொழில் ஒங்கிய	{ சோலைகள் வளர்ந்திருக்கப் பெற்ற
உதைத்தவன்	{ முடித்தருளின கண்ணபிரான்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
			வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—கபடமான எண்ணத்துடனே கம்ஸனாலைழக்கப்பட்டு அரண்மனையினுள் புகும்போது தன்னைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப் பட்டிருந்த மதயானை சீறிவர, அதனையும் அதன் பாகனையும் உயிர் தொலைத்திட்டு உள்ளே கம்ஸஸபையிற் செல்லுகையில், எதிர்த்துப் பொருதுகொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும் போர்செய்ய, அவர்களையும் மற் போரினாலேயே கொன்று, பிறகு வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மே லேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து கொன்றிட்ட கண்ணபிரான் ஆக

ரித விரோதிகளையெல்லாம் முடிப்பதற்காக நித்யவாஸஞ் செய்தருளுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

கரும்போடு ஸமமாக ஒங்கி வளர்கின்ற செந்நெற் பயிர்களை யுடைத்தான வயலிலே நிறைந்திருக்கின்ற பொய்கைகளின் பக்கங்களிலெல்லாம் சோலைகள் செழித்திருக்கின்ற திருநாங்கூரிலுள்ள தா மித்தலம். ... (ச)

சாடேபோய்விழத் தாள்நிமிர்த்து ஈசன் தன்படையோடுங் கிளையோடு
மோட * வாணனை யாயிரந்தோள்களுந் துணித்தவன் உறைகோயில் *
ஆவோன்கோடி யகல்விசும்பணவிப்போய்ப் பகலவனோளி மறைக்கும் *
மாடமாளிகை சூழ்தருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (ரு)

சாடு	{ (அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்ட) சகடமானது	துணித்தவன்	{ அறுத்தொழித்தவனாய் முள்ள பெருமான்
போய் விழ	விழுந்தொழியும்படி	உறை கோயில்—;	
தாள் நிமிர்த்து	{ திருவடிகளைத் துக்கினவனாயும்,	ஆடு	அசையாநின்ற
ஈசன்	ருத்ரன்	வான் கொடி	பெரிய த்வஜங்கள்
தன் படை யோடும்	{ தனது வேளைகளோடும்	அகல் விசும்பு	பாந்த ஆகாசத்தை
கிளையோடும்	சுற்றத்தாரோடும்	அணவி போய்	தழுவிய உயரக்கிளம்பி
ஒட	{ தோற்று ஒடிப்போகும்படி யானவனவில்த்	பகலவன்	ஸூரியனுடைய
வாணனை	பாணஸூரனை	ஒளி	பிரதாபத்தை
ஆயிரம் தோள்களும்	{ ஆயிரம் தோள்களையும்	மறைக்கும்	மறையச் செய்யப்பெற்ற
		மாடம்	மாடங்களினாலும்
		மாளிகை	மாளிகைகளினாலும்
		சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
		நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
			வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்தில் கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனை நீராடப் போனான்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில்வந்து ஆவேசித்து ஸூகிருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்ல முயன்றதையறிந்த அப்பகவான் பாலுக்கு அருகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்ட மாத்திரத்தில் அச்சகடி திருப்பப்பட்டும் கீழேவிழுந்து அசரனுட்பட அழிந்ததென்னும் வரலாறு, சாடேபோய்விழத்தாள் நிமிர்த்து என்றதிலடங்கியது.

[ஈசன் தன் படையோடும் இய்யாதி.] பலிசக்காவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரன் ஒருகாலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபிரான் அருள்கூர்ந்து

அவனுக்கு ஆயிரங்கைகளையும் நெருப்பு மதிலையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாரிகைவாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையும் தந்தருளினன் ; அந்தப் பாணசர னுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள் ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் களுக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய், தனது உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தி யைத்தெரிவித்து, அவன் மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத் திரனும் ப்ரத்யும்நனுடைய புக்கிரனுமாகிய அரிருத்தன் என்றறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்யை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச்சென்று அரிருத்தாழ்வானைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகக்கூடாது யதுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த பாணசூரன் தன் வேளையுடன் அரிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினம் பொருது நாகாஸ்திரத்தினும் கட்டிப் போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அரிருத்தனைக்காண மல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமஹாமுனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பெரியதிருவடியை நினைத் தருளி உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானோடு கூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந் தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல்செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களுயெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவனால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி இதன் சக்தியினிலே அத னைத் தூரத்திவிட்டபின்பு சிவனுடைய அதுசரங்களாய்ப் பாணசரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்கிரிதேவர் ஐயரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணசரனோடு போர்செய்யத் தொடங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவனும் ஸுப்ரம்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம்பணஸ்த் ரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒருகாரியமுஞ் செய்யமுடியாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படிசெய்து ஸுப்ரம்மண்யனையும் கண பதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க் குச் சமானமான ஸுதர்சனமென்கிற தனது திருவாழியாழ்வானை யெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிர மொழுக அறுத்து அவனுயிரையுஞ் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத்தொழுது அரி ருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டிவந்தனன்

கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் அந்த வாணனைப்போன்ற ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை அழித்து அடியார்களைக் காத்தருள் வதற்காக நித்யஸந்தி பண்ணுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாங்கூரில் மாடங்கனின் மீதும் மாளிகைகளின் மீதும் த்வஜங்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கின்றன; அவை அசைந்து ஆகாசத்தைத் தழுவும்போது ஸூரியனுடைய கிரணங்களை மறைத்து நிழல் செய்கின்றனவாம். இதனால் அவ்விடத்து மாடமாளிகைகளின் ஒக்கம் வருணிக்கப்பட்டவாறு. ... (நி)

அங்கையாலடி முன்றுநீரேற்று அயனலர்கோடு தோழுதேத்த *
கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய கண்ணன்வந்துறை கோயில் *
கோங்கை கோங்கவைகாட்ட வாய்குமுதங்கள் காட்ட மாபதுமங்கள் *
மங்கைமார்முகங் காட்டினோங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (சு)

மூன்று அடி மூவடி நிலத்துக்காக
அம் கையால் அழகிய திருக்கையினால்
நீர் ஏற்று உதகதானம் வாங்கி
(திரிவிக்கிரமகை ஒங்கிவளர்ந்த காலத்து)
அயன் பிரமனானவன்
அலர் கொடு புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து
தொழுது வணங்கி
ஏத்த துதிக்கும்படியாகவும்
கங்கை கங்காநதியானது
போதர பெருகும்படியாகவும்
கால் திருவடியை
நிமிர்த்தருளிய உயரநீட்டின
கண்ணன் ஸர்வேசுவரன்
வந்து உறை கோயில்—;

கோங்கு { கோங்குமரத்தினரும்புக
அவை { ளானவை
மங்கைமார் { (அவ்வுரிவள்ள)
பெண்களினுடைய
கொங்கை தனங்களை
காட்ட பிரகாசிப்பிக்கவும்
குமுதங்கள் செவ்வரம்பல்களானவை
வாய் காட்ட { (அப்பெண்களின்)
அதரங்களைப்
பிரகாசிப்பிக்கவும்
மாபதுமங்கள் சிறந்த தாமரைமலர்கள்
முகம் காட்டி { (அப்பெண்களின்)
முகங்களைப்
பிரகாசிப்பிக்கவும் பெற்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—“மொவலுஹஸுபுஷா தாரா—கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்” என்றும் “அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை யமர்வேந்தன்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபடி கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு மாவலியிடம் மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று, திருக்கையில் நீர்விழுந்தவுடனே ஒங்கி வளர்ந்தருளுகிறபோது பிரமனுடைய இருப்பிடத்தளவுஞ் சென்று அவன் கையில் திருவடிபிடுக்க, அவன் புஷ்பங்களைப்பணிமாறி ஆசிரியிக்கும்படியாகவும் அத்திருவடியில் நின்றும் கங்கை அவதரிக்கும்படியாகவும் நின்ற ஸர்வே வரன் நாமெல்லாரும் அடிதொழும்படியாகவும் நம்மைப் புனிதராக்கவும் நின்றருளுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாகர்குளில் ஊர்க்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்துகொள்ளவொண்ணாத படியிருக்குமென்கிறார் பின்னடிகளில். கோவ் துமரங்கனின் அரும்புகளைப் பார்த்தால் அவ்வூர்ப் பெண்களினுடைய கொங்கைகளாகவும், அலர்த்திருக்கிற அரக்காம்பல்மலர்களைப்பார்த்தால் இப்பெண்களது அதரங்களாகவும், செவ்வி பெறவலர்ந்த செந்தாமரைப் பூக்களைப்பார்த்தால் அவர்களது முகங்களாகவும் விளங்குகின்றமையால் உள்வீதிகளுக்கும் வெளியிலங்களுக்கும் வாசி தெரிவரிதாம்.

‘பத்மம்’ என்ற வடசொல் பதும மெனத்திரிந்தது: பற்ப மென்றுத் திரிவதுண்டு. .... (சு)

உளையவொண்டிறல் போன்பெயரோன்தனது உரம்பிளந் துதிரத்தையளையும் * வெஞ்சினத்தரிபரிகீறிய அப்பன்வந்துறை கோயில் * இளையமங்கைய ரிணையடிச்சிலம்பினோடு எழில்கொள் பந்தடிப்போர் * வளையில்நின்றோலி மல்கியநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (எ)

ஒண் திறல் { பிரவித்தமான வலிவை யுடையனான
பொன் பெயரோன் } இரணியனானவன்
உளைய நோவுபடுமபடி
தனது அவனுடைய
உரம் மார்வை
பிளந்து கிழித்து
உதிரத்தை { (அவனது உடலில் நின்று இழிந்த) ரத்தத்தை
அளையும் அளந்த
வெம் சினத்து } உக்ரநாவீம்ஹனானவனும் அரி
பரி கீறிய { குதிரைவடிவு கொண்டுவந்த கேசியென்னுமசுரனைக் கொன்றவனுமான
அப்பன் ஸ்வாமி

வந்து உறை கோயில்—;
இளைய மங்கையர் { சிறுப்பெண்கள் (நர்த்தனமாடும்போது உண்டான)
இணை அடி { இரண்டுகால்களிலு மணிந்த சிலம்பினோடு { தண்டைச்சிலம்பி ஒலியோடு கூட,
எழில் கொள் அழகுபொருந்திய
பந்து { பந்தடிக்கும் அடிப்போர் { சிறுமிகளினுடைய
கை வளையில் { கைவளையல்களினின்றும் நின்று உண்டான
ஒலி ஒசையானது
மல்கிய நிறைந்த
நாங்கூர் திருநாகர்குளில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—அச்சப்படுவதென்பதை ஒருநாளும் கணவினுங் கண்டறியாத பெருமிடுக்கனான இரணியன் நெஞ்ச உளையும்படியாக அவனது மார்வை இருகருகப்பிளந்து ரத்தவெள்ளத்தைப் பெருக்கின ராவீம்ஹ மூர்த்தியானவனும், கம்ஸனது ஏவுதலினால் குதிரைவடிவங்கொண்டு தன்னைக்கொல்வதாக வந்த கேசியென்னு மஸுரனைக் கிழித்தொழித்தவனுமான பெருமான் ஆச்ரித விரோதிகளைத் தொலைத்தற்பொருட்டு நித்யவாஷம் பண்ணியிருநாமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

திருநாங்கூரில் திறுமிகள் நர்த்தனமாடுவார் சிலரும் பந்தடிப்பார் சிலருமாயிருக்கையாலே அன்னவர்களது காற்சிலம்புகளின் ஒலியும் கைவளைகளின் ஒலியுமே ஒங்கி மற்ற நகரகோஷங்களைக் கீழ்ப்படுத்தி நிற்குமென்று நகர்ச்சிறப்பு சொல்லிற்றாயிற்று, பின்னடிகளில். ...

வானையார் தடங்கணுமைபங்கன் வன்சாபம்மற்றது நீங்க *
 மூனையார்சிரத் தையமுன்னளித்த எம்முகில்வண்ணனுறை கோயில் *
 பானாவான்கமுகு யேர்தேங்கின் வன்பழம்விழ வேடுவிப்போய் *
 வானையாய்தடஞ் சூழ்தருநாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (அ)

வானே ஆர்	{ மீன்போன்ற விசாலமான	வான்	ஒங்கியிருந்துள்ள
தட கண்	{ கண்களையுடையளான	கழுகு ஊடு	பாக்கு மரங்களினிடையே
உமை	பார்வதியை	உயர்	உயர்ந்திருக்கின்ற
பங்கன்	{ தன் சரீரத்தினொருபக்கத்தி	தெங்கின்	தென்னை மரங்களினுடைய
	{ லுடையனான	வன் பழம்	பெரிய காய்கள்
	{ ருத்ரனுடைய	விழ	(குளத்தில்) விழ
வல் சாபம்	{ வலிய சாபம்	வானே	(அங்குள்ள) மீன்கள்
அது நீங்க	{ தொலையும்படியாக	வெருவி	{ அஞ்சி அவ்விடத்தை
முன்	முன்பொரு காலத்தில்தான்	போய்	{ விட்டுப்போய்
மூனே ஆர்	{ வெறும் எலும்பான	பாய்	{ வேறிடத்தில் குதித்துச்
சிரத்து	{ தலையோட்டிலே		{ சேரப்பெற்ற
ஐயம் அளித்த	பிணையளித்த	தடம்	தடாகங்களினால்
எம் முகில்	{ நீலமேக நிறத்தான	சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
வண்ணன்	{ எம்பெருமான்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
உறை கோயில்—;			வண்புருடோத்தமம்—.
பானே	பானைகளை யுடைத்தாய்		

* * *—பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலைகளையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குவதற் கிடமாயிருக்கின்ற தென்ற கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே அவன் ‘இதற்கு என்செய்வது’ என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்சரமத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயண மூர்த்தியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம் என்று பிணையிட, உடனே அக்கபாலம் நிறைந்து கையை விட்டகன்றதனால் பரிசுத்தனாயினன் சிவபிரான். இப்படி சிவனது சாபத்தைத் தொலைத்த பெரு

மான் நம்முடைய பாவங்களையுந் தொலைக்கவேண்டி வந்து வாழுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

வானையார் தடங்கண்—‘வான்’ என்னுஞ் சொல் ஐகாரச்சாரியை பெற்று ‘வானை’ என்று கிடப்பதாகக் கொண்டால், ஒளிபொருந்திய தடங் கண்களை யுடைய பார்வதி என்று பொருள்கொள்ளலாம். ‘உமா’ என்ற வடசொல் உமையெனத் திரிந்தது. அர்த்தகாரசீவராதலால் உமைபங்கள் என்றது. “முனையார் சிரத்து” என்பதற்கு விராக்கியானம்—“ரக்தஸ்பர்ச மொன்று மின்றிக்கே வெறும் அஸ்தியேயா யிருக்கிற தலையோட்டிலே.”

பாக்குச் சொலைகளின் நடுவே தென்னைமாங்கள் ஒங்கி வளர்ந்திருக்கின்றன; அவற்றினின்று பெருப்பெருத்த காய்கள் இற்றுக் குளங்களிலே விழுகின்றன; அவற்றின் கடுமையான ஒசையைக் கேட்டவாறே மீன்கள் ‘தங்களை இரையாகக் கொள்வதற்கு ஏதோவொன்று வந்து குதித்துவிட்டது’ என்று பிரமித்து வேறிடந்தேடித் துள்ளித் தாவுகின்றனவாம். எம்பெருமானிடத்தில் அஸ் தானே பயசங்கை பண்ணிக் கலங்கும் பரிவர்களின்படிக்குப் போலியென்ன லாம்.

...

...

...

...

(அ)

இந்துவார்சடை யீசனைப்பயந்த நான்முகனைத் தன்னெழிலாகும் *
உந்திமாமலர் மீயிசைப்படைத்தவன் உகந்தினிதுறை கோயில் *
குந்திவாழையின் கொழுங்குனிநகர்நது தன்குருளையைத் தழுவிப்போய் *
மந்திமாம்பணமேல் வைகுநாகூர் வண்புருடோத்தமமே.

(க)

இந்து சந்திரனோடுகூடி
வார் நீண்டிருக்கிற
சடை சடைமுடியையுடைய
ஈசனை ருத்ரனை
பயந்த ஸ்ருஷ்டித்த
நான்முகனை பிரமனை
தன் தன்னுடைய
எழில் ஆரும் அழகு பொருந்திய
உந்தி மாமலர் } திருநாபிக்கமலத்திலே
மீயிசை }
படைத்தவன் உண்டாக்கின பெருமான்
உகந்து இனிது உறை கோயில்—;
அந்தி பெண் குரங்கானது

குந்தி குந்திக்கொண்டு
வாழையின் } நல்ல வாழைப்பழங்களை
கொழு கனி }
நகர்நது புஜித்து
தன் } தனது குட்டியை
குருளையை }
தழுவி அணைத்துக்கொண்டு
போய் அங்கு கின்றும்போய்
மாம்பணமேல் மாமரக் கிளைகளின்மேல்
வையும் தங்கியிருக்கப்பெற்ற
நாகூர் திருநாகூரில்
வண்புருடோத்தமம்—.

* * *—“நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்புடைத்தான்” என்கிறபடியே சிவனுக்குப் பாட்ட

னும் பிரமனுக்குத் தந்தையுமான பெருமான் தனது உலகங்களை யெல்லாம் காத்தருள்வதற்குப் பாங்காக நித்யஸந்திதி பண்ணுமிடம் வண்புருடோத்தமம்.

மந்திகள் தம் குட்டிகளுடனே வானைமரங்களிலும் மாமரங்களிலும் தாவித் திரிந்து பழங்கள் நுகரும்படியைப் பேசுவன பின்னடிகள். ஸ்வபாவோக்தி யென்க. .... (க)

மண்ணுளார்புகழ் வேதியர்நாங்கூர் வண்புருடோத்தமத்துள் *
அண்ணல்சேவடிக்கீழடைந்துய்ந்தவன் ஆலிமனருள்மாரி *
பண்ணுளார்தரப் பாடியபாடல் இப்பத்துமவல்லார் * உலகில்
எண்ணிலாத பேரீன்பமுற்று இமையவரோடுங் கூவேரே. (க௦)

மண்ணுள் பூ மண்டலத்திலுள்
ஆர் புகழ் { நிறைந்த புகழையுடைய
வேதியர் { வைதிகர்கள் வாழ்கிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலுள்ள
வண்புரு { வண்புருடோத்தம
டோத்தமத் { மெண்ணுந் திருப்பதியில்
துள் { எழுந்தருளியிருக்கிற
அண்ணல் ஸ்வாமியினுடைய
சே அடிக்கீழ் திருவடிகளின் கீழ்
அடைந்து சேர்ந்து
உய்ந்தவன் உஜ்ஜீவித்தவரும்
ஆலி மன் { திருவாலி நாட்டுக்குத்
{ தலைவரும்
அருள் மாரி { கிருபையை வர்ஷிக்கும்
{ மேகமாயுள்ளவருமான
திருமங்கையாழ்வார்

பண்ணுள் { கானத்திலே
ஆர்தர { பொருந்தும்படி
பாடிய பாடியன
பாடல் பாசுரமான
இ பத்து இத்திருமொழியை
வல்லார் ஒதவல்லவர்கள்
உலகில் இவ்வுலகின்கண்
எண் இலாத அளவுற்ற
பேர் இன்பம் மஹாநந்தங்களை
உற்று அறுபவித்து (பிறகு)
இமையவ { நித்யஸூரிகளோடும்
ரோடும் }
கூடுவர் கூடிவாழப் பெறுவர்.

* * *—“மண்ணுள் ஆர்புகழ்” என்று பிரித்து, பூமியிலே நிறைந்த புகழையுடைய வைதிகர்கள் என்றும்; “மண்ணுளார் புகழ்” என்று கொண்டு பூமியிலுள்ள ரெல்லாராலும் புகழப்பட்டவைதிகர்கள் என்றும் உரைக்கலாம். இரண்டாம் பொருளில், புகழ் என்றது வினைத்தொகை. புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி ஸத்தைபெற்ற கலிபனருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்பார் இவ்வுலகின்கண் எல்லையிலாத ஆநந்தங்களை யறுபவித்துப் பின்பு நித்யஸூரிகளோடும் அந்நயித்து நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (க௦)

அடிவரவு:—கம்பம் பல்லவம் அண்டர் பருங்கை சாடு அங்கை உளைய வானை இந்த மண் பேரணி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

புறநீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—மூன்றாந்திருமொழி

பேரணிந்துலகத்தவர்.

திருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய்கோயில்

மங்கராசாஸனத் திருப்பதிகம்.

பேரணிந்துலகத்தவர் தொழுதேத்தும்

பேரருளாள னெம்பிராணை *

வாரணிமுலையாள் மலர்மகளோடு

மண்மகளு முடனிற்ப *

சீரணிமாட நாங்கைநன்னேவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

காரணிமேகம் நின்றதோப்பாணைக்

கண்டுகொண்டேந்தொழிந்தேனே.

(க)

உலகத்தவர் { இவ்வுலகி லுள்ளா
ரணைவரும்

பேர் அணிந்து { திருநாமஸங்கீர்த்தனஞ்
செய்துகொண்டு

தொழுது அடிபணிந்து

வத்தும் துதிக்கப்பெற்ற

பேரருளாளன் { பேரருளாளப்
பெருமானாய்

எம் பிராணை எமக்கு ஸ்வாமியாய்

கார் அணிமேகம் { மழைகாலத்திலுண்டான
அழகிய மேகம்
நின்றது நிற்கிரப்போலுள்ளவ
ஒப்பாணை னான பெருமாணை

சீர் அணிமாடம் { அழகு பொருந்திய
நாங்கை மாடங்களை யுடைய
நலநடுவுள் திருநாங்கூரில்
நட்டநடுவிலே

செம்பொன்செய்கோயில் { செம்பொன் செய்கோயில்
என்னுந்
வின் உள்ளே திருப்பதியிலே,

வார் அணிமுலையாள் { கச்சணிந்த முலையை
யுடையளான

மலர் மகளோடு பெரியபிராட்டியும்

மண் மகளும் பூமிப்பிராட்டியும்

உடன் நிற்ப கூடியிருக்க

கண்டு கொண்டு ஸேவித்து

உய்த்தொழிந்தேன் { உஜ்ஜீவித்துப்போனேன்.

* * *—இவ்வுலகத்திலுள்ளாரடங்கலும் திரண்டு ஸஹஸ்ரநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு திருவடிகளில் வந்து பணியும்படியாகவுள்ளவ னும், அன்னவர் திறத்து அருள் செய்வதனுலே பேரருளாளனென்று திரு நாமம் பெற்றவனும், கர்காலத்தில் நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகந்தான் இங்

நனே ஒரு வடிவெடுத்து நிற்கின்றதோ என்னலாம்படி விளங்குபவனுமான எம்பெருமான் இரண்டுபக்கத்திலும் திருமகனும் மண்மகனும் உடன் நிற்கத் திருநாங்கூர்ச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே ஸேவித்து வாழப்பெற்றே நென்கிறார்.

பிராட்டிக்கு 'வாரணிமுலையாள்' என்று இட்ட விசேஷணம் அவளுடைய நித்ய யௌவனத்தைக் காட்டுதற்கென்க.

நாங்கைநன்னவேள் — 'செம்பொன்செய்கோயில்' என்னுந் திருப்பதி திருநாங்கூரில் நடநடுவில் உள்ளது; இவ்வாழ்வார்தாமும் இத்திருப்பதியின் மங்களாசாஸநபரமான இத்திருமொழியைத் திருநாங்கூர்ப்பதிகங்கள் பதினெண் நின் நன்னடுவே அமைத்தருளின அழகும் ஆராயத்தக்கது. "நந்தாலிளக்கே" என்று தொடங்கி "கவளயானை கோம்போசித்த" என்ற திருமொழியளவாகப் பதினொரு திருமொழிகள் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகளைக் கவிபாடுவன; அவற்றின் கீழே ஐந்து திருமொழிகள் சென்றன; மேலே ஐந்து திருமொழிகளுள் ளான; இத்திருமொழி நன்னடுவே உள்ளது எனக்காண்க. ... (க)

பிறப்போழைப்போன் றில்லவன்றன்னைப்

பேதியாலின்பவேள்ளத்தை *

இறப்பெதிர்காலக்கழிவுமானை

ஏழிசையின் சவைதன்னை *

சிறப்புடைமறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

மறைப்பெரும்பொருளை வானவர்கோனைக்

கண்ணான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே.

(உ)

பிறப்பொடு { பிறப்பு
மூப்பு ஒன்று { கிழத்தன்ம முதலிய
இல்லவன் { விகாரங்கடொன்று
தன்னை { மில்லாதவனாய்

பேதியா { என்றுமொருபடிப்பட்ட
இன்பம் { ஆநந்தக்கடலா
வெள்ளத்தை { யிருப்பவனாய்

இறப்பு எதிர் { மூன்று காலங்களிலும்
காலம் கழிவும் { உள்ளவனாய்
ஆனானை {

ஏழ்இசையின் { ஸப்தஸ்வரங்களினுடைய
சவை தன்னை { ரஸம்போல் போக்யனாய்

மறை பெரு { வேதங்களிற் சிறந்த
பொருளை { பொருளாயிருப்பவனாய்

வானவர் { கித்யஸூரி நாதனான
கோனை { எம்பெருமானை

சிறப்பு உடை { சிறந்த வைதிகர்கள்
மறையோர் { வாழ்கிற

நாங்கை { திருநாங்கூரில்
நலநடுவேள் { நடநடுவிலே

செம்பொன்செய்கோயிலின் உள்ளே
கண்டு நான் வாழ்ந்தொழிந்தேன்—.

* * * — "கஜாயிராநொ வஹுயா விஜாயதெ" என்றும் "எந்நினை யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பற்பல அவதாரங்களெடுத்தாலும் அவை நம்முடைய பிறவிகள்

போல் கருமமடியாகவுண்டானவை யன்றியே கேவலம் அதுகூறாமடியாகவுண்டானமைபற்றிப் “பிறப்போடு முப்போன்றில்லவன்” என்கிறது.

பேதியாலின்பவெள்ளத்தை=ஆந்த முடைமை ஜீவாத்மாவுக்கு மிருந்தாலும் பிராகிருதி ஸம்பந்தத்தால் அதற்குக் குறைவு உண்டாகிறது; இப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய ஆந்தமயத்வம் ஒரு உபாதியினாலும் பேதப்படாதிருக்குமென்க. பேதியா—பேதியாத; விகாரமடையாத. இன்பவெள்ளத்தை—இன்பவெள்ளமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவனை.

எம்பெருமான் இன்னகாலத்திலுள்ளான், இன்ன காலத்திலில் என்ன வொண்ணாதபடி எக்காலத்தும் உள்ளமைபற்றி ‘இறப்பெதிர் காலக் கழிவுமானானை’ என்றது. ‘கழிவும்’ என்றது—கழிந்துகொண்டே செல்லுகிற நிகழ்காலத்தைச் சொன்னபடி. ஏழிசையின் சுவைதன்னை—ஸப்தஸ்வரங்களிலுமுண்டான ரஸமே ஒருவடிவு கொண்டாற்போல் பரம்போக்யனானவனை. இப்படிப்பட்டவனாய் ஸகல வேத ப்ரதிபாத்யனாய் தேவாதிதேவனு யிருக்கும் பெருமானைச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே கண்டு வாழ்ந்தேனென்ற ராயிற்று. ... .. (உ)

திடவிசம்பெரிநீர்த் திங்களுஞ்சுடரும்

செழுநிலத்துயிர்களும் மற்றும் *

படர்பொருள்களுமாய் நின்றவன்றனைப்

பங்கயத்தயனவனையை *

திடமொழிமறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

கடல்நிறவண்ணன்றனை நானடியேன்

கண்டுகொண்டேந்தொழிந்தேனை.

(ங)

திடம் திடமான
விசம்பு { ஆகாசம் அக்சி ஜலம்
எரி நீர் { முதலான பஞ்சபூதங்களும்
திங்களும் சந்திரனும்
சுடரும் ஸூரியனும்
செழு நிலத்து { வளம்மிக்க பூமியிலுள்ள
உயிர்களும் { பிராணிகளும்
மற்றும் படர் { மற்றும் பலவகைப்பட்ட
பொருள் { பதார்த்தங்களும் (ஆகிய
களும் { இவற்றுக்கு)
ஆய் நின்ற { அந்தர்யாமியா
வன் தன்னை { யிருப்பவனும்

கடல் நிறம் { கடலின் நிறம் போன்ற
வண்ணன் { திருமேனியை யுடையனு
தன்னை { மான பெருமானை
பங்கயத்து { தாமரையிப்பிறந்த
அயன் அவன் { பிரமனைப் போன்ற
அனைய { வர்களாய்
திடம் மொழி { திடமான வாக்கை
மறையோர் { யுடையவர்களான
அந்தணர்கள் வாழ்கிற
நாங்கை நன்னவேள் செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே அடியேன்நான்
கண்டுகொண்ட உய்ந்து ஒழிந்தேன்—.

* * *—பஞ்ச பூதங்கள், சந்த்ரஸூரியர்கள், இந்நிலவுலகத்திலுள்ள உயிர்கள், ஆக இவை முதலிய ஸகலமான பொருள்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நிற

பவனாய், தனக்கு அஸாதாரணமான கரியகோலத் திருவுருவையுடையனான வெம்பெருமானைச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே லேஷித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

விசம்பு, எரி, நீர் என்று மூன்று பூதங்களைச்சொன்னது பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்ப. “சூகாஸாஸாயுஃ” என்ற சுருதியின்படி ஆகாசமே மற்ற நான்கு பூதங்கட்கும் மூலகாரணமாதலாலும் அவையழிந்த பின்பும் ஆகாசம் சிலநாளேக்கு நிற்பதாகையாலும் அதற்குத் திடம் என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது மற்ற நான்கு பூதங்களைமாத் திரம் இசைந்து ஆகாசத்தை இல்லையென்கின்ற மதத்தினரைக் கண்டிப்பவர்போலத் ‘திட விசம்பு’ என்கிறாரென்னவுமாம். இப்பகூதத்தில், திட மென்றது-பிரமாணத்தினால் திடமாகவுள்ள என்றபடி. ‘ஓஃ’ என்னும் வடசொல் திடமெனத் திரிந்தது.

திருநாங்கூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பிரமணப்போன்றவர்க ளென்றது-எப்போதும் வேதாத்யயந சிலர்களாய் ஆசாரபரர்களாயிருக்கையை நோக்கியாம். பிரமணப்போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணவும் வல்ல ரென்னவுமாம். திட மொழி மறையோர்=சொன்னசொல் தவறாத ஸத்யசிலர். .... (ந)

வசையறுகுறளாய் மாவலிவேள்வி

மண்ணளவிட்டவன்றன்னை *

அசைவறுமமர ரடியினைவணங்க

அலைகடல்துயின்றவம்மானை *

திசைமுகனையோர்நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

உயர்மணிமகுடம் சூடிநின்றனைக்

கண்டுகொண்ட்யந்தொழிந்தேனை.

(சு)

வசை அறு { குற்றமற்ற வாமநரூபியாய்க்

குறள் ஆய் { கொண்டு

மாவலி { மஹாபலியினுடைய

வேள்வியில் { யாகபூமியில்

மண் அளவிட் { உலகளந்தவனும்,

டவன் { தன்னை

அசைவு { சலிப்பில்லாத

அறம் அமரர் { கிட்யஸூரிகள்

அடி இணை { உபயபாதங்களை

வணங்க { ஆச்ரயிக்கும்படியாக

அலை கடல்

துயின்ற

அம்மானை

உயர் மணி

மகுடம் சூடி

நின்றனை

திசைமுகன்

அனையோர்

நாங்கை

நன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்

கோயிலின்

உள்ளே

கண்டுகொண்டு

உயந்தொழிந்தேன்—.

{ அலையெறிகின்ற திருப்பாற்

{ கடலில் பள்ளிகொண்

{ டிருப்பவனும்,

{ உயர்ந்த ரத்தன் கிரீடத்தை

{ அணிந்துகொண்டிருப்ப

{ வனுமான பெருமானை

{ பிரமணப்போன்ற

{ அந்தணர்கள் வாழ்கிற

{ நான்கை நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்

{ கோயிலின் உள்ளே கண்டுகொண்டு

{ உயந்தொழிந்தேன்—.

* * *—குறட்பிரமசாரியாய் மாவலி வேள்வியிற்சென்று மூவடிமண் கொண்டு உலகளந்தவனும்; ஆர்த்தாரான தேவர்களின் கூக்குரல் கேட்பதற்குப்

பாங்கான இடமென்று திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், ஸம்ஸாரிகளையெல்லாம் ரக்ஷித்திறெனென்று முடிசூழியிருப்பவனுமான ஸர்வேச் வரணச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே கண்டு வாழ்த்தெனென்கிறார்.

வசை அறு குறள்—உலகில் குள்ள வடிவைக்கண்டு குறைகூறிப் பலரும் பரிஹவரிப்பார்கள் ; எம்பெருமான் கொண்ட குறளுருவம் அப்படியன்றியே ஒருகுறையுங் கூறவொண்ணாதபடி மிகவுமழகிபதாரி நுத்திகென்கை. அசைவு அறும் அமரர்—தங்களுடைய செஷத்வ பாரதத்திரியங்களுக்கு நழுவுதலில்லாத அமரர் என்கை : திருப்பாற்கடலில் தேவர்கள் சென்றால் இக்கரையிலே நின்று கூப்பிடிலேனுமத்தனையன்றி உள்ளே புருத்து ஒரு கைக்கரியம்பண்ண யோக்யதையற்றிருப்பார்கள் ; நித்யஸூரிகளோ வென்னில் அப்படியல்லாமல் எல்லா வடிமைகளுஞ் செய்யப்பெறுவார்கள் ; ஆகவே, இங்கு ‘அசைவறுமமரர்’ என்றது நித்யஸூரிகளே யென்க. மணிமகுடம்—வடசொல் தொடர். (ச)

தீமனத்தரக்கர் திறலழித்தவனே

யென்று, சேன்றடைந்தவர்தமக்கு *

தாய்மனத்திரங்கி யருளினைக்கோடுக்கும்

தயரதன்மதலையைச்சயமே *

தேமலர்ப்பொழில்சூழ் நாங்கைகன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

காமனைப்பயந்தான்தன்னை நானடியேன்

கண்ணோகையேந்தொழிந்தேனே. (ஈ)

தீ மனத்து ‘தீய நெஞ்சையுடையாரான
அரக்கர் ராக்ஷஸர்களினுடைய
திறல் மிடுக்கை
அழித்தவனே நாசம் செய்தவனே !’
என்று என்று சொல்லிக்கொண்டு
சென்று வந்து கிட்டினவர்கள்
அடைந்தவர் விஷயத்தில்
தமக்கு
தாய் மனத்து தாய்போலே
இரங்கி கரைந்து
~ அருளினை கொடுக்கும் } கிருபை பண்ணுகின்ற

தயரதன் மதலையை } தசரத புத்ரானவனும்
காமனை பயந் } பரத்யும்நனைப் படைத்த
தான் தன்னை } வனுமான பெருமானே
சயம் மே { ஐயசப்தங்கள் பொருந்தி
யிருக்கப்பெற்றதும்
தேன் மலர் } தேன்கிறெந்த
பொழில் சூழ் } புஷ்பங்களையுடைய
சோலைகளாலே சூழப்
பட்டதுமான
நாங்கை திருநாங்கூரில்
நன்னடுவுள் செம்பொன்செய் கோயிலின்
உள்ளே அடியேன் நான் கண்டு
கொண்டு உயிந்து ஒழிந்தேன்—.

* * *—‘ஸாதுக்களை நலிவதையே தொழில்’ கக்கொண்ட ராக்ஷஸர்களைத் தொலைத்தொழித்தவனே !’ என்று சொல்லித்துதித்து வணங்கும் அன்புர்

திறத்திலே தாய் போல இரங்கியருள்புரியும் சக்ரவர்த்தி திருமகனரைச் செம் பொன்செய் கோபிலில் கண்டேனென்கிறார்.

சயமே=‘ஸ்வயம்’ என்ற வடசொல்லும் சயமெனத்திரியும், ‘ஜயம்’ என்ற வடசொல்லும் சயமெனத்திரியும்; சயம் மே=ஸ்வயமாகவே வந்து மேவியிருக்கப்பெற்ற தலம்; (அன்றியே) ‘ஜய விஜயீபவ’ என்று பல்லாண்டு பாடும்படியான ஜயசப்தங்கள் மேவப்பெற்ற என்னவுமாம். இனி, ‘உய’ என்பனும் வடசொல் ஸமுஹமென்னும் பொருள் கொண்டதாதலால் அது இவ்வுதச் சயமெனத்திரிந்ததாகக்கொண்டு ‘ஸமுஹமான தேமலர்ப் பொழிகே யுடைய’ என்று முறைப்பர்.

காமனைப் பயந்தான்றன்னை=கண்ணபிரான் ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்தில் மந்தவனுடைய அம்சமான ப்ரத்யுக்னைப் பெற்ற வரலாறு அறிக. (திரு

மல்லைமாமுந்நீரதர்பட, மலையா

லனைசெய்து மகிழ்ந்தவன்றன்னை *

கல்லின்மீதியன்று கடிம்திளிவங்கை

கலங்க, ஓர் வாளிதோட்டானை *

செல்வநான்மறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

அல்லிமாமலரார் தன்னோமேடியேன்

கண்டுகொண்டல்லல்தீர்த்தேனே. (கா

மல்லை மா { செல்வம் மிக்க பெரிய
முந்நீர் { கடலானது
அதர்பட வழியாக அமைபும்படி
மலையால் மலைகளைக்கொண்டு
அனை செய்து அனை கட்டி
மகிழ்ந்தவன் { திருவுள்ள முகந்தவனும்,
தன்னை {
கல்லின் மீது { (தீரிகூட மென்னும்)
மலையின்மேலே
இயன்ற கட்டப்பட்ட
கடி மதிள் { அரணை மதிளை
யுடைத்தான
இலங்கை , இலங்காபுரியானது
கலங்க செதியொழியும்படி

ஓர் வாளி { ஒரு அம்பைப்பிரயோகித்த
தோட்டானை { வனுமான பெருமானை
செல்வம் நால் { சுதர்வேதங்களைச் செல்வ
மறையோர் { மாகவுடைய அந்தணர்
வாழ்கிற
நாங்கை நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே—;
அல்லி மா { பிராட்டியோடு கூட
மலரார் { தன்னோடும்
அடியேன் { அடியேன் ஸேவித்து
கண்டு { கொண்டு
அல்லல் { துன்பங்கள் தொலையப்
தீர்த்தேன் { பெற்றேன்.

* * *—கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச் செல்லநேர்த்தபோது அக்கடல் தானே வழியாம்படி குன்றுகளைக்கொண்டு அனைகட்டிவித்து லீலாரஸை மறுபடி வித்தவனும், அம்புதுரந்து இலங்கையைப் பாழ்படுத்தினவனுமான பெருமா

னைப் பிராட்டியுடனே செம்பொன்செய் கோயிலி றுள்ளே கண்டு ஸம்ஸார தாபங்களெல்லாம் தீரப்பெற்றேனென்கிறார்.

கடல் ரத்னங்களுக்குப் பிறப்பிடமாகலால் : மல்லைமா முந்நீர்' எனப்பட்ட தது. த்ரிகூடமென்னும் மலையின் சிகரத்திலே இலங்கைமாதகர் இயற்றப்பட்ட தாதலால் 'கல்லின் மீதியன்ற' எனப்பட்டது. கல்—மலைக்கு ஆகுபெயர். கடி—அரண்.

சேல்வநான்மறையோர் = "வ்யூலுணாநாம் யநம் வெஹி" என்று அந்த ணர்கட்கு, வேதமே செல்வமாகும். 'அந்தணர்மாடு' என்றே வேதத்திற்குப் பெயர் வழங்கும். (மாடு—செல்வம்.) .... .. (சு)

வெஞ்சினக்களிறும் வில்லோமேல்லும்

வெகுண்டிறுத்தடர்த்தவன்றனே *

கஞ்சனைக்காய்ந்த காளையம்மாளைக்

கருமுகில் திருநிறத்தவனை *

சேஞ்சோல்நான்மறையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

அஞ்சனக்குன்றம் நின்றதோப்பாளைக்

கண்டுகொண்டல்லல்தீர்த்தேனே.

(எ)

வெம் சினம் { வெவ்விய கோபத்தை
யுடைத்தான
களிறு { (குலவாயிடமென்னும்)
யானையை
வெகுண்டும் சீறி முடித்தும்,
வில் { (கம்ஸன் பூணையில் வைத்
திருந்த) வில்லை
இறுத்து முறித்தும்
மல்லும் மல்லர்களை யும்
அடர்த்தவன் } முடித்தவனாய்
தனனே
கஞ்சனை கம்ஸனை
காய்ந்த கோபித்து முடித்த
காளைய யுவாவான

அம்மானை ஸ்வாமியாய்
கரு முகில் { காளமேகத் திருவருவனாய்
திரு நிறத்தவனை
அஞ்சனம் { ஒரு மைமலையின்றது போன்
குன்றம் { முள்ளவனான பெருமானை
சின்றது ஒப்பானை
செம் சொல் { அழகிய சொற்களை
நால் { யுடையான வைதிகர்
மறையோர் வாழ்கிற
நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய் கோயிலின் உள்ளே
கண்டுகொண்டு;
அல்லல் { துன்பங்கள் தெரிலையப்
தீர்த்தேன் { பெற்றேன்—.

* * *—முதலடியில், வெகுண்டே, இறுத்து, அடர்த்து என்பவை முறை முறையே களிற்றிலும் வில்லிலும் மல்லிலும் இடையக்கடவன : களிற்றை வெகுண்டவன், வில்லை இறுத்தவன், மல்லை அடர்த்தவன் என்க. இம்முன்று காரியங்களும் கம்ஸவதத்திற்கு முந்துமுன்னம் நடந்தவை. க்ருஷ்ணவதாரத் திலே இப்படிசெய்த சிறுச்சேவகங்களெல்லாம் விளங்குப்படியாகச் செம்

பொன்செய் கோயிலி னுள்ளே, கண்டார் கண்டுகிரும்படி ஓர் அஞ்ஜனகிரி நிற்
பதுபோலே நிற்கும்பெருமானைக் கண்டுகொண்டு ஸகலதாபங்களும் தணியப்
பெற்றேனென்றாராயிற்று. .... (எ)

அன்றியவாண னுயிரந்தோளுந்

துணிய, அன்றாழிதோட்டானை *

மின் திகழ்குமீ வேங்கடமலைமேல்

மேவியவேத நல்லிளக்கை *

தேன் திசைத்திலதமனையவர் நாங்கைச்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

மன்றதுபோலிய மகிழ்ந்துநின்றானை

வணங்கிநான் வாழ்ந்தோழிந்தேனே.

(அ)

அன்றிய கோயித்து எதிரிட்ட
வாணன் பாணஸூரணுடைய
ஆயிரம் } ஆயிரந்தோள்களும்
தோளும் }
துணிய அறுந்து விழும்படி
அன்று அக்காலத்தில்
ஆழி { திருவாழியைப் பிரயோகித்
தோட்டானை { தவனும்
மின் திகழ் ஒளிவிளங்கா நின்ற
குமீ சிகரத்தைபுடைய
வேங்கடம் { திருவேங்கட மலையின்
மலை மேல் { மேல்
மேவிய பொருந்தியிருப்பவனும்

வேதம் நல் { வேதங்களால் காணக்கூடிய
விளக்கை { நல்ல விளக்கானவனும்,
தேன் திசை தேன் திசைக்கு
திலதம் { திலகம்போன்ற மஹான்கள்
அனையவர் { வாழ்கிற
நாங்கை செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே—;
மன்று அது { ஸ்ரீ வைஷ்ணவ கோஷ்டி.
பொலிய { விளங்க
மகிழ்ந்து { திருவுள்ளமுவந்து நிற்
நின்றானை { பவனுமான பெருமானை
நான் வணங்கி வாழ்ந்தோழிந்தேன்—.

* * *—தன்திருப்போனாகிய அநிருத்தனைச் சிறையிட்டுவைத்த வாண
னது தோள்களைத் திருவாழியினால் துணித்தவனுன கண்ணபிரானும், திருவேங்
கடமலையில் ஸேவைவஸாதிக்கும் திருவேங்கடமுடையானுமே எனக்குச் செம்
பொன்செய் கோயிலினுள்ளே பேரருளாளப் பெருமாளாக ஸேவைவஸாதிக்கக்
கண்டேனென்கிறார்.

அன்றியவாணன் = அன்றுதல்—பகைத்தல். வாணனது தோள்களைத்
துணித்துக்கொண்டே வருமளவில் பரமசிவன் வந்துவணங்கிப் பிரார்த்தித்த
தனால் நான்குதோள்களையாத்திரம் துணியாது உயிரோடு விட்டிடானென்று
புராணங்கூறுகிற 'ஆயிரந்தோளுந்துணிய' என்னக்கூடுமோ வென்னில்; பெருந்
தொகையில் சில சிறுஎண்கள் ஏறினாலும் குறைந்தாலும் அப்பெருந்தொகை
யாகவே வ்யவஹரிக்கும் வழக்கமுள்ளமையறிக. "ஆழிதோட்டானை" என்ற
சொல்நயத்தால் வெகுலாகவமாகத் தோள்களைத் துணித்தமை விளங்கும்.

மன்றதுபொலியு—பலர் திரட்சியாகக் கூடுமிடத்திற்கு ‘மன்று’ என்று பெயர்; ‘நாங்கை காலாயிரம்’ என்று பழமொழியின்படி காலாயிரம் ஸூவைஷணவர்கள் வாழ்ந்தவிடமாயி ருந்ததுபற்றி “மன்றதுபொலியு” என்கிறார் என்னலாம்: (அது—முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.) ... .. (அ)

களங்கனிவண்ணு! கண்ணனே! என்றன்

கார்முகிலே! யெனநினைந்திட்டு *

உளங்கனித்திருக்குமடியவர்தங்கள்

உள்ளத்துறையதேனே *

தேளிந்தநான்மறையோர் நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

வளங்கொள்பேரின்பம் மன்னிநின்றானே

வணங்கினான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (க)

களங்கனி { களாப்பழம்போன்ற
வண்ணு { திருநிறமுடையவனே!
கண்ணனே ஸூக்ருஷணனே!
என்தன் கார் { என்னுடைய களமேகமே!
முகிலே }
என நினைந் { என்று தியானித்து
திட்டு }
உளம் கனிந் { நெஞ்சு பரிபக்குவமா
திருக்கும் { யிருக்கிற
அடியவர் { அடியார்களுடைய
தங்கள் }

உள்ளத்தின் ஹ்ருதயத்திலே
ஊறிய ஊற்றுமாராதே யிருக்கிற
தேனே தேன் போன்றவனும்,
தேளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை
நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்
கோயிலின் உள்ளே—;
வளம் கொள் { மிகுந்த பரமநந்தம்
பேர் இன்பம் { பொருத்தி நிற்பவனுமான
மன்னி { பெருமானே
கின்றானே }
நான் வணங்கி வாழ்ந்தொழிந்தேன்—.

* * *—‘கண்ணுக்குக் குளிர்ந்து களாப்பழம்போலையிருக்கிற வடிவையுடையவனே!’ என்றும் ‘கண்ணபிரானே!’ என்றும் ‘களமேகத்திருவுருவை நான் ஸூர்ணாதுபவம் செய்யும்படி உபகரித்தருளினவனே!’ என்றும் அநுஸந்தித்து நெஞ்சுகனித்திருக்கும் அன்பருடைய உள்ளத்திலே ஊறியதேன்போலே இனியனாயிருப்பவனைச் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே கண்டு வணங்கி வாழ்ந்தேனென்கிறார்.

தேளிந்த நான்மறையோர்—ஒருஸமயத்திலே ஸர்வேச்வரன் ரகுகனென்றிருப்பது, மற்றொருஸமயத்திலே மற்றொன்று ரகுகமென்றிருப்பது, ஆக விப்படி மாறிமாறிக் கலங்குகையின்றியே, எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் எவ்வஸ்தையிலும் எம்பெருமானே ரகுகன் என்னும் தெளிவுடையார் வாழ்ந்திருநாங்கு என்க. இப்படிப்பட்ட தெளிவுடையார்க்குக் காட்சி கொடுத்துக் கொண்டு நிற்கப் பெற்றோமெயென்னும் மகிழ்ச்சி வடிவிலேதோன்ற நின்றமையால் “வளங்கொள் பேரின்பம் மன்னிநின்றானே” என்றார். ... (க)

தேனமர்சோலை நாங்கைநன்னவேள்

செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே *

வானவர்கோனைக் கண்டமைசொல்லும்

மங்கையார் வாட்கலிகன்றி *

உனமில்பாடலொன்பதோடொன்றும்

ஒழிவின்றிக் கற்றுவல்லார்கள் *

மானவேண்குடைக்கீழ் வையகமாண்டே

வானவராகுவர் மகிழ்ந்தே.

(க௦)

தேன் அமர் { வண்டிகளப் படிந்த சோலை
சோலை { களை யுடைய

நாங்கை { திருநாங்கூரில்

நல் நடுவுள் { நட்ட நடுவில்

செம்பொன் { செம்பொன்செய்கோயி
செய்கோயி { லென்னுந்
வின் உள்ளே { திருப்பதியிலே

வானவர் { தேவாதிதேவனை
கோனை {

கண்டமை { தாம் ஸேவித்தபடியை

சொல்லும் { அருளிச்செய்தவரும்

மங்கையார் { { திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத்
தலைவரும்

வான் { வாட்படையை யுடையவரு
மான

கலிகன்றி { திருமங்கையாழ்வாருடைய,

ஊனம் இல் { குறையொன்றுமில்லாத
பாடல் { பாசுரமான

ஒன்பதோடு { இப்பத்துப்பாட்டுக்களையும்
ஒன்றும் {

ஒழிவு இன்றி { ஒன்றும் விடாமல்

கற்று வல்லார் { ஒதி யுணரவல்லவர்கள்
கள் {

மானம் { பரப்பையுடைய

வெண் குடை { வெண்கொற்றக் குடையின்
கீழ் { கீழ் (இருந்துகொண்டு)

வையகம் { பூ மண்டலத்தை

ஆண்டு { அரசாண்டு

மகிழ்ந்து { உவந்து

வானவர் { (பிறகு) நித்யஸூரிகளு
ஆகுவர் { மாவர்.

* * *—திருநாங்கூர் நன்னடுவுள் செம்பொன்செய்கோயிலென்னுந் திருப் பதியில் “கண்டு கொண்டிந்தொழிந்தேனே” என்றும் “கண்டு நான் வாழ்ந் தொழிந்தேனே” என்றும் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெற்றமையை ஒரு கால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின் கார் சொன்ன திருமங்கையாழ்வாருடைய இப்பாசுரங்களை ஒன்றும் வழுவாமே அப்பவலிக்கவல்லவர்கள் வெண்கொற்றக் குடையின்கீழ் வீற்றிருந்து இவ்வுலகை நெடுங்காலமரசாண்டு பின்னர் நித்ய ஸூரிகள் திரளிலும் சென்று சேரப்பெறுவரென்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பயன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (ய)

அடிவரவு:—பேரணி பிறப்பு திட வசை தீ மல்லு வெஞ்சினம் அன்றிய களங்கனி தேனமர் மாற்று.

முன்றருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்.

நான்காம்பத்து—நான்காந்திருமொழி.

மாற்றரசர்மணிமுடியும்.

திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் திருப்பதியின்

மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

மாற்றரசர்மணிமுடியுந் திறலுந்தேசம்

மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும் * தந்தை

கால்தனையுமுடன்கழல் வந்துதோன்றிக்

கதநாகங்காத்தளித்த கண்ணர்கண்டிர் *

நூற்றிதழ்கொளரவிந்தம் நுழைந்தபள்ளத்து

இளங்கமுகின் முதுபாளை பருவாய்நண்டின் *

சேற்றனையில் வெண்முத்தம்சிந்து நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(க)

பன்னத்து { தாழ்ந்த நிலத்தில் முளைத்
துள்ள

நூறு இதழ் கொள் { பல இதழ்களையுடைய
அரவிந்தம் தாமரைப் பூவிலே
நுழைந்த பிர்வேசித்த

பரு வாய் நண்டின் { விரிந்தவாயை யுடைத்தான
நண்டினுடைய

சேறு அளவில் { சேறுமிக்க வளையிலே

இள கமுகின் { இளைய பாக்குமாங்குளி
முது பாளை னுடைய முற்றின
பாளையானது

வெண்முத்தம் சிந்து { வெளுத்த முத்துக்களை
இறைக்கப்பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

திருத்தெற்றி யம்பலத்து { திருத்தெற்றியம்பலமென்
னுந் திருப்பதியிலெழுந்
தருளியுள்ள

என் எனக்கு ஸ்வாமியாய்

சேசம் கண் மால் { செந்தாமரைக் கண்ணினு
ஸர்வேச்வரன் (எப்படிப்
பட்டவனென்றால்,)

மாறு அரசர் { பகைவரான (தரியோத
னன் முதலிய) அரசர்
களினுடைய

மணி முடியும் { மாணிக்கங்களிழைத்த
கிரீடங்களும்

திறலும் வலிவும்

தேசம் தேஜஸ்ஸும்

அவர் தம் காதலிமார் { அவ்வரசரது மனைவிகளின்
குழையும் காத்தனியும்

தந்தை { தன் தகப்பனாரான
வஸுதேவருடைய

கால் தனையும் { காலிலே இடப்பட்டிருந்த
விலங்கும்

உடன் கழல் { ஏககாலத்திலே ஒழியும்
படியாக

வந்து
தோன்றி } திருவவதரித்தவனாயும்
கதம்   சேற்றத்தையுடைய
நாகம்   கஜேந்திராழ்வானை

காத்து
அளித்த } ரகஷித்தருளினவனாயுமுள்ள
கண்ணர்
காண்மர் } கண்ணபிரான் காண்மின்.

* * *—இத்திருமொழியிற் பாசரங்களை, பின்னடிகள் முன்னாக முன்னடிகளை அர்வயித்துக்கொள்க. முன்னடிகள் எம்பெருமான் வைபவத்தையும் பின்னடிகள் திருப்பதியின் வளத்தையும் பேசுவன. முன்னடிகளை முன்னே அர்வயித்துப் பின்னடிகளைப் பின்னே அர்வயிப்பதும் பொருந்தும். “மாற்றரசர் மணிமுடியுந் திறலுந்தேசம் மற்றவர்தங் காதலிமார் குழையும் தந்தை கால்தளையு முடன்கழல் வந்துதோன்றிக் கதநாகங் காத்தளித்த கண்ணர் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால் கண்டீர்” என்றற்போலே அர்வயிக்கவேண்டும். மேற்பாசரங்களிலும் இங்ஙனமே அர்வயிக்கலாம். ஆயினும், பின்னடிகளை முன்னே அர்வயித்து முன்னடிகளைப் பின்னே அர்வயித்துப் பொருள்கொள்வதே நன்கு பொருந்தும்.

திருநாகூரின் ஒரு பகுதியாகிய திருத்தெற்றி யம்பலமென்னுந் திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கும் செந்தாமரைக் கண்ணன் யாரென்றால், மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனும், முதலையைத் துணித்த ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தவனுமான கண்ணனையாவன்—என்கிறார். “தந்தை காலில் விலங்கு வந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்கிறபடியே கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போதே தனது தாய் தந்தையரான வஸுதேவ தேவிகளின் கால்விலங்கு இற்றுமுறிந்தது; பிறகு நாளடைவில் கம்ஸ, சிசுபால, துர்யோத நாதிளான அசுரப்பூண்டுகளெல்லாம் ஒழிந்தன; ஆயினும் “மாற்றரசர் மணி முடியும் திறலும் தேசம்” என்று தொடங்கி “உடன் கழல்” என்று எல்லாம் ஒரேகாலத்தில் நடந்தவைபோல ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது ஒரு சமத்காரமாகும். கண்ணபிரானாகத் திருவவதரித்தபின் வெகு விரைவாகப் பகைவரைத் தொலைத்தாயிற்று என்பதைக் காட்டும் இவ்வதிகையோக்தி. தந்தைகால்தளை கழன்றது முன்னே; மாற்றரசர் மணிமுடியும் திறலும் தேசம் ஒழிந்தது வேறொரு காலத்தில்; அவர்தம் காதலிமார் குழைகள் கழன்றது அதற்குப் பிறகு; இப்படியிருந்தும், இவையெல்லாவற்றையுட்கட்டி “உடன்கழல்” என்றது—கண்ணபிரானுடைய சக்திவிசேஷத்தை விளக்குவதொரு அதிசயோக்தி பெண்க. பர்த்தாண்கள் மாண்டொழிந்தபின்பு மனைவியர் ஒருவரை ஆபரணமும் அணிபக்கூடாதாகையால் இவர்கள் கைம்பெண்டாட்டிகளாயினர் என்பதைக் காட்டும் ‘அவர்தம் காதலிமார் குழையும்—கழல்’ என்றது. குழை என்றவின ஆபரணங்களெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்; தாலியற்றவர்களாக என்றவாறு.

தந்தை கால் தளை கழன்ற வரலாறு :—மதுரா நகரத்தில் யதுவம்சத்தரையில் உக்ரஸேனன் என்றொரு தர்மிஷ்டன் அரசனாயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸ னென்பான் : இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்துகொண்டு பெரியோர்

கட்டுக் தீமையும் புல்லியர்கட்டு நன்னாயும் செய்துகொண்டு தன் பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காசனத்தினின்றும் தள்ளிவிட்டுத்தானே அரசாண்டவருங் காலத்து, கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய யுக்தவயது வாய்ந்த தேவகியை வஸுதேவர்க்கு விவாஹம் செய்கித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற் கொண்டுளிகைக்காகத் தேரேற்றிக்கொண்டு தான் தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆசரத்துடன் ஸாதியாயிருந்து தேரை நடத்திவருப்போது, ஆகாயத்தில், 'அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனாய் அத்தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது' என்று ஒரு அசுரரி வாக் குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் திடுக்கிட்டு 'இனி நாம் தப்ப வழியாது?' என்று யோசித்து, 'இவள் பிழைத்திருக்காலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றெண்ணிக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலைசெய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் 'அப்பா! உனக்கு இவன்கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளைகையினால்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன்; நீ அவற்றைக்கொன்றுவிடு' என்றுசொல்ல, கம்ஸன் அதை யுக்தமென்றுகொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். சிலநாள் கழிந்தபின், தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளைபெற்றாள்; வஸுதேவர் அப்பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட, அவன் அதைக் காலேப்பிடித்துக் கல்மேல் அறைந்து கொன்றுவிட்டான். 1. "மக்களாறுவரைக் கல்விடைமோத" என்கிறபடியே இவ்விதம் ஆறு பிள்ளைகளைக் கொன்றான். எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோக நித்திரை யெனப்படும் மாயை நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியாகிய ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறு மாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு அவ்வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதிசேஷமாசமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றில் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறுமாஸமும் ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறு மாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தான். பிறகு தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் அவதரிக்க அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால் விலங்கு இற்றுமுறிந்து விழுந்தது என்பதாம்.

கதநாகம் காத்தளித்த—கதம்—கோபம்; 'முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டு நாம் இப்படி நெடும்போதாகத் துடியாநிற்கவும் எம்பெருமான் வந்து உதவிற

றிலனே!, என்ன கண்ணற்றவனோ! என்று எம்பெருமான்மேல் கொண்ட கோபமென்னலாம். அன்றியே, சாதியிறக்கக்கு உரியவிசேஷணமாகவுமாம்; “தொடரெடுத்த மால்யானை” என்றதுபோல.

[நூற்றிழ்கோள் இதயாதி.] வடமொழியில் தாமரைக்கு ‘சதபத்ரம்’ என்றொரு பெயருண்டாதலால் அதற்கு இணங்கிய விசேஷணமாம் இது. அரவிந்தம்—தற்சமவடசொல். நண்டிகள் உணவுக்காகத் தாமரைப்பூவிலே சென்று, புகுவதுண்டு; அங்ஙனம் போயிருக்கும்போது அந்த நண்டின் வளைவில் பாக் குப் பாளைகளினின்று வெண்பூத்துக்கள் இறைக்கப்பட்டு வளை மூடப்படுகின்றதாம் திருநாங்கூரில். .... (க)

பொற்றொடித்தோள் மடமகள்தன் வடிவுகொண்ட

பொல்லாதவன்பேய்ச்சி கொங்கைவாங்கி *

பெற்றேத்த தாய்போலமடுப்ப, ஆரும்

பேணுநஞ்சுண்கெந்த பிள்ளைகண்டர் *

நெல்தொடுத்த மலர்நிலம் நிறைந்தகுழல்

இருஞ்சிறையவண்டொலியும் நெடுங்கணுந்தம் *

சிற்றடிமேல்சிலம்பொலியுமிழற்று நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (உ)

நெல்	நெற்கதிகளினீமேல்	மடம்	ஆத்மகுணமுடையவருமான
தொடுத்த	{ வரிசை வரிசையாகக் கட்டப் பட்ட	மகள் தன்	{ யசோதைப் பிராட்டியி னுடைய
நீலம் மலர்	கரு நெய்தற் பூக்களாலே	வடிவு கொண்ட	{ லேவடித்தை ஏறிட்டுக் கொண்டுவந்த
நிறைந்த	நிறைந்துள்ள	பொல்லாத வன் பேய்ச்சி	{ மிகவும் பொல்லாத பூதனை யானவன்
குழல்	சுற்றுப்புறங்களில்	கொங்கை வாங்கி	{ (தனது) முலையை கையாலெடுத்து
இரு சிறைய வண் ஓலியும்	{ அழகிய சிறகுகளை யுடைய வண்டுகளின் ஆரவாரமும்	பெற்றுளடுத்த தாய் போல மடுப்ப	{ பெற்று வளர்த்த தாய் போலே (அன்புடை யவன் போலக் கண்ண னது வாயில்) வைத்திட,
நெடு கண்ணா தம்	{ நீண்ட கண்களை யுடைய ரான மாதர்களது	ஆரும் பேணு நஞ்சு	{ ஒருவரும் விரும்பமாட்டாத விஷத்தை
சிறு அடிமேல் சிலம்பு ஒலியும் மிழற்று	சிறிய பாதங்களிலுணர்ந்த தண்டைகளினுடைய ஒசையும் தொனிக்கப்பெற்ற	உண்டு உகந்த பிள்ளை கண்டர்	{ (முலப்பாலுடனே) பருகி லந்தோஷமடைந்த சிறுவன் காண்மின்,
நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து, என் செங்கண் மால்;—;			
பொன் தொடி தோள்	பொன் வளைகண்ணிந்த புஜங்களை யுடையவரும்		

* * *—திருநாங்கூர் வயல்களில் நெற்பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன; அந்த நெற்கதிர்களின்மேல் கருநெய்தற் பூக்கள் வரிசைவரிசையாகப் படர்ந் திருக்கின்றன; இப்படிப்பட்ட சுற்றுப்புறங்களில் வண்டுகளின் ஆரவாரமும், பூக்கொய்வதற்காகச் சென்ற மங்கைமார்களின் பாசச்சிலம்புகளின் ஆரவார மும் சேர்ந்து தொனிக்கின்றனவாம். இப்படிப்பட்ட திருநாங்கூரிலுள்ள திருத் தெற்றியம்பலத் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் யாவ னென்னில்; முன்பு கம்ஸனால் ஏவப்பட்டுப் பேய்வுடிவை மறைத்துத் தாய்வுடிவு கொண்டு நஞ்சதீற்றிய முலைகொடுக்கவந்த பூதனையின் ஸ்தம்பத்தை உறிஞ்சி யுண்டு அவளுயிரை முடித்த கிருஷ்ணசிசுவாகிய எம்பெருமானேயாவன்.

குமுந்தையானது தன்னைத் தாயென்றே நினைத்துக்கொள்ளும்படி யசோதை போலவே ஆபரண அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு வந்தாளாதலால் “போற் றோடித்தோள் மடமகள்தன் வடிவுகொண்ட” எனப்பட்டது. “தாய்போல் மடுப்ப” என்றபாடத்தில் சீர்கெடும்; “தாய்போல மடுப்ப” என்பதே ஆன் றோர்பாடம். ... .. (உ)

படலடைத்த சிறுசூரம்பைநுழைந்துபுகுப்

பசுவெண்ணெய் பதமாரப் பண்ணைமுற்றும் *

அடலடர்த்த வேற்கண்ணுர்தோக்கைபற்றி

அலந்தலைமை செய்துமுலுமையன்கண்டீர் *

மடலேடுத்த நெடுத்தெங்கின் பழங்கள்வீழ

மாங்களிகள் திரட்டுகுட்டா வருநீர்ப்பொன்னி *

திடலேடுத்து மலர்சுமந்தங்கிழியு நாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(ங)

மடல் எடுத்த { பாளைகள் மிகவும் நிறைந்து
நெடு உயர்ந்துள்ள தென்னை
தெங்கின் மரங்களினின்று,
பழங்கள் காய்கள்
வீழ { (மாமாங்களின்மீது) விழ
(அதனால் உதிர்ந்த)
மாங்களிகள் { மாம்பழத்திராள்களை
திரட்டு
உருட்டா உருட்டிக் கொண்டும்
மலர் சுமந்து { (பலவகைப்) பூக்களையடித்
துக் கொண்டும்
வரும் நீர் { பெருகுகின்ற
பிரவாஹத்தைபுடைய
பொன்னி காவேரியானது
திடல் எடுத்து { மேட்டி நிலங்களை யெடுத்து
விட்டு

இழியும் வெள்ளமிடப்பெற்ற
நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து என்
செங்கண் மால்—;
பசு { அப்போது கடைந்துவைத்த
வெண்ணெய் { வெண்ணெயை அமுது
பதம் ஆர { செய்வதற்காக
படல் { படலிட்டி மூடிவைத்த சிறு
அடைத்த { சிறு சூரம்பை
சிறு சூரம்பை { குழிள்களிலே நுழைந்து
நுழைந்து { உள்ளே போய்
புக்கு
அடல் { போர்செய்வதற்குரிய வேற்
அடர்த்த { படைபோன்ற கண்களை
வேல் கண்ணா { யுடையரான இடைச்சி
களிலுடைய
தோக்கை { சேலைத் தலைப்பை

கால் தொடர { (அசையகொட்டாமல்)
கால்கட்டப் பெற்றதும்

விளங்கு { விளங்குகின்ற
சோதி { ஒளியையுடைய அழகிய
சீர்ஆரும் { மணிமாடங்கள்
மணிமாடம் { பிரகாசிக்கப்
திக்கும் { பெற்றதுமான

நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து
என் செங்கண் மால்—;

வார் ஆரும் { கச்சணிந்த
முலை { முலையையுடையவளும்

மடவரள் { ஆத்மகுணங்களை
யுடையவளுமான

பின்னைக்கு { நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்
ஆகி { பெறுதற்காக,

வளை { வளைந்த கொம்புகளை
மருப்பின் { யுடையனவாய்

கடு சினத்து { மிக்க கோபத்தை
யுடையனவாய்

வன் தாள் { வலிய கால்களை
ஆர்ந்த { யுடையனவாய்

கார் ஆர் { கருநிறம் பொருந்தியவான

திண் விடை { வலிய ரிஷபங்களை

அடர்ந்து { வலியடக்கி

வதுவை { (அவளை) விவாஹஞ்
ஆண்ட { செய்துகொண்ட

கரு முகில் { நீலமேகச்யாமளனை
போல் திரு { நம் கண்ணபிரான்
நிறத்து என் { காண்மின்.
கண்ணர் { கண்டீர்

* * *—அழகிய சோலைகளால் சூழப்பட்டதும் சந்திரமண்டலத்தளவும்
ஒங்கியிருந்துள்ள மணிமாடங்கள் மலிந்ததுமான திருநாங்கூரில் திருத்தெற்றி
யம்பலத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் யாவனென்னில்; முன்பொரு
கால் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம்புரிவதற்காக அதற்கு இடையூறு
யிருந்த கொழுத்த ரிஷபங்களையையும் செருக்கடக்கி அவளை மணம்புணர்ந்த
காளமேகத்திருவுருவான கண்ணபிரானேயாவன் என்பதாம். .... (ச)

கலையிலங்குமகலல்துல் கமலப்பாவை

கதிர்முத்த வெண்ணகையாள் கருங்கணுச்சி *

முலையிலங்குமொளிமணிப்பூண் வடமுந்தேய்ப்ப

முவாத வரைநெந்தோள் மூர்த்திகண்டீர் *

மலையிலங்கு நிரைச்சந்தி மாடவீதி

யாடவரை, மடமொழியார்முகத்து * இரண்டு

சிலைவிலங்கி மனஞ்சிறைகொண் டிருக்குநாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(ரு)

மலை இலங்கு { மலைபோல் விளங்குகின்ற
நிரை { வரிசை வரிசையாக

சந்தி { ஒன்றோடொன்று
சேர்ந்திருக்கிற

மாடம் { மாடங்களை யுடைய

வீதி { தெருக்களிலே

மடம் { இனிய பேச்சையுடைய
மொழி மார் { பெண்களின்

முகத்து { முகத்திலுள்ள
இரண்டு சிலை { இரண்டு விற்கன்போன்ற
புருவங்களானவை

விலங்கி { வளைந்து

ஆடவரை { ஆண் பிள்ளைகளின்

மனம் { மனத்தை

சிறை { ஸ்வாதினப்
கொண்டு { படுத்திக்கொண்
இருக்கும் { டிருக்கப்பெற்ற

நாங்கூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து என்
செங்கண் மால்—;
கலை இலங்கும் மேகலை விளங்கப்பெற்ற
அகல் அல்குல் { அகன்ற கிதம்பத்தை
யுடையளாய்
கதிர் முத்த வென் { ஒளிபொருந்திய முத்துப்
நகையான் { போலே வெளுத்த
பற்களை யுடையளான
கமலம் பாவை { பெரிய
பிராட்டியினுடையவும்
கரு கண் ஆய்ச்சி { கறுத்த கண்களையுடைய
ளான நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடையவும்

முலை தனங்களிலே
இலங்கும் விளங்குகின்ற
ஒளி மணி { அழகிய மணிகளினிழைத்
செய்யப்பட்ட
பூண் கண்டிகையும
வடமும் ஹாரமும்
தேய்ப்ப உராய, (அதனால்)
மூவாத நித்யயௌவனம் மாறாத
வரை நெடு { மலைபோன்று நெடிய
தோள் { திருத்தோள்களையுடைய
மூர்த்தி கண்டிர் ஸ்வாமி காண்மின்.

* * *—ஆண்களை எளிதில் வசப்படுத்தும் வல்லமைவாய்ந்த பெண்கள் மலிந்திருப்பதை வருணிப்பதும் நகர்ச்சிறப்பை வருணித்தலாதலால் அதனை வருணிக்கிறார் பின்னடிகளில். திருநாங்கூரில் வீதிகள்தோறும் மலைமலையான மாடங்கள் வரிசை வரிசையாக இடைவிடாது ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கின்றன; அப்படிப்பட்ட வீதிகளில், மதுரமான பேச்சையுடைய பெண்கள் தங்களுடைய புருவநெறிப்பினால் ஆண்பிள்ளைகளின் மனத்தைக் கவர்து கொள்ளுகின்றனராம்; இப்படிப்பட்ட அழகிற்சிறந்த மாதர் வாழப்பெற்ற திருநாங்கூரில் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் யாவனென்னில்;—பெரிய பிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப் பிராட்டியோடும் நித்யஸம்சுலேஷம் பண்ணிற் கச் செய்தேயும் யௌவனம் சிறிதும் மாறாத நித்யயுவாவான பெருமான் காண்மின் என்பதாம்.

கலையிலங்கும்=‘மேகலை’ என்ற சொல் முதற்குறையாகிக் கலை என்று கிடக்கிறது என்று கொள்ளலாம். கலை—வஸ்துரமும். “முலையிலங்கு மொளி மணிப்பூண் வடமும் தேய்ப்ப” என்பதனால் அப்பிராட்டிமாருடைய கலவி சொல்லப்பட்டதென்க.

முகத்து இரண்டு சிலை=விற்போன்ற புருவங்கள் என்னவேண்டுமிடத்து, வில் என்றே கூறினது ரூபகாதிசயோக்தியாம். ... (ரு)

தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன்
அதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர்தங்கள் *
கோன்போலுமென்றெழுந்தான் குன்றமன்ன
இருபதுதோளுடன் துணித்த வொருவன்கண்டிர் *
மான்போலும் மென்னோக்கின் செய்யவாயார்
மரகதம்போல் மடக்கிளியைக் கைமேல்கொண்டு *
தேன்போலும் மென்மழலைபயிற்று நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

மான் போலும் { மானின் நோக்குப்போன்ற
மென் { அழகிய நோக்கை
நோக்கின் { யுடையராய்

செய்ய { சிவந்த அதரத்தையு
வாயார் { முடையரான பெண்கள்

மரகதம் போல் { மரகதப்பச்சைபோலே
பசுமையாய்

மடம் { அழகியதான

கிளியை { கிளிப்பிள்ளையை

கை மேல் { தங்கள் கைகளின்மேல்
கொண்டு { வைத்துக்கொண்டு

தேன் { தேன்போலினிய
போலும் { மிருதுவான பேச்சை
மெல் மழலை

பயிற்றும் { கற்பிக்கப்பெற்ற

நாகூர் திருத்தெற்றியம்பலத்து என்

செங்கண் மால்—;

தாணி ஆளன் { (இராமனைன்கிற ஒரு சிறு
தான்போலும் { மனிசன்) பூமியை யெல்
என்று { லாம் தானே ஆள்பவனாக
எழுந்தான் { நினைத்து அஹங்காரப்
படுகின்றான் ;

அது கண்டு { அதை அறிந்தும்

தரித்து { (அந்த ராமனைத்
இருப்பான் { தண்டியாமல்)
பொறுத்திருப்பவன்

அரக்கர் { ராக்ஷஸர்க்குத்
தங்கள் கோன் { தலைவனானே
போலும்

என்று { என் நிப்படி நினைத்து

எழுந்தான் { கிளர்ந்தவனான
இராவணனுடைய

குன்றம் { மலைபோன்ற
அன்ன

இருபது தோள் இருபது தோள்களையும்

உடன் { வககாலத்தில்

துணிந்த { அறுத்தொழித்த

ஒருவன் { தனிவீரன் காண்மின்.
கண்டர்

* * *—இப்பாட்டின் முன்னடிக்குப் பொருள் சொல்லுவது ஸுசிஷ்ம புத்திசாலிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இயலாது. முற்காலத்தில், ஆப்பான் திருவழுந்தூரையார் என்கிற ஒருஸ்வாமியும் இன்னுஞ்சில முதலிகளுமாக இதற்குப் பொருள் என்னவென்று ஆராயத் தொடங்கினர்; அவர்கட்குப் பொருள் தோன்றவில்லை; அப்போது பட்டர் மிகச் சிறுபிராயத்தவராயிருந்தார்; அப்போது அருளிச்செயல் மூலம் ஒதியிருந்தாரல்லர் பட்டர்; ஆனாலும், பட்டர் சிறுபிராயமே தொடங்கி எல்லாவழிகளிலும் தமது ஸுசிஷ்ம புத்தியைச் செல்லவிட்டுப் பலவகையான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு ஆச்சரியமாக விளங்கி வந்தமையால் பல பெரியோர்களும் பட்டரைப் பணிந்து அர்த்தங்கள் கேட்பதுண்டு; அப்படியே கீழ்ச்சொன்ன அரையர் முதலானரும் பட்டரிடம் சென்று ‘இப்பாட்டுக்குப் பொருள் என்ன?’ என்று கேட்டனர்; அப்போதே பட்டர் ‘பாகுரத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள்’ என்று சொல்லி ஒருகால் பாகுரத்தைக் கேட்டவாறே, “தான்போலுமென் றெழுந்தான் தரணியாளன் அதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர் தங்கள் கோன் போலும்” என்கிற வரையில் இராவணன் வார்த்தையின் அதுவாதம்—என்று சொல்லிப் பொருளைவிளக்கிக் காட்டினர். இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் வருமாறு:—“ஆப்பான் திருவழுந்தூரையாரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக

‘இப்பாட்டின் சொல்லுகிற தென்?’ என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஒருகால் இயலைக் கேளா, ‘ராவணன் வார்த்தைகான்’ என்றருளிச் செய்தார். [தான்போலு மித்யாதி.] ஒரு கூத்தரியன்போலே எதிரியென்று வந்தான்; அது கண்டு தரித்திருப்பான் ராக்ஷஸராஜனும்—என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவணனுடைய மலைபோலே யிருக்கிற இருபது தோளையும் துணித்த தனிவீரன்கிடர்” என்று.

இப்பொருளை விவரித்துக் காட்டுவோம்;—திருத்தெற்றியம்பலத் தெம் பெருமான் யாவனென்னில், இராவணனுடைய மலைபோன்ற இருபது தோள் களையும் துணித்த தனிவீரன்; அந்த இராவணன் எப்படிப்பட்டவனென்னில், மிகவும் அஹங்காரந்தோற்றச் செருக்கி வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டே போர்க் களத்தில் கிளர்ந்தவன்; அப்படி அவன் செருக்குடன் சொன்னவார்த்தை எதென்னில்; ‘தான் போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அதுகண்டு தரித்திருப்பான் அரக்கர்தங்கள் கோன்போலும்’ என்கிற இவ்வார்த்தையாம். இவ்வார்த்தைக்கு அர்த்தமெதென்னில்; இராமனென்று ஒரு பயல் தான் பெரியவொரு கூத்தரியன்போல எதிரியென்று வருகிறதாம்; அதைக்கண்டு ஒருவன் பொறுத்திருக்கிறதாம்; அப்படி பொறுத்திருப்பவன் ராக்ஷஸர்கட்குத் தலைவனென்று பெயர் சுமந்திருப்பதாம்; என்று வெகு அற்பமாகச் சொல்லி யுத்தத்திற்குக் கிளம்பினானென்கை. இதனால், இராமன் தனக்கு எதிரியென்று புறப்படுவதற்கும் தகுதியற்றவன் என்பதும், இராமன் போர்க்கு வரச்செய்தே யும் தான் ஆறியிருப்பது தன்பெருமைக்குத் தகாதென்பதும் தெரிவிக்கப் பட்டனவாம்.

இப்பாட்டின் இவ்வரிய பெரிய பொருளை உணராதவர்கள் பிறரும் உணர்ந்து கொள்ள இட மில்லாதபடி “தான்போலு மேன்றெழுந்தான்” என்றும் “கோன்போலு மேன்றெழுந்தான்” என்றும் பாடத்தையே மாறு படுத்திப் பதிப்பித்தும் ஒதுவித்தும் வருவது வருந்தத் தக்கது.

பின் ஒன்றரையடிகள் திருநாங்கூரின் சிறப்பை வருணிப்பன. அழகிய பெண்கள் தங்கள் கைமீது பசுங்களியை வைத்துக்கொண்டு இனிய பேச்சுக்களை அவற்றுக்குக் கற்பிக்குமிடமாம் திருநாங்கூர். ... .. (சு)

போங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலுந்தாழப்

போல்லாத குறளுருவாய்ப் பொருந்தாவாணன் *
மங்கலம்சேர் மறைவேள்வி யதனுள்புக்கு

மண்ணகலம் குறையிரந்த மைந்தன்கண்டர் *

கோங்கலர்ந்த மலர்க்குழலார் கோங்கைதோய்ந்த

குங்குமத்தின் குழம்பனைந்த கோலந்தன்னால் *

செங்கலங்கல் வெண்மணல்மேல் தவழநாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலே.

(எ)

கொங்கு } பரிமளம் பரவாநின்ற
அலர்ந்த }
மலர் } பூக்களையணிந்த
குழலார் } கூந்தலையுடையரான
மாநர்களுடைய
கொங்கை } தனங்களின்மீது
தோய்ந்த } படிந்த
குங்குமத்தின் } குங்குமச்சாறுதன்னை
குழம்பு }
அனைந்த } அனைத்ததனுண்டான
கோலம் } அழகினால்
தன்னால் }
செம் } சிவந்திருக்கிற
கலங்கல் } வெள்ளமானது
வெண் மணல் } வெளுத்த மணற்
மேல் தவழும் } குன்றுகளின்மேல்
பாவப்பெற்ற
நாகூர், திருத்தெற்றியம்பலத்து என்
செங்கண் மால்—;

பொங்கு } மிக விளங்குகின்ற
இலங்கு } யஜ்ஞோபவீதமும்
புரிநூலும் }
தோலும் } கிருஷ்ணஜீநமும்
தாழ் } தொங்கப்பெற்ற
பொல்லாத }
குறள் உரு } அழகிய வாமநமூர்த்தியாகி
ஆய் }
பொருந்தா } ஆஸாப்ரக்ருதியான
வாணன் } மஹாபலியினுடைய
மங்கலம் சேர் } மங்களம் பொருந்திய
மறை } வேதகோஷத்தையுடைய
வேள்வி } யாகபூமியிலே
அதனுள் }
புக்கு } எழுந்தருளி
குறை } தனக்கு வேண்டியதான
மண் அகலம் } பூமியை
இரந்த } யாசித்த
மைந்தன் } சிறுக்கன் காண்மின்
கண்டிர் }

* * *—பிரமசாரியாச்சரமத்திற்கு உரிய கோலத்துடனே வாமநருபியாய் மாவலியின் யாகபூமியிற் சென்று பூமிதானம் பெற்ற பெருமானே திருத்தெற்றியம்பலத்திலுள்ளானென்கிறது. யஜ்ஞோபவீதமும் கிருஷ்ணஜீநமும் ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்சரமத்திற்கு உரியவை. “அழகிய குறளுருவாய்” என்று சொன்னால் கண்ணெச்சில் படுமோ என்றஞ்சி ‘பொல்லாத குறளுருவாய்’ என்றார். ‘பொல்லாத’ என்றது எதிர்மறை யிலக்கணையால், நல்லதென்றபடி. ஸாக்ஷாத் ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளப் பெற்ற யாகமாகையாலே ‘மங்கலம் சேர்’ என்று வேள்விக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

[கொங்கலர்ந்த இத்யாதி.] பரிமளம் கமழ்கின்ற பூக்களையணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்கள் நீரில்படிந்து தீர்த்தமாடுகையில் தங்கள் கொங்கைத் தடங்களில் அணிந்திருந்த குங்குமக் குழம்புகளைத் தேப்த்து அலம்புவதனால் ஜலப்ரவாஹமானது சிவப்பு நிறம்பெற்று வெண்மணல் நிலங்களிலே தவழ்கின்றதாம் திருநாகூரில். இதனால் அவ்வூர்ப் பெண்களின் செல்வமிகுதி சொல்லப்பட்டதாம். நீர் வெள்ளத்தைச் சென்றிறமாக்குவதற்குப் போதுமான குங்குமப்பூச்சாறு முலைத்தடங்களில் பூசப்பெறுவது செல்வம் மிக்கவர்க்கேயன்றோ. “கொவ்வைவாய் மகளிர் கொங்கைக் குங்குமம் கழுவிப்போர்த், தெய்வ நீர் கமழநாகூர்” என்பர் மேல் திருமொழியிலும். .... (எ)

சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போல் பெரியமேரு

திருக் குளம்பில் கண்கணப்பத் திருவாகாரம்

குலங்க * நிலமடந்தைதனை யிடந்துபுல்கிக்

கோட்டிடைவைத் தருளியவெங் கோமான் கண்டீர் *

இலங்கியநான் மறையனைத்து மங்கமாறும்

ஏழிசையும் கேள்விகளுமேண்டிக்கெங்கும் *

சிலம்பியநற் பெருஞ்செல்வம் திகழுநாங்கூர்த்

திருத்தேற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே.

(அ)

இலங்கிய { (பிரமாணங்களுள்
சிறந்ததாக்)
விளங்குகின்ற

நால் மறை { எல்லா வேதங்களும்
அனைத்தும் }

அங்கம் ஆறும் { (வியாகரணம் முதலிய)
ஆறு அங்கங்களும் }

எழ் இசையும் ஸப்தஸ்வரங்களும்

கேள்விகளும் { இதிஹாஸ புராணங்களும்
(ஆகிய இவை)

எண் திக்கு { எட்டுத்
எங்கும் { திசைகளிலுமெல்லாம் }

சிலம்பிய { கோஷம்
செய்யப்பெற்றதும் }

நல் பெரு { நல்ல அளவற்றசெல்வம்
செல்வம் }

திகழும் விளங்கப்பெற்றதுமான
நாங்கூர், திருத்தேற்றியம்பலத்து
என் செங்கண்மால்—:

சிலம்பின் { தண்டைச்சிலம்பின்
இடை { நடுவிலிட்ட

சிறு பரல் { சிறிய பருக்காங்கல்போல
போல் }

பெரிய மேரு பெருத்த மேருமலையானது

திரு குளம்பில் அழகிய குளம்பிலே

கண்கணப்ப { கண்கணவென்று
ஒலிக்கும்படியாகவும் }

திரு ஆகாரம் { (திருமார்பில்) பிராட்டி
குலங்க { யிருக்குயிருப்பு
குலங்கும்படியாகவும் }

நிலம் { பூமிப்பிராட்டியை
மடந்தைதனை }

இடந்து கோட்டால் குத்தியெடுத்து

புல்கி தழுவிக்கொண்டு

கோட்டிடை கோரப்பல்லின்மீது

வைத்து { ஸ்தாபித்துக்கொண்ட
அருளிய }

எம் கோமான் { எம்பெருமான் காண்மின்.
கண்டீர் }

* * *—வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் இதிஹாஸபுராணங்களும் எங்குப் பார்த்தாலும் பெரிய கோஷமாக அதிகரிக்கப் பெற்றதும் இதனையே பெருஞ் செல்வமாக வுடையதுமான திருநாங்கூரில் திருத்தேற்றியம்பலத்திலுள்ள பெருமான் யாவனென்னில்; வராஹமூர்த்தியாகிப் பூமிப்பிராட்டியை உத்தரிப் பித்த பெருமான் காண்மின் என்பதாம். அண்டபித்தியிற் சார்ந்து கிடந்த பூமிப்பிராட்டியை அதனின்றி ஒட்டுவித் தெடுக்கும்போது மேருமலையானது (வராஹமூர்த்தியின்) குளம்பில் ஒடுங்கிக் கிடக்கும்படி மிகப்பெரிய வராஹத் திருவுருவெடுத்ததாகப் புராணங்கள் கூறுவதை உட்கொண்டு இப் பாசுரமருளிச் செய்யப்பட்டது. 1. “தீதறு திங்கள் பொங்கு சுடரும்பரும்ப

திருவாகாரம் குலுங்க = 'அகலகில்லேனிறையும்' என்று பிராட்டியிருக்கு
மிருப்புக் குலுங்கும்படியாக. ... . (அ)

(5)

எங்கும் ஆகிய எவ்விடங்களையும்

மூடி	ஆக்கிரமித்து	ஆழி மிகும்	கடல் பெருகும்படியான
எண்	} எட்டுத்திக்குக்களிலும்	ஊழி	} பிரளயப் பெரு
திசையும்		வெள்ளம்	
மண் தலமும்	எல்லாப் பூமியிலும்	முன்	முன்பொருகால்
அண்டம்	அண்டத்திலும்	அகட்டில்	திருவயிற்றில்
மண்டி	பரவி	ஒடுக்கிய	அடக்கிக் கொண்ட
மோழை	} மோழை கினம்பி	எம் மூர்த்தி	} எமது ஸ்வாமியாவான்.
யெழுந்து		கண்டீர்	

* * *—நாள்செல்ல நாள்செல்லச் செல்வம் குறைந்து போவதுண்டே பலர்க்கு; அப்படியல்லாமல் மேன்மேலும் வளர்ந்து வரும்படியான செல்வத்தை யுடையர்களாயும் சதுர்வேதங்களையும் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற நாவையுடையவர்களாயு மிருக்கிற அந்தணர்களால் நிறைந்த திருநாகூரில் திருத்தெற்றியம் பலத்திலுள்ள எம்பெருமான் பண்டு பிரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளம் உலக மெங்கும் பரவினபோது உலகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றின் ஒரு மூலையிலே ஒடுக்கின ஆபத்தபந்துவான பெருமான் காணமின் என்பதாம்.

“வாஜாஃஸூக்யைவவஃதாஃ” என்ற அமர நிகண்டின்படி, பெரியமலைக்கு அடுத்ததுள்ள சிறுமலைகள் பாதங்களாகச் சொல்லப்படுதலால், இங்கே ‘தாள் வரையும்’ என்றதற்கு ‘பக்கத்துச் சிறு மலைகளையுடைய பெரிய மலைகளும்’ என்று பொருள் கூறப்பட்டது.

மோழையெழுந்து—கீழ் வெள்ளம் மேற்கிளர்தல் மோழையெழுச்சியெனப் படும். மோழை—கீழாறு. அகடு—கீழ்வயிறு. மூர்த்தி—ஸ்வாமி. .... (க)

சீரணிந்த மணிமாடம் திகழாங்கூர்த்

திருத்தெற்றியம்பலத்தேன் செங்கண்மலை *

கூரணிந்த வேல்வலவனொலிநாடன்

கோடிமாட மங்கையர்கோன் குறையலாளி *

பாரணிந்த தோல்புகழான் கலியன்சொன்ன

பாமாலை யிவையைந்து மைந்தும் வல்லார் *

சீரணிந்த வுலகத்து மன்னராகிச்

சேண்விசும்பில் வானவராய்த் திகழ்வர்தாமே.

(க0)

சீர் அணிந்த	சிறப்புப் பொருந்திய	என்	எனக்கு ஸ்வாமியான
மணி மாடம்	மணிமாடங்கள்	செம்கண்	} செந்தாமரைக்கண் பெரு
திகழும்	விளங்கப் பெற்ற	மலை	
நாங்கூர்	திருநாகூரிலுள்ள	கூர் அணிந்த	} கூர்மை பொருந்திய வேற்
திருத்	} திருத்தெற்றியம்பலமென்	வேல்வலவன்	
தெற்றியம்			} படையை ஆளுவரும
பலத்து		ஆலி நாடன்	
	தருளியிருக்கிற		} திருவாலி நாட்டுக்குத்
			தலைவரும்

கொடி மாடம் மங்கையர் கோன்	{ கொடிகளணிந்த மாடங்களை யுடைய திருமங்கையி லுள்ளார்க்குத் தலைவரும்	பா மாலை இவை ஐந்தும் ஐந்தும்	{ இப் பத்துப் பாசரங் களையும்
குறையல் ஆளி	{ திருக்குறையலுரை ஆன்பவரும்	வல்லார் தாம்	ஒத வல்லவர்கள்
பார் அணிந்த தொல் புகழான்	{ பூமிக்கு அலங்காரமான தொல்புகழை யுடைய வருமான	உலகத்து சீர் அணிந்த மன்னர் ஆகி	{ இவ்வுலகத்தில் அரசர்களாகி வாழ்ந்து (பிறகு)
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்	சேண் விசம்பில்	{ பரமாகாச மென்கிற பாமபதத்திலே
சொன்ன	அருளிச்செய்த	வானவர் ஆய்	{ நிய்ய ஸூரிகளோடு ஒத்தவர்களாய்
		திகழ்வர்	விளங்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—திருநாகர்குர்த் திருத்தெற்றியம்பலத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இப்பாசரங்களை ஒதவல்லவர்கள் இஹலோகத்தில் உள்ள வளவும் ராஜாதிராஜர்களாய் வீறுபெற்று விளங்கி, பிறகு நிய்ய விபூதியிலுஞ் சென்று நிய்யகைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... (க0)

அடிவரவு:—மாற்று, பொன், படல், வாரார், கலை, தான், பொங்கு, சிலம்பு, ஏழ், சீரணி, தூம்பு.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து — ஐந்தாந்திருமொழி,
தூம்புடைப்பனைக்கைவேழம்.

திருநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்திருப்பதி
மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தூம்புடைப் பனைக்கைவேழம் துயர்கெடுத்தருளி * மன்னு
காம்புடைக் குன்றமேந்திக் கமழைகாத்தவெந்தை *
பூம்புனல்பொன்னிமுற்றம் புகுந்து பொன்வரண்ட * எங்கும்
தேம்போழில் கமழநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

தூம்பு உடை பனை கை வேழம் { துளையையுடைத்தாய்
பனைபோன்றதான
துதிக்கையையுடைய
கஜேந்திராழ்வானது
துயர் துன்பத்தை
கெடுத்தருளி போக்கிய ருளினவனாயும்
மன்னு காம்பு உடை குன்றம் { வேருன்றின
மூங்கில்களை யுடைத்தான
கோவர்த்தனமலையை
வந்தி { (குடையாக)
எடுத்தாப்பிடித்து
கடு மழை கடிதானமழையை
காத்த தடுத்தவனாயுமுள்ள
எந்தை எம்பெருமான்,
(எவ்விடத்திலுள்ளானென்னில்;

பூ புனல் பொன்னி { அழகிய
ஜலத்தையுடைத்தான
காவேரியானது
முற்றம் புகுந்து { எங்கும்பாய்ந்த
பொன் பொற்குவியல்களை
வரண்ட { கொண்டுவந்து
தள்ளப்பெற்றதும்
எங்கும் கண்டவிடமெங்கும்
தேம் பொழில் { தேன்மிக்கசோலைகள்
பரிமளம்
கமழும் { வீசப்பெற்றதுமான
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
திருமணிக் கூடத்தான் { திருமணிக்கூடமென்னும்
திருப்பதியிலுள்ளான்.

* * *—தாமரைப்பொய்கையிலே முதலாவாயி லகப்பட்டுத்துடித்த கஜேந்திராழ்வானது துயரைத் தொலைத்தருளினவனும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துக் கடுமழையில் நின்றும் கோரிரையைக் காத்தருளினவனுமான எம்பெருமான் நம்போன்றவர்களினுடைய துயரையும் தொலைப்பதற்காகத் திருநாங்கூரில் திருமணிக்கூடமென்னுந் திருப்பதியிலே வந்து தங்கியிரா நின்றான். அத்திருநாங்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; காவிரியாற்றின் பாய்ச்சல் எங்கும் பரவிக் கண்டவிடமெங்கும் பொற்குவியல்கள் கொண்டு குவிக்கப்பெற்றிருப்பதும் தேன்மிக்க சோலைகள் கமழப்பெற்றதுமாம்.

முதலடியில், ‘பிணக்கை’ என்றும் பாடமுண்டு; பருத்த கையையுடைய என்றபடி. மூன்றாமடியிலும் ‘முற்றம்’ ‘முற்றம்’ என்பன பாடபேதங்கள். வரண்ட—தள்ளு; 1. “மழைப்பேரருவி மணிவரண்டி வந்திழிய” என்ற திருமழிசைப்பிரான் பிரயோகமுங்காண்க. .... (க)

கவ்வைவாளையிற்று வன்பேய்க் கதிர்முலை சுவைத்து * இலங்கை
வவ்விய விடும்பைதீரக் கடுங்கணை துரந்தவெந்தை *
கோவ்வைவாய்மகளிர்கோங்கைக் குங்குமம் கழுவிப்போந்த *
தெய்வநீர் கமழநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (உ)

கவ்வை ஆரவாரம்செய்பவளாய்
வான் எய்து { வாள்போன்று கூர்மையான
பற்களையுடையளாய்
வல் பேய் { கல்நெஞ்சளான
பூதனையினுடைய
கதிர் முலை { (விஷத்தாலே) புகர்
பெற்றிருக்கிறமுலையை
சுவைத்து உறிஞ்சி உண்டவனாயும்
இலங்கை வவ்விய { வங்காபுரியைப் பற்றின
இடும்பை { (ராக்ஷஸ்பூண்டுகள்
நெருங்கியிருத்தலாகிற)
கேடானது
தீர தொலையும்படியாக
கடுங் கணை கடுமையான அம்புகளை
துரந்த { (அவ்விலங்கையின்மீது)
செலுத்தினவனாயுமுள்ள

எந்தை ஸ்வாமியானவன்
(எவ்விடத்துள்ளானென்னில்;)?
கொவ்வை { கொவ்வைக்கனிபோன்ற
வாய் மகளிர் { வாயையுடையான
பெண்கள்
கொங்கை { (தங்கள்)
கொங்கைத்தடத்தினின்று
குங்குமம் குங்குமச்சேறுகளை
கழுவ கழுவ,
போந்த { (அவற்றோடுகூடிப்)
பெருகுகின்ற
தெய்வம் நீர் திவ்யமான தீர்த்தமானது
கமழும் வாஸனைவீசப்பெற்ற
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—யசோதைப்பிராட்டிபோல் வேஷம்பூண்டு முலைகொடுத்துக் கொல்ல வந்த பூதனையின் முலையை உறிஞ்சியுண்டு அவருயிரை மாய்த்தவனும், இலங்கையில் ராக்ஷஸப்பயல்கள் இடையறாது நெருங்கியிருத்தலாகிற கேடு தீரும்படி அம்புகளைத் துரந்து வெற்றி பெற்றவனுமான எம்பெருமான் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

நாங்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; மங்கைமார் தங்கள் கொங்கைத் தடத்தில் அணிந்திருந்த குங்குமச்சேறுகளைத் தீர்த்தமாயிப்போது நீரில் கழுவ, அவற்றோடுகூடிப் பெருகுகின்ற திவ்யதீர்த்தம் கமழப்பெற்றதாம்.

முன்னடிகளில் “இலங்கை மன்னிய விடும்பை தீர” “இலங்கை மன்னிய விடும்பை கூர்” என்பன பாடபேதங்கள். “வவ்விய விடும்பை தீர” என்னும்

566 பேரிய திருமொழி-ச-பத்து, ௫-திரு. தூம்புடைப்பனைக்கைவேழம்.

பாடம் பெரும்பான்மையாக வழங்கிவரக் காண்கிறோம். வியாக்கியானத்திலு
முள்ளது. .... (உ)

மாத்தொழில் மடங்கச்செற்று மருதிறநடந்து * வன்தான்
சேத்தொழில் சிதைத்துப் பின்னைசெவ்வித்தோள் புணர்ந்தவெந்தை *
நாத்தொழில் மறைவல்லார்கள் நயந்தறம் பயந்த * வண்கைத்
தீத்தொழில் பயிலுநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே (ந.)

மா	{ குதிரைவடிவுகொண்டுவந்த கேசியென்னு மஸூரனுடைய	செவ்வி தோள்	{ அழகியதோள்களோடே
தொழில்.	{ (பராக்கரமச்) செயல்களெல்லாம்	புணர்ந்த எந்தை	கல்வி செய்தவனாயுமுள்ள எம்பெருமான்
மடங்க	{ அடங்கும்படி செய்து (அவ்வஸூரனை)		(எங்குள்ளானென்னில் ;)
செற்று	கொன்றொழித்தவனாயும்	நா தொழில்	நாவுக்கு வியாபாரமாக
மருது	மருதமரங்கள்	மறை	வேதங்களை
இற	இற்றுமுறிந்துவிழும்படி	வல்லார்கள்	கற்றுவல்லவர்கள்
நடந்து	தவழ்நடைகற்றவனாயும்	நயந்து அறம் பயந்த	{ ஆசையோடே தருமங்களை யனுஷ்டித்த
வல் தான்	வலிய கால்களையுடைய	வண் கை	உதாரமான கைகளாலே
சே	(ஏழு) ரிஷபங்களினுடைய	தீ தொழில்	அக்கிகாரியங்களை
தொழில்	வியாபாரத்தை	பயிலும்	{ இடைவிடாது . செய்யப்பெற்ற
சிதைத்து	பங்கப்படுத்தி		
பின்னை	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய	நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.	

* * *—குதிரை வடிவுகொண்டு தன்னைக்கொல்லவந்த கேசியென்னுப்
அஸூரனை யொழித்தவனும், இரட்டை மருதமரங்கள் முறிந்து விழும்படி
நடை கற்றவனும், ஏழெருதுகளையடர்த்து நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஸை
ச்சேவலித்தவனுமான பெருமான் நாங்கூர்த்திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

ஐஞாநாறுஷ்டாசங்களால் நிறைந்த வைதீசர்கள் வாழ்மிடம் திருநாங்கு
என்பன பின்னடிகள். ஈற்றடியில் “தீத்தொழில் பயிலும்” என்றவிடத்த
விரோதாபாஸாலங்காரம் அறியத்தக்கது. ‘தீத்தொழில்’ என்பதற்கு தீ
தொழில் [கெட்ட காரியம்] என்றும் பொருள் படுமாதலால் அதனை முந்து
விரோதப்பொருளாகக்கொள்க; வேதமோதித் தருமங்களை யனுஷ்டிப்பவர்கள்
என்று மூன்றாமடியில் சொல்லிவைத்து, அன்னவர்கள் தீயதொழிலைப் பயி
கின்றனரென்பது விரோதம்; ஐநாபாஸநம் முதலிய அக்கிகாரியங்களை நடத்த
பவர்கள் என்று பொருள்கொண்டு விரோதத்தை அகற்றுக்: ஆகவே விரோதா
பாஸாலங்காரம் இது. .... (ந.)

தாங்கருஞ் சினத்துவன்தாள் தடக்கைம்மா மருப்புவாங்கி *
பூங்குருந்தோசித்துப் புள்வாய்பிளந்து எருதார்த்த வெந்தை *
மாங்கனி நுகர்ந்தமந்தி வந்துவண்டிரிய * வாவைழத்
தீங்கனி நுகருநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே.

(சு)

தாங்க அரு { (ஒருவராலும்) தாங்க
சினத்து { முடியாத கோபத்தை
யுடையதும்
வன் தாள் { வலிவுள்ள கால்களை
யுடையதும்
தட கை { பெரிய துதிக்கையை
யுடையதுமான
மா { (சுவலயாபீடமென்னும்)
யானையினுடைய
மருப்பு தந்தத்தை
வாங்கி பிடுங்கிப் போட்டவனாயும்
குருந்து { பூத்த குருந்தமரத்தை முறித்
ஒசித்து { தொழித்தவனாயும்
புள் வாய் { பகாஸுரனுடைய வாயைக்
பிளந்து { கிழித்தவனாயும்
எருது { ரிஷபங்களை வலியடக்கினவ
அடர்த்த { னாயுமுள்ள

எந்தை எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில் ;)
மாகனி மாம்பழங்களை
நுகர்ந்த புஜித்த
மந்தி குரங்கானது
வந்து { (அந்த மாமரத்தினின்றும்
வாழை மரத்திலே)
வந்து சேர்ந்து
வண்டு இரிய { (அங்கிருந்த) வண்டுகள்
சிதறியோடும்படியாக
தீம் வாழை கனி { இனிய வாழைப்பழங்களை
நுகரும் புஜிக்கப் பெற்ற
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—கம்ஸனுலேவப்பட்டுச் சினமுண்டுவந்த சுவலயாபீடமென்னும் மதகரியின் மருப்பையொசித்து ஒழித்தவனும், அஸுராவேசம்பெற்ற குருந்த மரத்தை முறித்துத் தள்ளினவனும், கொக்கின் வடிவுகொண்டு வந்த பகாஸுரனுடைய வாயைப் பிளந்தொழித்தவனும், எருதுகளை யடர்த்தவனுமான எம்பெருமான் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

நாங்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; அவ்வூர்ச் சோலைகளில் குரங்குகளானவை முந்தற மாம்பழங்களைப்புகித்து அந்த ரஸம் தெகுட்டவே, வேறொரு ரஸத்தினால் போதுபோக்கவேணுமென்று வாழைப்பழங்களை நுகரத்தொடங்குகின்றன; அப்போது அவற்றில் மதுவைப் பருகுவதற்காக ஏற்கனவே படிந்திருந்த வண்டினங்கள் அஞ்சிக்கிளம்பி ஓடுகின்றன. இதுவாயிற்று அவ்வூர்ச் சோலைகளின் நிலைமை.

“எருதார்த்த” என்றவிடத்திற்கு, நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஏழெருதுகளைக்கொன்ற வரலாறு தவிர மற்றொரு வரலாறுங் கொள்ளலாம்; அதாவது—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருது வடிவங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்கவைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற்பிடித்து அசையவொட்டா

மற்செய்து தன் காலினால் அவன் வயிற்றில் ஓரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப்பறித்து அதனாலேயே அவனை யடித்துக்கொன்றான் என்பதாம்.

தீங்கனி=தீம்—இனிமை. ... ... (ச)

கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள் வாய்திறந்து * தன்மேல்

வருமவள் செவியும்மூக்கும் வாளினால் தடிந்தவெந்தை *

பெருமகள் பேதைமங்கை தன்னோடும் பிரிவிலாத *

திருமகள் மருவுநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௫)

கருமகள்	{ சண்டாள ஸ்திரீபோல் மிகவும் தண்ணியளாய்	(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்,)	பெரு மகள்	பெருமைதங்கிய ஸ்திரீயாயும்
இலங்கை	{ லங்காபுரிக்கு அதிகாரம் யாட்டி { செலுத்துமவளாய்		பேதை	{ (அடியாருடைய குற்றங்களை) அறியாதவளாய் மிருக்கிற
பிலம் கொள் வாய் திறந்து தன்மேல் வருமவள்	{ குறைபேன்ற வாயைத் திறந்துகொண்டு தன்மேல் வந்தவளான செவியும் மூக்கும் { காதையும் மூக்கையும்		மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்
செவியும் மூக்கும்			திரு மகள்	பெரிய பிராட்டியும்
வாளினால் வாட்படையினால் தடிந்த எந்தை அறுத்தொழித்த ஸ்வாமி			தன்னோடும் பிரிவு இலாத	{ தன்னோவிட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதும் பிரியாதவர்களாய்
			மருவும்	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—ஸ்ரீராமபிரான் ஒருவருஷகாலம் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது வேறொருமாதத்தில் சூர்ப்பணகை அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவணக்கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப, இராகவன் 'எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை யடைந்தாயாகில் ஸுகமடையலாம்' என்று சொல்ல, அப்படியே அவன் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, 'நான் ஒருவர்க்கு வேலைக்காரன், என்னை மணந்தால் நீயும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவரையே மணந்துகொள்வது உனக்கு நலம்' என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல, இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெறாமல் 'நம் இஷ்டத்தை இந்த வலிதை நிறைவேறவொட்டாமல் செய்கிறாளாகையால் இவளைத் தின்றுவிடுவோம்' என்று அவ்வார்க்கி லீதாதேவியிடம் ஓட, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜ்ஞையினால் அவளைத்தகைத்து காதையும் மூக்கையும் அறுத்து அங்கபங்கஞ் செய்திட்டார் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இப்படி இவளை அங்கபங்கஞ் செய்தது இனையபெருமானது செய்கையாயினும் இதனை இராமபிரான் மேலேற்றி ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். உலகில் ஒருகாரியம் செய்வித்தவனை அது செய்தவனாகவே சொல்லுவதுண்டு; அதுபோலக்கொள்க. அன்றியும்

“ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு:” என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலக்கையெனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிய லக்ஷ்மணனுடைய செயலை அவயவியான இராமன் செய்ததாகச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரஸம்பாஸுர வதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அதுஸந்திப்பதும் இதுபோன்றதேயாம்.

இவள் மிக்க நீசஜாதியிற் பிறந்தவளென்னைக்காகக் கருமகள் எனப் பட்டது. இலங்கையாட்டி—இலங்கையாளனான இராவணனுக்கு உடன் பிறந்த வள் என்க. “ராவணனுடன் பிறந்தாளாகையாலே லக்ஷ்கையிலுள்ளாரடையக் கொண்டாடும்படி யிருக்கிறவள்” என்பது விசயக்கியான வாக்கியம்.

இப்படி சூர்ப்பணகையைத் தண்டித்த இராமபிரானே ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளுடனே நாய்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற நென்று ராயிற்று. .... (ரு)

கேண்டையும் குறளும்புள்ளும் கேழலுமரியும்மாவும் *

அண்டமும் கடரும் அல்லாவாற்றலுமாய வெந்தை *

ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங் கண்ட *

திண்டிறலாளர் நாய்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

கேண்டையும் மதஸ்யமும்
குறளும் வாமநனும்
புள்ளும் ஹம்ஸபக்ஷியும்
கேழலும் வராஹமும்
அரியும் நரவிம்ஹமும்
மாவும் { ஹயக்ரீவனும் (ஆகிய
இவ்வவதாரங்களை
புடையனும்)
அண்டமும் ப்ரஹ்மாண்டமும்,
கடரும் ஸூர்ய சந்திரர்களுள்
அல்லா { மற்றுமுள்ள சிறந்த
ஆற்றலும் { வஸ்துக்களும்
ஆய தானையிருக்கிற

எந்தை எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்;)
ஒண் திறல் மிக்க பலத்தைபுடையனான
தென்னன் பாண்டியராஜன்
ஒட தோற்று ஒடும்படியாகவும்
வட அரசு { பாண்டிய தேசத்துக்கு
வடக்கிலுள்ள சோள
தேசத்துக்கு அரசனான
சோழனை
ஒட்டம் கண்ட { தோற்று ஒடும்படியாகவும்
பண்ணின
திண் { மஹா பலசாலிகள் வாழ்கிற
திறலாளர் }
நாய்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—மதஸ்யாவதாரம் வாமநாவதாரம் ஹம்ஸாவதாரம் வராஹாவதாரம் நரவிம்ஹாவதாரம் ஹயக்ரீவாவதாரம் முதலிய பல திருவவதாரங்கள் செய்தருளினவனும், சந்திரன் ஸூர்யன் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய் நிற்பவனுமான எம்பெருமான் நாய்கூர்த்திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான். அத்திருநாய்கூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; பண்டு ஒருஸமயத்தில் தென்திசைத் தலைவனான பாண்டியராஜன் படையெடுத்து வந்து அவ்வுரை ஆக்ரமிப்பதாகப் புகுகையில் அவனை வெருட்டி ஒட்டிவிட்

570 பெரிய திருமொழி-ச-பத்து. ௫-திரு. தூம்புடைப்பனைக்கைவேழம்.

டனர் அவ்வூரிலுள்ள அந்தணர்கள் ; மற்றொரு ஸமயத்தில் சோழராஜனையும் அப்படியே தோற்கடித்து ஒட்டினராம் : இப்படிப்பட்ட வீரர்கள் வாழ்மிடம் திருநாங்கூர். .... (சு)

குன்றமும் வானும்மண்ணும் குளிர் புனல் திங்களோடு *
நின்றவெஞ் சுடரும் அல்லாநிலைகளுமாய வெந்தை *
மன்றமும் வயலுங்காவும் மாடமும் மணங்கொண்டு * எங்கும்
தென்றல்வந்து துலவுநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (எ)

குன்றமும்	மலைகளும்	(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில் ;)
வானும்	ஆகாசமும்	மன்றமும் பெரிய வீதிகளும்
மண்ணும்	பூமியும்	வயலும் கழனிகளும்
குளிர் புனல்	{ குளிர்ச்சியே இயற்கையான நீரும்	காவும் தோட்டங்களும்
திங்களோடு	சந்திரனும்	மாடமும் மாட மாளிகைகளும் ஆகிய
நின்ற	நிலையின்ற	எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்
வெம் சுடரும்	ஸூரியனும்	தென்றல் தென்றல் காற்றானது
அல்லா நிலைகளும்	{ மற்றுமுள்ள நகரத்தாதி ஸ்திதியும்	மணம் { பரிமாத்தை வீசிக் கொண்டு கொண்டு
ஆய	தானேயாயிருக்கப்பெற்ற	வந்து உலவும் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற
எந்தை	எம்பெருமான்	நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்—.

* * *—சேதநர்க்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களைப் பண்ணிக்கொடுக்கக் கடவனவான மலைகளும், சேதநர்க்கு அவகாசம் கொடுக்கிற ஆகாசமும், போக்யங்களைத் தருகின்ற பூமியும், குளிர்ந்த ஜலமும், சந்திரனும் ஆதித்யனும், சேதநருடைய ஜீவனத்துக்குறுப்பான நன்மை தீமைகளைத் தெரிவியாநின்றள்ள நகரத்தாந்களும் ஆகிய இவையெல்லாமாய் நிற்கிற [ஸர்வாதர்யாமியான] எம்பெருமான் எங்கும் தென்றல்வீசி மணநாறுகின்ற திருநாங்கூரில் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

பின்னடிகளை இரண்டு வகையாக யோஜிக்கலாம் : பெரிய வீதிகளென்ன கழனிகளென்ன தோப்புகளென்ன மாடமாளிகைகளென்ன இவ்விடங்களிலுண்டான வாஸனைகளை ஏந்தி வீசிக்கொண்டு தென்றல் கண்டவிடமெங்கும் வீசுகின்றது என்றும் ; (பொதிய மலையில்நின்று மணத்துடனே புறப்பட்ட) தென்றல் காற்றானது மன்றங்களிலும் வயல்களிலும் காவுகளிலும் மாடங்களிலும் போந்து வீசுகின்றது என்றும். .... (எ)

சங்கையும்துணியும் போய்யும் மெய்யுறித்தரணி யோம்பும் *
பொங்கிய முகிலும் அல்லாப்பொருள்களுமாய வெந்தை *
பங்கய முகுத்ததேறல் பருகிய வாளைபாய *
செங்கயலுகளும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (அ)

சங்கையும்	ஸந்தேஹமும்
துணிவும்	நிச்சயமும்
பொய்யும்	அஸத்யமும்
மெய்யும்	ஸத்யமும்
இத் தராணி	{ இப்பூண்டலத்தை
ஓம்பும்	{ ரக்ஷிக்கின்ற
பொங்கிய	{ பரம்பின மேகங்களும்
முகிலும்	
அல்லா	{ மற்றுமுள்ள வஸ்துக்களும்
பொருள்	{ களும்
ஆய	தானேயாயிருக்கப்பெற்ற
எந்தை	எம்பெருமான்

(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்)	
பங்கயம்	தாமரைப்பூவானது
உகுத்த	வெளிப்படுத்தின
தேறல்	மகரந்தத்தை
பருகிய	பானம்பண்ணின
வானை	வானேமீன்கள்
பாய	{ குறுக்கும் நெடுக்கும்
	{ பாய்ந்துவிளையாட
செம் கயல்	சிவந்த கயல்மீன்கள்
உகளும்	{ (அவற்றுக்கு அஞ்சித்)
	{ துள்ளியிடமான
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்.	

* * *—சங்கையாவது—‘இது இப்படியோ அப்படியோ?’ என்று ஸந்தேஹப்படுதல். துணிவாவது—‘இது இப்படிதான்’ என்று நிச்சயித்தல். ஆக, ஸம்சயரூபமான ஞானத்திற்கும் நிச்சயரூபமான ஞானத்திற்கும் எம்பெருமானே நிர்வாஹகன். உலகத்திற்கு ஹிதமான மெய்யும் அஹிதமான பொய்யும் அவனே. (அதாவது—மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும், பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும்—என்கை.) கைம்மாறு கருதாமல் பூமியை ரக்ஷிக்கின்ற மேகங்களும் மற்றும் இடிமின் முதலியவைகளும் அவனிட்ட வழக்கு. இப்படி ஸர்வத்துக்கும் நியாமகனாயிருக்குமெம்பெருமான் நாங்கூர் திருமணிக்கூடத்தான்.

தாமரைப்பூவில் தேன்வெள்ளம் அதிகமாகி அது நீரிலே பெருக அதனைப் பானம் பண்ணிக் கொழுத்த வானேமீன் களிப்பாலே பாய, செங்கயல் அதைக் கண்டு அஞ்சித்துள்ளி வேறிடம் பெய்ரப்பெற்ற நீர்நிலைகளை யுடையதாம் நாங்கூர். ‘ஸங்கா’ என்ற வடசொல் சங்கையெனத் திரிந்தது. ... (அ)

பாவமு மறமும்வீமே இன்பமும் துன்பந்தானும் *

கோவமு மருளும் அல்லாக்குணங்களுமாய் வேந்தை *

மூவரிலேங்கள்மூர்த்தி இவனென முனிவரோடு *

தேவர்வந்திறைஞ்சும் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே.

(க)

பாவமும்	பாபமும்
அறமும்	புண்யமும்
வீடும்	மோக்ஷமும்
இன்பமும்	ஸுகமும்
துன்பம்	{ துக்கமும்
தானும்	
கோவமும்	கோபமும்

அருளும்	அருகாஹமும்
அல்லா	{ மற்றுமுள்ள ஸத்வம்முதலிய
குணங்களும்	
ஆய	தானேயாயிருக்கிற
எந்தை	எம்பெருமான்
(எவ்விடத்திலுள்ளானெனில்)	

மூவரில் { 'ப்ரஹ்ம விஷ்ணு
ருத்ரர்களாகிற
மூன்று மூர்த்திகளுள்
எங்கள் மூர்த்தி { நாங்கள் ஆச்ரயிக்கத்தக்க
மூர்த்தி { மூர்த்தி
இவன் என { இந்த விஷ்ணுவே' என்று
தெளிந்து

முனிவரோடு { மஹர்ஷிகளும்
தேவர் { தேவதைகளும்
வந்து இறைஞ்சும் { வந்து வணங்குமிடமனை
நாங்கூர், திருமணிக்கூடத்தான்.

* * *—செய்யக்கூடாதென்று சாஸ்திரங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ள காரியங்களைச் செய்வதாகிற பாவமென்ன, செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள நற்காரியங்களைச் செய்தலாகிற புண்யமென்ன இவையிரண்டும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு. எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டதான மோகூஸுகமும் மற்றுமுள்ள ஸாமான்ய ஸுகங்களுமெல்லாம் அவனிட்ட வழக்கு. மனங்கலங்கியிருத்தலாகிற கோவமும், தெளிந்திருத்தலாகிற அருளும் மற்றும் ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களும் அவனிட்ட வழக்கு. இப்படி ஸர்வவிர்வாஹகளுள் எம்பெருமான் நாங்கூர் திருமணிக்கூடத்திலுள்ளான்.

அரி, அயன், அரன் என மூன்று மூர்த்திகளிருந்தாலும் ஸாத்விகர்கட்கு ஆச்ரயிக்கவுரிய மூர்த்தி விஷ்ணுமூர்த்தியேயென்று தெளிந்து ஸநகாதி மஹர்ஷிகளும் ப்ரஹ்மாகி தேவர்களும் வந்து ஆச்ரயிக்கப் பெற்ற தலமிது. ... (க)

திங்கள்தோய் மாடநாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே *
மங்கையர்தலைவன் வண்தார்க் கலியன்வா யோலிகள்வல்லார் *
பொங்கூர் ருலகமாண்டு பொன்னுலகாண்டு * பின்னும்
வெங்கதிர் பரிதிவட்டத்துடோய் விளங்குவாரே. (க௦)

திங்கள் தோய் { சந்திரமண்டலத்திலே
போய்ப்படிந்திருக்கிற

மாடம் { மாடக்களை யுடைய

நாங்கூர் { திருநாங்கூரிலுள்ள

திருமணிக் கூடத்தானே { திருமணிக்கூடமென்னுந்
திருப்பதியி்
லெழுந்தருளியுள்ள
எம்பெருமான் விஷயமாக,

மங்கையர் தலைவன் { திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத்
தலைவரும்

வண் தார் { அழகியமாலையை
யணிந்தவருமான

கலியன் { ஆழ்வார்

வாய் { திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஒலிகள் { இப்பாசரங்களை

வல்லார் { ஓதவல்லவர்கள்,

பொங்கு நீர் { கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகை
உலகம்}

ஆண்டு { அரசாட்சியுரிந்து
(அதன் பிரகு)

பொன் உலகு { ஸ்வர்க்கலோகத்தை
ஆண்டு { அறுபவீத்து

பின்னும் { அதற்குமேலும்

வெம் கதிர் { வெவ்விய
பரிதி { கிரணங்களை யுடையன
வட்டத்துடி { ஸூர்யனுடைய
போய் { மண்டலத்தின்
வழியேசென்று

விளங்குவார் { (பரமபதத்தில்)
வாழப்பெறுவர்.

* * *—சந்திர மண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மாடமாளிகைகளினால் அழகுபெற்றுள்ள திருநாகூரில் ஒரு பகுதியான திருமணிக்கூடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த இத்திருமொழியைக் கற்குமவர்கள் தங்கள் தங்கள் விருப்பத்தின்படி இவ்வுலக விற்பங்களையும் ஸ்வர்க்கலோக ஸுகங்கலையும் பரமபதாநுபவங்களையும் லபிக்கப்பெறுவர் என்று பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

பரமபதத்திற்குச் செல்லவேண்டியவர்கள் ஸுரீராமமண்டலத்தைப் பிளந்து கொண்டு அவ்வழியே செல்லக்கடவர்களென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுதல்பற்றி “வெங்கடிர்ப் பரிதிவட்டத் தூபேயம்” என்றார்.

வண்தார்க்கலியன் = 1. ‘முள்ளிச்செழு மலரோதாரான்’ என்கிறபடியே முள்ளிமாலையை அணிந்துள்ளவர் என்றாவது, ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணத்துக்குத் தகுதியாகத் திருமணித்தாவடங்களை யணிந்துள்ளவர் என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ... .. (க0)

அடிவரவு :—தூம்பு கவ்வை மாத்தொழில் தாங்கரும் கருமகள் கெண்டை குன்றம் சங்கை பாவம் திங்கள் தாவளந்து.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காப்பத்து—ஆரந்திருமொழி,

தாவளந் துலகமுற்றும்.

திருநாகூர்க் காவளம்பாடித் திருப்பதி

மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தாவளந்துலகமுற்றும் தடமலர்ப் பொய்கைபுக்கு *

நாவள நவின்ருங்கேத்த நாகத்தின் நடுக்கந்தீர்த்தாய்! *

மாவளம் பெருகிமன்னு மறையவர் வாழநாங்கை *

காவளம்பாடிமேய கண்ணனே! களைகணீயே.

(க)

(தாமரைப்பூ ஸம்பாதிப்பதற்காக)

உலகம் } உலகமடங்கலும்
முற்றும் }

தாவளந்து தட்டித்திரிந்து

தடம்

மலர்

பொய்கை

புக்கு

பெரிதான

பூக்களையுடைத்தான

ஒருதடாகத்தில

இறங்கி

அங்கு	{ அங்கு (முதலையினால் கவ்வப்பட்டு)	மன்னு	பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற
நா வளம்	{ நாவுக்கு அலங்காரமான திருநாமங்களை	மறையவர்	வைதிகர்கள்
நவின்று	சொல்லி	வாழும்	வாழ்ந்திருக்குமிடமான
ஏத்த	துதிக்க	நாங்கை	திருநாங்குகில்
நாகத்தின்	கஜேந்திராழ்வானுடைய	காவளம்பாடி	{ திருக்காவளம்பாடி யென்னுந்திருப்பதியில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நடுக்கம்	அச்சத்தை	மேய	
தீர்த்தாய்	போக்கினவனே !,	கண்ணனே	கண்ணபிரானே !
மா வளம்	மிக்க செல்வமானது	நீயே	{ நீயே ரக்ஷகனாகவேணும்.
பெருகி	அதிகமாகி	களைகண்	

* * *—நாள் தவறாமல் எம்பெருமானுக்குத் தாமரைப்பூப்பறித்து ஸமர்ப்பித்தே திருவதென்று திண்ணிதான் விரதங்கொண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் ஒருநாள் எங்கும் தாமரைப்பூக் கிடையாமையாலே நிலவுலகம் முழுதும் தட்டித் திரிந்து எங்கேயாவது கண்டுபிடித்தே தீரவேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் அலைந்த மையை “உலகமுற்றும் தாவளந்து” என்பதனால் வெளியிட்டனர். அன்றியே, இதனால் எம்பெருமான் உலகளந்தபடியைப் பேசுகின்றார் என்றும் உரைக்கலாம். உலகமுற்றும் தாவளந்து—திரிவிக்கிரமனாய் உலகங்களையெல்லாம் தாவிடலந்தவ னாயும், தடமலர்.....தீர்த்தாய்—கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைத் தீர்த்தவனுமுள்ள பெருமானே ! என்று உரைக்கலாம். நாராயணதி திருநாமங்களை நாவுக்கு அலங்காரமாதலால் திருநாமத்தை ‘நாவளம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டனர். நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்—முதலையின் வாயில் அகப் பட்டுக்கொண்டு வருந்துகின்றோமே’ என்று நடுங்கிற்றிலன் கஜேந்திரன் ; கையில் பறித்தபூவைச் செவ்வியழிவதற்குமுன்னே எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப்பெறுவோமோ பெறமாட்டோமோ வென்று நடுங்கிக்கிடந்தான் ; எம்பெருமான் எழுந்தருளி அப்பூவைத் தனது திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டதனால் அந்த நடுக்கத்தைத் தீர்த்தானென்க.

ஆக, கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளினதுபோல எம்போலியரையும் பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஐந்து முதலைகளின் வாயில் நின்று விடுவித்துக் காத்தருள்வதற்காகத் திருநாங்குகில் ஒரு பகுதியான திருக்காவளம்பாடியென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரானே ! எமக்கு நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் ; நீ தவிர வேறொருவனையும் யாம் ரக்ஷகனாகவுடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று.

மண்ணிடந்தேனமாகி மாவலி வலிதோலைப்பான் *

விண்ணவர் வேண்டச்சென்று வேள்வியில் குறையிரந்தாய் !*

துண்ணென மாற்றாந்தம்மைத் தோலைத்தவர் நாங்கைமேய *

கண்ணனே காவளந்தன்பாடியாய் ! களைகணியே.

ஏனம் ஆகி	ஆகிவராஹமாகி	குறை	தனக்கு வேண்டியதை
மண்	{ (அண்டபித்தியில் அழுந்திக்கிடந்த) பூமியை	இரந்தாய்	யாசித்துப்பெற்றவனே !,
இடந்து	{ பிரித்துக் கொணர்ந்தவனாயும்	மாற்றார்	{ பகைவர்களை
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	மூண்டென்ன	சிக்கிரமாக
வலி	மிடுக்கை	தொலைத்தவர்	{ வென்று ஒழித்தவர்கள் வாழ்கிற
தொலைப்பான்	போக்குமாறு	நரங்கள்	திருநாங்கூரில்
விண்ணவர்	{ தேவர்கள் யாசிக்க வேண்ட { (அதற்கிணங்கி)	மேய	பொருந்தியிருக்கிற
வேள்வியில்	{ (அந்த மாவலியின்) சென்று { யாகபூமியில் எழுந்தருளி	காவளந்தண்பாடியாய் !	கண்ணனே !
		நீயே	களைகண்—.

* * *—இப்பொழுது நடக்கிற சீவதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஏகார்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கநினைத்து மஹாவராஹரூபியாகக்கோட்டு துனியாற் பூமியை யெடுத்துவந்தவனே!, மஹாபலியினால் நெருக்குண்ட தேவர்கள் வந்து சரணமடைந்து வேண்டிக்கொண்டதற்கிணங்கி, எப்போதும் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனு யிருக்கச்செய்தேயும் குறையுள்ளவன்போன்று குறட் பிரமசாரியாகி மாவலியின் யாகபூமியிற்சென்று மூவடி நிலம் வேண்டிக்கொண்டவனே!, ஊரை ஆக்ரமிப்பதற்காகப் படையெடுத்துவந்த மாற்றலரைத் தொலைத்தொழித்த அந்தணர் வாழும் திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே ! நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... .. (உ)

உருத்தேழு வாலிமார்பில் ஒருகணையுருவவோட்டி *
கருத்துடைத் தம்பிக்கு இன்பக்கதிர்முடி யரசளித்தாய் ! *
பருத்தேழு பலவும்மாவும் பழம்விழுந் தொழுகுநாங்கை *
கருத்தனே ! காவளந்தண்பாடியாய் ! களைகணீயே. (ந)

உருத்து	கோபங்கொண்டு	இன்பம்	ஆனந்தகாமனை
எழு	கிளம்பிவந்த	கதிர் முடி	{ ஒளிபொருந்திய கிரீடத்தையும்
வாலி	வாலியினுடைய	அரசு	ராஜ்யத்தையும்
மார்பில்	மார்பிலே	அளித்தாய்	கிருபைபண்ணிவனே !,
உருவ	தைக்கும்படி	பருத்தி எழு	{ பருமனய்க்கொண்டு முளைக்கின்ற
ஒரு கணை	ஒரு பாணத்தை	பலவும்	பலமாமங்களினுடையவும்
ஒட்டி	{ பிரயோகித்து (அவனைக் கொண்டு)	மாவும்	மாமாமங்களினுடையவும்
கருத்து உடை தம்பிக்கு	{ தன் திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தினவனான ஸுகீவனுக்கு	பழம்	பழங்களானவை

விழுந்து கிழேவிழுந்து

காவளந்தண்பாடியாய்!—;

ஒழுகும் { தேன் வெள்ளமிடா
கிழ்கப் பெற்றகருத்தனை { எல்லாவற்றிற்கும்
கர்த்தாவாயிருப்பவனே!

நாவகை திருநாங்கூரிலுள்ள

நீயே களைகண்—.

* * *—நீ அடிபணிந்தவர்களை விட்டுக்கொடாமல் காத்தருள்வதையே விரதமாகக் கொண்டவனானால் சராணுகதனை ஸுக்ரீவமாஹாராஜனைக் காத்தருளவேண்டி அவனது பகைவனான வாலியைக்கொண்டு அவனுக்கு முடிசூட்டினதுபோல எங்களுடைய கைங்கரிய விரோதிகளையும் தொலைத்து எமக்குக் கைங்கரிய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தற்பொருட்டுத் திருக்காவளம்பாடியில் நித்யஸந்திதி பண்ணியிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீயே எமக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமத்தனையன்றி மற்று எவரையும் எதிர்பார்ப்போ மல்லோம் என்ற ராயிற்று.

உருத்து=‘உரு’ என்று கோவத்திற்குப் பெயர்; அச்சொல்லடியாப் பிறந்த வினையெச்சம். ‘சற்று முன்னே சண்டைக்குவந்து தோற்றேழுப்போன பையல் மறுபடியும் வெட்கமின்றி வந்தானே!’ என்று கோபமுண்டு கிளம்பி வந்த வாலி என்றபடி. ஒருகளை உருவவோட்டி=வாலியின் மாம்பிலே எத்தனையோ வீரர்கள் அம்புகளைப் பிரயோகித்ததுண்டு; அவையெல்லாம் வாய் மடிந்துபோயின வத்தனையொழிய ஒன்றேனுங் காரியஞ்செய்யவில்லை; இராம பிராணுடைய களையே காரியஞ்செய்ததுபற்றி ‘ஒருகளை’ எனப்பட்டது.

கருத்துடைத்தம்பிக்கு=‘வாலி ஆண்ட ராஜ்யத்தை நாம் ஆளவேணும்’ என்ற கருத்துடைய ஸுக்ரீவனுக்கு—என்றவது, தன்னோடு ஸ்நேஹங்கொண்டதனால் ஒத்த கருத்தையுடையன ஸுக்ரீவனுக்கு என்றவது உரைக்கலாம்.

மிகப்பெரிய பலாப்பழங்களும் மாம்பழங்களும் கனிந்து விழுந்து தேன் வெள்ளமிடப்பெற்ற திருநாங்கூரிலுள்ளது காவளம்பாடி.

‘கத-ா’ என்னும் வடசொல் கருத்தன் எனத்திரிந்து விளியுருபேற்றது.

முனைமுகத் தரக்கன்மாள் முடிகளபத் தறுத்துவீழ்த்து * ஆங்

களையவற் கினையவற்கே அரசளித் தருளினானே!

களையவற் கயல்கள்பாயச் சரும்புதேன் நுகருநாவகை *

களையவற் காவளந்தண்பாடியாய்! களைகளையே.

(சு)

முனை { முகத்து } யுத்தகளத்திலே

அரக்கன் இராவணன்

மான முடியும்படியாக

பத்து { அவனது }

முடிகள் } பத்துத்தலைகளையும்

அறுத்து { அறுத்துத்தள்ளி } வீழ்த்து

ஆங்கு அந்த வங்கையிலே

அனையவற்கு { அப்படிப்பட்ட
இனையவற்கே } ராவணனுடைய
தம்பியான
வீரபுத்தனனுக்கு

அரசு ராஜ்யத்தை

அளித் தருளினானே } தந்தருளினவனே!

சுனைகளில்	நீர்நிலைகளில்	நாகை	திருநாகவூரில்
கயல்கள்	கயல்மீன்கள்		
பாய	{ அஞ்சித்துள்ளி யோடும்படியாக	களை கழல்	{ ஒலிக்கின்ற வீரத்தண்டையை புடையனாய்க்கொண்டு
சுரும்பு	வண்டுகளானவை		
தேன் நுகரும்	{ (ஆரவாரத்துடனே) தேனெப்பருகுமிடமான		காவளந்தண்பாடியாய்!—; நீயே களைகண்—.

* * *—போர்க்களத்திலே இராவுணைத் தலைபுறுத்துக்கொண்டு அவனது தம்பியான விபீஷணுவானுக்கு முடிசூட்டியருளின வரலாற்றினால் துஷ்டர் களையொழித்து சிஷ்டர்களைப் பரிபாலனம் செய்யும் விரதத்தை வெளியிடு வித்து அப்படியே இன்றைக்கும் துஷ்டநிகரஹ சிஷ்டபரிபாலனத்திற்காகத் திருக்காவளம்பாடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிரானே! உன்னையொழிய வேறொரு ரகசுக்கையுடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று.

[சுனைகளில் இத்தாதி.] வண்டுகள் பூக்களிலே படிந்து மதுபானம் பண்ணும் போது பெரிய கோலாஹலமாயிருக்கும்; அது தண்ணீரிலுள்ள மீன்களின் காதுகளில்படவே அவை தம்மேலே வண்டுகள் விழுகின்றனவாக நினைத்து அஞ்சிப் பாய்கின்றனவாம். .... (சு)

படவர வுச்சிதன்மேல் பாய்ந்துபன் னடங்கள்செய்து *
மடவரல் மங்கைதன்னை மார்வகத் திருத்தினோனே! *
தடவரை தங்குமாடத் தகுபுகழ் நாகைமேய *
கடவுளே! காவளந்தண்பாடியாய்! களைகணீயே. (ரு)

படம்	{ (விரிக்கப்பட்ட) படங்களைபுடையனான	இருத்தி	{ வித்யமாக வைத்துக் கொண்டவனாய் மிருக் கிற பெருமானே!;
அரவு	களையநாகத்தினுடைய	தடவரை	பெரிய மலைகள் போன்ற
உச்சிதன்		மாடம்	மாளிகைகள்
மேல்	{ முடிமீது	தங்கு	பொருந்தியதும்
பாய்ந்து	குதித்து	தகுபுகழ்	{ தகுதியான புகழை புடையதுமான
பல் நடங்கள்	{ அனேகவிதங்களான நரத்தனங்களைச் செய்தவனாயும்	நாகை	திருநாகவூரில்
மடவரல்		மேய	மேவியிருக்கின்ற
மங்கை	{ மடமைக் குணம்வாய்ந்த பெரியபிராட்டியாரை		காவளந்தண்பாடியாய்!—;
தன்னை		கடவுளே	ஸ்வாதிகனே!
மார்வகத்து	திருமார்பிலே		நீயே களைகண்—.

* * *—கண்ணபிரானே! ஒருநாள் நீ கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டு ஒரு வரும் ஸஞ்சரியாதவழியே போகத்தொடங்குகையில் மற்ற இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘க்ருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால்

யமுநாதியில் ஓர் மலினில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்கி யினுற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னுங் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு அனுகினவர்களவைவரையும் பிணமாக்கிவிடதலால் நாங்கள் அஞ்ச கின்றோம்' என்ன, அதைக்கேட்ட நீ உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மலிவிற்குச் சமீபத்திலுள்ள வொரு கடம்பமரத்தின் மேலேறி அம்மலிவிற்குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங் கலின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்கினாய்; அக்காளியன்போன்ற கொடியவர்களை இன்றைக்கும் தண்டிக்கவேண்டித் திருக் காவளம்பாடியில் திகழ்கின்றாய்; எங்களுக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி யையும் அநவரதம் திருமார்பிலேயே அமைப்பவைத்துக் கொண்டிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீயே எமக்கு ரகசங்குக வேணுமத்தனை என்றாயிற்று. (நு)

மல்லரை டட்டோளாக் கஞ்சனை மலைந்துகொன்ற*
பல்லர சலிந்துவிழப் பாரதப் போர்முடித்தாய்! *
நல்லரண் காவலீழல் நறைகமழ் நாங்கைமேய *
கல்லரண் காவளந்தண்பாடியாய்! களைகணீயே.

(சு)

மல்லரை	மல்லர்களை	நல் அரண்	{ நல்ல அரணாகப் போரும் படியான
மாள அட்டு	மாளும்படி பொசித்து	காவின்	சோலைகளினுடைய
கஞ்சனை	கம்ஸனை	நீழல்	நிழலிலே
மலைந்து	எதிரிட்டிச் சென்று	நறை கமழ்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
கொன்று	கொன்றொழித்து,	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
பல் அரசு	பல்லாவிரம் ராஜாக்கள்	மேய	பொருந்தி வாழ்கிற
அவிந்து வீழ்	நாசமடையும்படி	கல் அரண்	கல்துளை புடைத்தான
பாரதம் போர்	பாரதயுத்தத்தை	காவளந்தண்பாடியாய்!, நீயே களைகண்—.	
முடித்தாய்	நிறைவேற்றினவனே!,		

* * *—கண்ணபிரானே! கபடமான எண்ணத்துடன் கம்ஸன் உன்னை யழைத்தபோது நீ அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில் எதிர்த்துப்பொருது கொல்லும்படி அவனால் ஏவப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர் செய்ய அவர் களையும் மற்போரினாலேயே கொன்று பிறகு வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலை மயிர்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் நீ விழுந்து கொன்றிட்டாய்; 1. “மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும்.

பட்டழிய” என்கிறபடியே பூமிக்குச் சமையாயிருந்த அரசர்கள் அவிந்து ஒழியும்படி பாரதயுத்தத்தை நடத்தித் தலைக்கட்டினாய்; இன்னமும் மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்காகக்காவனம் பாடியிலே வந்து நியஸநிதி பண்ணியிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீ தவிர எமக்கு வேறுயாரும் ரக்ஷகராவரில்லை என்றாயிற்று.

முத்தவற் கரசவேண்டி முன்பு துதேழுந்தருளி *
மாத்தமர் பாகன்வீழ மதகரி மருப்போசித்தாய் ! *
பூத்தமர் சோலையோங்கிப் புனல்பரந் தொழுகுநாங்கை *
காத்தனே! காவளந்தண்பாடியாய்! களைகணியே.

(எ)

முன்பு	முன்பொருகால்	பூத்து	புஷ்பித்து
முத்தவற்கு	{ பாண்டவர்களில் தலைவனான தருமபுத்திரனுக்கு	அமர்	{ (வரிசையாகப்) பொருந்தியிருக்கிற
அரசவேண்டி	ராஜ்யமளிக்க விரும்பி	சோலை	சோலைகளானவை
துது	{ துது சென்றவனாயும்	ஒங்கி	{ உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கப் பெற்றதும்
மாத்து	மத்தகத்தின் மீது	புனல்	ஜலமானது
அமர்	பொருந்தியிருந்த	பரந்து	{ (அச் சோலைகளைச் சுற்றி) விரியப்பித்து
பாகன்	பாகனானவன்	ஒருகும்	பாயா நிற்கப்பெற்றதுமான
வீழ	விழுந்து முடியும்படி		நாங்கை, காவளந்தண்பாடியாய்—;
மதகரி	{ (குவலயாபீட மென்னும்) மதயானையினுடைய	காத்தனே	ரக்ஷகனே !, நீயே களைகண்—.
மருப்பு	தந்தங்களை		
ஒசித்தாய்	{ முறித்து அந்த யானையை ஒழித்)தவனே !		

* * *—துரியோதனன் தான் புதிதாய் ஒரு மண்டபங்கட்டி அதைக் காண்பதற்கென்று ஒரு வியாஜம் வைத்துப் பாண்டவர்களைத் தனது நகரமாகிய ஹஸ்தினாபுரிக்கு வரவழைத்துத் தந்திரமாகச் சகுனியைக்கொண்டு ரூதாடி விக்க அச்சுதில் தருமபுத்திரன் ராஜ்யத்தையும் தம்பியரையும் மனைவியையும் தன்னையும் தோற்றுப் பெரிய ஏழையாய்விட்டதனால் அவனுக்கு மீண்டும் ராஜ்யத்தைப் பெறுவிக்கவேண்டித் துரியோதனன் பக்கல் தூதுசென்றும்; கம்ஸனால் கபடமாக அழைக்கப்பட்டு அரண்மனையினுள் புகும்போது உன்னைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த மதயானை சீறிவர, அதனையும் அதன் பாகனையும் உயிர்தொலைத்திட்டாய். இப்படி ஆச்சரிதர்கட்குப்பரிந்து காரியஞ்செய்யும் குணமும் விரோதிகளை வதைசெய்யும் வீரமும் விளங்கக் காவனம்பாடியில் ஸநிதிபண்ணியிராநின்றாய்; இப்படிப்பட்ட நீயே ரக்ஷகனாக வேணும்.

மாத்தமர்பாகன்—‘மஸ்தகம்’ என்னும் வடசொல் ‘மத்தகம்’ எனத் திரிந்து அது ‘மாத்து’ எனச்சிதைந்தது. மதகரி—வடசொல் தொடர். (எ)

ஏவிளங் கன்னிக்காகி இமையவர் கோணைச்சேற்று *
காவளம் கடிதிறுத்துக் கற்பகம் கொண்டுபோந்தாய் ! *
பூவளம் பொழில் கள்குழந்த புரந்தரன் செய்தநாங்கை *
காவளம்பாடியேய கண்ணனே ! களைகணியே.

(அ)

இள கன்னிக்கு	{ இளம்பெண்ணைய ஸத்யபாமைப் ஆகி பிராட்டிக்காக	கொண்டு போந்தாய்	{ (த்வாரகையில்) கொண்டு வந்து ஈட்டவனே !,
ஏவு	புத்தத்திலே	பூ வளம்	{ புஷ்பங்களின் வளம்பொருந்திய
இமையவர் கோணை	{ தேவேந்திரனை	பொழில்கள் குழந்த	{ சேரலைகளாலே சூழப்பட்டதாய்
செற்று	பங்கப்படுத்தி	புரந்தரன்	{ இந்திரனால் செய்த
கடிது	சீக்கிரமாக		{ ஏற்படுத்தப்பட்டதான
காவளம்	நந்தவனத்தின் அழகை	நாங்கை	திருநாங்கடில்
இறுத்து	அழித்து		காவளம்பாடி மேய கண்ணனே !
கற்பகம்	கல்பவ்ருகூத்தை		நீயே களைகண்—.

* * *—கண்ணபிரானே !, தேவர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாமல் அலைக் கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடு சென்று கொண்டு, அவ்வஸுரன் வலியக் கவர்த்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அதிதி தேவியின் காதணியைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போனாய் ; அங்கு உங்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்தி ராணியுடனே வந்தான் ; அப்போது ஸத்யபாமைபானவள் அவ்விந்திராணி தன் முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாதபூஷ்பம் குடியிருந்ததைக் கண்டு அத்தகையமலர் தனக்கு வேண்டுமென விரும்பினாள். தங்களுக்குக் குடியிருப்பை புண்டாக்கின உங்கள் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற் போனாலும் வாய்திறந்து கேட்டபின்பாவது அம்மலரைக் கொடுக்கலாமே ; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்ற பாக்கியமற்றவளாதலாலும், அம்மலர்க்கு உரிய விருகூத்தையே இழக்க வேண்டிய காலம் அணுகிவிட்டதனாலும் ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இது தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப்பெண்ணாக உனக்குத் தகாது' என்றனள் ; அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை உன்னிடத்தில் தெரிவிக்க, நீ அப்போது கருடனைக்கொண்டு அந்தப் பாரிஜாத விருகூத்தை வேரோடு பிடுங்கித் த்வாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித் தாய். இப்படியே நாளைக்கும் அன்பர்க்குக் காரியஞ் செய்தற்காகவே காவளம் பாடியில் வந்து பொருந்தியிராநின்றாய் ; நீயே எமக்கு ரகுகளைக் கடவை என்றாயிற்று.

ஏவிளங்கன்னிக்காகி—ஏவு—'இந்தப் பாரிஜாத விருகூத்தை என் வீட்டி

முற்றத்தில் கொண்டு நட்டுவிடு' என்று ஏவின, இளங்கன்னிக்காக—என்று முரைக்கலாம். அம்மரத்தைக் கருடனைக்கொண்டு போருமளவில் இத்திரன் அஃதறிந்து வஜ்ராயுதத்தைத் தீட்டிக்கொண்டு போர்புரிபவர்து பங்கப்பட்டுப் போயினன் என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. அதுதோன்ற “இமையவர் கோனைச் செற்று” எனப்பட்டது.

புரந்தரன் செய்த நாங்கை=ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு உண்டான ஏற்றம் பூலோகத்திற்கு முண்டாகவேணும் என்று கருதின தேவேந்திரன் ஸ்வர்க்க லோகத்துக் கட்டளையாகவே திருநாகுகரை அமைத்தனன் என்று ஒரு இதி ஹாஸ முண்டென்பர்.

புரந்தரன்—வடசொல். .... (அ)

சந்தமாய்ச் சமயமாகிச் சமயவைம்பூதமாகி *

அந்தமாயாதியாகி அருமறையவையுமானும் ! *

மந்தமார் பொழில்கடோறும் மடமயிலாலு நாங்கை *

கந்தமார் காவளந்தண்பாடியாய் ! களைகணியே.

(க)

சந்தம் ஆய்	{ சந்தஸ்ஸுக்கு நியாமகனும்	அரு மறை அவையும் ஆனும்	{ அருமையான வேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கும் பெருமானே !
சமயம் ஆகி	{ அவற்றின் வ்யவஸ்தைகளுக்கும் நியாமகனும்	மந்தம் ஆர்	{ பாரிஜாதமாங்கள் பொருந்திய
சமயம் ஐ பூதம் ஆகி	{ வ்யவஸ்தையோடு கூடின பஞ்ச பூதங்களுக்கும் நியாமகனும்	பொழில்கள் தோறும்	{ சோலைகளெங்கும்
அந்தம் ஆய்	{ உலக முடிவுக்குக் காரணபூதனும்	மடம் மயில்	அழகிய மயில்களானவை
ஆகி ஆகி	{ உலகஸ்ருஷ்டிக்கும் காரணபூதனும்	ஆலும்	கூத்தாடாநிற்குமிடமான
		நாங்கை	திருநாகுகரில்
		கந்தம் ஆர்	பரிமளம் நிறைந்த
			காவளந்தண்பாடியாய் !—; நீயே களைகண்—.

* * *—காயத்ரீ, தரிஷ்டிப், ஜகதீ, அதுஷ்டிப், பங்கத்தி என்றிப்படி சொல் லப்படுகிற சந்தஸ்ஸுக்களெல்லாம் நீயேயாகின்றாய்; ‘இத்தனை அக்ஷரங்கள் கூடினால் இன்ன சந்தஸ், இத்தனை அக்ஷரங்கள் கூடினால் இன்ன சந்தஸ்’ என்றிப்படி வ்யவஸ்தைகள் பண்ணினவனும் நீயே; ஸ்வபாவநியமத்தோடு கூடின பஞ்சபூதங்களுக்கு நியாமகனும் நீயே; காரியப்பொருள்களெல்லாம் அழிந்து கிடந்த காலத்து எல்லாம் தன் பக்கவிலே லயித்துத் தானொருவனே யென்னும் படி யிருக்குமவனும் நீயே. இவற்றையெல்லாம் விபாகப்பண்ணிக் காரியங் கொள்ள நினைத்த காலத்து இவற்றுக்கெல்லாம் காரணபூதனாக நின்றவனும் நீ; இவ்விதமாக வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனும் நீயே; இப்படிப்பட்ட நீ

582 பெரிய திருமொழி-சு-பத்து, கூ-திரு. தாவளந்துலகமுற்றம்.

காவளம்பாடியில் வந்து ஸேவைஸா தியாநின்றாய் ; நீயே எமக்கு ரக்ஷகன் என்ற ராயிற்று.

சமயம்—வடசொல். (ஸமயமாவது—வியவஸ்தை.) மூன்றாமடியில் ‘மந்தாரம்’ என்ற வடசொல் மந்தம் எனச் சிதைந்து கிடக்கிறது. கந்தம்—முந்ம். (க)

மாவளம் பெருகிமன்னு மறையவர் வாழநாங்கை *

காவளம்பாடி மேய கண்ணனைக் கலியன்சொன்ன *

பாவளம் பத்தும்வல்லார் பார்மிசை யரசராகி *

கோவிள மன்னர்தாழக் குடைநிழல் பொலிவர்தாமே.

(க0)

மாவளம் மிக்க செல்வமானது

பெருகி அபிவிருத்தியடைந்து

மன்னு பொருந்தியிருக்கிற

மறையவர் வைதிகர்கள்

வாழும் வாழ்மிடமான

நாங்கை திருநாங்கூரில்

காவளம்பாடி { திருக்காவளம்பாடியில்
மேய { எழுந்தருளியுள்ள
கண்ணனை { எம்பெருமான
விஷயமாக

கலியன் } திருமங்கையாழ்வாரருளிச்
சொன்ன } செய்த

வளம் அழகுபொருந்திய

பா பத்தும் இப்பாசுரங்கள் பத்தையும்

வல்லார் தாம் ஓதவல்லவர்கள்

பார் மிசை பூமியிலே

அரசர் ஆகி அரசர்களாயிருந்துகொண்டு

கோ (மற்றுள்ள) ராஜாக்களும்

இள மன்னர் இளவரசர்களும்

தாழ வணங்குமாறு

குடை நிழல் ஒற்றைக்குடை நிழலில்

பொலிவர் விளங்கப்பெறுவர்.

* * *—எல்லையற்ற செல்வம் மேன்மேலும் கரைபுரண்டு வளரப்பெற்ற அந்தணர்கள் வேதாந்த விழுப்பொருளாகிய எம்பெருமானைக் கண்ணுலேகண்டு வாழாநின்றாள்ள திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கண்ணன் விஷயமாகக் கலியன் சொன்ன இத்திருமொழியை ஓத வல்லவர்கள் இப்பூமியில் ஸார்வபௌமர்களாய் நீழி வாழப்பெறுவரென்று பயனுரைத்த பாசரம் இது.

பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு :—“மோக்ஷத் தைப் பலமாகச் சொல்லில் அதிகாரிகளைக் கிடையாதென்று, அபிமதஸாதன மென்னவே கற்பர்கள்; பின்னை மோக்ஷத்திலே கொடுபோய் மூட்டுகிறோமென்று ஐச்வர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லிற்று.” என்று. .... (க0)

அடிவரவு :—தாவளந்து மண் உருத்து முனை படம் மல்லரை மூத்தவற்கு எவிளம் சந்தம் மாவளம் கண்ணார்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

கண்ணார் கடல்போல்.

திருநாங்கூர்த் திருவெள்ளக்குளத்திருப்பதி
மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

கண்ணார் கடல்போல் திருமேனி கரியாய்! *

நண்ணார் முனை வென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கூர் *

திண்ணார் மதிள்கூழ் திருவெள்ளக் குளத்து

ளண்ணை! * அடியேனிடரைக் களையாயே.

(க)

கண் ஆர் இடமுடைத்தான
கடல்போல் கடல்போலே
திருமேனி } திருமேனிகுத்திருக்கப்
கரியாய் } பெற்றவனே!
நண்ணார் சத்துருக்களுடைய
முனை யுத்தத்திலே
வென்றி } வெற்றிபெறுமவர்களான
கொள்வார் } அந்தணர்கள்
மன்னு வாழ்கிற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
திண் ஆர் { திடமான மதினாலே
மதிள் கூழ் { சூழப்பட்ட
திருவெள்ளக் { திருவெள்ளக்குளமென்னுந்
குளத்துள் { திருப்பதியில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
அண்ணை அண்ணனே!
அடியேன் அடியேனுடைய
இடரை துன்பங்களை
களையாய் ஒழித்தருளவேணும்.

* * *—திருவெள்ளக்குளத்தில் 'எழுந்தருளியிருக்கும் பிரானே! கடல் போன்ற திருமேனியை நீ உடையனாயிருப்பது ஸம்ஸாரத்தில் கொதிப்படைந்து கிடக்கும் எம்போலியருடைய தாபங்களைத் தணிப்பதற்கேயன்றோ? அப்படியிருந்தும் அடியேனுடைய தாபங்களை இன்னமும் அகற்றாமலிருப்பது என்னோ? கடுகவே என்னிடரைக் களைந்தருளாய் என்கிறார்.

“கண்ணார் கடல்போல்” என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்: கடலைக் கண்ணால் யார் காண்கிறார்களோ அவர்களுடைய கண் அங்குநின்றும் பேராமல் அதிலேயே பொருந்தியிருக்கும்படியான கடல் [வைத்த கண் வாங்கப்போகாதபடியான அழகிய கடல்] என்றும், விசாலமான கடல் என்றும்.

திருநாங்கூரிலுள்ள அந்தணர்கள் பகைவரை வென்றொழித்த பராக்ரம முடையாரென்பது இரண்டாமடி.

திருவெள்ளக்குளம் என்கிற புஷ்கரிணியின் திருநாமமே திவ்யதேசத்திற்கும் திருநாமமாக வழங்கலாயிற்று. 'அண்ணன் கோயில்' என்று ப்ரலித்தி.

கோந்தார் துளவமலர்கோண்டணிவானே !

நந்தாத பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர் *

சேந்தாமரைநீர்த் திருவெள்ளக் குளத்துள்

எந்தாய் ! * அடியேனிடரைக் களையாயே.

(உ)

கொந்து ஆர் { பூங்கொத்துக்கள்
நிறைந்திருக்கிற
துளவம் மலர் } திருத்துழாய் மலர்களை
கொண்டு

அணிவானே { அணிந்துகொண்
டிருக்குமவனே !,
நந்தாத ஒருநாளும் குறையாத
பெரு புகழ் பெரியபுகழையுடையாரான
வேதியர் வைதிகர்கள்வாழ்கிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்,

சேந்தாமரை நீர் { சேந்தாமரைப்
பூக்களை யுடைய
நீர்நிலைகளை யுடைத்தான

திருவெள்ளக் { திருவெள்ளக் குளத்தி
குளத்துள் { லெழுந்தருளியிருக்கி !

எந்தாய் என்ஸ்வாமியே !

அடியேன் அடியேனுடைய

இடரை துன்பங்களை

களையாய் ஒழித்தருளவேணும்.

* * *—திருவெள்ளக்குளத் தெம்பெருமானே ! ஸர்வரக்ஷகன் என்பது விளங்கவன்றோ நீ திருத்துழாய்மாலே சாத்தியிருப்பது : நீ என்னிடரை நீக்கா தொழியில் துளபமலர்மாலையணிந்திருப்பது பயனற்றதாகுமே. உன்னுடைய திருவருளுக்குப் பாத்ரபூதர்களென்று நாடெங்கும் புகழ்பெற்ற நல்ல வைதிகர்கள் நிறைந்திருக்கிற திருநாங்கூரிலன்றோ நீ நித்யவாஸம்பண்ணுவது ; அவர்களைப்போலே என்னையும் புகழுடையேனாக்கவேண்டுவது உனக்குப் பணியன்றோ ? ஆகையாலே என்னிடர்களைக் களைந்தருளி நீ உஜ்வலனாகவேணும் என்றாயிற்று.

நந்தாத பெரும்புகழ் வேதியர்=உன் ஊரிலுள்ள வைதிகர்கள் எல்லாருடைய இடரையும் போக்கியன்றோ புகழ்பெற்றிருக்கின்றனர் ; அப்படிப்பட்ட புகழை நீயும் பெறவேண்டாவோ ? என்றவாறுமாம். ... . (உ)

குன்றால் குளீர்மாரி ததே துகந்தானே ! *

நன்றாய் பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர் *

சேன்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக் குளத்துள்

நின்றாய் ! * நெடியாய் ! அடியேனிடர்நீக்கே.

(ரு)

குளீர் மாரி { (திருவாய்ப்பாடியை)
வவ்வலிடப்பண்ணின
மழையை

குன்றால் கோவர்த்தனமலையினால்

ததே து தடைசெய்து

உகந்தானே திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தவனே !

நன்று ஆய விலக்ஷணமான

பெரு புகழ் மிக்க கீர்த்தியையுடைய

வேதியர் வைதிகர்கள் வாழ்கிற

நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	நெடியாய்	ஸர்வேச்வரனே !,
சென்றார்	வருவார் போவாரொல்லாரும்	அடியேன்	அடியேனுடைய
வணங்கும்	வணங்கப் பெற்ற	இடர்	தன்பங்களை
	திருவெள்ளக்குளத்துள்—;	நீக்கு	போக்கியருள்.
நின்றாய்	நின்றருள்கின்ற		

* * *—போவார் வருவாரெல்லாம் கையெடுத்துக் கும்பிடுமபடியாகத் திருவெள்ளக்குளத்தில் எளியனாய்நிற்கும் பெருமானே ! இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் இடைவிடாது மழைபெய்வித்தபோது கோவர்த்தனமையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்துத் திருவாய்ப்பாடியின் இடரை நீக்கினவன்னிறை நீ ; அந்த ஆயரையும் ஆநிரைகளையும் போலே உன்னையே களைகணுக்கொண்டிருக்கு மடியேனுடைய இடரையும் நீக்கியருளவேணும் என்பதாம். (ங)

காணார் கரிகோம்பது ஒசித்த களிநே ! *

நானாவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர் *

தேனார் போழில்கூழ் திருவெள்ளக் குளத்து

ளானாய் ! * அடியேனுக் கருள்புரியாயே.

(சு)

கான் ஆர்	{ காட்டிலே வளர்ந்து கொழுப்படைந்திருந்த	மன்னிய	பொருந்திவாழ்கிற
கரி	{ (சுவலயாபீடமென்னும்) யானையினுடைய	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
கொம்பு அது	தந்தங்களை	தேன் ஆர்	{ தேன்நிறைந்த சோலைகளால் பொழில் சூழ்
ஒசித்த	முறித்தொழித்த	திரு வெள்ளக் குளத்துள்	{ திருவெள்ளக்குளத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற
களிநே	{ யானைபோல் செருக்குற்ற பெருமானே !,	ஆனாய்	ஆனை போன்றவனே !
நானாவகை நல்லவர்	{ (சுலம் கல்வி முதலிய) பலவகைகளினால் நன்மைபெற்றவர்கள்	அடியேனுக்கு	அடியேன்மீது
		அருள்புரியாய்	கிருபைபண்ணவேணும்.

* * *—கம்ஸனுலேவப்பட்ட சுவலயாபீடமென்கிற மதயானை உன்னை முடித்துவிடுவதாகச் சீறிவந்தபோது அதனை நீ முடித்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டது அடியேன் போல்வார்க்கு அருள்செய்வதற்கன்றோ ? சூலத்தாலும் ஜ்ஞானத்தாலும் அதுஷ்டாந்தாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் மற்றுமெல்லாவற்றாலும் விலகுகணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாழ்கிற ஓரிலன்றோ நீ வாழ்வது ; 'அடியார்கட்கு அருள்புரிவதே தருமம்' என்கிற அர்த்தத்தை நீ அவர்கள் பக்கல் கேட்டறிந்து அனுஷ்டிக்கலாகாதோ ? என்கிறார்.

காணார் கரி=கம்ஸனுடைய யானை ராஜதானியில் வளர்ந்தாயிருக்க, அதனைக் காட்டில் வளர்ந்ததாகச் சொல்லுவதற்குக் கருத்து யாதெனில் ; காட்டில் வேண்டினபடி தின்று வேண்டினபடி திரிந்து கொழுப்படைந்த யானை

586 பேரிய திருமொழி-சு-பத்து, எ-திரு. கண்ணுர்கடல்போல்.

போலே கொழுத்துக்கிடந்தது என்பதாம். கான்—‘காநநம்’ என்னும் வட சொற்சிறைவு. ... .. (சு)

வேடார் திருவேங்கடம் மேயவிளக்கே ! *

நாடார்புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

சேடார் பொழில்கூழ் திருவேள்க்குளத்தாய் ! *

பாடாவருவேன் வினையாயின பாற்றே.

(ரு)

வேடு ஆர்	வேடர்கள் மலிந்திருக்கிற	சேடு ஆர்	{ திரண்டிருக்கின்ற
திருவேங்கடம்	திருமலையிலே	பொழில்	{ சோலைகளால் சூழப்பட்ட
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	திருவேள்க்கு	{ திருவேள்க்குளத்தி
விளக்கே	விளக்குப்போன்றவனே !	குளத்தாய்	{ லெழுந்தருளி
			{ யிருப்பவனே !,
நாடு ஆர் புகழ்	{ நாடுக்கும் லிறைந்த	பாடா	(உன்னிப்) பாடிக்கொண்டு
	{ புகழையுடையாரான	வருவேன்	வருகின்ற அடியேனுடைய
வேதியர்	வைதிகர்கள்		
மன்னிய	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	வினை ஆயின	{ பாவங்களென்று உள்ளவை
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,		{ யெல்லாவற்றையும்
		பாற்று	சிதறவடிக்கவேணும்.

* * *—வடநாட்டுத்திருப்பதிகளில் வேங்கடமலைக்கு எவ்வளவு சிறப்பு உண்டோ அவ்வளவு சிறப்பு சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் இத்திருவேள்க்குளத்திற்கு உண்டென்பது ப்ரவிர்த்தம். அங்கும் இங்கும் பிரார்த்தனைகள் விசேஷமாகச் செலுத்தப்பெறும். இவ்வொற்றுமையம் விளங்கவே “வேடார் திருவேங்கடம் மேயவிளக்கே !” என அபேதமாக விரிக்கின்றார். கீழ் முதற் பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான திருமொழிகளில் “கண்ணுர் கடல்கூழ்” என்பது ஒரு திருமொழி ; அதன் சாயையாகவே இத்திருமொழியும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இரண்டு திருமொழிகளின் தொடக்கமும் ஒருவிதமாகவே யிருக்கும்படி அமையவைத்ததும் உய்த்துணரத்தக்கது.

திருமலையை ஒருநாளும் விட்டுப்பிரியாமல் அவ்விடத்தே நித்யவாஸம் பண்ணுமவர்களென்றும் திருமலையப்பனுக்குப் பரிவராயிருக்குமவர்களென்றும் வேடர்களை உகந்து ‘வேடார் திருவேங்கடம்’ என்கிறார். வேடு—வேடர்கள். எம்பெருமானே விளக்கு என்பது ஸ்வஸ்வரூபகுணங்களைத் தானே விளக்கிக் கொண்டு நிற்கையாவென்க.

பாடாவருவேன்=(உன்னுடைய குணங்களைப்) பாடிக்கொண்டு வருகிற என்னுடைய என்கை. பாடா—‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட் டென்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். இனி, ‘பாடு ஆ வருவேன்’ என்று பிரித்து, அன்பாக வருவேனென்று முரைக்கலாம். ... .. (ரு)

கல்லால் கடலை அணைகட்டி யுகந்தாய் ! *
 நல்லார்பலர் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *
 சேல்வா ! திருவேள்ளக் குளத்துறைவானே ! *
 எல்லா விடரும் கேமோறருளாயே.

(கூ)

கல்லால்	கண்ட கற்களை யுங்கொண்டு	திருவேள்ளக் குளத்து	திருவேள்ளக்குளத்தில்
கடலை	கடலிலே		
அணை கட்டி	ஸேதுகட்டி	உறைவானே	எழுந்தருளியிருப்பவனே !
உகந்தாய்	மகிழ்ந்தவனே !	செல்வா	செல்வனே !
நல்லார் பலர்	விலகுகூணரான பல வேதியர் { வைதிகர்கள்	எல்லா இடரும் (எனது)	நுன்பங்களெல்லாம்
மன்னிய	மீத்யவாஸம் பண்ணுகிற	கெடும் ஆறு	தீரும்படி
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.

* * *—திருவேள்ளக் குளத்துறையும் செல்வனே ! நீ ஒரு பிராட்டிக் காகப் பட்டாதனபட்டு அரியபெரிய காரியங்கள் செய்தாயே !; நீரிலே ஆழ்ந்து போகக்கூடிய மலைகளைக்கொண்டு சேதுபந்தம் திருத்தினாய்; பிராட்டியின் இடர் களையெல்லாம் கெடுத்தாய் ; அப்படியே அடியேனுக்கும் சிறிது அருள்செய்ய லாகாதோ ? என்கிறார். ... .. (கூ)

கோலால் நிரைமேய்த்த எங்கோவலர் கோவே ! *

நாலாகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

சேலார் வயல்குழ் திருவேள்ளக் குளத்துள்

மாலே ! * எனவல்வினைதீர்த்தருளாயே.

(எ)

கோலால்	கோலைக்கொண்டு	சேல் ஆர்	{ மீன்கள் நிறைந்த வயல் குழ் { கழனிகளால் சூழப்பட்ட
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை		
மேய்த்த	மேய்த்த	திருவேள்ளக் குளத்துள்	{ திருவேள்ளக் குளத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிற
எம் கோவலர் { எமது கோபால கோவே { கிருஷ்ணனே !		மாலே	எம்பெருமானே !
நாலாகிய { நாலு வேதங்களையும் வேதியர் { வல்லவர்கள்		என	என்னுடைய
மன்னிய	மீத்யவாஸம் செய்கிற	வல் வினை	கொடிய பாவங்களை
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்	தீர்த்தருளாய்	போக்கியருளவேணும்.

* * *—திருவேள்ளக்குளத் தெம்பெருமானே ! நீ ஸங்கல்பமாத்கிரத்தா லேயே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களையும் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனாயிருக்கச் செய்தேயும் இடையளப்பிற்று இடைச்சாதிக்குத்தக்க கோலைக் கையிலே கொண்டு கறவைகளின் பின்னே காடுகளிற்சென்று அவற்றைப் புல்லுந் தண் ணீருமுள்ள விடங்களிலே கொண்டு மேய்த்தாய் ; இவ்விதமாகச் செய்யாத வளவில் உனக்கு திருப்தி பிறவாதென்றன்றோ இவ்வளவுஞ் செய்தாய் ;

என்னுடைய வல்வினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு இவ்வளவு ப்ரயாஸங்கள் படவேணுமோ? “ஸ்ரவ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று திருவுள்ளத்திலே நினைப்பிட்டால் போதுமே எப்படியாவது என் வல்வினைகளைத் தீர்த்தருளவேணும்- என்கிறார். .... (எ)

வாராக மதாகி இம்மண்ணை யிடந்தாய்! *

நாராயணனே! நல்ல வேதியர் நாங்கூர் *

சீரார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக் குளத்துள் *

ஆராவமுதே! அடியேற்கருளாயே. (அ)

வாராகம் { மஹாவராஹமாய்த்
அது ஆகி { திருவவதரித்த

இ மண்ணை இப்பூமியை

இடந்தாய் { அண்டபித்தியில் நின்றும்
ஒட்டுவிசேத்
தெடுத்தவனே!.

நாராயணனே!—;

நல்ல வேதியர் { விலக்கணரான
வைதிகர்கள் வாழ்கிற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

சீர் ஆர் { சிறந்த சோலைகள் சூழ்ந்த
பொழில் சூழ் }

திருவெள்ளக்குளத்துள்—;

ஆரா அமுதே { ஒருநாளும் த்ருப்தி
பிறவாத அமிருதம்
போன்றவனே!

அடியேற்கு அடியேன்மீது
அருளாய் கிருபைபண்ணு.

* * *—திருவெள்ளக்குளத் தெம்பெருமானே!, பூமியைப் பிரளயங் கொள்ள, மஹாவராஹமாகி இடந்தெடுத்தாய்; ஆகையாலே உனக்குச் செய்யக் கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை; தவிரவும் நீ நாராயணனென்று பேர்பெற்றிருக்கின்றாய்; சரீரத்துக்கு நன்மைசெய்ய வேண்வெது சரீரியான ஆத்மாவின் கடமையன்றோ? அதுபோல எனக்கு அருள்புரிவது உன் காரியமன்றோ. ஆகவே எனக்கு அருள் செய்தே தீரவேணும் என்கிறார். ... (அ)

பூவார் திருமாமகள் பூல்கியமார்பா! *

நாவார்புகழ்வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

தேவா! திருவெள்ளக்குளத் துறைவானே! *

ஆவா! வடியான் இவனென்றருளாயே. (க)

பூ ஆர் { தாமரைப் பூவில் பொருந்தி
வலிக்கிற

திரு மா மகள் பெரிய பிராட்டியார்

பூல்கிய புணர்ந்த

மார்பா திருமார்பை யுடையவனே!,

நா ஆர் புகழ் { (உலகத்தாருடைய) நாக்
கிலே நிறைந்திருக்கிற
கீர்த்தியை யுடைய

வேதியர் வைதிகர்கள்

மன்னிய நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்,

திருவெள்ளக்குளத்து உறைவானே!—;

தேவா பெருமானே!,

இவன் { “இந்த அடியவன்
அடியான்”

ஆ ஆ என்று { ஐயோ! ஐயோ!! (ஸம்
ஸாரத்தில் நோவு படு
கிறனே”) என்று திரு
அருளாய் வுள்ளமிரங்க வேணும்.

* * *—திருவேங்கடமலைக்குத் திருப்பதிகம் பாடின நம்மாழ்வார் “அகல கில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கை யுறைமாப்பா!” என்று பிராட்டியின் நித்யஸம்பந்தத்தையிட்டுப் பாசரம் பேசினதுபோலவே, அத்திருமலைக்குத் தோள்தீண்டியான திருவெள்ளக்குளத்துக்குத் திருப்பதிகம் பாடுகிற இவ்வாழ்வாரும் “பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மாப்பா!” என்று பிராட்டியின் நித்யஸம்பந்தத்தையிட்டு இப்பாசரம் பேசுகிறாரென்க. பிராட்டியானவள் உன்னை விட்டுப் பிரியாதிருக்கவும் நான் இழப்பது என்னோ? என்ற கருத்தையடக்கிப் ‘பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மாப்பா!’ என விளிக்கின்றார்.

‘ஹா ஹா’ என்னும் வடமொழி அவ்யயங்கள் இரண்டு சேர்ந்து ஆவா என விகாரப்பட்டது. ‘ஆழ்வீர்! ஐயையோ! நீரா ஸம்ஸாரத்திலே கிடந்து இப்படி வருந்துகின்றீர்’ என்று வயிற்றெரிந்து நோக்கவேணுமென்கை. (க)

நல்லன்புடை வேதியர் மன்னிய நாங்கூர் *

செல்வன் திருவேள்ளக்குளத் துறைவானை *

கல்லின் மலிதோள் கலியன் சொன்னமலை *

வல்லரேன வல்லவர் வானவர் தாமே.

(க)

நல் அன்பு { சிறந்த பக்தியை
உடை { புடையாரான

வேதியர் வைதிகர்கள்

மன்னிய நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

திரு வெள்ளக் { திருவெள்ளக்குளமென்னுந்
குளத்து { திருப்பதியிலே

உறைவான் எழுந்தருளி யிருக்கிற

செல்வனை திருமால் வீஷயமாக,

கல்லின் மலையைக் காட்டிலும்

மலி அதிசயித்த வலிவுள்ள

தோள் புஜங்களை யுடையாரான

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்

சொன்ன அருளிச்செய்த

மலை இச் சொல்மாலையை

வல்லர் என { ‘இவர்கள் ஸமர்த்தர்கள்’
வல்லவர் தாம் { என்று (அனைவரும்)
சொல்லும்படியாக ஒத்
வல்லவர்கள்

வானவர் { நித்யஸூரிகளோடு
சேரப் பெறுவர்.

* * *—பரம பக்தியுத்தரான வைதிகர்கள்வாழும் திருநாங்கூரில் ஒரு பகுதியான திருவெள்ளக்குளமென்னுந் திருப்பதியில் உறையும் பெருமான் வீஷயமாகக் கலியன்சொன்ன இச் சொல்மாலையை ஒதுமவர்கள் நித்யஸூரிகளோடுகூடி நித்யநந்தம் அனுபவிக்கப்பெறுவர் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வல்லரேன வல்லவர்=‘இவர் பெரிய திருமொழிப் புலவர்’ என்று பிறர் கொண்டாடும்படியாகக் கற்குமவர்கள் என்கை. ... .. (க)

அடிவரவு:—கண்ணார் கொந்து குன்றால் கான் வேடு கல்லால் கோலால் வாராகமது பூவார் நல்லன்பு கவனயானே.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

க வ ள ய ன்னை.

உரையவதாரிகை :—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமாருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றுவாயாலே பேசியதுபவிக்குந்திருமொழி இது. அ தாவது—திருநாங்கூர்த் திருப்பார்த்தன்பள்ளித் திருப்பதியிலே தமக்குள்ள அன்பு மிகுதியைத் தாய் பாசுரத்தாலே வெளியிடுகிறார். “என்மகளான பரகாலநாயகியானவள் இரவும்பகலும் திருப்பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானுடைய குண சேஷிதங்கனையே வாய்வெருவிக்கொண்டு அத் திருப்பதியின் பெயரையே பாடாநின்றாள்” என்று சொல்லுகிற திருத்தாயார் வாயாலே தமது நிலைமையை உரைக்கின்றாரென்க. (இங்குச் சொல்லவேண்டும் விசேஷ விஷயங்களெல்லாம், இரண்டாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழியின் [திவளும் வெண்மதிபோல்] உரையவதாரிகையில் பன்னியுரைக்கப்பட்டுள்ளன வாதலால் அங்குக் கண்டுகொள்ளத் தக்கவை.

திருப்பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானை அதுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்குண்டான அளவற்ற அபிரிவிேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும். இத்திருமொழியோடு திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகளின் பாடல் முற்றுப்பெறுகின்றது. ... ..

கவளயானைக் கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும் * காமருசீர்க்
குவளைமேக மன்னமேனி கொண்டகோ னென்னையென்றும் *
தவளமாட நீநூங்கைத் தாமரையாள் கேள்வனென்றும் *
பவளவாயா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (க

பவளம் { பவழம்போற் சிவந்த
வாயாள் { அதரத்தை யுடையளான
என் மடந்தை என் பெண்ணைவன்
கவளம் யானை { கபளம் கபளமாக உணவை
பூட்டி மத மூட்டப்பட்ட
(குவலயாபீடமென்னும்)
யானையினுடைய
கொம்பு தந்தங்களை
ஒசித்த முறித்தொழித்த
கண்ணன் { கண்ணபிரான் என்று
என்றும் { சொல்லிக்கொண்டும்

காமரு சீர் { ஆசைப்பட்டத் தகுந்த
அழகையுடைய
குவளை மேகம் { கரு நெய்தற் பூவென்ன
அன்ன { காளமேக மென்ன
இவற்றோடொத்த
மேனி { திருமேனியையுடைய
கொண்ட
கோன் { ஸ்வாமியென்று சொல்லிக்
(என்றும்) { கொண்டும்
என் ஆனை { என்னுடைய யானை என்
என்றும் { சொல்லிக்கொண்டும்

தவளம் மாடம் { வெண்மையான
நீடு { மாடமானிகைகளினால்
நீண்டிருக்கிற

நாகை திருநாகூரில் வாழ்கிற

தாமளரயான் { லக்ஷ்மீநாதன் என்று
கேள்வன் { சொல்லிக் கொண்டும்
என்றும்

பார்த்தன் { பார்த்தன்பள்ளி யென்னுந்
பள்ளி { திருப்பதியைப் பாடா
பாடுவான் { நின்றான்.

* * *—திருமங்கை யாழ்வாராகிற பரகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார், பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானிடத்தில் தன் மகள் காதல்கொண்டு இருக்கிறபடியை வெளியிடவேண்டி மகளுடைய வாய்மொழிகள் இருக்கும் படிக்களை ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் ஒவ்வொரு வகையாகக் கூறுகின்றாள்.

என் கணவன் செய்த அருமைச் செயல்கள் உங்கட்குத் தெரியுமா? கம்ஸன் தனது மதயானையைக் கொழுப்பேற்றி என் கணவனைக் கொல்லுமாறு அரண்மனை வாயிலில் நிறுத்திவைத்தான்; இவ்வினா சேற்றிலிருந்து கொடியை இழுப்பவன்போல அதன் தந்தைக்களை எளிதில் பறித்திட்டு அதனை உயிர் தொலைத்திட்டான்; அப்படிப்பட்ட சூரன் காண்மின் என் கணவன்—என்கிறாள்.

அதற்குமேல் திருமேனி நிறத்தைப்பற்றிச் சொல்லத்தொடங்கி, குவளைப் பூப்போலும் காளமேகம்போலும் கறுத்துக் குளிர்த்து கண்ணைக் கவரும் நிற மன்றோ என் கணவனது நிறம்—என்கிறாள். யானையை எத்தனை தடவை பார்த்தாலும் ஒவ்வொரு தடவையிலும் அபூர்வ வஸ்துவாகியே ஆநந்தாவஹமாயிருப்பதுபோல அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமாயிருப்பன் என் கணவன்—என்கிறாள். அவனெழுந்தருளியிருக்கும் ராஜதானியின் சிறப்பும் பெயரும் உங்கட்குத் தெரியுமோ? வெள்ளிய சார்திட்டுப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற மாடமானிகைகள் ஒங்கியிருக்கப்பெற்ற திருநாகூரிலே ஸ்ரீமானாய் விளங்குமவன் காண்மின் அவன்—என்கிறாள். இவ்வளவும் சொல்லிவிட்டுப் பார்த்தன்பள்ளித் திருப்பதியின் திருநாமத்தையிட்டு இசைபாடத் தொடங்கி விட்டாள்—என்று திருத்தாயார் கூறினளாயிற்று.

கவள யானை=யானையின் உணவுக்குக் கவளம் என்று பெயர்; தீனிகளை யிட்டு மதழுட்டப்பட்ட யானை என்றபடி. 'காமம் தரு' என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து 'காமரு' என விகாரப்பட்டது; ஆசையை விளைக்கின்ற என்றபடி. தவளம்—யுவனம் என்பது வடசொல்.

பார்த்தன்பள்ளி=பார்த்தனென்று அர்ஜுனனுக்குப் பெயர்; அர்ஜுனனுக்காகப் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாய் ஸேவைஸாதக்குமிடமென்பதுபற்றி இத்தலத்திற்கு இத்திருநாமமாயிற்றென்பர். .... (க)

கஞ்சன்விட்ட வெஞ்சினத்த களிமடர்த்த காளைமேன்றும் *
வஞ்சமேவி வந்தபேயின் உயிரையுண்டமாயனென்றும் *
செஞ்சொலாளர் நீநோங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி *
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாள் பார்த்தன்பள்ளி பாவோளே.

(உ)

பஞ்சி அன்ன { பஞ்சுபோன்று
மெல் { மென்மையான
அடியாள் { பா தங்களை யுடைய
என்மகளானவள்,
கஞ்சன் { கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட
விட்ட }
வெம் சினத்த { கரோமான
கோபத்தையுடைய
களிறு { (சூவலயாபீடமென்னும்)
யானையை
அடர்த்த தொலத்த
காளை { இளையோன் என்று
என்றும் { சொல்லிக்கொண்டும்,
வஞ்சம் மேவி { கபடத்தை மேற்கொண்டு
வந்த }
பேயின் பூதனையினுடைய

உயிரை பிராணனை
உண்ட முடித்த
மாயன் { ஆச்சரியசக்தியுத்தன்
என்றும் { என்று சொல்லிக்
கொண்டும்,
செம் { செம்மையான சொற்களைக்
சொல்லாளர் { கற்ற அந்தணர்
நீடு { நீண்டகாலமாக
வாழப்பெற்ற
நாங்கை { திருநாங்கூரில்
எழுந்தருளியிருக்கிற
தேவதேவன் { தேவாதிதேவன் என்று
என்று என்று { பலகால் சொல்லிக்
ஒதி { கொண்டும்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—என் கணவன் கம்ஸனுடைய மதயானையை முடித்த வுபகாரம் ஒருகாற் சொல்லிவிடக் கூடியதோ? அன்று அதனைக் கொல்லமாட்டாதொழியில் ஜகத்தெல்லாம் அஸ்தமித்தொழிந்திருக்குமே. மிகச் சிறிவந்த களிறோடே போர்புரிவதும் வெற்றிபெறுவதும் ஸாமான்யமான காரியமோ என்று மறுபடியும் அந்த வீரத்திலேயே ஈடுபட்டுக் கஞ்சன்விட்ட வெஞ்சினத்த களிறுடர்த்த காளை என்கிறான் என்மகன்; சிறிது வயது சென்றபிறகு செய்த இச்செயல்கிடக்கட்டும்; தொட்டிற்றருவத்திலேசெய்த அரும்பெருஞ்செயல் உங்கட்குத் தெரியுமோ? வஞ்சனையாகக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியின் முலையுண்கிற வியாஜத்தாலே அவளுயிரை உறிஞ்சியுண்ட மாயனன்றோ இவன் என்கிறான். நல்ல சாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்தவர்கள் நிறைந்திருக்கிற திருநாங்கூரிலே தேவாதிதேவனாகத் திகழ்கின்றான் காண்மின் என்கிறான்.

இவ்வளவுஞ் சொல்லிப் பார்த்தன்பள்ளிப்பதியின் பெயரை இசையிட்டுப் பாடத்தொடங்கிவிட்டான்—என்கிறான் திருத்தாய்.

பஞ்சியன்ன = பஞ்சி—பஞ்சு; போலி. .... (2)

அண்டர்கோனென்னையென்றும் ஆயர்மாதர் கோங்கைபுல்து
செண்டனென்றும் * நான்மறைகள் தேடியோடும் செல்வனென்றும் *
வண்டிலேவு பொழில்சொள்நாங்கை மன்னுமாய நென்றென்றேதி *
பண்ணோலன் நென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (ந)

என் மடந்தை என் பெண்ணைவன்

பண்டு போல் { (இப்போது)
அன்று { முன்போலல்ல; (என்ன
செய்கின்றாளென்னில்);

அண்டர் { பிரமாண்டத்திலுள்ளா
கோன் { ரெல்லார்க்கும்
(என்றும்) { ஸ்வாமியென்று
சொல்லிக்கொண்டும்

என் ஆணை { எனக்கு
என்றும் { ஆணைபோன்றவன்
என்று சொல்லிக்
கொண்டும்

ஆயர் மாதர் { இடைப்பெண்களுடைய
கொங்கை { முலைகளோடே ஆணையும்
புல்கு { இயல்வருடையவனென்று
செண்டன் { சொல்லிக்கொண்டும்
என்றும் }

நால் மறைகள் { நான்கு வேதங்களும்
தேடி ஒடும் { தேடிக்கொண்டு
செல்வன் { பின்தொடரப் பெற்ற
என்றும் { ஸ்ரீமான் என்று
சொல்லிக்கொண்டும்

வண்டு உலவு { வண்டிகள் உலவுகின்ற
பொழில் { சோலைகளையுடைய
கொள் }

நாட்கை { திருநாங்கூரில்
மன்னு { நிய்வாஸம் பண்ணுகிற
மாயன் என்று { ஆச்சரியபூதன் என்று
என்று ஒதி { பலகால் சொல்லிக்
கொண்டும்

பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—‘ அண்டர் ’ என்று தேவர்களுக்கும் இடையர்க்கும் பெயர். அண்டத்துக்குட்பட்டா ரெல்லாரையுள் சொல்லும். இரட்டிற மொழிதலால்— இடையர்கட்குத்தலைவன், தேவர்கட்குத்தலைவன் என்ற இரண்டு பொருளையுங் கொண்டு, ஸௌலபயத்திலும் பரத்வத்திலும் எல்லை காணமுடியாதவன் என்பதாகக்கொள்ளலாம்.

ஆயர் மாதர் கொங்கைபுல்கு செண்டன்— அவனிடத்தில் நான் இவ்வளவு காதல்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் இடைச்சிகளோடு புணருவதிலேயே அவனுக்கு நோக்கமென்று பிரணய ரோஷந்தோற்றச் சொல்லுகின்றாளென்க. ‘செண்டு’ என்று ஸ்வபாவத்துக்கும் பெயர்.

நான்மறைகள் தேடியோடு செல்வன்—வேதங்களெல்லாம் அவனுடைய பெருமைகளை எல்லை கண்டு சொல்லி முடித்துவிடவேனுமென்று முயன்றும் “யதொ வாஹொ நிவத-ஹெ, ஸுபூபூரிநலா ஸஹ” என்கிறபடியே அவனைப் பின்தொடர்ந்தோடி இளைத்து மீள்வனவாதலால் அவற்றுக்குப் பிடிக்கொடாமல் அபரிச்சிந்ந வைபவனுயிருப்பவன்.

பண்டுபோலன்று—நேற்றுவரையில் மற்ற உலகத்துப் பெண்களைப்போலே பந்தும் அம்மானையும் பாவையும் பைக்கினியுங்கொண்டு போதுபோக்கிக்கிடந்த இவள் இன்று இப்படி விகாரப்பட்டுப் பார்த்தன்பள்ளி பாடத்தொடங்கி விட்டாள் என்கிறாள். அன்றியே, இதற்கு முன்பும் இவள் பார்த்தன்பள்ளி பாடினவளே யாகிலும் அப்போதெல்லாம் இப்படி அந்நாகந்தோற்றப் பாடினாள்; இப்போதோ விலகூணமாகப் பாடுகின்றாள் என்கிறாள் அகவுமாம். (ங)

கோல்லையானுள் பரிசுழிந்தாள் கோல்வளையார் தம்முகப்பே *
மல்லைமுந்நீர் தட்டிலங்கை கட்டிழித்த மாயனென்றும் *
செல்வமல்கு மறையோர்நாங்கைத் தேவதேவ னென்றென்றேதி *
பல்வளையா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (சு)

பல் வளையாள் { பல வளைகளை அணிந்திருந்த
என் மடந்தை { என் பெண்ணைவன்
கோல் { அழகிய வளைகளை யுடைய
வளையார் தம் { பெண்களின் முன்னே
முகப்பே }
கொல்லை { வரம்பு அழிந்தவளானான் ;
ஆனால் }
பரிசு { பெண்மைக்கு உரிய
அழிந்தான் { மரியாதைகள் அழியப்
பெற்றான் ;
மல்லு முநீர் { செல்வம் மிக்க கடலை
தட்டு { அடைத்து

இலங்கை { வங்காபுரியை
கட்டழித்த { த்வம்ஸம் பண்ணின
மாயன் { ஆச்சர்ய சேஷ்டிதன்
என்றும் { என்று சொல்லிக்
கொண்டும் }
செல்வம் { செல்வம் நிறைந்த வைதிகர்
மல்கு மறை { கள் வாழ்கிற திருநாங்
யோர் நாங்கை { கூரிலுள்ள
தேவ தேவன் { தேவாதி தேவன் என்று
என்று { பலகால் சொல்லிக்
என்று ஒதி { கொண்டும்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

* * *—நேற்றுவரையில் ஒருவரம்பிலே கிடந்தவிவன் இன்று வரம்பு கடந்தவளாயினன் ; பெண்மைக்கு உரிய நாண் மடம் அச்சம் முதலிய குணங்களைக் கைவிட்டான் ; வேற்று மனிசரைக்கண்டால் நாணி வாய்முடிக்கிடந்த விவன் பல பெண்டிற்களின் எதிரே தன் தலைமகனுடைய விரச்செயல்களைச் சொல்லத் தொடங்கி, கடலிலே அணைகட்டினவன் என்றும் இலங்கை பாழ்படுத்த பெரு மிடுக்கன் என்றும் சொல்லுகின்றான். (ஒருபிராட்டிக்காகப் படாதபட்டு அரும்பெரும் காரியங்கள் செய்தவன் என விஷயத்திலே உபேகையாயிருக்கின்றான் என்பதாகச் சொல்லுகிறுளாகவுமாம்.)

பல்வளையாள் = பலவளைகளையிட்டு அலங்கரித்து வைத்தால் இவன் இப்படி பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டு உருகி உடம்பு மெலிந்து வளை கழலப்பெற்றான் காண்மின் என்ற குறிப்பு. .... (ச)

அரக்கராலி மாளவன்று ஆழ்கடல்குழிலங்கைசேற்ற *

குரக்கரசுனென்றும் கோலவில்லியென்றும் * மாமதியை

நெருக்குமாட நீநோங்கை நின்மலனென்றென்றோதி *

பரக்கழிந்தாளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே.

(ரு)

என் மடந்தை { என் பெண்ணைவன்
அன்று { முன்பொருகாலத்தில்
அரக்கர் { ராக்ஷஸர்களினுடைய
ஆவி மாள { பிராணன் முடியும்படியாக
ஆழ்கடல் சூழ் { ஆழந்தகடலால் சூழப்பட்ட
இலங்கை { வங்காபுரியைப் பொடி
செற்ற { படுத்தின
குரங்கு { வாகா வீரர்களுக்கு
அரசன் { ஸ்வாமியாவன்
என்றும் { என்றும்,
கோலவில்லி { அழகிய வில்லையுடையவ
என்றும் { எனன்றும்,

மா மதியை { அழகிய சந்திரனை
நெருக்கும் { திரியவொட்டாமல் தடை
செய்கிற
மாடம் { மாடமாளிகைகள்
நீடு { ஒங்கி யிருக்கப்பெற்ற
நாங்கை { திருநாங்கூரில் எழுந்தருளி
யிருக்கிற
நின் மலன் { பரிசுத்தஸ்வபாவன் என்றும்
என்று { பலகால் சொல்லிக்
என்று ஒதி { கொண்டு
பரக் { பெரும்பழிக்கு இடமான
கழிந்தான் { வளாய்
பார்த்தன்பள்ளி பாடுவான்—.

பரக்கழிந்தாள்=‘பரக்கு அழிந்தாள்’ என்று பிரித்து, பரக்கு என்பதற்கு அடக்கமென்று பொருள்கூறி, ‘அடக்கங்கெட்டாள்’ என்றுரைப்பர் சிலர். அதுநிற்க: கம்பராமாயணத்தில் கிட்சிந்தாகாண்டத்து வாலிவதைப் படலத்தில்—(79) “அரக்கரோ ரழிவுசெய்து கழிவரலதற்கு வேரோர், குரக்கினத் தரசைக்கொல்ல மனுநெறி கூற்றிறுண்டோ? இரக்கமெங்குத்தாயென்பால் எப்பிழை கொண்டாயப்பா, பரக்கழி யிதூழீண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார்?” என்ற செய்யுளில் ‘பரக்கழி’ என்னும் பதத்தின் பிரயோகம் காண்கிறது; அவ்விடத்துரையில் “பரக்கழி=பெருநினைத; பெருந்தீங்குமாம்” என்றிருக்கக்காண்கிறோம். ஆகவே இங்கே பரக்கழிந்தாள் என்பதற்கு—பெரும் பழி விளையப்பெற்றாள்” எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். பெரிய வாச்சாள்பிள்ளையும் பலவிடங்களில் இங்ஙனமே வியாக்கியான மருளிச்செய்யக் காண்கிறோம். நாச்சியார் திருமொழியில் (12-3). “கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித் துக் குறும்பு செய்வானோர் மகனைப்பெற்ற” என்றவிடத்தில், ‘பரக்கழிக்கை—பழிவினைக்கை’ என்பது வியாக்கியானம். ... . (ந)

(५)

பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாள்—.

* * *—என் தலைமகன் உலகங்கட்கெல்லாம் ஆபத்துக்குத் துணை நின்று உதவுமவனன்றோ? உலகத்தையெல்லாம் பிரளயப் பெருவெள்ளம் உண்டு போகப் புகுந்த காலத்து எல்லாவற்றையும் திரட்டித் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கிப் பிறகு வெளிப்படுத்தினவன் காண்மின் என்கிறான்; பூமியைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற கடல்போன்ற திருமேனி நிறமுடையவன் என்று நேரிற் கண்டவன்போலக் கூறுகின்றான். இவள் பேசுகிற பேச்சுக்களெல்லாம் பாலைவிட பரம போக்யமா யிருக்கின்றன; திருநாங்கூர்த் தேவதேவனென்றும் பார்த்தன் பள்ளியென்றும் இவள் பாடுகிற பாடல்களை என்சொல்வேன்? என்கிறான் திருத்தாய்.

நானிலம்=நான்காகிய நிலங்களையுடையதெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர். நால்வகை நிலங்களாவன—மூல்கை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. காடும் காடுசார்ந்த இடமும் மூல்கையெனப்படும்; மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி யெனப்படும். நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமெனப்படும். கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் நெய்தலெனப்படும். மற்றொன்றாகிய பாலைநிலம் பிராணி ஸஞ் சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கு விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்பதும் நால்வகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையாமென்பதும் சில ஆசிரியர் கொள்கை. நானிலமென்று—ஸாமான்யமாக இங்கே பூமியைச் சொல்லக் கடவது. ... . (சு)

நாடியென்ற னுள்ளம்கொண்ட நாதனென்றும் * நான்மறைகள் தேடியென்றும் காணமாட்டாச் செல்வனென்றும் * சிறைகொள்வன்தே சேலேவு பொழில் கொள்நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி * பாடகஞ்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (எ)

பாடகம் சேர் மெல் அடியாள்	{ பாதச்சிலம்பு அணிந்த மிருதுவான அழகிய யுடைய என் பெண்ணைவன்	செல்வன் என்றும்	{ பூமிான் என்றும், சிறை கொள் வண்டு	{ சிறகுளை யுடைய வண்டுகள்
நாடி எந்தன் உள்ளம் கொண்ட நாதன் என்றும்	{ தேடிவந்து என் மனதை இருப்பிடமாகக் கொண்ட ஸ்வாமி யென்றும்,	சேடு உலவு பொழில் கொள்	{ திராந்திரளாக உலாவப்பெற்ற சோலைகளை யுடைத்தான	
நால் மறைகள்	நான்கு வேதங்கள்	நாங்கை	{ திருநாங்கூரில் எழுந்தருள் யிருக்கிற	
தேடி என்றும்	ஆராய்ந்து பார்த்து ஒருநாளும்	தேவ தேவன் என்று என்று	{ தேவாதி தேவன் என்றும் பலகால் சொல்லிக் ஒதி கொண்டு	
காணமாட்டா	காண முடியாத	பார்த்தன்பள்ளி	பாடுவாள்—.	

* * *—எத்தனையோ ஜன்மங்களாகத் தேடிப்பிடித்து என்னெஞ்சைத் தன் இருப்பிடமாக்கிக்கொண்ட நாதன் என்கிறான். அவனுக்கு என்னெஞ்ச அகப்பட்டது போல அவன் ஆர்க்கேனும் அகப்படுவதோ வெண்ணில்; நான்கு வேதங்களுக்கூடித் தேடிப்பார்த்தாலும் அவற்றுக்கும் அகப்படாதபடி தூரஸ் தமான விபவம் வாய்ந்தவன் என்கிறான். “சுபுருஸ்ருவரிரஸு டுமுடி ஹி” (வரதராஜஸ்தவம்) என்கிறபடியே. இப்படி வேதங்களுக்கும் விஷய மாகாதவன் பரமயோக்யமான திருநாகுகரில் திருப்பார்த்தன்பள்ளியில் அனை வர் கண்ணுக்கும் விஷயபூதனாய்க் கொண்டு தேவாதிதேவனாக விளங்கா நின்ற னென்று சொல்லி அத்திருப்பதியைப் பாடுகின்றார்களென்மகள் என்கிறான் திருத்தாய்.

“பாதகடகம்” என்னும் வடசொல் பாடகம் எனச் சிதைந்தது; காலணிக் குப் பெயர். ... . (எ)

உலகமேத்து மோருவனென்றும் ஒண்கடரோ மும்பரெய்தா *
நிலவுமாழிப் படையனென்றும் நேசனென்றும் * தேன்தீசைக்குத்
திலதமன்ன மறையோர்நாங்கைத் தேவதேவ னென்றேன்றேதி *
பலருமேச வென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (அ)

என் மடந்தை	என் பெண்ணானவன்	நேசன்	{ (அடியார்ப்பக்கல்) அன்புடை
உலகம் ஏத்தும்	{ லோகமெல்லாம் கொண்	என்றும்	{ யவன் என்றும்,
ஒருவன்	{ டாடும்படியுள்ள	தென் திசைக்கு	தெற்குத் திக்குக்கு
என்றும்	{ ஒருவன் என்றும்,	திலகம்	{ திலகம்போலே யிருக்கிற
ஒண்	{ விளங்குகின்ற சந்திர	அன்ன	{ மறையோர் வைதிகர்கள் வாழ்கிற
சுடரோடு	{ ஸூரியர்களாலும்	நாங்கை	{ திருநாகுகரில் எழுந்தருளி
உம்பர்	மற்றுமுள்ள தேவர்களாலும்		{ யிருக்கிற
எய்தா நிலவும்	{ கிட்ட முடியாமல்	தேவ தேவன்	{ தேவாதி தேவன் என்றும்
	{ ஜ்வலிக்கிற	என்று என்று	{ பலகால் சொல்லிக்
ஆழி	திருவாழியாழ்வானை	ஒதி	{ கொண்டு
படையன்	{ ஆயுதமாக வுடையவன்	பலரும்	எச எல்லாரும் பழிக்கும்படியாக
என்றும்	{ என்றும்,		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாள்—.

* * *—“உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” (தொல்காப்பியம்.) என்கிறபடியே உலக மென்னுஞ் சொல் உயர்ந்தாரைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டு, ஞானம் முதலியவற்றைச் சிறந்த பெரியோர்களால் புகழப்படுபவன் என்று கொள்ளலாம்; அன்றி, ஸாமான்யமாக ஸகல லோகங்களாலும் புகழப்படுமவன் என்கிறதாகவுமாம்.

[ஒண்கடரோடு இத்யாதி.] ஸூரியன் முதலான சுடர்ப் பொருள்களின் சோதியையும் வென்று விளங்குஞ் சுடரமைந்த திருவாழியாழ்வானைத் திவ்யா யுதமாக வுடையவன் என்கை, “ஒண்கடரோடு உம்பரெய்தா” என்கிற விசே

ஷணம் ஆழிப்படையில் அந்வயிக்கவுமாம், ஆழிப் படையனா எம்பெருமா
னிடைத்து அந்வயிக்கவுமாம். ஸூரிய சந்த்ராதி தேவர்களால் திருவாழியாழ்வா
னம் அணுக முடியாதவன், எம்பெருமானும் அணுக முடியாதவன். நேசன்—
அடியவர்கள் திறத்தில் அன்புதானே ஒருவடிவு கொண்டவன். ‘ஸ்நேஹ’மென்
னும் வடசொல் நேசமெனத் திரியும்.

“தென்திசைக்குத் திலதமன்ன” என்கிற விசேஷணம் மறையோரிடத்
தும் நாங்கையிடத்தும் அந்லயிக்கும்.

பலருமேச=உண்டியே உடையே உகத்தோடும் ஸம்ஸாரிகளினிடையே எம்பெருமா னுகத்தருளின நிலத்தைப் பாடுவது ஏசுனைக்கு இடமாகுமன்றே. கூறவேணும், சோறு வேணுமென்று பாடினவனன்றே பலரும் உகப்பர்கள் ; பார்த்தன பள்ளி பாடவே பலரும் ஏசம்படியாயிற்று. ஸம்ஸாரிகளுடைய காரியங்களெல்லாம் பகவத் பக்தர்கட்குப் பரிஹாஸகரமா யிருப்பதுபோல, பகவத்பக்தர்களுடைய காரியங்களும் ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரிஹாஸகரமா யிருக்குமே. ... . (அ)

கண்ணனேன்றும் வானவர்கள் காதலித்து மலர்கள்தூவும் *

எண்ணென்று மின்பனென்றும் ஏழலதக் காதியென்றும் *

திண்ணமாட நீநொங்கைத் தேவதேவ னென்றென்றேதி *

பண்ணினன்ன மேன்மொழியாள் பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (கூ)

பண்ணின்
அன்ன மெல்
மொழியாள்

{ இசைப்பாட்டோடு ஒத்த
மிருதுவான பேச்சை
புடையளான என்
மகளானவள்,

கண்ணன்
என்றும் } ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்றும்,

வரனவர்கள் தேவர்கள்

காதலித்து பக்தியோடு கூடி

மலர்கள் { புஷ்பங்களை ஸுமர்ப்பிக்கும்
தூவும் { படியாக அவர்களுடைய
எண்ணன் { எண்ணத்திலே வலிப்ப
என்றும் { வன் என்றும்,

இன்பன் { ஆனந்தமளிப்பவ
என்றும் { னென்றும்,
எழ் உலகுக்கு { எல்லாவுலகங்களுக்கும்
ஆகி என்றும் { காரணபூதன் என்றும்

திண்ணம் { திடமான மாடமாளிகைகள்
மாடம் நீடு ஒங்கி யிருக்கப்பெற்ற
நாங்கை திருநாங்கூரில் எழுந்
தருளி யிருக்கிற

தேவ தேவன் { தேவாதி தேவன் என்றும்
என்று என்று பலகால் சொல்லிக்
ஒதி கொண்டி

பார்த்தனபள்ளி பரவோள்—.

* * *—உலகத்தில் எல்லாருடைய வாழிலும் கண்ணன் என்னுள் திருநாமம் வந்தாலும் என்மகளின் வாழில் அத்திருநாமம் வருமழகு விலக்கணமா யிருக்கும்; தேவர்கள் பரம பத்தியுடனே புஷ்பங்களைக் கொண்டு பணிமாறப் பெற்றவன் என்கிறான்; ஆனந்தமே ஒரு வடிவெடுத்திருப்பவன் என்கிறான்; “சூடுஷோஷஹ” என்று உபரிஷத்து சொன்னதை அநுபவித்துப் பேசுகிறான். உலகங்கட்கெல்லாம் எனது நாயகனேயன்றோ காரணபூதன் என்கிறான்; “யதொவா ஹ்ரிதி ஹ்ரிதாநி ஜாயதௌ” என்கிற உபரிஷத்தை

யெடுத்து உபந்யஸிக்கிறான். தன் பெருமையெல்லாம் விளங்கத் திருநாகூரிலே விளங்குகின்றானென்று சொல்லிப் பார்த்தன்பள்ளியைப் பாடுமழகை என் சொல்லுவேன். .... (க)

பாருள்நல்ல மறையோர்நாங்கைப் பார்த்தன்பள்ளிச் செங்கண்மலை *
வார்கோள்நல்ல முலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம் *
கூர்கோள்நல்ல வேல்கலியன் கூறுதமிழ் பத்துமவல்லார் *
வர்கோள்நல்ல வைகுந்தத்துள் இன்பநாளு மெய்துவாரே. (க0)

பாருள்	பூமியிலே	தாய்	தாயானவள்
நல்ல	விலகூணராயுள்ள	மொழிந்த	சொன்ன
மறையோர்	வைதிகர்கள் வாழ்கிற	மாற்றம்	வார்த்தையாக,
நாங்கை	திருநாகூரில்		
பார்த்தன்	{ திருப்பார்த்தன்பள்ளி யென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளி யிருக்கு மவனும்	கூர்கோள்	{ கூர்மைபொருந்திய நல்ல வேற்படையை யுடைய கலியன் கூறு { திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
பள்ளி		நல்ல கேல்	
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனான	தமிழ் பத்தும	{ இத் தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும்
மலை	எம்பெருமானைக் குறித்து	வல்லார்	ஒத வல்லவர்கள்
வார் கொள்	{ கச்சுணிந்த அழகிய ஸ்தனங்களை யுடையாளான (பரகால நாயகியாகிய) பெண்பாடின பாசுரங் களை (உட்கொண்டு)	வர்கோள்	{ மிகச் சிறந்த திருநாட்டிலே
நல்ல முலை		நல்ல வைகுந்	
மடவாள்		தத்துள்	
பாடலை		நாளும் இன்	{ நித்யநந்தம் அனுபவிக்கப் பம் எய்துவார் { பெறுவர்.

* * *—திருநாகூர்ப் பார்த்தன்பள்ளிப் பெருமானிடத்துப் பரகால நாயகி ஈடுபட்டுப் பேசின பேச்சுக்களைத் திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதாக அமைக்கப்பட்ட இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப் பொழுதும்பிரியாது அதுபவிக்கு மிடமாகிய திருநாட்டிலே நித்யநந்தம் அதுபவிக்கப் பெறுவார்களென்று இத் திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று. .... (க0)

அடிவரவு:—கவனம் கஞ்சன் அண்டர் கொல்லை அரக்கர் ஞாலம் நாடி உலகம் கண்ணன் பாருள் நுமமை.

எட்டாந்திருமொழிஉரை முற்றுப்பெற்றது.

ஜீயர்கிருவடிகளே சரணம்.

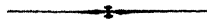

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத் து—ஒன்பதாத்திருமொழி,

நும்மைத்தொழுதோம்.

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியின் போக்யதை விலக்கணமாயிருக்கும். இதனிற் பாசரங்களைச் சொன்னாலும் செவியுற்றாலும் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயிருக்கும். திருவிந்தனூர்ப் பரிமளரங்கப் பெருமானைக் கண்ணாரக் காணவேணுமென்றும் கையாரத் தொழவேணுமென்றும் ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைகள் செய்யப் பெறவேணுமென்றும் எவ்வளவோ பாரித்துக்கொண்டு வந்தார் ஆழ்வார். அப்பெருமானேவென்னில், திருக்கண்களாலே குளிர் நோக்குதல் வாரியணைத்தல் வினவுதல் அத்தாணிச் சேவகத்திலே ஏவுதல் ஒன்றுஞ்செய்திலன்; நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரணை அவனது திருவுள்ளத்தை அறியவல்லாரார்? ஆழ்வாருடைய உருக்கமான பாசரங்களைக் கேட்க வேணுமென்று பிச்சேறினான்போலும்; கோபுர வாசற்கதவையு மடைத்துக் கொண்டு கிடந்தான்போலும். ஆழ்வார் துடிக்கிற துடிப்பை என்சொல்ல வல்லோம்!. பெண்ணுடையுடுத்துப் பாசரமிட்டுக் காட்டுகிற துடிப்பை ஆணுடையிலேயே காட்டுந்திருமொழியன்றே இது. நம்மாழ்வார் “மின்னிடை மடவார்கள்” என்னுந் திருவாய்மொழியிலும், குலசேகரப்பெருமான் “ஏர் மலர்ப்பூங்குழல்” என்னுந் திருமொழியிலும், இவ்வாழ்வார் தாம் (பத்தாம் பத்தில்) “காதில் கடிப்பிட்டு” என்னுந் திருமொழியிலும் பெண்ணுடையுடுத்து வெளியிட்ட பரிதாபத்தையெல்லாம் இத்திருமொழியில் ஆண்மை மாறாதே அருளிச்செய்யுமழகு அற்புதம்.

திருமேனிரிந்ததையுங் காட்டாதே ஒளிப்பாயோ பிரானே!; என்ன இப்படி பட்டினியடித்து நீயே வயிறுவளர்க்கக் கருதியே!; “உலகுதன்னை வாழ்வின்ற நம்பீ!” என்கிறபடியே உலகத்தை வாழ்வித்து நீ ஸத்தைபெற வேண்டியிருக்க, உலகத்தைப் படுகொலையடிப்பதே உனக்கு வாழ்ச்சியாய் விட்டது; நீயே வாழ்ந்துபோ என்று திருவுள்ளம் நொந்து பேசுகிறார் திருவிந்தனூர்த்திருமலை நோக்கி. ... ..

நும்மைத்தொழுதோம் நுந்தம்பணிசெய்திருக்கும் நும்மடியோம் *

இம்மைக் கின்பம்பெற்றோம் எந்தாய்! இந்தனூரீரே! *

எம்மைக்கடிதாக்கரும மருளி ஆவா! வென்றிரங்கி *

நம்மை யோருகால்காட்டிநடந்தால் நாங்க ளுமீயோமே.

(க)

இந்தநூலீர் { திருவிந்தநூலில் எழுந்
தருளி யிருக்கிற
எந்தாய் { ஸ்வாமியே !,
நம்மை { தேவரீரை ஆசிரயித்
தொழுதோம் { தோம் ;
நம் தம் பணி { உமக்குக் கைங்கரியம்
செய்து { செய்தே ஸத்தைபெறக்
இருக்கும் நம் { கூடிய அடியவர்களா
அடியோம் { யிருக்கின்றோம் ;
இம்மைக்கு { இப்பிறவியிலே
இன்பம் { உம்மைப்பற்றின உணர்
பெற்றோம் { வாசிற ஆனந்தத்தைப்
பெற்றிருக்கிறோம் ;
எம்மை { இப்படிப்பட்ட எங்கள்
விஷயத்திலே

ஆ ஆ என்று { ஐயோவென்று திருவுள்ள
இரங்கி { மிரங்கி
கடிது ஆ { சீக்கிரமாக
கரும்பு { ஏதெனுமொரு கைங்கரி
அருளி { யத்தை நியமித்து
நம்மை { தேவரீரை
ஒருகால் { ஒரு தடவையாவது
காட்டி { ஸேவைஸாதிப்பித்து
நடந்தால் { எமது கண்வட்டத்திலே
உலாவினால்
நாங்கள் { நாம் உஜ்ஜீவிக்க
உய்யோமே { மாட்டோமா ?.

* * *—பெருவிடாய்ப்பட்டவன் ஒருகால் நாக்கு நனைக்கத் துளிதீர்த்தம் கிடைத்தால் போதும் என்பதுபோல இவ்வாழ்வார் திருவிந்தநூல் பெருமானுடைய வடிவழகை ஒருகால் காணப்பெற்றால் போதுமென்கிறார். ஒருகால் கண்டமாத்திரத்தில் தமக்குப் பூர்ணத்ருப்தி பிறந்துவிடும் என்று பொருளன்று; கண்ணில் சிறிது காணப்பெறுவோமாகில் பிறகு வளைத்துக்கொள்ளலாம் என்ற கருத்தாம். “கடிஸு-நெ கடிஸு-நரோ-சூகாரீர் ஐயுஷா-வாரிஷு-ஜா-வெவக லொலா” [இஷ்ட வஸ்துவைக் கண்ணில் காண்பதற்கு முன்னே ஒருகால் காணப்பெற்றால் போதும் என்றிருக்கும்; காணப்பெற்றபின் அணையவேணுமென்று விரும்பலாகும்; அணையவும் பெற்றபின் இரண்டு சரீரமும் வெவ்வேறு யிருக்கையன்றியே ஒற்றுமையை அடைந்துவிடாதா என்று பார்க்கலாகும்] என்ற ச்லோகம் இங்கு உணரத்தக்கது.

நம்மைத்தொழுதோம்—இதற்குப் பலபடியாகப் பொருள்கொள்ளலாம்; தேவதார்த்ரங்களுக்கு அந்தராத்ரமாவாக இருக்கும் நிலையிலேயாம் ஆசிரயித்தோமல்லோம்; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான உன்னையன்றே ஆசிரயித்தோம். அந்தர்யாமியான நிலையிலே ஆசிரயித்தாலன்றே காலவிளம்பம் பொறுக்கலாவது; ஸாக்ஷாதாக உன்னையே ஆசிரயித்துவைத்தும் இப்படி விளம்பமாகத் தகுமோ? என்கை. அன்றியே; விஷயாத்ரங்களைப் பற்றினோமாகில் உகந்த விஷயங்களைப் பிரிந்தாலும் சூதாடியோ சதாரங்கமாடியோ ஒருவிதமாகப் போதுபோக்கலாம்; அவற்றையெல்லாம் விட்டு, வேறுவகையான போது போக்குகளில் ருசியைத்தவிர்க்கவல்ல உன்னையன்றே யாம் பற்றியிருப்பது; உன்னையிரிந்து ஆறியிருக்க வழியில்லையே! என்றபடியுமாம்.

நுந்தம் பணிசெய்திருக்கும் நம்மடியோம்—உனக்குக் கைங்கரியம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று பொருளன்று; ‘ஒரு கைங்கரியத்திலும் நம்மை

நியமித்தருளவில்லையே' என்று வருந்திக்கிடக்குமிவர் அப்படியருளிச்செய்யப் பரஸுத்தியில்லை; உனக்குப் பணிவிடைசெய்தே ஸத்தை பெறும்படியான குடியிலேயன்றோ நான் பிறந்திருக்கின்றேன் என்றவாறு. அடியேனை ஒரு கைங்கரியத்தில் நியமித்தருளவேணும் என்ற பிரார்த்தனை உள்ளுறை.

இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம்—மிக்க பரிதாபம் தோற்றச்சொல்லும் பாசுரத்தில் இன்பம் பெற்றோமென்கிறவிது கூடாது; ஆனால் இதற்குப் பொருளென்? என்னில்; “ந வொயாடிவரம் ஸாவம்” [அறிவுக்கு மேற்பட்ட ஆனந்தமில்லை] என்று ஞானிகள் கூறியிருப்பதனால் ஆனந்தகரமான ஞானம் பெற்றிருக்கிறேன்—நீர் சேஷியென்றும் நான் சேஷபூதனென்றும், அடிமை செய்கையே முறையென்றும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநலாபம் பெற்றிருக்கிறேன் என்கை. முறையறியாதவனு யிருந்திட்டேனாகில் ஆறியிருப்பேன்; முறையறியப் பெற்றவனுதலால் துடிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது என்றபடி. “இம்மைக்கு இன்பம் பெற்றோம்” என்றவிதனை எதிர்மறை யிலக்கணையாகக்கொண்டு உரைக்கவுமாம். சோறிடாத வொருவனைநோக்கி ‘அழகாகச் சோறிட்டாய்’ என்பது போலவும், கல்லாத மூடனை நோக்கி ‘வெகு அழகாகக் கற்றாய்’ என்பது போலவும், ‘யாம் வெகு அழகாக ஆனந்தம் பெற்றோம்’ என்கிறாராய் ஆனந்தம்! பெறுமையைக் காட்டினராகக்கொள்க. இங்கே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூகத்தி காண்மின்:—“அடிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாய்ப்படி யிருக்கிற எங்களுக்கு அழகாக விடாய்த்தவிடத்தே தண்ணீர் வார்த்தீர்” என்பதாம். எம்மை இன்பம் பெறுதபடி செய்திட்டீர் என்று நொந்து சொல்லுகிறபடி.

எந்தாய் இந்த்னாரீரே!—பரமபதத்தைவிட்டு இவ்வூரிலேவந்து ஸந்திதி பண்ணினது இப்படி யென்னைப் படுகொலையடிப்பதற்கேயோ? என்று கேட்கிறபடி.

ஆக, முன்னடிகளால் தமது வயிற்றெறிச்சலை வெளியிட்டு, இனி பின்னடிகளால் இவ்வெறிச்சல் தனியும்வகை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி—சேஷத்வஞானத்தைப் பிறப்பித்தருளின தேவாரீரே சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியான ஒரு குற்றேவலிலே என்னை நியமித்தருளவேணும் என்கிறார் மூன்றாமடியால். பிரானே! உன்னைக் கண்ணில் காண்பதே அருமைப்பட்டிருக்கும்போது கைங்கர்யப் பார்த்தனை பண்ணுகிறேனே! இஃது என்ன பேதைமை!; முந்துறமுன்னம் ஒருகால் ஸேவைஸாதிக்கத் திருவுள்ளமாயின் அவ்வளவிலே நான் உஜ்ஜீவித்துப்போவேனே என்கிறார் ஈற்றடியால்.

“ஆவாவென்றிரங்கி” என்றமையால் நம்முடைய பிரார்த்தனைகளெல்லாங்கிடக்க, அவனுடைய திருவுள்ளத்தில் இரக்கமே காரியகரம் என்கிற சாஸ்திரார்த்தம் வெளியாம். “தொழுதோம் என்று வளைப்பிட வொண்ணதுகாணும்; அபிமதம் பெறும்போது அவனுடைய இரக்கமே வேணும்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தி.

ஈற்றடியில் நம்மை என்றது தேவாரீரை என்ற பொருளில் வந்தது. “நம்ம ஸீட்டில் குழந்தைகள் சேஷம்மா?” என்கிற உலகவழக்கம் நோக்குக. தன்மை

யில் முன்னிலையும் முன்னிலையில் தன்மையும் வியவஹரிப்பதுண்டு. ஒருகால் நம்மைக்காட்டி—என்னைக் காணும்படியாகச் செய்து [எனக்கு ஸேவைவஸாதித்து] என்று உரைக்கலாமாயினும் அது சுவைக்கேடு. ‘காட்டினால்’ என்னுமல் “காட்டி நடந்தால்” என்றதனால் புறப்பாடு ஸேவிக்கையிலே காதல் கொண்டனர் போலும். .... (க)

சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே! மருவினிய
மைந்தா! * அந்தனூலி மாலே! சோலை மழகளிறே! *
நந்தாவிளக்கின் சுடரே! நறையூர்நின்ற நம்பீ! * என்
எந்தாய்! இந்தனூராய்! அடியேற்கிறையு மிரங்காயே. (உ)

சிந்தை } நெஞ்சிலே
தன்னுள் }
நீங்காது { ஒரு நொடிப்பொழுதும்
இருந்த { விட்டுப் பிரியாம
                    { விருக்கிற
திருவே செல்வமே!
மருவ அதுபவிக்க அதுபவிக்க
இனிய போக்யனயிருக்கிற
மைந்தா நித்யபுவாவே!,
அம் தண் { அழகிய குளிரந்த திருவாலி,
ஆலி மாலே { நகர்ப் பெருமானே!,
சோலை மழ { சோலைக்குள்ளே வளர்ந்த
களிறே { வொரு யானைக்குட்டி
                    { போன்றவனே!

நந்தா { ஒரு நாளுமணையாத
விளக்கின் { விளக்குச் சோதிபோல்
சுடரே { திகழுவனே!
நறையூர் { திருநறையூரில் எழுந்தருளி
நின்ற நம்பீ { யிருக்கிற பரிபூரணனே!
இந்தனூராய் { திருவித்தனூரில் எழுந்தருளி
என் எந்தாய் { யிருக்கிற எம்பெருமானே!
அடியேற்கு அடியேன் விஷயத்தில்
இறையும் கிறிதும்
இரங்காயே { கிருபை செய்கிற
                    { யில்லையே!.

* * *—கீழ்ப்பாசரம் மிக்க தீரஸ்வரத்தோடே பேசியிருக்கச் செய்தேயும் இந்தனூரெம்பிரான் திருவுள்ளமிரங்கக் கண்டிலர்; பிரானே! கடலிலே நீர் வற்றுவதுண்டோ? உன் திருவுள்ளத்திலும் இரக்கம் மாறுவதுண்டோ? இப்படியும் என்னைப் படுகொலை யடிக்கலாமோ? பாவியேனுக்குச் சிறிதும் இரங்கியருள மாட்டாயோ? என்கிறார்.

சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே! = இப்படி என்னை உபேஷிக்க எண்ணமாகில் என் சிந்தையிலேவந்து இடைவிடாது பொருந்தியிருப்பானேன்? என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாததுபோலவே சிந்தைக்கும் விஷயமாகாதிருந்தால் நான் இப்பாடு படவேண்டியிராதே; என்னை இங்ஙனே வருத்துவதற்கேயோ சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருக்கிறது என்றவாறு. எப்படி நிர்ஹேதுகக்ருபையினால் என் சிந்தையில் வந்து புகுந்தாயோ அப்படியே நிர்ஹேதுகமாகவே கட்டபுலனுக்கும் இலக்காகவேனு மென்றவாறுமாம். திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனாகையாலே திருவே! என்றார்.

மருவினிய மைந்தா! = மருவமருவ இனிய மைந்தா! என்க. கண்ணுலே கண்டு களிக்கப்பெறும் அதுபவத்தை நீ வஞ்சித்தாயாகிலும் மாறஸாதுபவம்

பண்ணப்பண்ண இனிதா யிருக்கிறதே ; இவ்வினிமையை உன்னால் தவிர்க்க முடியாதே என்றவாறு.

“சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவினிய மைந்தா!” என்ற தும் சீழே மூன்றாம்பத்தில் வயலாவி மணவாளனை யதுபவிக்குமிடத்து 1. “வந்துன தடியேன்மனம் புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் என் சிந்தனைக் கினியாய் திருவே என்னாருயிரே” என்று பேசின அதுபவம் ஆழ்வார்க்கு அப் படியே நினைவுக்கு வந்துவிட்டது ; அதனால் இந்தனாரொம்பெருமானை வய லாவி மணவாளனாகவே பாவித்து “அந்தனூலிமாலே!” என விளிக்கிறார்.

சோலை மழுகளிறே!—சோலைக்குள்ளே வளர்ந்த வொரு இளவானைக் கண்டுபோலே இனிபறு யிருப்பவனே!. திருமாலிருஞ் சோலையில் திகழும் யானைக் குட்டியே! என்று முரைக்கலாம்.

நந்தாவிளக்கின் சுடரே! விளக்கில் திரியும் எண்ணையும் புகையுமான அழுக்கு இன்றியே புகர்தான் ஒருவடிவு கொண்டதோ என்னும்படியாக ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் பிரகாசிப்பவனே ! என்கை இறையும் இரங்காய்—சிறிதே னும் இரங்கவேணும் என்றும் பொருளாம். .... (உ)

பேசுகின்ற திதுவே வையமீரடியாலளந்த *

மூசீவண்டு முரலும் கண்ணிமுடியீர்! * உம்மைக்காணு

மாசையென்னும் கடலில்வீழ்ந்திங்கயர்த்தோம் * அயலாரு

மேசுகின்ற திதுவேகாணும் இந்தனூரீரே!.

(நட)

வையம்	உலகங்களை	உம்மை	
சர் அடியால்	{ இரண்டு அடிகளாலே	காணும் ஆசை	உம்மை ஸேவிக்க வேணு
அளந்த	{ அளந்து கொண்டவராயும்	என்னும்	மென்கிற ஆசையாகிற
வண்டு	வண்டுகளானவை	கடலில்	கடலிலே விழுந்து
		வீழ்ந்து	
மூசீ	மொய்த்துக்கொண்டு	அயர்த்தோம்	அறிவு கெட்டோம் ;
முரலும்	ரீங்காரம் செய்யப்பெற்ற	அயலாரும்	பிறரும்
கண்ணி	மாலையை	எசுகின்றது	பரிஹவிப்பது
முடியீர்	{ திருமுடியில் அணிந்து	இதுவே	{ இவ்விஷயத்தைப் பற்றியே
	{ கொண்டவராயு	காணும்	{ கிடர் ;
	{ மிருக்கிற		
இந்தனூரீர்	திருவித்தனார் நாதரே! ,	பேசுகின்றது	{ உமக்கொரு பழியில்லாம
இங்கு	இவ்வுலகில்	இதுவே	{ வருக்கவேணு மென்பதே
			நாம் சொல்லுவது.

* * *—இந்தனாரொம்பிரானே! உன்னை நான் ஸேவித்தாலும் ஸேவிக்கிறேன், இழந்தாலும் இழக்கிறேன் ; இஃது ஒரு பெரிய விஷயமன்று ; முக்கியமாக ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளாய் ; நீ குணசாலியென்று பேர்ப்படைப்பதற்

தேசம் அறிய { உலகமெல்லாம் அறியும்படி யாக

உமக்கே }
ஆளாய் } உமக்கே தொண்டராய்த்
திரிகின்றோ } திரிகின்ற எமக்கு
முக்கு அடி }
யோர்க்கு }

காசின் { பொற்காசின் ஒளியைக்
ஒளியின் { காட்டிலும்

திகழும் மிக விளங்குகின்ற

வண்ணம் வடிவழகை

காட்டிர் காட்டுகின்றிலீர்;

எம்பெருமான்! இந்தனாரீர்!!—,

வாசி வல்லீர் { தாரதம்யம் பாராட்டு
கின்றீர்;

நீரே வாழ்ந்து { உம்முடம்பை நீரே
போம் { கட்டிக்கொண்டு
வாழ்ந்துபோம்.

* * *—உலகத்திலே, உகந்தாரை ஒருவன் அலகியஞ்செய்தால் அவனிடத்தில் உகப்பு குறைந்துபோவதுண்டு; ‘நம்மை அலகியஞ்செய்கிற அவன் மீது நமக்கு ஆசை எதுக்கு’ என்று வெறுப்படைந்து விட்டிருவதுண்டு; எனக்கும் உன் விஷயத்திலே அப்படியேயன்றோ ஆசை குறையவேண்டும்; ஆனால் அது குறைகின்றதில்லை; நீ உபேகிக்க வுபேகிக்க அதுவே எருவாக ஆசை வளர்கின்றது; அவ்வாசையினால் உன்னைத் துதிக்கின்றேன்; இப்படி நான் துதித்தால் ‘சேஷபூதர் சேஷியைத்துதிப்பது முறையன்றோ’ என்று எல்லாரும் நினைத்திருக்கவேண்டுவது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அப்படி நினையாமல் இதனைப் பரிஹாஸமாகப் பேசாநின்றார்கள். (அதாவது—‘கதறிக்கதறிக் கூப்பிடுகிற கலியனுக்குக் காட்சிகொடாதே யிருக்கிறானே; இவன் ஸர்வலோக சரண்யனும்; திருநாமம் அழகாயிருக்கிறது!’ என்று உன்னைப்பற்றிப் பரிஹலிப்பார் சிலரும், ‘பல்லைக்காட்டிப் பலகால் வேண்டினவிடத்திலும் வாய் திறவாதே யிருக்கிறவொருவனை நாணங்கெட்டு ஏத்துகிறானே இவன்!’ என்று என்னைப்பற்றிப் பரிஹலிப்பார் சிலருமாயிருக்கையாலே இழுக்காயிற்று.)

இந்தனாரீரே! உலகமறிய உமக்கே அநந்யார்ஹராயிருக்கிற எங்களுக்குப் பொன்னொளியிற் காட்டிலும் மிகவிளங்காநின்றள்ள வடிவழகைக் காட்ட மாட்டேனென்கிறீரே; “ஊகூநாஹூஹூ ப்ரகாஸலெ” என்கிறபடியே எங்களுக்கென்றே கொண்டிருக்கிற திருமேனியை எமக்குக் காட்டாதேயிருப்பது என்னே?

[வாசிவல்லீர்] ‘மிகச்சிறந்த நமது திருமேனியை நித்யஸூரிகள் போல் வார் காணவேணு மத்தனையல்லது அற்புனை இவன் காணலாகாது’ என்று நீர் நினைக்கின்றீர் போலும்; ஸர்வஸாதாரணமான திருமேனியை இன்னார்க்குத் தான் காட்டலாம், இன்னார்க்குக் காட்டலாகாது என்று ஒருவாசி யிட்டுக் கொள்ளலாமோ? [இந்தனாரீர்!] நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிதரும் வடிவை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகைக்காகவன்றோ திருவிந்தனாரிலே வந்து நிற்கிறது. வாசியற முகங்கொடுக்க வந்து நிற்கிறவிடத்திலே வாசிகவைக் கின்றீரே. [வாழ்ந்தே போம் நீரே.] உம்முடைய உடம்பு உம்மை ஆசைப்பட்ட வர்களுக்காக ஏற்பட்டது என்று நினைத்திருந்தோம்; அப்படியன்றாகில், உம்முடம்பை நீரே கண்டுகொண்டு நீரே தொட்டுக்கொண்டு நீரே மோந்துகொண்டு நீரே கட்டிக்கொண்டு நீரே வாழ்ந்துபோம்.

“காசிநொளியிற்றிகழும் வண்ணம்” என்றவிடத்து “சுட்டுரைத்த நன் பொன் உன் திருமேனியொளி யொவ்வாது” என்ற (3—1—2) திருவாய்மொழி அது ஸந்திக்கத்தக்கது.

....

...

....

...

(ச)

தீயெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான் திசையு மிருநிலனு
மாய் * எம்பெருமானாகி நின்றால் அடியோங் காணோமால் *
தாயெம்பெருமான் தந்தைத்தந்தையாவீர் * அடியோமுக்
கேயெம்பெருமா னல்லீரோ நீர் இந்தனூரீரே !.

(ரு)

இந்தனூரீர்	திருவிந்தனூர்ப்பெருமானே!	அடியோம்	(அனுகூலான) அடியோங்கள்
நீர்	தேவரீர்	காணோம்	{ தேவரீரைக் காணமாட்டாத வர்களா யிருக்கிறோம் ;
தீ எம் பெருமான்	{ தேஜஸ்தத்வத்திற்கு அந்தர்யாமியான எம்பெருமானாகவும்	ஆல்	ஐயோ !;
நீர் எம் பெருமான்	{ ஜலதத்வத்திற்கு அந்தர்யாமி யான பெருமானாயும்	தாய்	தாயாகவும்
திசை எம் பெருமான்	{ திசைகளுக்கு அந்தர்யாமி ஆயும் இரு யான பெருமானாயும்	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாகவும்
நிலன் எம் பெருமான்	{ விசாலமான பூமிக்கு அந்தர்யாமியான பெருமா னாயும் நின்றால்	தந்தை தந்தை	பிதாவுக்கும் பிதாவாகவும்
ஆகியும் நின்றால்		ஆவீர்	இருக்கின்ற பெருமானே !
		நீர் அடியோ முக்கே எம் பெருமான் அல்லீரோ	{ தேவரீர் எமக்கே அஸா தாரணரான ஸ்வாமி யல்லவோ ?

* * *—“ நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நெடுமால் ” என்றும் “ குன்ற
மும் வானும்மண்ணுங் குளிர்புனல் திங்களோடு நின்றவெஞ்சுடரும் அல்லா
நிலைகளு மாயவெந்தை ” என்றும் நாம் கண்ணால் காண்கிற பொருள்களெல்லாம்
எம்பெருமான் வடிவேயென்று இவர் துணிந்திருப்பவராதலால், ‘ இத்துணிவு
இல்லாதவரன்றோ வருந்தவேண்டும் ; இத்துணிவுடையார்க்கு எம்பெருமா
னுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் எப்போதும் குறையற்றிருக்கின்றதன்றோ ; ஆகையாலே
இவர் வீணாக வருந்துகின்றார் ’ என்று திருவிந்தனூர்ப்பெருமான் திருவுள்ளம்
பற்றி யிருப்பதாகக்கொண்டு, பிரானே ! நீ எல்லாப்பொருளுமாக நிற்கின்றாய்
என்கிற சாஸ்தார்த்தம் அடியோமுக்குத் தெரியாமையிலலை ; “ சங்கும் சக்கர
மும் சிரித்தமுகமும் தொங்கும் பதக்கங்களும் ” என்றற்போலே அஸாதாரண
திவ்யமங்களவிக்ரஹ வேஷத்தைக் கண்டுகளிக்க ஆவல்கொண்டிருக்கிற அடியோ
முக்கு ஜகத் ஸ்வரூபனுயிருக்குமிருப்பு என்ன பயனளிக்கும் ? தீ நீர் முதலா
னவையெல்லாம் உன்வடிவே என்று அநுஸந்தித்துக்கொள்வதில் யாதொரு
ஆசேஷமமுமில்லை. அப்படி அநுஸந்திப்பதனால் அவற்றில் உனது அஸாதா
ரணத்திருமேனியைக் காண்போமோ யாம் ; காணமாட்டோம் ; நாங்கள் கண்டு
களிப்பதற்கன்றோ நீ திருவிந்தனூரிலே வந்து நிற்கித்து என்கிறார்.

அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ நீர் = பரவாஸுதேவனுயிருக்கு
மிருப்பு நித்யமுக்தர்களின் அநுபவத்திற்காக. விபூஷி நிலை பிரமன் முதலான
ருடைய கூக்குரல் கேட்கைக்காக. ராமக்ருஷ்ணாதி ஸிபவாவதாரங்கள்
அக்காலத்தி லிருந்தவர்கட்கா யொழிந்தன. அந்தர்யாமியா யிருக்குமிருப்பு
ப்ராஹ்மதாழ்வான் போல்வார்க்குப் பயனளிக்கும், அர்ச்சாவதார நிலை

யொன்றே அடியோங்களுக்கு ஜீவனம். ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக் காகவேயன்றே இது ஏற்பட்டது. குருடர்க்கு ஏற்பட்ட இடத்திலே விழிகண்ணர் புருரலாமோ? விழிகண்ணர்க்கு ஏற்பட்ட இடம் குருடர்க்கு உதவுமோ?

திருவாய் மொழியில் (6-9-1) “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க்காலாய் நெடுவா னாய், சீரார்சுடர்களிரண்டாய் சிவனுபயனாய்” என்று ஜகத்ஸ்வரூபனு யிருக்குமிருப்பை யருளிச்செய்து அதில் தமக்குத் திருப்தியில்லாமையையும் அஸாதாரண விக்ரஹஸேவையே வேண்டுமென்பதையும் “கூராராழி வெண்சங் கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய், ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழுவே” என்ற பின்னடிகளால் வெளியிட்டருளினைமை இங்கு நினைக்கத்தக்கது. விச்வ ரூபங்கண்ட அர்ஜுனனும் இங்ஙனே பிரார்த்தித்தமை பகவத்கீதையில் காணத் தக்கது. .... (ரு)

சொல்லா தோழியகில்லேன் அறிந்தசொல்லில் * நும்மடியா
ரெல்லாரோமோக்க எண்ணியிருந்தீ ரடியேனை *
நல்லாறறிவீர் தீயாறறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்தில் *
எல்லாமறிவீர் தேயறியீர் இந்தனாரீரே!.

(கூ)

இந்தனாரீர்!—;
சொல்லாது { (அடியேன் சொல்ல நினைத்
ஒழிய { ததைச் சொல்லாதிருக்க
நில்லேன் { முடியவில்லை;
அறிந்த நான் அறிந்தவற்றை
சொல்லில் சொல்லத் தொடங்கினால்
(இதனைச் சொல்லுகிறேன்
கேளீர்);
அடியேனை { (உம்மைப் பிரிந்து தரிக்க
மாட்டாத்) அடியேனை

நும் அடியார் { உம்முடைய மற்ற அடியவார்
எல்லாரோடும் { களெல்லாரோடும்
ஒக்க எண்ணி { ஸமமாக கினைத்திருக்
இருந்தீர் { கிறீர்;
நல்லார் { நல்லவர்களையும் தெரிந்து
அறிவீர் { கொண்டிருக்கிறீர்;
தீயார் { தீயவர்களையும் தெரிந்து
அறிவீர் { கொண்டிருக்கிறீர்;
இ உலகத்து { இவ்வுலகநடை யெல்லாமும்
எல்லாம் { தெரிந்து கொண்டிருக்
அறிவீர் { கிறீர்;
நமக்கு { என்னுடைய தன்மை
சுதே அறியீர் { யொன்றையே அறிய
மாட்டாதவராயிருக்கிறீர்.

* * *—பெரியோர் கருத்தைப் பின்சென்று சிறியோர் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது உமக்குத் தெரியாததன்றே; நீர் சேஷபூதர்; நான் சேஷி. என்னை நிர்ப்பந்தித்துக் காரியங்கொள்வது உம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராது என்பது உமக்குத் தெரிந்ததுதானே; அப்படியிருக்க ‘அவன் செய் வன செய்துகொள்க’ என்றிராமல் மீண்டு மீண்டும் நிர்ப்பந்திக்கின்றீரே; ஆழ் வீர்! இஃது உமக்குத்தகாது என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

இந்தனாரீர்! அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்ய நினைத்த விஷயத்தைக் கூசா மல் விண்ணப்பஞ் செய்துவிடுகிறேன்; சேஷபூதன் சேஷியை நிர்ப்பந்திக்கலா

காது என்று முறையறிந்து இருக்க மாட்டுகின்றிலேன் ; ஸர்வஜ்ஞரான உமக் கும் தெரியாதவிஷயம் ஒன்றுண்டு என்று அடியேன் நினைத்திருக்கிறேன். உமக்குப் பல்லாயிரம் பேர்கள் அடியாருண்டு. ‘மற்ற அடியார்களெல்லாரையும் போலே இக்கலியனும் ஓரடியான்’ என்று நீர் நினைத்திருக்கின்றீர்த்தனையல்லது எனக்குள்ள வாசியைச் சிறிதும் அறிகின்றீர். “ஊயூ-ஓ ஜாவாநூஜீவிஷெ” [ஒரு மாதம்வரையில் உயிர் தரித்திருப்பேன்] என்று சொன்ன அசோகவனிகைப் பிராட்டியையும் என்னையும் ஒருதட்டாக நினைத்திருக்கிறீரே யொழிய ‘ஒரு நொடிப்பொழுதும் நம்முடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத ஸுகுமாரஸ்வபாவன் இவன்’ என்று என்னுடைய வாசியை அறிந்தீர் என்கிறார்.

[நல்லாரறிவீர் தீயாரறிவீர்] உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டாதாருடைய தன்மையும் அறிவீர், உம்மையொழிந்தும் ஜீவித்திருப்பாருடைய தன்மையும் அறிவீர். இப்படி பிரித்துச் சொல்லுவானேன் ? [இவ்வுலகத்து எல்லாமறிவீர்] “சுஜ்ஞாகம் நாதூரிதெ கிஞ்சு த்ரிஷுனொகெஷு ராவவ!” என்று பூநீராமாயணத்தில் முறையிட்டது அறிவோம். நீர் அத்தனை ஸர்வஜ்ஞராயிருந்துவைத்தும் [ஈதேயறியீர்] ‘திருமங்கை மன்னனுடைய ப்ரக்ருதி லோக விலக்ஷணம்’ என்பதை மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டிலீர். [இந்தனூரீரே] நீர் திருவிந்தனூரிலே வந்துநிற்கிற காரியத்தை மறந்தீரே.

முதலடியில் ‘அறிந்த’ என்பது பெயரெச்சமன்று ; பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்; அறிந்தவற்றை என்றபடி. ... . (சு)

மாட்டிரானீர் பணிநீர்கொள்ள எம்மைப் பணியறியா
வீட்டர் * இதனை வேறேசொன்னோம் இந்தனூரீரே !*
காட்டிரானீர் நுந்தமடிக்கள்காட்டில் * உமக்கிந்த
நாட்டேவந்துதொண்டிரான நாங்களுய்யோமே ?

(எ)

இந்தனூரீர் !—;

நீர் தேவரீர்
பணி கொள்ள { (எம்மிடத்தில்) கைங்கரியங்
கொள்ள
மாட்டீர் { விரும்பாதவராயிருக்
ஆனீர் { கின்றீர் ;
எம்மை அடியோங்களுக்கு
பணி அறியா { சேஷத்வத்தை
உணர்த்திவிட்டு
வீட்டீர் கைவிட்டுவிட்டீர் ;
(இதெல்லாம் கிடக்கட்டும் :)
இதனை { மேற்சொல்லப் போகிற
வேறே { விஷயத்தை முக்கியமாக
சொன்னோம் { விண்ணப்பஞ்
செய்கிறோம் ;

நுந்தம் { தேவரீருடைய
அடிக்கள் { திருவடிகளை
காட்டீர் ஆனீர் காட்டாமல் போனீர் ;
காட்டில் காட்டியருளினால்,
இந்த நாட்டே இந்த நாட்டிலே
வந்து { உம்முடைய அடிமைக்கு
இசைந்துவந்து
உமக்கு { உமக்கு
தொண்டர் { அடிமைப்பட்டவர்களான
ஆன நாங்கள் நாங்கள்
உய்யோமே { உஜ்ஜீவித்துப்
போகமாட்டோமோ ?

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவத்திற்குக் குறை கூறினார்; அவனுடைய ஸர்வ சக்தித்துவத்திற்கும் குறைகூறுகின்றாரிப்பாட்டில். [நீர் பணிகொள்ள மாட்டீரானீர்] பெருமானே! நீர் ஸர்வ சக்தராயிருந்து வைத்தும் என்னிடத்திலிருந்து ஒரு கைங்கரியங்கொள்ள சக்தியற்றவரானீர். இந்த நீசனில் என்ன கைங்கரியம் பண்ணமுடியும் என்று நினைத்து உபேக்ஷிக்கின்றீரேயன்றி, நிறையொன்றுமில்லாத நீசனேனையும் கைங்கரியங்களுக்கு ஆளாம் படி திருத்திப் பணிகொள்ள உமக்கு சக்தியில்லையே!. அடியோடே எமக்கு அறிவேயில்லாதபடி மண்கட்டியாகப் படைத்துவைத்தாலும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம். சேதந் கோடியிலே படைத்துவைத்தீர்; சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்று உணர்த்திவைத்தீர்; கைங்கரியம் செய்யாவிடில் சேஷத்வம் நிறம்பெறாது என்றும் உணர்த்திவைத்தீர். இவ்வளவு அறிவைப் பிறப்பித்துவைத்து ஒன்றுக்கு முதவாதபடி தள்ளிலவத்திருக்கிறீர். கைங்கரியம் கொள்ளாவிடிலும் திருவடியையாவது ஸேவைஸாதிப்பிக்கலாமே; அந்த பாக்கியமும் பெற்றிலேன்; திருவடியையும் காட்டாதொழிந்தீர். பிறர்க்கென்றே ஏற்பட்டிருக்கிற திருவடிகளையும் உமக்காகக் கொண்டிருக்கிறீர்போலும். இக்கொள்கையைத் தவிர்த்து திருவடிகளை ஸேவை ஸாதிப்பித்தீராகில் இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்திலேயே அடியேன் உஜ்ஜீவித்துப் போகமாட்டேனோ? என்கிறார்.

முதலடியில், “பணி அறியா வீட்டீர்” என்றவிடத்து, அறியா என்றது பிறவினையில் வந்ததன்வினை; அறிவித்து என்றபடி.

இரண்டாமடியில் “இதனை வேறே சொன்னோம்” என்றது-அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்த்தை உலகில் மற்றையோர் சொல்லுகிற வார்த்தை போலன்று; நான் சொல்லுகிற மற்ற வார்த்தைகளைப் போலுமன்று என்றபடி. ... (எ)

முன்னவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற *

பின்னவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமெண்ணுங்கால் *

பொன்னின்வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையுத் திருமேனி *

இன்ன வண்ணமென்று காட்டீர் இந்தனாரீரே!

(அ)

	இந்தனாரீர் !—;	கொண்டல்	} காளமேகத்தின் நிறமான வண்ணம் } கருமையாம் ;	
வண்ணம்	{ தேவரீருடைய திருமேனி நிறத்தை			
எண்ணுங்கால்	ஆராயுமளவில்,	பொன்னின்	} பொன்னிறத்தையும் வண்ணம் } நீலமணியிறத்தையு மணியின் } மொத்திருக்கின்ற வண்ணம் } (தேவரீருடைய) புரையும் } திருமேனி திருமேனி }	
முன்ன	{ முதல்தான கிருதயுகத்தில்			
வண்ணம்	{ கொண்ட நிறம்			
பாலின்	{ பாலின்நிறமான			
வண்ணம்	{ வெண்மையாயிருக்கும் ;			
முழுதும் நிலை	எப்போதும் நிலைநிற்பதாயும்	இன்ன	} (கீழ்ச் சொன்ன நிறங்களுள்) வண்ணம் } இன்ன நிறமுடைய என்று } தென்று தெரியக் காட்டீர் } காட்டியுருவோணும்.	
கின்ற	{ பித்தின கலியுகத்திற்			
பின்ன	{ கொண்டதாயுமுள்ள			
வண்ணம்	{ நிறம்			

இந்தனூர்! உமக்குப் பல நிறங்கள் உள்ளனவாக சாஸ்தரங்களில் விளங்கா நின்றது; இங்கு அர்ச்சையாக எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே எந்த நிறம் கொண்டிருக்கிறீர் என்பதை அடியேன் அறிய வேண்டாவோ? “இதோ பாராய், இதுவே என்வண்ணம்” என்று சொல்லி வடிவைக் காட்டியருளீர் என்கிறார். .... (அ)

இந்தவண்ண மென்றுகாட்டிர் இந்தனாரே !

எந்தை தந்தை	{	என்தகப்பனார்
தம்மான்		அவர்தகப்பனார்
என்று என்று		அவர்தகப்பனார்
		என்கிற முறைமையில்
எமர் ஏழ்	{	எமதுமுன்னோர்கள்
அளவும்		ஏழுதலைமுறையாக
வந்து வின்	{	தேவரீருடைய
		கைக்கரியத்திற்கு
		இசைந்து வந்திருக்கின்ற
தொண்ட	{	அடியோங்கன்
ரோர்க்கே		விய்யத்திலேயே

வாசி வல்லீர்	கணக்குப் பார்க்கின்றீர் ;
ஆல்	ஐயோ !
சிந்தை	} எமது நெஞ்சுக்குள்ளே
தன்னுள்	
முந்தி கிற்றீர்	முற்பட்டவென்று கிற்கின்றீர் ;
திருமேனி	} திருமேனியின் நிறம்
இந்த	
வண்ணம்	
என்று	
சிறிதும்	சிறிதேனும்
காட்டிர்	காட்டுகின்றிலீர்.

* * *—“எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைதம் மூத்தப்பனேழ்ப்படிகால்
தொடங்கி, வந்து வழிவழி ஆட் செய்கின்றோம்” என்றும் போலே ஏழேழு தலை
முறையாகவந்து அடிமைசெய்யும் குடியிலே பிறந்த அடியேன் விஷயத்திலே
இவ்வளவு ஆலோசிக்கின்றீரே! இது தகுதியோ? ‘நம்முடைய திருமேனியை
ஸேவிப்பதற்கு இவன் தகுந்தவனோ? தகாதவனோ?’ என்று வாசி பார்க்கிறீரே!
இது பொருந்துமோ? திருமேனியைக் கண்ணில் காட்டுவதற்கு இவ்வளவு
ஆலோசிக்கிற நீர் ஒரு ஆலோசனையும்பண்ணாமல் நெஞ்சிலேவந்து முந்தி நின்று

விட்டேரே, அது ஏன் செய்தீர்? நெஞ்சில் பிரகாசிக்கிறப் போலவே கண்ணிலும் பிரகாசிக்கவாவது வேணும்; அல்லது, கண்ணில் பிரகாசியாததுபோல நெஞ்சிலும் பிரகாசியாமலாவது இருந்திடவேணும்; ஒன்றுக்கு ஆலோசனை பண்ணாதவர் ஒன்றுக்கு மாத்திரம் ஆலோசனை பண்ணுவது என்தோ? திருமேனியின் நிறத்தைச் சிறிதும் காட்டாமலிருக்கிறே. [இந்தனூரே.] நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவை இங்குள்ளார்க்கு முழுக்கக் காட்சி கொடுக்கக் காகவன்றோ இங்குவந்து நிற்கிறது. ... .. (க)

ஏரார்பொழில்சூழ் இந்தனூரிலேந்தை பெருமானை *
காரார்புறவின் மங்கைவேந்தன் கலியனொலிசெய்த *
சீராரின் சொல்மாலை கற்றுத்திரிவா ருலகத்தில் *
ஆராரவரே அமரர்க்கென்று மமரராவாரே. (ங)

ஏர்-ஆர்	{ அழகிய சோலைகளாலே	சீர் ஆர் இன்	{ சிறந்த மதுரமான
பொழில் சூழ்	{ சூழப்பட்ட	சொல் மாலை	{ இச் சொல்மாலை
இந்தனூரில்	{ திருவிந்தனூரில்	கற்று	ஒதி
	{ எழுந்தருளியிருக்கிற	திரிவார்	திரிகின்றவர்கள்
எந்தை	{ எம்பெருமான் விஷயமாக,	உலகத்து ஆர்	{ இவ்வுலகத்தில்
பெருமானை		ஆர்	{ எவரெவருண்டோ,
கார் ஆர்	{ மேகங்கன்படிந்த	அவரே	அவர்களே
புறவின்	{ தோப்புகளையுடைய	என்றும்	எக்காலத்திலும்
மங்கை	{ திருமங்கை நகர்க்குத்	அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கும்
வேந்தன்	{ தலைவரான	அமரர் ஆவார்	கௌரவிக்கத்தக்கவராவார்.
கலியன்	ஆழ்வார்		
ஒலி செய்த	அருளிச்செய்த		

* * *—திருவிந்தனூர்ப் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர் எவராயினும் நித்யஸூரிகளால் சிரஸாவலித்துக் கொண்டாடப்படுவார்களென்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

1. “இராமானுசனை...மேவும் நல்லோர் எக்குற்றவாளர் எது பிறப்பு ஏதியல்வாக நின்றோர், அக்குற்றம்பிறப்பு அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே” என்று எம்பெருமானாரை அடிபணிந்தவர்கள் எக்குற்றவாளராயிருப்பினும் எவ்விழிபிறப்பாளராயினும் எவ்வியல்வினராயிருப்பினும் எம்பெருமானாரை ஆசரயிக்கப்பெற்ற பெருமையினால் மிகச் சீரியவரேயாவார் என்றும்போலே, இத்திருமொழியை ஒதுமவர்களும் எத்தன்மையராயிருப்பினும் இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை அதிகரிக்கப்பெற்ற பெருமையினால் சிறந்தவரேயாவார் என்க. “உலகத்து ஆரார் அவரே” என்றதனால் இப்பொருள் விளங்கும். ... .. (க)

அடிவாவு:—நம்மை சிந்தை பேசுகின்றது ஆசை தீ சொல்லாது மாட்டீர் முன்னை எந்தை ஏரார் ஆய்ச்சியர்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

நான்காம்பத்து — பத்தாந்திருமொழி,

ஆய்ச்சிய ரழைப்ப.

உரையவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில் பட்ட பரிதாபங்களெல்லாம் திரும்படி திருவெள்ளியங்குடியிலே முகங்காட்டுகின்றோம், வாரும் என்று எம்பெருமானைழக்க, மனந்தேறி அங்குச்சென்று அநுபவித்துப் பேசுகிறார்.

வாழைப்பழத்துக்கு அமுகிற குழந்தைகளைத் தாய்மார் மரப்பாச்சியைத் தந்து ஆற்றிவிடுவது முண்டே. ....

ஆய்ச்சியரழைப்ப வெண்ணையுண்டோருகால்

ஆலிலைவளர்ந்த வெம்பெருமான் *

பேய்ச்சியை முலையுண்டிணைமருதி மூத்துப்

பெருநிலமளந்தவன் கோயில் *

காய்த்தநீள்கமுகுங் கதலியுந்தெங்கும்

எங்குமாம் பொழில்களினடுவே *

வாய்த்த நீர்பாயும் மண்ணியின் தென்பால்

திருவெள்ளியங்குடியதுவே.

(க)

ஆய்ச்சியர் இடைச்சிகள்

அழைப்ப முறையிடும்படியாக

வெண்ணெய் } வெண்ணெயை (த்திருடி)
உண்டு } அமுதுசெய்தவனாயும்

ஒருகால் { பிரளயகாலமாகிற
ஒருஸமயத்தில்

ஆல் இலை ஆலந்தளிரில்

வளர்ந்த { திருக்கண்
வளர்ந்தருளினவனாயும்

பேய்ச்சியை } பூதனையினுடைய
முலை உண்டு } முலைப்பாலுண்டவனாயும்

இணை மருது இரட்டை மருதமார்களை

இறுத்து { முறித்துவிழ்ச்
செய்தவனாயும்

பெரு நிலம் } விசாலமானபூமியை
அளந்தவன் { (தீர்விக்காமலாய்)
அளந்துகொண்டவனாய்
மிருக்கிற

எம் பெருமான் } எம்பெருமானுடைய

கோயில் { இருப்பிடம்
(எது வென்றால்)

காய்த்த நீள் { காய்கள்நிறைந்து
ஒங்கியிருக்கின்ற

கமுகும் பாக்குமார்களும்

கதலியும் வாழைமார்களும்

தெங்கும் தென்னைமார்களும்

எங்கும் ஆம் { எல்லாவிடங்களிலும்
மலிந்திருக்கிற

பொழில் } சோலைகளினிடையே
களின் நடுவே }
வாய்த்த நீர் } போதுமான ஜலம்
பாயும் } பாயாவிந்நிற
மண்ணியின் மண்ணியாற்றின்

தென்பால் தென்கரையிலுள்ள
திரு வெள்ளியங் } திருவெள்ளியங்குடியாகிய
குடி அது } அத்தலமாம்.

* * *—ஐந்துலகூங் குடிகள் நிறைந்த திருவாய்ப்பாடியிலே ‘என் வீட்டில் வெண்ணெய் போயிற்று, என் வீட்டில் நெய் போயிற்று’ என்றாற்போலே ஒவ்வொரு இடைச்சியும் கூவிக்கதறும்படி கவ்யங்களைக்களவாடி அமுதுசெய்த வனும், பிரளயங்கொள்ளாதபடி உலகங்களையெல்லாம் வயிற்றினுள்ளே அடக்கி வைத்து ஒரு சிற்றூலந்தளிரில் கண்வளர்த்தவனும், தீயகருத்துடன் வந்த பூதனைபை முலையுண்கிற வியாஜத்தாலே உயிர்முடித்தவனும், தவழ்நடையிலே யமளார்ஜுநங்களை முறித்துத்தள்ளினவனும், மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப் பட்டிருந்த பூமியை இரப்பாளனுய்ச்சென்று பெற்று அளந்துகொண்டவனு மான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம், திருவெள்ளியங்குடி.

காய்கள் நிறைந்து ஒங்கிக்கிடக்கிற பாக்குமரங்களும் வாழைமரங்களும் தென்னைமரங்களும் எங்குப்பார்த்தாலும் மலிந்திருக்கப்பெற்ற சோலைகளிலே சென்று பாங்கிற மண்ணியாற்றின் தென்கரையிலுள்ளதாம் இத்தலம்.

காய்த்த, நீள் என்ற அடைமொழிகள் கழுகுக்கும் கதலிக்கும் தெங்குக்கும் அந்வயிக்கவுரியன. சூரூக மென்ற வடசொல் கழுகு எனத்திரிந்தது. கதலி-வடசொல்.

சக்கிரன் தவம்புரிந்து பேறுபெற்ற தலமென்பதுபற்றி இத்தலத்திற்கு வெள்ளியங்குடியென்று திருநாமமாயிற்றென்பராம். ... .. (க)

ஆநிரைமேய்த் தன்றலைகடலடைத்திட்டே

அரக்கர்தஞ் சிரங்கனாயுருட்டி *

காரநிறைமேகங் கலந்ததோருருவக்

கண்ணனார் கருதியகோயில் *

பூநிரைச்செருந்தி புன்னைமுத்தரும்பிப்

பொதும்பிடை வரிவண்டு மிண்டி *

தேனிரைத்துண் டங்கின்னிசைமுரலும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(உ)

அன்று முற்காலத்தில்

ஆநிரை { கோபாலகிருஷ்ணனாய்
மேய்த்து { பிறந்து பசுக்கட்டங்
களை மேய்த்தவனாயும்

அலை கடல் { அலையெறிகின்ற கடலிலே
அடைத்திட்டே { அணைகட்டி
(இலங்கையிற் சென்று)

அரக்கர்தம்

சரங்களை

உருட்டி

கார் நிறை

மேகம்

கலந்தது

ராக்ஷஸர்களுடைய

தலைகளை

அறுத்துத்தள்ளினவனாயும்

கார்காலத்தில்

திரண்டெழுந்த

மேகத்தோடொத்த

ஓர் உருவம் { விலக்ஷணமான வடிவை
புடையனாயுமிருக்கிற
கண்ணனார் கண்ணபிரான்
கருதிய கோயில் { திருவுள்ளமுடந்த
திவ்யதேசம்
(எது வென்றால்)
நிரை பூ { வரிசை வரிசையாகப்
பூத்திருக்கிற
செருந்தி { ஸுரபுன்னை
மரங்களினுடையவும்
முத்து { முத்துப்போன்ற
அரும்பி { மொக்குகள்
அரும்பியிருக்கிற

புன்னை புன்னை மரங்களினுடையவும்
பொதும்பிடை பொந்துகளிலே
வரி வண்டு அழகிய வண்டுகள்
மிண்டி நெருங்கியிருந்து
அங்கு அம்விடத்தில்
தேன் மதுவை
இரைத்து உண்டு ஆரவாரத்தோடே பருகி
இன் இசை { மதுமான இசைகளைப்
முரலும் பாடாங்கப்பெற்ற
திருவெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—தன் மேன்மைபாராதே பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இனிது மறித்து நீருட்டிவிட்டுக்கொண்டு விளையாடினவனும், கடலிலே அணைகட்டி இலங்கையிற்சென்று ராக்ஷஸருடைய தலைகளை உருட்டினவனும், கார்காலத் திலே நிறைந்த மேகம்போலே வடிவுடையனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் தான் திருவுள்ளமுடந்து வர்த்திக்கிறவிடம் திருவெள்ளியங்குடி.

நிறையப் பூத்திருக்கிற ஸுரபுன்னை மரங்களென்ன மொக்குவிட்டுக் கிடக்கிற புன்னை மரங்களென்ன இவற்றினுடைய பொந்துகளினிடையே வண்டு கள் நெருங்கிக்கொண்டு, மதுவனத்தில் புகுந்த வானரமுதலிகளைப்போலே பெரிய ஆரவாரத்தோடே மதுபானம்பண்ணி, பருகின மது வெறுமனையிருக்க வொட்டாமையாலே இசைபாடப்பெற்ற சோலைகளையுடையதாம் இத்தலம். (உ)

கலவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்

கலக்கிமுன் னலக்கழித்து * அவன்றன்

படறிப்பாய்ந்து பன்மணிசிந்தப்

பல்நடம் பயின்றவன் கோயில் *

படவரவல்குல் பாவைநல்லார்கள்

பயிற்றிய நாடகத்தோலிபோய் *

அடைபுடைதழுவி யண்டநின்றதிரும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(ங)

முன் முன்பொருகால்,
கலி விடம் { மிகக் கொடிதான்
உடைய { விஷத்தைபுடைத்தான்
காளியன் { காளியநாகம் கிடந்த
தடத்தை { பொய்கையை
கலக்கி கலக்கச்செய்து
(அந்த நாகத்தை)

அலக்கழித்து வருந்தும்படிபண்ணி
அவன் தன் அக்காளியனுடைய
படம் படங்களானவை
இற முறியும்படியாக
பாய்ந்து { (கடம்ப மரத்தினின்று)
பாய்ந்து { பாய்ந்து

பல் மணி சிந்த	{ (படத்திலுள்ள) மணிகளெல்லாம் சிந்தும்படியாக	பயிற்றிய நாடகத்து	{ பழகிய நடனத்தினுடைய
பல் நடம்	{ (அப்படங்களின்மீதுகின்று) பலவகை நர்த்தனங்களிற் பண்ணின பெருமான்	ஒலி	ஒசையானது
பயின்றவன் கோயில்	{ ஸந்திதி (எதுவென்னில்)	அடை புடை	{ அடுத்தபக்கங்களிலெங்கும் போய் தழுவி { சென்றுபரவி
படம் அரவு	{ படமெடுத்த பாம்போடொத்த	அண்டம்	{ ஆகாசத்திலுஞ் சென்று நின்று { அதிரப்பெற்ற
அக்குல்	{ நிதம்பத்தையுடையாரான	அதிரும்	{
பாவை நல்லார்கள்	{ அழகிய மாதர்கள்		திருவெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—நாலைந்து காதவழிக்கு அப்பால் பறக்கிற பகலிகளும் சிறகு எரிந்து விழும்படியாக அத்தனை க்ரூரமான விஷத்தையுடைய காளியநாகக் கிடந்த பொய்கையிலே அஞ்சாமல் சென்று புருந்து அப்பொய்கைமுழுதும் குழம்பா கும்படி கலக்கி அந்த நாகத்தையும் ‘இனி வேறு யமயாதனை வேண்டா’ என்னும்படியாக வருத்தமுறுத்தி, கரையிலேநிற்கிற கடம்பமரத்தினுச்சியிலேறி அவ்னுடைய படங்கள் இறும்படியாகப்பாய்ந்து, படங்களிலுள்ள பலவகைப் பட்ட ரத்தனங்கள் சிதறிவிழும்படியாகப் பலவிதமான நடனங்களைச்செய்த கண்ணபிரான் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்குமிடம், திருவெள்ளியங்குடி.

[படவரவல்குல் இத்தயாதி.] திருவெள்ளியங் குடியிலுள்ள அழகிய பெண் டிகள் நாடகப்பயிற்சி செய்கின்றனர்; அப்போது உண்டாகிற தொனியானது நாற்றிசைகளிலும் மேலுலகங்களிலும் வியாபித்து அதிர்கின்றதாம்.

அடைபுடை=அடை-அடுத்திருக்கிற, புடை-பக்கங்களிலெல்லாம் என்று பொருளுரைக்கப் பட்டது. பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய வியாக்கியானத் தில் “[அடைபுடை தழுவி] அஹோராத்ர மணைந்து ஆகாசத்திலே நின்று கோஷியா நிற்குமாய்த்து” என்று காணப்படுதலால் “அடைபுடை” என்ப தற்கு ‘இரவும் பகலும்’ என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது; இச்சொல் இப்பொருளில் சில நாடுகளில் வழங்கப்படுவதாக இருந்தது போலும்.

...

...

...

...

(ங)

கறவைமுன் காத்துக் கஞ்சனைக்காய்ந்த

காளமேகத் திருவுருவன் *

பறவைமுன்னுயர்த்துப் பாற்கடல்துயின்ற

பரமனார் பள்ளிகோள்கோயில் *

துறைதுறை தோறும் போன்மணி சிதறும்

தோகுதிரை மண்ணியின் தேன்பால் *

சேறிமணிமாடக் கோடிகதிரணவும்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(ச)

முன் முற்காலத்தில்
 கறவை பசுக்களை
 காத்து ரகஸ்தத்தவனாயும்
 கஞ்சனை { கம்ஸனைச் சீறி முடித்தவ
 காய்ந்த னாயும்
 காள மேகம் { காளமேகம்போன்ற திரு
 திரு உருவன் { மேனியை யுடையனாயும்
 பறவை பெரிய திருவடியை
 முன் { முன்னே கொடியாக
 உயர்த்து { வெடுத்தவனாயும்
 பாற்கடல் திருப்பாற் கடலிலே
 துயின்ற { பள்ளி கொள்பவனாயு
 மிருக்கிற
 பரமனார் ஸர்வேச்வரன்
 பள்ளி கொள் { சாய்ந்தருளுமிடம் (எது
 கோயில் { வென்றால்)

துறை துறை } எல்லாத் துறைகளிலும்
 தோறும் }
 பொன் மணி { பொன்களையும் மணிகளையும்
 சித்தறும் { கொழிக்கின்ற
 தொகு திரை { திரண்ட அலைகளே
 யுடைத்தான
 மண்ணியின் { மண்ணியாற்றின்
 தென்பால் { தென்கரையிலே,
 செறி மணி { நெருங்க இழைக்கப்பட்ட
 மாடம் { மாணிக்கங்களை
 யுடைத்தான
 மாடமாளிகைகளிலுள்ள
 கொடி த்வஜங்கள்
 கதிர் அணவும் { ஸூரியமண்டலத்தை
 ஸ்பர்சித்திருக்கப்பெற்ற
 திரு வெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—தான் பராத்பரனாயிருக்கு மிருப்பைச் சிறிதும் கணிசியாமல்,
 அறிவு கெட்டவர்களில் எல்லையிலமான இடையர்குலத்திலே பிறந்து பசுக்களை
 மேய்த்துக் காத்தவனும், கம்ஸனைச் சீறி முடித்தவனும், நீர் கொண்டெழுந்த
 காளமேகம்போன்ற திருநிற முடையவனும், பெரிய திருவடியைக் கொடியாக
 வுடையவனும், பிரமன் முதலானருடைய கூக்குரல் கேட்கும்படியாகத் திருப்
 பாற்கடலிலே திருக்கண் வளர்த்தருள்பவனுமான ஸர்வேச்வரன் வந்து
 சாய்ந்தருளுமிடம் திருவெள்ளியங்குடி. துறைகள்தோறும் நவரத்னங்க
 ளைக் கொண்டுவந்து தள்ளுகிற அலைகளையுடைத்தான மண்ணியாற்றின் தென்
 கரையிலுள்ளது இத்தலம். ஸூரியமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மணி
 மாடங்களை யுடையதுமாம். .... (ச)

பாரிணையுண்டு பாரிணையுமிழ்ந்து

பாரதம் கையெறிந்து * ஒருகால்

தேரிணையூர்ந்து தேரினைத் துரந்த

சேங்கண்மால் சேன்றுறை கோயில் *

ஏர்நிறை வயலுள் வாளைகள் மறுகி

எமக்கிட மன்றிதென்றெண்ணி *

சீர்மலி பொய்கை சேன்றணைகின்ற

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(ரு)

ஒரு கால் ஒரு சமயத்தில்,
 பாரிணை { உலகங்களை வயிற்றினுள்ளே
 உண்டு { அடக்கிவைத்தவனாயும்

(மற்றொரு சமயத்தில்)
 பாரிணை { அவ்வுலகங்களை
 உமிழ்ந்து { வெளிப்படுத்தினவனாயும்

பாரதம் { பாரதயுத்தத்தில் கையு
கையெறிந்து { மணியும் வகுத்தவனாகும்
தேரிலை { (அர்ஜுனனுடைய)
ஊர்ந்து { தேரை நடத்தி
தேரிலை { (எதிரிகளினுடைய)
கூர்ந்த { தேர்களைப் பங்கப்
பிடித்தினவருமுள்ள
செம் கண் { புண்டரீகா கண்ணம்
மால்
சென்று { வந்து நித்யவாஸம்
உறை { பண்ணுந் தவந்தி
சேயில் { (எதுவென்றால்);
வந்திரை { உழுகிற வர்களின்
வரிசையையுடைய

வயலுள் { கழனிகளிலுள்ள
வாளிகள் { வாளி மீன்கள்
மறுகி { அஞ்சி
இஹி எமக்கு { இந்த வயலானது நாம்
இடம் { உவகிக்குத் தக்கதன்று
அவ்வுறு { என்று நினைத்து
என்று { எண்ணி
சிறி மலி { அபுகுமிக்க தடாகங்களிலே
பொய்கை
சென்று { சென்று சேரப்பெற்ற
ஆணைகின்ற

திருவெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—பூமியைப் பிரளயம் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து
ராசித்தவனும், பிரளயம் கழிந்தபின் வெளிப்படுத்தினவனும், பாரதயுத்தத்திலே
கையுமணியும் வகுத்தவனும், அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து நடத்தின
வனும், பீஷ்மன் முதலானோர் தேரைவிட்டு ஒழிப்படி அவர்களைப் பங்கப்படுத்தி
னவனும், அடியார் திறத்திலுள்ள வாத்ஸல்யமடங்கலும் திருக்கண்களிலே
கோற்றும்படி யிருப்பவனுமான பெருமான் வந்து வாழும்படி திருவெள்ளி
யங்குடி.

இத்தலத்து வயல்கள் எப்போதும் எரிகொண்டு உழப்படுவதால் 'இப்படி
அபாயங்களுக்குக் காரணமான இவ்விடம் நமக்கு வாஸயோக்யமல்ல' என்று
கருதின வாளிமீன்கள் நிர்ப்பயமாக வாழவேண்டிச் சிறந்த பொய்கைகளிலே
சென்று சேர்கின்றனவாம். இதனால் எப்போதும் ஏருழும்படியான நிலவளம்
சொன்னபடி. ஸம்ஸாரத்தில் வாழ்ச்சி ஆபத்துக்களுக்கு இடமென்று துணிந்து
அதனைவிட்டு நித்யநந்தமான பரமபதத்தில் வாஸத்தைக் கருதுகின்ற முழு
கூடங்களின்படியை இங்ஙனே யெடுத்துக் காட்டினரென்ப. ... (நி)

காற்றிடைப்பூளை கரந்தன வரந்தை

யுறக் கடலரக்கர் தம்சேனை *

கூற்றிடைச் செல்லக் கோடுங்களை தூரந்த

கோலவில்லிராமன் தன்கோயில் *

ஊற்றிடை நின்ற வாழையின் கனிகள்

ஊழ்த்து வீழ்ந்தன வுண்மேண்டி *

சேற்றிடைக் கயல்க ளுகள் திகழ வயல்குழ்

திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

(க)

பூளை { பூளைப்பூவானது
என்று இடை { பெருங்காற்றிலே
கரந்தன { உருமாய்து ஒழிவதுபோல

அரக்கர் தம் { ராஜஸருடைய
கடல் சேனை { கடல்போன்றசேனையானது
அரந்தை உற { துன்ப மடைபுடும்படியாகவும்

கூற்று இடை	{ யமனிடம்சென்று செல்ல {	சேரும்படியாகவும்	உழைத்து பெற்றதன்	{ (மாரியப்பழுத்து) இற்று உழைத்த பழக்கலே
கொடு கலை	{ கொடிய அம்புபோல் தூரந்த {	பிரயோகித்த	கயங்கள்	கயல் மீன்கள்
கோலம் வில்	அழகிய வில்லைபுண்டய		மண்டி உண்டு	மேல்விழுந்து புஜித்த
இராமன் தன்	{ இராமபிராணுடைய உந்தித் கோயில் {	(எதவென்றால்);	சேற்றிடை	செற்று நிலங்களிலே
ஊற்று	{ நீருற்று உள்ள நிலங்களிலே		உள்ள	தூள்ளி விளையாடப்பெற்ற
இடை நின்ற	{ முளைத்திருக்கிற		திகழ்	{ விளங்குகின்ற கழனிகளால் கயல் குழி { குழப்பட்ட
வாழையின்	வாழை மரங்களினுடைய		திரு வெள்ளியந்தடி	அதவே—.

* * *—பூசைப்பூக்கள் என்று சில காட்டுப்பூக்களுண்டு; காற்றடித்த வாறே அவை பறந்து உருமாய்ந்து இன்னவிடம் போயினவென்று தெரியாத படி போய்விடும்; அவ்விதமாகவே இலங்கைபரக்கர் சீசனைகளெல்லாம் உரு மாய்ந்து ஒழியும்படியாகக் கொடிய அம்புகளைப் பிரயோகித்தான் இராம பிரான்—என்பன முன்னடிகள் : அப்படிப்பட்ட பராக்ரமம்வாய்ந்த கோதண்ட பாணிப் பெருமானது திருக்கோயில் திருவெள்ளியங்குடி.

நீர்நிலங்களிலே பயிர்செய்யப்பட்டுச் செழித்துவளர்த்துள்ள வாழைகளானவை முற்றிப்பழக்கும்; அந்தப் பழங்கள் இற்றுக் கீழேவிழும். மீன்கள் அவற்றை மேல்விழுந்து புஜித்துச் செருக்கித் தூள்ளிவிளையாடப்பெற்ற வயல்கள் சூழ்ந்ததாம் இத்தலம்.

கரந்தன்—‘கரந்தாலன்’ என்பதன் தொகுத்தல். கரத்தல்—உருத் தெரியாது போதல். அரந்தை—துன்பம். கூற்று—யமன்; உடலையும் உயிரையும் வேறு கூறுக்குப்பவன் என்ற காரணம்பற்றிவந்த பெயர். ஊழ்த்தல்—உதித்தல்.

ஒள்ளிய கருமம் செய்வனென் றுணர்ந்த

மாவலி வேள்வியில் புக்கு *

தெள்ளிய குறளாய் மூவடிக்கொண்டு

தீக்குற வளர்த்தவன் கோயில் *

அள்ளியம் பொழில்வாயிருந்துவாழ் குயில்கள்

அரியரி யென்றவையழைப்ப *

வேள்ளியர் வணங்க விரைந்தருள்செய்வான்

திருவேள்ளியங் குடியதுவே.

(எ)

ஒள்ளிய	{ (வேண்டுவார்க்கு வேண்டின	தெள்ளிய	{ தெளிவுள்ள வாமக
கருமம்	{ படி கொடுப்பதாகிற)	குறள்	{ மூர்த்தியாய்க்கொண்டு
செய்வன்	{ சிறந்த காரியத்தைச்	ஆய் புக்கு	{ பிரவேசித்து
என்று	{ செய்யக் கடவேனென்று		
உணர்ந்த	{ ஸங்கல்பித்துக்கொண்ட	அடி	{ (அந்த மாவலியிடமிருந்து)
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	கொண்டு	{ மூவடி நிலத்தை
வேள்வியில்	யாகத்திலே		இரந்து பெற்று

திக்கு உற வளர்ந்தவன் கோயில் { எல்லாத் திசைகளிலும் வியாபிக்கும்படியாக வளர்ந்த பெருமான் வாழுமிடம் (எதுவென்றால்);

அள்ளி அம் பொழில் வாய் { தாதுகளை யுடையனவாய் அழகியவான சோலைகளிலே

இருந்து வாழ் இருந்துகொண்டு மகிழ்கிற குயில்கள் அவை { குயில்களானவை

அரி அரி என்று அழைப்ப { 'ஹரிர் ஹரி:' என்று கூவப்பெற்றதாய்,

வெள்ளியார் வணங்க விரைந்து அருள் செய்வான் { சுக்கிரன் வந்து உபாஸனைபண்ண அவனுக்கு விரைவில் அருள்செய்த பெருமானுடையதான

திரு வெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—'யாகம் செய்தல்' என்றொரு வியாஜத்தையிட்டு 'என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் பிறர்க்கு உரித்தாக்கக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்ட மஹாபலியின் யஜ்ஞபூமியில் வாமநப்ராஹ்மசாரியாய்ச்சென்று மூவடி நிலம் இரந்து பெற்றுத் திசைகளெல்லாம் கிம்மவளர்ந்த பெருமான் வாழுமிடம் திருவெள்ளியங்குடி.

முதலடியில் 'உணர்ந்து' என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது, 'மாவலி யானவன் வேண்டுவார்க்கு வேண்டினபடி கொடுப்பதாகிற நற்காரியஞ் செய்கிறு னென்று தெரிந்துகொண்டு அவனது வேள்விக் கெழுந்தருளி' என்று பொரு ளாம்.

[அள்ளியம், பொழில்வாய் இய்யாதி.] எதுகையம் நோக்கி அல்லியை அள்ளியென்றதாகக் கொள்க. அன்றியே, 'அளி' என்பதை அள்ளியென்று விரித்துக் கிடப்பதாகவுங் கொள்வர்: குளிர்ச்சிபொருந்திய என்றபடி. திவ்ய தேசத்தில் வாழும் குயில்களாகையாலே அங்குள்ள பாகவதர்களின் அநுஸந்தானமே அவற்றுக்கும் அமைந்து 'ஹரிர்ஹரி: ஹரிர்ஹரி:' என்று சோலைத் தடங்களிலே கூவுகின்றனவாம்.

வெள்ளியார் வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்=1. "என்னை வெள்ளையி ராக்வல்ல" என்னுமாபோலே சுத்தஸாத்விகர்களை வெள்ளியாரென்றதாகக் கொண்டு, அவர்கள்வந்து ஆசிரயிக்க அவர்கட்கு விரைவில் அருள் செய்பவன் வாழுமிடம் என்பதாகக் கொள்ளலாம். அன்றியே, அஸுரகுருவான சுக்கிரன் இத்தலத்தே உபாவித்துப் பேறு பெற்றருனென்று இதிஹாஸம் சொல்லிப் போருவதுண்டாகையாலே அதற்குச்சேர, வெள்ளியார் என்பதற்கு, 'சுக்கிரன்' என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். அங்கனமுமன்றியே, உடலில் நீறு பூசி வெளுத்திருப்பவனை ருத்ரனைச் சொல்லிற்றாய் அவனுடைய பாதகத்தைப் போக்கினபடியைக் கூறுவதாகவு முறைப்பர். ... .. (எ)

முடியுடையமரர்க்கிடர்சேய்யும்

அசுரர்தம் பெருமானை * அன்றரியாய்

மடியிடைவைத்து மார்வை முன்கீண்ட

மாயனார் மன்னிய கோயில் *

படியிடைமாடத் தடியிடைத் தூணில்

பதித்தபன் மணிகளினோளியால் *

விடிபகலிர வென்றறிவரிதாய

திருவெள்ளியங் குடியதுவே.

(அ)

முடி உடை { கிரீடம் பூண்டிருக்கிற
அமார்க்கு { தேவர்களுக்கு
இடர் { துன்பங்களைச்
செய்யும் { செய்துகொண்டிருந்த
அசுரர்தம் { இரணியாசுரனை
பெருமானை {
முன் ஆன்று முற்காலத்தில்
அரி ஆய் நரசிங்கமாகி
மடியிடை { மடிமேல் வைத்துக்கொண்டு
வைத்து {
மார்வை { மார்பைக்கிழித்து
கிண்ட { முடித்தவனான
மாயனார் மன்னிய கோயில்—;

படியிடை பூமியிலே உண்டான
மாடத்து { மாடங்களில்
{ (நடப்பட்டிருக்கிற)
தூண் { தூணடியிலே
அடியிடையில் {
பதித்த அழுத்தியுள்ள
பல் {
மணிகளின் { பலவகைப்பட்ட
ஒளியால் { ரத்னங்களின் ஒளியாலே
விடி பகல் { விடியற்காலமென்றும்
இரவு என்று { பதற்காலமென்றும்
அறிவு { இராக்காலமென்றும்
அறிது ஆய் { அறியக் கூடாமலிருக்கிற
திரு வெள்ளியங்குடி அதுவே—.

* * *—எங்களில் மேற்பட்டாரில்லையென்று அஹங்காரந்தோற்ற முடி கவித்திருந்த தேவஜாதிக்கெல்லாம் துன்பங்களை விளைத்துக்கொண்டிருந்த இரணியாசுரனைத் தொலைக்கவேண்டி நரவலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தூணில்தோன்றி அவனை மடிமீது ஏறிட்டுக்கொண்டு மார்வைக் கிழித்தெறிந்த மாயன் மன்னு மிடம் திருவெள்ளியங்குடி.

மடியிடைவைத்து என்ற சொல் அதுதாபந்தோற்ற விருக்குமென்று பட்ட ருளிச்செய்வராம்; அதாவது—அதுகூலனான என்னை மடியிலேற்றிக்கொண்டு மகிழ்விக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே பிரதிகூலர்களில் தலைவனான அப்பாவிக்கு மடியிடக் கொடுப்பதே! என்ற வயிற்றொரிச்சல் உள்ளுறை. இரணியன் வரம் பெறுமிடத்து 'பூமியிலும் வானத்திலும் சாகக்கடவேனல் லேன்' என்று பெற்ற வரம் பழுதுபடாமைக்காக மடிமீதுவைத்துக் கொன்ற நன் என்பது உணரத்தக்கது.

இத்தலத்தின் திருமாளிகைகளெல்லாம் நவமணிகள் அழுத்தப்பெற்றிருத் தலால் அவற்றின் ஒளி இடைவிடாது விளங்காநின்றமையால் 'இப்போது பகல், இப்போது இரவு' என்று அறியக்கூடவில்லையென்பன பின்னடிகள். இங் றினே வருணித்தல் பொய்யுரையாகாதோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்; இத்தலம் இப்படிப்பட்ட அதிசயம் வாய்ந்ததாக அமையவேணும் என்னுமாவல் ஆழ் வார்க்கு உள்ளதாதலால் அதுதோன்ற இங்றனே அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்க. ஆதராதிசயத்தினால் சிறப்பித்துக் கூறுதல் தகும். ... (அ)

குடி குடியாகக் கூடின் றமரர்
 குணங்களே பிதற்றி நின்றேத்த *
 அடியவர்க் கருளியரவணைத் துயின்ற
 ஆழியா னமர்ந்துறை கோயில் *
 கடியுடைக் கமல மடியிடை மலரக்
 கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெ லசைய *
 வடிவுடை யன்னம் பெடையோடுஞ் சேரும்
 வயல் வெள்ளியங்குடி யதுவே.

(க)

அமரர்	பிரமன் முதலிய தேவர்கள்	அடியிடை மலர	{ (கரும்புகளினுடையவும் செந்நெற்பயிர்களினுடையவும்) அடி மிலங்களிலே மலரப் பெற்றதும்,
குடி குடி ஆக கூடி நின்ற	{ குடும்பம் குடும்பமாகச் சேர்ந்திருந்து	கரும்பொடு	கரும்புகளும்
குணங்களே	{ (தனது) திருக் கல்யாண குணங்களையே	பெரு செந்நெல்	{ பெருத்த செந்நெற் கதிர்களும்
பிதற்றி நின்று	சொல்லிக் கொண்டு	அசைய	{ அசைத்து கொண்டிருக்கப் பெற்றதும்
வத்த	துதிக்கப்பெற்று	வடிவு உடை அன்னம்	{ அழகிய வடிவையுடைய அன்னப்பறைகள்
அடியவர்க்கு அருளி	{ அடியார் திறத்தில் கிருபை பண்ணிக்கொண்டு	பெடை யொடும் சேரும்	{ பெடையோடு கூடப் பெற்றதுமான
அரவு அணை துயின்ற	{ சேஷசயனத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தருள் கின்ற	வயல்	கழனிகளையுடைய
ஆழியான் அமர்ந்து உறை கோயில்—;			வெள்ளியங் குடியதுவே—
கடி உடை	பரிமளத்தை யுடைத்தான		
கமலம்	தாமரைப் பூக்கள்		

* * *—பிரமன் சிவனரிதிரன் முதலிய தேவர்கள் திரள்திரளாகவந்து சேர்ந்து, 'எம்பெருமானுடைய பரத்வம் என்னே!' என்று பரத்வகுணத்தைப் பற்றிப் பேசுவன சில திரள்களும், 'எம்பெருமானுடைய ஸௌல்ப்யம் என்னே!'—'எம்பெருமானுடைய ஸௌகீல்யம் என்னே!'—'எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யம் என்னே!'—என்றிப்படி ஒரோகுணத்திலே யீடுபட்டுப் பேசுவன சிலசில திரள்களுமாய்க் கொண்டு பல குழாங்கள் கூடி நின்றேத்த அடியவர்க்கு அருள்செய்து கொண்டு திருப்பாற்கடலில் துயில்கொள்ளு மெம் பெருமானே திருவெள்ளியங் குடியில் ஸந்திதிபண்ணி யிராநின்றனென்கிறார். ஆழியான்—திருவாழி யாழ்வாணைத் திருக்கையினுடையவன். அன்றியே, ஆழி யென்று கடலுக்கும் பேராகையாலே திருப்பாற்கடலை இடமாகவுடையவன் என்றுமாம்.

[கடியுடைக்கமலம் இத்தாதி.] நறுமணம் மிக்க தாமரைமலரானது கரும் புக்கும் செந்நெலுக்கு மடியிலே மலர்கின்றது; கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும் அத்தாமரைமலரின் இருபுறத்திலும் அசைகின்றன; அம்மலரின் மீது அன்னம்

பேடையோடு கூடிவாழ்கின்றது—என்று வருணிக்கிற விதற்கு ஒரு உட்கருத்து உரைக்கலாம்; அதாவது—தாமரைமலரென்பது ஒரு சிங்காசனம்; இருபக்கத் திலும் கரும்பும் செந்நெலும் அசைவது சாமரம் வீசுவதொக்கும்; தாமரை மலரின்மீது அன்னம் பேடையோடு கூடி வாழ்வது பெருமானும் பிராட்டியும் கூடி வாழ்வதொக்கும் என்பதாம். மழைவழியோடு கூட ராஜபுகாரிநுக்கும் படிக்கு ஸ்மாரக மென்னவுமாம். .... (க)

பண்மேனனமாகி யன்றோருகால்

பாரிடந் தேயிற்றினில் கோண்டு *

தேண்டிரை வருடப் பாற்கடற் றுயின்ற

திருவெள்ளியங்குடியானை *

வண்டறைசோலை மங்கையர் தலைவன்

மானவேற்கலியன் வாயோலிகள் *

கோண்டிவை பாடுந் தவமுடையார்கள்

ஆள்வரிற் குரைகட லுலகே.

(க0)

பண்டு முன் } அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
ஒருகால் }
ஏனம் ஆகி { வராஹரூபியாய்த்
திருவவதரித்த
பார் பூமியை
இடந்து குத்தியெடுத்த
எயிற்றினில் { கோட்டின் மேற்
கொண்டு { கொண்டவனும்
தெண் திரை தெளிந்த அலைகள்
வருட { (திருவடிகளின்மேல்)
மோதும்படி
பால் கடல் திருப்பாற்கடலிலே
அயின்ற { திருக்கண்வளர்ந்
தருள்பவனும்
திரு வெள்ளியங் { திருவெள்ளியங்குடியில்
குடியானை { திருக்கோயில் கொண்
டிருப்பவனுமான எம்
பெருமான் விஷயமாக,

வண்டு அறை { வண்டிகள் முாலும்
சோலை { சோலைகளே யுடைய
மங்கையர் { திருமங்கை நாட்டில்
உள்ளவர்களுக்கு
தலைவன் ஸ்வாமியும்
மானம் வேல் { பெருமை தங்கிய
வேற்படையை
யுடையவருமான
கலியன் ஆழ்வாருடைய
வாய் ஒலிகள் { ஸ்ரீஸூக்தியாகிய
இவை { இத்திருமொழியை
கொண்டு நாவில் கொண்டு
பாடும் தவம் { பாடும் பாக்கிய
உடையார்கள் { முடையவர்கள்,
குரை கடல் { கோஷிக்கின்ற கடலால்
இவ்வுலகு { சூழப்பட்ட
இவ்வுலகத்தை
ஆள்வர் ஆளப்பெறுவர்கள்.

* * *—வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே அண்டபித்தியில் ஒட்டின பூமி உருமாய்வதற்கு முன்னே மஹாவராஹமாய்ப் பூமியை இடந்து திருளயிற்றிலே கொண்டு அந்த விடயத்திருமாறு கடல்திரைகளின் குறுந்திவலைகள் துடைகுத்தி யுறக்கத் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளின பெருமானே திருவெள்ளி

யங் குடியிலுள்ளான்; அப்பெருமான் விஷயமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்த இத் திருமொழியைப் பண்ணிலே அமைத்துப் பாடும் பாக்கியமுடையார் எவரோ, அவர்கள் கடல்கூழ்ந்த மண்ணுலகைத் தாங்களிட்ட வழக்காக ஆளப்பெறுவார்கள்—என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

ஹேயமான ஐச்வர்யம் அருளிச்செயல் கற்கைக்குப் பயனாகச் சொல்லத் தருமோவென்னில்; இவ்வாழ்வார் படைத்த பெருஞ் செல்வமெல்லாம் பகவத் பாகவத கைங்கரியங்களிலே உதவப்பெற்று உத்தேச்ய கோடியில் புகக் கண்டதனால் எல்லார்க்கு மிங்ஙனையாகக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிற ரென்னலாம். ஐச்வர்யார்த்திகளும் தம் ஸ்ரீஸூக்தியை இழக்கலாகாதென்று அவர்களையும் ஆகர்ஷிப்பதற்கு அருளிச்செய்தாராகவுமாம். இவ்வருளிச்செயல் ஐஹிக புருஷார்த்தத்தோடு ஆமூஷ்மிக புருஷார்த்தத்தோடு வாசியற எல்லாவற்றுக்கும் ஸாதகம் என்பது விளங்கும். ... .. (கௌ)

அடிவரவு:—ஆய்ச்சியர் ஆநிரை கடு கறவை பாரினை காற்றும் ஒள்ளிய முடி குடி பண்டு அறிவது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரியதிருமொழி நான்காம் பத்து
முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்

ஐந்தாம்பத்து—முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான்.

திருப்புள்ளம் பூதங்குடி மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.

அறிவதரியா னனைத்துலகு முடையான் என்னையாளுடையான் *

குறியமாணியுருவாய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம் *

நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க எழிலார்மஞ்ஞை நடமாட *

பொறிகோள் சிறைவண் டிசைபாடும் புள்ளம்பூதங் குடிதானே.

(க)

அறிவது { (ஒருவர்க்கும் தம் முயற்சி
அரியான் { யாலே) அறியக்
கூடாதவனும்

அனைத்து { எல்லாவுலகங்கட்கும்
உலகும் { ஸ்வாமியானவனும்
உடையான்

என்னை ஆள் { அடியேனை அடிமை
உடையான் { கொண்டவனும்

குறிய மாணி { வாமநப்ராஹ்மசாரி வேஷங்
உரு ஆய { கொண்டவனும்

கூத்தன் { (அவ்வேஷத்தோடு மாவலி
வேள்வியிலெழுந்தருளும்
போது) விலகணமான
நடையிட்டு எழுந்தருளி
னவனுமான பெருமான்

மன்னி { இடைவிடாது நித்யவாஸம்
அமரும் இடம் { பண்ணுமிடமாவது;—

சுரும்பு { 'சுரும்பு' என்னுள்
சாதிவண்டுகள்

நறிய மலர் { மணம்மிக்க புஷ்பங்களின்
மேல் { மீது (இருந்தகொண்டு)

ஆர்க்க { ரீங்காரம் செய்யப்
பெற்றதும்

எழில் ஆர் அழகுபொருந்திய

மஞ்ஞை மயில்கள்

நடம் ஆட கூத்தாடப் பெற்றதும்

பொறி சிறை { வரியையும் சிறகையு
கொள் வண்டு { முடைய வண்டினங்கள்

இசை பாடும் இசைபாடப் பெற்றதுமான

புள்ளம் { திருப்புள்ளம் பூதங்குடி
பூதங்குடி { யென்னுந் திருப்பதியாம்.

* * *—அறிவதரியான்=அறிய முடியாதவன் என்றால், 'ஒருவராலும் அறிய முடியாதவன்' என்று பொருளா? அன்றி, 'சிலரால் அறிய முடியாதவன்? என்று பொருளா?' என்று கேள்விபிறக்கும்; ஒருவராலும் அறிய முடியாதவன் என்றால் முயற்கொம்பு, மலடிமகன், ஆகாசத்தாமரை முதலிய பொருள்கள் போல எம்பெருமானும் அடியோடு இல்லாதவன் என்றதாகும்;

ஆகையாலே அது பொருளன்று ; ‘ பகவதஸ்வரூபத்தை நாமே முயன்று அறிந் திடுவோம் ’ என்று முயல்பவர்களால் அறியக் கூடாதவன் என்று பொருள் கொள்க. அவன்தானே தன் இன்னருளாலே தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைக் காட்டிக்கொடுக்க அப்போது அறியலாகுமேயன்றி வேறுவிதமாக அறியலாகா தென்கை. “ ஷிஷுஃ ஷிஷி தெ ஷக்ஷுஃ வஸ்யு ரெ பொ ம ரெஸூரம்—திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷுஃ பச்ய மே யோகமைச்வரம் ” என்று அர்ஜுனனுக்குக் காட் டிக் கொடுத்தாற் போலக் காட்டிக் கொடுக்கில் காணவழியுண்டு.

அனைத்துலகு முடையான்—எம்பெருமானுடைய மற்ற ஸ்வரூப ஸ்வபாவங் கள் அறிய முடியாதவையாயினும் ‘ ஸுகலஜகத் துக்கும் அவனே ஸ்வாமி ’ என்னு மிது அனைவருமெளிதிலறியத் தகுந்ததேயாம். என்னையாளுடையான்—ஆட் கொள்ளுந்திறத்து உலகமெல்லாம் ஒரு தட்டும் நானொரு தட்டிமாயிருக்கும் அவனுக்கு என்கை. எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்திலே “ சுவிவஜ்ஜமதூரிநு-
அகில ஜகத் ஸ்வாமிந் ! ” என்று அதுஸந்தித்தவுடனே “ சுஸூதூரிநு—அஸ்

மத் ஸ்வாமிந் ! ” என்று தம்மைப் பற்றித் தனிப்பட்ட அதுஸந்தித்தமை காண்க.

குறியமாணியுருவாய் கூத்தன்—‘ அனைத்துலகு முடையான் தானே ’ என் பதை முதலிப்பித்துக் கொள்வதற்கு அடியிட்டமை சொல்லுகிறது. “ குறிய மாணுருவாகிய ” என்றே பலரும் ஒதுவர்களேனும் இவ்விடத்திற்கு அது பாட மன்று ; திருவாய்மொழியில் (4-10-10) “ திருக்குருகரதனுள், குறியமாணுரு வாகிய ” என்றது இங்கும் வந்து துழைந்தது போலும் ; “ குறிய மாணி யுருவாய ” என்றபாடமே இவ்விடத்திற்குச் சேரும் ; பெரியோர் ஒதுவது மிப் பாடமே.

இத்தலத்தின் சோலைச் சிறப்பைக் கூறுவன பின்னடிகள். வண்டுகளின் பாட்டும் மயில்களின் ஆட்டமும் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த தென்கை.

சுரும்பு—வண்டுகளில் ஒரு ஜாதி.

ஜடாயுவாகிய புள் பரிசுத்திபெற்ற தலமாதல்பற்றி இது புள்ளம் பூதங் குடியென வழங்கப்பட்டதென்ப. .... (க)

கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்து உலகம் கைப்படுத்து *
பொள்ளாக்கரத்த போதகத்தின் துன்பத் தவிர்த்த புனிதனிடம் *
பள்ளச்சேறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனி யதனுள்போய் *
புள்ளப்பிள்ளைக் கிரைதேடும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (உ)

கள்ளம் { கபடமுள்ள வாழை
குறள் ஆய் { ரூபியாகி
மாவலியை மஹாபலியை
வஞ்சித்து ஏமாத்தி
உலகம் ஸகல லோகங்களை யும்
கைப்படுத்து { ஸ்வாதினப்படுத்திக்
கொண்டவனும்

பொள்ளை { துளைக்கையை யுடைய
கரத்த { கஜேந்திரானது
போதகத்தின்
துன்பம் துயரத்தை
தவிர்த்த போகியருளின
புனிதன் { பரம பலத்திரனுமான
பெருமான் எழுந்தருள்
யிருக்கின்ற

இடம்	இடமாவது;—	பழனம் நழனி	நிர்நிலக்கிரமடைய நழனி கனினுள்ளே போய்
பள்ளம்	{ தாழ்ந்திருக்கின்ற செறுவில் { கழனிகளில்	அத்தனுள் போய்	
கயல்	மீன்களானவை.	யின்னோர்து	தம் தம் குட்டிகளுக்கு
உகை	{ துள்ளித் துள்ளி விளையாடா நிற்கும்,	இரை தேடும்	{ உணவாக்கக்கூடிய சிறு மீன் களைத் தேடப்பெற்ற
புள்ளு	பகழிகளானவை.	புள்ளம் பூதங்குடி—	

* * *—மாயாவாமந மூர்த்தியாய் மாவலிபக்கற் சென்று மண்ணிரந்து
அவனைவஞ்சித்து மூவுலகையும் தன்னாளின்கீழ்க் கொண்டவனும், கஜேந்திர
ராழ்வான் ‘ஆதிமூலமே!’ என்றழைக்க, அரைகுலையத் தலை குலைய மடுவின்
கரைக்கே ஓடிவந்து அதன் துயரைத் தவிர்த்தவனுமான பவித்திரன் வாழு
மிடம் திருப்பள்ளம் பூதங்குடி. பொள்ளை—துளை; யானையின் துதிக்கை த்வார
முள்ளதாதலால் பொள்ளைக்கர மெனப்பட்டது. “போதகத்தின் துன்பத்
தவிர்த்த” என்றால் போராடோ? “பொள்ளைக்கரத்த” என்ற அடைமொழி
வதுக்கு? என்னில்; யானைக்குத் துதிக்கை நீரில் மூழ்கிப் போகாதவரையில்
அபாயமில்லை; துதிக்கையும் மூழ்கிப் போனால் உடனே அபாயம் திண்ணம் என்
பது பரவலித்தமாதலால், இங்குத் துதிக்கையும் மூழ்கும்படியான பரமசிபத்து
நேர்ந்ததென்று காட்டுதற்காகப் பொள்ளைக்கரத்தை யெடுத்துப் பேசினரென்ன
லாம். போதகம்—யானை. துன்பந்தவிர்த்த—கையில் பறித்தபூ செவ்வியழிவ
தற்கு முன்னே திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்க முடியாமல் இழக்க நேர்ந்து விடு
கிறதோ? என்று கஜேந்திரன் கொண்டிருந்த துன்பத்தைத் தவிர்த்தானென்க.
புனிதன்—இங்கே எம்பெருமானுக்குப் பரிசுத்தியாவது—யானையின் துயரைத்
தீர்த்ததைத் தன்னுயர்தீர்த்துக்கொண்டதாகவே நினைக்கையாம்.

இத்தலத்தின் வயல்வளம் கூறுவன பின்னடிகள். முற்காலத்தில் ஆலவா
யுடையான் என்பானொரு தமிழன் பட்டரிடம் வந்து இப்பாட்டில் ஒருகேள்வி
கேட்டான்;—‘பள்ளச்செறுவில் கயலுகள்’ என்றபோதே அவ்விடத்து வயல்
களில் மீன்கள் அளவற்றுக் கிடக்கின்றன வெளிவந்து விட்டது; அப்படி
யிருக்க, ஈற்றடியில் “புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்று எங்கென
சொல்லலாம்? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரை தேடவேண்டும்;
கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப்பிடிப்பதாகச்
‘சொல்லுவது பொருந்தாதன்றோ?’ என்று கேட்டான்;—இதற்குப் பட்டர்
‘அருளிச்செய்தாவது—பிள்ளாய்! நீ கற்றவனாயினும் சொற்போக்கு அறிந்
தலை; “பிள்ளைக்கு இரைதேடும்” என்றுள்ளது காண்; அங்குள்ள மீன்கள்
நிலமிதியாலே தூணும் துலாமும்போலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டி
களின் வாய்க்குப் பிடிக்கமாட்டாவாகையால் உரிய சிறியமீன்கள் தேடிப்பிடிக்க
வேண்டு மத்தனை யன்றோ? என்றாராம்.

புள்ளு என்றவிடத்து உகை—சாரியை. .... (உ)

மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன்வீயச் சரந்துரந்து *

மாவாய்பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம்சாய்த்த மாலதிடம் *

காவார்தெங்கின் பழம்வீழக் கயல்கள்பாயக் குருகிரியும் *

பூவார்கழனி யெழிலாகும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே.

(ந.)

மேவா	பகையே இயற்கையான	இடம்	இருப்பிடமாவது ;—
அரக்கர்	ராசுஸர்கள் நிறைந்த	கா ஆர்	{ தேட்டடங்களில் நிறைந்திருக்கிற
தென்னிலங்கை	தென்னிலங்காபுரிக்கு	தெங்கின்	தென்னை மரங்களினின்றும்
வேந்தன்	அரசனான இராவணன்	பழம்	தேங்காய்கள் (இற்று)
வீய	முடியும்படி	வீழ	கீழே விழுந்ததாலே
சரம்	அம்புகளை	கயல்கள்	மீன்களானவை
சுரந்து	பிரயோகித்தவனும்	பாய	{ (அஞ்சி) துள்ளி அப்பால் ஓடப்பெற்றதும்
மா	{ குதிரை வடிவுடன் வந்த கேசி யென்னு மசாநுடைய	குருகு	காரைகளானவை
வாய்	வாயை	இரியும்	சிதறியோடப் பெற்றதும்
பிளந்து	கிண்டொழித்தவனும்	கு ஆர்	{ தாமரைமுதலிய பூக்கள் நிறைந்த
மல் அடர்த்து	மல்லர்களை வென்றவனும்	கழனி	கழனிகளினால்
மருதம்	{ இரட்டை மருத மரங்களை முறித்துத் தள்ளினவனுமான	எழில் ஆரும்	அழகு மிக்கதுமான
சாய்த்த			
மாலது	எம்பெருமானுடைய		புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—முதலடியில் ராமாவதார சரிதையையும் இரண்டாமடியில் கிருஷ்ணாவதார சரிதையையும் ஒருங்கே அறுபவிக்கிறார். ‘மேவாவரக்கர்’ என்றது இயற்கையாகவே த்வேஷமே வடிவாயிருக்கிற ராசுஸர் என்றபடி. அன்னவர் திரண்டொழிப் பெற்ற இலங்கைக்கு இறைவனான இராவணன் நீரம்படி அம்புகளைச் செலுத்தினவனும், கம்ஸனுடைய ஏவுதலாலே குதிரை வடிவமெடுத்து நலிய வந்த கேசி யென்னுமசாநுடைய வாயைக் கிழித்தொழித்தவனும், சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய மல்லர்களை மடிவித்தவனும், இரட்டை மருதமரங்களை முறித்து வீழ்த்தவனுமான பெருமான் வாழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி.

அவ்விடத்து வயல்களில் நிகழும் அதிசயத்தைக் கூறுவன பின்னடிகள். செறிந்த சோலைகளில் தேங்காய்கள் இற்று முறிந்து வீழ்கின்றன ; அதனைக் கண்ட மீன்கள் ‘நம்மைக் கொள்ளை கொள்வதற்கு ஏதோவொரு வலிய பறவை நீரிற் குதித்தது போலும்’ என் றெண்ணித் துள்ளிச் சிதறுகின்றன ; அதனைக் கண்ட குருகுகள் ‘இக்கயல்கள் நம்மையும் கபளீகரிக்க வருகின்றன கொல்’ என மருண்டு சிதறியோடுகின்றனவாம். தமக்கு இரையாகத்தக்க கயல்களினின்று குருகுகள் அஞ்சுகின்றனவாகச் சொன்னவிதனால் அக்கயல்களின் வலிமை கூறப்

பட்டதாம். தேங்காய்கள் விழுந்ததைக் கண்டே குருகுளும் இரிந்தனவாகக் கொள்ளுதலுமாம். .... (ங)

வேற்பால்மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன் *
வற்பார் திரள்தோள் ஐந்நான்கும் துணித்தவல்லிலிராமனிடம் *
கற்பார்புரிசை செய்துன்றம் கவினாக்கூடம் மாளிகைகள் *
பொற்பார்மாட மெழிலாகும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (சு)

வெற்பால் கோவர்த்தன மலையனாள்
மாரி பெருமழையை
பழுது ஆக்கி (தமித்து) வீணாக்கினவனும்
விறல் பவிஷ்டனான
வாள்அரக்கர் } இராவணனுடைய
தலைவன் தன் }
வற்பு ஆர் திண்மை பொருந்திய
திரள் திரண்ட
ஐ நான்கு } இருபது தோள்களையும்
தோளும் }
துணித்த அறுத்தொழித்த
வல் வல் } வலிய சாங்கத்தை
யுடையனான

இராமன் { இராமயிரான் வாழ்மிட
கூடம் { மாவது ;—
கற்பு ஆர் { சிறந்த வேலைப்பாடுகள்
பொருந்திய
புரிசை செய் { திருமதின்களாகச் செய்யப்
பட்டிருக்கிற
குன்றம் மலைகளினாலும்
கவின் ஆர் { அழகிய க்ருஹங்
கூடம் { களிநிலும்
மாளிகைகள் மாளிகைகளினாலும்
பொற்பு ஆர் { அழகிய மண்டபங்களி
மாடம் { னாலும்
எழில் ஆரும் சோபை பொருந்திய
புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—பசுக்களையும் கன்றுகளையும் இடையர்களையும் பரிசுதிக்க வேணு
மென்று இந்திரன் கறுக்கொண்டு, ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது
கோவர்த்தனமலையைக் குடையாக வெடித்துப்பிடித்து அம்மழையை வியர்த்த
மாக்கினவனும், இராவணனது வலிக்க இருபது புயங்களையும் துணித்தவனு
மான சாங்ககபாணி வாழ்மிடம் திருப்புள்ளம்பூதங்குடி. மதின்களும் மாட
மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் மலிந்து அழகுபெற்றிருப்பதாமிது. கவின்—
அழகு. .... (சு)

மையார்த்தடங்கண் கருங்கூந்தல் ஆய்ச்சிமறைய வைத்ததயிர் *
நெய்யார்பாலோடமுதுசேய்த நெமியங்கை மாயனிடம் *
செய்யாரார லிரைகருதிச் செங்கால்நாரை சென்றனையும் *
பொய்யாநாவின் மறையாளர் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (஠)

மை ஆர் தட { மையணிந்த விசாலமான
கண் { கண்களையுடையவனும்
கரு கூந்தல் { கறுத்த கூந்தலை
யுடையவனான
ஆய்ச்சி யசோதைப்பிராட்டி.

மறைய { கண் படாதபடி மறைத்து
வைத்த { வைத்த
தயிர் தயிரையும்
நெய் நெய்யையும்
ஆர் குடம் நிறைந்த

பாலோடு பாலையும்
 அமுது { (களவு வழியினால்)
 செய்த { அமுது செய்த
 நேயி அம் கை { ஸுதர்சனவழிதனை
 மாயன் இடம் { மாயோன் எழுந்தருளி
 யிருக்குமிடமாவது;—
 செம் கால் { சிவந்த கால்களை யுடைய
 நாரை { நாரைகள்
 செய் கழனிகளில்
 ஆர் நிறைந்திருக்கிற

ஆரல் ஆரல் மீன்களை
 இரை கருதி { ஆஹாரமாகக் கொள்ள
 நினைத்து
 சென்று { (அங்கே) சென்று
 அணையும் { சேர்ப்பெற்றதும்
 பொய்யா { பொய்சொல்லி யறியாத
 காவல் மறை { நாக்கிலை வேதங்களைத்
 ஆளர் { தாங்குமவரான அந்தணர்
 (வாழ்ப்பெற்றதுமான)
 புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—தான் அவாப்தஸமஸ்த காமனாபிருக்கச் செய்தேயும் குறையுற்ற வன் போன்று திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றைக் களவுவழி யால் வாரியமுது செய்த ஆழியங்கையன் வாழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி. ஆரல் என்னுஞ் சாதியின்களைப் பிடித்துண்ணக் கருதின செங்கால் நாரைகள் வந்து சேர்த்திருக்கப்பெற்ற கழனிகளையுடையதும் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் மலிந்த திருவீதிகளை யுடையதுமாம் இத்தலம். பொய்யா—ஸத்யவா திகளான.

மின்னினன்ன நுண்மருங்குல் வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்கா *
 மன்னுசினத்த மழலிடைகள் ஏழன்றடர்த்த மாலதிடம் *
 மன்னுமுதுநீ ரரலிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட *
 புன்னை போன்னேய் தாதுதீர்க்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (க)

மின்னின் } மின்னலோடு ஒத்த
 அன்ன }
 துண் நுட்பமான
 மருங்குல் இடையை யுடையவருந்
 வேய் ஏய் { மூங்கில்போன்று பருத்த
 தட தோள் { தோள்களை
 யுடையவருமான
 மெல்லியற்கா { இளம்பெண்ணைய நப்பின்
 னைப்பிராட்டிகளாக,
 அன்று முன்பொருகாலத்தில்
 மன்னு { மாறாத கோபத்தை
 சினத்த { யுடைய
 ஏழ் மழ { ஏழு இளங்காளைகளை
 விடைகள் }

அடர்த்த வென்றொழித்த
 மர்லது பெருமானுடைய
 இடம் இருப்பிடமாவது;—
 மன்னு முது { ஒருநாளும் தண்ணீர் வற்றாத
 நீர் { ஆழ்ந்த நீர்நிலைகளிலுள்ள
 அரலிந்தம் } தாமரைப் பூக்களிலே
 மலர் மேல் }
 வரி வண்டு வரிவண்டிகள்
 இசை பாட இசைபாடப் பெற்றதும்,
 புன்னை புன்னை மரங்கள்
 பொன் { பொன்னிறமான
 ஏய் தாது { தாதுகளை உதிர்க்கப்
 உதிர்க்கும் } பெற்றதுமான
 புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—மின்னோடொத்து நுட்பமான இடையையும் வேய்போன்று பருத்த தோளையுமுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்ளவேண்டி, அவளது தந்தை கந்யாசல்கமாகக் குறித்திருந்தபடி மிக்க

கொடிய ரிஷபங்களைழையும் வலியடக்கின திருமால் திகழுமிடம் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி.

முதலடியின் வியாக்கியானத்திலே “கருமாரிபாய்ந்தும் அணையவேண்டு மாய்த்து (நப்பின்னைப் பிராட்டியின்) வடிவழகு” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது: கருமாரி பாய்தலென்பது, கச்சிமாநகரில் காமாட்சி யம்மனாலயத்தில் குளத்திலே நாட்டப்பட்டிருந்த மிகக் கூர்மையான இரண்டு சூலங்களினிடையே குதித்தலாம். பண்டைக்காலத்தில் எதேனும் இஷ்டலித்தி பெற வேண்டுவார் இவ்வருந்தொழிற்செய்வது வழக்கமாம்: குடல்கிழிந்து சாக வேண்டும்படியான இவ்வருந்தொழிலை வெகு சாதாரியமாகச் செய்து அபாய மொன்றமின்றியே உயிர்தப்பி இஷ்டலித்தி பெறும்வர்கள் மிகச்சிலரேயாவர். மிகக் கடினமான இக்காரியத்திற்குத் துணிந்தார்களென்றால் இதனால் அவர் கள் பெற விரும்பியவஸ்து மிகச் சிறந்ததென்பது விளங்குமன்றோ. அப்படியே, நப்பின்னை திருமேனியின் சிறப்பை விளக்கவந்தது இவ்வாக்கிய மென்க.

புன்னை பொன்னேய்தாதுதிர்க்கும் = திருச்சந்த விருத்தத்தில் “கரண்டமரி பொய்கையுள் கரும்பனைப் பெரும்பழம், புரண்டுவீழ வானாபாய் குறுங்குடி நெடுந்தகாய்” என்றருளிச் செய்திருப்பதை அடியொற்றி அவ்விடத்துக் குளக் கரையில் இற்றைக்கும் ஒரு பனைமரம் வளர்க்கப்பட்டுவருதல் போல இங்கும் “புன்னை பொன்னேய்தா துதிர்க்கும்” என்ற ஆழ்வார் திருவாக்கைப் பேணித் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி ஸந்நிதியில் இற்றைக்கும் ஒரு திருப்புன்னை மரம் வளர்க்கப்பட்டுவருதல் அறியத்தக்கது. .... (சு)

குடையாலிலங்கல் கொண்டேந்தி மாரிபமுதாநிரைகாத்து *
சடையாடோட வடல்வாணன் தடந்தோள்துணித்த தலைவனிடம் *
குடியாவன்கே கள்ளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டுக்குக்கும் *
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

விலங்கல் (கோவர்த்தன) மலையை
குடை ஆ } குடையாகக் கொண்டு
கொண்டு }
ஏந்தி தரித்து
மாரி பமுது ஆ மழை பழுதாம்படி செய்து
நிரை பசுக்கூட்டங்களை
காத்து ரகழித்தருளினவனும்
சடையான் குந்தான்
ஒட { (போரில் முதுகு காட்டி)
ஒடினபின்
அடல் { செருச் செய்யவந்த
வாணன் { பாணஸூரனுடைய
தட தோள் விசாலமான புஜங்களை

துணித்த அறுத்தெறிந்தவனுமான
தலைவன் பெருமானுடைய
இடம் இருப்பிடமாவது ;—
வண்டுகள் வண்டுகளானவை
குடி ஆ கூட்டங் கூட்டமாக விருந்து
உண்ண உண்ணும்படி
கோலம் நீலம் அழகிய நீலமலர்கள்
மட்டி தேனை
உருக்கும் பெருக்கானின்ற
புடை ஆர் { நார்புறமும் சூழ்ந்த
கழனி எழில் { கழனிகளினால் அழகு
ஆரும் { வாய்ந்த
புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—இந்திரன் பெய்சித்த பெருமழைக்குப் பரிஹாரமாக மலையைக் குடையாக வெடுத்துத் தரித்து நின்றவனும், பாணபுரத்தைக் காத்துக் கொண்டிருந்த தேவதார்தரங்களை முதுகுசாட்டி யோடும்படி செய்து பாணஸூரனுடைய தோள்களைத் திருவாழியினு லறுத்தெறிந்தவனுமான எம்பெருமான் தேனுண்ணும் வண்டிகள் நிறைந்த வயல் சூழ்ந்த திருப்புள்ளம் பூதங்குடியிலுள்ளான்.

இதில், ஒன்று, இரண்டு, நான்காமடிகளில் இரண்டா மெழுத்து டைகாரமாயிருப்பதற்கிணங்க மூன்றாமடியிலும் ‘குடையா’ என்றிருக்கலா மென்பர் சில பெரியோர். அப்போது, ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட் டென்பாட்டிறந்த கால வினையெச்சமாய், ‘குடைந்து’ என்று பொருளாகும்; வண்டிகள் உட்புகுந்து கள்ளுண்ண என்றபடியாம். 1. “குடைந்து வண்டுண்ணுந் துழாய் முடியானை” என்று திருவாய்மொழியிலுமுள்ளது. ஆனாலும் இவ்விடத்துப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“புத்ர பௌத்தராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடுங் கூட வண்டிகளானவை மதுபானத்தைப் பண்ண” என்று உள்ளதனால் ‘குடியா’ என்ற பாடமே பொருந்து மென்க.

‘வண்டிகள், உண்ண’ என்றும் ‘வண்டு, கள், உண்ண’ என்றும் பிரிக்கலாம்; முந்தின பக்கத்தில், விரித்தல் செய்யுளின் பம் நோக்கியது. ... (எ)

கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி *

இறையான் கையில்நிறையாத முண்டம்நிறைத்த வேந்தையிடம் *

மறையால் முத்தியவைவளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால் *

பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடிதானே.

(அ)

கறை ஆர் { ரத்தக்கறை மாறாதே
பொருந்தியிருக்கிற

நெடு வேல் { நீண்ட வேற்படையை
புடையவர்களான

மறம் மன்னர் { (தூரியோதனாதி) பகை
மன்னவர்கள்

வீய ஒழியும்படி

விசயன் அர்ஜுனனுடைய

தேர் தேரை

கடவி நடத்தினவனும்,

இறையான் ருத்ரனுடைய

கையில் கையில் ஒட்டிக்கொண்டதாய்

நிறையாத ஒன்றாலும் நிரம்பாதிருந்த

முண்டம் கபாலத்தை

நிறைத்த { (பிச்சையிட்டு)
நிறைத்தவனுமான

எந்தை எம்பெருமானுடைய

இடம் இருப்பிடமாவது :—

மறையால் வேதங்களாலும்

முத்தி அவை { நித்யாக்கிஹோதரம்
வளர்க்கும் { செய்வதனாலுண்டான

மன்னு புகழால் நிலைநின்ற கீர்த்தியினாலும்

வண்மையால் ஔதார்யத்தினாலும்

பொறையால் பொறுமையினாலும்

மிக்க மேன்மைபெற்ற

அந்தணர் பிராமணர்கள்

வாழ் வாழப்பெற்ற

புள்ளம் பூதங்குடி—.

* * *—எப்போதும் பணைவருடைய உடல்களிலே மயிப்பித்துக் கொண்டே இருத்தலால் ரத்தக்கறை சமூவ அவகாமில்லையாயினே மாறாத கறையை யுடைய வேற்படையை யுடையான துருவச்சத்தாசர்கள் முடியும்படி அர்ஜுனனுக்குத் தேரை நடத்திப் பார்த்தஸாரதி பென்ற பெயர் பெற்றவனாம்; ப்ரஹ்ம ஹத்யை பண்ணின ருத்ரன் கையில் ஓட்டிக் கொண்டதாய் 1. “கண்ட கடலும் மலையு முலகேழும் முண்டத்துக்காற்று” என்றிறபடியே எத்தனை பொருள்களை யிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தாலும் நிறையாதிருந்ததான தீவையாட்டைக் கனது திருமேனியில் ஜலபிந்துவாய்லே நிறைத்தவனுமான எம்பெருமான் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் வாழும் புள்ளம்பூதங்குடியிலுள்ளான்.

விசயன்—அர்ஜுனனது நாமங்களில் இவ்விது ஒன்றாம். இறையான்—ருத்ரா னுக்கு வடமொழியில் ‘சசுவரன்’ என்று பெயருள்ளது.

திருப்புள் எம்பூதங்குடியில் வாழும் அந்தணர்களின் சிறப்பைக் கூறுவன பின்னடிகள்; அவர்கள் மறையால் மிக்கவர்கள்; முத்தீயவைவளர்க்கும் மன்னு புகழால் மிக்கவர்கள், வண்மையால் மிக்கவர்கள், பொறையால் மிக்கவர்கள். “மறையால் முத்தீயவை வளர்க்கும்” என்று சேர்த்து அந்வயித்து, வேதங் களைக்கொண்டு அனலோம்புகிறவர்கள் என்றுரைத்தலுமாம். .... (அ)

துன்னிமண்ணும் விண்ணோடும் தோன்றுதிருளாய் மூடியநாள் *

அன்னமாகி யருமறைகள் அருளிச்செய்த வமலனிடம் *

மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் *

பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (கூ)

மண்ணும்	மண்ணுலகமும்	இடம்	இருப்பிடமாவது;—
விண் நாடும்	விண்ணுலகமும்	மின்னு	{ விளங்குகின்ற தேஜஸ்வை சோதி யுடைய
தோன்றாது	ஒன்றும் தெரியாதபடி	சோதி	
இருள் ஆய்	அந்தகாரமேயாய்	நவமணியும்	நவரத்தங்களை யும்
துன்னி	நெருங்கி	வேயின்	{ மூங்கில் முத்துக்களையும் முத்தும்
மூடிய நாள்	மூடிக்கிடந்த வளவிலே	முத்தும்	
அன்னம் ஆகி	ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அரு மறைகள்	அருமையான வேதங்களை	பொன்னும்	பொன்களையும்
அருளிச்	{ மீண்டும் வெளிப்படுத்தி செய்த யருளின	பொன்னி	காவேரியானது
செய்த		கொணர்ந்து	தள்ளிக் கொண்டுவந்து
அமலன்	{ பவித்திரானு பெருமா னுடைய	அலைக்கும்	அலையெறியப் பெற்ற
			புள்ளம் பூதங்குடி—

* * *—முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் சதுமுகன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலிஷ்டனாய் அருந்தவங்கள் செய்து பெரு

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1—8—8.

வேயின்றுமுத்தும் = முங்கில்களினின்றும் முத்து உதிர்வதாகச் சொல்லுவார்கள். “மின்னிசோதி நவமணியும்” என்று சொல்லிவைத்து நவமணிகளுடனே சேர்ந்த முத்தையும் பொன்னையும் தனிப்படவுஞ் சொல்லியிருப்பதால் இவையிரண்டும் திருக்காவிரியில் அதிகமாகக் கொணரப்படும் என்றுணர்க. பின்னடி கட்டுப் பொருத்தமாக “வஹுஜாஜிரவடி-வடிநரிஹாரிணிகுலிகொகூதராநுகாவெரீ” உஹரீகெரெவி-உயகீவெபு-தி வரா வெவ்யதாழ்.” என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவச்லோகம் அதுஸந்திக்கத் தரும் .... (க)

சோல்தா னீரைந்திவைபாடச் சோரநில்லா துயர்தாமே.

(u)

மங்கையர்	{	திருமங்கையிலுள்ளார்க்குத்
கோன	{	தீவனமும்
கார் ஆர்	{	காளமேகம்போன்ற
புயல் கை	{	உதாரருமான
கலிகன்றி		கலியனுடைய
சொல்		ஸ்ரீஸூக்தியாகிய
இவை சர்	{	இப்பத்துப் பாசரங்
ஐந்து	{	கனையும்
பாட		பாடப்பெற்றால்
தாயர்		தன்பங்கள்
சோர	{	(இவ்வாற்றா) சோர்வு
	{	அடையும்படி
நில்லா		தங்கியிருக்கமாட்டா.

* * *—கன்றுகளையும் பசுக்களையும் மேய்த்துவருங் காலத்திலே காரிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டி அதுகிடந்த பொய்கையிலே சென்று குதித்து

அதன் படத்தின்மேல் அடியிட்டிடுக் கூத்தாடி அதனைச் செருக்கித் திருமால் திருவுள்ளமுவந்து வாழுமிடமான திருப்புள்ளம் பூகங்குடி விஷயமாகக் கலிய னுரை செய்த இத்திருமொழியைப் பாடவல்லவர்கள் தயரற்றவராவர்—என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்த பாசரம், இது, கன்ற + ஆ, கற்று. (க0)

அடிவரவு:—அறிவது கன்னம் மேவா வெற்பால் மையார் மன்னின் குடை சுறை துன்னி கற்று தாம்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—இரண்டாம் திருமொழி.

தாந்தம் பெருமையறியார்.

திருக்கூடலூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

தாந்தம் பெருமையறியார் * தூது

வேந்தர்க்காய வேந்தநர்போல் *

காந்தள்விரல் மென்கலை நன்மடவார் *

கூந்தல்கமழும் கூடலூரே.

(க)

தம் பெருமை தமது பெருமேன்மையை

தாம் அறியார் தாமும் அறியாதவரும்

வேந்தர்க்கு (பாண்டவ) மன்னர்கட்கு

தூது ஆய தூதனாய்ச் சென்றவருமான

வேந்தர் தேவாதி தேவருடைய

ஊர் { திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்),

காந்தன் விரல் { செங்காந்தன் மலர்போன்ற
விரல்களையுடையவரும்

மென்கலை { அழகிய ஆடையணிந்தவர்
களுமான

நல் மடவார் நல்ல பெண்டுகளினுடைய

கூந்தல் கூந்தல்களானவை

கமழும் பரிமளம் வீசப்பெற்ற

கூடலூர் திருக்கூடலூராகும்.

* * *—எம்பெருமான் தான் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் ஸர்வசக்தனென்றும் வேத வேதாந்தங்களினால் ஓதப்பட்டாலும் அவன் தன் பெருமையைத் தானறிய வல்லனல்லன்; ‘உனக்கு இவ்வளவு பெருமையுண்டு’ என்று பிறர் சொல்லக் கேட்பவனேயன்றி, தன்பெருமை தானறியானவன்.

அவனுக்குப் பெருமையாவது பரத்வம்பொலிய நிற்குமதன்று ; ஏனிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி தன்னைத் தாழ்விட்டுக் கொண்டிருக்கு மிருப்பு இங்குப் பெருமை யெனப்படுகிறது. இப்பெருமையை மூதலிக்கிறார் “நூது வேந்தர்க்காய வேந்தர்” என்பதனால். பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது சென்று பாண்டவதூதனென்று பேர் பெற்றான் ; இப்படி இவன் இழிதொழில் செய்தாலும் ‘பராத்பரனு யிருப்பவன் இப்படி இழிதொழில் செய்யப்பெறுவதே!’ என்று அறிவிற்சிறந்தோர் ஈடுபடுமபடி யிருக்குமத்தனையன்றி இழிவாகக்கருத இடமில்லைபே ; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையும் மிக்குத்தோன்று மென்கிறார்—“வேந்தர்க்குத் தூதாய வேந்தர்” என்பதனால். இப்படி பரத்வஸௌல்பயங்கள் விகல்பிக்கலாம்படியுள்ள எம்பெருமான் திருக்கூடலூரிலுள்ளான். அவ்வூர் எத்தகையதென்னில் ; செங்காந்தன் மலர்போன்ற விரல்களையுடையரும் மெல்லிய அழகிய ஆடைகளை அணிந்தவர்களுமான நன்மடவார்களின்கூந்தல் மணம் கமழப்பெற்றதாம்.

நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் திருக்கூடலூர் இரண்டு உண்டு ; ஒன்று பாண்டிகாட்டிற் சேர்ந்தது ; அதுவே தென்மதுரை யெனப்படும். மற்றொன்று சோழநாட்டிற் சேர்ந்தது : அது ‘ஆடுதுறைப் பெருமாள்கோயில்’ என வழங்கப்படும். இத்தலமே இத்திருமொழிக்கு விஷயம். தேவர்கள் கூட்டமாகக்கூடி எம்பெருமானைவணங்கி வாழ்த்தப்பெற்ற தலமென்பதுபற்றி இதற்குக் கூடலூர் என்று திருநாமமாயிற்றென்பர். .... (சு)

சேறந்தின் திமிலேறுடைய * பின்னை
பெறுந்தண்கோலம் பெற்றூர்போல் *
நறுந்தண்டம் தேனுண்டவண்டு *
குறிஞ்சிபாடும் கூடலூரே.

(உ)

சேறும்	மேல்விழுவனவாய்	பெற்றூர்	{ (ஏறுதழுவி) மணஞ் செய்து கொண்ட பெருமானுடைய
திண் தியில்	{ திடமான முசுப்புக்களை யுடையனவான	ஊர்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்),
ஏறு	ரிஷபங்களை	நறு	மணம்பிக்கதாய்
உடைய	{ (சுல்கமாக) உடையவளா யிருந்த	தண்	குளிர்த்தாய்
பின்னை	{ கப்பின்னைப் பிராட்டி யினுடைய	திம்	இன்மையான
பெறு	{ பெறுதற்கு விரும்பத் தருந்ததான	தேன்	தேனை
தண்	அழகிய	உண்ட	பருகின
கோலம்	திருமேனியை	வண்டு	வண்டிகள்
		குறிஞ்சி	குறிஞ்சிப்பண்ணை
		பாடும்	பாடப்பெற்ற
			கூடலூர்—.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்வதற்காக, கொழுத்த ஏழு காலகளை வலியடக்கின மைந்தன் வாழுமிடம் மதுரமான தண்ணீர் பருகின வண்டிகள் குறிஞ்சியென்னும் பண்ணைப் பாடப்பெற்ற கூடலூராம்.

ஏறு உடைய பின்னை=ரிஷபங்களை யுடையான நப்பின்னை என்றது—ரிஷபங்களின் வலியடக்குதலைத் தனக்கு சுல்கமாகவுடைய நப்பின்னை என்ற படி. கோலம்—அழகுக்கும் உடம்புக்கும் பெயர்.

மூன்றாமடியில் 'தண்டன்' என்று பலரும் ஒதுவது பொருந்தாது. 'தண்டம்' என்றே ஒதுக தன் + தீம், தண்டம். தீம்—இனிமை ... .. (உ.)

பிள்ளையருவாய்த் தயிருண்டு * அடியே

னுள்ளம்புகுந்த ஒருவரூர்போல் *

கள்ளநாரை வயலுள் * கயல்மீன்

கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே.

(ங)

பின்னை உரு ஆய்	{ (கண்ணனாகிற) சிறுபிள்ளை யாயிருந்தகொண்டு	ஊர்	திவ்யதேசம்,—
தயிர் உண்டு	தயிரை அழுதுசெய்தவனும்	கள்ளம் நாரை	{ வஞ்ச நெஞ்சுடைய நாரைகள்
அடியேன்	அடியேனுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே	கயல்மீன்	கயல்மீன்களை
புகுந்த	புகுந்தவனுமான	கொள்ளை கொள்ளும்	{ கபளீகரிக்கப்பெற்ற
ஒருவர்	ஒரு பெருமானுடைய		கூடலூர்—.

* * *—ஸ்ரீவேசுவரனு யிருந்துகொண்டு தயிருண்ணப் பார்த்தால் அவ் விருப்பம் நிறைவேறுதென்று அதற்காகப் பிள்ளை வடிவுகொண்டு தயிரழுது செய்து, இப்படி ஆச்ரிதருடைய ஹஸ்தஸ்பர்சம் பெற்ற த்ரவ்யத்தாலன்றி வேறொன்றாலும் செல்லாத நீர்மையைக்காட்டி என்னெஞ்சை வசப்படுத்திக் கொண்ட விலகூண்புகுஷன் விரும்பியுறைபுமிடம் திருக்கூடலூர்.

[கள்ளநாரை யித்யாதி.] நாரைகள் நீர்நிலைகளிற் சென்று உட்கார்த்திருக்கும்; அவற்றின் காலிலே சிறுமீன்கள்வந்து குத்தும்; குத்தினாலும் “உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாத் கொக்கு” என்றப்போலே அவற்றை அநாதரித் திருந்து தாம்விரும்பி உட்கொள்ளும் பெருமீன்கள்வந்து கிட்டினவாறே மேல் விழுந்து கொள்ளைகொள்ளும்.

இந்த வர்ணனைக்கு ஒரு கருத்துண்டு; யசோதைப்பிராட்டி தயிர்கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டும்போது 1. “ஓராதவன் போலுறங்கி” என்கிறபடியே கள்ளத் தூக்கம் கொண்டிருந்து அவள் அப்பால் சென்றவாறே யதேச்சமாகக் கொள்ளை கொள்ளும்படிக்குப் போலி சொல்லுகிறார் போலும். “பிள்ளையரு வாய்த் தயிருண்டு” என்றிறே முதலடியில் பிரஸ்தாவித்தது. ... (ங)

கூற்றேருருவின் குறளாய் * நிலம்நீர்
ஏற்றான் எந்தைபெருமானுர்போல் *
சேற்றேருழவர் கோதைப்போதுண் *
கோல்தேன்முரலும் கூடலூரே.

(சு)

கூறு ஏர்	{ கொண்டாடுவதற்குத் தகுந்த	ஏர் உழவர்	ஏர்கட்டி உழுகின்றவர்களது
உருவின்	{ ருபத்தையுடைய	கோதை	மயிர்முடியிலேவைக்கப்பட்ட
குறன் ஆய்	வாமநழர்த்தியாகி	போது	பூக்களிலுள்ள தேனை
நிலம்	{ பூமிதானம் வாங்கிக்	உண்ண	உணவாகவுடைய
நீரேற்றான்	{ கொண்ட	கோல் தேன்	சோலைவண்டுகள்
எந்தை	{ எம்பெருமானுடைய	முரலும்	இசைபாடப் பெற்ற
பெருமான்			
ஊர்	திவ்யதேசம்;—		
சேறு	சேறுகளிலே		கூடலூர்—.

* * *—‘இப்படியும் விலக்கணமானதொரு வாமநவேஷம் உலகிலுண்டோ’ என்று கண்டாரடங்கலும் கொண்டாடத்தகுந்த வாமநழர்த்தியாய் மாவலிபக்கலிற் சென்று பூமிதானம் வாங்கின பெருமான் வாழ்மிடம் திருக்கூடலூர்.

[சேற்றேருழவர் இதயாதி.] அவ்விடத்து ஏர்பிடித்து உழுகின்றவர்களும் முடியிற் பூவணிந்திருப்பார்களென்று காட்டியவாறு. சேஷத்ரவைபவங்களில் இதுவுமொன்றும். “கோதைப் போதுண்” என்ற பாடத்தில், ‘உண்-உண்கிற’ என்று பொருளாம். ‘போதுண்’ என்றபாடத்தில், ஊண் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்.

கோல் தேன்—மரக் கொம்புகளிலே தட்டித்திரியும் வண்டுகள் என்கை. இவை தமக்கு வாய்த்த இடங்களை விட்டிட்டு, சேற்றேருழவர்களது தலைப்பூக்களிலே மதுவில் நசையாலே திரிகின்றனவாம். .. ... (சு)

தொண்டர்பரவச் சுடர்சென்றணவ *
அண்டத் தமரும் அடிகளுர்போல் *
வண்டலையுள் கெண்டைமிளிர *
கோண்டலதிரும் கூடலூரே.

(ரு)

தொண்டர்	ஆச்சரிதர்கள்	வண்டல்	{ வண்டல் பாய்ந்திருப்பதாய்
பரவ	துதிக்கும்படியாக	அலையுள்	{ அலைகளையுடைத்தான
சுடர் சென்று	{ (திருமேனி) ஸூர்ய	கெண்டை	{ கெண்டை மீன்கள்
அணவ	{ மண்டலத்தளவும் பேரய்	மிளிர	{ (தமது ஒளியாலே)
	{ ஸ்பர்சிக்க வளர்ந்து		{ மின்னாழிற்க
அண்டத்து	{ ஆகாசாவகாச முள்ள	கொண்டல்	{ (அதைக் கண்டு)
	{ இடமெல்லாம்	அதிரும்	{ மேகங்களானவை
அமரும்	வியாபித்த		{ முடிக்கம் செய்யப் பெற்ற
அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய		{ கூடலூர்—.
ஊர்	திவ்யதேசம்;—		

* * *—‘தொண்டர்பரவ’ என்றது உலகனக்குங் காலத்தில் ஆங்காங் குள்ள தொண்டர்கள் ஏத்தினபடியைச் சொன்னவாறு. ‘சுடர் சென்றணவ’ என்றது மேலே ஜ்யோதிர்மண்டலத்தளவும் ஒங்கினபடியைச் சொன்னவாறு. ‘அண்டத்து அமரும்’ என்றது திசைப்பரப்பெல்லாம் வியாபித்தபடியைச் சொன்னவாறு. ஆகவிப்படி ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன் வாழ்மிடம் திருக்கூட லூர்.

[வண்டலையுள் இத்தாதி.]வண்டலிட்டிருக்கும் நீர்நிலங்களிலே கெண்டை மீன்கள் செருக்காலே துள்ளும்போது அவற்றின் உடல் மின்னல் மின்னினுற் போலேயிருக்கும்; அதனைக்கண்ட மேகங்கள் தம்மிடத்து மின்னுகின்ற மின்ன லின் ஒளியே யென்று நினைத்து மின்னலுக்கு அடுத்தபடியாக வண்டாகவேண் டிய கர்ஜனையைச் செய்கின்றனவாம். .... (ரு)

தக்கன்வேள்வி தகர்த்ததலைவன் *
துக்கம்துடைத்த துணைவருர்போல் *
எக்கலிடு நுண்மணல்மேல் * எங்கும்
கொக்கின்பழம்வீழ் கூடலூரே.

(கூ)

தக்கன்	தகூப்ரஜாபதியினுடைய	ஊர்	திவ்யதேசம்;—
வேள்வி	யாகத்தை	எக்கல் இடு	வண்டல்படிந்த
தகர்த்த	அழித்தவனான	நுண் மணல்	{ நுட்பமான மணல்களுள்ள மேல் எங்கும் } விடமெங்கும்
தலைவன்	சிவபிரானுடைய	கொக்கின்பழம்	
துக்கம்	துயரத்தை	வீழ்	விழுந்திருக்கப்பெற்ற
துடைத்த	போக்கின		
துணைவர்	{ ஆபத்திவான பெருமானுடைய		கூடலூர்—.

* * *—சங்கரன் கொண்ட சாபத்தைத் தீர்த்த பெருமான் வாழ்மிடம் திருக்கூடலூர். [எக்கல் இத்தாதி.] வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களில் மாம் பழங்கள் விழுந்து வரிசையாகக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்தால் பழுக்கைக்குப் பதித்துவைத்தாற் போன்றுள்ளதென்னலாம்.

சிவன் தக்கன் வேள்வி தகர்த்த வரலாறு:—முன்பொருகால் தகூப்ரஜா பதி யென்பவர் ஒரு யஜ்ஞஸ்தஸ்விலே செல்ல, அப்போது அங்கிருந்த தேவர் களும் மஹர்ஷிகளு மெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியேயிருக்க, தகூன் பிரமனை ‘லோககுரு’ என்னும் பிரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன்னுடைய பெருமை விளங்கு மாறு சிவன் தன்னை வணங்கி வழிபாடுகளொன்றுஞ் செய்திலென்று சேற்றங் கொண்டவனாய் ‘இந்த ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு கிஷ் யஞய்வைத்து இங்கனே ஸ்தப்தனாய்க் கிடக்கிறானே, இவனில் மிக்க பாபி உலகி

ஹண்டோ? கருத்தாய்க்ருத்ய விவேகஞ்சூர்யனா இத்த மூர்க்கனுக்கு அரியாய
மாய் அருமருந்தன்ன பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேனே! என்று பலவா
ருக நிர்த்தித்து, “கயம்குஷெவபஜநெ ஹஜாவெஜாஜிவிஷ்வஹ
மநஹதாஹ ஜெவெவ ஜெவமணாயஜி” [இந்த ருத்ரன் யாகங்களில்
தேவதைகளோடு கூட ஹரிப்பாகம் அடையக் கடவனல்லன்] என்று சபித்து
விட்டு மஹா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்:
பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தசுஷன் ப்ருஹஸ்பதிலவ மென்றொரு யஜ்ஞம்
பண்ணத் தொடங்கின செய்திபைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டு ‘தந்தை நிகழ்த்
தும் வேள்வியின் விபவங்களை நாமும் கண்டு வருவோம்’ என விரும்பிப் புறப்
பட்ட, ருத்ரன் பழைய வைரத்தை நினைத்து ‘அங்கே நீ போகலாகாது’ என்று
தடுத்தவளாலும் அவள் கோபாதே குதூஹலாதிசயத்தினால் விரைந்து புறப்
பட்டித் தந்தையின் மாளிகையில் வந்துசேர, அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்
வரவு கூறுதல் யோகசூக்தம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாது விமுகளுயிருக்கு
மிருப்பையும் ருத்ரபாகமில்லாமல் யாகம் நடைபெறுவதையும் கண்டு அளவு
கடந்த கோபமடைந்தவளாய் ‘இந்த மஹாபாபியான தசுஷனிடத்தில் நின்று
முண்டான இந்த என் சரீரம் இனி முடிந்துபோவதே நன்று’ என்று அறுதி
பிட்டு யோகபலத்தினால் ஒரு அக்நியையுண்டாக்கி அது தன்னிலே சரீரத்யாகம்
பண்ணிவிட, இவ்வளை பார்வதி அவமானம் பொறுக்கக்கில்லாமல் இறந்
தொழிந்தா னென்றுணர்ந்த சடையான் மிகச் சினந்து தக்கன் வேள்வியைப்
பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடக் கடவோமென்று நிச்சயித்துத் தனது சடையில்
நின்றும் ஒருமயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றும் கோரடிபியான வீர
பத்ரன்களம்பி ருத்ரனுடைய ஆஜ்ஞையைப்பெற்று தசுஷயாக பூமியிலேசென்று
வாசாமகோசரமான சேஷாபங்களை யுண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச்சென்று தசுஷ
னைத் தலையறுத்து ஸ்வாஹாகாரங்களை பெல்லாம் ஹாஹாகாரமாக்கி, ‘தக்ஷாந்
வரத்வம்ஸீ’ என்றும் ‘தக்கன் வேள்விதகர்த்த தலைவன்’ என்றும் பெயர்
பெற்றானென்கிற வரலாறு ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நான்காம் ஸ்கந்தத்தின் ஆதியில்
விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ... .. (சு)

கருந்தண்கடலும் மலையுமுலகும் *

அருந்துமடிகள் அமருமூர்போல் *

பெருந்தண்முல்லைப் பிள்ளையோடி *

கருந்தந்தமுவும் கூடவாரே.

(எ)

கரு தண் { கறுத்துக் குளிர்ந்த
கடலும் { கடல்களையும்
மலையும் { மலைகளையும்
உலகும் { (மற்றும்) லோகங்களையும்
அருந்தம் { (பிரளயத்தில்)
அமுதுசெய்த

அடிகள் { ஸ்வாமி
அமரும் ஊர் { நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம்;-
பெரு தண் { பெருத்தும்
குளிர்ந்தமிருக்கிற

முல்லைப் பிள்ளை } முல்லைக் கொடி
ஒடி படர்ந்து

குருந்தம் குருந்தமாத்தை
தழுவும் தழுவியிருக்கப் பெற்ற
கூடலூர்—.

* * *—கடல்கள் மலைகள் முதலானவற்றோடு கூடிய லோகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கின ஸர்வேச்வரன் வாழ்மிடம் திருக்கூடலூர். முல்லைக் கொடிகள் குருந்த மாத்தை முட்டாக்கிட்டுப் படர்ந்திருக்கின்றனவாம் அங்கு. ... .. (எ)

கலை வாழ்பிணையோடணையும் * திருநீர்
மலைவாழேந்தை மருவுமுர்போல் *
இலைதாழ்தேங்கின் மேல்நின்றிளநீர்க்
குலைதாழ்கிடங்கின் கூடலூரே.

(அ)

கலை ஆண்மாண்கள்
பிணையோடு பெண்மாண்களோடு
அணை வாழும் சேர்ந்து வாழும்படியான
திருநீர்மலை திருநீர்மலையிலே
வாழ் வாழ்கின்ற
எந்தை எம்பெருமான்
மருவும் பொருந்திவாழப் பெற்ற
ஊர் திவ்யதேசம்;—

இலை தாழ் மட்டைகள் தழைத்திருக்கிற
தெங்கின் { தென்னைமாங்களின்
மேல் நின்ற { மேலிருக்கிற
இளநீர் குலை இளநீர்க் குலைகள்
தாழ் { (தம்மேல்) தாழ்ந்திருக்கப்
பெற்ற
கிடங்கின் நீர்நிலைகளை யுடைய
கூடலூர்—.

* * *—விபவாவதாரங்களில் தர்மி ஐக்கியம் உள்ளது போல அர்ச்சாவதாரங்களிலும் தர்மி ஐக்கியம் உள்ளமையால் [—அதாவது, மதல்ய கூர்மாத்ரி அவதாரங்கள் செய்தபெருமானே ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்தா ணென்பது போல, திவ்யதேசங்களில் ஆங்காங்கு எழுந்தருளியுள்ள எம்பெரு மாண்களும் ஒரு வ்யக்தியே என்பவாதலால்] திருநீர்மலையி லெழுந்தருளியுள்ள பெருமானே திருக்கூடலூரிலுள்ளான் என்குறர்தில். ‘கலைவாழ் பிணையோ டணையும்’ என்பது திருநீர்மலைக்கு விசேடனம். ஆண்மாலும் பெண்மாலும் கூடிக்களித்து வாழ்மிடமான திருநீர்மலையில் என்கை. கீழே திருநீர்மலைத் திருப்பதிகத்தில் “அன்றாயர் குலக் கொடியோடு அணிமாமலர்மங்கையோடு அன்பளவி” என்று தொடங்கின ராதலால் திவ்யதம்பதிகளின் அச்சேர்த்தி ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் ஊன்றி யிருந்து அதுவே இங்கு அந்யாபதேசத்தால் கூறப்பட்டது போலும்.

[இலைதாழ் இத்யாதி.] படர்ந்த இலைகளையுடைய தென்னைமாண்கள் குளங் களின் கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிற போது, குளங்களை இளநீராலே நிறைத்து இலைகளாலே மறைத்துவைத்தாற்போலே யிருக்குமாயிற்று. நின்ற + இளநீர், நின்றிளநீர்; தொகுத்தல். ... .. (அ)

பெருதுகாதலடியேனுள்ளம் *

உருகப்புருந்த ஒருவநுர்போல் *

அருதுகைதமலர * கெண்டை

குருகேன்றஞ்சும் கூடலூரே.

(க)

பெருகு	{ வளர்த்துவரும் ஆசையை காதல் { புடையேனுன
அடியேன்	அடியேனுடைய
உள்ளம்	மனமானது
உருக	கரையும்படியாக
புருந்த	உள்ளே பிரவேசித்திருக்கிற
ஒருவர்	விலகாது புருஷனுடைய
ஊர்	திவ்யதேசம் ;—
அருகு	ஸமீபத்திலே

கைதை	தாழைகள்
மலர	{ மலர்ந்திருக்க (அதனைக் கண்டு)
கெண்டை	கெண்டை மீன்கள்
குருகு என்ன அஞ்சும்	{ (தம்மைப் பிடித்துண்ண வந்திருக்கிற) நாரைகளென்றெண்ணி அஞ்ச மிடமான கூடலூர்—.

* * *—நாட் செல்ல நாட் செல்ல ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே பெருகா நின்றள்ள காதலைக் கொண்ட அடியேனுடைய ஹ்ருதயம் உருகும்படியாக உட்புருந்த பெருமான் வாழுமிடம் திருக்கூடலூர். அங்கே வாய்க்காற் கரைகளில் தாழம்பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும்; அவற்றைக் கண்ட கெண்டை மீன்கள் ‘குருகு கள் நம்மை இரை கொள்வதற்காக வந்து ஸ்தப்தமாய் நிற்கின்றன போலும்’ என்றெண்ணி அஞ்சி யொளிக்கின்றனவாம்.

கைதை—‘கேதகி’ என்னும் வடசொல்விகாரம். குருகு—கொக்கு. ... (க)

காலிப் பெருநீர்வண்ணன் * கண்ணன்

மேலித்திகழும் கூடலூர்மேல் *

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன *

பாவைப்பாடப் பாவம்போமே.

(ய)

காலி	கருநெய்தற் பூப்போலவும்
பெரு நீர்	கடல்போலவும்
வண்ணன்	நிறமுடையானுன
கண்ணன்	எம்பெருமான்
மேலி	பொருந்தி
திகழும்	விளங்கப்பெற்ற
கூடலூர்மேல்	கூடலூர் விஷயமாக

கலியன்	திருமங்கைமன்னன்
கோவை	{ ஒழுங்கான தமிழினுள்
தமிழால்	{
சொன்ன	அருளிச்செய்த
பாவை	இப்பாசாங்களை
பாட	பாடவே
பாவம் போம்	பாவங்கள் தொலைந்துபோம்.

* * *—காலிமலர் போலவும் கருங்கடல் போலவும் வடிவுபடைத்த பெருமான் பொருந்திவாழுமிடமான திருக்கூடலூர் விஷயமாகக் கலியனருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லார் பாவங்கள் தொலையப் பெறுவர் என்றாராயிற்று.

காவி—கீலோற்பலம். காவிப் பெருகீர்—உம்மைத் தொகை. கோவைத் தமிழ்—
ஒழுங்கான தமிழ். கோக்கப்பட்ட மாலைக்கும் கோவை யென்று பெயராதலால்,
மாலைபோல் போக்கியமான தமிழ் என்னவுமாம். ... (௧௦)

அடிவரவு:—தாம் செறும் பிள்ளை கூற்றேர் தொண்டர் தக்கன் கருந்தன் கலை
பெருகு காவி வென்றி.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—மூன்றாந் திருமொழி,

வென்றிமா மழுவேந்தி.

திருவெள்ளறை மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

வென்றிமாமழுவேந்திமுன்மண்மிசை மன்னரைமுவெழுகால்

கோன்றதேவ ! * நின்குரைகழல் தொழுவதோர்வகை எனக்கருள்புரியே *

மன்றில்மாம்பொழில் நுழைதந்து மல்லிகை மௌவலின்போதலர்த்தி *

தேன்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே.

(க)

தென்றல் தென்றல் காற்றானது
மன்றில் இடை வெளிகளிலே யுள்ள
மாம்பொழில் மாந்தோப்புகளிலே
நுழைதந்து நுழைந்தும்
மல்லிகை } மல்லிகைப் பூக்களையும்
போது }
மௌவலின் } முல்லைப்பூக்களையும்
போது }
அலர்த்தி மலரச்செய்தும்
மா மணம் { மிக்க பரிமளம் வீச
கமழ்தர வரு { வந்துலாவப் பெற்ற
திரு {
வெள்ளறை } திருவெள்ளறையிலே
நின்றானே நின்றருளும் பெருமானே !,
முன் முன்பொருகால்
வென்றி ஜயசீலமான

மா பெரிய
மழு கோடாலிப்படையை
எந்தி தரித்து
மண் மிசை } பூமியிலுள்ள அரசர்களை
மன்னரை }
முவெழுகால் இருபத்தொரு தலைமுறை
கொன்ற கொலைசெய்த
தேவ தேவனே !,
நின் உன்னுடைய
குரை கழல் { ஆபரண வொலிபொருந்திய
திருவடிகளை }
தொழுவது { வணங்கப் பெறும்
ஒர் வகை { ஒருபாயத்தை
எனக்கு அடியேனுக்கு
அருள்புரி அருள்வேணும்.

* * *—இத் திருமொழியில் பாசரங்கள் தோறும் ‘அருள்புரியே’ என்று அருளை வேண்டுகின்றார் ; பிரானே ! உனது திருவடித்தாமரைகளில் எனக்குப் பரிபூர்ணமான பக்திப் பெருங்காதல் உண்டாகும்படியும் உனக்கு நான் அத் தாணிச் சேவகஞ் செய்து கொண்டு போதுபோக்கும்படியும் கிருபை பண்ணி யருளவேணு மென்று பிரார்த்தித்தல் இத்திருமொழியின் பரமேயம்.

பாசராமனாய்த் திருவவதரித்து உலகில் கூத்திரியப் பூண்டு ஒழியுமாறு செய்த பெருமானே ! பரமபோக்யமான திருவெள்ளறையில் நின்றருளுமவனே ! உனது திருவடிகளில் ஸ்வரூபமான வருத்தவிசேஷத்தைப் பண்ணும் பரிசு நானறியேன், நீயே க்ருபைபண்ணி அதனை யருளவேணு மென்கிறார்.

உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த கூத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று வருகையில், ஒருநாள் கார்த்த வீரயார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்நியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தகாலத்து, அங்கே அம்முனிவனது ஹோமத்தவானது வேண்டின வஸ்துக்களையெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளுகொள்ள விரும்பி அதனைக்கவாந்து அம் முனிவனையும் கொன்றிட்டது காரணமாக (ப்பாசராமன்) அக்கார்த்த வீரயார் ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே கூத்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரை யும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பாசராமன் ஏழு சிவஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவ னென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும், அவனிலும் பாசரா மன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால்விளங்கும். சிவனே விஷத்தையுண்டு கங்கையைத்தரித்து மேரு வில்வனைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறு படுத்தி யமனைபுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில்நடத்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை இராவ ணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன் ; அங்ஙனம் மிக வலியவனாய் திக்கிஜ யஞ்செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்த வீரயார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன் ; அன்னவனைப் பாசராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனனென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. எம் பெருமானது தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமாயிருப்பன் இப்பாசராமன்.

இப்படிப்பட்ட பாசராமன் ஏழாமவதாரமான தசாதராமன்மீது கோபித் தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொரு வரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோவெனின் ; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத்

திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித் திருந்த விஷ்ணுசக்தி விசேஷம் அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனார் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத் திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியமென இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியதுசிறந்தது. பிந்தியது அந்நிலம் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெரு மான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்துநிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரியகாலத் திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்த வீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வியாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்யயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமாவ தாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதுமாத்திர முண்டு. இங்கு “வேன்றிமா மழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா” என்று இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்வதும், “மன்னடங்கமழு வலங்கைக்கொண்ட விராமநம்பி” என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்வதும், “கோக்குலமன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால், போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்.....இராமாநுசன்” என்று அமுதனார் (இராமாநுச நூற் றந்தாதியில்) அருளிச்செய்வதும் விரோதி நிராஸஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்த மாத்திரமேயென்க.

“நின்குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்புரியே” என்று சொல் லீப் பின்னடிகளில் தென்றலின் இயல்வைச் சொன்னதற்குக் கருத்துண்டு; தென்றலானது ஸ்வார்த்தமாகவன்றியே பாரார்த்தமாகவே யிருப்பதுபோல அடியேனையும் “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்னும்படியே அத்தலைக்கே உறுப்பாகக் கொள்ளவேணும் என்பதாம். தென்றல்—தென்திசையில் நின்றும் வந்து வீசங்காற்று.

வேள்ளறை—வெண்மையான பறைகளாலியன்ற மலை; [அறை—பறை.] இத்தலம், வடமொழியில் ‘சீவேதாத்ரி’ எனப்படும். ... (க)

வசையில்நான் மறைகேத்த அம்மலரயற்கருளி முன்பரிமுகமாய் *
இசைகொள்வேதநூ லென்றிவைபயந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
உயர்கொள் மாதவிப் போதோலோவிய மாருதம் வீதியின்வாய் *
திசையெல்லாம் கமழும்பொழில்குழ் திருவேள்ளறை நின்றானே. (உ)

உயர்கொள் ஓங்கிவளர்கின்ற
மாதவி குருக்கத்திமரங்களிலுள்ள
போதோடு } புஷ்பங்களோடே அணைந்த
உலாவிய }
மாருதம் காற்றானது
வீதியின் வாய் { வீதிகள் தோழம்
(வீசும்போது)
திசை } திக்குக்களெல்லாம்
எல்லாம் }
கமழும் பரிமளம் பாவப் பெற்றதும்
பொழில் குழ் { சோலைகள் சூழ்ந்திருக்கப்
பெற்றதமான
திரு வெள்ளறை, நின்றானே !—;
முன் முன்பொருகால்,

வசை இல் குற்றமற்ற
நால் மறை நான்குவேதங்களையும்
கெடுத்த { போக்கடித்துக் கொண்டு
வருந்திநின்ற
அ மலர் { மலரில் தோன்றின
அயற்கு { அப்பிரமனுக்கு
அருளி அருள்புரிந்து
பரி முகம் ஆய் ஹயக்ரீவாவதார மெடுத்து
இசை கொள் { “ஸ்வரபரதானமான வேத
வேததால் { சாஸ்திரங்கள் இவை
இவை என்று { காண்” என்று சொல்லி
பயந்தவனே { அவற்றை அவனுக்கு
உபதேசித்துத் தந்தவனே!
எனக்கு { எனமீது கிருபைபண்ண
அருள்புரி { வேணும்.

* * *—குருக்கத்திச் செடிகளிலே படிந்து அங்குள்ள பரிமளங்களை
முகந்துகொண்டு எங்கும் வீசுகின்ற தென்றலினால் மணங் கமழப்பெற்ற திரு
வெள்ளறையில் நின்றருளும் பெருமானே! முன்பு உண்பக்களிலே வேதங்களை
பெல்லாம் பெற்று, பிறகு அவற்றை அசுரர்கொள்ளப் பறிகொடுத்து ‘கண்
ணிழந்தேன், தனமிழந்தேன்’ என்று கதறின நான் முகனுக்குக் கருணைகூர்ந்து
ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்து அவ்வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவனுக்கு உப
கரித்தருளினவன் னல்லையோ நீ? அப்படிப்பட்ட அருமையான உபகாரம் ஏதே
னும் செய்யவேணுமென்று நான் இரக்கிறேனோ? ஏதேனுமொரு குற்றே
வலிலே அடியேனை நியமித்துப் பணிகொண்டருளலாகாதோ? என்கிறார்.

இத்திருமொழியில் சில பாசுரங்களில் “எனக்கு அருள்புரியே” என்று வங்
தாலும், முதற்பாட்டில் “நிங்குரைகழல் தொழுவதோர் வகையெனக் கருள்
புரியே” என்றும், இடையிடையே சில பாசுரங்களில் “நின்காதலை யரு
ளெனக்கு” “நின்னடிமையை அருளெனக்கு” என்று முள்ளதனால் அவற்றுக்
குப்பொருந்தப் பொருள் கொள்ளவேணும். ஆகவே, எனக்கு அருள்புரியே என்
றது—உனக்குநான் தொண்டனும்படி அருள்செய்ய வேணுமென்றபடி. மாதவி—
வட்சொல். ... .. (உ)

வேய்யனுபுலகேழுடன்நலிந்தவன் உடலகயிருபிளவா *

கையில்நீளுதிர்ப் படையதுவாய்த்தவனே எனக்கருள்புரியே *

மையினுர்தரு வராலினம்பாய வண்தடத்திடைக் கமலங்கள் *

தேய்வநாறுமொண்போய்கைகள் குழ் திருவேள்ளறை நின்றானே. (ங)

மையின் } ஆர் தரு } கருநிறத்தினால் பூர்ணமான
வரால் இனம் வரால் மீன்களின் திரள்
வண் } அழகிய தடாகங்களிலே
தடத்திடை }
பாய } துள்ளிவிளையாடப்
பெற்றதும்,
கமலங்கள் தாமரைப் பூக்கள்
தெய்வம் } திவ்யமான வாஸனே
நாறும் } வீசாநின்ற
ஒண் } அழகிய பொய்கைகளினால்
பொய்கைகள் }
சூழ் } சூழப்பட்டதுமான
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;

வெய்யன் ஆய் { மிகவும் க்ரூரானிருந்து
கொண்டு
உலகு ஏழ் ஸப்தலோகங்களையும்
உடன் ஒருங்கே
நலிந்தவன் } ஹிமவதிக்குக் கொண்டிருந்த
இரணியனுடைய
உடலகம் மார்பு
இரு பிளவு ஆ இரண்டு கூடும்படி
கையில் திருக்கைகளில்
நீள் உகிர் நீண்ட நகங்களையே
படை அது ஆபுதமாக
வாய்த்தவனே பெற்றவனே !
எனக்கு } அடியேன்மீது க்ரூபை
அருள்புரி } பண்ணவேணும்.

* * *—திருவெள்ளறை நின்ற பெருமானே ! பண்டொருகால் ப்ரஹ்ம
தாழ்வானுக்கு அருள் செய்யவேண்டிப் படாதபாடுகள் பட்டாய் ; அதுக்ரூரஸ்வ
பாவனாய் ஏழலுக்குந் தீங்கு செய்துகொண்டிருந்த இரணியனுடைய மார்பை
உகிரால் பிளந்து இப்பாடுபட்டு அவனுக்கு அருள்செய்தாய் ; எனக்காக நீ இப்
படிப்பட்ட அருமைக ளொன்றும் படவேண்டா ; தொண்டனாக்கி யருளவேணு
மத்தனை என்கிறார்.

இரணியன் தான் வரங்கொள்ளும்போது “ அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்க ளொன்றின
லும் சாகக்கடவேனல்லேன் ” என்றும் “ ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததனாலும்
சாகக்கடவேனல்லேன் ” என்றும் வரம்பெற்றனனாதலால் அந்த வரம் பழுது
படாமைக்காகக் கையில் நகங்களையே ஆயுதமாகக் கொண்டமை தோன்ற “ நீ
கிர்ப் படையது வாய்த்தவனே ! ” என்றார்.

வரால்—மதஸ்யவிசேஷம். ... . (ங)

வாம்பரியுகமன்னர் தமுயிர்சேக ஐவர்கட் கரசளித்த *

காம்பினார் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலை யருளெனக்கு *

மாம்பொழில் தளிர்கோதியமடக்குயில் வாயதுதுவர்ப்பெய்த *

தீம்பலங்கனித் தேனதுறுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ச)

மாம்பொழில் மாந்தோப்புகளிலே
தளிர் அவற்றின் தளிர்களே
கோதிய கொந்தி உண்ட
மட குயில் அழகிய குயில்கள்
வாய்அது } தமது வாய் துவர்த்துப்போக
துவர்ப்பு எய்த } (அந்தரஸத்தை
மாற்றுகைக்காக)

தீம் இனிமையான
பலங்களி பலாப் பழங்களிலுள்ள
தேன்அது மதுவை
றுகர் பானம்பண்ணப் பெற்ற.
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;
வாம் பரி } (பாரதப்போர்ச் சேனை
களிலே) மேல்விழுந்த
வருகிற குதிரைகள்

உக	மாளும்படியாகவும்	காம்பின் ஆர்	மூங்கில்களாலே நிறைந்த திருவேங்கடமலையிலுள்ள வனுமான பெருமானே !
மன்னர்தம்	{ (எதிரிகளான) அரசர்களினுடைய	திரு வேங்கடம் பொருப்ப	
உயிர்	பிராணன்		
செக	அழியும்படியாகவும் செய்து	நின் காதலை	{ உன்விஷயமான பரம பக்தியை
ஐவர்க்கு	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்கு		
அரசு	ராஜ்யத்தை	எனக்கு	{ அடியேனுக்குப் பிறப்பித் தருளவேணும்.
அளித்த	உபகரித்தருளினவனும்,	அருள்	

* * *—திருவெள்ளறை நின்றருளும் பிரானே ! பஞ்சபாண்டவர்க்கு அருள் செய்யவேண்டிப் படாதனப்பட்டாய் ; பாரதப்போரமூட்டி * மலைபுரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய, துற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவளையத் திண்டோர்மேல் முன்னின்றாய் ; இப்படி ஏதேனும் அருமைப்படவேணுமோ எனக்காக ? உனது அடிமையிலே எனக்கு ருகியைப் பிறப்பிக்கு மித்தனைபன்றோ நான் வேண்டுவது என்கிறார்.

“வாம்பரி” என்றது ‘வாவும் பரி’ என்றபடி. “செய்யுமெனச்ச வீற்று பிரமெய் சேறலும்” என்ற நன்னூற் குத்திரத்தினால் எச்சத்து உயிர்பெய் கெட்டது. (வாவுதல்-தாவுதல்.) திருவேங்கடமலையில் நிற்பவனும் திருவெள்ளறையில் நிற்பவனும் ஒரு வயக்தியே என்பது தோன்ற “காம்பினர் திருவேங்கடப் பொருப்ப-திருவெள்ளறை நின்றானே !” என்றார்.

“நின்காதலை யருளெனக்கு” என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:— “தேவர்திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வ கூணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.”

[மாம்பொழில் இத்தாதி.] மாஞ்சோலையிலே போய்ப்புகுந்து அங்குள்ள தளிர்களைத்தின்ற பெண்குயில் வாய் துவர்ப்படைந்துபோக, அத்துவர்ப்பை வேறு ரஸத்தாலே மாற்றவேண்டி இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று வாய்வைக்கின்றதாம். .... (ச)

மானவேலோண் கண்மடவரல் மண்மகளழங்க முந்நீர்ப்பரப்பில் *
ஏனமாகியன் றிருநிலமிடந்தவனே எனக்கருள்புரியே *
கானமாமுல்லை கழைக்கரும்பேறி வேண்முறவல்செய்தலர்கின்ற *
தேனின்வாய்மலர் முருகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே. (ரு)

கரும்பு கழை	{ கரும்புதனியளவும் சென்று ஏறி பட்டர்ந்து	தேனின் வாய்	வண்டுகளின் வாய்களிலே
வெண்	{ வெண்மையான முறுவல் புன்கிரிப்பைச் செய்து செய்வனபோல் அலர்கின்ற விகவியா நின்ற	முருகு	தேனை
முறுவல்		உகுக்கும்	பெருக்காநிற்கப் பெற்ற
செய்து			திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;
அலர்கின்ற		மானம்	பெருமைதங்கிய
மா கானம்	{ பெரியகாட்டு முல்லைப் முல்லை மலர் பூக்கள்	வேல்	வேற்படை போன்
முல்லை மலர்		ஒண்	அழகிய

கண்	கண்களை யுடையளாய்	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
மடவரல்	{ பெண்டிர்க்குரிய குணங்களை யுடையளான	எனம் ஆகி	மஹாவராஹருபியாகி (இழிந்து)
மண்மகள்	பூமிப் பிராட்டி	இரு நிலம்	விசாலமான பூமியை
அழுங்க	{ (பிரளயக்கடலில்) மூழ்கிக் கிடக்க,	இடந்தவனே	{ அண்டபித்தியில் நின்றும் குத்தியெடுத்து வந்தவனே !
அன்று	அக்காலத்து,	எனக்கு	{ அடியேன்மீது அருள்புரி { கிருபைபண்ணாய்.
முந்நீர்	{ (அந்தப் பிரளயக்) கடலினுடைய		

* * *—தேஹகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் சிறந்தவளான பூமிப் பிராட்டியானவள் பிரளயப் பெருவெள்ளத்திலே புக்கு அழந்தினவளவிலே நீர்க்கும் சேற்றுக்கும் பின்வாங்காத மஹாவராஹ வடிவைக்கொண்டு அண்ட பித்தியிலே ஒட்டிக்கிடந்த அப்பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறினவனே ! வாய்திறந்து வேண்டவும்மாட்டாத பூமியை ரக்ஷித்தவனுக்கு, வாய்திறந்து வேண்டுகின்ற என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ ? என்கிறார்.

பெரிய காட்டுமுல்லைக் கொடிகள் கரும்புகளின் மேலேறிப்படர்ந்து வெண்ணிறமான பூக்களைப் புஷ்பிக்கின்றன; அவற்றிலே வண்டுகள் மொய்க்கும்போது அவற்றின்வாயிலே தேன் பெருகுகின்றதாம். .... (டு)

பொங்குநீண்முடி யமரர்கள்தொழுதேழ் அமுதினைக் கொடுத்தளிப்பான் *

அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையை யருளெனக்கு *

தங்குபேடையோ டேயுமதுகரம் தையலார் குழலனைவான் *

திங்கள்தோய் சென்னிமாடஞ் சென்றனை திருவெள்ளறைநின்றானே. (கூ)

தங்கு	பூவிலே தங்கியிருந்த	நீன் முடி	{ நீண்ட கிரீடத்தை யுடையரான
பேடையோடு	பெண்வண்டோடு	அமரர்கள்	தேவர்கள்
ஊடிய	பிரணயகலஹங் கொண்ட	தொழுது எழ	(தன்னை) வணங்கியாச் சாயிக்க (அவர்களுக்கு இரங்கி)
மதுகரம்	ஆண்வண்டு	அமுதினை	அமிருதத்தை
தையலார்	ஸ்திரீகளினுடைய	கொடுத்து	{ தந்தருள்வதற்காக அளிப்பான்
குழல்	கூந்தல்களை	அங்கு	அப்போது
அனைவான்	{ சென்று கிட்டி அங்கே மறைந்திருக்கைக்காக,	ஓர்	விலகணமான
திங்கள் தோய்	{ சந்திரமண்டலத்திலே படிந்திருக்கிற	ஆமை அது	{ கூர்மமாகத் திருவவதரித்த ஆகிய
சென்னி	சிகரங்களை யுடைய	ஆகி	காண்பூதனே !
மாடம்	மாளிகைகளை	நின்	{ உனக்கு நான் அடியரு அடிமையை { யிருக்கப்பெறுவதை
சென்று	{ சென்று சேர்ந்திருக்கப் பெற்ற	எனக்கு	{ எனக்கு அருள்வேணும், அருள்
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;			
பொங்கு	விளங்குகின்ற		

* * *—தூர்வாஸ முனிவனுடைய சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழியவே அசுரர்வந்து பொருது அமரரை வென்றபோது இந்திரன் தேவர்களோடு கூடவந்து உன்னைச் சரணமடைந்து உன்னால் அபயம்பெற்று அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைத்தபோது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் நீ பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின்கீழே சென்று அதனை முதுகின்மீது கொண்டு நாகங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தாய் ; இவ்வாறாக அந்தப் பரியோஜநார்தரபரர்க்கு நீபட்ட வருத்தங்கள் அடியேனுக்காகப் படவேண்டா ; உனது திருவடிகளில் நான் அடிமை செய்வேனும்படி எனக்கு அருளினால் போதும் என்கிறார்.

[தங்குபேடையோடு இப்பாதி.] வண்டிகள் ஆணும்பெண்ணுமாய்ப் பூவிலே படுத்திருந்தன ; தம்பதிகளுக்குப் பிரணயகலஹம் இயற்கையாகையாலே ஊடல் உண்டாயிற்று ; உடனே ஆண்வண்டானது பேடைக்குத் தெரியாததோரிடந் தேடி மறையவேணு மென்றெண்ணி ஸ்த்ரீகளினுடைய கூந்தலிலே மறையக் கோஷி, சந்திர மண்டலத்தளவுஞ் சென்றோங்கின சிகரத்தைபுடைய மாடங்களிலே சென்றணைகின்றதாம் திருவெள்ளறையில். .... (சு)

ஆறினோடொருநான்துடைநெழுமி அரக்கன்தன் சிரமெல்லாம் *
வேறுவேறுக வில்லதுவகைத்தவனே எனக்கருள்புரியே *
மாழிற்சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரை மலர்வார்ந்த *
தேறல்மாந்திவண் டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே. (எ)

மாறு இல் { ஒப்பற்ற ஒளியை
சோதிய { புடையனவாய்
மாதகம் மாதகம் போன்ற
பாச அடை பச்சிலைகளை புடையனவான
தாமரை தாமரைகளினுடைய
மலர் பூக்களில் நின்றும்
வார்ந்த பெருகின
தேறல் மகாந்தத்தை
மாந்தி பானம்பண்ணி
வண்டு வண்டிகள்
இன் இசை { இளிய பண்களைப் பாடா
முரல் { கிற்ப்பெற்ற
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;

அரக்கன் தன் இராவணனுடைய
நெடு முடி { நீண்ட கிரீடங்களை
உடை { யணிந்த
ஆறினோடு
ஒரு நான்கு { பத்துத்தலைகளும் ஒன்று
+ சிரம் { தப்பாமல்
எல்லாம் }
வேறு வேறு { தனித்தனியே அற்று
உக { விழும்படி
வில் அது சார்ந்ததை
வளைத் { வளைத்து அம்பெய்த
தவனே { பெருமானே !,
எனக்கு { என்விஷயத்தில் கிருபை
அருள்புரி { பண்ணு.

* * *—திருவெள்ளறைநின்ற பெருமானே! பிராட்டியானவள் உன்னைப் பிரிந்து பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்தாள்; நானே ஒரு நொடிப்பொழுதும் உன்னைப் பிரிந்து பொறுக்கக்கில்லாமல் துடிக்கிறேன்: ஆகையாலே அப்பிராட்டியிற்காட்டிலும் எனக்கு நெடுவாசியுண்டு; இருந்தாலும் அவளுக்காக நீ செய்த அருந்தொழில்களில் ஆயிரத்திலொருகூறும் எனக்காக நீ செய்யவேண்டுமெனத் தில்லை; இராவணனுடைய தலைகளையறுக்கப் பட்டபாடு பெரிதுமுண்டே; அப்பாடு ஒன்றும் எனக்காகப் படவேண்டா; ‘இவன் நம் தொண்டன்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றினால் போதும் பிரானே! என்கிறார். .... (எ)

முன்னிவ்வேழலகுணர்வின்றி இருள்மிக வும்பர்கள்தொழுதேத்த *

அன்னமாகி யன்றருமறைபயந்தவனே எனக்கருள்புரியே *

மன்னுகேதகைசூதகமென்றிவை வனத்திடைச் சுரும்பினங்கள் *

தேன்னவென்னவண் டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றனே. (அ)

மன்னு மாறாதே பூத்திருக்கிற
தேதகை தாழைகளென்ன
சூதகம் மாமரங்களென்ன
என்ற இவை { இத்தாயி வருகங்களை
யுடைத்தான
வனத்து { சோலைகளின் நடுவே
இடை
சுரும்பு { ‘சுரும்பு’ என்னுஞ்சாதி
இனங்கள் { வண்டுகளின் கூட்டம்
தென்ன { ‘தென்னதென்ன’
என்ன { என்றுபாட,
வண்டு (சாதாரண)வண்டுகளானவை
இன் இசை { இனிமையான இசைப்
பாட்டுக்களை
முரல் பாடாநிற்கப்பெற்ற

முன் முன்பொருகால்
இ ஏழ் உலகு இவ்வுலகங்களெல்லாம்
உணர்வு { அறிவு கெட்டு
இருள் மிக { அஜ்ஞாநாதகாரம்
மேலிட்டவனவிலே
உம்பர்கள் தேவர்கள்
தொழுதுவந்த வணங்கித்துதிக்க
அன்று அப்போது
அன்னம் ஆகி ஹம்ஸரூபியாகி
அரு மறை அருமையான வேதங்களை
பயந்தவனே { ஸம்பாதித்துக்
கொடுத்தவனே!

திருவெள்ளறை, நின்றனே!—;

எனக்கு அருள்புரி—.

* * *—நான்முகனிடத்திலின்றும் வேதங்களைக் கொள்ளுகொண்டு போன அசுரர்களுக்காக ஹயக்ரீவாவதாரம் செய்தருளினபடியைக் கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் அதுஸந்தித்தார். அப்படி ஹயக்ரீவாவதாரஞ்செய்து கடலினுட்புகுந்து மதுகைடபரென்னு மசுரர்களைத்தேடிக்கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினனாதலால், அன்னமாகி யருமறை பயந்த அவ்வரலாற்றை இப்பாட்டில் அதுஸந்திக்கிறார். அப்படிப்பட்ட அருமையான காரியமொன்றும் என் திறத்துச் செய்யவேண்டுமெனத் தில்லை; அந்த வேதங்களிலே புருஷார்த்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ள கைங்கரியத்தை அடியேனுக்குப் பெறுவித்தருளினால் போதுமென்கிறார்.

சுரும்பு என்பதும் வண்டு என்பதும் பரியாயமென்று பலர் நினைத்திருப்பதுண்டு : பரியாயமென்று கொள்ளலாமாயினும் ஜாதிபேதமுண்டு. இதனை யறியாமல், இப்பாட்டில் மூன்றாமடியில் ‘சுரும்பினங்கள்’ என்று வந்திருக்க, மீண்டும் நான்காமடியில் ‘வண்டு’ என வருவது ஒவ்வாதென்றெண்ணிச் சிலர் பாடத்தை மாறுபடுத்தினர்—“தேன்னதேன்னவென்றின்னிசை முரல்” எனத்திருத்தினர். அதுவேண்டா ; “தேன்னவென்ன, வன்டின்னிசை முரல்” என்ற ஆன்றோர்பாடமே கொள்ளத்தக்கது. சுரும்பு சாதி வேறு, வண்டுசாதி வேறு என்க. கீழ் (5-1-1.) “அறிவதரியான்” என்ற பாட்டில் “நறிய மலர்மேல் சுரும்பார்க்க.....சிறை வண்டிசைபாடும்” என வந்ததும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

கேதகை, சூதகம்—வடசொல் னிகாரங்கள். ... .. (அ)

ஆங்குமாவலிவேள்வியி லிரந்துசென்று அகலிட முழுதினையும் *
பாங்கினுல்கொண்டபரம நிற்பணிந்தெழுவேன் எனக்கருள்புரியே *
ஒங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழிதர மாவேறி *
நீங்குயில் மிழற்றும்படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

ஒங்கு	உயர்ந்து வளர்கின்ற	வேள்வியில்	யாகபூமியில்
பிண்டியின்	அசோகமரத்தினுடைய	சென்று	எழுந்தருளி
செம் மலர்	சிவந்த புஷ்பங்களின்மேலே	இரந்து	(மூவடிமண்) யாசித்து
வண்டு	வண்டுகள்	ஆங்கு	அப்போதே
ஏறி	ஏறி	அகல் இடம்	{ பூமிப் பாப்பெல்லா வற்றையடிம்
உழிதர	ஸஞ்சரிக்க,	முழுதினையும்	
தீம் குயில்	மதுரஸ்வரமுள்ள குயில்கள்	பாங்கினுல்	முறைமையினுல்
மா ஏறி	மாமரங்களின்மேலேறிநின்று	கொண்ட	ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொண்ட.
மிழற்றும்	கூவுதல் செய்யப்பெற்ற	பரம	புருஷோத்தமனே !
படப்பை	{ கொடித் தோட்டங்களை புடைத்தான	நின்	உன்னை
திருவெள்ளறை, நின்றானே !—;		பணிந்து	{ வணங்கி யெழுகின்ற என் விஷயத்திலே
மாவலி	மதுரபலியினுடைய	எழுவேன்	
		எனக்கு	
		அருள்புரி	கருபை பண்ணியருள்.

* * *—திருவெள்ளறையின்ற பிரானே ! தேவேந்திரன் கண்ணீர்விட்டமுதுகொண்டு தலைகுனியி நின்று திருவடிவாரத்திலே பிரார்த்தித்தா னென்பதுவேகொண்டு, கண்டவர்களெல்லாரும் ஏகம்படியான வாமன வேஷத்தைக் கொண்டு மாவலி வேள்வியிற்சென்று மூவடியிரந்து மூவுலகுமளந்துகொண்ட பரமபுருஷனாகிய ஷண்முகப் பணிந்தெழுகின்ற என் விஷயத்தில் பரமக்ருபை செய்தருளவேணும் என்கிறார். ப்ரயோஜநாதரத்தை விரும்பிவந்து பணிந்த இரத்திரனுக்குக் காரியஞ்செய்த நீ அந்நயப்ப்ரயோஜனனான வடியேனுக்கு இரங்க

லாகாதோ? இந்நிரனுக்குச் செய்ததுபோலே எனக்கும் ஏதேனும் ஆயாஸமுற் றுக் காரியஞ்செய்ய வேண்டிற்றுண்டோ? 'இவன் நம் தொண்டன்' என்று திருவுள்ளம் பற்று மத்தனையேயன்றோ வேண்வது—என்பது உள்நுறை.

[ஓங்குபிண்டியின் இத்தாதி.] 'பிண்டி' என்று அசோகமரத்துக்குப் பெயர். ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமரம் செக்கச் செவேலென்று பூத்த பூக்களினால் நிறைந்திருக்கின்றது; அப்புஷ்பங்களை வண்டுகள் பார்த்து 'இவை மலர்களல்ல, நெருப்பாம்' என மயங்கி அங்குச் செல்ல அஞ்சிச் சிவசமயங்களில் ஒதுங்கித்திரியும், (கீழ் முதற்பத்தில் [1-2-9]) "தாதுமல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற தழல்புரையெழில் நோக்கிப், பேதை வண்டுகள் எரியேனவெருவரு பிரிதிசென்றடை நெஞ்சே!" என்ற பாசரமும் அவ்விடத்து உரையும் நோக்கத்தக்கது. பக்கம்—50.) அசோகமலர்களை அக்ரிபாக ப்ரமித்து அஞ்சி அப்பால் செல்லுமியல்வினவான வண்டுகள் சிவ சமயங்களில் அந்த ப்ரமம்நீங்கி 'இவை மலர்களை' என்று துணிந்து அவற்றிலே மதுவுண்ணச்செல்வது முண்டாகையாலே, அப்படி அவை மதுவுண்ண அசோக மலர்களில் ஏறியிருப்பதைக்கண்டு அருகே மாமரங்களிலுள்ள குயில்கள் 'அந்தோ! இவ்வண்டுகள் நெருப்பிலே அகப்பட்டனவே!' என்று பரிதாபந் தோற்ற அநக்ஷாரஸமாகக் கூப்பிடுகின்றனபோலும். இப்படிப்பட்ட சோலைகளி னொருமுத்பெற்றது திருவெள்ளறை. ... . (க)

மஞ்சலாமணிமாடங்கள்சூழ் திருவேள்ளறையதன்மேய *

அஞ்சனம்புரையுந் திருவுருவனை ஆதியையமுதத்தை *

நஞ்சலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்ஞ்சொல் ஐயிரண்டும் *

எஞ்சலின்றிநின் தேத்தவல்லார் இமையோர்க்கர சாவர்களே

(க0)

மஞ்ச உலாம் { மேகங்கள் படிந்து
உலாவப்பெற்ற
மணி { நவரத்நங்கள் பதித்த
மாடங்கள் { மாளிகைகளினால்
சூழ் சூழப்பட்ட
திரு வெள்ளறை { திருவெள்ளறையில் நித்ய
அதன் மேய { வாஸம் செய்பவனும்
அஞ்சனம் { மைபோன்ற திவ்யமான
புரையும் திரு { வடிவையுடையவனும்
உருவனை
ஆதியை , ஸகல ஜகத்காரண பூதனும்
அமுதத்தை { அமுதம்போல் போக்யனு
மான எம்பெருமானே,

நஞ்ச உலாவிய { விஷத்தங்கிய வேற்படை
வேல் வலவன் { யைச்செலுத்தவல்லவான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
சொல் அருளிச்செய்த
ஐ இரண்டும் { இப்பத்துப் பாசரங்களைக்
கொண்டு
எஞ்சலின்றி குறைவின்றி
நின்று மனம் நிலைபெற்று
ஏத்த வல்லார் துதிக்க வல்லவர்கள்
இமையோர்க்கு நித்யஸூரிகளுக்கும்
அரச ஆவர்கள் ஆதரிக்கத் தக்கவாவர்கள்.

* * *—மேகமண்டலத் தள வுஞ்சென்று ஒங்கியிருக்கின்ற மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறையில் நித்தியவாஸஞ்செய்தருளும் புண்டரீகாக்ஷப்

பெருமாள் விஷயமாகக் கலியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லப்பெற்று நித்யஸூரிகளால் மிகவுங் கொண்டாடப் பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. .... (க0)

அடிவரவு:—வென்றி வசை வெய்யன் வரம்பரி மானவேல் பொங்கு ஆறு முன் ஆங்கு மஞ்ச உந்திமேல்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

உந்திமேல் நான்முகனை.

திருவரங்கம் பெரியகோயில் மங்களாசாஸ்தத்திருப்பதிகம்.

உந்திமேல் நான், முகனைப்படைத்தான் உலகுண்டவ

னெந்தைபெம்மான் * இமையோர்கள் தாதைக்கு இடமென்பரால் *

சந்திஞோமெணியுங் கொழிக்கும் புனல்காவிரி *

அந்திபோலும் நிறத்தார்வயல்கூழ் தேன்னரங்கமே.

(५)

சந்திவேளும்   சந்தனக்கட்டைகளையும்
மணியும்   நவரத்னங்களையும்

கொழிக்கும் { தள்ளிக்கொண்டு
பெருகுகின்ற

புனல் தீர்த்தத்தை யுடைத்தான
காவிரி திருக்காவிரி நதியாலும்,

அந்தி போலும் நிறத்து ஆர்வயல் } ஸந்தியாகாலம்போன்ற
வர்ணத்தையுடைய
கழுனிகளினாலும்

சூழ்   சூழப்பட்ட

தென் ஆரங்கம் திருவாரங்கமானது, —

உந்தி மேல் (தனது) திருநாயியிலே

நான் முகனை   பிரமனை

படைத்தான் ஸ்ரீரத்தினத்தவனும்

உலகு { (பிரளயகாலத்தில்) லோகம்
உண்டவன் { களை அழுது செய்தவனும்

எந்தை பெம்மான் { எம்'குலத்துக்கு
நாதினனவனும்

இமையோர் { நித்யஸ்வரிகளுக்குத் தலை
கள் தாதைக்கு { வனுமான பெருமானுக்கு

இடம் வாஸஸ் தலம்.

என்பர் என்று சொல்லுவார்கள்.

* * *—உலகங்களைப் படைக்கவேண்டித் தனது திருநாடிக்கமலத்தில் நான் முடிக்கவுளைப்படைத்து அவன் மூலமாகக் காரியப்பொருள்களைப் படைத் தருள்பவனும், படைக்கப்பட்ட உலகங்கள் பிரளயவெள்ளத்தில் ஆகப்பட்டுக் கொண்டு அழிவதாயிருக்கையில் அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கு

பவனும், இப்படிப்பட்ட குணங்களைக்காட்டி எம்மை ஆட்படுத்திக்கொள்பவனும், நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால், சந்தனமரங்களையும் நவமணிகளையும் கொழித்துத் தள்ளிக் கொண்டு பெருவெள்ளமாகப் பெருகுகின்ற திருக்காவிரியாலும் அந்த நதியினால் வளம்பெற்ற வயல்களாலும் சூழப்பட்ட திருவரங்கம் பெரிய கோயிலாம்.

தாதை—‘தாத’ என்ற வடசொல் விகாரம். சந்து—‘சந்தகம்’ என்ற வடசொற்சிறைவு.

அந்திபோலும் நிறத்தார்வயல் = அந்தியென்றது ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தை; அது இருள்முடிக்கறுத்துத் தோற்றுமாதலால் “கருநெல்சூழ் கண்ணமங்கை” என்னுமாபோலே கருவடைந்த பயிர்களாலே வயல்கள் கறுத்துத் தோன்றுகின்றனவாம். இனி, ஸாயம் ஸந்தியாகாலத்தைச் செந்நிறமாக வருணிப்பார்களாதலால் அதற்குச் சேரப்பொருள்கொள்ளவேண்டில் ‘துனிரெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட’ என்றரைத்துக்கொள்க. .... (க)

வையமுன்ன டாலிலேமேவுமாயன் மணிநீண்முடி *

பைகொள் நாகத்தணையான் பயிலுமிடமேன்பரால் *

தையனல்லார் சூழல்மாலையும் மற்றவர்தடமுலை *

செய்யசாந்துங் கலந்திழிபுனல்கூழ் தேன்னரங்கமே.

(உ)

நல் தையலார் நல்ல ஸ்த்ரீகளினுடைய

சூழல் { தலையிலணிந்த பூமலை
மாலையும் { களும்

மற்று இன்னமும்

அவர் அந்த ஸ்த்ரீகளினுடைய

தட முலை { முலைத்தடங்களில்
{ பூசப்பட்ட

செய்ய { சிவந்த சந்தனமும்
சாந்தும் { (ஆகிய இவற்றோடு)

கலந்து சேர்ந்து கலங்கி

இழி பிரவலிக்கின்ற

புனல் (காவிரித்) தீர்த்தத்தினால்

சூழ் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம் திருவரங்கம்,—

வையம் { (பிரளயத்தில்) பூமியை
உண்டு { வெல்லாம் அழுதுசெய்து

ஆல் இலை ஆலந்தளிசிலே

மேவும் பொருத்திக் கண்வளர்கின்ற

மாயன் ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனும்,

மணி நீள் முடி { மணிமயமான நீண்ட
கிரீட மணிந்தவனும்

பை கொள் { படங்கொண்ட திருவனந்

நாகத்து { தாழ்வானைப் படுக்கையாக
அணையான் { வுடையனுமானபெருமான்

பயிலும் இடம் { நித்யவாஸம்பண்ணுகிற இட
என்பர் { மென்று சொல்லுவர்.

* * *—பிரளயத்திலே அமுந்தாதபடி பூமிப்பரப்பையடங்கலும் எடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஒரு சிற்றாலந்தளிரிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்ய சக்தியுத்தனும், ‘யாங்கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற்கடவுளார்க்கும் ஆங்கடவுள் தானே’ என்பது நன்கு விளங்க மணிமயமான திருவபிஷேகத்தை அணிந்துள்ளவனும், இனத்துத்தியணி பணமாயிரங்க ளார்த்த அரவாசப் பெருஞ்சோதியனந்தனென்னு மணிவிளங்கு முயர்வெள்ளையணையமேவிப் பள்ளிகொள்பவனுமான பெருமான் ஒருநாளும் விடாதே

வர்த்திக்கிற திவ்யதேசம் எதுவென்றால், காவிரிகுழந்த தென்னரங்கம். அக்காவிரியாறு எப்படிப்பட்டதென்னில், குழலிலே பூக்களையணிந்து முலைகளைக் குங்கும பங்கத்தாலே அலங்கரித்திருக்கும் மாதர் ரீரட இழிவர்கள்; அப்போது அவர்களது குழலில் மாலையும் குங்குமச்சேறுமாய்க் கலங்கியோடா நிற்கும்.

தையல் நல்லார்—தையல்—அழகு. அழகுடையவர்களுக்கு ஆகுபெயர். 'நல்தையலார்' என மாறுதலுமாம். .... (உ)

பண்டிவ்வையமளப்பான்சென்று மாவலிகையில்நீர்

கோண்ட * ஆழித்தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால் *

வண்டோடும் மதுவார்புனல் வந்திழிகாவிரி *

அண்டநாறும் பொழில்சூழ்ந்து அழகார்தென்னரங்கமே. (ந)

வண்டு பாடும் வண்டுகள் பாடப்பெற்ற

மது வார் தேன் ஒழுகுகின்ற

புனல் தீர்த்தமானது

வந்து இழி வந்து பிரவழிக்கின்ற

காவிரி திருக்காவேரியினாலும்

அண்டம் { ஆகாச மெங்கும்
நாறும் { பரிமளிக்கின்ற
பொழில் { சோலைகளாலும்

சூழ்ந்து சூழப்பட்டு

அழகு ஆர் அழகுபொருந்தியதான

தென் அரங்கம்—;

பண்டு முன்பொருகால்

இவையம் இப்பூமியை

அளப்பான் { அளந்து வசப்படுத்திக்
கொள்வதற்காக

சென்று போய்

மாவலி மஹாபலியினுடைய

கையில் கையில் நின்றும்

நீர் தாள் ஜலத்தை

ஆழி தடம் { திருவாழியை யேந்தவல்ல
கை கொண்ட { தடக்கையாலே ஏற்றுக்
கொண்ட

குறளன் வாமநமூர்த்தியினது

இடம் என்பர்—.

* * *—மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட பூமிபை மீட்டுக்கொள்ளு கைக்காக அவனது வேள்விச்சாலையிற் சென்று, அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை யாலே உதகதானம் வாங்கின வாமநமூர்த்தி வாழுமிடம் எதுவென்றால், திருக்கா விரியாலும் திருச்சோலைகளாலுஞ் சூழப்பட்ட தென்னரங்கம். காவிரி எப்படிப் பட்டது?—வண்டு பாடும் மதுவார்புனல் வந்திழியப்பெற்றது; திருக்காவிரித் தீர்த்தம் மதுவோடுகூடிப் பெருகும்; மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்; 1. “ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமேமிகுந்து உள்தெளியின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற்றீம்புனல், வாக்கு தேனுக் கர் மாக்களை மானுமே” என்றது காண்க. .... (ந)

விளைத்தவெம்போர்விறல்வாளரக்கன் நகர்பாழ்பட *

வளைத்தவல்லிவ்ந்தடக்கையவனுக்கு இடமென்பரால் *

துளைக்கையானைமருப்புகிலும் கொணர்ந்துந்தி * முன்

திளைக்குஞ்செல்வப் புனல்காவிரிகுழ தென்னரங்கமே. (ச)

துளைக்கை { துதிக்கையையுடைய
யானை { யானைகளின்

மருப்பும் தந்தங்களையும்

அகிலும் அகில் மரங்களையும்

கொணர்ந்து அடித்துக் கொண்டுவந்து

முன் உந்தி முன்னே தள்ளி

திளைக்கும் லீலாஸமனுபவிக்கின்ற

செல்வம் { திவ்யமான தீர்த்தத்தை
புனல் { யுனைய

காவிரி காவேரியினால்

சூழ் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம்—;

வெம்போர் { கடுமையான யுத்தத்தை
வீளைத்த { உண்டாக்கின

விறல் பலிஷ்டனான

வான் { வாட்படை வல்லனான
அரக்கன் { இராவணனுடைய

நகர் நகரமாகிய லங்கை

பாழ்பட பாழாகும்படியாக

வளைத்த வளைக்கப்பட்ட

வல் வில் தட { வலியவில்லைத் தடக்
கையவனுக்கு { கையிலே உடையவனான
பெருமானுக்கு

இடம் என்பர்—.

* * *—பெரும்போரைமுட்டின பெருமிடுக்கனான இராவணனுடைய இலங்காபுரியானது பாழ்பட்டுப்போம்படியாகப் பெருவில்லைவளைத்த பெரு வீரன் வாழுமிடம் காவிரிசூழ்ந்த திருவரங்கம். காவிரி எப்படிப்பட்டது?— யானைத்தந்தங்களையும் அகில்மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டுவந்து வீரையாடுவது போன்றுள்ளதாம். ... .. (ச)

வம்புலாங்கூர்தல்மண்டோதரிகாதலன் வான்புக *

அம்புதன்னால்முனிந்த அழகனிடமென்பரால் *

உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டிவணங்கும் * நல்

செம்பொனாரும் மதிள் சூழ்ந்து அழகார்தேன்னரங்கமே. (ரு)

உம்பர் { தேவர்களுக்கு சிர்வாஹக
கோனும் { னான பிரமனும்

உலகு ஏழும் ஸப்த லோகங்களும்

வந்து கிட்டி

சுண்டி திரண்டு

வணங்கும் வணங்கப்பெற்றதாய்

நல் செம் { நல்ல செம்பொன்னோடி
பொன் ஆரும் { ஒத்த மதின்களால்
மதிள் சூழ்ந்து { சூழப்பட்டு

அழகு ஆர் அழகு பொருந்தியதான

தென் அரங்கம்—;

வம்பு உலாம் { வாஸுனை உலாவுகின்ற
கூந்தல் { கூந்தலையுடையளான

மண்டோதரி மந்தோதரிக்கு

காதலன் கணவனான இராவணன்

வான் புக வீரஸ்வர்க்கமடையும்படியாக

அம்பு தன்னால் { பாணங்களினால்

முனிந்த சிறிக் கொன்றொழிந்த

அழகன் { வீரசீரையையுடையனான
இராமபிரானது

இடம் என்பர்—.

* * *—தனக்கு வாய்த்த மனைவியான மந்தோதரியோடே தான் போக மனுபவித்து வாழலாயிருக்க, விபரீதமான எண்ணங்கொண்ட இராவணன் போர்க்களத்திலே மடிந்து வீரஸ்வர்க்கம் அடையுமாறு அம்புகளைச்செலுத்திச் சித்ரவதஞ்செய்த சக்ரவர்த்தி திருமகன் வாழுமிடம் தென்னரங்கம். அஃது

658 பெரிய திருமொழி-நூ-பத்து. சு-திரு. உந்திமேல்நான்முகனை.

எப்படிப்பட்டதென்னில், தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான பிரமனும், அவனாலே படைக்கப்பட்ட ஜகத்தில் உள்ளாரும் திரண்டி வந்து ஆசிரயிக்கும்படியானது; உள்ளே சாய்ந்தருளும் பெருமானுக்கு அரணாகப் போரும்படியான திருமதிள்களாலே சூழப்பட்டது. ... .. (நு)

கலையுடுத்த வகலல்குல் வன்பேய்மகள் தாயென *

முலையோத்தொருயிருண்டவன் வாழிடமென்பரால் *

குலையேடுத்தகதலிப் பொழிவாமேவந்துதி * முன்

அலையேக்கும் புனல்காலிரிசூழ் தென்னரங்கமே.

(சு)

குலை எடுத்த { குலைகள்
ஒங்கியிருக்கப்பெற்ற

கதலி பொழில் { வாழைத்தோப்புகளி
ஊள்ளே

வந்து புருந்து
(அம்மரங்களை வேரோடே
பறித்துக்கொண்டு)

முன் உத்தி முன்னே தள்ளி

அலை எடுக்கும் அலைவியடியாகின்ற

புனல் திர்த்தத்தையுடைத்தான

காலிரி சூழ் காவேரியினால் சூழப்பட்ட

தென் அரங்கம்—;

கலை உடுத்த பட்டாடையணிந்த

அகல் அல்குல் { அகன்ற நிதம்பத்தை
புடையனான

தாய் என { தாயாகிய யசோதைபோல
(வந்து)

முலை கொடுத்தான் { முலையுண்ணக்
கொடுத்தவனான

வன் பேய்மகள் { வலிய (பூதனையென்னும்)
பேய்ச்சியினுடைய

உயிர் பிரண்ணை

உண்டவன் { உறிஞ்சி உண்ட
கண்ணபிரான்

வாழ் இடம் வாழும் திவ்யதீதகம்

என்பர் என்றுசொல்லுவர்.

* * *—யசோதைப் பிராட்டிபோலே அலங்கரித்துக் கொண்டு பட்டாடை யுடுத்து வஞ்சனை வழியாலே நஞ்சு தீற்றிய முலையை வாயிலே உண்ணக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனை யென்னும் பேய்ச்சியின் உயிரைப் பாலுண்கிற பாவனை யிலே உறிஞ்சிக் கவர்ந்துண்ட கண்ணபிரானே ஸ்ரீரங்கநாதனாய்க் கொண்டு வாழுமிடம் காலிரி சூழ்ந்த திருவரங்கம்.

காலிரி எப்படிப்பட்டதென்னில்; ஒங்கின குலைகளை யுடைத்தா யிருந்துள்ள வாழைச் சோலைக்குள்ளே வந்து புருந்து அவ்வாழை மரங்களை பெல்லாம் வேரோடு பறித்துக்கொண்டு வந்து சுமைதள்ளுவாரைப் போலே தள்ளா நின்றாள் நீர்ப்பெருக்கை புடையது.

கதலி—வடசொல்.

(சு)

கஞ்சனெஞ்சங் கமேல்லகும் சகடமுங்காலினால் *

துஞ்சவேன்றசுடராழியான் வாழிடமென்பரால் *

மஞ்சசேர்மாளிகை நீடகில்புகையும் * மாமறையோர்

சேஞ்சோஸ்வேள்விப்புகையுங்கமழும் தென்னரங்கமே.

(எ)

மஞ்ச சேர்	{ மேகமண்டலத்தை அளவியிருக்கிற	தென் அரங்கம் திருவரங்கமானது,— கஞ்சன் நெஞ்சம் }	கம்ஸனுடைய மனமும்
மாளிகை	மாளிகைகளிலுண்டான	கழி மல்லரும் கடிய மல்லர்களுந்	
நீடு அகில் புகையும் }	அதிகமான அகிற்புகையும்,	சகடமும் சகடாஸுரனும்	
மா மறையோர்	சிறந்த வைதிகப்ராமணர்கள்	துஞ்ச தொலையும்படி	
செம் சொல் வேன்வி }	வேதங்களில் விதித்தபடியே நடத்துகிற யாகங்களி லுண்டான	காலினால் திருவடியாலே	
புகையும்	தேஹாமதாமமும் (சேர்ந்து)	வென்ற வென்றொழித்த	
கமழும்	பரிமளிக்கப்பெற்ற	சுடர் ஆழியான்	{ உஜ்வலமான திருவாழியை புடைய பெருமான்
		வாழ் இடம்	{ நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம்
		என்பர்	{ என்று சொல்லுவார்கள்.

* * *—பலவகைகளிலும் தன்னைக் கொல்லப் பாரித்திருந்த கம்ஸனுடைய கொடிய நெஞ்சைக் கெடுத்தவனும், அக்கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு மேல்விழுந்து வந்த மல்லர்களைப் பொடிபடுத்தினவனும், அக்கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரன் ஆவேசித்திருந்த சகடத்தைச் சிதைத்தவனுமான ஆழியான் வாழ்மிடம் தென்னரங்கம். அங்குக் கோயிலில் சாய்ந்தருளா நின்ற “வஸுவ-உத்தர-ஸர்வகந்த்” என்னப்பட்ட பெருமானுடைய பரிமளத்துக்கு மேலே திருமாளிகைகளின் அகிற்புகையின் பரிமளமும் யாகங்களிலுண்டாகும் ஒம்புகையின் பரிமளமும் விஞ்சி விளங்குகின்றதாம்.

முன்னடியில் ‘காலினால்வென்ற’ என்றது—முன்றிலும் அந்வயிக்கும். சகடத்தைத் திருவடியால் சிதைத்தது ப்ரவலித்தம்; மல்லர்களையும் மற்போரினாலே வென்றனனாதலால், மற்போராவது ஆயுதங்களின் ஸஹாயமின்றியே தேஹவலிமையே கொண்டு நிகழ்த்தும் போராதலால் அவர்களையும் திருவடிகளினாலுதைத்து வென்றனனாயிற்று. இனி, கஞ்சனுடைய நெஞ்சைத் திருவடியினாலுதைத்து வென்றதாகச் சொன்னது எங்கனே கூடுமென்னில், கம்ஸனுடைய கருத்தைத் திருவடியினால் சிதைத்தானென்பது கம்ஸனைக் காலினாலுதைத்து வென்றமையைக் கூறினவாறேயாம். அன்றியே, நெஞ்சு என்று மார்விடத்தைச் சொன்னதாகவுங் கொள்ளலாம். மஞ்சத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸன்மேல் வேகமாக எழும்பி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து நன்றாகவுதைத்துக் கொன்றிட்டனனென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. (எ)

ஏனமீனாமையோடு அரியஞ்சிறகுறளுமாய் *

தானுமாய தரணித்தலைவனிட மென்பரால் *

வானும்மண்ணும்நிறையப் புதந்தீண்டிவணங்கும் * நல்

தேனும்பாலுங் கலந்தன்னவார்சேர் தென்னரங்கமே.

(அ)

வானும் வின்னுலகத்திலுள்ளாரும்
 மண்ணும் மண்ணுலகத்திலுள்ளாரும்
 நிறைய { ஏராளமாக வந்து
 புகுந்து { சேர்ந்து
 ஈண்டி ஒன்றாகத்திராண்டு
 வணங்கும் வணங்கப்பெற்றதும்,
 நல் தேனும் { மதுரமான தேனும்
 பாலும் { பாலும்
 கலந்தன்னவர் { ஒன்றாகச் சேர்ந்தாற்
 போலே ஏகரஸரா
 யிருக்கிற பக்தர்கள்

சேர் { சேர்ந்திருக்கப்
 பெற்றதுமான
 தென் அரங்கம்—;
 எனம் மீன் { வராலுமாகவும் மதஸ்ய
 ஆமையோடு { கூர்மாகவும் நாவீம்ஹ
 அரியும் சிறு { மாகவும் வாமநாகவும்
 குறளும் ஆய் { திருவவதரித்தவனாய்
 தானும் ஆய் { ஸ்ரீராமபிரானாகவும்
 தரண் { திருவவதரித்தவனான
 தலைவன் { ஸர்வலோகேச்வரனுடைய
 இடம் என்பர்—.

* * *—பிரளயவெள்ளம் அபஹரித்துக்கொண்டுபோன பூமிப்பிராட்
 டியை மீட்டுக் கொணருகைக்காக மஹாவராஹமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவ
 னும், வேதங்களைக் கவர்ந்து சென்ற அஸுரனைக் கொன்று அவ்வேதங்களை
 மீட்டுக் கொணருகைக்காக மதஸ்யமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், அம
 ரர்க்கு அமுதளிச்சுக் கடல்கடையும்போது மத்தாகநாட்டின மந்தரமலை கடலில்
 அமுர்திவிடாதபடி அதனைத் தாங்குவதற்காகக் கூர்மரூபியாய்த் திருவவதரித்
 தவனும், ‘தூணிவமுளன் துரும்பிவமுளன்’ என்று சொன்ன ப்ரஹ்மாத
 னுடைய வார்த்தையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுத் தூணில் நரஸிம்ஹமூர்த்தி
 யாய்த் திருவவதரித்தவனும், இந்திரனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மாவலியின்
 செருக்கடக்க வாமநமூர்த்தியாய்த் திருவவதரித்தவனும், துஷ்ட நிக்ரஹமும்
 சிஷ்டபரிபாலகமும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபகமும் செய்தருள ஸ்ரீராமபிரானாய்த் திரு
 வவதரித்தவனுமான முழுமுதற் கடவுள் வாழுமிடம் திருவரங்கம். பரமபதத்தி
 லுள்ள நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நெருங்கிப் புகுந்து
 பணியுமிடம் இது. ஸமரஸர்களாய் வாழ்கின்ற பரமபாகவதர்கள் கூடிக்களிக்கு
 மிடமும் இதுவே.

இரண்டாமடியில், “தானுமாய” என்றது ஸ்ரீராமாவதாரத்தை புட்
 கொண்டதேயாம். மேலே எட்டாம்பத்தில் தசாவதாரங்களையும் சேர்த்துச்
 சொல்லுகிற பாசரத்தில் “மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த்
 தானாய்ப், பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானுன்றனை” என்றதில்
 ஸ்ரீராமனைச் சொல்லவேண்டு மிடத்துத் ‘தானாய்’ என்றதும் குறிக்கொள்ளத்
 தக்கது.

தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர்=தேனும் தேனும் கலந்தாற்போலும் பாலும்
 பாலும் கலந்தாற்போலும் வேற்றுமையின்றியே ஏகரஸமாகக் கலந்திருக்கின்ற
 பரமரஸிகள் என்றவாறு. ‘கலந்தாலன்னவர்’ என்பது ‘கலந்தன்னவர்’
 எனத் தொக்கது.

இவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்து
 காண்மின்:—“நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசி தெரியாதே ஒரு

நீராய்ப் பரிமாறா நிற்பார்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்படுக்கால் ‘பிரிந்துபோகா நின்றோமே!’ என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாயிறே யிருப்பது.” என்று .... (அ)

சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணீர்மையனாய் * இம்
மாயையாருமறியாவகையான் இடமென்பரால் *
வேயின்முத்தும் மணியுங்கொணர்ந்து ஆர்புனல்காவிரி *
ஆயபொன்மாமதிள்சூழ்ந்து அழகார்தேன்னரங்கமே. (க)

வேயின் { மூங்கில்களில் நின்று
முத்தும் { முதிர்ந்த முத்துக்களையும்
மணியும் { ரத்னங்களை யும்
கொணர்ந்து { தள்ளிகொண்வெந்து
ஆர் { நிறைந்திருக்கிற
புனல் { தீர்த்தத்தையுடைய
காவிரி { திருக்காவேரியாலும்
ஆய { தஞ்சையான
பொன் மா { அழகிய பெரிய
மதிள் { திருமதிள்களாலும்
சூழ்ந்து { சூழப்பட்டு
அழகுஆர் { அழகுபொருத்தியிருப்பதான
தென் அரங்கம்—;

என்றும் { எந்நாளும்
சேயன் { எட்டாமலிருப்பவன்
மிக பெரியன் { மஹாபுருஷன்,
நுண் { ஸூக்ச்மமான பொருள்
நீர்மையன் { களிற் காட்டிலும் ஸூக்ச்
மத்தன்மை வாய்ந்தவன்,
ஆய { என்றிப்படி சொல்லக்
கூடியதான
இ மாயை { இவ்வாச்சரியத்தை
ஆரும் அறியா { ஒருவரும் அறியக் கூடாத
வகையான் { படி யிருப்பவனான
ஸ்வேச்வானுடைய
இடம் என்பர்—.

* * *—சேயனென்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான்,—மிகப் பெரியனென்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான்.—நுண்ணீர்மையன் என்று ஆய இம்மாயை ஆருமறியாவகையான் — என்று இங்கனே கூட்டி மூன்றுவாக்கியமாக அதுஸந்தித்தால் பொருள் நன்கு விளங்கும். சேயன் என்றால் தூரத்திலிருப்பவன் என்று பொருள்; பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இவ்விருப்பின் ஆச்சரியத்தை யாரும் அறிய முடியாமை சொன்னபடி. மிகப்பெரியன் என்றது — “வஸஹஸ்யஸீஷா வபாஸுஷஃ வஸஹஸ்யாக்ஷஸுஹஸ்யவாசு | வஸஹஸ்யம் விஸுதொவ்யகூ” என்றும், “விஸுதஸுக்ஷுராத விஸுதொஜுவொ விஸுதொஹஸு உத விஸு தஸுஷாசு” என்றும், “தோள்களாயிரத்தாய் முடிக்களாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய்” என்றும் சொல்லப்பட்ட விராட் ஸ்வரூப நிலைமையைச் சொன்னபடி. இவ்வாச்சரியமும் ஒருவராலுமறிய முடியாதபடி உள்ளவன் என்கை.

நுண்ணீர்மையன் என்றது ஸூக்ச்ம வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் மிகவும் ஸூக்ச்ம ஸ்வரூபனாக உள்ளவன் என்றபடி. 1. “பரந்த தண்பரவையுள் நீர்

தொறும் பரந்துளன், பரந்த வண்டமிதென நில விசம்பொழிவறக், கரந்த சிலி
டந்தொறும் இடந்திகழ் பொருள்தொறும், கரந்தெங்கும் பரந்துளன்” என்கிற
படியே அதிஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்களெங்கும் புக்கு வியாபித்துத் தரித்துக்
கொண்டு நிற்கையாகிற இந்த சக்தியோகமும் ஆர்க்கும் அறிய வொண்ணாத
தென்கை. நேர்மை—றுட்பம். (“றுண்ணேர்மையியை” என்று ஓதுவர்.)
இப்படிப்பட்ட விசித்ர சக்தியுத்தனை பெருமான் வாழுமிடம் தென்னரங்கம்,
நவமணிகளைக் கொண்டு தள்ளுகின்ற திருக்காவிரியாலும் அழகிய திருமதிள்க
ளாலும் சூழப்பெற்றதாம் இது. .... (க)

அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கத்தை *
கல்லின்மன்னுமதிள் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசோல் *
நல்லிசைமாலேகள் நாலிரண்மேரண்பேமுடன் *
வல்லவர்தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரை. (கௌ)

அல்லி மாதர் அமரும்	{ பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் பொருந்தி வாழப்பெற்ற	சொல் அருளிச்செய்த நல் இசை மாலேகள்	அருளிச்செய்த நல்ல இசையோடு கூடின சொல்மாலையாகிய
திரு மார்வன்	{ திருமார்வையுடையன ஸர்வேச்வரனுடைய	நாலிரண்டும் இரண்டும்	{ இப்பத்துப் பாட்டுக்களை யும்
அரங்கத்தை	திருவரங்கம்விஷயமாக,—	உடன்	கருத்தோடுகூட
கல்லின்	கல்லாலே கட்டப்பட்ட	வல்லவர் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்
மன்னு	திடமாயிருக்கிற	உலகு ஆண்டு	{ இவ்வுலகில் (கோயில் வாழ்ச் சிசைய) அதுபவித்து
மகிள்	மதிலோயுடைத்தான	பின்	இவ்வுடல் நீங்கினபிறகு
மங்கையர்	{ திருமங்கை நகரில் உள்ளவர்களுக்கு	வான் உலகு ஆள்வர்	{ பரமபதாநுபவத்தைப் பெறக்கடவர்.
கோன்	தலைவரான		
கலிகன்றி	ஆழ்வார்		

* * *—பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் அப்பூவை விட்டிட்டு, போக்ய தாதிசயத்தைக் கண்டு ஈடுபட்டு நித்யவாஸஸ்தலமாகக் கொண்ட திருமார்பு படைத்த பெருமானுறையுமிடமான திருவரங்கம் பெரியகோயில் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அர்த்தா துஸந்தாரத்தோடு கற்பவர்கள் உபய விபூதியையும் ஆளப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சுற்றடியில் ‘உலகாண்டு’ என்றதற்கு—“கோயிலிலேயிருந்து அது பவித்து” என்று பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வியாக்கியர்னமருளினர். திருவரங் கத்தில் வாழ்ச்சியே உலகாட்சியாம் என்று திருவுள்ளம்.

நாலிரண்டு—நாலாலே பெருக்கப்பட்ட இரண்டு; எனவே எட்டு ஆயிற்று.

அடிவாவு:—உந்தி வையம் பண்டு விளைத்த வம்பு கலை கஞ்சன் ஏனம் செயன் அல்லி வெருவாதான்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி, வெருவாதாள்வாய்வெருவி.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியும் இத்திருமொழியும் மேல்மூன்று திருமொழிகளும் ஆக ஐந்து திருமொழிகள் திருவரங்கம் பெரியகோயில் மங்களா சாஸநத் திருப்பதிகங்கள். கீழ்த்திருமொழி தாமான தன்மையிலே அருளிச் செய்யப்பட்டது. இத்திருமொழி அந்யாபதேசத்தாலே அமைந்தது. அதாவது—தாம் ஒரு பெண்பிள்ளையின் நிலைமையை அடைந்தாராய் [பரகாலநாயகியென்று பேர்பெற்று]த் தம்முடைய செய்திகளையும் ஸ்ரீரங்கநாதன் திறத்தில் தமக்குண்டான பராவண்யத்தையும் திருத்தாயார் எடுத்துரைப்பதான ஸநிவேசத்திலே இத்திருமொழி அமைக்கப்பட்டது.

அழகிய மணவாளன் அநுபவிப்பதில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அளவற்ற அபிநிவேசம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும். ...

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே! வேங்கடமே! என்கின்றாளால் *
மருவாளாலேன் குடங்கால் வாள்நெடுங்கண் துயில்மறந்தான் * வண்டார் கொண்ட
வருவாளன் வானவர்தமுயிராளன் ஒலிதிரைநீர்ப்பொலவம் கொண்ட
திருவாளன் * என்மகளைச் செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சிந்திக்கேனே? (க)

(என் பெண் பிள்ளையானவள்)

வெருவாதாள் அஞ்சாதவளாய்க் கொண்டு
வாய் வெருவி வாய்பிதற்று கின்றவளாய்
வேங்கடமே வேங்கடமே என்கின்றாள்—;
என்குடங்கால் எனதுமடியில்
மருவார் பொருந்துகின்றிலன்;
வாள் நெடு கண் { வாள்போன்று நீண்ட
கண் { கண்களிலே
துயில் உறக்கத்தை
மறந்தான் மறந்துவிட்டான்;
வண்டு வண்டுபோலவும்
ஆர்கொண்டல் பூர்ண மேகம்போலவும்

உரு ஆளன் திருவுருவமுடையவனும்
வானவர் தம் { நித்யஸூரிகளுக்கு உயிரா
உயிர் ஆளன் { யிருப்பவனும்
ஒலி திரை நீர் { கோவிக்கின்ற அலைநீர்
பொருந்திய
பெளவம் கடலில் கின்றும்
கொண்ட கொள்ளப்பட்ட
திரு ஆளன் { பிராட்டியை ஆள்பவனு
மான எம்பெருமான்
என் மகளை எனது பெண்பிள்ளை திறத்து
செய்தனகள் செய்தவகைகளை
நான் எங்ஙனம் { நான் கீனைக்கத்தான்
சிந்திக்கேன் { முடியுமோ?

* * *—திருமங்கையாழ்வாராகிற பரகாலநாயகியைப் பெற்றெடுத்த திருத்தாயார், திருவரங்கநாதன் திறத்திலே தன் மகள் காதல்கொண்டு பித்

தேறிக்கிடக்கும்படியை ஒவ்வொரு பாட்டில் ஒவ்வொரு வகையாகப்பேசி 'இப் பாடு படுத்தினேன் எம்பெருமான்' என்பதாய்ச் செல்லுகிறது.

இப்போது அழகிய மணவாளன் விஷயமாக ப்ராவண்யம் செல்லாநிற்க, திருவேங்கட மலையின் ப்ரஸ்தாவத்துக்குக் காரணமில்லையே; 'வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்' என்றன்றோ மூலமிருக்கிறது; இது திருவரங்கப் பதிகமேயன்றித் திருவேங்கடப் பதிகமன்றே; அப்படியிருக்க, 'வேங்கடமே வேங்கடமே' பெண்கைக்கு நிதானமேது? என்று சங்கை பிறக்கக்கூடும்; கேண்மின்:—மேலுலகத்திலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யநகரமே இம்மண்ணுலகில் திருவரங்கமாகவும், அவ்விடத்துள்ள விராஜாதியே திருக்காவேரியாகவும், பரவாஸுதேவனே ஸ்ரீரங்கநாதனாகவும் அவதரித்ததாக மஹர்ஷிகளும் நம் பூருவர்களும் சொல்லுவார்கள்; பரமபதநாதன் திருவரங்கத்திலே வந்து புகுவதற்காக அங்கு நின்றும் பயணமெடுத்துவிட்டு எழுந்தருளுமடைவிலே திருவேங்கடமலையிலே சிறிது இளைப்பாற்றின்று, பின்பு திருவரங்கத்திலேவந்து சாய்ந்தருளினதாக நிர்வஹிப்பதொரு புடையுண்டு: திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாகிபிரான் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் முதற்பாட்டில் "விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன்" என்றார்; இதனால், விண்ணவர்கோனான தன்மையில் நின்றும் வேங்கடவனுன தன்மைக்கு வந்தமை சொல்லிற்று. மேல் மூன்றாம் பாட்டில் "மந்திராய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்திசெய்ய நின்றான் அரங்கத்தரவினனையான்" என்றார்; இதனால் திருவேங்கடமலையில் நின்றும் திருவரங்கத்திலேவந்து பொருந்தினமை சொல்லிற்று. மேலும், திருவேங்கட முடையான் நின்ற திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிக்கின்றமையால் 'வெளிப்பயணத்துக்காக நிற்கிறப்போலிருக்கிறது' என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாக ஸேவைஸாதிக்கின்றமையால் 'இனி எங்கும் போக நினைவில்லை' என்று தோற்றக்கூடியதாதலாலும், பரமபதத்திலிருந்து வருமடைவிலே திருமலையிலேநின்று கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தானென்று நிர்வஹிப்பதில் பொருத்தம் நன்கேயுள்ளது. ஆக, திருவரங்கத்துக்கும் மூலகந்தம் திருமலையாதலால் இப்போது திருவரங்கத்திலே ஆழ்வார்க்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயம் அதற்கு வேர்ப்பற்றான திருமலையளவும் சென்றதனால் 'வேங்கடமே வேங்கடமே' என்றது பிரகிருதத்திற்குப் பொருந்தவற்றே. இதனைப் பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை தமது வியாக்கியானத்தில் சுருங்க வருளிச் செய்த அழகு காண்மின்—"[வேருவாதாளித்யாதி.] பேரிய பெருமானுடைய இங்குத்தை வரவாறே பிடித்து ஆற்றமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம்." என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

வேருவாதாள்வாய்வேருவி=வேருவுதல்—அஞ்சுதல்; சிறிதும் அஞ்சாமல் வேங்கடமே வேங்கடமேபென்று வாய் பிதற்றுகின்றளாம்; கணவனுடைய ஊரின் பேரை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்குக் கூச்சங்கொள்ளவேண்டியிருக்க, இவள் கூசாமல் சொல்லுகின்றாளே! இஃது என்ன ஸாஹஸம்!! என்னை.

‘வேங்கடமே’ என்று சொல்லி வேங்கடவனையும் சொல்லாமே இவள் ; வேங்கடவன் வரையில் போகமாட்டுகின்றிலள் இவள். ‘வேங்கடமே வேங்கடமே’ என்று பலகாலும் திருமலையைச் சொல்லிக் கதறுகின்றாள். ஆல்—பெண்பிள்ளையினுடைய வாய்வெருவுதலின் இனிமையைக் காட்டும் இவ்விடைச் சொல்.

பட்டர் அடிக்கடி ‘அழகிய மணவாளப்பெருமான்!’ என்றும், அந்நாழ்வான் ‘திருவேங்கடமுடையான்!’ என்றும் அதுஸர்த்தித்துக்கொண்டிருப்பர்களாம். அவ்வதுஸர்த்தரத்தில் அவர்களுடைய ஊற்றமெல்லாம் நன்கு விளங்காநிற்குமாம் ; அதுபோலவே பரகாலநாயகியின் ‘வேங்கடமே வேங்கடமே’ என்ற அதுஸர்த்தரத்திலும் விலகாநமான போக்யதை பொலியநிற்குமென்னுமிடம் ஆல் என்பதில் தோன்றும்.

என் குடங்கால் மருவாளால் = இவளை மடியிலே எடுத்துவைத்துக்கொண்டு லௌகிகப்பேச்சுகளாலே இவளது நினைவைமாற்றி ஆற்றுவோமென்று பார்த்தாலும் இவள் என் மடியில் பொருந்தமாட்டுகின்றிலள். என் மடியிலே யிருப்பதுதவிர வேறென்றையு மறியாதிருந்த விவருக்கு இப்போது என்மடி நெருப்புப்போலாயிற்றே! என்ற வருத்தந்தோன்ற இவ்வு ஆல் என்பது.

வாளநெடுங்கண் துயில்மறந்தாள் = இவள் நமது மடியில் பொருந்தாவிடிலும் இவளைப் படுக்கையிலேகிடத்தி உறக்கப்பண்ணியாவது நினைவைத் தவிர்ப்போம் என்று பார்த்தாலே, உறக்கக்கொள்வதை அடியோடு மறந்திட்டாள். 1. “தொல்லுமலைக் கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் தஞ்சதலே” என்னும்படியாக ஆனால், உறக்கம் என்னுங் காரியத்தை இனி இவளுக்குப் புதிதாகக் கற்பிக்கவேண்டியதாயிற்று.

ஆக முன்னடிகளார் சொல்லிற்றாயிற் றென்னென்னில் ; நான் ஒருவர்க்கு மஞ்சாமலும் ஒரு கொடிப்பொழுதும் கண்ணுறங்காமலும் ஆபாஸபந்துக்க ளிடத்துப் பற்று வையாமலும் திருவேங்கடமலை தன்னையே வாய்வெருவிக் கொண்டிருக்கிறே னென்று ஆழ்வார் தமது நிலைமையைத் தாம் வெளியிட்டிக் கொண்டாராயிற்று.

தமக்கு இப்படிப்பட்ட பகவத் விஷய ப்ராவண்யம் வாய்த்ததற்கு அவனுடைய வலைக்ஷண்யமே காரணம் ; அவனை இதற்கு க்ருஷிபண்ணினானென்பன பின்னடிகள். வண்டார்கோண்ட லுருவாளன் = எம்பெருமானுடைய திருவுருவத்திற்கு வண்டையும் உவமை கூறுவதுண்டாதலால் வண்டுபோலவும் ஆர்ந்த மேகம் போலவும் வடிவுபடைத்தவன் என்கிறது. அன்றியே, உள்ளுள்ள நீரின் போக்யதையினால் கிட்ட இழுக்கப்பட்ட வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற மேகம் போலு முருவத்தன் என்னவுமாம். பேளவங்கோண்ட திருவாளன் என்மகனா = தன்னுடைய விலக்ஷணமான வடிவைக்காட்டி முன்பு திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கொள்ளை கொண்டான், இன்று ஸம்ஸாரக் கடலில்

666 பெரிய திருமொழி—ரு-பத்து, ரு-திரு. வேருவாதான்வாய்வேருவீ.

நின்றும் என் பெண்டிள்ளையைக் கொள்ளை கொண்டான். எப்போதும் இவனுக்குப் பெண் பிள்ளைகளைக் கொள்ளை கொள்வதே பணிபோலும்.

[இப்பெண் இப்போது தாய்வசத்தில்தானேயிருக்கிறாள், கொள்ளைகொண்டதாக எங்கனே சொல்லலாம்? என்னில், முன்னடிகளிற் கூறிய நிலைமைகளை விளைத்ததற்கு மேற்பட, கொள்ளை கொள்வதென்பது வேறொன்றுண்டோ? ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆளாகாதபடி செய்யுமத்தனையே கொள்ளை கொண்டவாரும்.]

எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே?—எம்பெருமானுடைய ஸ்வீகாரத்திற்கு இவள் இலக்காகப் பெற்ற பெருமை ஒருவரால் இன்னவிதமென்று சிந்திக்கக் கூடியதோ? நெடுநாளாக நடந்துவருகின்ற ஸம்ஸாரத்திலே இன்று இப்படிப்பட்ட பகவத் விஷயீகாரம் வாய்த்ததென்றால் இதற்குக்காரணம் அந்தப் பகவானும் அறியான்; இப்பெண்ணுமறியாள்; கரையில் நிற்கிற நான் எங்கனே அறிவேன்? என்கிறாள்போலும் தாய். ... . (க)

கலையாளா வகலக்குல் நனவளையும்கையாளா வென்செய்கேன் நான்? *
விலையாளா வடியேனை வேண்டியோ? வேண்டாயோ வென்னும் * மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம்மலையாளன் மராமரமே மெய்தவென்றிச்
சிலையாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சிந்திக்கேனே? (உ)

அகல் அல்குல் அகன்ற நிதம்பமானது
கலை வஸ்தரத்தை
ஆளா தரிக்கின்றதில்லை;
கை கைகளானவை
கனம் { பொன் வளைகளை
வளையும் ஆளா { ஆள்கின்றனவிலலை;
நான் என் { (இதற்கு) நான் என்ன
செய்கேன் { பண்ணுவேன்?:
அடியேனை “ அடியவளாகிய என்னை
விலை ஆள் ஆ { பிறர்க்கு விற்கவும் உரிய
வேலைக்காரியாக
(க் கொள்ள)
வேண்டு { திருவுள்ளம் பற்றுவாயோ?

வேண்டாயோ மாட்டாயோ?”
என்னும் என்கிறாள்;
மெய்யம் மலை { திருமெய்யமலையை இருப்
ஆளன் { பிடமாக வுடையவனும்
வானவர் தம் { நித்யஸூரிகளுக்குத் தலை
தலையாளன் { வலையிருப்பவனும்
ஏழ் மராமரம் { ஸப்தஸூலவருஷங்களைத்
எய்த { துளைத்த
வென்றி ஜய சீலமான
சிலை ஆளன் { அம்பை உடையனுமான
பெருமான்
என் மகளை செய்தனகள் எங்ஙனம்
நான் சிந்திக்கேன்—

* * *—உலகத்திலே ஸாமான்யனான ஒரு க்ஷத்ராபுருஷனிடத்தில் காதல் கொண்ட மாதர் அவனுடைய விரஹத்தினால் மேனி மெலிந்து வருந்துவதாகக் காணும்போது ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமனிடத்தில் பெரும் பித்துக்கொண்ட போன்பர்க்கு அந்த எம்பெருமானுடைய விரஹத்தில் சரீரம் க்ருசமாயொழியக் கேட்கவேணுமோ? அப்படி சரீரம் மெலிந்தமை கூறுவது முதலடி. உடல் மெலிந்துபோகவே அரையில் வஸ்தரமும் கையில்வளைகளும் தங்கமாட்டாமல்

கழன்றொழியுமாதலால் அதனைச்சொன்ன முகத்தால் மேனிமெலிவு சொல்லிற் றுயிற்று. ஒருபேச்சுப் பேசவும் சக்தியில்லாதபடி மேனி மெலிந்திருக்கச் செய் தேயும் இவ்ஞடைய வாய்ப்பேச்சின் வீறு இருக்கும்படி காண்மின்—‘விலை யாளாவடியேனை வேண்டுதியோ வேண்டாயோ?’ என்கிறான் எம்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி. அதாவது—‘என்னை உனக்கே அற்றுத்தீர்ந்த அடியவளாக ஆக்கிக்கொள்ள எண்ணமுண்டா இல்லையா? சொல்லிவிடு’ என்று துணிவாகக் கேட்கிறான். ‘விலையாளாவடியேனை’ என்பதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருள் கொள்ளலாம்;—‘அடியேனை விலையாளா வேண்டுதியோ?’ என்று அந்வயித்து, 1. “கேசவா புருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று, பேசவாடியார்கள் எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே” என்றும் 2. “ஹரிஹக்ஷாஸூர் வரிகாஃ வாஹூரம் சுயவிக்ரபாஹ-பூஸயா வஜிந்ருதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர்க்கு விலைக்குவிற்கவுமாம்படி உரிமைப்படுவதே சேஷத்வ காஷ்ட்டையாகையால் அப்படிப்பட்ட அடியவர்க்கு ‘விலையாள்’ என்று பெயர் என்றகொண்டு அடியேனை விலையாளாக வைத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமுண்டோ? இல்லையோ? என்று கேட்பதாகக் கொள்க அன்றியே விலையாளா என்பதை நேரே அடியே னுக்கு விசேஷணமாக்கி, விலையாளாவடியேனை—பிறர்க்கு விலைக்கு ஆட்படமாட் டாத அடியேனை—பிறர்க்கு இழிதொழில்செய்து கூலிபெற்று வயிறுவளர்க் கின்ற மற்றவர்களைப் போலல்லாத அடியேனை, வேண்டுதியோ வேண்டாயோ— திருவுள்ளமுவந்து பற்றுவாயோ மாட்டாயோ? என்கிறான் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்.

இப்படி இவள் மேனிமெலிந்து போகவும் பெரியபெரிய பேச்சுக்கள் பேச வும் நேர்ந்தது அப்பெருமான் படுத்தின்பாடு என்கிறது பின்னடிகளில். (உ)

மானுயமென்னோக்கி வாள்நெடுங்கண்ணீர்மீட்கும்வளையும்கோரும் *

தேனாநறுந்துழாயலங்கலின் திறம்பேசி யுறங்காள் காண்மின் *

காறையன்கடிமனையில் தயிருண்ணெய்ப்பருக நந்தன்பெற்ற

ஆறையன் * என்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (ங)

மான் ஆய மென் கோக்கி	{ மானின் நோக்குப்போன்ற அழகியநோக்கை உடைய ளான என்மகள்,	நறு துழாய்	{ மணம்மிக்க திருத்துழாயினு லாகிய
வான் நெடு கண் நீர்	{ ஒளிபொருந்திய நீண்ட கண்கள் நீர் நிரம்பப் பெற்றிருக்கின்றன;	அலங்கலின்	மரலையினுடைய
வளையும்	(இவளது) வளைகளும்	திறம்	பரிசுகளை
சோரும்	{ (கையில் நின்று) நழுவாநின்றன;	பேசி	சொல்லிக்கொண்டு
தேனாய்	தேனைக்கொண்ட	உறங்காள்	உறக்கமற்றிருக்கின்றன;
		காண்மின்	{ (இந்நிலைமையைக்) கண் கொண்டுபொருங்கள்;
		கான் ஆயன்	காட்டிலே திரியுமவனும்
		கடி மனையில்	காவலுள்ள வீடுகளிலும்

தயிர் உண்டு தயிரை உட்கொண்டு
நெய் பருக நெய்யைக் குடிக்கும்படியாக
நந்தன் பெற்ற நந்தகோபர் பெற்ற
ஆன் ஆயன் { கோபாலக்ருஷ்ணனுமான
பெருமான்

என் மகளை { என் பெண்பிள்ளையைப்
செய்தனகள் { பண்ணின பழிகளை
அம்மனைமீர் அறிகிலேன்—.

* * *—இப் பெண்பிள்ளையின் கண்ணழகை நான் என்சொல்வேன் !; இக்கண்ணழகிலே யீடுபட்டு அப்பெருமான் ஊனுமுறக்கமுமில்லாமல் வருந்த வேண்டியிருக்க, அவன் திறத்திலீடுபட்டு இவள் வருந்துகிறாளே, திருமலையருவி போலே கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகுகின்றமை காண்மின் ; கைவளைகள் கழன்றெழிவது காண்மின் ; ‘பெண்ணே ! படுக்கையிற்கிடந்து உறங்கு ; உறங்கினாயாகில் கண்ணீர்ப் பெருக்கு மாறும்’ என்று நான் சொன்னாலும், என் பேச்சைச் சிறிதும் செனியேற்காது “எம்பெருமான் அணிந்துள்ள திருத்துழாயின் தேனெவ்வளத்தை என்சொல்வேன் ! அதன்செவ்வியை என்சொல்வேன் ! அதன் தொடையழகை என்சொல்வேன் ! அதன் குளிர்ந்தியை என்சொல்வேன் ! அதன் பரிமளத்தை என்சொல்வேன் !” என்றிப்படி அவனது திருத்துழாயின் திறங்களை வாய்வெருவிக்கொண்டிருக்கின்றாளே யன்றிச் சிறிதும் கண்ணுறங்கப் பெறுகின்றில்.

இவளை இப்பாடுபடுத்தினவன் கோபாலக்ருஷ்ண நென்கிறான் பின்னடிகளில். கானாயன்—“கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போம்” என்கிறபடியே கற்றுகிரைகளை யோட்டிக்கொண்டு காட்டிலே திரியவேண்டிய சாதியிற் பிறந்தவன். (இவ்விடத்தில் ஆயன் என்பது இடையனென்ற பொருளில் வந்ததன்று ; கானாயன்—காட்டிலேயானவன் என்று பொருள்.) “கானாயர் கடிமனையில்” என்று பாடமிருப்பின் அழகியதாம் ; வியாக்கியானமும் பெரியோர்களின் பாடமும் அப்படிக்கில்லை—என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச் செய்யும்படி.

மனைகள்தோறும் களவுவழியிற்புகுந்து தயிர் நெய் பால் முதலியவற்றைத் திருடி யுண்டு வயிறு வளர்ப்பதற்காகக் கண்ணனை நந்தகோபன் பிள்ளையாகப் பெற்றானென்று கேட்டிருந்தேன் ; அப்படியில்லைபோலும் ; என் மகளை இப்பாடு படுத்துவதற்கென்றே நந்தன் நோன்பு நோற்றுப் பிள்ளை பெற்றான் போலும் ! என்ற கருத்துத்தோன்றத் “தயிருண்டு நெய்ப்பருக நந்தன்பெற்ற ஆனாய் நென்மகளைச் செய்தனகள்” எனப்பட்டது. ‘கண்ணனுக்குக் காட்டிலே திரியவும் கவ்யங்களைத் திருடியுண்ணவுமே தெரியும் ; வேறொரு நாகரிகத்தன்மையும் தெரியாது’ என்றிருந்தேன் ; இன்றுதான் ‘அவனுக்கு இவ்வளவு வல்லமையுண்டு, ராவிக்முண்டு, ச்ருங்கார விலாஸ ஸாமர்த்தியமுண்டு’ என்றுணர்ந்தேன் என்பதாகவும் இதில் தொனிக்கும். கடிமனை—கட்டுங் காவலுமான மனை என்றபடி. அம்மனைமீர் ! என்றது அயல்விட்டுப் பெண்களை. .... (ந)

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள் தடமென்கொங்கையே * ஆரச்சாந்தணியாள் எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் * பேய்மாயமுலையுண் டிவ்வுலகுண்டபெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்! * மாமாயனென்மகளைச்செய்தனகள் மங்கைமீர்! மதிக்கிலேனே. (சு)

நங்காய்!, மங்கைமீர்!—;

தாய் வாயில் { தாயாகிய என்னுடைய
சொல் { வாய்ச் சொல்லே
கேளாள் (என்மகள்) கேட்பதில்லை;
தன் { தனது
ஆயத்தோடு { தோழிமார்களுடனே
அணையாள் கூடுவதில்லை;
தடமென் { பருத்து மெல்லிதான
கொங்கையே { (தனது) முலைகளையும்
ஆர அழகாக
சாந்து சந்தனத்தினால்
அணியாள் { (முன்புபோல) அலங்கரிக்கின்றாள்;
எம்பெரு {
மான் திரு { 'என் ஸ்வாமி யெழுந்தருளி
அரங்கம் { யிருக்கிற திருவரங்கம்
எங்கே { எங்கே?' என்கிறாள்;
என்னும் }

பேய் பேய்ச்சியான பூதனை
மாய முடியும்படியாக
முலை உண்டு { (அவளது) முலைப்பாலைப்
பருகி
இ உலகு { இவ்வுலகங்களையும் அமுது
உண்ட பெரு { செய்த பெ'ய திருவயிற்
வயிற்றன் { றையுடையனான
மா மாயன் மிக்க ஆச்சர்ய பூதன்
என்மகளை { என் பெண்பிள்ளைக்குச்
செய்தனகள் { செய்தவற்றை
பேசில் சொல்லப்படுந்தால்
மதிக்கிலேன் { அளவிட்டுச் சொல்ல
மாட்டுகின்றிலேன்.

* * *—நேற்றுவரையில் இவளுடைய போதுபோக்கு ஒருவகையாயிருந்தது; இன்று வேறுபட்டிவிட்டது. என் வார்த்தையில் இவள் வைத்திருந்த மதிப்பு சொல்லிமுடியாது; நான் காலாலே எவ்விதத்தைதலையாலே செய்து தீரும்படி அவ்வளவு கௌரவம் என் பேச்சில் வலித்திருந்த விவன் இன்று என் வார்த்தையைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்பதுஞ் செய்கின்றிலன். என்னிலும் மிக்க அன்பு பாராட்டி யிருந்தாள் தோழிமார் பக்கல்; அவர்களைவிட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் பிரியாதிருந்த விவனுக்கு இப்போது 'தோழிமார்' என்றால் விஷமாயிராவின்றதே. ஆகவே, தோழிமாரைக்கொண்டு இவளைத் திருத்திக்கொள்வோம் என்று நினைக்கவும் அவகாசமில்லையாயிற்று. ஆயம்—தோழியர்.

தடமென்கொங்கையே ஆரச்சாந்தணியாள் = அழகுபெறத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலும் விருப்பமற்றாள். 'நமது கணவன் நம்மை இப்படி உபேக்ஷித்திருக்க நமக்கு அலங்காரமேதுக்கு?' என்று வெறுப்புற்றுக் கிடக்கிறாளென்கை. எம்பெருமான் திடீரென்று தன்னோடு ஸம்சுலேஷிக்க வந்து சேர்ந்தால் அப்போது அவளது திருவுள்ளமுகக்கும்படி முன்னாடியே முலைத்தடங்களை அலங்கரித்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருந்தும் விரஹவ்யஸந்தினால்

அது செய்யமாட்டாதே கிடக்கிறுளென்கை. மென்கோங்கை = ஸ்தநங்களுக்கு வன்மை இலக்கணமாயிருக்க மென்மையையிட்டுக் கூறினதென்? என்னில், இங்குச்சொன்ன மென்மையாவது விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாமை. 'இவன் ஸுகுமாரன்' என்றால் 'பசி பொறுக்கமாட்டாதவன்' என்று பொருள்படுதல்போல. (இரண்டாமடியின் முதலிலுள்ள ஏகாரம்-பாதம் பூரிப் பது.)

பேய்மாயமுலையுண்டு = பேய்ச்சியினுடைய மாயமுலையை—விஷந்தடவப் பெற்று க்ருத்ரிமமான முலையை, என்றுமுறைக்கலாம். எம்பெருமானால் தன் மகளுக்கு நேர்ந்த நிலைமைகளை முதலில் ஒருத்தியோடே சொல்லத் தொடங்கி 'நங்காய்' என ஒருமையாக விளித்துச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் க்ரமேண பல மாதர் வந்து கூடி நின்றமையால் 'மங்கைமீர்!' எனப். பன்மையாக விளித்து முடித்தாள் திருத்தாய். ... .. (சு)

பூண்முலைமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையேழுதாள் பூவைபேணுள் *
ஏனறியாளேத்தனையும் எம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும் *
நாண்மலரார் நாயகனும் நாமறிய வாய்ப்பாடிவளர்ந்தநம்பி *

ஆண்மகனையென்மகளைச்சேய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (ரு)

பூண் முலை	{ ஆபரணங்களுணிந்த	எம்	{ 'என்ஸ்வாமியின்
மேல்	{ முலையின்மேல்	பெருமான்	{ திருவரங்கம் எங்கே?'
சாந்து	{ சந்தனத்தை	திருஅரங்கம்	{ என்பதொரு
அணியாள்	{ பூசுகின்றளிலில்லை;	எங்கே	{ வார்த்தையையே
		என்னும்	{ சொல்லிக்
			{ கொண்டிருக்கிறாள்;
பொரு கயல்	{ ஒன்றோடொன்று சண்டை	நாள் மலரார்	{ செவ்வித்தாமரைப்பூவிற்
கண்	{ செய்யுமிரண்டு மீன்கள்	நாயகன் ஆய்	{ பிறந்த பிராட்டிக்கு
	{ போன்றுள்ளகண்களிலே		{ வல்லபனாவனும்
மை எழுதாள்	{ மையிட்டுக்	நாம் அறிய	{ நமக்கெல்லாம் தெரியும்படி
	{ கொள்ளுகிறுளிலில்லை;	ஆய்ப்பாடி	{ யாகத் திருவாய்ப்பாடியில்
பூவை	{ (தான் வளர்த்துத்	வளர்ந்த நம்பி	{ வளர்ந்தவனுமான
பேணுள்	{ கொண்டிருந்த) பூவைப்		{ பெருமான்
	{ பட்சியையும்	ஆண் மகன்	{ பெரிய ஆண்பின்னையாய்க்
	{ ஆதரிக்கின்றளிலில்லை;	ஆய்	{ கொண்டு
எத்தனையும்	{ எந்த வஸ்துவையும்	என் மகளை	{ செய்தனகள் அம்மனைமீர்
எண்	{ நெஞ்சினால் கிளைக்கின்ற		{ அறிகிலேன்—.
அறியாள்	{ ளிலில்லை;		

* * *—கிறுமிகட்டு லக்ஷணமாக முலைத்தடத்தில் சந்தனமணிந்துகொள்வதும் கண்களில் மையிட்டுக்கொள்வதும் வினையாட்டுக் கருவிகளினால் போது போக்குவதும் என் மகட்டு மாறிவிட்டது. எம்பெருமான் விரும்பிவந்து அணையப்பெறாத இம்முலைக்கு அலங்காரம் வேணுமோ? என்று வெறுப்புற்றப் பூண்முலைமேல் சாந்தணியாள்; அல்லும்பகலும் அழுதுகொண்டே போதுபோக்கும்படியாக நம்மை எம்பெருமான் செய்துவிட்டனனாலால் அழுக

கண்களுக்கு அஞ்சனமில்லாமை ஒரு குறையோவென்று மனம் கொந்து பொரு கயற்கண்மையேழுதான்.

பூவைபேணுள் = பூவையென்று-கிளி, குயில், நாகணவாய்ப்புள்-இவற்றுக் குப் பெயர். சிறுமியர் லீலார்த்தமாகச் சில பறவைகளை வளர்த்துப் போது போக்குவதுண்டு. நேற்றுவரையில் இப்பரகாலநாயகியும் அங்ஙனமே போது போக்கா நின்றுநுந்தவள் இன்று அதனருகுஞ் செல்கின்றிலள். விஷத்தைப் பார்ப்பதுபோல் அதனைப் பார்க்கிறாள். எத்தனையும் ஏண்ணியாள் = இந்த லோகத் தைப்பற்றின சிந்தையே இவளுக்கில்லை என்றபடி. ஏண்-எண்ணுதல்; முத னிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?' என்கிற வார்த்தையொன்றே தொடர்ந்து வருகின்றது.

இவளை இப்பாடு படுத்தினவன் ஆரென்ன, 'ச்சியப்பதி' என்று ஒருபெண் மகளைக்கொண்டே தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படி யிருப்பவனாய், நமக்கெல்லாம் நன்கு தெரியும்படியாகத் திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் வாரி விழுங்கி மச் சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக் கச்சொடுபட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலவையேறி ரிச்சுலும் திமைகள்செய்து திரிந்தவொருவனே இன்று பெரிய ஆண்பிள்ளைத்தனங்காட்டி. என்மகளை இங்ஙனே செய்தானென்கிறாள் திருத்தாய். ... ... (ரு)

தாதாவேனமலை தாராளே ? என்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின் *
யாதானுமொன்று ரைக்கில் எம்பெருமான் திருவரங்கமென்னும் * பூமேல்
மாதாளன் குடமாடிமதுகுதன் மன்னர்க்காய் முன்னம்சென்ற
தாதாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே ? (சு)

தாது ஆடு { 'தாதுகள் நிரம்பிய
வனமலை { வனமாலையை
தாராளே { எனக்குத்
தந்தருளமாட்டானே ?'
என்று என்று என்று பலகால்சொல்லி
தளர்ந்தாள் சோர்வடைந்தாள் ;
யாதானும் { (அவளுக்கு அடக்க
ஒன்று { முண்டாகும்படி நாம்)
உரைக்கில் { ஏதாவதொரு வார்த்தை
சொன்னால் (அதற்கு
மறுமொழியாக)
எம் { 'எம்பெருமான்
பெருமான் { திருவரங்கம்' என்கிற
திரு அரங்கம் { வார்த்தையொன்றே
என்னும் { சொல்லுகின்றாள் ;

பூ மேல் மாத { பூவிற்பிறந்த பிராட்டிக்கு
ஆளன் { வல்லபனும்
குடம் ஆடி குடக்கூத்தாடினவனும்
மதுகுதன் { மது வென்னுமசுரனைக்
கொன்றவனும்
முன்னம் முன்பொருகால்
மன்னர்க்கு ஆய் } பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
தாது சென்ற தாதுநடந்தவனுமான
ஆளன் ஸ்வாமி
என்மகளை செய்தனகள் நான் எங்ஙனம்
சொல்லுகேன் ?—.

* * *—என் மகள் ஓச்சலொழிவின்றியே கலகலவென்று எதையேனும் பேசிக்கொண்டிருப்பனே ; அப்படிப்பட்ட இவளுடைய பேச்செல்லாம் ஓய்ந்து

விட்டது; 1. “அவன் மார்வணிந்த வனமாலை வஞ்சிபாதே தருமாகில் மார்வில் கொணர்ந்து புரட்டேரே” என்றற்போலே அவ்வளவு வார்த்தையும் சொல்ல மாட்டாதாளாய் ‘வனமாலை தாரானே?’ என்கிற இவ்வளவு வார்த்தையே சொல்லிக்கொண்டு தளர்கின்றான். ‘நங்காய்! இப்படிப்பட்ட தளர்ச்சி உனக்குத் தகாது’ என்று ஹிதமாக நாம் ஏதாவது சொல்லத் தொடங்கினால் நம் வார்த்தை காதில் விழுவொண்ணாதபடி காதைமூடிக்கொண்டு ‘திருவரங்கம், பேரிய கோயில்’ என்று கம்பிரமாக மிடற்றேருசை செய்கின்றான்.

வனமாலை: “சூவாடிவடி யாரிவா வநராவெதி லா உதா—ஆபாத பத்மம் யா மாலா வநமாலேதி ஸாமதா” என்பர் வடநூலார்; திருமாவின் திருத்தோளிவிருந்து திருவடியளவும் தொங்குகின்ற மாலை வனமாலை யெனப் படும். இனி, வனம் என்பதற்குள்ள பல பொருள்களில், அழகு என்னும் பொருளையும் துளவி என்னும் பொருளையும் விவகித்து, ‘அழகிய மாலை’ என்றாவது ‘திருத்துழாய்மாலை’ என்றாவது பொருள் கொள்வதும் நன்றே. ‘வனம்’ என்ற வடசொல்லுக்குக் ‘காடி’ என்று பொருளாதலால், காட்டுப் பூக்களினால் தொடுத்தமாலை என்றும் கொள்ளலாம். இது கண்ணபிரானுக்கு அமைவது. “காடுகளுடுபோய்...கார்க்கோடல் பூச்சுடி வருகின்ற தாமோதரா.”

இவளை இங்ஙனே செய்வித்தவன் யாவனென்னில்; பூமேல் மாதாளன் = பரமஸுகுமாரமான தாமரைப்பூவின்மேல் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த பிராட்டி ‘இது நெருப்பு’ என்று அந்த மலரை விட்டிட்டுத் தன் மார்விலே வந்து சேரும்படியாக அவளை அபஹரித்துக் கொண்டவன். குடமாடி = ‘நமக்கு ஒருத்தி போருமோ? ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லாரும் வேண்டாவோ’ என்று குடக்கூத்தாடுகிற வியாஜத்தாலே திருவாய்ப்பாடிப் பெண்களையெல்லாம் (அக் கூத்திலே தோழித்து) வசப்படுத்திக் கொண்டவன்; மன்னர்க்காய்முன்னஞ் சேன்ற தூதாளன் = ‘செருப்பாக வுழைத்துக் காரியஞ்செய்யவல்லேன்’ என்று தன்னுடைய விதேயத்வத்தைக் காட்டிக்கொள்ளுமவன். மதுகுதன் = ‘என்னை யடுத்தவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட விரோதிகள் இருந்தாலும் அநாயாஸமாகப் பொடி படுத்திவிடுவேன்’ என்று வீரத்தையும் காட்டிக்கொள்பவன். ஆக விப்படிப்பட்ட மேன்மையும் நீர்மையுமான தனது பண்புகளை யெல்லாம் காட்டி என்மகளை இப்பாடுபடுத்தினானெருவன் என்றளாயிற்று. ... (சு)

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம் வேறுயினவா நெண்ணுள் * எண்ணில் பேராளன் பேரல்லால்பேசாள் இப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன் நான்? தாராளன் தண்குடந்தை நகராளன் ஐவர்க்காயமரிவலுத்த தோராளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான்செய்புகேனே? (எ)

வார் ஆளும் { கச்சை யிட்டுக்கட்டி
ஆளக்கடவதான
இன கொங்கை (தனது) இளமுலைகள்

{ வண்ணம்
வேறு ஆயின
ஆறு எண்ணுள் } நிறம் வேறுபட்ட விதத்தை
நினைக்கின்றனளில்லை;

எண்ணில் { ஏதேனுமொன்றை
எண்ணப்புகுந்தால்

பேராளன் { ஸர்வேச்வரனது
பேர் அல்லால் திருநாமங்களைத் தவிர
பேசான் வேறொன்றையும்
பேசுகின்றரளில்லை;

இ பெண் { இப்படிப்பட்ட பெண்ணைப்
பெற்றேன் பெற்ற நான்
நான்

என் { செய்கேன் } என்னபண்ணுவேன்?;

தார் ஆளன் { திருமாலேசாத்திக்
கொண்டிருப்பவனும்

தன் { குன்றித்த திருக்குடந்தை
குடந்தை நகர ஆள்பவனும்
நகர் ஆளன்

ஐவர்க்கு ஆப் பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக
அமரில் (பாரதப்) போரில்

உய்த்த { நடத்தப்பட்ட தேரை
தோரான் யுடையனுமான
பெருமான்

என் மகளை செய்தன்கள் எங்ஙனம்
நான் செய்யுகேன்—.

* * *—என்மகளுக்கு அறிவு அடியோடேபோயிற்று; ‘வீணாக நாம் இப்படி ஒருவிஷயத்திலே ஆசைவைத்ததனால் மனோவியாதி காரணமாகக் கொங்கை நிறம் வேறுபட்டதே!’ என்று இதனையறியவும் மாட்டுகின்றிலன்;

[வண்ணம் வேருகையாவது பசலைநிறம் கொள்ளுகை; பசலை நிறத்தைப் பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—“ஊருண்கேணி யுண்டுறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை, காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே” (399) என்பதாம். ஊரிலுள்ள ஜனங்க ளாலே நீருண்ணப் பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்க்குடைக்கும் பாசிபோன்றது பசலைநிறம்; தண்ணீரில் நாம் கைவைத்தோமாகில் கைபட்டவிடங்களில் பாசி நீங்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசி மூடிக்கொள்ளும். அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசலைநிறம் நீங்கும்.” (இயற்கையான அழகியநிறமே இருக்கும்.) அணைத்தகை நெகிழ்த்தவாறே அப்பசலைநிறம் படரும்; ஆதலால் பாசிபோன்றது பசலைநிறம் என்றபடி. (தோடு வழித்தோடுவழி—தொட்டவிடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்டவிடங்கள் தோறும். பரத்தலான்—வியாபிக்கிறபடியினாலே.)]

எண்ணில் பேராளன் பேரல்லால் பேசான்=இவளுக்கு இவ்வுலகைப்பற்றின சிந்தையும் தன்னைப்பற்றின சிந்தையும் கழிந்ததேயன்றி, பகவத் விஷயமான சிந்தை மாறவில்லை; ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்கள் இவளது வாயில் வந்தபடியே யிருக்கின்றன.

இப்பெண் பெற்றேன் என்செய்கேன் நான்=இதற்கு இரண்டுவகைப் பொருள்: இப்படி என்வார்த்தை கேளாத அடங்காப்பெண்ணைப் பெற்றேனே! இவளை இழந்தேனே! அநியாயமாய்க் கெட்டேனே! என்னசெய்வேன்—என்று வருந்திச் சொல்வதாகப் பிறர் நினைக்கவேண்டும்; தனக்குள்ளே பெருமகிழ்ச்சி; என்னைப்போலே பெண் பெற்றாருண்டோ? இத்தனை சிறுபிராயத்திலே பகவத் விஷயத்தில் ஆழங்காற்படும்படியான பாக்கியம்வாய்ந்த பெண்ணைப்பெற்ற நான் என்ன நோன்பு நோற்றேனோ? என்னும் மகிழ்ச்சியும் தொனிக்கும்.

[தாராளனியத.] ‘எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பவன் நான்’ என்று தனிமாலையிட்டுருப்பவன் என்மகளை இப்படி அழிக்கிறானே; திருக்குடந்தையிலே சாயந்தருளி லோகாக்கூணம் பண்ணுகிறவன் இவனை இப்படி அழிக்கிறானே; ‘பார்த்தவாரதி’ என்று பேசப்பெற்று அன்பர்க்குக்காரியஞ்செய்தவன் இவனுக்குக் காரியஞ் செய்பாரதொழுகிறானே யென்கை. ... . (எ)

உறவாதுமில்ளென்றென்று ஒழியாது பலரேசமலராயிற்றால் *
மறவாதே யெப்போழுதும் மாயவனே! மாதவனே! என்கின்றளால் *
பிறவாதபேராளன் பெண்ணுள்ளன்மண்ணுள்ளன் விண்ணோர்தங்க
ளறவாளன் * என்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அழிகிலேனே. (அ)

உறவு ஆனம் {	தாய் தந்தையர் என்கிற உறவுமுறைகளைச் சிறிதும் உடையளல்லன்’	பிறவாத {	கருமங்காரணமான பிறப்பையுடையனாகாத
இலன் {		பேராளன்	பெருமைபொருந்தியவனும்
என்று என்று என்று பலகால் சொல்லி		பெண் ஆளன் {	பெண்பிறந்தாரைத் தனக்கரவுடையவனும்
பலர் பலபேர்கள்		மண் ஆளன் {	மண்ணுலகத்தவர்களை ஆள்பவனும்
ஒழியாது எப்போதும்		விண்ணோர் {	ரித்யஸூரிகளுக்குப் பரமதாரமிகளு யிருப்பவனுமான பெருமான்
எசும் அலர் {	குறை கூறும்படியான பழி ஆயிற்று { விளைந்திட்டது;	தங்கள் அறவாளன் {	
(இப்பெண்பிள்ளையோ வென்னில்)		என் மகளை	செய்தனகள் அம்மனைமீர் அழிகிலேன்—.
மறவாதே மறவாமல்			
எப்பொழுதும் ஸர்வகாலமும்			
மாயவனே! மாதவனே! என்கின்றான்—;			

* * *—‘தாய் என்றும் தந்தையென்றும் பல உறவுமுறையார் இருக்கும் போது அவர்களையெல்லாம் தருணமாக நினைத்துத் தள்ளிவிட்டுத் 1. “தெளி விலாக்கலங்கல் நீர்கும் திருவாங்கத்துள் ஓங்கும், ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்” என்று ஒரு பரபுருஷனையே ஸகலவித பந்துவுமாகக் கொண்டுவிட்டாளே இச்சிறுமி’ என்று நாட்டார் பழிதூற்றும்படியாயிற்று— என்று தாய் சொல்லுமிப்பேச்சில் வெறுப்பும் உவப்பும் விளங்கும். ‘என்மகள் அலர் தூற்றலுக்கு ஆளாய்விட்டாளே?, நற்குடிக்குப் பெரும்பழி விளைந்திட்டதே!’ என்று வருந்திச் சொல்லுவதாக நாட்டார்க்குப் பொருள்படும். ஆபாஸ பந்துக்களை யெல்லாம் விட்டிட்டு “ஐதா விதா ஐதா நிவாஸஸூரணம் ஸுஹூஉதிநாராயணம்” என்றும் 2. “சேலையகண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினியாவாரே” என்றும் ஆபதபந்துவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணனையே 3. “உன்றன் றேடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க லொழியாது” என்னும்படியே ஸ்திரமான உறவாகக் கொண்டாளே! என்கிற உவப்பு உள்ளுறையும்.

1. திருமலை. 2. திருவாய்மொழி 5—1—8. 3. திருப்பாவை 28.

§ பரபுருஷன்—அசல்புருஷன் என்றும் புருஷோத்தமன் என்றும் விவகிதம்.

பழிச்சொல் மிகமிக, அபிநிவேசமும் மிகுமாதலால் நாட்டாருடைய பழிப்பே காரணமாக என்மகளுக்கு பகவத் விஷயப்ராவண்யம் அதிகரித்துச் செல்லுகின்ற தென்குரள் இரண்டாமடியில். மறவாதே=ஒருகால் என்மகள் எம்பெருமானை மறந்திருந்தாலும், ஓயாதே அல்ல தூற்றும்வர்கள் அவனையும் இவனையுஞ்சேர்த்துச் சொல்லிப் பழிக்கையினால் அதுகாரணமாக அவனுடைய ஸ்மரணம் இவனுக்கு மாறுவதில்லை; மறக்கவொட்டாமல் செய்பவர்கள் பழி தூற்றும் நாட்டார் என்க. ‘ஆச்சரியமான குணசேஷிதங்களை யுடையோனே! பிராட்டியை அதுபவிக்கும் பரமரவிகளே!’ என்று சொல்லிக்கொண்டே போதுபோக்குகின்ற நென்மகள்.

பிறவாத பேராளன்=இதற்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; பேராளன்—பெருமையுடையவன்; ஸர்வேச்வரன் என்றபடி. நாமெல்லாம் கருமம் காரணமாகப் பிறப்பதுபோலே பிறவாத ஸர்வேச்வரன்; “சுஜாயஜாநொ வஹுயாவிஜாயதெ தவ்யுயிராஃ வரிஜாநனியொபாநிபு” என்கிறபடியே தன்னுடைய அதுக்ரஹமே காரணமாகப் பிறப்பவனையன்றிக் கருமமடியாகப் பிறவாதவன் என்கை; (அன்றியே,) “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!” என்கிறபடியே நமக்காகப் பலபல பிறவிகளெடுத்தும் பரிச்ரமங்கள் பட்டும் நம்மிடத்துள்ள வ்யாமோஹாதிசயத்தினால் ‘இவர்களுக்கு நாம் ஒன்றுஞ் செய்யவில்லையே, ஒரு பிறனியும் பிறக்கவில்லையே நாம்!’ என்று நினைப்பவனாகையாலே, அப்படிப்பட்ட அவன் கருத்தாலே ‘பிறவாத பேராளன்’ என்கிறதாகவுமாம். (அன்றியே,) பேராளன் என்றதற்குத் ‘திருநாமங்கனையுடையவன்’ என்று பொருளாய், பிறவாத என்றதைப் பேர்க்கு விசேஷணமாகக்கொண்டு, ஆச்சரிதருடைய பிறப்பை அறுப்பதற்குக்காரணமான திருநாமங்கனையுடையவன் என்னவுமாம்.

பெண்ணாளன்—பெண்பிறந்தாரையெல்லாம் இப்படி பிச்சேற்றித் தனக் காக்கிக்கொள்ளுமவன் என்கை. விண்ணோர் தங்கள் அறவாளன்=நித்யஸூரி களால் கொண்டாடப்படுகிற திருக்குணங்கனையுடையவன் என்று கருத்து. (அ)

பந்தோகேழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலுட்டாள் பாவைபேணுள் *
வந்தானோ! திருவரங்கன் வாரானோ! என்றென்றேவனையுஞ்சோரும் *
சந்தோகன்பெளழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி *
அந்தோ! வந்தென்மகளைச்செய்தனகள் அம்மனைமீர்! அறிகிலேனே. (கூ)

(என் மகள்)

பந்தோடு	பந்தையும்
கழல்	கழற்காய்களையும்
மருவாள்	தொடுகிறதில்லை;
பை கிளியும்	} (தனது) பசுமைதங்கிய கிளிக்குப் பாலுட்டிகிறது மில்லை;
பால்	
ஊட்டாள்	

பாவை	{ (வினாயாட்டுக்கருவியான) மரப்பரச்சியை நோக்குவது மில்லை;
பேணுள்	
திரு அரங்கன்	“ஸ்ரீரங்கநாதன்

வந்தானே { வந்துவிட்டானே? என்றும்
வாரானே { வரமாட்டானே?"
என்று { என்றும் சொல்லிக்
என்றே { கொண்டு
வளையும் { கைவளைகள் கழல்
சோரும் { நிற்பின்றோள்;
சந்தோகன் { சாந்தோக்ய உபநிஷத்தி
ஒல் ப்ரதிபாத்யனும்
பொழியன் { கொஷத்திப் ப்ராஹ்மணத்தி
ஒல் ப்ரதிபாத்யனும்

ஐந்து அழல் { பஞ்சாக்கிகளினால்
ஓம்பு { ஆராதிக்கப் படுவனும்
தைத்திரியன் { தைத்திரீய உபநிஷத்தினால்
பிரதிபாதிக்கப்
படுபவனும்
சாமவேதி { ஸாமவேதப் ப்ரதிபாத்யனும்
மான பெருமான்
வந்து { இவ்விடம் வந்து
என் மகளை செய்தனகள் அம்மனைமீர்!
அறிகிலேன், அந்தோ!—.

* * *—பந்தும் கழலும் சிறு பெண்களுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாயிருப்பன; உறங்கும்போதும் அவற்றைக் கைவிடாதே விரல்களில் இடுக்கிக் கொண்டே உறங்குவது வழக்கம்; நேற்றுவரையில் இவளும் அப்படியே யிருந்தவள் இன்று அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப்பார்ப்பதும் தவிரந்தாள். எது தவிரந்தாலும் தான் வளர்க்கும் கிளிக் குப் பாலாட்டுவது தவிராதிருந்தவள் அக்காரியத்தை அடியோடே மறந்தாள்; கிளிக் குப் பாலாட்டுவது எப்போதோ பொருகாலாகையாலே அதுபோலல்லாமல் ஸர்வகாலமும் பேணிக்கொண்டிருப்பதற்குறுப்பான பாவையுண்டு—பதுமை, அதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதும் செய்கின்றிலள். பின்பு இவள் செய்வது என்னென்னில்; ஸர்வகாலமும் திருவரங்கனையே சிந்தைசெய்து கொண்டிருக்கையாலே அந்தப் பாவனை முற்றி அவன் அருகே வந்தானாக நினைத்து ‘வந்தானே திருவரங்கன்’ என்பது, அவனோடே தழுவி முழுசிப்பரிமாற நினைத்துக் கையை நீட்டினவாறே அவனைக் காணாமையாலே ‘ஓ! நான் பிரமித்தேன் போலும், அவனேது வருகிற தேது? வாரானே’ என்பதாய் மேனி மெலிந்து வளைகழல்பெறுகின்றாள். “வெவெழுவுவெவெ—ஹஹெவ வெஹ்—” ஸகல வேதங்களுக்கும் நானே *பொருள்” என்றபடியே ஸகல வேதப் ப்ரதிபாத்யனாயிருக்கும்வன் என் மகளை இப்பாடு படுத்தினான் காண்மின்—என்றாள் யிற்று. .... (க)

சேலுகளும் வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச் சிந்தைசெய்த *
நீலமலர்க்கண் மடவாளநிறையழிவைத் தாய்மொழிந்த வதனை * நேரார்
காலவேல்பரகாலன் கலிகன்றியோலிமலை கற்றுவல்லார் *
மாலேசேர்வேன்குடைக்கீழ் மன்னவூராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வந்தாமே. (க0)

சேல் உகளும் { மீன்கள் துள்ளிவிளையாடப்
பெற்ற
வயல் { கழனிகளினால்
புடை சூழ் { சுற்றும் சூழப்பட்ட
திரு { திருவரங்கத்திலுள்ள
அரங்கத்து {
அம்மானை { எம்பெருமானை

சிந்தை செய்த { கியானித்துக் கொண்டிருக்
கின்ற
நீலம் மலர் { கருகெய்தல்போன்ற
கண் மடவான் { கண்களை யுடையளான
பரகால நாயகியினது
றை { அடக்கம் அழிந்தமையைக்
அழிவை { குறித்து

தாய் }
மொழிந்த } தாய்பேசின பரசுரமாக,
அதனை }
நேரார் காலன் { பகைவர்க்கு யமன்போன்ற
வரும் }
வேல் வேற்படையையுடையரும்
பரகாலன் { பரகாலனென்ற திருநாம
முடையவருமான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மாலே இச் சொல்மாலையை

கற்று } ஒழி உணரவல்லவர்கள்,
வல்லார்தாம் }
மாலே சேர் { முத்திரைகள் தொங்க
வெண் குடை } விடப் பெற்ற
கீழ் } வெண்குடை நிழலில்
மன்னவர் ஆய் அரசர்களாயிருந்தகொண்டு
(இஹலோக ஐச்வரியங்களை யறுபவித்துப்
பின்பு)
பொன் }
உலகில் } பரமபதத்தில் நித்யாநுபவம்
வாழ்வர் } பண்ணப்பெறுவர்.

* * *—கீழ் ஒன்பது பாட்டும் தாய் பரசுரமாகச்சென்றன ; தாமான தன்மையிலே நின்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டும் பரசுரம் இது. திருவரங்கத்தம்மான் பக்கல் பக்திப்பெருங்காதல் கொண்ட பரகாலநாயகி அடக்கங்கெட்டு அலமருகின்றமையைத் திருத்தாயார் எடுத்தாரைப்பதாகத் திருமங்கையாழ்வாரால் அமைக்கப்பட்ட இத்திருமொழியைக் கற்றுணருமவர்கள் வேண்டியவளவு இஹலோகத்தில் ஸாம்ராஜ்ய போகங்களை யறுபவித்துப் பிண்ணை ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கு நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவார்களென்றவாறு.

கீழ் ஒன்பது பாட்டும் வேற்றவாயாலேபேசி, இதில் ‘பரகாலன் கலிகன்றியொலிமாலே’ என்கையாலே தம்முடைய பக்திப் பெருங்காதலைத் தாமே அந்யபதேசத்தாலே பேசிக்கொண்டாரென்பது விளங்கும்.

நேரர்காலன் என்ற அடைமொழி வேலுக்குமாகலாம், பரகாலனுக்கு மாகலாம். ‘மாலேசேர்’ என்னும் அடைமொழி மன்னவர்க்கும் ஆகலாம். (க௦)

அடிவரவு:—வெருவாதன் கலை மான் தாய் பூண் தாதாடு வாராளும் உறவு பந்தோடு சேல் கைம்மானம்.

ஐத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் பத்து—ஆறந்திருமொழி,

கைம்மானமழகளிற்றை.

இதுவும் திருவரங்க மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.

கைம்மானமழகளிற்றைக் கடல்கிடந்த கருமணியை *
மைம்மானமரதகத்தை மறையுரைத்த திருமலை *
எம்மானே எனக்கென்றுமினியானைப் பனிகாத்த
வம்மானை * யான் கண்டது அணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. (க)

மானம் கை	நீண்ட கையையுடைய	எம்மானே	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்
மழ	இளமைதங்கிய	எனக்கு	} எனக்கு எக்காலத்திலும் போக்யனா யிருப்பவனும்
களிற்றை	யானைபோன்றவனும்	என்றும் இனியானே	
கடல் கிடந்த	கடலிலேகண்வளர்ந்தருள்கிற	பனிகாத்த	} மழையில்நின்றும் (ஆநிரை யைக்) காத்தருளினவனு மான பெருமானே
கரு மணியை	நீலமணிபோன்றவனும்	அம்மானே	
மை மானம்	{ பசுமைநிறம் மிக்கிருக்கப் பெற்ற மரதகப் பச்சை போன்றவனும்	யான்	} அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்றது (எவ்விடத்திலென்னில்)
மரதகத்தை		கண்டது	
மறை	{ வேதங்களாலே பிரதி பாதிக்கப்பட்ட சரியடி பதியானவனும்	அணிநீர்தென்	} அழகிய தீர்த்தம்பொருந்திய திருவரங்கத்திலே.
உரைத்த		அரங்கத்து	
திருமலை			

* * *—ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியில் பட்ட வ்யஸநமெல்லார் தீர்ந்து
மகிழ்ந்துபேசுந் திருமொழியாயிற்று இது. என்னுதனைத் திருவரங்கத்தில்
காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

கைம்மான மழகளிற்றை—ஓர் ஆணை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக்
கொண்டு கிடப்பதுபோலப் பள்ளிகொண்டிருக்கு மழகில் ஈடுபட்டுச் சொல்லு
கிறபடி. நீண்ட துதிக்கையையுடைத்தாய்ப் பருவத்தாலே இளையதாயிருப்ப
தொரு ஆணை சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கின்றவனையென்கை. “கனிறுபோன்ற
வனை” என்னுது களிற்றை என்று ஐக்கியமாகச் சொன்னது உவமவாகுபெயர்.
“தென்னுனாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபால மதயானாய்” என்று திரு
நெடுந்தாண்டகத்திலு’ மருளிச்செய்வர். “என்னுனை யென்னப்ப நெம்பெரு
மான்” என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில். யானைக்கும் எம்பெருமா
னுக்கும் பலபடிகளாலே ஸம்மயமுண்டு ;—

3. திருச்சந்தவிருத்தம் 61.

10. யானைக்குக் கை நீளம்; எம்பெருமானும் அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையனிறே. “நீண்ட அத்தக்கருமுகிலை யெம்மான் றன்னை.”

11. யானை இறந்தபின்பும் உதவும்; எம்பெருமானும் தீர்த்தம் ஸாதித்துத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின்பும் இதிஹாஸபுராணங்கள் அருளிச்செயல்கள் மூலமாகத் தன்னு சரிதைகளை உணர்த்தி உதவுகின்றானிறே.

12. யானைக்கு ஒருகையே உள்ளது; எம்பெருமானுக்கும் கொடுக்கும் கையொழியக் கொள்ளுங்கை இல்லையிறே. “கயிடுதாயடு வரிடாநடிகுதிடு.”

13. பாகனுக்கு ஜீவனங்கள் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் யானை; எம்பெருமானும் அர்ச்சக பரிசாரகர்களுக்கு.

இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

கடல்கிடந்த கருமணியை—ஒரு நீலரத்னம் சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற் கடலிலேகிடந்தவனை என்கை. மைம்மான மரதகத்தை—பசுமை, நீலம், கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம்பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்குக் கருமணியையும் மரதகத்தையும் உவமை கூறினர். மறையுரைத்த என்பதற்கு—‘வேதங்களை உபதேசித்தருளின’ என்றும் ‘வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட’ என்றும் இரண்டுவகையாகப் பொருள் ஆகும். பிந்தின்பொருள் பாங்கு. “ஹீஸுதெலகூஸூ வதூ” இத்தயாதி வேத வாக்கியங்களினால் திருமாலாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனை என்றவாறு. பனிகாத்தது—சுருஷ்ணவதாரத்தில் கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்து. கீழ்ச்சொன்ன திருக்குணங்களெல்லாம் விளங்கத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே காணப்பெற்றே நென்றராயிற்று. .... (க)

பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானை * திருத்தண்கா
வாரானைக் கரம்பனாருத்தமனை * முத்திலங்கு
காரார்தின்கடலேழும் மலையேழில்வுலகேழுண்டே *
ஆராதேன்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே.

(உ)

பேரானை	{ திருப்பேர் நகரில் உறைபவனும்	முத்து இலங்கு கார் ஆர் தின் கடல் ஏழும்	{ (உள்ளே) முத்துக்கள் ஒளி விடாநிற்பனவும் சுருநிறப் மிக்கவையும் திடமுள்ள னவுமான ஸப்த ஸமுத்ராங்களையும்
குறுங்குடி எம்பெருமானை	{ திருக்குறுங்குடியில் லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாயி யானவனும்	ஏழ் மலை	ஸப்த குலாசலங்களையும்
திருத்தண்கா வாரானை	{ திருத்தண்காலில் நித்ய வரஸம் பண்ணுவனும்	இ ஏழ் உலகு உண்டும்	{ இவ்வேழுலகங்களையும் (பிரளயகாலத்தில்)
கரம்பனார்	திருக்கரம்பனாரில்	ஆராதா என்று இருந்தானை	{ த்ருப்பிபெருந்தவனு யிருந்தவனுமான பெருமானை
உத்தமனை	உத்தமனாய் விளங்குபவனும்,	கண்டது தென்னரங்கத்து—	

* * * —‘ அப்பக்குடத்தான் ஸந்தித் ’ என்று ப்ரவித்திபெற்ற திருப்பேர் நகரில் ஸேவை ஸாதிப்பவனும், திருக்குறுங்குடியில் ப்ரபஞ்ஜனப் பெருமா ளாய் ஸேவை ஸாதிப்பவனும், திருத்தண்காலில் ஊராரோடு தானுமொருவனாக இருப்பவனும், திருக்கரம்பனூரில் உத்தமனென்கிற திருநாமத்தோடே ஸேவை ஸாதிப்பவனும், கடல்களையும் மலைகளையும் உலகங்களையும் மூங்கிய ஸகலபதார்த் தங்களையும் திருவயிற்றுக்கு இரையாக்கியும் ‘ அந்தோ ! என்வயிற்று நிறையவில் லையே, இன்னமும் அவகாசம் பெரிதுமுண்டே, என்செய்வேன் ? ’ என்று அத்ருப்தியே காட்டியிருப்பவனுமான பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேன்.

“ கரம்பனூருத்தமனை ” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கி யானம் காண்மின்:—“ வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கு ஒரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.” இதற்கு அரும்பதவுரை இட்ட ஒருவர்—“ எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்து ” என்றமூதிவைத்தார்; அது பொருளன்று; அவ்விடத்துக் கோபுர வாசலுக்குக் கதவு இல்லாதிருந்தமை சொன்னபடி. அதனை ஸௌலப்பபரம காஷ்டைக்கு அதுகுணமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி வாடூடுகியாகப் பெரியவாச் சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தபடி. இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்பத்தைக் கணிசித்தே உத்தமன் என்று திருநாமமிடப் பெற்றான்போலும் என்பதும் தொனிக்கும்.

ஆராதேன்றிருந்தானை = ஐகதர்சகூண்ம் எவ்வளவு பண்ணினாலும் ஒன்றும் செய்திலனாக நினைத்திருக்குமிருப்பைச் சொன்னபடி. ... . (உ)

எனாகியுலகிடந்து அன்றிருநிலனும் பெருவிசும்பும் *
தானாய்பெருமானைத் தன்னடியார் மனத்தேன்றும் *
தேனாகி யமுதாகித்திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தோருகால் *
ஆறைய னானைக் கண்டது தேன்னரங்கத்தே. (ரு)

அன்று	{ வராஹகல்பத்தின் தொடக்கத்தில்	தன் அடியார் { தன் அடியவர்களது மனத்து { நெஞ்சிலே
என் ஆகி	{ மஹாவராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்த	என்றும் எப்போதும்
உலகு	பூமியை	தேன் ஆகி தேன்போலவும்
இடந்து	{ (அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்தவனும்	அமுது ஆகி அமிருதம்போலவும்
இரு நிலனும்	விசாலமான மண்ணுலகமும்	திகழ்ந்தானை விளங்குவவனாயும்,
பெரு விசும்பும்	{ பார்த்த வண்ணுலகமும்	ஒருகால் முன்பொருகாலத்திலே
தான் ஆய	{ தனக்கு உடலாக இருக்கப்பெற்ற	மகிழ்ந்து திருவுள்ள முவந்து
பெருமானை	ஸ்வாமியாயும்,	ஆன் ஆயன் { பசுக்களை மேய்க்கு மிடையனாய்ப் பிறந்தவனாயுமுள்ள எம்பெருமானை
		கண்டது தேன் அரங்கத்தே—.

* * *—பூமிபைப் பிரளயங் கொண்டகாலத்து மஹா வராஹருழியாய்த் திருவவநின்று அப்பூமிபைப் பழையபடியே ஸ்தானத்திற் கொண்டுசேர்த்தவனும், நிலவுலகம் வானுலகம் முதலான ஸகல பதார்த்தங்களும் ‘தான்’ என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி அனைத்தையும் தனக்குப் பரகாரமாகவுடையவனும், தனக்கே அற்றாத் தீர்த்திருக்குமடிபவர்களுக்கு ஸகலவித போக்ப வஸ்துக்களும் தானேயாபிருப்பவனும், இடக்கை வலக்கையறியாத இடைச்சாதியிலும் பிறந்து ஸத்தை பெற்றவனுமான பெருமானைத் தென்னரங்கத்திலே ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்னுபாரிற்று.

பூமிபை ஹிரண்யாக்ஷனென்னு மசுரன் பாபாகச் சுருட்டிக் கவர்ந்துபோன தும் ஒன்றுண்டு; பிரளயவெள்ளம் கொள்ளை கொண்டுபோன தும் ஒன்றுண்டு, பிந்திய வரலாறே பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களதுஸந்திப்பதாம். மேல் எட்டாம் பத்தில் “பாராபரவும் முது முந்நீர்ப்பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராரருவத் தேனமாயெடுத்த வாற்றலம்மானை” (8—8—3.) என்ற பாசுரத்தினால் இது விளங்கும். .... (ந)

வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம் *

தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன் றிரணியனைப்

பிளந்தவனை * பெருநிலமீரடிநீட்டிப் பண்டோருநான்

அளந்தவனை * யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (சு)

தடங் கடலுள் விசாலமான கடலிலே

வளர்ந்தவனை { திருக்கண் வளர்ந்தருள்
பவனும்

வலி உருவின் { வலிவுள்ள சரீரத்தை
புடைத்தாய்க்கொண்டு

திரி ஊர்ந்துவந்த

சகடம் { (அஸுரானுலாவேசிக்கப்
பட்ட) சகடமானது

தளர்ந்து கட்டுக்குலைந்து

உதிர சிந்நபிந்நமாகும்படி

உதைத்தவனை { (அதனைத்) திருவடியா
லுதைத்தவனும்

அன்று ஒருகாலத்தில்

தரியாது பொறுத்திருக்கமாட்டாமல்

இரணியனை இரண்யாசுரனை

பிளந்தவனை கிழித்துப்போட்டவனும்,

பண்டு ஒருகால் } மற்றுமொருகாலத்தில்

நர் அடி நீட்டி { இரண்டு திருவடிகளைப்
பரப்பிவைத்து

பெரு நிலம் { விசாலமான பூமியை
யெல்லாம், அளந்து
அளந்தவனை கொண்டவனுமான
பெருமானை

யான் கண்டது அணி நீர் தென் அரங்கத்தே.

* * *—அவதாரங்களுக்கு நாரற்றங்காலாக விசாலமான கடலிலே திருக்கண் வளர்ந்தருள்பவனும், பிறகு ‘அசுரர்கள் மிகவும் கொழுத்துவிட்டார்கள்’ என் றறிந்து வந்து பிறந்தருளி, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையுடைய தாய்க் கொண்டு ஊர்ந்துவந்த சகடம் சிந்நபிந்நமாய் ஒழியும்படி திருவடிய லுதைத்தவனும், பரஹ்ரதாழ்வான் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் பண்ணினதே குற்றமாக இரணியன் அவனைக் கடலிலே தள்ளுவதும் மலைபில் நின்றிருட்டுவது

இரண்டாமடியில் 'உதிர' என்றும் 'அதிர' என்றும் பாடலெழுந்தன; அதிர—அதிர்ச்சியுண்டாம்படி.

(g)

(16)

பேர் அழல் { பெரிய படபாக்கி
ஆய் { ஸ்வரூபியும்
பெரு விசம்பு { பாம்பத்தத்துக்கு
ஆய் { கிரீவாஹகனும்
பின் { அதற்குமேலே
மறையோர் { வைத்திப்பாஹ்மணர்களரி
மந்திரத்தின் { னுடைய மந்தப்பூதமான
ஆர் அழலால் { ஹவீஸ்தனை
உண்டானை { அக்ஷிமுதத்தாலே
பெருமானை { அமுதசெய்பவனுமான
பெருமானை { பெருமானை
கண்டது தென் அரங்கத்தே—.

* * *—நீர் அழல் நிலன் என்று மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது—காற்று, விசம்பு என்னும் மற்ற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். பஞ்சபூதங்களுக்கும் நியாமகன் என்றவாறு. “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய்”

நெடுவானாய்” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் எம்பெருமான் சரீரமாகக் கொண்டவனுதலால் இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை யென்க.

கண்டார் பின்காணுமே அரக்கனார் அழலாலுண்டானே—“மன்னு தண் பொழிலும் வாவிடும் மதினும் மாடமாளிகையும் மண்டபமும்” என்று திவ்ய தேசங்களை வருணிப்பதுபோலவே இலங்கையின் ஸந்நிவேசமும் இருந்தது: அனுமான் அதனைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டமை ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம்; “படியபெயர் நவவாவாதுவாடியம் ராகுலெஸூரஃ ஸூரடியம்ஸூரொக்ஷயஸக்யஸூராவிரகூதா” [இந்த இராவணனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்று மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் தேவலோகத்தையும் அடக்கியாளக்கூடியவனாய் இவன் இருப்பன்] என்று திருவடி மதித்த ஐச்வரியமுண்டே அவனுக்கு. அப்படிப்பட்ட செல்வமெல்லாம் ஒருநொடிப் பொழுதில் நீருகி யொழியும்படி தீக்கு இரையாக்கினவென்கை.

பேரழலாய்—கடலில் உறைகின்ற பாடபாக்கி ஸ்வரூபியாயிருப்பவென்கை. அன்றியே, சுயரூபிவெல்லாநரொயொபரணஃ வுரூபெபெநெபரணஃ வயுதெ” என்று சுருதியிலும் § “சுஹம் வெஸூநரொ ஐநிகா ஸ்ரானி நாம் ஷெஹாஸித்; ஸ்ரானாவாநஸூராயுத் வவாஜுநம் உதாவித்யு” என்று பகவத்கதையிலும் (15-14.) சொல்லுகிறபடியே கடித்தும் உறிஞ்சியும் குடித்தும் நக்கியும் நம்மால் உட்கொள்ளப்படுகிற அன்னங்களைப் பசநம் செய்வதற்காக உள்ளே உறைகின்ற ஜாடராக்கியும் எம்பெருமானேயென்று கூறப்படுதலால் அதனைச் சொல்லிற்றாகுமாம்.

பெருவிகம்பாய்—வடமொழியில் ‘பரமாகாசம்’ என்று பரமபதம் சொல்லப்படுதலால் அதுவே தமிழில் ‘பெருவிகம்பு’ என்ற சொல்லால் சொல்லப்படுகிறது; நித்யவிபூதிக்கு நியாமகனாயிருப்பவன் என்கை.

மறையோர் மந்திரத்தின் ஆரழலாலுண்டானே—அந்தணர்கள் இயற்றும் வேள்விகளில் இந்திரன், ஸோமன், வருணன் என்று பலபல தேவதைகளின் பெயர்களைச்சொல்லி ஆஹுதிகள் செய்தாலும் “தெவி ராரெவ களபெய பஜனிதேபி மாமேவ கௌந்தேய ! யஜந்தி” என்றும் “சுஹம்ஹி வவப்யஜூநாம் ஷோதூ—அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞநாமம் போக்தா” என்றும் கீதையில் பெருமான் தானே பணித்தபடியே அந்த ஆஹுதிகளெல்லாம் எம்பெருமான் நனக்கே சென்று சேர்கின்றனவாதலால் இவனே ஸர்வயஜ்ஞஸமாராதயன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே காணப்பெற்றே நென்று ராயிற்று. .... (ரு)

§ நானே ஜாடராக்கியாயிருந்தகொண்டு எல்லாப் பிரணிகளினுடையவும் உடலினுள் உறைபவனாய் அவர்களால் உண்ணப்படும் உணவைப் பசநஞ் செய்கிறேனென்று பகவத் வாக்கியம்.

தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியை * தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்று அன்றுலகமுண்ணிழந்த கற்பகத்தை *
வெஞ்சினத்த கொண்டுதொழிலோன் விசையுருவையசைவித்த *
அஞ்சிறைப்புட்பாகனை யான்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (க)

தம் { தங்களுடைய
சினத்தை { த்வேஷத்தை
தவிர்த்து நீக்கிவிட்டு
அடைந்தார் { தன்னை வந்து பற்றினவர்
களுக்கு
தவம் { உபாயமார்க்கமா
நெறியை { யிருப்பவனும்,
தரியாது { (தீம்புகளைப்) பொறுத்
திருக்கமாட்டாமல்
கஞ்சனை { கம்ஸனைக்
கொன்று { கொன்றொழித்தவனும்,
அன்று முன்பொருகாலத்தில்
உலகம் உலகங்களை

உண்டு { உண்பதும் வெளிப்படுத்து
உமிழ்ந்த { வதும் செய்த
கற்பகத்தை { உதாரணம்,
வெம்சினத்த { வெவ்விய கோபத்தினால்
கொடும் { செய்யக்கூடியஸம்ஹாரத்
தொழி { தொழிலையுடையனான
லோன் { ருத்ராணுடைய
விசை { மிக்க வேகத்தோடு கூடின
உருவை { வடிவை
அசைவித்த { (பாணஸூரயுத்தத்தில்)
சலிக்கச்செய்தவனும்
அம்சிறை { அழகிய சிறகுடைய பெரிய
புள்பாகனை { நிருவடிபைய ஏறி நடத்து
பவனுமான பெருமான
யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே—

* * *—தம் சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியை—‘ ஸ்ரீமந்நாராயணன் ’ என்ற சொல் மாத்திரம் செனிப்பட்டாலும் பகை பாராட்டி நின்ற பண்ணுவார் பல்லாயிரம் பேர்களுண்டே ; அப்படிப்பட்ட த்வேஷநிலை நீங்கினால் போதும் ; பகவானிடத்தில் பக்திஉண்டாகவே னுமென்பதில்லை ; பகவானுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டவளவிலே தெளர்ப்பாக்யமே காரணமாக ஒரு த்வேஷம் உண்டாகிறதே அது தொலைந்தால் போதும் ; அத்வேஷமுடையவர்களையே பரம பக்தராகக்கொண்டு அவர்களுக்கும் இரங்கியருள்வனம் எம்பெருமான் ; “ தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் ” என்றவிதற்கு— ‘ த்வேஷத்தை நீக்கிக்கொண்டு தன்னைப்பற்றுமவர்களுக்கு ’ என்று பொருள் கொள்வதிற காட்டிலும், ‘ த்வேஷத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதாகிற பஜந்ததைச் செய்பவர்களுக்கு ’ என்று பொருள்கொள்ளுதல் மிகச் சிறக்குமென்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வார். முந்தின பொருளிற்காட்டில் பிந்தின பொருளுக்கு வாசி என்னென்னில் ; த்வேஷத்தை நீக்கிக்கொள்ளுதலாகிற ஒரு காரியமும் ஆசிரயிப்பதாகிற ஒரு காரியமும் ஆகஇரண்டு காரியங்கள் சொல்லப்பட்டனவாகத்தேறும் முந்தின பொருளில் ; அத்வேஷமாத்ரத்தையே கொண்டு எம்பெருமான் அருள் புரிகின்றருனென்கிற ஸ்வாஸல்யம் பிந்தின பொருளில் விளங்கும். ஆசிரயணமென்று தனியே ஒன்று வேண்டா ; த்வேஷத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதையே ஆசிரயணமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் எம்பெருமான் என்க. ‘ தவிர்த்து ’ என்ற வினையெச்சம் இங்ஙனம் பொருள்கொள்வதற்குத் தடையாகுமென்று சங்கிக்கவேண்டா ; பிரயோக முறைமையுண்டாதலால்.

தவநெறியை—அப்படிப்பட்டவர்கள் தன்னைப் பெறுதற்குரிய உபாயங் களைத் தானே நிர்வஹித்துக்கொள்வன் என்பது கருத்து. தவமாவது தபஸ்ஸு ; உபாயத்தைச் சொன்னபடி..

தரியாது கஞ்சனைக்கொன்று—அத்வேஷமுடையார்க்கு அதுகரஹிக்கும்படி யைக் கீழ் விசேஷணத்தாலருளிச் செய்தார் ; த்வேஷமுடையாரைத் தொலைத் தொழிக்கும்படியை இதுணைருளிச் செய்கிறார். கம்ஸன் வில்விழவுக்கென் றழைத்து யானையையிட்டுக் கொல்லப்பார்ப்பதும் மல்லர்களையிட்டு முடிக்கப் பார்ப்பதும் செய்தமையால் இனி இப்பானியை உயிரோடு வைத்திருக்கலாகா தென்று உயரளிருந்த மஞ்சத்தினின்றும் மயிரைப் பிடித்திழுத்து அவனை நிலத் திலே தள்ளிக் கொன்றானயிற்று.

வெஞ்சினத்த கோடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த அஞ்சிறைப் புட்பாகனை—ருத்ரன் ஸம்ஹாரத்தொழிற் கடவுளாதலால் ‘வெஞ்சினத்தகோடுந் தொழிலோன்’ என்று அவனைச் சொல்லுகிறது ; பாணஸூர யுத்தத்தில் அவன் பட்டபாடு இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது. [ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஐந்தாவது அம்சம் முப்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் நோக்குக.]

இங்கு “வெஞ்சினத்த கோடுந்தொழிலோன்” என்று (பெயரொன்றுமின் றியே) பொதுப்படையாயிருந்ததால் பாணஸூரனென்றும் நரகாஸூரனென்றும் பொருள் கொள்ளலாமென்பர். .... (௬)

சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமலை * பிரியாது
வந்தேனது மனத்திருந்த வடமலையை * வரிவண்டார்
கோந்தணைந்தபொழிற் கோவல் உலகளப்பானடிநிமிர்த்த *
அந்தனை யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே.

(௭)

சிந்தனையை { (எனது) மனோதத்திற்கு
விஷயமானவனும்

தவம் { உபாயமார்க்கமாய் இருப்
நெறியை { பவனும்

திரு மலை திருமகள் கொழுநனும்

வடமலையை { திருவேங்கட மலைக்கு
கீர்வாஹுகளும்

(அப்படியிருந்தும் அவ்விடத்தை விட்டு)

வந்து எழுந்தருளி

எனது மனத்து { என்னுடைய நெஞ்சிலே

பிரியாது { ஒரு நொடிப்பொழுதும்
இருந்த { விட்டுப்பிரியாமல்
எழுந்தருளி
யிருப்பவனும்,

வரிவண்டு ஆர் அழகிய வணிகன் படிந்த
கொந்து பூங்கொத்துக்கள்
அணைந்த நெருங்கியிருக்கப் பெற்ற
பொழில் சோலைகளையுடைத்தான
கோவல் திருக்கோவலூரில்

உலகு { உலகங்களை அளப்பதற்
அளப்பான் காகத் திருவடிகளை நீட்
அடி நிமிர்த்த டின ஸ்வாமியாக லேவை
அந்தனை லாதிப்பவனுமான
பெருமானை

யான் கண்டது அணி நீர் தென்னரங்கத்தே.

* * *—சிந்தனையை—“ ஒழிவில்லா மெல்லா முடனும்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டுநாம் ” என்றும்போலே உண்டாகிற கைங்கரிய மனோதங்களுக்கு இலக்கானவன் எம்பெருமானிறே. தவநெறியை—மனோததித்தபடியே கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெறுவிக்கும் உபாயபூதனும்தானே என்கை. கஜேந் திராழ்வான் கமலபூஷ்பார்ச்சனையாகிற கைங்கரியத்தைப் பண்ணப் பாரித்தும் அவனுடைய முயற்சி பயன்படவில்லையே ; எம்பெருமானையன்றோ பிரதிபந்தக நிவ்ருத்தியைச்செய்து கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றுவித்துக்கொண்டான். ஆகையாலே உபாயமும் அவனே பென்கிறது.

[பிரியாது இத்யாதி.] திருவேங்கடமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையனாயிருக்கச் செய்தேயும் அதனைவிட்டு என்னெஞ்சிலே நிரந்தரவாஸம் செய்திருப்பவனென்றவாறு. தேன் மாறாத சோலைசூழ்ந்த திருக்கோவனூரில் உலகநந்த திருக்கோலத்துடனே ஸைவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானைத் திரு வரங்கத்திலே கண்டேனென்றாராயிற்று.

‘ வினாநா ’ என்ற வடசொல் சிந்தனையெனத் திரிந்தது. ‘ மொவாஸு. ஸுரீ ’ என்ற வடசொல் ‘ கோவல் ’ எனச் சிதைந்தது. அந்தணன்—அழகிய தன்மை பொருந்தியவன் ; பரமதயானு என்றபடி. .... (எ)

துவரித்தவுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச் சமணர்க்கும் *

அவர்கட்கங்குளில்லா வருளானை * தன்னடைந்த

எமர்கட்குமடியேற்கும் எம்மாற்குமெம்மனைக்கும் *

அமரர்க்கும்பிரானரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே.

(அ)

துவரித்த உடையவர்க்கும்	{	காவித்துணி கட்டித் திரியும் பெளத்தர்களும்
தூய்மை இல்லா சமணர்க்கும் அவர்கட்கு	{	பரிசுத்தியற்றவர்களான ஜைனர்களுமான அந்த அவைதிகர்கள் விஷயத்தில்
அருள் இல்லா அருள் செய்யாதவனும்		
அருளானை	{	(வைதிகர் திறத்தில்) அருள் செய்யபவனும்,

தன் அடைந்த எமர்கட்கும் அடியேற்கும் எம்மாற்கும் எம்அனைக்கும் அமரர்க்கும் பிரானரை	{	தன்னையே ஆசிரயித்த என்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்கும் அடியேனுக்கும் எனது தகப்பனுக்கும் எனது தாய்க்கும் நித்ய ஸூரிகளுக்கும் ஸ்வாமியா யிருப்பவனுமான பெருமானை.
கண்டது தென்னரங்கத்தே—		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை ‘ அந்தணன்—பரமதயானு ’ என்றார் ; வைதிகர்களிடத்தில் தயை உள்ளவனையன்றி வேதபாஹ்யர்களான புற மதத்தவர்களிடத்தில் தயையுள்ளவனல்லன் என்கிறார் இப்பாட்டில். ‘ துவரித்த வுடையவர் ’ என்று காஷ்யாதாரிகளான பெளத்தர்களைச் சொல்லுகிறது. பூநீ வைஷ்ணவ ஸந்ந்யாஸிகளுக்கும் காஷ்ய வஸ்தரதாரணம் உண்டேயாகிலும் அவர்களை இங்கு விவக்ஷிப்பதில்லை ; கேவலம் காவித்துணி யுடுத்த மாத்திரத்தினால் வேஷதாரிகளென்று வசைச்சொல் பெற்றவர்களான பெளத்தர்களுக்கே

‘துவரித்தவுடையவர்’ என்று லக்ஷண நாமதேயம் போலும். அப்படிப்பட்ட வர்கள் திறத்திலும் தூய்மைபற்றவர்களான ஐஜநர் திறத்திலும் அருளற்றவன் - அதாவது, அவர்களை நிகரஹித்து நரகத்திலே வீழ்த்துமவன் என்றவாறு.

1. “கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமசேழெழுபிறப்பும் மாசுகிரிதுபெற்று நம் முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா” என்கிறபடியே தம் பக்கலிலும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் பக்கலிலும் எம்பெருமானருள் ஏறிப்பாய்கின்றமையைப் பின்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். ஆகவிப்படி பாஹ்யரை நிகரஹித்து அந்தரங்கரை அதுகரஹிக்கும் பெருமானைத் தென்னரங்கத்தில் கண்டேனென்றாயிற்று.

பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து *

மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்ற வித்தகளை *

மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ண மரதகத்தின் *

அவ்வண்ணவண்ணனை யான்கண்டது தென்னரங்கத்தே.

(கூ)

பொய் வண்ணம் { ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங் களை

மனத்து மனத்தில் நின்றும்

அகற்றி ஒழித்துவிட்டு

புலன் ஐந்தும் பஞ்சேந்திரியங்களுடும்

செலவைத்து அப்பாற்படுத்தி

மெய்வண்ணம் உண்மையாக

நினைந்தவர்க்கு தன்னைச்சிந்திப்பவர்களுக்கு

மெய் நின்ற { தன் ஸ்வரூபத்தை உள்நபடியே காட்டிக் கொடுக்கின்ற

வித்தகளை ஆச்சர்யபூதனும்,

மை வண்ணம் { அஞ்சனத்தின் கிறம் போன்ற கிறத்தையும்

கரு முகில் { காளமேகம் போல் போல் திகழ் { விளங்குகின்ற கிறத்தை வண்ணம் { யுடைய மரதகப் பச்சை மரதகத்தின் { யின் அப்படிப்பட்ட அவ்வண்ணம் { கிறத்தையும்

வண்ணனை { தனக்கு கிறமாக வுடையனு மான பெருமானை

யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே—.

* * *—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றி—காண்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் மாயைத்தோற்றம்—பொய்—என்கிறார்கள் அத்வைதிகள்; அங்ஙனல்ல; ‘நிலை நிலைலாதவை’ என்னும் பொருளிலும் ‘பொய்’ என்கிற சொல்லைப்பிரயோகிப்பதுண்டு; ஆகவே நிலைநிலைலாத [-அஸ்ஸ்திரங்களான] ப்ரக்ருத பதார்த்தங்களே இங்குப் பொய்வண்ணமெனப்படுகின்றன; அவற்றை நெஞ்சிற் கொள்ளாமல், பஞ்சேந்திரியங்களையும் விஷயக்ராமங்களில் செல்லாதபடி தடுத்துத் தன்னையே உண்மையாகச் சிந்திப்பவர்கள் யாரோ, அவர்கட்குத் தன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை உள்ளபடி காட்டித் தந்தருள்பவன் எம்பெருமான் என்கிறது முன்னடிகளில். அன்னவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கும் திவ்யமங்கள விக்கரஹத்தைப் பரமபோக்யமாக வாயாரப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில். அஞ்சனம் போலவும் காளமேகம்போலவும் மரதகம்போலவும் ஆகக்ஷமமான திருநிறம்பெற்ற பெருமானைத் திருவரங்கத்திலே கண்டேனென்றாயிற்று. .... (கூ)

ஆம்ருவி நிரைமேய்த்த அணியரங்கத்தம்மாளை *
காமருசீர்க் கலிகன்றி ஒலிசெய்தமலிபுகழ்சேர் *
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோ டிரண்டினையும் *
தாமருவி வல்லாரமேல் சாரா தீவினை தானே.

(க0)

ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	மலி புகழ் சேர்	{	நிரம்பிய கீர்த்தியை புடையதும்
மருவி	மேய்த்த	நா மருவு	{	நாவுக்குப் பொருந்தி யிருப்பதுமான
அணி	அரங்கத்து	தமிழ் மாலை	{	இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும்
அம்மாளை	{	நாலிரண்	{	
	திருவரங்கத்தி லெழுந்	டோடு இரண்	{	
	தருளியிருப்பவனான	டினையும்	{	
	பெருமானைக் குறித்து,			
காமரு சீர்	{	தாம் மருவி	{	தாமே விரும்பிக் கற்கு
கலிகன்றி	விரும்பத்தக்க சீர்மையை	வல்லார் மேல்	{	மவர்களிடத்து
ஒலிசெய்த	புடைய திருமங்கை			
	யாழ்வார் அருளிச்			
	செய்ததும்			
		தீ வினை சாரா		பாவங்கள் அணுகமாட்டா.

* * *—உஜ்ஜீவனத்துக்குத் தம்பக்கல் ஒரு கைம்முதலுமில்லாத பசுக் களையும் அவற்றோடே பொருந்தி ரக்ஷித்தருளின கண்ணிரானே பசுமேய்த்த விடாய்தீரத் திருவரங்கத்தில் உபயகாவேரி மதயத்தில் அரவணியில் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்றனும்; அப்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதவல்லவர்கட்கு ஒருவகைத்தீங்கும் வாரா தென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினராயிற்று.

நாலிரண்டோடு=இரண்டினால் பெருக்கப்பட்ட நான்கு—எட்டு. .... (க0)

அடிவரவு :—கைம்மானம் போனை ஏனென வளர்த்தவனை நீர் தம் சிந்தனை துவரித்த பொய் ஆம்ருவி பண்டை.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

ப ண் டை ந ன் ம றை.

[இதுவும் திருவரங்கம் பெரியகோயில்
மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்]

பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப்

பதங்களும் பதங்களின் பொருளும் *

பிண்டமாய்விரிந்த பிறங்கோளியனலும்

பெருகிய புனலோடு நிலனும் *

கோண்டல் மாருதமும் குரைகடலேழும்

ஏழுமாமலைகளும் விசும்பும் *

அண்டமுந் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான்

அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

(க)

பண்டை கால் } அநாதியாகவுள்ள நான்கு
மறையும் } வேதங்களும்

வேள்வியும் யாகங்களும்

கேள்வி } கேட்டறியவேண்டிய
பதங்களும் } வியாகரணமும்

பதங்களின் } அந்தந்த பதங்களினு
பொருளும் } லறியப்படுகிற
ஜீவஸமஷ்டியும்,

பிண்டம் ஆய் } (காரியப்பொருள்களுக்
விரிந்த } கெல்லாம் காரணமாய்க்
கொண்டு பிண்ட
ரூபமாயிருந்து பிறகு
விரிவுபெற்றவை
களான

பிறங்கு ஒளி } மிக்க காந்தியையுடைய
அனலும் } அக்கியென்ன

பெருகிய } தீரவருபமான ஜலமென்ன
புனலோடு }

நிலனும் பூமியென்ன

கோண்டல் மேகமென்ன

மாருதமும் வாயுவென்ன

குரை கடல் } ஆரவாரிக்கின்ற ஸப்த
ஏழும் } ஸாகரங்களென்ன

ஏழு மா } ஏழுகுலபர்வதங்களென்ன
மலைகளும் }

விசும்பும் ஆகாசமென்ன

(ஆகிய இவற்றோடு கூடின)

அண்டமும் பிரமாண்டமும்

தான் ஆய் } 'தான்' என்கிற சொல்லுக்
நின்ற எம் } குள்ளே அடங்கும்படி
பெருமான் } தனக்கு பாகாரமா
யிருக்கப் பெற்ற
எம்பெருமான்

அரங்கம் மா } திருவரங்கம் பெரிய

நகர் } கோயிலில் எழுந்தருளி
அமர்ந்தான் } யுள்ளான்.

* * *—பண்டைநான்மறையும் தானாய் நின்ற வெம்பெருமான், வேள்வியும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான், கேள்விப்பதங்களும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமான்.....என்றிருங்கனே யோஜிப்பது. எம்பெருமானே பண்டை நான்மறை

யாக நிற்கையாவது என்னெனில்; நான்கு வேதங்களையும் தானே வெளியிட்டவன் என்கையும், நான்கு வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் தானே என்கையுமாம்.

வேள்வியும் தானும் நிற்கையாவது—அந்த வேதங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகங்களெல்லாவற்றாலும் தானே ஆராதிக்கப்படுபவனாயிருக்கை. வேதங்களில் பலபல தேவதைகள் யஜ்ஞங்களுக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆங்காங்கு விவக்ஷிதன் என்ற பரமைகாந்தி ஸித்தாந்தம் உணரத்தக்கது.

கேள்விப்பதங்களும் தானும்நிற்கையாவது—வியாகரண சாஸ்தரத்திற்குப் ப்ரவர்த்தகன் தானேயாயிருக்கை. “பதரூபத்தாலும் அக்ஷரரூபத்தாலும் ச்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படி யிருக்கிற வ்யாகரண சாஸ்தரமும்.....” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

பிண்டமாய் விரிந்த=உலகில், குடம் பாணை மடக்கு முதலிய காரியப் பொருள்களுக்கு மூலகாரணம் மண்ணுண்டையாகும்; அதற்குப் பிண்டமென்று வடமொழிப்பெயர்; ஆகவே பிண்டமென்கிற சொல் காரணாவஸ்தைக்கு வாசகமாக நிற்கும். முதலில் அவ்யக்தமென்கிற பெயரோடே காரணாவஸ்தமாயிருந்து, பிறகு மஹத்தாதி ரூபத்தாலே காரியப்பொருளாக விரியுந்தன்மையைச் சொன்னவாறு—“பிண்டமாய் விரிந்த” என்று. அவை எவையென்னில், “பிறங்கோளியனலும்” என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்டவை. இவையெல்லாம் தனக்கு சரீரமாகும்படி தான் சரீரியாயிருக்கின்ற எம்பெருமான் நம்போல்வாருடைய கண்களும் குளிரும்படி விவக்ஷணமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைப் பரிக்கா ஹித்துத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சாய்ந்தருளா நின்றான் என்றராயிற்று.

நால்மறை=ருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம் அதர்வணம் என்பன; தைத்திரியம், பௌடயம், தலவகாரம் சாமம் எனவியையென்றுமூண்டு. (சில சாதியார்க்கும் பெண்பாலர்க்கும் ஒதுவிக்கவும் ஒதவும் கேட்கவு மாகாதென்று) மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், எளிதினுணரலாகாதபடி மறைந்த பொருளை யுடைமைபற்றியும் மறை யென்று வேதத்திற்குப்பெயர். .... (க)

இந்திரன் பிரமணீசனென்றிவர்கள்

எண்ணில் பல்குணங்களே யியற்ற *

தந்தையுந் தாயும் மக்களும் மிக்க

சுற்றமும் சுற்றி நின்றகலாப்

பந்தமும் * பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும்

பான்மையும், பல்லுயிர்க்கெல்லாம் *

அந்தமும் வாழ்வுமாய் வேம்பெருமான்

அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

இந்திரன் } இந்திரன் பிரமன் ருத்ரன்
 பிரமன் ஈசன் } எனப்படுகிற
 என்ற } இத்தேவர்கள்
 இவர்கள் }
 எண் இல் கணக்கில்லாத
 பல் பலதிருக்குணங்களையும்
 குணங்களே } சொல்லித்துதிக்க
 இயற்ற } (ப் பெற்றவனாய்),
 பல் உயிர்க்கு } ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம்
 எல்லாம் }
 தந்தையும் தகப்பனும்
 தாயும் மாதாவும்
 மக்களும் பிள்ளைகளும்
 மிக்க }
 சுற்றமும் } அளவிற்றத் ஜ்ஞாநிகளும்

சுற்றி நின்று } சூழ்ந்து கொண்டிருந்து
 அகலா } விட்டுப்பிரிய மாட்டாத
 பந்தமும் } பந்துவர்க்கமும்
 பந்தம் } ஸம்ஸாரபந்தத்தை
 அறுப்பது ஓர் } அறுக்கவல்ல ஒரு
 மருந்தும் } மருந்தும்
 பான்மையும் } (ஸம்ஸாரபந்தமற்றபின்
 } வீனையக்கூடிய) நிர்மல
 } ஸ்வபாவமும்
 அந்தமும் விநாசமும்
 வாழ்வும் வாழ்ச்சியும்
 ஆய தானையாயிருப்பவனை
 எம் }
 பெருமான் } ஸ்வாமியானவன்
 அரங்கம் மா நகர் அமர்த்தான்—

* * *—“இந்திரன் பிரமனீசனென் நிவர்கள் எண்ணில் பல் குணங்களே யியற்ற அரங்கமா நகர் அமர்த்தான்” என்று அந்வயிப்பது. இந்திரனென்றும் நான்முகனென்றும் பரமசிவனென்றும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற தேவர்கள் அஹங்காரமொழிந்தவர்களாய்ப் பல திருக்குணங்களையும் சொல்லித் துதித்துக்கொண்டு ஆச்சரியக்கத் திருவரங்கத்திலே சயனித்தருளும் பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; பிரானிகளுக்கெல்லாம் ஹிதமே நடத்தக்கடவனான பிதாவும், ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவளான தாயும், நாகத்தைக்கடத்தும் புத்திரர்களும், அளவிற்றதிருந்துள்ள ஜ்ஞாநிவர்க்கமும், பக்கம்விட்டு நீங்காத பந்துவர்க்கமுமாக எல்லா வுறவுமுறையாயிருப்பவன்; மாறிமாறிப் பல்பிறப்பும் பிறப்பதாகிற இந்த ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுக்கவல்ல மருந்தாயிருப்பவன்; இந்த ஸம்ஸாரபந்தம் அற்றால் இருக்கக்கூடிய நிஷ்கள ஸ்வபாவமாயிருப்பவன்; ஸருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவனாயிருப்பவன்.

ஈசன் என்கிற ருத்ராண முதலில் குறிப்பிடாமல் இந்திரனைக் குறிப்பிட்ட தற்குக் கருத்து—இந்திரனுக்குப் போலவே மற்றையோர்க்கும் பரத்துவம் இல்லை என்பதாம். எம்பெருமானை வணங்கி வழிபடுந்தன்மையில் இந்திரனோடு பிரானோடு ஈசனோடு வாசியில்லை யென்றவாறு.

பந்தம்—‘வஸு’ என்ற வடசொல் விகாரம். பான்மை—வந்தேறியல் லாத ஸ்வபாவம். .... (உ)

மன்னுமானிலனும் மலைகளுங் கடலும்

வானமுந் தானவருலகும் *

துன்னுமாயிருளாய்த் துலங்கோளி சுருங்கித்

தொல்லை நான்மறைகளும் மறைய *

பின்னும் வான்வர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி

பிறங்கிருள் நிறங்கேட * ஒருநாள்

வன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான்

அரங்கமா நகரமார்தானே.

(ந்.)

மன்னு மா	ஸ்தாவரமான பெரிய	தொல்லை நால்	பழைய நாவேதங்களும்
நிலனும்	பூமியும்	மறைகளும்	மறைந்து போக,
		மறைப	
மலைகளும்	மலைகளும்	பின்னும்	மீண்டும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களும்	வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
வானமும்	ஆகாசமும்	முனிவர்க்கும்	ரிஷிகளுக்கும்
தானவர்	அசுரர்களினிருப்பிடமும்	நல்கி	அருள்கூர்ந்து
உலகும்	(ஆகிய இவையெல்லாம்)	பிறங்கு	நிபிடமான இருள்
தன்னு மா	நெருங்கிய பேரிருள் மூடப்	இருள் நிறம்	நீங்கும்படியாக
இருள் ஆம்	பெற்றனவாய்	கேட	
தவங்கு ஒளி	விளங்கும் பிரகாசம் மழுங்கி	அன்று ஒருநாள் அங்கு—;	
சுருங்கி		அரு. மறை	அரிய வேதங்களை உபகரித்
		பயந்தான்	தருளினவன்
		அரங்கம் மா நகர் அமார்தான்—.	

* * *—ஹம்ஸரூபியாய் அவதரித்து வேதங்களை உபகரித்த பெருமான் அரங்கமா நகரமார்தானென்கிறார். அன்னமா யவதரிப்பானேன்? என்னில்; முன்னொருகாலத்தில் மதுகைடபரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்துவிட, ஞானவொளி பைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள்மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல்திகைத்து வருந்துவதுகண்டு திருவுள்ள மிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்களைத்தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன் என்ற வரலாறு அறிக. இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு.

பிரமன் வேதங்களைப் பறிகொடுத்து நின்ற காலத்திலே உலகமெல்லாம் இருள்மூடிக்கிடந்தமையை முன்னிரண்டடிகளாலருளிச் செய்தார். (ந்.)

மாயிருங் குன்மொன்று மத்தாக

மாசணமதனோமௌவி *

பாயிரும்பேள்வம் பகடு விண்டலறப்

புதிறை விசும்பிடைப்பட்ர *

சேயிருவிசம்பும் திங்களுக்கு கடகும்

தேவரும் தாமுடன் திசைப்ப *

ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்

அரங்கமா நகரமார்தானே.

(சு)

மா இரு } அகன்றும் உயர்ந்துமிருக்
 குன்றம் } கிற (மந்தாமென்னும்)
 ஒன்று } ஒருமலையை
 மத்து ஆக மத்தாகக் கொண்டு
 அதனெடும் அம்மலையிலே
 மாசணம் { வாஸுகியென்னும்)
 { நாகத்தை
 அளவி சுற்றி,
 பா இரு } பார்த்தும் நீண்டிருக்கிற
 பெளவம் } ஸமுத்தரம்
 பகடு விண்டு யானைபிளிறுமாபோலே
 அலற } பிளிறவும்
 படு திரை உண்டான அலைகள்
 விசம்பிடை } ஆகாசத்திலே சென்றுகிட்டி
 படா } வியாபிக்கவும்

சே இரு } மிக்க உயரத்திலுள்ள ஸ்வர்க்
 விசம்பும் } காதி லோகங்களும்
 திங்களும் சந்திரனும்
 சுடரும் { (மற்றுமுள்ள) தேஜஸ்
 பதார்த்தங்களும்
 தேவர் தாரும் தேவதைகளும்
 உடன் ஏககாலத்திலே
 திசைப்ப ஆச்சரியப்படவும்
 அலை கடல் அலையெறிகின்ற கடலை
 ஆயிரம் } பல திருக்கைகளினால்
 தோளால் }
 கடைந்தான் கடைந்தருளினவன்
 அரங்கம் மா நகர் அமரந்தான்—.

* * *—அமரர்கட்கு அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்தருளின பெருமான் அரங்கமா நகரமந்தானென்கிறார். முன்னொருகாலத்தில் ஒரு வித்யாதரமகள் விஷ்ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப்புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமாலைப் பரஸாதிக்கப்பெற்று மகிழ்ச்சியோடு அம்மலையைத் தன் கைவிணியில் தரித்துக் கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவந்தாள். அப்போது தூர்வாஸ மஹா முனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்கவே அவள் அம்மலையை அம்முனி வனுக்கு அளித்திட்டாள். அதன் பெருமையை புணர்ந்து அதனைச் சிரமேற் கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக்கண்டு அவனுக்கு அம்மலையைக் கைநீட்டிக்கொடுத்தான்; அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது. அதுகண்டு முரிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச்செருக்குக்கொண்ட உன்னுடைய ஐச்வரியங்க ளெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக்கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம்பாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தாமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடையிறுகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களுமாகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்தி

லேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறிபத்தக்கது.

பகடு விண்டு அலற—“ பகடு ” என்னுஞ் சொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில் ‘ யானை ’ என்னும் பொருள் இங்குக்கொள்ளவுரியது. உவமவுருபு தொக்கியிருக்கின்றதென்க. விண்டு—வாய்விடுத்து.

“ஆயிரந்தோளால் அலைகடல் கடைந்தான்” என்கிறாரே, இப்படி உண்டோ? என்னில்; “நாலு தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான் ஆயிரந் தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தானென்னலாம்படியாய்த்து ” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகண்டு தெனிக.. .... (ச)

எங்ஙனேயுயர்வர் ? தானவர் நினைந்தால்

இரணியினிலங்கு பூணகலம் *

போங்குவெங்குருதி போன்மலை பிளந்து

போழிதருமருவியோத் தீழிய *

வேங்கண்வாளையிற்றோர் வேள்ளிமாவிலங்கல்

விண்ணுறக் கனல்விழித் தேழுந்தது *

அங்ஙனையொக்க வரியுருவானான்

அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

(ரு)

தானவர்   அசுரர்கள்
நினைந்தால்   { (இரணியன்
                                 பட்டபாட்டைச்)
                                 சிந்தித்தார்களாகில்
எங்ஙனே   } எப்படி உயிர்தரித்
உய்வார்   } திருப்பார்கள் !;
இரணியன்   ஹிரண்யாஸுரனுடைய
பூண் இலங்கு   } ஆபரணங்கள் விளங்கப்
அகலம்   } பெற்ற மார்வில் நின்றும்
போங்கு வெம்   } பொங்குகின்ற உஷ்ணமான
குருதி   } ரத்தமானது
போன் மலை   } மேருமலையைப் பிளந்து
பிளந்து   } கொண்டு வெள்ள
பொழிதரும்   } மிகின்ற அருவி
அருவி ஒத்து   } போன்று

இழிய   பெருகும்படியாக,
வெம் கண்   திக்ஷணமான கண்களையும்
வான் எயிறு   { வாள்போன்ற பற்களையும்
                                 உடையதாய்
மா   பெரிதான
ஓர் வெள்ளி   } ஒரு வெள்ளிமலையானது
விலங்கல்   }
விண் உற   ஆகாசத்தைக்கிட்டி
கனல்   } திவிழிவிழித்து
                                 விழித்து
எழுந்தது   } எழுந்தால் எப்படி
அங்ஙனே   } யிருக்குமோ அப்படிப்
                                 ஒக்க   பட்டதான
அரி உரு   } நாவலிம்ஹாவதார
                                 ஆணை   மெடுத்தவன்
அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—சிறுக்கனைக் காத்தருள நரசிங்கவுருக்கொண்டு இரணியனுடலைப் பிளந்த பெருமான் அரங்கமா நகரமர்ந்தா நென்கிறார்.

இவ்வவதார ப்ரக்ரியையை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்கு முன்னே “எங்ஙனே உய்வார் தானவர் நினைந்தால்” என்றருளிச்செய்த அழகு வியக்கத்

தக்கது. நம்மைப்போலே அதுகூலித்து, ப்ரஹ்மாதனைப்போலே 'இது நமக்காகச் செய்த செயல்' என்றிருப்பார் உஜ்ஜீனித்துப்போவர்கள்; சத்ருபக்ஷமான அஸூரவர்க்கம் இவ்வரலாற்றை நெஞ்சால் நினைத்தமாத் திரத்திலே இடிவிழந் தாற்போலே உக்கிப்போவர்கள் என்றவாறு.

இரணியனுக்குப் பொன்னன் என்று பெயருண்டு; அவனுடம்பு பொன் னிறமாயிருக்கும்; அதில் நின்று ரத்தவெள்ளம் பாய்வதானது பொன்மலை பின்பது அருவிபெருகுவதொக்கு மென்கிறார்.

நரவிம்ஹமூர்த்தி வெண்ணிறங்கொண்டதாதலால் அதற்கு வெள்ளிமலையை உவமைகூறினர். .... (க)

ஆயிரங்குன்றம் சென்றுதோக்கணைய

அடல்புரை யெழில் திகழ் திரடோள் *

ஆயிரந்துணிய வடல் மழுப்பற்றி

மற்றவ னகல்லிசம் பணைய *

ஆயிரம்பெயராலமரர் சென்றிறைஞ்ச

அறிதுயி லலேகடல் நடுவே *

ஆயிரஞ்சுடர்வாயரவனைத்துயின்றான்

அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

(க)

ஆயிரம்	ஆயிரம்மலைகள் நெருங்கச்	அகல் விசம்பு	விசாலமான வீர
குன்றம்	சேர்ந்தாற்போலே	அணைய	ஸ்வர்க்கத்தையடையச்
சென்று	யிருக்கப்பெற்றவையும்	அமரர்	செய்து (அதன்பின்)
தோக்கணைய		சென்று	தேவர்கள்
			கிட்டி
அடல் புரை	{ யுத்தத்திற்குத்	ஆயிரம்	{ ஸஹஸ்ராமங்களைச்
	தகுதியானவையும்	பெயரால்	{ சொல்லித் துதிக்க
எழில் திகழ்	அழகு பொலிந்தவையும்	இறைஞ்ச	
திரன் தோள்	{ திரண்டவையுமான (கார்த்த	அலை கடல்	{ அலையெறிகின்று
ஆயிரம்	{ வீரயாஜ்ஞகனுடைய)	நடுவே	{ ஸமுத்ரமத்யத்திள்
	தோள்களாயிரமும்	சுடர்	ஒளிபொருந்திய
துணிய	அறும்படியாக	ஆயிரம் வாய்	ஸஹஸ்ராமுகங்களை யுடைய
அடல் மழு	{ திக்ஷணமான மழுப்படை	அரவு அணை	{ திருவனந்தாமுவாகுகிற
பற்றி	பறிக் கையிற் கொண்டு		{ திருப்பள்ளியிலே
மற்றவன்	{ அகத்தகார்த்த	அறிது துயில்	{ யோகநித்திரை புண்ணும
	வீரியாஜ்ஞகனை	துயின்றான்	{ பெருமான்

அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

***—உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றி வந்த க்ஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாகஞ்செய்யும்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்னி முனிவரது மனைவிபான ரேணுகையினிடம், இராம

றுயத் திருவவதரித்துப் பரக என்னுங் கோடாலீப்பாட்டையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசராமனென வழங்கப்பெற்ற பெருபாவ் அரங்கமானக ரமர்ந்தான் என்கிறார்.

கார்த்தவீர்யார்ஜுநனைப் பற்றிப் பேசுகிறார் முதலடியில். இவ்வார்ஜுநன் ஒருகாலத்தில் ஸேனையுடனே வனத்தில்தென்று வேட்டையாடிப் பரசராமனது தந்தையான ஜமதக்தி முனிவரது ஆச்ரமத்தை யடைந்து அவானுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த காமதேவ அலவர்க் குப் பல வளங்களையும் எளிதில் சூரந்தலித்தமை கண்டு அதனிடம் ஆசை கொண்டு அப்பசுவை அவானுமதியில்லாமல்! வலியக் கவர்ந்துபோக, அதனை யறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்த வீரிய னுடன் போர்செய்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையும் தலைபையும் தமது கோடா லிப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டனரென்ற வரலாறு முன்னடி கட்டு அறியத்தக்கது.

முதலடியில் கார்த்தவீரியனது வலிமையை மிகவும் பாராட்டிக் கூறியிருத் தல் நன்கு பொருந்தும் ; பெருவீரனென்று பேர்பெற்ற இராவணனையும் பங்கப் படுத்தின பெருந்தோள் வலியுடையானரே இவன். இராவணன் திக்ளிஜயஞ் செய்து வருகிறபொழுது கார்த்தவீர்யார்ஜுநனது மாஹிஷ்மதி நகரத்திற்குச் சென்று போர்செய்ய முயலுகையில் அங்குள்ளார் ‘எங்கனரசன் தனக்கு உரிய மாதர்களுடனே போய் நரமதா நதியில் ஜலக்ரீடை செய்கின்றான்’ என்றுசொன் னதனால், உடனே இராவணன் அங்கிருந்து நரமதாநதியைச் சேர்ந்து அதில் நீராடிக் கரையில் மணலாற் சிவலிங்கத்தையமைத்துப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்கும்போது, அந்த நதியில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியன் தனது நீர்வீனையாட்டுக்கு அந்நீர்ப்பெருக்குப் போதாதென்ற கருத்தால் அந்நீரைத் தனது ஆயிரங்கைகளுள் ஐந்துாற்றினால் தடுத்து அந்நீரை மிகுவித்து மற்றை ஐந்துாறு கைகளைக்கொண்டு பல்வகை விளையாட்டுக்கள் நிகழ்த்துகின்றதனால் எதிர் வெள்ளமாகப் பொங்கிவருகின்ற நீர்ப்பெருக்குத் தனது [இராவணனது] சிவலிங்கத்தை நிலைகுலைச் செய்ததுபற்றிக் கடுங்கோபங்கொண்டு ராக்ஷஸ ஸேனையுடனே சென்று அவ்வார்ஜுநனை எதிர்த்துப் போர்செய்ய, அவன் தனது ஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்றைய கைகளால் அவனைப் பலவாறு வருத்தித் தனது ஆற்றலால் எளிதிற் கட்டித் தனது பட்டணத்திற் கொண்டுபோய்ச் சிறையில் வைத்திட்டன னென்ற வரலாற்றினால் இவனது பராக்ரமம் ப்ரஸித்தம்.

அகல் விசம்பு அணைய=பெருமான்கையினால் பேரில் உயிர் துறந்தவன் வீரஸ்வர்க்கம் சேரக்கடவனென்க.

தேவர்களையுமுட்பட நலிந்துகொண்டு கொழுத்துக்கிடந்த இவன் மாண்டு போகவே, பின்பு தேவர்கள் மனமகிழ்ந்து திருப்பாட்டைச் சென்று பெரு

மாணைத் துதிக்கக் கேட்க வேணுமோ? அது சொல்லுகிறது பின்னடிகளில். திரு வாழ்மொழியில் “ஐந்துபைந்தலையாடாவணைமேனிப் பாற்கடல் யோகநித்திரை, சிந்தைசெய்த வெந்தாய்” என்கிறார் நம்மாழ்வார்; இவர் “ஆபிரஞ்சடர் வாயாவணைத் துயின்றால்” என்கிறார்; இவ்வெண்ணில் ஒரு திர்ப்பந்தமில்லை; திருவானந்தாழ்வானுக்கு மகிழ்ச்சியின் மிகுதியினால் வாப்பன் பல்லாயிரமாகவும் பனைக்குப்பென்ப. .... (சு)

சுரிசுழல் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த
கோடுமையிற் கடுவிசையரக்கன் *
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடி பொடிசெய்து
இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி *
வரிசிலைவளைய வடுசரந் துரந்து
மறிகடல் நெறிபட * மலையால்
அரிசுலம்பணிகோண்டலைகட லடைத்தான்
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

(எ)

சுரி சுழல் } சிறந்த கூந்தலையும்
கனி வாய் } கொவ்வைக்கனிபோன்ற
                  } அதரத்தையும்
                  } உடையளான
திருவினை } பிராட்டியை
பிரித்த } வேறுபடுத்தின
கொடுமையில் } கொடுமையில் பெரிய
கடு விசை } வேகத்தையுடையனான
அரக்கன் } இராவணனுடைய
எரி விழித்து } அக்ரிபோன்று விளங்கின
இலங்கு மணி } மணிகளழுத்தின
முடி } கிரீடங்களை
பொடி } பொடிபடுத்தி
செய்து }
இலங்கை } லங்காபுரியை

பாழ்படுப்ப } பாழாக்கிவிடவேணுமென்று
தற்கு எண்ணி } ஸங்கல்பித்து
(கடலைக் கடக்கவேண்டிக் கடலரசனைநோக்கி)
வரி சிலை } அழகியவிலைவளைத்து
வளைய }
அடு சரம் } கொலையம்புகளைப்
துரந்து } பிரயோகித்து,
                  } (அவ்வளவிலே)
மறி கடல் } அலைமடிகின்ற கடல்
நெறிபட } வழிபட்டு அமைந்திட
அரி குலம் } வாக்ரஸமூஹங்கள்
யணி } கைங்கரியம் செய்யப்
கொண்டு } பெற்று
அலை கடல் } அலைகடலை
மலையால் } மலைகளினால்
அடைத்தான் } அணைகட்டின பெருமான்
அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.

* * *—இராவணன் முடிய இலங்கை பாழ்பட வானரமுதலிகளைத் துணை கொண்டு கடலில் அணைகட்டின பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந்தான் என்கிறார்.

சுரிசுழல்கனிவாய்த் திரு=பிராட்டியின் அழகைக்கண்டால் ‘இவ்வஸ்து புருஷோத்தமன் அதுபவிக்கத்தகும’ என்றிருக்க வேண்டியிருக்க, பாவி தனக் கென்றபிமானித்துக் கெட்டானே! என்கிற வருத்தம் தோன்றும்.

திருவினைப் பிரித்த=பிராட்டி தன்னைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது “சுநந்நா ராவவெணாவம் ஊஸுரெண பூ ஊ யயா—அநந்யா ராகவேணு

ஹம் பால்கரேண ப்ரபா யதா” [ஸூர்யனும் ஹஸ்யுட்போலே நானும் இராம
னும் ஏகதத்துவம்] என்றான்; பிராட்டியைப் பற்றி இராமபிரான் சொல்லும்
போதும் “சுநந்ரோஹி லபா வீதா—அந்ந்ரோஹி மபா லீதா” [பிராட்டி என்
னில் வேறுபடாதவள்] என்றான்; ஆக இருவர் கருத்தாலும் ஏகதத்துவ
மாகிய இத்திவ்ய தம்பதிகளைப் பத்துமாதம் பிடித்து வைத்தானே பாஷி!.
இவனிலும் மிக்க கொடியானுண்டோஷல்கில். இப்படிப்பட்ட கொடியவன்
தலைசாயவும் இலங்கை சமிகாடாகவும் கடலை வழிப்படுத்திச் சென்ற பெருமான்
அந்த ச்ரமமெல்லாம் தீரத் திருவாங்கத்தரவணையில் திருக்கண் வளர்கின்ற
னென்றாயிற்று.

வரிசிலைவளைய அசேரந்தூரந்து=கடல் கடக்கவேண்டிய பெருமான் அக்கட
லரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்து அங்கே தர்ப்பசயனத்தில் படுத்து ஏழு
நாளவரையில் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்கவும் ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது
மஹிமையை அறியாமல் உபேகைஷயாயிருக்க ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்
கொண்டு அனைவரும் நடந்து செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேனென்று ஆக்
நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்தனனே, அதனைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே ‘சரந்
தூரந்து’ என்றது பாணப்ரயோகஞ் செய்ய முயன்று என்றபடி.

அரிசுலம்—‘ஹரிசுலம்’ என்ற வடசொல்தொடர்னிகாரம். ஹரி—
குரங்கு. .... (எ)

ஊழியாயோமத்துச்சியாய் ஒருகா

வடையதே ரொருவனாய் * உலகில்

சூழிமால் யானைத்துயர்கேத்து

இலங்கைமலங்க வன்றசேரந்தூரந்து *

பாழியால்மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப்

பகலவனொளிகேட * பகலே

ஆழியாலன்றங் காழியைமறைத்தான்

அரங்கமா நகரமர்ந்தானே.

(அ)

ஊழி ஆய்	{ காலம்முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய்	தூயர்	துன்பத்தை
ஓமத்து உச்சி ஆய்	{ யஜ்ஞங்களுக்குத்தலைவனாய்	கெடுத்து	போக்கினவனாய்,
ஒருகால்	{ ஒற்றைச்சக்கரத்தோர்	அன்று	முன்பொருகால்
உடையதேர்	{ வலவனான ஸூர்யனுக்கு	இலங்கை	லங்காபுரியானது
ஒருவன் ஆய்	{ அந்தராத்மாவாய்	மலங்க	பங்கமடையுமாறு
உலகில்	{ இவ்வுலகத்திலே,	அடு சரம்	கொலையம்புகளை
சூழி மால்	{ முகபடத்தைபுடைத்தாய்ப்	தூரந்து	பிரயோகித்தவனாய்,
யானை	{ பெரிதான ஸ்ரீகஜேந்திரத்தினுடைய	அன்று அங்கு—;	

பாழியால்	} வலிமைமிகுந்த அர்ஜுந ஸூக்கு அருள்சூர்ந்து அருளி	பகலே	பகற்போதிலேயே
மிக்க		ஆழியால்	சக்கராயுதத்தினால்
பார்த்தனுக்கு		ஆழியை	ஸூர்யனை
பகலவன் ஒளி	} ஸூர்யன் ஒளிமழுங்கும்படி	மறைத்தான்	மறைத்தவனான பெருமான்
கேட		அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.	

* * *—எவ்வளவு இனும் ஆச்சரியத்தைக் காத்தருள்வதிலேயே நோக்குடைய பெருமான் அரங்கமாநகரமார்த்தா நென்கிறார். மஹாபாரத யுத்தத்திற் பதின்மூன்றாம்நிலை அர்ஜுந புத்ராணை அழிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடல்பிறந்தவன் களாவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட்ட, அங்ஙனம் தன்மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்ராணை மஹைசகான் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிரிழந்ததாக அர்ஜுநன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினாறாநாட் பகல் முழுவதும் ஜயத்ராணை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்து வைத்திருக்க, அர்ஜுநனது சபதம் பொய்த்துவிடுமென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தன் சக்கராயுதத்தால் மறைத்துவிட்ட, அப்பொழுது எங்கும் இருவாடைத்தனனால் அர்ஜுநன் அக்கிப்பரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக்களிப்போரி கானுதற்குத் துரியோதனனுதியருடனே ஜயத்ராந் வந்து எதிர்த்திக, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ராணைத் தலைதுணித்தனனென்ற கதை பின்னடிக்கு அறியத்தக்கது.

ஓமத்து உச்சியாய்=ஓமம்—ஹோமம் ; யாகமென்றபடி. உச்சி என்றது—பிரதானம் என்றுபடி. “சஹஸ்ரி வஸவ-பஜேநாம் ஹோகூ—அஹம்ஹி ஸர்வயஜ்ஞநாம போக்தா” என்றும் “ஹோகூரம் பஜேதவஸராம்—போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வயஜ்ஞ ஸமாராத்பன் என்றவாறு.

ஒரு காலுடையதேரோருவனாய்=ஸுற்றைச்சக்கரம் பூண்ட தேரையேறி நடத்துமவன் ஸூர்யன் ; அவனுக்கு அந்தர்பாமி. “யெயஹ்லாஸவிதூரணு உயுவதீ-” என்பது முண்டு.

குழி மால்யானை=குழியாவது முகபடாம். பிங்கல நிகண்டில் 1287 காண்க. யானையின் முகப் பிபர்வை. காட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கு முகபடாம் இராசாபிணம் உரிமைபற்றிய விசேஷணமிடுதல் தமிழ்வழக்காம். (அ)

பேயினாழ்முலையுண் பிள்ளையாயோருகால்

பெருநிலம் விழுங்கி * அதுமிழ்ந்த

வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து

மணிமுடி வானவர் தமக்குச்

சேயனாய் * அடியேற்கணியனாய்வந்து

என்சிந்தையுள் வெந்துய ரறுக்கும் *

ஆயனாய்ந் குன்றமொன்றெத்தான்

அரங்கமா நகரமர்த்தானே.

பேயின்	{ பூதனையென்னும் பேய்ச்சியினுடைய	மணி முடி வானவர்	{ மணிமுடியணிந்த தேவதைகளுக்கு
ஆர்	(விஷம்) நிறைந்த	தமக்கு	
முலை	முலையை	சேயன் ஆய்	எட்டாதவனாய்
உணன்	உணவாகக் கொண்ட	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
பின்னை ஆய்	பேதையாய்	அணியன் ஆய்	{ கிட்டவந்து வந்து }
ஒருகால்	{ (பிரளயம் நேர்ந்த) ஒரு காலத்தில்	என்	{ என்னைதுள்ள சிந்தையுள் }
பெரு நிலம்	விசாலமான பூமியை	வெம் துயர்	வெவ்விய துக்கங்களை
விழுங்கி	{ உட்கொண்டு (பிறகு ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	அறுக்கும்	போக்குமவனாய்
அது	அந்தப்பூமியை	அன்ற	முன்பொருகால்
உமிழ்ந்த	வெளிப்புறப்படவிட்ட	ஆயன் ஆய்	{ கோபால் க்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்து
வாயன் ஆய்	{ திருப்பவளத்தையுடைய னாய்,	குன்றம்	{ கோவர்த்தனமூலையைக் குடையாக வெடுத்தவ எடுத்தான் }
மால் ஆய்	ஸர்வேச்வரனாய்,	ஒன்று	
ஆல் இலை	{ ஆலந்தளிநில கண்டளர்ந் வளர்ந்து }	எடுத்தான்	னான பெருமான்
	தருளினவனாய்	அரங்கம் மா நகர் அமர்ந்தான்—.	

* * *—பேப்படிவை மறைத்துத் தாய் வடிவிகொண்டு நஞ்சுதீற்றிய முலைப் பால் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலைபுண்கிற பாவனையிலே முடித் தவனும், பிரளயகாலத்திலே உலகங்களை உண்டு பிறகு ஸ்ருஷ்டித்வாரா அவற் றை வெளிப்படுத்துமவனும், பிரளயகாலத்திலே உலகையெல்லாம் திருவயிற் றிலே வைத்துச் சிறு குழுவியாய் ஆலந்தளிநில கண்டாயில்பவனும், ‘நாம் பெரி யோம்’ என்று மார்பு நெறித்திருக்கும் பிரமன் சிவன் முதலிய தேவர்களுக்கு எட்டாதவனாய் அடிபவர்களான நமக்குக் கையாளா யிருப்பவனும், இப்படிப் பட்ட தனது நிலைமையைத் திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் கோவர்த் தநோத்தரண முகத்தால் வெளியிட்டவனுமான பெருமான் அரங்கமாநகரமர்ந் தான் என்றாராயிற்று.

சேயன்—‘சேய்மை’ என்னும் பண்படியாப் பிறந்த பெயர். .... (க)

பொன்னு மாமணியும் முத்தமுஞ்சுமந்து
போருதிரை மாநதி புடைசூழ்ந்து *
அன்னமாலேவுமலைபுனல் சூழ்ந்த
அரங்கமா நகரமர்ந்தானே *
மன்னுமாமாட மங்கையர்தலைவன்
மானவேற் கலியன்வா யோலிகள் *
பன்னியபனுவல் பாடோர் நாளும்
பழவினை பற்றறுப்பாரே.

(கௌ)

பொன்னும்	பொன்களையும்	அமரந்தானே	{ பொருந்தியுள்ள பெரு மானைக்குறித்து,
மா மணியும்	சிறந்த ரத்தனங்களையும்	மன்னு மா	{ சாச்வதமான பெரிய
முத்தமும்	முத்துக்களையும்	மாடம்	{ மாடங்களை யுடைய திரு
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு	மங்கையர்	{ மங்கையிலுள்ளார்க்குத்
திரை பொரு	{ அலையெறிந்துகொண்டு வருகின்ற	தலைவன்	{ தலைவரும்
மா நதி	{ பெரியநதியாகிய திருக் காவேரியினால்	மானம் வேல்	{ சிறந்த வேலாயுதத்தை யுடையவருமான
புடை சூழ்ந்து	இருபக்கமும் சூழப்பெற்றும்	கலியன்	ஆழ்வார்
மாடு	பக்கங்களிலே	வாய் ஒலிகள்	{ விஸ்தரித்தருளிச்
அன்னம்	அன்னப்பறவைகள்	பன்னிய	{ செய்த
உலவும்	உலாவப்பெற்ற	பனுவல்	இப்பாசுரங்களை
அலை புனல்	{ அலையொண்ட தடாகங்களி னால் சூழப்பெற்று	பாடுவார்	பாடுமவர்கள்
சூழ்ந்த	{ மிருக்கின்ற	நாளும்	எந்நாளும்
அரங்கம் மா	{ திருவரங்கம் பெரிய	பழ வினை	{ கல்மஷஸம்பந்த
நகர்	{ கோயிலில்	பற்று	{ மற்றிருப்பார்கள்.
		அறுப்பார்	

* * *—நவமணிகளையுங் கொழித்துக்கொண்டு அலையெறிந்து வருகின்ற திருக்காவேரியினால் சூழப்பட்டதும் அன்னப்பறவைகள் களித்து விளையாடப் பெற்ற சந்தர்ப்பங்கூரணி முதலிய தீர்த்தங்களால் சூழப்பட்டதுமான திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண் வளரந்தருளாநின்ற பெருமானைக் குறித்துத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இப்பாசுரங்களைப் பாடுமவர்கள் முன்னைத் திவினைகளை முற்றும் வேரறுத்திடுவார்கள்—எம்பெருமானுக்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவார்களென்றவாறு.

பொன்னும் மாமணியும் முத்தமும்==பொன்னும் முத்தும் நவமணிகளிற் சேர்த்தவையே ; அப்படியிருக்க இடையே தனித்துச் சொன்னது—அவ்விரண்டுந்தவிர மற்ற ரத்தனங்களுக்கு வாசகமாக. இங்ஙனம் கொள்ளுதலை வடநூலார் மொவையீவடிநூய மென்பர். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—1—2) “மலைபுறதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்கூலைய நூற்றவரும் பட்டழிய” என்றவிடத்து ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் வியாக்கியானத்திலும் இது காண்க. .... (க0)

அடிவரவு:—பண்டை இத்திரன் மன்னு மாயிரும் எங்கனே ஆயிரம் சுரி ஊழி பேயினார் பொன்னும் ஏழை.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்ற.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

உன் தோழி   உனக்குத் தோழியாவள் :

எம்பி	என் தம்பியான லக்ஷ்மணன்	சொற்கள்	வார்த்தைகள்
உம்பி	உன் தம்பியாவன் ;	வந்து	{ கர்ணபரம்பரையாய் என் கேள்விக்கு வந்து
என்று	என்று சொல்லி	அடியேன்	{ அடியேனுடைய நெஞ்சிலே மனத்து
ஒழிந்திலை	{ இவ்வளவோடு நீ விட்டிடா தவனாய்	இருந்திட	{ பொருந்தியிருக்க, (நான் அவற்றில் ஈடுபட்டு)
உகந்து	மகிழ்ச்சி கொண்டு	நின் அடி	{ உனது திருவடிகளிரண்டை இணை
நீ எனக்கு	{ 'நீ எனக்கு நண்பன்	அடைந்தேன்	{ யும் சரணமாகப் பற்றினேன்.
தோழன்			
இங்கு ஒழி	இங்கே நின்றிடுவாயாக'		
என்ற	{ என்றும் (நீ ஸ்ரீராமாவதாரத் திற்) சொல்லியருளிய		

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் குறுப்பெருமாள் திறத்தில் நீ செய்தருளின திருவருள் என்னெஞ்சை விட்டு அகலாது என்னை உருக்குகின்றது; அப்படிப்பட்ட திருவருள் அடியேன் மேலும் செய்தருளத்தக்கது காண் என்கிறார் இம் முதற்பாட்டில்.

கங்கையில் ஓடும்விடுபவனும் ஆயிரம் ஓடங்கட்குத் தலைவனும், கங்கைக் கரையிலுள்ள ச்ருங்கிபேர புரத்திற்கு அதிபதியுமாகிய ஒருவேடர் தலைவனது நாமம் குஹன் என்பது ; இராமபிரான் வீதாலக்ஷ்மணர்களுோடு கூட வநவாஸ மெழுந்தருளுங்காலத்து அயோத்திமாநகரை நீங்கிக் கங்கைத்துறை சேர்கையில், மேற்குறித்த குஹன் ஸ்ரீராமனைக் காணும்பொருட்டுக் காணிக்கைகளுடன் அருகில்வந்து சேர்ந்து வணங்கிநிற்க, ஸ்ரீராமன் அவனை நண்பனாக ஏற்று 'இங்கு இரு' என்று சொல்லி, மிக்க அன்புடன் அவன் கொணர்ந்த காணிக்கைகளையும் உகந்து 'இன்று நீ உனது ஊர்க்குச்சென்று நாளை உதயத்தில் கங்கை கடப்பதற்கு ஓடங்கொண்டுவா' என்று நியமிக்க, அன்பிற் சிறந்தவனான குஹன் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டுப்பிரியமாட்டாதவனாய் 'இங்கேயேயிருந்து இயன்ற அடிமைசெய்வேன்' என்ன, இராமன் அதற்கு இணங்கி அதுமதிசெய்ய, குஹன் தன் ஸேனைகளுடன் இராமனைச் சூழ்ந்து வில்லுங்கையுமாகப் பாதுகாவல்செய்து நின்றனன் ; மறுநாளுதயத்தில் இராமன் குஹனை ஓடம் கொண்டுவரச் சொன்ன போது, குஹன் பணிந்து 'நாங்கள் பல பணிவிடைகள் செய்ய நீங்கள் இவ் விடத்திலேயே வசித்தருள வேண்டும்' என்றுவேண்ட, அதற்கு இராமன் உடன்படாது 'புண்யநதிகளின் ஸ்நானமும் மஹர்ஷிகளின் ஸேவையும் செய்து கொண்டு சிலகாலம் கழிந்தபின்பு மீண்டு உன்னிடம் வருவேன்' என்று சொல்லி பிறகு, குஹன் கொணர்ந்த ஓடத்திலேறிக் கங்கைகடந்து அப்பாற் செல்லத் தொடங்குகையில் குஹன் மிக்க பரிவுடன் வணங்கி 'அடியேனும் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டு உடன்வந்து உதவுவேன்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஸ்ரீராமன் அதற்கு இணங்காமல் 'என் மனைவியான இந்த வீதை உன் தோழி ; என் தம்பியான இந்த லக்ஷ்மணன் உன் தம்பியே' என்றும், 'நீ எனது உயிர்த்

தோழன்' என்றும், 'இதுவரை நாங்கள் உடன் பிறந்தோர் நால்வராயிருந்தோம்; இப்பொழுது உன்னுடன் ஐந்துபேராயினோம்' என்றும் ஒற்றுமை நயத்தோன்றக்கூறி, 'உன் சுற்றத்தார் என் சுற்றத்தார்; அவர்கள் உன்னைப் பிரிந்து வருந்தலாகாததால் நீ இங்கேயேயிருந்து அவர்களை மகிழ்விக்கக் கடவாய்; அன்றியும், அநேயத்தியாபுரி கொடைமக்காக அங்குப் பாதனை வைத்தோம்; வழியடி கொடாபடி இங்கே நீ நில், நான்மீண்டு வடக்குநோக்கி வரும் பொழுது உன்னிடம் வருவேன்' என்றுஞ்சொல்லிக் குறளை வலிவில் நிறுத்திப் பிராட்டியும் இனையபெருமானார் தானுமாகச் சித்திரகூடபர்வதத்தை நோக்கிச் சென்றனனென்பது ஸ்ரீராமாயண வரலாறு.

சுதந்திர ஜாதியில் ஸூர்யகுலத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் திருவவதரிக் தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் ஸகலைசுவர்ய ஸம்பந்நனும் பஹு புத்திமானும் பகைவரிடத்தும் அன்பு கொள்பவனுமான இராமபிரான் குறளை நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச்சாதியினென்றும் அதனால் பகுத்தறிவில்லாத அவிவேகியென்றும் அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமையினால் எல்லா வுயிர்களோடும் பகைமை கொள்பவனென்றும் இகழ்ச்சி கொள்ளவேண்டியது பரர்ப்தமாயிருந்தும் அங்ஙனம் இகழ்ச்சி கொள்ளாது தனது பெருமைக் குணங் களையும் பாராமல் அவனுடன் கலந்து பரிபாறின கருணையை இங்ஙனம் பாராட்டி யெடுத்துக்கூறி, ஆழ்வார், 'அவ்வாறே அடியேனிடமுள்ள இழிகுணங்களை யும் பொருள்செய்பாது என்னையும் ஆட்கொண்டருள்வன் எம்பெருமான்' என்னும் நம்பிக்கைகொண்டு தாம் அவன் திருவடி களிற் சரண்புகுந்தமையை வெளியிட்டார்.

ஏழை, ஏதலன், கீழ்மகன் என்றவை மேன்மேலும் ஒன்றினும் ஒன்றுமிக்க இழிவாம். "ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னது" என்ற சொற்போக்கினால், கைவிகைக்கு இவ்விழிகுணங்களில் ஒரொன்றே அமைவதாயிருக்க, அவை பலவும் உளவென்று கண்டும் குறையிடம் உபேசைக்கொள்ளாதிருந்தவன் அருட் கடலான பெருமான் என அவனது நீர்பையிலேற்றத்தை விளங்க வைத்தனர். குலத்திலும் செயலிலும் குணத்திலும் குறையொன்றையும் பாராதே தன்பக்கல் அவன்கொண்ட அன்பே காரணமாக அவனிடம் இரங்கியருளினனென்க.

"ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னதிரங்கி" என்பதற்கு "நீசனேன் நிறை யொன்றுமில்லை" என்றும்போல, 'யான் ஏழை, யான் ஏதலன், யான்கீழ்மகன்' என்று தனது இழிவைப் புலப்படுத்தும் மொழிகளைக் குறன் கூறாத முன்னமே அவன் பக்கல் இரக்கங்கொண்டு—என்று பொருள் கொள்வது முண்டு.

ஏழை—அறிவில்லாதவன். இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் எங்ஙனே கிடைக்குமென்னில், "துண்ணுணர்வின்மை வறுமை அடுதடைமை, பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்" என்பவாதலால் 'ஏழை' என்ற சொல் அறிவுக்கேட னென்னும் பொருளதாகும். திருமகள் கணவனும் ஸகலலோகநாதனும் சக்ர வர்த்தி திருமகனுமான ஸ்ரீராமபிரானை நோக்குமிடத்துச் ச்ருங்கிபேர புராதபதி

யான வேடர் தலைவனை தரித்தரென்று சொல்லத் தட்டில்லையாதலால் 'ஏழை' என்ற சொல்லுக்கு—பொருளில்லாத தரித்தரன் என்ற அர்த்தமும் இங்கு ஏற்றதே யாம்.

ஏதலன்—ஏது அலன்; யாதொரு ஸம்பந்தமு முடையனல்லாதவன்; இது-அபலானுக்கும் பகைவனுக்கும் வழங்கும். வேடன் பலவுயிர்களையும் கொலை செய்வதையே சாதித் தொழிலாக வுடையதாதலால் பலர்க்கும் ஏதலனாவன்.

அவற்கு இன்னருள் சுரந்து—தன் சுன்று அணுகுகையிற் பசு இனிய பாலைச் சுரக்குமாறுபோலத் தனது அடியவன் அணுகியவளவில் இனிய கருணையைச் சுரந்தனன் இறைவனென்க.

அருள்சுரந்து பேசின பேச்சின் டிரிச் கூறுவது இரண்டாமடி.

மாழைமான் மடநோக்கி உன்தோழி உம்பி எம்பி—கள்ளம் கபடமின்றிக் கவலையையும் அச்சத்தையுங் கொள்ளும் மகளிர் கண்ணோக்கிற்கு—வெருண்ட மானின் மருண்ட பார்வையை உவமை கூறுதல் மரபு. இங்கு இது கூறியதனால், குஹைக்கண்ட வளவில் பிராட்டி மருண்ட நோக்குடையவளாயினனென்பது தோன்றும். முன்னே குஹைப் பார்ப்பதும் உடனே இராமனைப் பார்ப்பது மாக மான்பார்வைபோலக் கொண்ட சபலமான பார்வைகளால் குஹை அன்பை அங்கீகரிக்கக் குறிப்பிட்டனள் பிராட்டி என்பதும் இங்குத்தோன்றும். அடியார்களைக் சடாஷித்தருள்வதிற் பெருமானைக் காட்டிலும் புருஷகாரமான பிராட்டிக்கு உள்ள முற்பாடு இதில் தோன்றுமென்னலாம். “பேதைமையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம்” ஆதலால் பெண்ணரசியான பிராட்டியின் நோக்கம் ‘மடநோக்கு’ எனப்பட்டது. மடமை—எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும் அறியாது போலிருக்குந் தன்மை: இது பெண்மைக் குணங்களிலொன்று. மடநோக்கு—மடப்பம் தோன்றும்படியான நோக்கு என்க. **மாழை**—அறிவின்மை, அழகுமாம். “மடநோக்கி உன்தோழி” என்றது முதலிய சொற்களால், இராம பிரான் குஹைத் தனக்குச் சமானமாகக் கொண்டனென்பது விளங்கிற்று.

உம்பி, எம்பி என்றவற்றில் முறையே நீர் யாம் என்ற பகுதிகள் உம் எம் என்று விகாரப்பட்டன. [நன்னூல் உருபு—8.] **பி**—முறைப்பெயர் விசுதி. **ஒழிந்தலை**—முன்னிலையொருமை யிறந்தகால முற்றெச்சம்: ஒழிந்தாயில்லையாய் என்கை. ‘**இருந்திட**’ என்ற செயவெனைச்சம் காரணப் பொருளது; என் மனத்தில் இருத்தலால் என்கை.

ஆக இப்பாட்டால்—கானவரில் தலைவனை குஹப்பெருமானுக்கு வானவரில் தலைவனை இராமபிரான் திருவருள் புரிந்தமையை முன்னிட்டித் திருவரங்க நாதன் திருவடிகளிற் சரணம் புகுந்தராயிற்று. .... (க)

வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு

மற்றோர்சாதியென் றொழிந்தலை * உகந்து,

காதலாதரம் கடலினும் பெருகச்

செய்தகவினுக்கில்லை கைழ்மாறென்று *

கோதில் வாய்மையினையோமோடனே

உண்பன் நானென்ற வொண்பொருள் * எனக்கும்

ஆதல்வேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(உ)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே!—;

வாதம் மா } வாயுதேவனதுபெரிய
டகன் } குமாரனான அனுமான

மற்று ஓர் } வேறஜாதியிற் பிறந்தவ
சாதி விலங்கு } னென்றும், அதிலும்
மற்கடம் } பகுத்தறிவில்லாத மிருக
என்று } மென்றும், அதிலும்
ஒழிந்திலை } பலவகைப் பொல்லாங்கு
களைபுடைய குரங்கென்
றும் (அவனது இழி
குணங்களைப் பாராட்டி)
விட்டிடாதவனாய்

உகத்து அவனிடம் அன்புவைத்து

காதல் ஆதரம் } அன்பும் ஆசையும் கடலைக்
கடலினும் } காட்டிலும் அதிகமாக
பெருக } வளர

செய் (நமக்கு இவன்) செய்த

தகவினுக்கு உபகாரங்களுக்கு

கைம்மாறு } இல்லை } பிரதிபுகாரம் இல்லை

என்று என்று திருவுள்ளம்பற்றி

கோது இல் } வாழ்மை
யினையோடும் } 'குற்றமற்ற மெய்ம்மொழி
உடனே } களையுடையனான
உண்பன் } உன்னோடு உடனிருந்து
நான் } உண்பேன்யான்'

என்ற { என்று (அவ்வனுமானைக்
குறித்துக்) கூறியருளின

ஒண் பொருள் சிறந்த விஷயம்

எனக்கும் } எளியனான அடியேன்
ஆதல் } விஷயத்திலும் உண்டாக
வேண்டும் } வேண்டுமென்றெண்ணி
என்று }

அடி இனை அடைந்தேன்—.

* * *—சகரவர்த்தி திருமகன் சிறியதிருவடிபை ஆதரித்தவரலாற்றை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாநிலை. சீழ்ப்பாட்டில்—மதுஷ்யஜாதியிலே குலத்தாலும் குணத்தாலும் குறையசின்ற குறுவிடத்துப் பெருமான் பேரன்பு காட்டினதைக் கூறிய ஆழ்வார், அப்படி ஸமாநஜாதியுமன்றி விஷமஜாதியுமுள்ள விலங்கையுமுட்பட அதன் இழிவு பாராதே ஆட்டுகொண்டு அதன் பக்கல் விசேஷ காடாகக் கொண்டு செய்த பொருளை இப்பாட்டில் எடுத்துக்கூறி ஈடுபடுகிறார். நீ அனுமனிடத்து வரம்புகடந்து அருள்செய்ததுபோல அடியேனிடத்தும் என் இழிவு பாராதே பேரருள் புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றனர்.

ராவணஸம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களோடும் ஹதுமான் ஸுகிரீவன் முதலிய வானரர்களோடும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனும் புஷ்பக் விமானத்திலேறி ஸ்ரீராமபிரான் ஆகாயமார்க்கமாக அயோத்தி நோக்கி மீண்டெழுந்தருளும்போது கங்காநதியும் யமுநாநதியும் சேருமிடமான பிரயாகையில் வலிக்கின்ற பரத்வாஜமுனிவரது விருப்பத்தின்படி அவராச்சமத்திலிறங்கி ஸேனைகளுடன் அங்கு வீருந்துண்ணச் சம்மதித்து நின்றவளவிலே பரத்வாஜ முனிவர் தமது தவப்பெருமையால், அத்திரளிலுள்ளா ரெல்லார்க்கும் வேண்டிய வளவு உண்கலங்களையும் உணவுகளையும் தெய்விகமாக வருவித்து வெகு ஸம்பரமமாக வீருந்து செய்தனர்: அங்ஙனம் இராமனும் அவனைச்சாரந்தவரனைவரும் தம்

தமக்கென்று பரிமாறிய வாழையிலையில் உண்ணுகின்ற பொழுது, ஏற்கனவே தவினை எட்டிவிடுகின்றதென்று பரதன் வருந்தித் திக்குதித்து உயிர்துறந்து விடுவதோ வென்பதைச் சிந்தித்து, தாம் நீண்டிவந்த செய்தியைப் பரதனிடஞ் சொல்லி அவன் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு லிறைந்துவருமாறு அனுப்பப்பட்ட பரதனிடஞ் சென்றிருந்த அனுமான் செய்தி கூறி மீண்டனனாக, அச்சமயத்தில் அனுமானுக்காக முனிவன் தனியே ஓரீகையை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டாற்படி ஸ்ரீராமன் அனுமானைத் தனது எதிரில் இருந்து தனது இலையிலேயே ஒருபகுதியில் உண்ணும்படி நியமித்து அங்கனமே அவனுடன் சிலபழங்களை ஸஹோபாஜனஞ் செய்தனன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத் தக்கது.

முன்பெல்லாம் வாழையிலையில் தாமவாயிலையில் போலவே இடை நரம்பு இல்லாமலிருந்த தென்றும், இப்பொழுது இராமன் அனுமானைத் தமது எதிரில் உட்காரசவைத்துத் தனது இலையின் ஒரு பாதியிலேயே அவன் உண்ணுமாறு அவ் விலை நடுவில் தனது வையால் ஒருவரைபறை கீறினனாக, அது முதற் சங்கற்பத் தால் அவ்விடையில் இடைநரம்பு ஏற்பட்டதென்றும் கூறுவதுண்டு. பரதனிடஞ் சென்ற அனுமான் நீண்டு பரத்வாஜாச்சரமத்திற்கு வந்ததாக ஆதிகாவ்யமாதிரிய ஸ்ரீவால்மீகி சாமாயணத்தில் இல்லையென்பதிலும் புராணத்தாங்களிலுண்டு. இங் கனம் பாறுபடுகின்ற இடங்களில் “இதிஹாஸந்தர புராணத்தாங்களிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேண்டும்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார் இப்படி அருளிச் செய்கையாலே” என்று பெரியோர் ஸமாதானங் கூறுதல் உணரத்தக்கது. மற்றோர் இதிலாஸமாதிய மஹாபாரதத்திலும் பாத்மம் வைஷ்ணவம் கூர்மம்முதலிய புராணங்களிலும் அத்யாத்மாமாயணம்முதலிய நூல்களிலும் ஸ்ரீராமசரித்தரம் சிற்சிலவிடத்து வேறுபடக் கூறியிருந்தல் காண லாம். பரத்வாஜாச்சரமத்திலிருந்து இராமனும் பரதனிடம் அனுப்பட்ட அனு மான் அங்குச் செய்தி சொல்லிவிட்டு நீண்டு பரத்வாஜாச்சரமத்திற்கு வந்தபின்பு இராமன் அம்முனிவனைவித்த விருந்தை ஏற்றவனென்று பாத்மபுராணம் கூறு கின்றது. ஒட்டடக்கத்த ருத்தரகாண்டத்து அசுவமேதயாகப் படலத்தில் இராமா யண வரலாற்றைச் சருக்கிக் கூறுமிடத்து “வரதனு மனுமன் தன்னை வரன்முறை யேவிலேயும், பரதனை யெகிபுகாமம் பண்ணினான் மீண்ட பின்னர், எரி மணி விமானத்தேறி யாவற்றினையகோவும், அரிமலர்க் குழலினுள் மிராமனுமேயாத்தி சேர்த்தார்” என்றதுங் காண்க.

இராமபிரான் அனுமானுடன் ஸஹோபாஜனஞ் செய்தி செய்தி வாஸிஷ்ட ராமாயணத்திலுள்ள தென்பர்; (அந்தால் ஜ்ஞாநவாஸிஷ்டத்தினும் வேறானது; சல்லோகந்தோறும் காயத்தியின் அக்ஷாங்களை முறையே முத்திலெழுத்தாகக் கொண்டு தொங்குவது.)

ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “மலேகாணும் பத்தனால” இத்யாதியான பெரிய ஸூத்தரத்தில்—“துறு மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக் ஸகுண

ஸஹபோஜநம்” என்ற விடத்து விபாக்கியானத்தில் ‘உபகாராய ஸூத்ரீ
வொ ராஜிகாங்கு விவீஷணம்; மிஷாரணாய ஹநுஜாநு க்துதுஷு ஸஹ
ஹோஜநம் = உபகாராய ஸூக்ரீவொ ராஜிகாங்கு விவீஷணம்; நிஷ்காரணய ஹநு
மாந் தத்துஸ்யம் ஸஹபோஜநம்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோதில் வாய்மை
யினொயொடு முடனே யுண்பனானன்ற பெருமானோடு பண்ணின ஸஹபோஜந
மும்” என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தியில் உதாஹரிக்கப்
பட்டுள்ள வசநம் வாலிஷ்டராமாயணத்திலோ பாத்தீமோத்தரத்திலோ உள்ள
தென்று பெரிபேர் கூறுவர். அந்த வரனத்தின் கருத்தாவது—ஸூக்ரீவன்
விவீஷணன் முதலானவர்கள் ஒவ்வொரு பிரதிபரயோஜனத்தை விரும்பிச் செய்
தார்கள்; அங்ஙனன்றியே அனுமான் ஒருவனே அந்நயப்பரயோஜனமாக உதவின
தைலால் அவனோடு உடனுண்பதே நமக்கு ஏற்றது என்பதாம். ஆசார்ய ஹ்ரு
தயத்தி லருளிச்செய்யும் ரீதியைநோக்குமிடத்து ஸ்ரீராமன் அனுமனோடு ஸஹ
போஜநம் செய்தாநுரினதாகவே நன்கு விளங்கும்.

இப்பாசரத்தின் விபாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, “கோதில்
வாய்மையினொயொடு முடனே யுண்பன்னான் என்ற ஸூன்பொருள்” என்பதற்கு—
ஒருகலத்தினுண்பார்ப்பால் உன்னுடனே ஒருநிகராகச் சுகதுக்கங்களை யநுபவிச்
சுக்கடனென் யானென்று ஒன்றுமை நயந்தோன்றக்கூறி அவ்வனுமனைத் தழுவிச்
கொண்ட சிறத்தவிஷயமென்று விபாக்கியானஞ் செய்தருளினார். இந்த யோஜனை
வால்மீகி ராமாயணத்திற்கு இணங்கியதாகும்.

கேஸரிபென்னும் வானாவிரனது மனைவியாகிய அஞ்சநாதேவியின் வயிற்றில்
வாபுதேவனருளால் தோன்றியவனாதலால் அனுமான் வாத்தாமகன் எனப்பட்
டான். மற்றொருசமயத்தில் பிமலேசன் வாயுவினருளால் குந்தியினிடந்தோன்றி
யமையற்றி அவன் வாயுவின் இளையகுமாரனாதலால் அவனைவிலக்க ‘மாமகன்’
என்றார் என்னலாம். மாமகன் = சிறந்த மகன் என்றனுமாம்.

மற்கடம்—வடசொல்; பிறர் கைப்பொருளை வலியக் கவர்தல் முதலிய
ஆதன் தன்மைகளையும், உணவு உறவு முதலியன கொள்வதில் யாதொரு நியதி
யுங் கொள்ளாது ஞானசிலங்குகளினின்று விலகி வேண்டியபடி பெல்லாம்
ஒழுக்குந்நாதிபிறந்த தென்பதையும் பாராட்டாமல் அநுதரஹஞ்செய்தபடி
என்னே! என்கிறார்.

காதலாதாம் கடலினும் பெருகச் செய்தகலினுக்குக் கைம்மாறு இல்லை
யென்று—பெருமானும் பிராட்டியும் பிரிவுத்துயரால் மனவேதனைப்படுகின்ற
மையத்தில் அனுமான் தங்க பல உதவிகள் செய்து இடையூறுகளை பெல்லாம்
ஒழித்து அவ்விருவரையும் சேர்த்துவைத்தமை ப்ரஸித்தம். அனுமனுக்குத்
தன்பக்கல் உண்டாகி வளர்கின்ற அன்புமிருதியை இராமபிரான் பாராட்டிக் கூறுவ
தாகவும், (அன்றி) அனுமனிடத்து இராமபிரானுக்கு உண்டாகி வளர்ந்த ப்ரீதி
விசேஷத்தை ஆழ்வார் பாராட்டிக் கூறுவதாகவுங் கொள்ள இடமுண்டு. ‘எனக்
கும் பிராட்டிக்கும் பிரிவாற்றும்மையால் காதலும் ஆதரமும் கடலைக்காட்டிலும்

பெருகுதி நில்பினை இவன் செய்த உபகாரத்திற்கு' என்று பெருமான் திரு வள்ளமாக்கியுரைத்தலும் தரும். தகவு—தகுதியான உதவி. “சேய்தகவினாக் கில்லைகைம்மாறு” என்று சேஷிவிஷயமாக சேஷத்தன் சொல்லவேண்டும் வார்த்தையைத் தலைவனான இராமபிரான் அடிபவனான அனுமன்விஷயமாகக் கூறினது, அப்பெருமானது நீர்மைமிகுதியைக் காட்டும்.

கோதில்வாய்மையினையொமே = வாய்மைக்குக் கோதில்லாமையாவது—கடுமை யின்றிச் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லா யிருத்தலும் தீமைவிளக்காமல் நன்மை விளைத்தலும் தனக்கென்று ஒருபயன் கருதாமையுமாம். தன்னிடத்தும் பிராட்டியினிடத்தும் ஸுகீவன் முதலானோரிடத்தும் அனுமன்பேசிய பேச்சுக் களை யெல்லாம் பாராட்டி, ‘கோதில்வாய்மையினையொமே’ என்றார். வாய்மையி னாய் = முன்னிலையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; ஆய்—விசுதி; இன்—சாரியை. ஒமே என்ற உம்மை இசைநிறை.

ஒன்பொருள் எனக்குமாதல் வேண்டுமென்று அடியிணையடைந்தேன் = திரு வடி பெற்ற பெரிய பேற்றை எளிபனையானும் பெற விரும்புவது வெறும் ஆசை யின் காரியமேயாயினும் சரணுகதியினால் ஸாத்யமாகாதது எதுவுமில்லை யென்று தாம் கருதியமை தோன்றும். .... (உ)

கடிகோள் பூம்பொழில் காமருபொய்கை

வைகுதாமரை வாங்கிய வேழம் *

முடியும்வண்ணமோர் முழுவலி முதலை

பற்ற மற்றது நின்சரணநினைப் *

கொடிய வாய்விளங்கி னுயிர்மலங்கக்

கொண்ட சீற்றமொன் றுண்ணோதறிந்து * உன்

அடியனேனும் வந்தடியிணையடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !.

(ங)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே :-

கடி கொள் { நறுமணங்கொண்ட மலர்கள்
பூ பொழில் { நிறைந்த சோலைகளார்
குழப்பட்ட

காமரு { அழகிய பொய்கையிலே
பொய்கை }

வைகு பொருந்திய

தாமரை தாமரை மலரை

வாங்கிய (அர்ச்சனைக்காகப்) பறித்த

வேழம் யானையானது

முடியும் { மிகுந்த ஆபத்தை
வண்ணம் { மடையும்படி

ஒர் முழு வலி { மிக்க வலிமையையுடைய
முதலை { தொரு முதலையானது
பற்ற { பிடித்துக்கொள்ள

அது { அதனால் வருந்திய அந்த
யானையானது

நின் சரண { (தன் வலிமையால் வீடுவித்
நினைப்ப { துக்கொள்ள முடியாமல்)
உனது திருவடிகளைத்
தியானிக்க,

(அப்பொழுது நீ)

கொடிய வாய்	கொடுத்தன்மையுள்ள வாயை	உண்டு உளது	உண்டாயுள்ளதை
விலங்கின்	புடைய முதலையின்	அறிந்து	தெரிந்து கொண்டு
உயிர் மலங்க	பிராணன் சிதைபடும்படி		
கொண்ட	வருவித்துக்கொண்ட	உன் அடியனேனும்	வந்து அடிஇணை
சீற்றம் ஒன்று	ஒரு கோபம்		அடைந்தேன்—.

* * *—கஜேந்திராழ்வானுக்கு அருள்செய்தமையை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறாதினில். மஹாவிஷ்ணு பக்தனான கஜேந்திரன் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிக்க ஒரு பெரிய பொய்கையிற் சென்றிழிந்ததும் அங்கு முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு வருந்தியதும், பிறகு ‘ஆதிமூலமே!’ என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாருடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனது சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன்வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியளித்ததும் உலகப்பிரசித்தம். இவ்வரலாற்றை எடுத்துக் கூறியது, உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு வாசிபற அடிமைப்பட்ட உயிர்களை அன்போடு துயர்தீர்த்துப் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது கருணை மிகுதியைக் காட்டும். அங்ஙனம் தனது அடிமைபான பிராணியினிடத்துத்தான் வைத்த அருளினால், அதற்குத் துன்பஞ்செய்த ஜந்துவின் விஷயமாகப் பெருமான் தனது குளிர்த்த திருவுள்ளத்திலே கொடிய கோபத்தைக் கொண்டருளிய மஹாகுணத்திலீடுபட்டு இங்ஙனங் கூறினார். அவ்வாறே எனக்கு எதிர் செய்கின்ற ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி என்னைக் காத்தருளவேண்டுமென்றவாரும்.

‘கொண்டசீற்றம்’ என்றதனால் எம்பெருமானுக்குக் கோபம் இயற்கைக் குணமல்லாமல் செயற்கையாகக் காரியகாலங்களில் வேண்டுமென்று வருவித்து ஏறிட்டுக் கொண்ட தென்பது தோன்றும். கடல்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேணுமென்று சரணாகதிபண்ணின விடத்தும் விமுகளுயிருந்த கடலரசன் விஷயத்தில் பெருமான் கோபங்கொண்டதைச் சொல்லுமிடத்து “கொடியஹாரயதீவரம்”-க்ரோதமாஹாரயதீவரம்” [கடுங்கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டார்] என்று வான்மிகி பணித்தது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

தனது அடியாரின் எதிரிகள் விஷயமாகப் பெருமான் கொள்ளுங் கோபத்தையே ஆழ்வார் தாம் வாழ்வதற்குச் சாதனமாக ஆபத்தனம் போலக் கருதியமைதோன்ற “கொண்ட சீற்ற மொன்றுள்ளேளதறிந்து” என்றார். கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளும் பொருட்டு மடுவின் கரைதேடி ஓடிவந்தது போல வரவேண்டாமல், நானிருக்கிற இந்த நிலவுலகத்திலே கோயில் கொண்டுள்ளாயென்பார் ‘அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!’ என விளித்தார்.

கஜேந்திராழ்வான் தானிருக்கின்ற வனத்திலே நெடுநாள் மழைபொழியாமையால் தாமரைக் குளங்களெல்லாம் வறண்டமைப்பறி எங்குந் தாமரைமலர்கிடைக்கப் பெறாமல் சிலநாளாக அர்ச்சனைதவிர்த்து அதனாலாகிய வருத்தத்தினால் உணவு கொள்ளாமற் பட்டினிகிடந்து ஏங்கி மலர் தேடுகின்றபோது தெய்

விசுவாச ஒரு நறுமணத்தை மோப்பஞ்செய்து அதனையே பிடித்துக் கொண்டு அதுவந்தவழியால் விரைந்து செல்லுகையில் ஒருமலையின்மீது திவ்யமான ஒரு சோலையையும் அதன் நடுவே ரமணியமான ஒரு தடாகத்தையும் கண்டு அதில் நிறைந்திருக்கின்ற தாமரை மலர்களைப் பார்த்தனால் மிகமகிழ்ந்து அவற்றினிடத்திற் கொண்ட ஆதராதிகசயத்தால் அம்மடுவில் முதலை யிருப்பதைப் பாராமலே விரைந்திறங்கி மலர்கொய்வதாயிற்றென்பது விளங்க “கடிக்கொள் பூம் பொழிற் காமரு போய்கை வைகுதாமரை வாங்கிய வேழம்” என்றார். அங்கனம் மலர் கொய்யும்போது முதலைவாய்ப்பட்ட யானை வெகுசாலமளவும் ‘இச்சிவிகாரியத் திற்காக எம்பெருமானை அழைப்பானேன்?’ என்றெண்ணித் தன்வலிமை கொண்டே முதலையை வென்று மீளுதற்கு முயன்று பார்த்து அதுமுடியாத பின்னர் எம்பெருமானைக் கூவியழைத்துப் பிறகு தளர்ச்சியாற் குரலெழாமல் த்பானமாத்திரத்தோடு நின்ற மையத்திலே யென்பது “அது நின்சரண் நீனைப்” என்றதன் தாத்தியம். முதலை பகைமையினால் உணவுக்காக யானையின் கால்கைவளியது; அது தனது \$ சாபசிவ்ருத்தியின் பொருட்டு முன்பு தேவல முனிவர் சொன்னபடி பாகவதோத்தமனான கஜேந்திராழ்வானது திருவடியைப் பற்றிக் கொண்டதாகு மென்க.

கோடியவாய்விவங்கு—யானையின் காலையே யன்றி அதற்கு இறைவனான எம்பெருமானது மனத்தையும் புன்படுத்திய கோடியவாயையுடையதொரு திரியக் ஜாதி என்றபடி.

பாட்டடியில், கடி—உரிச்சொல். காமரு=‘காமந்தரு’ என்பது ‘காமரு’ என மருவியது. காமம்— விருப்பம்; விருப்பத்தைத் தருகின்ற என்றது—எல்லா ராலும் விரும்பப்படுந் தன்மைவாய்ந்த என்றவாறு. எனவே, அழகிய என்ற தாயிற்று. ‘காமமருவு’ என்பது ‘காமரு’ என விகாரப்பட்ட தென்பாருமுனர். இலக்கணியால், எல்லாராலும் விரும்பப்படுந் தன்மைவாய்ந்த அழகு பொருந்திய என்கை. போய்கை—மானிடராகாத நீர்நிலை. “நெடும்புனலுள் வெல்லும் முதலை” என்றபடி தனது இடமாகிய நீரில் முதலைக்கு உள்ள பூர்ணபலம்விளங்க ‘முழுவலி முதலை’ எனப்பட்டது. ஆனதுபற்றியே, அது மிக்கவலிமையுள்ள பெரிய யானையையும் தப்பவொண்ணாதபடி வாயினுற் பற்றியிருக்கலாயிற்று. சரண்—சரணமென்ற வட சொல்லின் விகாரம். “முதலையும் மூர்க்கனும் கொண் டது விடா” என்றபடி வாயினுற் பிடித்தபிடி விடாத கோடிய இயல்பின தாதலால் ‘கோடியவாய் விவங்கு’ எனப்பட்டது.

“விவங்கின்னுயிர் மலங்க” என்று விரித்தல் விகாரமான பாடம் ஓசை நயத்திற்குச் சேரும். .... (ங)

\$ முன்பு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்துகொண் டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றியிருந்து அதனால் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால் பெரிய முதலை யாய்க் கிடப்பவன் ஹரிஹரி என்னும் கந்தர்வன் என்ற வரலாறு நினைக்கத்தக்கது.

நஞ்சசோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்

வெருவிவந்து நின்சரணேனச்சரணு *

நெஞ்சில்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்கு

அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்ததறிந்து *

வெஞ்சொலாளர்கள் நமன் தமர்கடியர்.

கொடியசெய்வனவுள * அதற்கடியேன்

அஞ்சிவந்து நின்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(சு)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே-;

நஞ்சசோர்வது விஷத்தை உமிழ்வதும்

வெம் சினம் { கொடிய கோபத்தை
யுடையதுமான

ஓர் அரவம் { (சமுகனென்னும்) ஒரு
பாம்பானது

வெருவி { (தன்னைக்கொல்ல விரும்பு
கின்றகருடனுக்கு) அஞ்சி

வந்து உன்னிடத்தில் வந்து

நின் சரணான { உனக்கு அடைக்கலப்
பொருளாகின்றேன்
யான் ' என்றசொல்லி
உன்னைச்சரணமடைய,

சரண ஆய் நீ அதற்கு ரகசங்குகி

நெஞ்சில் { (அவனுக்கு நேர்ந்த துன்ப
நிலையையும் அவன்சொல்
லையும்) உன் திருவுள்ளத்
திற்கொண்டு

நின் அம்

சிறை

பறவைக்கு

அடைக்கலம்

கொடுத்து

அருள்

செய்தது

அடியேன்

அறிந்து

வெம் சொல

ளர்கள்

நமன் தமர்

கடியர்

செய்வன

கொடிய

உள

அதற்கு

அஞ்சி

வந்து

நின் அடி

இணை

அடைந்தேன்—.

உனது அடியவனுன அழ

கிய இறகுகளையுடைய

கருடனிடத்தில் (அப்

பாம்பை) அடைக்கலப்

பொருளாக நீ ஒப்பித்துப்

பாதுகாத்தருளிய

திறத்தை

அடியேன் தெரிந்து

கொண்டு,

கொடிய சொற்களைச்

சொல்பவர்களான

யமதுதர்கள்

பயங்கரமான தோற்ற

முடையவர்களாய்

(மாணகாலத்திலும் மறுமை

யிலும்) செய்பவையான

கொடுந்தொழில்கள்

பலவுளவன்றே ;

அதற்கு அஞ்சி வந்து நின் அடி இணை

அடைந்தேன்—.

***—ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை எம்பெருமான் பாதுகாத்தருளியதை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரிதில். ஸுமுகனுக்குக் கருடனாவந்த அச்சத்தைத் தவிர்த்தருளியதுபோல, அடியேனுக்கு யமபாதை நிமித்தமாக நேர்ந்த அச்சத்தைத் தவிர்த்தருளவேணுமென்கிறார். சரணமடைபவர் தம்மது தாழ்வுகளை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுதல் இயல்பு; அவ்வாறே தமது தீவினைப் பயனுய்வரும் யமதண்டனையைச் சொல்லிக்கொண்டு அடைக்கலமடைகின்றனர்.

தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமான மாதவியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச்சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசியென்னுங்கன்னிகைக்குத் தக்க வரனைத் தேடுபவனுய்ப் புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனி வரைச் சந்தித்துத் துணையாகக்கொண்டு பலவுலகங்களிற் சென்றுபார்த்துத் தக்க வரனைக் காணாமல் பாதாளாலோகத்தில் வாஸுகியினுள்ளப்படுகின்ற போகவதி

யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தையடைந்து அங்கேயிருக்கின்ற அனேக நாகருமாரர் களைப் பார்க்கின்ற பொழுது ஸுமுகனென்னும் நாகருமான நோக்கி அவனது ரூபலாவண்பங்களி லீடுபட்டு அவனுக்குத் தன்மகளைக் கொடுக்கக்கருதி அவனது பாட்டனாரைக்கண்டு பேசு; அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுங் கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பணித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒருமாதத்திற்குள் பணிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கின்றானால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்ற தன்று' என்று தெரிவித்தார். அது கேட்ட மாதலி 'என்னால் மருமகனாக வரிக் கப்பட்ட உனது பெளத்திரன் எங்கருடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பன யின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருளைத்தமிக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ் சென்று சேர, அங்கு இந்திர னுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக் கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி 'இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனால் இவர்கள் இஷ்ட ஸித்தியடைந்தவராவர்' என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ர மத்தை ஆலோசித்துத் திருமலை நோக்கி 'தேவரீரே இவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையுந் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுபவரீயார்?' என்று கூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தமுண்பியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன்மகளை மணம்புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனோடு மாறுபட்டுத் தனது இரையை அவன் தடுத்தவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டேசவார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக்கண்டஞ் சிப் பாம்புவுடையவாய்த் திருமாலினருகிற் சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக்கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியானவுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச்சுற்று ஆலோ சித்துப்பார்' என்று செருக்கிப்பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ தன்னைத்தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது மூன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வஹிக்கமுடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வஹித் துக்கொண்டு உன்னையும் வஹிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்கவல்லையாயின் உனது செருக்குமொழி பயன்பட்ட தாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாத்திரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலிமை யொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்னர் அரிதில் தெளிந்து திருமலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழிகூறி 'என்பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது

திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனையெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு ‘இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக்கொண்டு பாதுகாக்கக்கடவை’ என்று குறிப்பிக்க, அது முதல் கருடன் ஸுமுகனோடு நண்டுகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி ‘கருடா! ஸுகமா?’ என்று கேட்கும். விசாரிப்பவனுயின் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. முதல்திருவந்தாதியில் “அடுத்த கடும்பகைளுக்கு” என்ற பாட்டிலும், நான்கும்கன் திருவந்தாதியில் “பதிப் பகைளுந்காற்றாது” என்ற பாசுரத்திலும் இந்த இதிஹாஸம் அருளிச்செய்யப் பட்டமையும் காண்க.

“நஞ்சுசோர்வது” “வேஞ்சினம்” என்ற அடைமொழிகள் பாம்பின் இயற்கைக் கொடுமையை விளக்குவன. இதனால், சரணாகதிசெய்ய அதிகாரிக ளாகாதாரில்லை யென்பது தோன்றும்.

நேஞ்சில்கோண் = ‘இவனுக்கு நாமல்லது வேறுகதியில்லை’ என்பதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு என்னவுமாம். இது எம்பெருமானது குளிர்ந்த திரு வுள்ளத்தைக்காட்டும்.

‘எனது அடியாரின் எதிரிகளை ஒருகாலும் சுஷமிக்கமாட்டேன்’ என்றும் ‘என்னைச் சரணம்புக்கவரை எவ்விதத்திலும் கைவிடேன்’ என்றும் எம்பெருமான் கொண்டுள்ள ஸங்கல்பமிரண்டும் மாறுபடாமல் நிறைவேறுமாறு, அப்பெருமான் தன்னைச்சரணமடைந்த ஸுமுகனைத் தான் நேரில் ரக்ஷியாமல் அவனுக்குப் பகையான கருடன் கையிலேயே காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே பாது காத் தருளிய அருமைத்திறத்தைப் பாராட்டி “நின் அஞ்சிறைப்பறவைக்கு அடைக்கலங் கொடுத்து அருள்செய்தது” என்றார். முன்பு தமக்குள் பகைமை யிருந்தாலும் எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தாற் பின்பு அப்பகைமை தவிர்த்து நண்பராவரென்ற உண்மை இங்குப்புலனாம்.

வேஞ்சோலாளர்கள் = யமபடர் தாம் செய்யும் தண்டனைகளைக்காட்டிலும் சொல்லும் கடுஞ்சொற்கள் மிக்ககொடியவையா யிருக்குமென்க. தமது தீவினைகள் பலவென்பது தோன்ற “கொடிய செய்வனவுள்” என்று பன்மையாகக்கூறினார்; பாபங்களின் பன்மைக்குத்தக்கபடி தண்டனைகளுக்கும் பன்மையுண்டே. கொடிய செய்வன = கொடியவையாகச் செய்பவை. அவை பலவற்றைபுந் தொகுத்துச் சாதியொருமையால் “அதற்கு” என்றனர்: அவர்கள் செய்யும் கொடுந்தொழில் களுக்கு என்றபடி.

அடியேன் அஞ்சிவந்து என்ற சொற்சேர்க்கையினால்—உனக்கு அடிமைப் பட்டபின்பும் யான் யமனுக்கு அஞ்சலாமோ? என்பது குறிப்பிடப்பட்டதாகும்.

அடைக்கலம்—பாதுகாக்கப்படும் பொருள்; ரக்ஷயவஸ்து. .... (ச)

மாகமானிலமுதும் வந்திறைஞ்சும்

மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன் *

தோகைமாமயி லன்னவரின்பம்

துற்றிலாமையிலத்த! இங்கொழிந்து *

போகம் நீயெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே

போதுவாயென்ற பொன்னருள் * எனக்கும்

ஆகவேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

(ரு)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!:-

நீ

மா கம் { பரமாகாசமெனப் படுகிற
பரம்பதத்தி
லுள்ளாரும்

தோகை மா
யில் அன்
னவர் இன்பம்
அற்றிலாமை
யில்

{ பெண்டிர்களாலுண்டாகும்
விஷய போக ஸுகங்களை
அதுபவியாமையால்

மா நிலம் { விசாலமான இப்பூமண்ட
லத்திலுள்ளாரும்

முழுதும் { மற்றுமுள்ள சராசரங்க
ளடங்கலும்

இங்கு { (சிலகாலம்) இவ்விபூதியிலே
ஒழிந்து யிருந்து

வந்து இறைஞ்சும் { வந்து வணங்கப்பெற்ற

போகம் எய்தி { விஷயபோகங்களை
யறுபவித்து

மலர் அடி { (உனது) திருவடித்
தாரைகளை

பின்னும் அதன்பிறகு

கண்ட ஸாக்ஷாத்கரித்த

நம் இடைக்கே { நம்மிடம் வந்து
போதுவாய் { சேரக்கடவாய்

மா மறையானன் { (கோவிர்தல்வாமி யென்
னும்) மஹாவைதிக ப்ராம்
மணனொருவனைக்குறித்து

என்ற என்றருளிச்செய்த

அத்த 'அப்பா!,

பொன் அருள் சிறந்த கிருபையானது
எனக்கும் ஆகவேண்டும் என்று
அடி இனை அடைந்தேன்—.

* * *—கோவிர்தல்வாமியினுடைய கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்ததுபோல அடியேனுக்கும் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யவேணுமென்று அவனுடைய விருந்தார்த்தத்தை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார்.

கோவிர்தல்வாமி யென்பாருரு பிராமணன் இதிஹாஸ புராணங்களைப் பலகாலங்கேட்டு அதனாலே கண்ணபிரானுடைய பால்ய சேஷடித்தங்களையும் ராஸகரிடை [குரவைகோத்தல்] முதலிய திருவிளையாடல்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்த கண்டு களிக்கக் கருத்துக்கொண்டவனாய், 'இதை எம்பெருமான் பக்கல் நாம் பிரார்த்தித்தால் அப்பெருமான் அருள்செய்யக்குறையிலை?' என்றெண்ணி * ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான்வாடவாடத் தவஞ்செய்கையில், எம்பெருமான் இவனது நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதார க்ருத்யங்களையெல்லாம் அவ்வண்ணமே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து 'இன்னமும் உனக்கு வேண்டுவதென்?' என்று கேட்டருளினன்; அதற்கு இவன் 'தேவாரோடு கூடவே அத்தாணிச்சேவகையிருந்து நித்யாபூபவம் பண்ணிக்களிக்க விரும்பியிருக்கின்றேன்' என்றான்; 'இவனருள் வாயாலே இங்கனே கூறினனாயினும் * உள்நூவாருள்ளிற் நெல்லாழுடனிருந்தறியு மெம் பெருமான் அவனுடைய நாபியிலுள்ள உண்மைக்கருத்தை' உள்ளபடியே கண்டறியவல்லவனாதலால் 'இவனுக்கு நம்மோடு 'நித்யாபூபவம்' பண்ணுகைதான்

உண்மையான விருப்பமோ?’ என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; பார்த்ததில், ‘இவனுக்கு சப்தாதிவிஷயபோகங்களில் இன்னமும் நசை விட்டபாடில்ல’ என்றறிந்து, ‘அந்தண! நீ இன்னம் சிறிதுகாலம் இந்நிலத்திலேயேயிருந்து விஷயபோகங்களை ஆசைதீர்ச்செய்து தலைக்கட்டி, பின்பு நம்மோடே வரக்கடவாய்’ என்ற்ருளிச்செய்து அந்தர்த்தான மடைந்ததாக ஒரு இதிலுறையுண்டு; அஃது இப்பாட்டில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. இவ்வரலாறு எந்தப் புராணத்திலுள்ளதென்று ஆனமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தும் ஆகரம் கண்டறிந்திலேன்; வேறு ஆழ்வார்களுமிதனை அருளிச்செய்திலர். ஸ்தலமாஹாத்மியங்கள் கூறும் புராணங்களில் திருவேங்கடமலை மாஹாத்மியம் கூறுமிடத்து இவ்வரலாறு விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளதாக ஒரு நண்பர் கூறக்கேட்டேன்.

கண்ணபிரானும் நம்பி மூத்தபிரானும் அக்ஷரரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு மதுராபுரிக்கெழுந்தருளினவளவிலே மாலாகாரர் திருமாளிகையிலே புக்கு அவரால் ஆராதிக்கப்பெற்றபோது, கண்ணபிரான் அவரை அதுக்ரஹித்துப் பேசும் புடையிலே “ஊக்ஷாவ விவூவாநு ஹொமாநு க்ஷரிக்ஷே சிதவூஉதஃ! சிஜாநுஸூரணம் பூவ்ய ஷிவூஹொக்ஷிவாஸூவூ = புத்த்வா ச விபுலாந் போகாந் த்வமந்தே மத்ப்ரஸாததஃ, மமாதுஸ்மரணம் ப்ராப்ய திவ்யம் லோக மவாப்ஸ்யஸி” [இவ்விடத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய போகங்களையெல்லாம் பெருக்க நீ அநுபவித்து, தேஹ முடிவுகாலத்தில் என்னருளால் என்னைச்சிந்தித்து திவ்யலோகமடைவாய்] என்ற்ருளியது இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

“இங்கொழிந்து போகம் நீ யெய்திப்பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாயென்ற பொன்னுள் எனக்குமாகவேண்டும்” என்றவிதனால், கோவந்த ஸ்வாமிக்குப்போலே தமக்கும் விஷயபோகங்களில் போதுபோக்காகும்படி அருள் செய்யவேணுமென்று ஆழ்வார் பிரார்த்திப்பதாகப் பொருள்கொள்ளவேண்டா; ‘வாணிலா முறுவல் சிறுதுதற் பெருந்தோள் மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணினேன், அதனைப் பிழையெனக்கருதிப் பேதையேன் பிறவி நோயறுப் பானேனிலேனிருந்தேன் எண்ணினேனெண்ணி இளையவர் கலவியின் திறத்தை நாணினேன்’ என்றும், “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன் அருநரகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன், போந்தேன் புண்ணியனே! உன்கையெய்தி என் திவினைகள் தீர்த்தேன்” என்றும் விஷயாந் தரங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பேசுமிவ்வாழ்வார்க்கு அந்த நினைவு கனவிலுந் தோன்றப் ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகையாலே, நித்யகைக்கரிய விரோதியான இந்த தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேணுமென்பதே இப்போது இவர்க்குப்பிரார்த்தனையாகும். இப்படியாகில், அந்தரங்கத்தில் விஷயபோகங்களில் நசையுள்ளவனாயிருந்த கோவந்தஸ்வாமியை உதாஹரணமா யெடுத்துக்காட்டியது ஏதுக்கெனினில்; அவனுடைய உட்கருத்தைக் கண்டறிந்து அவனுக்கு அருள் செய்ததுபோல அடியேனுக்கும் உட்கருத்தையறிந்து அருளவேணுமென்னும்தத்தனையே இங்கு விவக்ஷிதம். (இப்பெரிய திருமொழியின் ஈற்றுத்திருப்பதி

கமான். “மாற்றமுள்” என்னுந் திருமொழியில் இவ்வாழ்வாரது உத்தேச்யம் நன்கு விளங்கக் காண்க.)

மாகம் மாநிலம் முழுதும்வந்திறைஞ்சும் மலரடி—கண்ணபிரானுடைய திருவடிகளைச் சொன்னபடி. உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்து வணங்கப்பெற்ற பெருமை க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே விஞ்சியிருக்கும். திருவாழி திருச்சங்கென்னும் திவ்யாபுத ஸூரிகளும் காப்பவாஸம்பண்ணி உடன்பிறந்த பிறவியிறே. திருவனந்தாழ்வான், பெரியதிருவடி முதலான ஸூரிகளும் உடனிருந்து பரிந்து காத்த வரலாறுகள் அறியத்தக்கன. இடையரோடு இடைச்சியரோடு கன்றுகளோடு பசுக்களோடு பீஷ்மர் முதலிய மஹான்களோடு வாசியற அனைவரும் ஆசிரயித்து உயந்தமைபற்றி ‘மாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்’ எனப்பட்டது. “மாகம் முழுதும் மாநிலம் முழுதும்” என்றும் அந்வயிக்கலாம். ஒருநாள் நடுநிசியிலே கண்ணபிரான் பாஸுமதுசெய்து சாயந்தருளப் புகுகிறவளவிலே இந்திரன் ஓடிவந்து புகுந்து ‘நாகாஸுரன் என்னை நெருக்காகின்றான், பொறுக்க கில்லேன், பிரானே! போந்தருள்’ என்று கண்ணீர்சொரிந்து நிமிச, ‘கையைத் தா’ என்று சொல்லிக் கைப்பிடி. பெற்றெழுந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலேயேறி எழுந்தருளி நாகாஸுரவதம் பண்ணி மீண்டான்—என்றிப்படிப்பட்ட வரலாறுகள் க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பல்லாயிரமுண்டு.

ஆகவிப்படி உபய விபூதியிலுள்ளாராலும்; வணங்கப்பட்ட திருவடிகளை மஹாபாக்ய விசேஷத்தினால் கண்ணெதிரே காணப்பெற்ற சிறப்புவாய்ந்த பிராமணனை நோக்கிக் கண்ணபிரான் ‘உனக்கு என்னவிருப்பம்?’ என்றுகேட்க, ‘உன்னோடுகூடவே வரவிரும்புகிறேன்’ என்ன, ‘அது இப்போதன்று; பின்னை ஆகலாம்’ என்று பெருமான் பணிக்க, ‘ஏன்?’ என்று அவன்கேட்க, ‘நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது விஷபார்தா போகங்களிலே உனக்கு ஆசையிருக்கச் செய்தேயும் அவதாரப் புஜியாமல் இந்திரியங்களைச் செறுத்து வருந்தினாய்; இப்போது அந்தப் போகங்களையெல்லாம் நீ புஜிக்கக்கடவாய்’ என்றானும் கண்ணபிரான்.

இங்கே ஒரு சங்கை உதிப்பதுண்டு; எம்பெருமானேவென்னில் தன்னடி சேரவிரும்புவார் ஆரேனுமுண்டோ? என்று ஆள்பார்த்துத் திரிகிறவன்; மோகூத்தில் ருசியில்லாதவர்களுக்கும் எவ்வகையினாலேனும் ருசியைப் பிறப்பித்து நித்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைத் தந்தருள்பவனென்று ப்ரஸித்தனாயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான், ‘உன்னோடுகூடவே வரவிரும்புகிறே’னென்று சொல்லும் ஒரு மஹாநபாவனைப் பெற்றால் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு ‘அப்பா! வாராய்; உன்னையே தேடித் திரிகின்றேன்; கடுக வா, போவோம்’ என்று ஆதரித்து அழைத்துக்கொண்டு போகவுரியவனே யன்றி, கெட்டவழியைக் காட்டி ஒழிந்துபோ என்னத் தக்கவனல்லன்; அப்படியிருந்தும், கூட வருவேனென்ற கோவிர்தஸ்வாமியைப் பெருமான் உபேக்ஷித்து வார்த்தை

சொன்னது ஏன்? என்று சங்கிக்கலாம். இதற்கு நாம் என் சொல்லவல்லோம்; எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம் விசித்திரமானது; ஸம்ஸாரத்தில் பற்று சிறிதுமில்லாதவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் வீழ்த்தவும், மோகஷருசி யில்லாதவர்களை மோகஷத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கவும். தனக்குள்ள ஸ்வாதந்திரியத்தைச் சில வ்யக்திகள் திறத்தில் அவன் காட்டுவதுண்டு. இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங் காண்பின்:—“ ஈசுவரன் நினைத்தால் விஷய ப்ரவணரையும் இவ்வாஸரையறுத் துக் கொண்டுபோக சக்தனென்னுமிடமும், எத்தனையேனும் பகவத் ப்ரவணரையும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொண்டுபோய் விராசத்தைப் பணிப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபமாநபூமியாயிருக்கிற ஸூப்ரஹ்மலாதாழ்வானுமிதே எதிரம்பு கோத்தான்.”

தோகைமாமயிலன்னவரின்பம்—மாதார்க்கு மயிலே உவமை கூறுவதுண்டு; மயில் தோகைபோன்ற கூந்தல்வளம் வாய்ந்தவர் என்கை. போகம்—ஹோமம் என்ற வடசொல் விகாரம். .... (ரு)

மன்னுநான்மறை மாமுனிபெற்ற

மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றந்

தன்னையஞ்சி * நின்சரணேனச் சரணய்த்

தகவில்காலனை யுகமுனிந்தோழியா *

பின்னையென்றும் நின் திருவடி பிரியாவண்ணம்

எண்ணியபேரநுள் * எனக்கும்

அன்னதாகுமென் றடியினை யடைந்தேன்

அணிபோழில் திருவரங்கத்தம்மானே!

(சு)

அணி பொழில் திரு அரங்கத்து அம்மானே!—;

மன்னு நிலைபெற்ற

நால் மறை மா { நான்குவேதங்களையும்
முனி பெற்ற { ஒதியுணர்ந்த சிறந்த
மைந்தனை { ம்ருகண்டுமுனிவன்
பெற்றருமாறாகிய
மார்க்கண்டேயனை,

மதியாத வெம் { ஒருவரையும் லக்ஷியஞ்
கூற்றம் { செய்யாத கொடிய
தன்னை { யமனுக்குப்பயந்து
அஞ்சி நின் { ‘உனது அடைக்கலப்
சரணனை { பொருளாவேன் யான்’
என்று சொல்லி அவன்
உன்னைச் சரணமடைந்த
போது

சரண் ஆய் (அவனுக்கு நீ) ரகசங்குகி

தகவு இல் { இரக்கமில்லாத யமனை
காலனை உக { வலியொழியும்படி
முனிந்து { கோபித்து

ஒழியா அவ்வளவோடு விட்டிடாமல்

பின்னை அதற்குமேலே

என்றும் நின் { எந்நாளும் (அம்முனி
திருஅடி { குமாரனை) உன்திருவடி
பிரியர் { களை விட்டுப் பிரியாம
வண்ணம் { லிருக்கும்படி திருவுள்ளம்
எண்ணிய { பற்றிய

பேர் அருள் { (உனது) சிறந்த
திருவருளானது

எனக்கும் { என்விஷயத்திலும் அப்படி
அன்னது { உண்டாகவேணும்
ஆகும்

என்று என்றுநினைத்து

அடி இணை அடைந்தேன்—,

* * *—மார்க்கண்டேயனுக்கு எம்பெருமான் திருவருள் புரிந்ததை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரணம்புகுகிறாதினில். மார்க்கண்டேயனுக்கு யமபயத்தை யொழித்து எப்பொழுதும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியான பேற்றைத்தந் தருளியதுபோல, அடியேனுக்கும் பிறவித் துன்பங்கட்குப்பப்படுதலையொழித்து எந்நாளும் உன் திருவடிகளைப் பிரியாதபடியான பேற்றைத் தந்தருளவேணு மென்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ம்ருகண்டு வென்னும் முனிவர் பிள்ளையிலலாக் குறையால் பிரமனைக்குறித் துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி ‘முனிவரே! அறிவில்லாமை யும் அங்கஹீநத்வமும் பெரும்பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனாய் நூறு பிராயம் உயிர்வாழ்பவனான புத்திரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி, கூர்மையான புத்தியும் அழகுபொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்யமும் நற்குணமுமுடையனாய் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்’ என்ன; முனிவர் ‘ஆயுள் சிறிதேனும் அறிவும் அழகுங் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாகும் ஸத்புத்திரனையே வேண்டுகின்றேன்’ என்று தம் கருத்தைக்கூற நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே ஐ அநுக்ரஹித்தனர். அங்கனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறு பிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டேயன் தனது அல்பாபுல்லைக்குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுஸ்ஸு பெறுதற்பொருட்டுத் தினந் தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில், ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர் கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக்கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்தி சொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயபயங்களாலழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிக்கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் கால புரட்சத்தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில் அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுழுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்கு நின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேக கல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளினன் என்பது ப்ரஸித்தம்.

ஐ புராணபேதத்தால் இக்கதை சிறிது பேதப்படுவது முண்டு. பிரமனுடைய அநுக்ர ஹத்தினால் ம்ருகண்டுமுனிவர்க்குப் பிள்ளைபிறந்ததாகவும், அப்பிள்ளை ஒருநாள் வீதியில் வீனையாடிக்கொண்டிருக்கு மிருப்பைத் தாய்தந்தையர் ஆரந்தாராகக் கண்டுகொண்டிருக்குங்கால் ‘இப்பிள்ளைக்கு ஆயுள்குறுகிற்று’ என்று ஆகாசவானியொன்று செவிப்பட, அதனால் அத்தாய் தந்தையர் மிக்க வருத்தங்கொண்டதாகவும், அதுகண்ட மார்க்கண்டேயன் ‘இதற்கு நீங்கள் வருந்தவேண்டா; இவ்வாபத்தை நானே பேர்க்கிக்கொள்ளுகிறேன்’ என்று அவர் களைத்தேற்றித் தான் சிவபூசை செய்யத்தொடங்கின நென்பதாகவும் சில புராணங்கள் கூறும்.

இங்ஙனம் சிவபிரான் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள்செய்தது திருமாலினருளால் தான்பெற்ற சக்தியினாலேயே பென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்த ராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்தவன் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மைப்பற்றி அவ்வரலாற்றை ப்ரயோஜகர்த்தாவின் காரியம் போலத் திருமாலின்மேலேற்றிக் கூறியதாகச் சிலர் கொள்வர். சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு அபயமளித்ததாகக் காணப்படினும், மஹாபாரதத்தில் ஆரண்ய பர்வத்தில் நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டாம் மத்யபத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அதுவதிக்குமிடத்து “வித்யஹதோவிலிபுஷெ-ஃ! ஶாம்பெவஸாணம்மத:” என்றுள்ள ச்லோகத்தினால் இவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம்புகுந்தவனென்பது நன்கு விளங்கும். ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில்—“ஸூராயந ஹுஷீகேஸாஜிமேஜீத்யம் ஸுஷ-ஜ-ப்ய” [ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆராதித்து, வெல்லவொண்ணாத யமனை வென்றெழுதித்தான்] என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று.

மார்க்கண்டேயன் இங்ஙனம் நெடுநாள் வாழ்ந்துவருகையில், மஹாப்ரளயத்தைத் தான் காணவேணுமென்று ஆசைகொண்டு எம்பெருமானைப்போற்றிப் பிரார்த்தித்து அங்ஙனம் காணும்போது, மஹாப்ரளயத்தில் திருமாலொருவனையன்றி மற்றைத் தேவரெவரையும் பிழைத்திருக்கக் காணாதவனாய் அப்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அனைவரையுங்கண்டு, முடிவில்தான் நற்கதிபெறுதற் பொருட்டுத் திருமாலையே சரணமடைய, அப்பெருமான் அவனைத் தனது திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளினனென்பது மூன்றாமடியிற் குறித்தது.

1. “புக்கடிமையினால் தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை, நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே” 2. “நிறுத்திதும் முள்ளத்துக் கொள்ளுந் தெய்வங்களும்மை உய்யக்கொள், மறுத்துமவனோடே கண்டார் மார்க்கண்டேயனுங்கரியே” 3. “கண்டுதெளிந்துங்கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ, வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள், இண்டைச் சடைமுடி யீசனுடன் கொண்டு உசாச்செல்லக், கொண்டங்குத் தன்னெடுங் கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்துமே” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரங்களும்,

“நீங்கள் ஆச்ரயிக்கிற தேவதைகள் உங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவன் பக்கவிலே கொண்டு சென்று காட்டிக்கொடுத்தாயிற்று; ஆனபின்பு அவனையே ஆச்ரயிக்கப்பெறில் அழகிது”

என்ற வியாக்கியான வாக்கியமும் நோக்கத்தக்கன.

“நான்மறை மன்னுமாமுனி” என்று மொழிமாற்றி, வேதங்களை ஓதி புணர்தலிலே நிலைபெற்றவென்று பொருள் கொள்ளவுமாம். உயர்குடியிற் பிறந்தவனுக்கு அருள்செய்த நீ தாழ்ந்த குலத்தவனான எனக்கும் அருள்செய்ய வேண்டுமென்று காட்ட ‘எனக்கும்’ என்கிறார்.

1. திருவாய்மொழி 4-10-8, 2. திருவாய்மொழி 5-2-7, 3. திருவாய்மொழி 7-5-6.

குலம் அறிவு ஒழுக்கம் கல்வி செல்வம் அதிகாரம் அழகு வலிமை இளமை முதலியவற்றில் எதனையும் பொருள்செய்யாது தனது அதிகாரத்தை எங்கும் ஒரு நிகராகத் தடையின்றிச் செலுத்துபவன் யமன் என்பது ‘மன்னு நான் மறை மாமுனிபெற்ற மைந்தனை மதியாத வெங்கூற்றம்’ என்ற தொடரால் தோன்றும். கீழ் “ஏழை யேதலன்கீழ்மகன்” என்றும் “வாதமாமகன் மற் கடம் விலங்கு மற்றோர்சாதி” என்றும் “நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்” என்றும் இழிவுகூறியவர் இங்கு “மன்னுநான்மறை மாமுனிபெற்றமைந்தன்” என்று உயர்வுகூறியதனால், இழிவு உயர்வு இரண்டும் சரணாகதிக்குப் பயன்படு வனவல்ல வென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டதாகும். மைந்து—இளமை, வலிமை அழகு: அதனையுடையவன் மைந்தன். ‘மாமுனிபெற்ற மைந்தனை நின் திருவடி பிரியாவண்ணமெண்ணிய’ என்று அந்வயிக்கும். .... (சு)

ஓதுவாய்மையுமுவனியப் பிறப்பும்

உனக்கு முன் தந்த வந்தணனோருவன் *

காதலேன்மகன் புகலிடங் காணேன்

கண்ணீர்தருவா யெனக்கென்று *

கோதில்வாய்மையினுனைவேண்டிய

குறைமுடித்தவன்சிறுவனைக் கொடுத்தாய் *

ஆதலால்வந்துன்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(எ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே !-;

ஓது ஓதியுணர்ந்தற்கு உரிய
வாய்மையும் { ஸத்யவசநமான
வேதத்தைடம்
உவனியம் { (அதனை ஓதுதற்கு அதிகார
முண்டாம்படி) உபநய
பிறப்பும் { னஞ் செய்தலால் வரும்
(இரண்டாவது)
பிறப்பையும்
முன் முன்பு
உனக்கு தந்த உனக்கு அளித்தவனும்
கோது இல் { (சாபாநக்ரஹ சக்தியினால்)
வாய்மையி { பழுதுபடுதலில்லாத
ன { மெய்யம்மொழிகளை
யுடையவனுமான
அந்தணன் { (ஸாந்திபிரியென்னும்) ஒரு
ஒருவன் { பிராமணன்
காதல் என் { (எனது) அன்புக்கு
மகன் புகல் { இடமான புத்திரன்
இடம் { சென்ற இடத்தை
காணேன் { அறியேன் ;

கண்டு நீ { நீ (அவனிருக்கின்ற
எனக்கு { இடத்தை) நாடி
தருவாய் { யுணர்ந்து அந்த மகனை
என்று { எனக்குக் கொடுக்க
வேணும்’ என்று
உனை வேண்டிய { உனைப் பிரார்த்தித்த
குறை அவனது வேண்டுகோளை
முடித்து நீ தலைக்கட்டி
அவன் { அவன் மகனை (அவனுக்குக்)
சிறுவனை { கொணர்ந்து கொடுத்த
கொடுத்தாய் { தருளினாய் ;
ஆதலால் { (இங்ஙனம் செயற்கரிய
செயல் செய்து அன்பர்
குறையைத்தீர்த்து அவர்
வேண்டியதை வேண்டிய
படி தந்தருள்பவன் நீ)
ஆகையால்
வந்து உன் அடி இனை அடைந்தேன்—

* * *—ஸாந்திபிதிக்கு எம்பெருமான் திருவருள்செய்ததை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம்புகுகிறாநிலில். ஸாந்திபிதியின் வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ததுபோல அடியேன் வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்ற வேண்டுமென வேண்டுகின்றராயிற்று.

பூரீக்ருஷ்ணன் சம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேனனுக்கு முடிசூட்டியபின்பு, அவந்திருகரத்திலிருந்த ஸாந்திபிதியென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அப்யயநம்பண்ணிப் பிறகு குருதக்ஷணை ஸமர்ப்பிக்கப் பார்க்கிறவளவிலே, அவ்வாசிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தை யறிந்தவ ராகையால் ‘ பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு மேல்கடலில் ப்ராஸாதீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுகியிறந்துபோன என்புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேண்டும் ’ என்று அபேக்ஷிக்க கண்ணபிரான் ‘ அப்படியே செய்கிறேன் ’ என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கினுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வளிக்கின்ற பஞ்சஜநனென்கிற அசுரனே அவ்வந்தணச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயினனென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் ப்ரவேசித்து அவ்வஸுரனைக்கொன்று அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தையெடுத்து வாயில்வைத்து முழக்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்தில் கிறிதும் பேதமில்லாதபடி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது இப்பாட்டிற் குறித்த கதை. “ மாதவத் தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே, ஒதுவித்ததக்கணையா உரு வருவே கொடுத்தான் ” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான் ஸாந்திபிதியிடத்தில் வேதமோதின் னென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்கனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர்; * ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஒரிரவிலொருத்திமகனு் யொளித்து வளர்ந்தவனான கண்ணன் க்ஷத்ரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் க்ஷத்ரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேஹோத்பத்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்சைப்பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ஜ்ஞாநஜம்மத்தையுங்கொண்டு இருபிறப்பாளராய் ‘ த்விஜர் ’ எனப்படுவரென்க.

உவனியம்—உபநயநமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பூணூல்தரிக்குஞ் சடங்கு. மாணுக்களை ஆசாரியன் தன்னிடத்தே வைத்துக்கொள்ளுதல் என்று பதப்பொருள்.

“ அந்தணனொருவன் ” என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக் கியானத்திலே—“ முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிலூஸ புராணங்களையு மதிகரித்து, பரபக்ஷப்ரதிசேஷத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளும் திகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம்படி னீ பிள்ளையைப்போலே அதிகரிப் பிக்க வல்லவனையிறே ‘ ஒருவன் ’ என்பது ” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள வாக்கியம் நெஞ்சிலே தேனுறி யெப்பொழுதும் தித்திக்கும்.

காதல் என்மகன் = எனது அன்பே ஒருருவங்கொண்ட தென்னும்படியான புத்திரன் என்றுரைக்கவுமாம். என்மகன் புகலிடம் காணேன் = என்புத்திரன் கடலிலே புக்கான் ; அவன் நரசுத்தலிருக்கின்றானே ? கர்ப்பத்திலிருக்கின்றானே ? எங்கேபோயிருக்கின்றனென்று அறிகின்றிலேன் என்றவாறு.

கடலில் மூழ்கிய குமாரனை மீட்டுக்கொடுத்தருளியதுபோல, ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிய என்னை மீட்டுப் பாதுகாத்தருள வேண்டுமென்பது இப்பாட்டுக்குக் கருத்தாகக் கொள்ளத்தகும். .... (எ)

வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்

எந்தை ! நின்சரணென்னுடைமனைவி *

காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணுள்

கடியதோர் தெய்வம் கொண்டொளிக்கு மென்றழைப்ப *

ஏதலார்முன்னே யின்னருளவற்குச்செய்து

உன்மக்கள்மற்றிவ ரென்றுகொடுத்தாய் *

ஆதலால்வந்துன்னடியினை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே !

(அ)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே ! ;

வேதம் வாய் { வேதங்களையே வாய்ப்பேச்
மொழி { சாகவுடையவனை

அந்தணன் { ஒரு வைதிகப்ராமமணன்
ஒருவன் { (உன்னை அடுத்த)

எந்தை { எமது தலைவனே !

நின் சரண் { உனக்கு அடைக்கலப்
பொருளாகிறேன்
யான் ;

என்னுடை { எனது மனைவியானவள்
மனைவி

காதல் மக்களை { தான் ஆசையுடன் பெறு
கின்ற பிள்ளைகளை

பயத்தலும் { பெற்றவனவிலே காணப்
காணுள் { பெறுகின்றாளில்லை ;

கடியது ஓர் { கொடுத்தன்மையுடையதான
தெய்வம் { ஒரு தெய்வமானது

கொண்டு { (அப்பிள்ளைகளைக்) கொண்டு
ஒளிர்கும் { போய் ஒளித்து
விடுகின்றது

என்று { என்று (தன் குறையைச்)
சொல்லி

அழைப்ப { அதற்குப் பரிஹாரம்
செய்வதற்கு உன்னை
யழைக்க,

ஏதலார் { (அவனைப் பரிஹரித்தும்
முன்னே { கொண்டிருந்த)
பகைவர்களது
முன்னிலையிலே

அவற்கு அந்த வைதிகனுக்கு

இன் அருள் { இனிமையான கருணையைச்
செய்து செய்து

இவர் உன் { 'நான் அழைத்துக் கொண்டு
மக்கள் என்று வந்த இவர்கள் உன்
பிள்ளைகள்' என்று
கொடுத்தாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்து
கொடுத்தருளினாய் ;

ஆதலால் { (இப்படி செயற்கரியன
செய்து சரணாகதரக்ஷணம்
செய்தருள்பவன் நீ)
ஆகையால்

வந்து உன் அடி இனை அடைந்தேன்—.

* * *—வைதிகனொருவனுக்கு எம்பெருமானருள்செய்ததை முன்னிட்டுக் கொண்டு சரணம் புகுகிறாதிதில். வைதிகனது வேண்டுகோளை அருளினற்போல என் வேண்டுகோளையும் அருள்வாய் என வேண்டுகின்றார்.

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்த அப் பொழுதே பெற்றவனொழுத்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெறுதபடி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணாது போய்விடுகையாலே நான்காம் பிள்ளையை ஸ்திரீ ப்ரஸவிக்கப் போகிறவனவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரா னிடம் வந்து ‘இந்த ஒருபிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தந்தருள வேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணன் ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று அநுமதிசெய்தபின்பு, ஒருயாகத்திலே தீக்ஷிதனுபுள்ள கண்ணபிரான் எழுந் தருளக் கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுநன் ‘நான்போய்ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று ப்ரதஜ்ஞைருபண்ணி, ப்ராஹ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ப்ரஸவிக்கிற க்ரு ஹத்தைச் சுற்றும் காற்றுழுத்படப் பிரவேசிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கூடங்கட் டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் வழக்கப்படியே பிறந்தவள விற் காணவொண்ணாது போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன் வந்து அர்ஜுநனை மறித்து ‘ஷ்ரீயாதமா ! உன்னாலேயன்றே என் பிள்ளை பேர்ப்படியாயிற்று ; க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நியன்றோதடுத்தாய் !’ என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன் பக்கலிலே இழுத்துக்கொண்டுவர, கண்ணபிரான் கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு ‘அவனை விடு ; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொண்டுவந்து தருகிறேன்’ என்றரு ளிச் செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையும் தன்னுடன்கொண்டு தேரிலேறி, அர்ஜுநனைத் தேர்செலுத்தச் சொல்லி, அதேதேர்க்கும் இவர்கட்கும் திவ்யசக்தி யைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் கற்பித்து, இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந்தூர மளவுக் கொண்டுபோய், அங்கு ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தி, தேஜோருபமான பரமபதத்திலே தன்நிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கு, அங்கு நாசகிமாந் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங் காட்டுகைக்காகவும் கண்ணபிரானது திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு களிக்கக்காகவும் அழைப்பித்து வைத்த அந் தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்குநின்றும் பூர்வருபத்தில் ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டு வந்து கொடுத்தருளின னென்றவரலாறு இப்பாசரத்திற் குறித்தது. “தப்பின பிள்ளைகளைத் தன மிகுசோதிபுகத் தனியொரு தேர்கடவித்தாயொடு கூட்டிய, என்னப்பன்” என்றும் “பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்து கொடுத்தொருப்படுத்த வுறைப் பன்” என்றும் பெரியாழ்வாரும், “இடின்றியே யொருநாளொரு போழ்தி லெல்லாவுலகுங்கழியப், படர்புகழ்ப் பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத் தின் டேர் கடவிச், சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன்பிள்ளை களை, உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தவன்” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்த பாசரங்கள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கன.

வேதவாய்மொழியந்தணன் = “பொய்ம்மை மொழி புகன்றறியேன் புகல மன மெண்ணுதினும், மெய்ம்மையலதுரையாநா வேதநவிலப்பிற்சியால்” என்றும்போலக் கொள்ளலாம். வேதமோதினவனாகையாலே வாய்மை [ஸத்யம்] பொருந்திய மொழிகளை யுடையான் என்கை. வேதம்போலப் பயன்நிறைந்த வார்த்தைகளையுடையான் என்றமாம்.

எந்தை—இயல்பாகிய அண்மைவிளி; எனது பரம்பிதாவே! என்றபடி. புத்திரனைப் பிதா காப்பதுபோல என்னை நீ காக்கக்கடவை என்ற குறிப்பு. காதல் மக்களை—மறுமையில் தாய்தந்தையர்க்கு ‘புத்’ என்ற நரகத்தை இல்லாதபடி செய்தலும், இம்மையிலும் “மக்கள் மெய்தீண்டலுடற்கின்பம் மற்று அவர் சொற்கேட்ட லின்பஞ்செவிக்கு” என்றபடி பல்வகையின்பந்தருதலும் பற்றி விருப்பப்படுகின்ற புதல்வர் என்கை. மக்கள்—பன்மைப்பெயர். பயத்தனும்—இறந்தகாலவினையெச்சம்.

கடியதோர் தெய்வங்கோண்டோளிக்கும்=இப்படியிருப்பதொரு தேவதையை இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடலை இங்கேனிட்ட உயிரையன்றோ கவர்த்துகொண்டு போவது; பெற்று முகத்திலே விழிப்பதற்கு முன்னே உடலோடே கொண்டுபோய் ஒளியாநின்ற தெய்வம் இன்னதென்று தெரிய வில்லையே! என்றான். “கடியதோர் தெய்வம்” என்னுதே ‘கடியதெய்வம்’ என்றும் பாடமும் வழங்கிவருகின்றது; இது நன்கு பொருந்தும்; முன் பின்னடிகளோடு அளவொத்ததாம்.

ஏதலார்முன்னே—ஏதலார் என்று சத்துருக்களுக்குப் பேர்: எப்படிப்பட்ட அருமையான காரியமும் எம்பெருமானருளால் கைகூடுமென்கிற கருத்தின்றியே அஹங்கார மமகாரமுடையராய்த் தம் முயற்சியாலேயே யாவும் ஆகுமென்னும் எண்ணமுடையாரை இங்கு சத்துருக்களென்கிறது. “பிறந்த குழந்தைகள் செத்து எத்தனையோ வருஷங்களாயினவாம்; அவை இன்னவிடத்திலே போயின வென்று தெரியாதாம்; இப்படியிருக்க கிருஷ்ணனைக் கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிரும்” என்று ஏசுகின்றவர்கள் கண்முன்னே என்றவாறு. .... * (அ)

துளங்கு நீண்முடியரசர் தங்குரிசில்

தொண்டை மன்னவன் திண்டிறலொருவற்கு *

உளங்கோள்பினே டின்னருள்சுரந்து

அங்கோடு நாழிகையேழுடனிருப்ப *

வளங்கோள்மந்திரம் மற்றவற்கருளிச்

சேப்தவாறு அடியேனறிந்து * உலக

மளந்தபொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!

(க)

அணி பொழில் திருஅரங்கத்து அம்மானே!—;

துளங்கு விளங்குகின்ற

நீன் முடி { நீண்ட கிரீடத்தை
யுடைய

அரசர் தம் { அரசர்க்கு அரசனாகிய
குரிகில் }

திண் திறல் மிக்க வலிமையையுடைய

தொண்டை

மன்னவன்
ஒருவற்கு }

தொண்டை காட்டரசு
ஒருவனிடத்தில்

உளம் கொள்
அன்பினேடு
இன் அருள்
சுரந்து }

(நீ உன்) திருவுள்ளத்திற்
கொண்ட அன்புடனே
இனிமையான
கருணையை மிகுதி
யாகச்செய்து,

<p>அங்கு ஓடு நாழிகை ஏழுடன் இருப்ப</p> <p>வளம் கொள் மந்திரம்</p> <p>மற்று</p>	<p>அரசாளுதலாகிய இம்மைச் செல்வத்திலே வீணே கழிகின்ற அவனது நாழிகையானது (அங் வனம் கழியாது) ஏழு தத்துவப்பொருள்க ளுடனே கூடியிருக்கும்படி</p> <p>சிறப்புக்கொண்ட பெரிய திருமந்திரத்தையும்</p> <p>மற்றும் அதன்பொருளையும்</p>	<p>அவற்கு அருளிச் செய்த</p> <p>அத் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு உபதேசித்தருளிய</p> <p>ஆறு வகையை</p> <p>அடியேன் அறிந்து</p> <p>அடியேன் தெரிந்து கொண்டு</p> <p>உலகம் அளந்த பொன் அடியே அடைந்து உய்ந்தேன்—.</p>
--	---	---

* * *—தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு எம்பெருமான் திருவருள் செய் ததை முன்னிட்டிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாதினில். உன்னையல்லது அறியாத மஹாபக்தனான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு நீ மந்திரோபதேசஞ் செய்து மெய்யுணர்வை யுண்டாக்கியருளியதுபோல எனக்கும் மெய்யுணர்வையுண்டாக்கி யருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறபடி. இவர் முன்னே எம்பெருமான் பக்கல் திருமந்திரோபதேசம் பெற்று மெய்யுணர்வுடையராயினும் பணிவினால் தமது தத்துவஞானத்தைப் பாராட்டாது இங்ஙனம் வேண்டுகின்றார்.

சோழநாட்டரசனுடைய குமாரனும் தொண்டைநாட்டரசனுமான தொண் டைமான் சக்ரவர்த்தி திருவேங்கடமலையில் எம்பெருமானையடுத்து மிக்கபக்தி யுடனே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபாடுசெய்ய, திருவுள்ளமுகந்த அத் திருவேங்கடமுடையான் மெய்த் தொண்டனான அவ்வரசனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் தனது அர்ச்சாவதார வரம்பைக்கடந்து அவனுடன் பேசுவனாயின னென்றும், அவ்வரசனுக்கு அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரத்தையும் அதன் அருமையான பொருள்களையும் மற்றும் பல ஹிதங்களை யும் உபதேசித்தருளினதுமன்றி, அவனுக்குப் பகை வெல்லுதற் பொருட்டுத் தனது சங்குசக்கரங்களையுங் கொடுத்தருளினனென்றும், அவ்வரசன் அந்தப் பெருமானுக்குக் கோபுரம் மண்டபம் திருமதில் முதலிய பல திருப்பணிகளைச் செய்து மஹாவிபவத்துடன் நித்ய நைமித்திக உத்ஸவங்களையெல்லாம் நடத்தி வைத்ததுமன்றி நாள்தோறும் ஸ்வர்ணமயமான ஆயிரத்தெட்டுத் தாமரைகளைக் கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை செய்துவந்து இறுதியில் அப் பரமனருளால் பரகதியடையந்தன னென்றும் அறிக.

துளங்குமுடி—தனது நாட்டில் எந்தப்பிராணிகளுக்கும் பரஸ்பர விரோத முண்டாகாதபடி அரசாட்சி செலுத்திய சிறப்பினால் ஒளிபெற்ற கிரீடம். நீள் முடி—தொன்று தொட்டுப் பரம்பரையாக வந்த கிரீடம். அரசர்தம்சூரிசில்— ராஜாதிராஜன்; சக்ரவர்த்தி. அரசர்தம்சூரிசில் தொண்டைமன்னவன்— தொண்டை நாட்டில் முடிசூட்டப் பெற்றவனாய்த் திக்விஜயஞ்செய்து நிலவுலக முழுவதையும் தனது அதிகாரத்தின் கீழ்ஆக்கி ஆள்பவன். அங்ஙனம் அரசரனை

வரையும் வெல்லுதற்குக் காரணமான அவனது மஹாபலத்தைக் கொண்டாடி, 'திண்திறலோருவன்' என்றார். குரிசில்—ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர்.

தொண்டைமான் என்பது அக்குலத்து அரசரில் ஒருவனது பெயராயிருந்து பிறகு அந்நாட்டரசர்க்கெல்லாம் வழங்குகின்ற தென்றும் தொண்டைமானது நாடு தொண்டைநாடு என வழங்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர். தொண்டைமானென்ற பெயரின் காரணம்:—தொண்டைநாட்டின் ராஜதானியான காஞ்சிபுரத்திலிருந்த தொண்டைமானிளந்திரையனைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப் படையில், “அந்நீர்த் திரைதருமரபின்...பல்வேல் திரையன்” என்ற விடத்து நச்சினார்க்கினியருரையில்—“நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தால் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்தகாலத்து அவன் ‘யான்பெற்ற புதல்வனை என் செய்வேன்?’ என்ற பொழுது, ‘தொண்டையை [தொண்டை—ஓர் கொடி.] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட, அவன் வந்து கரையேறின அவற்குயான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பன்’ என்று அவன்கூற, அவளும் புதல்வனை அங்குமன்வரவிட, திரைதருதலின் திரையனென்று பெயர்பெற்ற கதை கூறினார்” என்றும், “தொண்டையோர் மருக” என்றவிடத்து உரையில் ‘தொண்டையைச் சூழ்நோருடைய சூழியிலுள் எவனை!’ என்றும் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, பூமியாகிய பெண்ணுக்குத் தொண்டை (கழுத்து) ஸ்தானமாயிருப்பதால் தொண்டை நாடு என்றும், “தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்றபடி எம்பெருமானது தொண்டர்கள் பலர் வளிக்கின்ற நாடு தொண்டை நாடு என்றும் காரணங்கூறுதலுமுண்டு. மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம், ஆர்க்குமுவரி யணி கிழக்குப்—பார்க்குருயர் தெற்குப் பினகி திகழிருபதின்காதம், நற்றொண்டை நாடு எனவே நாட்டி” என்றதனால் தொண்டை நாட்டின் எல்லையை உணர்க.

திண்திறல்—ஒருபொருட் பன்மொழி. உளங்கொளன்பினோடு இன்னருள் சுரந்து=உளம்—உள்ளம்; அகத்துறுப்பு; அந்தஃ கரணம். நச்சினார்க்கினியர் “அன்பு என்பது அருட்குமுதலாகி மனத்தில் நிகழும் நேயம்; அஃது உடையார்க்குப் பிறர்கண் துன்பங்கண்ட வழிக் கண்ணீர்விழுமாகலின் அவ்வருளானே அவ்வன்புடைமை விளங்குமென்பது” என்றும், “அளியாவது—அன்புகாரணத்தால் தோன்றும் அருள்” என்றும் உரைத்துள்ளதனால் அன்புக்கும் அருளுக்கு முள்ள வேறுபாடு விளங்கும். [உளங்கொளன்பு.] அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணவேணுமென்று குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திற் கொண்ட அன்பு. ‘சுரந்து’ என்ற சொல்லாற்றலால் அருளாகிய பாலமுதின் மிகுதி தோன்றும்; திருவுள்ளத்திலுள்ளது அங்கு அடங்காது சுரந்தது, அன்றின்ற கன்றுக்குச் சுரக்கும் பசுவின் பால்போல வென்க.

அங்கோடு நாழிகை யேழுடனிருப்ப=‘அங்கோடு’ என்று பலரும் ஒதுவர்களாயினும், அதற்குச்சேர அரும்பதவுரைகாரர், “ஓடு என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற—கழிகிற.....” என்று உரைப்பராயினும் அப்பாடம் மறுக்கத்

தக்கது. “விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ்செய்யுள் வேண்டி” என்றன்றோ இலக்கண முள்ளது; “ஓம்” என்பது “ஓம்” எனக்குறுகிய தென்று கொள்ளப்பொருத்தமே யில்லை; பொருட்குப் பொருந்தாமையோடு யாப்புக்கும் பொருந்தாது. ஒஹே என்ற பாடமே பொருட்குப் பொருந்துவதோடு முன்பின்னடிகட்கு அளவொத்ததுமாம்.

அங்கு ஒநோழிகை ஏழுடன் இருப்ப = அந்த ராஜ்ய பரிபாலகாரியத்தில் வீணாய் [ஓம்கின்ற] கழிகின்ற காலங்களிலே ஒருபாமப் பொழுது தன்னுடன் அத் தொண்டைமான் சகர்வர்த்தி தினந்தோறும் இருந்து இனிது கழிக்க, என்றாவது, ஏழு அர்த்தங்கள் நெஞ்சில்பட இம்மெய்ப்பொருளுணர்வுடனிருக்கும்படி என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். ஏழு அர்த்தங்களாவன—தேஹமே ஆத்மா என்கிற ப்ரமம் நீங்குதல் 1, தான் ஸ்வதந்த்ரனென்னுங் கொள்கை நீங்குதல் 2; தேவதந்த்ரங்கட்குத் தானடியவ ராகாமை 3, பேற்றின்பொருட்டுத் தன்முயற்சி தவிர்தல் 4, உறவினரல்லாதாரை உறவினராகக் கொள்ளாமை 5, ஐம்புலவாசையொழிதல் 6, பாகவத சேஷத்வம் 7—என்பன. இந்த ஏழுத்தத்து வப்பொருள்களும் திருமந்திரத்திலடங்கியவை யென்பதும், திருமந்திர மந்திரார்த்தங்களின் உபதேசத்தால் அடியார்க்கு இவ்வியல்புகள் அமைபுமென்பதும் ஸம்பந்தாயம்.

வளங்கொள் மந்திரம் = “நமோநாராயண யேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த ஸாதகம்” என்றும் “குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும்.....நாராயண வென்னும் நாமம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாப் பலன்களையும் மனிக்கவல்ல ஒள்தார்யம் பொருந்திய திருமந்திரம். “வஸ-விஷ்ணு-க்ஷரா-ஜ்ஜ்ஞ-ஸர்வமஷ்டாக்ஷ ரார்தஸ்தம்” என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களையும் தனக்குள்ளே அடக்கியிருக்கின்ற திருமந்திர மெனினுமாம்.

உயந்தேன்—உன்திருவடிகளையே அடைந்ததனால் இனி உஜ்ஜீவித்துப் போவேன் என்னவேண்டுமிடத்து இறந்தகாலமாக அருளிச்செய்தது—தெளிவும் வினாவும்பற்றிய காலவழுவமைதி. .... (க)

மாடமாளிகைக்கும் திருமங்கை

மன்னன் ஒன்னலர்தங்களை வெல்லும் *
ஆடல்மாவவன் கலிகன்றி

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மாளை *
நீடுதொல்புக முழுவல்லாளை

எந்தையை நெமோலை நீனைந்த *
பாடல்பத்திவை பாடுமின்தொண்டர்!

பாட நும்மிடைப் பாவம் நீல்லாடி.

(கர)

மாட்டம் { உபரிகைகளை யுடைய
மாளிகைக் குழி { வீடுகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கப் பெற்ற

திரு மங்கை { திருமங்கை யென்னும்
நாட்டுக்கு

மன்னன் அரசரும்

ஒன்னலர் { தங்களை
வெல்லும் } பகைவர்களை வெல்லுகின்ற

ஆடல் மா { ஆட்டத்திற் சிறந்த
குதிரையை ஏறிச்
செலுத்துதலில்

வல்லவன் வல்லவருமான

கலிகன்றி ஆழ்வார்

அணி { அழகிய சோலைகள்
பொழில் திரு { சூழ்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்
அரங்கத்து { பள்ளி கொண்டருள்
அம்மரண { கின்ற ஸ்வாமியும்

தொல் தொன்றுதொட்டு வருகிற

நீடு புகழ் மிக்க கீர்த்தியையுடைய

ஆழி { திருவாழியாழ்வானைப்
பிரயோகித்தலில்

வல்லானை வல்லவனும்

எந்தையை எமது தலைவனுமாம்

நெடு மாலே { பெருமையையுடைய
ஸ்ரீமந்நாராயணனை

நினைந்த { மனத்தினால் அநுபவித்து
அருளிச்செய்த

இவை பத்து { இந்தப் பத்துப்
பாடல் { பாசாங்களை யும்

தொண்டர் எம்பெருமானடியார்களே!

பாடுமின் நீங்கள் ஒதுங்கள்;

பாட அந்நனம் ஒதவே

தும்மிடை { உங்களிடத்திற் பாவங்கள்
பாவம் நில்லா { நிற்கமாட்டா.

* * *—தொண்டர்களா! திருமங்கையாழ்வார் திருவரங்கநாதனைப் பாடிய இத்திருமொழியின் பாசாங்களைப் பாடுங்கள்; பாடினால் உங்கள் பாவங்களெல்லாம் கழியும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இத்திருமொழியைக் கற்பவர் தீவினைதீர்த்து எம்பெருமானருளாற் பரமபதமடைவரென்பது கருத்து.

“ஒன்னலர் தங்களை வெல்லும்” என்பது ஆடல்மாவுக்கும் விசேஷணமாகலாம், ஆடல்மாவல்லவனுக்கும் ஆகலாம். ஒன்னலர்—“ஒன்றலர்” என்பதன் மருஉ; சேராதவர் என்பது பொருள்; பகைவர்க்குக் காரணக்குறி. எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர். ஆடல்மா—ஆழ்வார் தனதாகக்கொண்டு ஏறிச்செலுத்திய சிறந்த குதிரைக்கு இப்பெயர் வழங்கும். வல்லவன்—வல்லவன்; ஸமர்த்தன். பாகன் என்றபடி.

நெமோலை நினைந்தபாடல்=எம்பெருமானது திருக்குணங்களை மனத்தினால் நினைக்க அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காமல் வெளியே பாடல்களாகப் பொசிந்ததென்க. ஆதியோடந்தமாகச் சரணாகதியையே பொருளாகக்கொண்டு கூறிய இத்திருமொழி அந்நனம் அடிமைப்பட்ட மெய்யடியார் அநுஸந்திப்பதற்குச் சிறந்ததென்பது தோன்ற “பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டர்” என்றார்.

பாட தும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே=பால்குடிக்க நோய்திருமாபோலே இவருடைய பாசாந்தைச் சொல்லப் பார்த்திப் பதிபந்தங்கள் தன்னடையே விட்டுப் போம் என்ப. ஆழ்வார் எம்பெருமானை நினைத்துப் பாடிய இப்பாடல்களை நீங்கள் எம்பெருமானை நினையாமலே பாடினாலும் ஆழ்வார்க்குப் போலவே உங்

கட்கும் ஸர்வபாபங்களும் அற்றுப்போம் என்று பாசுரங்களின் மஹிமையைக் கூறுகின்ற நோக்கம். 'நெமோலே நினைந்த பாடல்பத்திவைபாடுமின்' என்ற சொற்போக்கினால் தொனிக்கின்றது. .... (கௌ)

அடிவரவு :—எழை வாதம் கடி நஞ்சு மாகம் மன்னு ஒது வேதம் துளங்கு மாடம் கை.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸீமர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி

கையிலங்காழிசங்கன்.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில் திருவரங்கநாதன் திருவடியிணையில் ப்ரபத்திபண்ணினார் ஆழ்வார். இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தி லிருப்பைப்போக்கி நித்யவியூதியில் நித்யகைங்கரியத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்பதே அந்த ப்ரபத்திக்குக் கருத்தாயினும், எம்பெருமான் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தின் படியே செய்பக்கடவனன்றே; (கீழ்த்திருமொழியில் ஐந்தாம்பாட்டிற் படியே) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பவன் பிரார்த்தித்தது ஒன்றும் அவனுக்குப் பணித்தது வேறென்றுமாயன்றே நிகழ்ந்தது; அவரவர்களுடைய உட்கருத்தை நன்கறிந்து காரியஞ்செய்ய வல்லவனான எம்பெருமான் கோவிந்தஸ்வாமியை விஷயபோகங்களில் மூட்டுவதே உரியது என்று கருதிச் செய்ததுபோல, இவ்வாழ்வார்க்கும் இங்ஙனே திவ்யதேசங்களை யதுபவிப்பதில் உள்ளா அபிநி வேசமிருக்கும்படியை உணர்ந்து, 'ஆழ்வீர்! இந்நிலத்திலும் பரமபதத்திற்குப் போலியான திருப்பதிகள் பலவுண்டாயிருக்க, அவற்றை அதுபவிக்கவேணு மென்கிற விருப்பமும் உமக்குக் குறையற்றிராநிற்க, பரமபத ப்ராப்திக்கு இப்போதாக ஒரு அவஸரமில்லையெனும்; அது நாமே ஸமயம்பார்த்துச் செய்யக் கடவோம்; இன்னமும் ஆநந்தமாகத் திருப்பதிகளிலே மண்டி அதுபவித்துப் போதுபோக்கும்' என்றருளிச்செய்ய, 'அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி' என்று ப்ரஸித்தமான தென் திருப்பேர் நகரிலே புக்கு வாயாரப்பேசி அதுபவித்து இனிய ராகிழார் இத்திருமொழியில்.

கையிலங்காழி சங்கள் கருமுகில் திருநிற்த்தன் *

பொய்யிலன் மெய்யன் தன் தாளடைவரேல் அடிமையாக்கும் *

செய்யலர்கமலமோங்கு செறிபொழில் தென்திருப்பேர் *

பையரவணையான் நாமம் பரவிநானுய்ந்தவாறே !.

(க)

கை இலங்கு { திருக்கையிலே விளங்கு
ஆழி சங்கள் { கின்ற திருவாழி திருச்
சங்கை யுடையனும்

கரு முகில் { காளமேகம்போன்ற திரு
திரு நிற்த்தன் { நிறத்தை யுடையவனும்

பொய் இலன் { (சாஸ்தரங்களில் சொல்லப்
பட்டுள்ள வைலக்ஷண்
யங்களில்) பொய்
யில்லாதவனும்

மெய்யன் { (அந்த வைலக்ஷண்யங்களைத்
தன்னடியார்கட்கு)
மெய்யே காட்டிக்
கொடுப்பவனும்

தன் தான் { (யாராவது) தன் திருவடி
அடைவர் ஏல் { களைப் பணிவாராகில்
அடிமை { (அவர்களை) நித்ய கைங்
ஆக்கும் { கரிய கிஷ்டராக ஆக்கிக்
கொள்வவனும்,

அலர் கமலம் { மலர்ந்த தாமரைகள் உயர்ந்
ஒங்கு செய் { திருக்கப்பெற்ற
கழனிகளையும்

செறி { அடர்ந்த சோலைகளையும்
பொழில் { உடைத்தான

தென் { தென் திருப்பேர்
திருப்பேர் { நகரில்

பை அரவு { பரந்த படங்களை யுடைய
அணையான் { திருவனந்தாழ்வாரைப்
படுக்கையாகவுடையனு
மான பெருமானுடைய

நாமம் { திருநாமங்களை

நான் பரவி { நான் சொல்லி

உய்ந்த ஆறு ஏ { உஜ்ஜீவித்தபடி என்னே !.

* * *—அது கூலர்க்குப் பல்லாண்டு பாடுதற்குப் பாங்காகவும் பிரதிகூலர்க்குக் கொலைத்தொழில் செய்ய உறுப்பாகவும் திருக்கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்கு காழ்வார்களை ஏந்தியிருப்பவனும், நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போன்ற திரு நிறத்தை யுடையவனும், தன்னைப்பற்றி சாஸ்தரங்களிலே சொல்லப்பட்டுள்ள வைபவங்களில் ஈஷத்தும் பொய்யாகாமோடு இருப்பவனும், அந்த வைபவங்களை யெல்லாம் பக்தர்கட்கு மெய்யேகாட்டித் தந்தருள்பவனும், தன் திருவடிகளிலே வந்து பணிகின்றவர்களுக்கு * ஒழிவில்லா மெல்லாழுடனாய் மன்னிவழுவிலா வடிமைசெய்யும் பேற்றைத்தந்தருள்பவனுமான எம்பெருமான் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் அரவணையில் கண்வளர்த்தருளாகின்றான் ; அன்னவனுடைய திருநாமங்களை நான் வாயாரச்சொல்லி உய்வுபெற்றனிதம் என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது என்கை.

பொய்யிலன்—“ அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாமி ” என்று கடற்கரையிலும் “ அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” என்று திருத்தேர்த்தட்டிலும் நின்று சொன்ன சொற்களை அதுஷ்டாநத்திற் கொண்டுவருமதில் பொய்ம்மை யில்லாதவன் என்னவுமாம் ; ஆச்சரிதரக்ஷணம் தவருதவன் என்றபடி.

‘பொய்யிலன்’ என்ற விசேஷணத்திலேயே ‘மெய்யன்’ என்பது அர்த்தாத் ஸித்தமாயினும் தனிப்படவும் சொல்வது உறைப்பைக்காட்டும். “ சூதாந்

ஜாநுஷம் ஸுதே—ஆத்மநாம் மாதுஷம் மந்யே ” என்றபடியே மதுஷப்பாவ
நையே மிக்கு அவதரித்த விடத்திலும் ஜடாயுவைநோக்கி “மலுஷாகாநநுத
ஜாநு—நல்ல உலகத்திற்குப் போய்ச்சேர ” என்று விடைகொடுத்தருளினது
எங்கனே சேரும்? என்றால், “ஸுதேஷுஷுஷு ஜயதி...ராவவஃ—ஸத்ய
வாக்கு உள்ளதனால் எல்லாவுலகமும் இராகவனிட்ட வழுக்காயிருக்கும்” என்றிருப்
பதனாலே சேரும் என்று ஸமாதான முரைக்கவேண்டும்படியான ஸத்ய வாக்குறுதி
விசேஷித்திருப்பதுண்டிதே. .... (க)

வங்கமர்கடல்களேழும் மலையும்வானகமு மற்றும் *

அங்கண்மா ஞாலமெல்லா மமுதுசெய்துமிழ்ந்த வெந்தை *

திங்கள்மா முகிலணவு செறிபோழில் தென்திருப்பேர் *

எங்கள்மாலிறைவன் நாமம் ஏத்திநானுய்ந்தவாறே !.

(உ)

வங்கம் ஆர் { மாக்கலங்கள்
நிறைந்திருக்கப்பெற்ற

கடல்கள் ஏழும் ஸப்த ஸாகாங்கனும்

மலையும் குலபர்வதங்களும்

வானகமும் ஆகாசமும்

மற்றும் அதற்குமேலே

அம் கண் மா { அழகிய இடமுடைத்தான
ஞாலம் { பாரதபூமியும் (ஆகிய)

எல்லாம் எல்லாவற்றையும்

அமுதுசெய்து (பிரளயகாலத்தில்) விழுங்கி

உமிழ்ந்த பிறகு வெளிப்படுத்தின

எந்தை ஸ்வாமியும்,

திங்கள் { சந்திர மண்டலத்தையும்
மா முகில் { மேக மண்டலத்தையும்
அணவு { அளாவியிருக்கிற

செறி { நெருங்கிய சோலைகளை
பொழில் { யுடைத்தான

தென் { தென் திருப்பேர் நகரில்
திருப்பேர் { எழுந்தருளியிருக்கிற

எங்கள் மால் எம்பெருமானுமாயி

இறைவன் ஸர்வேசுவானுடைய

நாமம் திருநாமங்களை

ஏத்தி அறித்து

நான் உய்ந்த { நான் வாழ்ந்தவிதம்
ஆறு ஏ { என்னே !.

* * *—கடல்களும் மலைகளுமான மண்ணுலகமும் வின்னுலகமுமெல்லாம்
பிரளயவெள்ளத்தில் அழியப்படுமளவில் அவற்றையெல்லாம் திரட்டித் திரு
வயிற்றினுள்ளே வைத்துக் காத்தருள்வதும் பிறகு வெளிப்படுத்துவதும் செய்
கின்ற பெருமான் அந்த சரமந்திரப் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் திருக்
கண்வளர்த்தருளா நின்றான்; அப்பெருமானுடைய திருநாமங்களை வாயாரப்
புகழ்ந்து உய்ந்தேன் என்றாராயிற்று.

வங்கம்=இதைத் தமிழ்ச்சொல்லாகவே கொண்டால் ‘கப்பல்’ என்று
பொருளாம்: “ஹஸ்தாஹ ஜாதிவா” என்ற அமரகோசத்தின்படியே,
‘பங்க’ என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகக் கொண்டால் ‘அலை’ என்று
பொருளாம்: இரண்டும் ஒக்குமிங்கு.

திங்கள்மாமுகில்—சந்திரன் தோன்றுகிற மேகமண்டலம் என்னவுமாம். (உ)

ஒருவனையுந்திப் பூமேலோங்குலித்து, ஆகந்தன்னால் *
ஒருவனைச்சாபம் நீக்கி உம்பராளென்று விட்டான் *
பெருவரை மதிள்கள் குழந்த பெருநகரவணைமேல் *
கருவரைவண்ணன் தன்பேர் கருதிநானுயந்தவாறே !.

(ங)

ஒருவனை நான் முகனாகிய ஒருவனை
உந்தி பூமேல் திருநாபிக் கமலத்தில்
ஒங்குவித்து உண்டாக்கினவனும்
ஒருவனை ருத்ரனாகிய ஒருவனை
ஆகம் { (அனது) திருமார்பிலுண்
தன்னால் { டான ஸ்வேதஜலத்தாலே
சாபம் நீக்கி { (அவனுடைய) பிரமஹத்தி
சாபத்தைத் தொலைத்து
உம்பர் ஆள் { (நீ முன்போலவே)
மேலுலகங்களை
ஆளக்கடவாய்
என்று { என்று விடை
விட்டான் { கொடுத்தவனும்,

பெரு வரை { பெரிய மலைகள் போன்ற
மதில்கள் { திருமதின்களாலே
குழந்த { குழப்பப்பட்ட
பெரு நகர் { திருப்பேர் நகரில்
அரவு அணை { செஷ்சமனத்தின்மீது
மேல்
கரு வரை { கரியமலை யொன்று
வண்ணன் { சாய்ந்தாற்போன்ற ஹன்வ
தன் பேர் { னுமான பெருமானுடைய
திருநாமங்களை
கருதி { சிந்தித்து
நான் உயந்த ஆறு ஏ—.

* * *—பதினான்கு லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே ‘அத்விதீயன்’ என்று சொல்லத்தக்கவனான நான் முகக்கடவுளைத் திருநாபிக்கமலத்தில் தோன்று வித்தவனும், மற்றொரு கடவுளான சிவனுக்கு நேர்ந்த ப்ரஹ்மஹத்தயா சாபத் தைத்தொலைத்து ‘தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கும் பெருமையில் ஒன்றுங்குறையாதபடி நடந்துகொள்’ என்று நியமித்து விடுத்தவனுமான பெருமான் மலைபோன்ற மதிள்கள் குழந்த திருப்பேர்நகரில் செஷ்சாயியாய் விளங்காநின்றான்; அப்பிரானுடைய திருநாமங்களை யுதுஸந்தித்து நான் வாழ்ந்தேனென்றாராயிற்று.

ஆகந்தன்னால்—‘ஆகம்’ என்று உடம்புக்கும் மார்க்குக்கும் பெயர்; இங்கு இலக்கணையால் மார்விலுண்டான நீரைச்சொல்லுகிறது. மார்வில் நீரையெடுத்துப் பிச்சையிட்டுச் சாபந்தீர்த்தனனென்க. “என்னதாய்! சாபந்திரென்ன இலங்குழநீர் திருமார்பில் தந்தான்” என்றார் இவர் தாமே கீழ்; “ஈனமர்சாபம் நீக்கா யென்ன வொண்புனலை யீந்தான்” என்பர்மேல். திருச்சந்த விருத்தத்தில் “கீறுதிங்கள் வைத்தவன் கைவைத்தவன் கபால்மிசை, ஊறுசேங்குருதியால் நிறைத்த” என்றதனால், திருமார்வைக்கீறி ரத்தத்தையெடுத்துப் பிச்சையிட்ட தாகவும் உண்டு.

அரவணைமேல் கருவரைவண்ணன்—ஒரு வெள்ளிமலையின்மேல் அஞ்சன கிரிசாய்ந்தாற்போன்ற பரபாக அழகு காண்க. .... (ங)

ஊனமர்தலையோன்றேந்தி உலகெலாந்திரியுமிசன் *
ஈனமர்சாபம்நீக்கா யென்ன ஒண்புனலை யீந்தான் *
தேனமர் பொழில்கள்குழந்த செழிவயல் தேன்திருப்பேர் *
வானவர்தலைவன் நாமம் வாழ்த்திநானுயந்தவாறே !.

(ச)

ஊன் அமர் } மாம்ஸம் நிறைந்ததொரு
தலை ஒன்று } பிரமகபாலத்தை
வந்தி கையில் தரித்துக்கொண்டு
உலகு எல்லாம் எல்லாலோகங்களிலும்
திரியும் } (பிச்சையெடுத்துத்) திரிந்து
கொண்டிருந்த
நசன் குந்தானுவன்
நன் அமர் } தன்மையை விளிப்பதான
சாபம் நீக்காய் } சாபத்தை நீக்கியருள்
என்ன } என்று பிரார்த்திக்க
ஒன் புனலை அழகிய ஸ்வேதஜலத்தை
நந்தான் } கொடுத்த (அ அந்தசாபத்தைத்
தீர்த்) தவனும்,

தேன் அமர் } வண்டுகள்நிறைந்த
பொழில்கள் } சோலைகளால்
குழந்த } குழப்பட்டதும்
செறி வயல் } நெருங்கின கழனிகளை
புடையதுமான
தேன் } தென்திருப்பேர் நகரில்
திருப்பேர் } எழுந்தருளியிருக்கிற
வானவர் } தேவாதிதேவனுமான
தலைவன் } பெருமானுடைய
நாமம் திருநாமங்களை
நான் வாழ்த்தி உய்ந்த ஆறு—.

* * *—பிரமனுடைய தலையொன்றைக் கிள்ளியெடுத்ததனால் அக்கபாலம் அப்படியே கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அப்பாவந்தொலைய அக்கபாலம் நிறையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டு மென்றறிந்து பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையெற்று வருந்தித்திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாது நீங்காதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து நாராயணமூர்த்தியான தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தபோது தனது திருமார்பினின்று ஸ்வேதஜலத்தை யெடுத்து ‘அக்ஷயம்’ என்று பிகைஷயிட்டு அக்கபாலத்தை நிறைத்து அக்கபாலத்தைக் கையைவிட்டகலச்செய்தருளின பெருமான் பரமபோக்யமான திருப்பேர்நகரில் தேவாதிதேவனாய் விளங்குகின்றான்; அவனது திருநாமங்களை வாழ்த்தி நான் உய்வு பெற்றேனென்றாராயிற்று.

புனம்சாபம்—கண்டவர்களடங்கலும் ‘இவன் பிரமனுத்திக்காரன்’ என்று பழிக்கும்படியாகவுள்ள பாவம் என்றவாறு. ‘ஹீநம்’ என்ற வடசொல் ‘நன்’ எனச்சிதைந்தது. .... (ச)

வக்கரன் வாய்முன்கீண்ட மாயனே யென்றுவானோர்

புக்து * அரண்தந்தருளாயென்னப் போன்றாகத்தானே *

நக்கரியருவமாகி நகங்கிளர்ந்திடந்துகந்த *

சக்கரச்செல்வன் தென்பேர்த் தலைவன் தரளடைந்துயந்தேனே. (ரு)

முன் முன்பொருகால்
வானோர் தேவதைகள்
வக்கரன் வாய் } தந்தவக்ரனுடைய வாயைக்
கீண்ட } கிழித்துப் போட்ட
மாயனே } மாயவனே! என்று
என்று } (துதித்துக்கொண்டு)
புக்து வந்து சேர்ந்து

அரண் } (எங்களுக்கு) ரணை
தந்தருளாய் } கொடுத்தருளவேணும்
என்ன } என்று பிரார்த்திக்க
பொன் } இரணியாசனனை,
ஆகத்தானே }
அரி உருவம் } நரவீம்ஹரூபியாகி
ஆகி }

நக்கு	சிரித்து	தென் பேர்	தென் திருப்பேர்
கினர்த்து	வளர்ச்சியடைந்து	தலைவன்	நகரிலெழுந்தருளி
நகம்	நகங்களினால்		யிருப்பவனுமான
இடந்து	கிழித்துப்போட்டு	தான்	பெருமானுடைய
உகந்த	திருவுள்ளம் மகிழ்ந்தவனும்	அடைந்து	திருவடிகளை
சக்கரம்	} திருவாழியாலே அழகு	உயர்ந்தேன்	ஆசாயித்து
செல்வன்			உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்.

* * *—அளவற்ற வரங்கள் பெற்றதனாலும் தேஹவலிமையினாலும் செருக்குற்ற இரணியனுண்டான நலிவுகளைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்கள் அஞ்சி வந்து ‘பிரானே! தந்தவர்களைக் கொன்றொழித்ததுபோல் இப்பாவியையும் தொலைத்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அந்தப்பிரார்த்தனையைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருந்து பிறகு ஒருஸமயத்தில் ப்ரஹ்மதாழ்வானை நலிந்ததே ஹேதுவாக நரங்கலந்த சிங்கமாய்த்தோன்றி நகங்களால் அவன் மார்வைப் பிளந்தொழித்து ‘ஆச்சரிதவிரோதி தொலையப்பெற்றோம்’ என்று திருவுள்ள முவந்த பெருமான் திருப்பேர்நகர்க்குத் தலைவனாய் விளங்குகின்றான்; அப்பிரானுடைய திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து உஜ்ஜீவித்தே நென்றாராயிற்று.

வக்கரன்—‘தந்தவர்கள்’ என்ற பெயரின் ஏகதேசம். கண்ணபிரான் ருக்மிணிப்பிராட்டியை ஸ்ஷீகரித்தருளினபோது எதிர்த்து வந்து போர்செய்து டூண்டொழிந்த அரசர்களில் இவனொருவன்.

நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்கு மிகவும் பிற்பட்டதான க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கொல்லப்பட்ட வக்கரனைப்பற்றி நரஸிம்ஹாவதாரத்திற்குமுன் வானோர் எடுத்துக்கூறினரென்றால் இது பொருந்துமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்கள் பன்முறை நிகழ்ந்தனவாக நூல்கள் கூறும். அன்றியும், இரணியனால் தகர்ப்புண்ட தேவர்கள் எதோ சில வாக்கியங்களைச்சொல்லி எம்பெருமானைத் துதித்திருந்தாலும் ‘வக்கரன் வாய்முன் கீண்ட மாயனே!’ என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்யக் குறையிலலை. “தேனுகனும் முரனும் திண்டிறல் வெந்நரகனென்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச் செல்லும், ஆனை! எனக்கொருகாலாடுக செங்கிரை ஆயர்கள் போரேறே ஆடுகவாடுகவே” என்று கண்ணபிரானுடைய இளம்பிராயத்தில் யசோதைப்பிராட்டி கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசரமும் இதுபோன்ற மற்றுப்பல பாசரங்களும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கன.

பொன்னாகத்தான்—பொன்னுடம்பினன்; இரணியன். ‘நக்கரி’ என்ற விடத்து, நகு+அரி, நக்கரி என்றுபொருள்வதாம்; வாய்திறந்துகொண்டே தோன்றின நரசிங்கம் என்கை.

சக்கரச்செல்வன்—விரோதிகளைக் கொலைபுரியும் விஷயம் வந்தால் திருவாழியாழ்வான் தான் முற்படுவது வழக்கம்; ஹிரண்யாஸுரவத ஸமயத்தில் அவ்வசுர

னுடைய உடல் நரஸிம்ஹ மூர்த்தியின் திருநகங்களுக்கே இரைபோதாமையாலே திருவாழியாழ்வான் விபாபரிக்க அங்கு அவகாசமே இல்லையாயிற்று; ஆகவே, தான் அழகுக்கு உடலாக அமைந்தானத்தனை; அதைச்சொல்லுகிறதாம் சக்கரச்சேல்வன் என்று. செஷு—அழகு. .... (ரு)

விலங்கலாகடலடைத்து விளங்கிழைபோருட்டு * வில்லால்

இலங்கைமாநகர்க் கிறைவன் இருபதுபுயம் துணித்தான் *

நலங்கோள் நான்மறைவல்லார்கள் ஒத்தோலியேத்தக் கேட்டு *

மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவிநான் வாழ்ந்தவாறே !

(கூ)

விளங்கு } விளங்குகின்ற ஆபரணங்
இழை } களை அணியத்தகுந்தவ
பொருட்டு } ளான பிராட்டிக்காக

விலங்கலால் மலைகளினால்

கடல் தெற்குளமுத்தாத்தை

அடைத்து அணைசெய்து

(இலங்காபுரியிற் புருத்து)

இலங்கை மா { (அந்த) இலங்கையென்னும்
நகர்க்கு { பெரியப்பட்டணத்திற்குத்
இறைவன் { தலைவனான இராவண
னுடைய

இருபது புயம் இருபதுதோள்களை

வில்லால் (தனது) சாங்கத்தினால்

துணித்தான் { அறுத்தொழித்த பெருமான்
{ எழுந்தருளியிருக்கப்
பெற்ற),—

நலம் கொள் நல்லொழுக்கமுடையராய்

நால் மறை { நான்குவேதங்களிலும்
வல்லார்கள் { வல்லவர்களான
அந்தணர்கள்

ஒத்தி ஒலி } வேதகோஷங்களைச் செய்து
ஏத்த } கொண்டிருக்க

கேட்டு அவ்வொலியைக் கேட்டு

மலங்கு மீன்களானவை

பாய் { அஞ்சித் துள்ளியோடப்
பெற்ற

வயல் கழனிகளை யுடைத்தான

திரு பேர் திருப்பேர்நகரை

மருவி நான் } அடைந்து நான் வாழ்ச்சி
வாழ்ந்த ஆதன } பெற்றவதம் என்னே !

* * *—நீரிலே ஆழ்ந்துபோகவேண்டிய மலைகளைக்கொண்டு கடலிலே அணைகட்டி அவ்வழியால் இலங்கைசென்று இராவணனது இருபது தோள்களை யுந் துணித்தொழித்த பெருமான் இன்றைக்கும் அங்குநெத்த ஆசிரிதவிரோதி களைத் தொலைப்பதற்குத் திருப்பேர்நகரைத் தனக்கிருப்பிடமாகக் கொண்டுள் ளான்; அத்திருப்பதியைப் பொருந்தி நான் வாழ்ந்தேனென்கிறார்.

விலங்கல்—மலை; பால்பகா அலறினைப்பெயராதலால் ‘மலைகள்’ என்று பன்மைப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. விளங்கிழை—விளங்குகின்ற ஆபரணங் களையுடையவன் எனப்பொருள் படுதலால் அன்மொழித்தொகை. அசோக வனத்திலிருந்த பிராட்டி ஆபரணங்கள் விளங்கப்பெற்றிருக்கவில்லையே, அப்படி யிருக்க அவளை ‘விளங்கிழை’ என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று சங்கிக்க வேண்டா; வடமொழியில் பொதுப்படையாய் ஸ்த்ரீகளுக்கு வாசகமாக ‘ஸுஹீதீ, ஸுஹூ—இ’ இத்யாதி பதங்களுள்ளது போல் தமிழிலும் ‘விளங் கிழை, மையார் கருங்கண்ணி, குவளையங்கண்ணி, பூங்குழலி’ இத்யாதிக்களான

சொற்கள் உள்ளன; அவயவார்த்தத்தை நோக்காமலே பொதுவாய் ‘ஸ்திரீ’ என்று பொருள் கொள்வது : ஆகவே, விளங்கிழை பொருட்டு—(ஸீதையாகிற) ஸ்திரீ நிமித்தமாக என்கை. எப்போதும் ஆபரணங்கள் விளங்குதற்கு உரியளான பிராட்டிக்காக என்னவுமாம். அன்றியே, இராமபிரான் பிராட்டியின் ஆபரண லங்காரவகைகளில் தோற்று அவற்றையே சிந்தித்திருப்பவனாதலால் அவ னுடைய ஸமாதியாலே விளங்கிழை யென்றதாகவுங் கொள்வார்.

புயம்—ஊஜமென்ற வட்சொல் விசாரம்.

[நலங்கோள் நான்மறை இப்பாதி.] ‘நலங்கோள்’ என்பதை நான்மறைக் கும் விசேஷணமாக்கி புரைக்கலாம். அபொருடீஷையமாகையாலே தோஷமற்ற நான்மறைகளென்க. வைதிகர்கள் உரக்க வேதவேஷஞ்செய்வதைக்கேட்ட மீன்கள் தங்களை வெருட்டுஞ்சொற்களென்று ப்ரமித்துத் துள்ளியோடுகின்றன வாம் வயல்களில். குளக்கரையில் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் ப்ராஹ்மயஜு ப்ராச்ரம் உச்சரிக்கும்படியான வைதிகலக்ஷ்மி விளங்கும் திவ்யதேசமென்று குறிப்பிட்ட வாறு.

மலங்கு—மீன்களில் ஓர்வகைச்சாதி. .... (க)

வேண்ணெய் தானமுதசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சி *

கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான் *

திண்ணமாமதிகள் குழந்த தென்திருப்பேருள் * வேலை

வண்ணனார் நாமம் நாளும் வாய்மொழிந் துய்ந்தவாறே ! (எ)

தான்	{ யசோதை நோன்பு நோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாகிய தான்	திண்ணம் மா மதிகள்	{ திடமான பெரிய மதின்களாலே குழப்பப்பட்ட
வெண்ணெய் அமுதசெய்ய	{ வெண்ணெயை (அள வில்லாதபடி திருடி) உண்டவளவிலே	தென் திருப்பேருள்	{ தென்திருப்பேர் நகரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவ னும்
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	வேலை	{ கடல்போன்ற கிறத்தை புடையனுமான பெருமானுடைய
வெருண்டு	சீற்றங்கொண்டு	நாமம்	திருநாமக்கலை
மத்து ஒச்சி	{ தயிர்கடையும் மத்தினால் அடிப்பதாக ஒங்கி	நாளும்	நாள்தோறும்
கண்ணி ஆர் குறு கயிற்றால் கட்ட	{ முடிச்சுகள் கிணந்த சிறியதாம்பினால் கட்டிவைக்க	வாய் மொழிந்து	{ சொல்லி
வெட்டென் றிருந்தான்	{ இசைந்திருந்தவனும்,—	உய்ந்த ஆறுவ	{ நான் உஜ்ஜீவித்தபடி என்னே !—.

* * *—“திருவாய்ப்பாடியில் தயிர் நெய் பால் வெண்ணெய் முதலியன பாழ்போகலாகாது, இவற்றை உட்கொள்வதற்கு ஒரு பிள்ளைவேணும்” என்றே நோன்பு நோற்றுப் பிள்ளைபெற்றிருந்தாலும், கண்ணபிரான் அவற்றை அளவ

கடந்து உண்கையாலே திருமேனிக்குத் தீங்காகுமோ என்றஞ்சின யசோதைப் பிராட்டி கோபத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு மத்திலில் புடைப்பதாக வெருட்டிக் கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பினில் கட்ட, அதற்கு இசைந்திருந்தாலும் கண்ண பிரான்; (ஏனென்னில்;) தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌஸ்ப்யம் ஆசிரிதபாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்ந்து மறுஷ்ய ஸஜாதியனாக அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளால்தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செய்து கொள்ளவேணுமென்று கொண்டு.

ஸ்ரீமதுராகவிகள் அருளிச்செய்யும்போது “கண்ணிறுண் சிறுத்தாம்பினில் கட்டுண்ட பெருமாயன்” என்றால் “கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்” என்றதும் நோக்குக. ஒரு சுற்றுக்குப்போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி திருமேனியைச்சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டதலுன்றோ ‘கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்’ என்னவேண்டிற்று. அல்லாவிடில் சீல குணங்கள் விளங்காவே.

கண்ணி ஆர்குறுங்கயிற்றால் கட்ட=கண்ணபிரான் வெண்ணெய் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினில் கட்டி வருத்துகிற ளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக அறுத்துவைத் திட்டே வெண்ணெய் திருடச்செல்வது வழக்கம்; விதிவசத்தால் பிடியுண்ட அவனை ஒரு கையாலே பிடித்துக்கொண்டு, கட்டிவைக்கத் தாம்பு தேடப்போவன் யசோதை; துண்டுதுண்டான தாம்புகளை கிடைக்கும்; அவற்றை அவன் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அது கொண்டு கண்ண பிரானைக் கட்டுவன்; ஆனதுபற்றிக் கண்ணியார் குறுங்கயிறு எனப்பட்டது. வெட்டென்றிருக்கை—‘செய்வன செய்து கொண்டின்’ என்று ஸம்மதித் திருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஸௌஸ்ப்ய ஸௌசீல்ய குணங்களை விளக்கிக்கொண்டு திருப்பேரங்கரிலே காட்சி தந்தருள்கின்றான்; அவனது திருநாமங்களை வாயாரச் சொல்லி வாழ்ந்தேனென்றராயிற்று. .... (எ)

அம்பொருளுக மேழமறிய ஆய்ப்பாடிதன்னுள் *
கோம்பனூர்பின்னை கோலம் கூதேற்கேறு கொள்ளுள் *
செம்பொனூர் மதிகள் கும்பந்த தென்திருப்பேருள் மேவும் *
எம்பிரான்நாமம் நாளும் ஏத்தி நானாயந்தவாமே !

(அ)

அம் பொன் { அழகிய பொன்போற்
ஆர் உலகம் { சிறந்த ஏழுலகங்களும்
ஏழும்அறிய { அறியும்படியாக
ஆய்ப்பாடி { திருவாய்ப்பாடியிலே
தன்னுள் }

கொம்பு { வஞ்சிக் கொம்புபோன்ற
அன்னார் { நப்பின்னைப் பிராட்டியி
பின்னை { னுடைய
கோலம் { திருமேனியை
கூதேற்கு { அணைவதற்காக

ஏறு	எருதுகளை	எம்பிரான்	எம்பெருமானுடைய
கொன்றான்	கொன்றெழுதித்தவனும்	நாமம்	திருநாமங்களை
செம் பொன்	செவ்விய பொன்போல்	நாளும்	நாந்தோறும்
ஆர் மதின்கள்	அழகிய திருமதின்க	ஏத்தி	வங்கீர்த்தநம்பண்ணி
குழந்த	ளாலே குழப்பட்ட	நான் உய்ந்த	நான் உஜ்ஜீவித்தலிதம்
தென்	தென்திருப்பேர்நகரில்	ஆறு ஏ	என்னே !
திருப்பேருள்			
மேவும்	பொருந்திவாழ்வனுமான		

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்துகொள்வதற்கு இடையூறாயிருந்த கொழுந்த காளைகளேழையும் ஸர்வலோகப் பரவித்தமமாகக் கொன்றெழுதித்து வெற்றிபெற்ற பெருமான் அந்த மணவாளக்கோலம் விளங்கத் திருப்பேர்நகரில் ஸேவைஸாதிக்கின்றான் ; அப்பெருமானது திருநாமங்களை நாடோறும் வாழ்த்தி வாழ்ந்தே நென்கை. .... (அ)

நால்வகைவேதம் ஐந்துவேள்வி யாறங்கம்வல்லார் *

மேலை வானவரில்மிக்க வேதியராதிகாலம் *

சேலுள்வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண்மாலோடும் வாழ்வார் *

சீலமாதவத்தர் சிந்தையாளி என்சிந்தையானே.

(க)

நால் வகை	நான்கு வேதங்களிலும்	செம் கண்	செந்தாமரைக்கண்ணனான
வேதம்		மாலோடும்	ஸர்வேச்வரனோடுகூட
ஆறு அங்கம்	ஆறு வேதாங்கங்களிலும்	வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்	சீலம் மா	நற்குணமும் நல்லொழுக்கமு
வல்லார்	ஸமர்த்தர்களாய்,	தவத்தர்	முடையான
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள		பிராமணருடைய
வானவரில்	தேவர்களிற்காட்டிலும்	சிந்தை ஆளி	உள்ளத்தை (த்தனக்கு இருப்
மிக்க	மேம்பட்ட பிராமனோத்		பிடமாகக்கொண்டு) ஆள்
வேதியர்	தமராய்,		கின்ற எம்பெருமான்
ஆதி காலம்	வெகுகாலந்தொடங்கி	என்	என்னுடைய ஹிருதயத்தில்
சேல் உகன்	மீன்கள் துள்ளுந்	சிந்தையான்	நித்யவாஸம்
வயல்	கழனிகளை யுடைய		பண்ணுமவன்.
திருப்பேர்	திருப்பேர் நகரில்		

* * *—வேதவேதாங்கங்களை வரியடைவே அதிகரித்து, பஞ்சமஹாயஜ்ஞந்தி அதுஷ்டாநத்திலும் சிறந்து, நான்முகன் முதலான தேவர்களிற்காட்டிலும் சிரியரென்று புகழ்பெற்றவர்களாய், நெடுநாளாகவே அப்பக்குடத்தானோடு ஒழிவில் காலநெல்லா முடனாய் மன்னி வழுநிலா வடிமைசெய்து பொருமவர்களான மஹாத்மாக்களின் சிந்தையிற் பொருந்திவாழும் பெருமானே என்சிந்தையிலும் பொருந்தி வாழ்கின்றனென்கிறார். வைதிகப் பராஹ்மணர்கள் உடனிருந்து பணிவிடைகள் செய்யப்பெற்ற அப்பக்குடத்தானைத் தியானிக்கின்றேனென்றவாறு.

ஐந்து வேள்விகளாவன—பிரமயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுஷ்யயஜ்ஞ மென்பனவாம். பிரமயஜ்ஞமாவது—வேதத்தில் நித்யம் ஒரு ப்ரசந்மோதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது—அக்விஹோத்திரஞ் செய்வது. பூதயஜ்ஞமென்பது—பிராணிகட்குப் பஸிரிடுவது. பித்ருயஜ்ஞமென்பது—பித்ருக்களை யுத்தேசகித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மதுஷ்யயஜ்ஞமென்பது—விருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியன கொடுப்பது. .... (க)

வண்டறைபோழில் திருப்பேர் வரியரவணையில் * பள்ளி
கொண்தறைகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாடமங்கை *
திண்டிறல் தோள்கலியன் செஞ்சோலால் மொழிந்தமாலை *
கொண்டிவைபாடியாடக் கூவேர் நீள்விசும்பே.

(க0)

வண்டு அறை { வண்டிகள் ஒலிசெய்யப்
பொழில் { பெற்ற சோலைகளை
யுடைய
திருப்பேர் திருப்பேர் நகரில்
வரி அரவு { வரிகளை யுடைய ஆதிசேஷ
அணையில் { னாகிற படுக்கையிலே
பள்ளி { சயனித்துக் கொண்டு
கொண்டு
உறைகின்ற { வித்பவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்
மாலை { வேச்வரணைக்குறித்து,
கொடி மதிள் { கொடிகள் விளங்கப் பெற்ற
மாடம் { மதின்களை யும் மாளிகை
மங்கை { களை யுமுடைத்தான
திருமங்கையில்
அவதரித்தவராய்

திண் திறல் { மிக்க வலிமைகொண்ட
தோள் { திருத்தோள்களை
சலியன் { யுடையாரான ஆழ்வார்
செம் { அழகிய சொற்களைக்
சொலால் { கொண்டு
மொழிந்த அருளிச்செய்த
மாலை இவை இச்சொல்மாலை
கொண்டு அதிகரித்து
பாடி ஆட பாடவுமடவும் பெற்றால்
நீள் விசும்பு { பாம்பதம் சென்று
கூடுவர் { சேரப்பெறுவார்கள்.

* * *—தேன்மிசுந்த சோலைகள் குழந்த திருப்பேர்நகரில் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெய்தையின்மீது திருக்கண்வளர்ந்தருளு மெம்பிரான் விஷயமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதி, அர்த்தஜ்ஞானத்தாலே களித்துக் கூத்தாடுமவர்கள் திருநாட்டிற்சென்று நித்யகைங்கரியம் பண்ணப்பெறுவார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. .... (க0)

அடிவரவு :—கை வங்கம் ஒருவனை உண் வக்கான் விவங்கலால் வெண்ணெய் அம்பொன் நால்வகை வண்டறை தீதறு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவழிகளே சரணம்.

ஐந்தாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

தீ த று ந ல த் தோ டி.

[நந்திபுர விண்ணகர மங்களாசாஸுதத் திருப்பதிகம்.]

தீதறநிலத்தோடேரிகாலினோடு நீர்க்கெழுவிசும்புமவையாய் *

மாசறுமனத்தினோறேக்கமொடிற்றக்கை அவையாயபெருமான் *

தாய் செறவுளைந்து தயிருண்டுகுடமாதே தடமார்வர், தகைசேர் *

நாதனுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே !

(க)

தீது அறு { குற்றமற்ற [சிறந்த]
நிலத்தொடு { பூமியும்

எரி அக்கியும்

காலினோடு வாயுவும்

நீர் ஜலமும்

கெழு { சிறந்த ஆகாசமும் ஆகிய
விசும்பும் { பஞ்சபூதங்களுக்கு அந்த
அவை ஆய { ராத்மாவாயிருப்பவனும்

மாச அறு குற்றமற்ற

மனத்தினோடு மநஸ்ஸும்

உறக்கமொடு உறக்கமும்

இறக்கை { மரணமும் ஆகியஇவற்றுக்கு
அவை ஆய { நிர்வாஹகனும்

பெருமான் பெருமைதங்கியவனும்

தாய் தாயாகியயசோதைப்பிராட்டி

செற சிறித் தாம்பெடுக்க
உளைந்து அதற்கு நடுங்கிக்கிடந்தும்
(பின்னையும் ஸமயம்பார்த்து)

தயிர் உண்டு { தயிரை(த் திருடி)
உட்கொண்டு

குடம்ஆடு கூடக்கூத்தாடினவனும்

தடம் மார்வர் { விசாலமான திருமார்வை
யுடையவனும்

தகை சேர் அருள்பொருந்தியவனுமான

நாதன் ஸ்வாமி

உறைகின்ற { நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
நகர் திருப்பதியாகிய

நந்திபுர { நந்திபுரவிண்ணகரத்தை
விண்ணகரம் }

மனமே { நெஞ்சே !
நண்ணு { அடைந்திடுவாயாக.

* * *—நெஞ்சமே ! நம்முடைய நாதன் நித்யவாஸம் பண்ணுபிடமான நந்திபுர விண்ணகர மென்னுந் திருப்பதியை நண்ணுவாயாக ; அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கு மெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவனென்னில் ; நிலம் நீர் எரி கால் விசும்பு என்று சொல்லப்படுகிற பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவா யிருப்பவன் ; ஸகல சேதநர்களுடையவும் மனோவ்ருத்திக்கு நிர்வாஹகன் [அதாவது—எல்லா ருடையவும் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே உறைந்திருந்து நல்வழியிலோ தீயவழியிலோ நெஞ்சை முயல்விப்பவன்]; உறக்கத்துக்கும் இறப்புக்கும் நிர்வாஹகன் ; (ஆக இவ்வளவும் ஸாமான்யா காரத்தைச் சொன்னபடி. இனி அவதாரவிசேஷக்ருத்யத் தைச் சொல்லுகிறது மூன்றாமடியில்.) கோபாலக்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்

திருந்தகாலத்து, தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுகொள்வதாகத் தான் முயலுமளவில் தாயாகிய யசோதைப் பிராட்டிகண்டு வெருட்ட, அதற்கு நடுங் கினவன்போல் பாவனை செய்துவிட்டு, அந்த வஸ்துக்களை உண்ணாமல் தரித் திருக்கமாட்டாமையினாலே பிண்ணையும் ஸமயம்பார்த்து அவற்றை வாரியுண்டு அதனுண்டான மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடினவன் ; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுரவிண்ணகர மென்க.

முதலடியில், நிலத்திற்குத் ‘தீதறு’ என்று விசேஷணமிட்டது—பூமியின் சிறப்பைக் காட்டினபடி. போகங்களையும் மோகஷத்தையும் விளைத்துக் கொள்வ தற்குப் பாங்காயிருத்தலாகிற சிறப்பு உண்டிதே பூமிக்கு.

மூன்றாமடியில், செற=செறுதலாவது கோபித்தல். ‘சிற’ என்னும் பாடத் தில், ‘சிற’ என்பதன் குறுக்கல் விகாரமென்ன வேண்டும்.

நாதனுறைகின்ற நகர்—இத்திருப்பதி ‘நாதன்கோயில்’ என்றும் வழங்கப் படுதல் உணர்க. ‘நந்தி’ என்னு மோரரசன் பணிவிடைகள் செய்யப் பெற்ற நகரமென்பது பற்றி ‘நந்திபுரவிண்ணகரம்’ எனத்திருநாம மாயிற்றென்ப. மேல் ஏழாம்பாட்டில் “நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகர நண்ணு மனமே!” என்றது காண்க. .... (க)

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்யில் உலகேழுமொழியாமைமுனநாள் *
மெய்யினளவே யமுதுசெய்யவல ஐயனவன் மேவுநகர்தான் *
மையவரி வண்மேதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளம்நலிற்று பொழில் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (உ)

மனமே! நெஞ்சே!,
சொன { நான் சொல்வதைச்
செய்யில் செய்தால்
உய்யும் வகை } உஜ்ஜீவிக்கவுபாயமுண்டு.
உண்டு
(சொல்லுகிற காரியமேதென்னில்,

சொல்லுகிறேன், கேள் :-)

முனநாள் முன்பொருகால்
உலகு ஏழும் { ஸப்த லோகங்களில் ஒன்றுந்
ஒழியாமை { தவறாதபடி
மெய்யின் { (அவ்வுலகமெல்லாம் தனது
அளவே { சிறிய) திருமேனியள
வாக (ஒடுங்கும்படி)
அமுது { அமுதுசெய்வதில்
செய்ய வல { ஸமர்த்தனாயிருந்த

ஐயன் அவன் } அப்பெருமான்
தான் }
மேவும் நகர் { பொருந்திவரமும் திவ்ய
தேசமாயிருப்பதும்
மைய வரி } கரிய அழகிய வண்டுகள்
வண்டு }
கிளையோடு { தமது பந்துவர்க்கங்களோடு
கூட
மது உண்டு தேனைப்பருகி
மலர் கிண்டி பூக்களைக்கோதி
அதன் மேல் அதன்பிறகு
நைவளம் ராகவிசேஷங்களை
நலிற்று பாடப்பெற்ற
பொழில் சோலைகளை யுடையதுமான
நந்திபுரவிண்ணகரம், நண்ணு—.

* * * —நெஞ்சே! நீ ஸ்வதந்திரனாய் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்கிராய் ; நான் சொல்லுகிற ஒரு காரியத்தைச் செய்வாயாகில் உஜ்ஜீவநம் பெறவழியுண்டு;

நந்திபுர விண்ணகரத்தை நண்ண வேணுமென்பதே நானுனக்குச் சொல்லும் காரியமாகும். முன்பு ஊழிவெள்ளத்தில் உலகமெல்லாம் அழியப்புக, அவற்றைத் திருவாயிற்றினுள்ளே அடக்கி நோக்கின பெருமான் தித்யவாஸம்பண்ணப் பெற்ற தலமாம் இது ; சோலைகளிலே வண்டுகள் திரள் திரளாகவிருந்து மதுபானம் பண்ணி மலர்ச்சையுடன் கோதிக் களிப்புக்குப் போக்குவிடாக இசைபாடப் பெற்ற துமாம்.

சோன—‘ சொன்ன ’ என்பதன் தொகுத்தல் ; பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர் : சொன்னவற்றை என்றபடி. மேயினளவே யமுதுசெய்கையாவது—இத்தனைபெரிய உலகமெல்லாம் அத்தனைசிறிய திருமேனியிலே ஒடுங்கும்படி. அமுது செய்கை. வல—வல்ல. நைவளம்—ஓர்பண். .... (உ)

உம்பருலகேழு கடலேழுமையேழும் ஒழியாமைமுனநாள் *
தம்பொன்வயிருளவுமுண்டவையுமிழ்ந்த தடமார்வர் தகைசேர் *
வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன்வருதும்பி மணி கங்குல்வயல்கூழ் *
நம்பனுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே ! (ந)

முனநாள்	முன்பொருகால்	தகை சேர்	பெருமை பொருந்தியவனும்
உம்பர் உலகு ஏழும்	மேலுலகங்களேழையும்	நம்பன்	{ விச்வாஸயோர்யனுமான எம்பெருமான்
கடல் ஏழும்	ஸப்தஸாகரங்களையும்	உறைகின்ற நகர்	{ தித்யவாஸம் பண்ணுமிடமானதும்,—
மலை ஏழும்	ஸப்தகுலபர்வதங்களையும்	வம்பு மலர்கின்ற பொழில்	{ புதிதுபுதிதாக மலர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்ற (பூக்களையுடைய) சோலைகளிலே
தம்பொன் வயிறு ஆரளவும்	{ தனது திருவயிறு நிறையுமளவும்	பை பொன் வரு தும்பி	{ பசும்பொன்போன்ற நிறங்கொண்டு திரிகின்ற தும்பிகளினால்
உண்டு அவை	அமுதுசெய்து அவ்வுலகங்களை	மணி	அழகுபெற்றதும்
உமிழ்ந்த	{ (பிறகு ஸ்ருஷ்டி முகத்தால்) வெளிப்படுத்தினவனும்	கங்குல் வயல்	{ (சுருவடைந்ததனால்) இருண்டிருக்கின்ற கழனிகளால் சூழப்பட்டதுமான
தட மார்வர்	{ விசாலமான திருமார்பை யுடையவனும்	நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே ! நண்ணு—.	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “ உலககேழு மொழியாமை மேயினளவே யமுது செய்யவல ” என்றதை விரித்துரைக்கின்றார். ஸப்தலோகங்கள், ஸப்தஸாகரங்கள், ஸப்தகுலபர்வதங்கள் என்றவைமுதலான அனைத்தையும் பிரளயத்திலே உண்டு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே வெளிப்படுத்தின பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுர விண்ணகரம்.

உம்பருலகேழுமென்று மேலேழுலகங்களைச் சொன்னது கீழேழுலகங்கட்கும் உபலக்ஷணம். மேலேழுலகங்களாவன—பூ, புவ, ஸுவ, மஹ, ஜந், தப,;

ஸத்யம் என்னப்பட்டவை. கீழேமூலங்களாவன—அதல விதல ஸுதல நிதல தராதல ரஸாதல மகாதலங்களென்னப்பட்டவை.

ஏழ்கடல்களாவன—உப்புக்கடல் கருப்பங்கடல் தேன்கடல் நெய்க்கடல் தயிர்க்கடல் பாற்கடல் புனற்கடல் என்பன.

ஏழ்மலைகளாவன—இமயம் மந்தரம் கைலாஸம் வடவிர்தம் ரிடதம் ஏம கூடம் நீலகிரி என்பன.

கங்குல்வயல்—எப்போதும் கருவடைந்தபயிரேயா யிருக்கையாலே வயல் கள் இரவுபோலே இருண்டிருக்கு மென்கை.

நம்பன்—எந்த ஸமயத்திலும் நம்மைக் கைவிடான் என்று நம்புதற்கு உரிய வன். .... (ங)

பிறையினோளி யெயிற்லகமுறுகி யேதிர்போருதுமென வந்தவசுரர் *

இறைகளவை நெறுநெறெனவேறியவவர்வயிற்றழல நின்றபெருமான் *

சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக வளிமுரல அடிகொள்ளெமோ *

நறைசெய்ப்பொழில் மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ச)

பிறையின் { பாலசந்திரன் போன்று
ஒளி எய்து { ஒளிபெற்ற கோரைப்
பற்கள்

இலக { வினங்க
முறுகி { மேலிட்டெவந்த

எதிர் { எதிரிட்டிச் சண்டை
பொருதும் { போடுவோமென்று
என வந்த { வந்த

அசுரர் { அஸுரர்களுடைய

இறைகள் { சரீரங்களானவை
அவை

நெறு நெறு { நெறுநெறு வென்று
என { முறிந்தோழிய

வெறிய அவர் { வெறுங்கையாரான
அவ்வசுரர்கள்

வயிறு அழல { வயிறெறியும்படி (வெற்றி
கின்ற { பெற்று) கின்ற

பெருமான் { ஸர்வேச்வரன் (எழுந்தருளி
யிருக்கப்பெற்றதாய்,)

சிறை கொள் { (சிறந்த) சிறகுளைபுடைய

மயில் குயில் { மயில்களும் குயில்களும்

பயில { நெருங்கிவாழப் பெற்றனவும்

மலர்கள் உக { பூக்கள் (எங்கும்) சிந்தி
யிருக்கப்பெற்றனவும்

அளி முரல { வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்யப்
பெற்றனவும்

அடி கொள் { கீழேவெருன்றி மேலே நீண்
நெடு மா { னெள்ள மா மாங்கள் மணம்
நறை செய் { வீசப்பெற்றனவுமான

பொழில் { சோலைகளிலே

மழை தவழும் { மேகங்கள் உலாவப்
பெற்றதான

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—பயங்கரமான பற்களைக் கொண்ட அசுரர்கள் செருக்குக் கொண்டு எதிரிட்டிப் போர்புரிவதாக யுத்தரங்கத்தில் திரண்டவாறே அம்புகளைப் பொழிந்தோ திருவாழியாழ்வானைப் பிரயோகித்தோ அவ்வசுரர்களின் உடல்களை நெறுநெறுவென்று முறித்து, அவர்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களையும் சிதைத்து வயிறெறியச் செய்த பெருமானுறையுமிடம் நந்திபுரவிண்ணகரம்.

“இறைகளவை” என்பதற்கு—சரீரங்கள் என்று வியாக்கியானத்தில் பொருளுரைக்கப்பட்டது; மண்டலபுருடனது நிகண்டில்—“இறை சிவன் கடன் வேந்

தன் கையிறையிறுப்பிறை சிறந்தோன், சிறுமை புள்ளிறகு தங்கல், கர்பிமார்
சென்னி கூனிறப் பிராமே” என்றதில் காண்கிற பன்னிரண்டு பொருள்களில்
தலை” என்னும் பொருளும் இங்குக் கொள்ளக்கூடியதே.

வெறிய அவர் = “உவாவு உவவனு ஐ-ஐவா வீர?” [இராவணன் நடுங்கி
னான், வில்லையும் கைவிட்டான்] என்றும்போலே ஆயுதங்களை யொழிந்தவர்கள்
ஏன்கை. ‘எறிய’ என்றும் பிரிக்கலாம். அசுரர்கள், இறைகளவை—அம்புகளை,
நெறு நெறென எறிய + —பிரயோகிக்க, (அதன்பிறகு) அவர்வயிறழல நின்ற
பெருமான் என்னவுமாம்.

அவ்விடத்துச் சோலைகளின் ஒருபுறத்தில் மயில்களாடவும் மற்றொருபுறத்
தில் குயில்கள் கூவவும் மற்றொருபுறத்தில் வண்டினம் முரலவும் கண்ட விடமெங்
கும் பூக்கள் சிந்தியிருக்கவும் மாமரங்களின் நறுமணம் கமழவும் மேகங்கள் படிந்
திருக்கவும் பெற்றதாம் இத்தலம். .... (சு)

மூளவோசந்தமுனிவேய்தி யமர்செய்துமென வந்தவசரர் *

தோளுமவர்தாளும் முடியோடுபோடியாக நோடியாமளவேய்தான் *

வாளும்வரில்லும் வளையாழிகதை சங்கமிவை அங்கையுடையான் *

நாளுமுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே!

(ரு)

மூளவரி சிந்தி { (கண்டவிடமெங்கும்)
புகையும்படியாக நெருப்பு
களைக்கொட்டி

முனிவு எய்தி கோபங்கொண்டு

அமர்செய்தும் { ‘யுத்தம் செய்வோம்’
என வந்த என்று வந்த
அசுரர் அவர் அசுரர்களினுடைய

தோளும் { தோள்களும் கால்களும்
தாளும் தலைகளும்
முடியோடு

பொடி ஆக பொடிபொடியாம்படி

நொடி ஆம் { ஒருநொடிப்பொழுதில்
அளவு

எய்தான் { அம்புகளைச்
செலுத்தினவனும்

வாளும் வரி { நந்தவான், அழகியசுரர்க்கும்,
மண்டலாகாரமானஸூதர்
வில்லும் வளை சநம், கௌமோதகி,
ஆழி கதை பாஞ்சஜந்யம் ஆகிய
சங்கம் இவை இப்பஞ்சாயுதங்களை
அம் கை அழகிய திருக்கையில்
உடையான் ஏந்திவுள்ளவனுமான்
பெருமான்

நாளும் { எப்போதும்
உறைகின்ற எழுந்தருளியிருக்கும்
நகர் திருப்பதியான

நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—அசுரர்கள் போர்க்கு வரும்போது கண்டவிடமெங்கும் நெருப்பு
களை வாரிக் கொட்டுவதும் கோபாவேசங்கொண்டு கோலாஹலங்கள் பண்ணுவ
தும் வழக்கம்; அங்ஙனம் வருமசுரர்களின் தோளுந் தாளுந் தலையும் ஒரு
நொடிப் பொழுதில் பொடிபட்டொழியும்படி அம்புகளைச் செலுத்தி வெற்றி
பெற்ற பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை யழிப்பதற்
காகப் பஞ்சாயுதங்களையும் உடன் கொண்டவனாகி நந்திபுர விண்ணகரத்திலே
நித்யவாஸம் பண்ணுகிறானென்க, ... (ரு)

தம்பியோடு தாமோருவர்தன்துணைவி காதல்துணையாக முனநாள் *
 வெம்பியெரிகானக மூலாவுமவர்தாம் இனிதுமேவு நகர்தான் *
 கொம்புதுதிக்கோண்டு குயில்கூவமயிலாவுமேழிலார்புறவுசேர் *
 நம்பி யுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே ! (கூ)

முன நாள்	முன்பொருகால்	நகர் தான்	திவ்யதேசமாயும்
தாம் ஒருவர்	{ லோகவிலக்ஷணராகத் திருவவதரித்த ஸ்ரீராம பிரானுகிய ஒருவர்	குயில்	குயில்களானவை
தம்பியோடு	தம்பியான லக்ஷ்மணனும்	கொம்பு	கிளைகளில் நின்றும்
தன் காதல்	{ தனது காதலே வடிவெடுத்த துணைவி { பத்னியான வந்தையும்	குதிகொண்டு	குதித்து
துணை ஆக	ஸஹாயமாகக் கூடவர,	கூவ	கூவுதல்செய்ய
வெம்பி எரி	{ திஷ்ணமாய்ப் பற்றி யெரி கானகம் { கின்ற காட்டிலே		(அதனைக் கேட்டு)
உலாவும் அவர்	{ உலாவினவர்	மயில் ஆலும்	மயில்கள் கூத்தாடப்பெற்ற,
தாம்		எழில் ஆர்	அழகுபொருந்திய
இனிது மேவு	{ போக்யமாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கப்பெற்ற	புறவு சேர்	சோலைகளை யுடையதாயும்
		நம்பி	{ ஸகலகல்யாணகுண பூர்ண ஞான எம்பெருமான்
		உறைகின்ற	{ நியவாஸம்பண்ணுமிட நகர் { மாயுமிருக்கிற
		நந்திபுரவிண்ணகரம்	மனமே ! நண்ணு—.

* * *—கீழிரண்டுபாட்டிலும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைக் கொன்றொழிக்கும் படியைப் பேசவே ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகி இப்பாகரமருளிச் செய்கிறார். வநவாஸஞ் செல்லுமாறு ஸ்ரீராமபிரானொருவனுக்கே நியமநமாயி னும், ' நான் பதினாலுவருஷம் வநவாசஞ்செய்து வருகிறேன் ; அதுவரையில் நீ தசரதர்க்கும் கௌசலையார்க்கும் ஒரு குறைவுவாராமல் பரிசர்யை செய்து கொண்டிரு' என்று பிராட்டியை நோக்கிக்கூற, அதுகேட்ட அவள் மிகவுங் கோபித்து 'என்தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை உமக்குக் கொடுத்தார் ; ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கூடக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காப்பாற்றி ஆளத்தக்க வல்லமையற்ற உம்மை அப்போது அவர் அறிந் திலர் ; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக் கேட்டால் உம்மை நன்றாக வெகு மானிப்பர் ; ஒரு பெண்பிள்ளை ஆணுடைய யுடுத்துவந்து நம்பெண்ணைக் கைக் கொண்டுபோய்த்துக் காண் என்று நினைப்பர் ' என்று ப்ரணயரோஷந் தோற்ற வார்த்தைசொல்லித் தன்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று நிர்ப்பந் தித்துத் தானுங் கூடப்போக ஒருப்பட்டாள். ஆதிமுதல் நொடியளவும் பிரி யாமல் பணிவிடைசெய்து போரும் இளையபெருமான் இவர்களிருவருங் காட்டுக் குப்போவதாக ஒருப்பட்டதைக்கண்டு ஸ்ரீராகவனுடைய அடியாணையை அவலம் பித்துக்கொண்டு ஸீதாதேவியையும் இராகவனையுங் குறித்து 'ஸ்வாமிந் !, உயி ரைப்பிரிந்த உடலும் ஒருவஸ்துவாக நிலைநிற்பதுண்டோ ? என்னை இங்கு விட்டு விட்டு நீர் காட்டுக்குப்போமளவில் நான் ஜீவிக்கும் வகை என் ? ஆகையால் என்

னையுங் கூட்டிக்கொண்டே எழுந்தருளவேணும்; அடியேன் உடனாய் மன்னி வழுவினாவடிமைகள் செய்யவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துத் தானும் உடன் புறப்பட்டான் என்ற வரலாறு அறிக.

வேம்பியேரி கானகம்—“மாதிரங்கள் மின்னுருவில் வெண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக், கல் நிரைந்து தீந்து கழைபுடைந்து கால்சுழன்று, பின்னுந்திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம்” என்று அக் காட்டின் கொடுமையைப் பெரிய திருமடலில் விரித்துரைத்தார்.

இப்பாட்டில் ‘நகர்’ என்றசொல் இரண்டாமடியிலும் ஈற்றடியிலுமாக இரு முறை வந்திருக்கின்றது: தம்பியோடு.....கானகமுலாவமவர்தாம் இனிதுமேவு நகர்—அயோத்திமாநகர், அல்லது பரமபதம் என்று கொண்டு, அதுபோன்றதாய் நம்பியுறைகின்ற நகராகிய நந்திபுரவிண்ணகரம் என்று முறைக்கலாம்.

“குதிக்கொண்டு” என்பதில், குதி—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; குதித் தலைச் செய்துகொண்டு என்கை. .... (சு)

தந்தைமனமுந்து துயர்நந்த விருள்வந்த விறல்நந்தன் மதலை *
எந்தையிவனென் றமரர்கந்தமலர் கொண்டு தொழநின்ற நகர்தான் *
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடு பொழில்சூழ *
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே !. (எ)

தந்தை	{ தகப்பனாகிய நந்தகோபருடைய	கந்தம் மலர் கொண்டு தொழ	{ மணம்மிக்க பூக்களைப் பணிமாறி ஆசிரயிக்கும் படியாக
மனம்	மனத்தை	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உந்து	சோரப்பண்ணின்ற	நகர் தான்	திவ்யதேசமாயும்,
துயர்	{ துக்கமானது [புத்திர னில்லையே யென்கிற சோகம்]	முழவு	வாத்யங்களினுடைய
நந்த	தொலையும்படி.	மந்தம் ஓசை	மந்தமான த்வரியை
இருள் வந்த	{ ஒருவர்க்குந் தெரியாதபடி மதுரையில் நின்றும் இர விலே (திருவாய்ப்பாடி.க் கு) வந்து சேர்ந்த	மழை ஆக	மேகமுழக்கமாகக் கருதி
விறல்	பெருமிடுக்கான	கார்	கார்காலத்தில்
நந்தன் மதலை	{ நந்தகோப குமாரான கண்ணபிரான்	எழு	கிளர்கின்ற
அமரர்	தேவர்கள்	மயில்கள்	மயில்கள்
இவன் எந்தை	{ இவனே எமக்குள்வாமி’ என்று	ஆடு	சுத்தாடுமிடமான
		பொழில்	சோலைகளினால்
		சூழ்	சூழப்பெற்றதாய்
		நந்தி	நந்தியென்னும் ஓராசன்
		பண்ணெய்த	{ கைங்கரியங்கள் செய்யப் நகர் பெற்றதலமான
		நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு	

* * *—“ ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரளி லொருத்திமகனு யொளித்து வளர்ந்த கண்ணபிரானே எமக்குத் தலைவன் ’ என்று கொண்டு பிரமன் சிவனின் திரன் முதலான தேவர்கள் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி வணங்குமாறு எம்பெருமான் ஸந்திதிபண்ணி யிருக்குமிடமான நந்திபுரவிண்ணகரத்தை மனமே! நண்ணுகிறார்.

திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்த் திருவவதரிக்க, (அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழ) அக்குழந்தையைக் கம்ஸன் கொல்லக்கூடுமென்ற அச்சத்தினால் தாய் தந்தையர் அதேய்வக குழலியின் அநாமதிபெற்று அந்தச்சிசுவை அதுபிறந்த நடு நிசிபிலேயே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவரான நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே ரஹஸ்யமாகக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டனர் என்ற வரலாறு முதலடிக்கு அறியத்தக்கது. நந்தகோபரைத் தந்தை யென்றது வளர்த்தது பற்றி. அவர்க்கிருந்த மனத்துயராவது—“ எம்பெருமான் நமக்கு ஸந்தானமொன்றும் ஸங்கல்பிக்கவில்லையே ! ” என்ற துக்கமாம்; அது தீர அவனிடம் சென்று சேர்த்தனன் கண்ணபிரானென்க.

விழல்நந்தன் மதலை= ‘ விழல் ’ என்ற விசேஷணம் நந்தனுக்குமாகலாம், நந்தன் மதலைக்குமாகலாம். நந்தனுக்கு ஆகில் 1. “ கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் ” என்றும்போலே, முன்பெல்லாம் பரமஸாதுவாயிருந்தவர்கண்ணன் பிறந்த பிறகு அவனிடத்துள்ள பரிவினால், ஒரு சிற்றெழும்பு ஊர்ந்தாலும் அதன்மேல் வேல்கொண்டு பாயும்படியாகவுண்டான மிடுக்கு என்க. கண்ணனுக்கு விசேஷணமாகில், தொட்டிற்பருவமே பிடித்துப் பூதநாரிரஸநம், சகடாஸுரபங்கம் முதலாகச் செய்த சிறுச்சேவகங்களுக்கிடான மிடுக்கு என்க. இரண்டாமடியில், கந்தம்—மஸூ; பரிமளம்.

இத்திருப்பதியில் மந்தமான வாத்ய கோஷத்தைச் சோலையிலுள்ள மயில்கள் செவிபுற்று, மேகங்கள் முழங்குகின்றனவென் றெண்ணிச் சிறை விரித்தாடுகின்றனவாம்.

நந்திபண்செய்த நகர்= திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பரமேச்சுரவிண்ணகரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுயகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், திருநறையூரில் செங்கணன்கோச் சோழன் போலவும் இத்திருப்பதியில் நந்திவருமென்னு மோரசன் சில திருப்பணிகள் செய்தனனாகச் சொல்லிப் போருவர்கள். .... (எ)

எண்ணில் நினைவெய்தியினியில்லை யிறையென்று முனியாளர் திருவார் *

பண்ணில்மலி கீதமொபோடி அவராடலோடு கூடவேழிலார் *

மண்ணிலிதுபோலு நகரில்லையென வானவர்கள்தாம் மலர்கள் தூய் *

நண்ணி யுறைகின்றநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே!.

(அ)

எண்ணில் ஆராயுமளவில்
 நினைவு எய்தி { தியானத்திற்கு இலக்காகக்
 இறை { கூடிய ஸ்வாமி
 இனி இல்லை { இவனைக்காட்டிலும்
 என்று { வேறொருவனில்லை
 யென்று (நிச்சயித்து)
 முனியாளர் மஹாமுனிகள்
 திரு ஆர் { அழகுமிக்க இசையினால்
 பண்ணில் மலி { நிறைந்த
 நீதமொடு { பாடல்களோடு கூட
 பாடி { ஸ்துதிகள் செய்ய,
 அவர் { அந்த முனிவர் (தங்கள்
 ஆடலொடு { பாட்டுக்குச் சேரத்
 கூட { தாங்களே செய்கின்ற)
 நார்த்தனங்களுக்குத்
 தகுதியாக,

வானவர்கள் } தேவர்கள்
 தாம் }
 எழில் ஆர் } 'சிறந்த இப்பூலோகத்தில்
 மண்ணில் }
 இது போலும் { இத்திருப்பதியைப் போன்ற
 நகர் இல்லை { நகரம் (எங்கும்) இல்லை'
 என { என்று கொண்டாடி
 மலர்கள் தூய் புஷ்பங்களைப் பணிமாறி
 நண்ணி ஆசரயித்து
 உறைகின்ற { நித்யவாஸமும் செய்யப்
 பெற்ற
 நகர் திவ்யதலமாகிய
 நந்திபுரவிண்ணகரம், மனமே! நண்ணு—.

* * *—ஸநகஸநந்தநாதி மஹர்ஷிகள் 'இப்பெருமானன்றிப் பரதெய்வம் பிறிதொன்றுமில்லை' என்று துணிந்து * பண்ணார் பாடலின் கவிகளைச் சொல்லிப் பாடி ஆடுகின்றனராம்; அவர்களோடு கூட வானவர்களும் 'பூமண்டலத்தில் இதுபோன்ற திவ்யதேசம் வேறென்றில்லை' என்று புகழ்ந்துகொண்டு திரண்டு வாழ்கின்றனராம். ஆகவிப்படி முனிவருமமரரும் தொழுதேத்தி இறைஞ்சுமிடமான நந்திபுரவிண்ணகரத்தை மனமே! நண்ணு என்றராயிற்று.

[நினைவு எய்தி.] 'எய்தி' என்பது வினையெச்ச மன்று; பெயர்ச்சொல்; எய்து—பகுதி; இ—பெயர்விருதி. எய்துமவன் என்கை. (நினைப்பாருடைய) நினைவுகளை எய்துமவன்—த்யானத்திற்கு விஷயமாபிருக்குமவன் என்றபடி. இனி 'எய்தி' என்றவிதனை வினையெச்சமாகக்கொண்டு முரைக்கலாம்; எண்ணில்-கணக்கில்லாத [அளவிற்றந்த], நினைவு—எண்ணங்களை எய்தி—அடைந்து, 'முனியாளர் நீதமொடுபாடி' என்றதோடு அந்வயம். மஹர்ஷிகள் 'எம்பெருமானைத் தொழவேணும், துதிக்கவேணும், திருவாராதனம் செய்யவேணும்' என்றிங்ஙனே பலபல பாரிப்புகள் கொண்டு பாடியாட என்றவாறு. .... (அ)

வங்கமலி பேளவமது மாமுகடினுச்சிபுக, மிக்க பெருநீர் *

அங்கமழியாரவனதானை தலைகுமேடியா ரறிதியேல் *

போங்குபுன லுந்துமணி கங்குலிஞர் சீமமோளி யெங்குமுளதால் *

நங்கல்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே! . (க)

மனமே நெஞ்சமே!,
 அவனது } அப்பெருமானுடைய
 ஆனை } திருவானையை
 தலை சூடும் } சிரஸா வலிக்கின்ற
 அடியார் } பத்தர்கள்,

வங்கம் மலி } மாக்கலங்கள் நிறைந்த
 பேளவம் அது } ஸமுத்ரமானது
 மா முகடின் } உயர்ந்துள்ள அண்ட
 உச்சிபுக { பித்தியினுடைய தலை
 யளவுஞ் சென்று
 வியாபிக்கும்படி

கங்குல் இருள் { இரவிருளைப் போக்குகின்ற
சீறும் ஒளி { பிரகாசமானது

எங்கும் { எங்கும் வியாபித்திருக்கப்
உளது { பெற்றதாய்

நங்கன் { எம்பெருமான் கீத்ய
பெருமான் { வாஸம் பண்ணுமிட
உறையும் { மான

நந்திரவண்ணகரம், நண்ணு—.

திமேலே சொல்லப்போகிற இந்நூலையோகத்தைக் கைப்பற்றி என்னோடு ஸாம்ய மடைந் தவர்கள் ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸம்ஹாரத்திலும்மகப்பட்டு வருந்தமாட்டார்களென்று பகவானுடைய வாக்கியம்.

நறை செய்	{ தேன்மிக்க சோலைகளில்	கறை வளரும்	ரத்தக்கறை மிக்கிருப்பதும்
பொழில்மழை	{ மேகங்கள் வந்து	ஒளி சேர்	ஒளிபொருந்தியதுமான
தவழும்	{ சேரப்பெற்ற	வேல்	வேற்படையை
நந்திபுர	{ நந்திபுரவிண்ணகர	வல்ல	ஆளவல்ல
விண்ணகரம்	{ மென்னுந்திருப்பதியை	கலியன் ஒலி	{ திருமங்கையாழ்வார்
நண்ணி	அடைந்து		அருளிச்செய்த
உறையும்	{ அங்கே நித்யவாஸம்	இவை மாலை	இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்தினுள்
	{ பண்ணுமிடத்து	இவை ஐந்தும்	{ இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
உறை கொள்	{ உறையிலிடப்பட்டுத்	ஐந்தும்	
புகர் ஆழி	{ தேஜஸ்ஸு மிகுந்த	முறையில்	கிரமப்படியே
	{ திருவாழியையும்	பயில வல	அதிகரிக்கவல்ல
சுரி சங்கம்	வலம்புரிச் சங்கத்தையும்	அடியவர்கள்	பத்தர்களுடைய
அவை	{ மற்றுமுள்ள	கொடு	{ பாவங்களெல்லாம்
	{ திவ்யாயுதங்களையும்	வினைகள்	
அழகை	{ அழகிய திருக்கையி	முழுது	
உடையானை	{ லுடையனான எம்	அகலும்	நீங்கியொழியும்.
	{ பெருமானைக் குறித்து,		

* * *—தேன்மிக்க சோலைகளில் மேகங்கள் வந்து உலாவப்பெற்ற நந்திபுர விண்ணகரில் நித்யவாஸம் செய்தருள்பவனான நாதன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை முறைவழுவாது ஓதவல்ல அடியவர்களின் பாவங்களெல்லாம் ஒழிந்துபோமென்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பயனருளிச் செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“உறைகொள் புகராழி” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்தி காணமின்:—“விரோதி நிரஸநத்துக்குத் திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேலுண்டானபின்பு திருவாழி உறையிட்டிருக்குங்காண்” என்று. கறைவளரும் வேல்வல்லவனான கலியனே விரோதிகளை வென்று உலகத்தை யாங்கின்மறமையால் எம்பெருமானுடைய திருவாழிப் படைக்குக் காரியமொன்றுமில்லையாக, உறையிலிட வேண்டிற்றாயிற்றென்க. ஆழ்வாருடைய வேல் அப்படி உறையில் கிடக்கமுடியாது; சத்ருநிரஸநம்பண்ணின கறை கழுவு தற்கும் அவகாசமின்றியே விவாபரிக்குமாம். .... (க0)

அடிவரவு:—தீது உய்யும் உம்பர் பிறை மூள தம்பியொடு தந்தை எண்ணில் வங்கம் நறைசெய் வண்டு.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி ஐந்தாம் பத்து உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பேரிய திருமொழியின் 3, 4, 5 பத்துக்களில்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடையும்.

அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின்
தலைப்பும்.

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

1. திருமால் மீனாய்த் திருவவதரித்தது வீராணப்பக்கம் 351.	}	கெண்டையுங்குறளும். ஏனமீனாமையோடு.
2. அன்னமாய்த் திருவவதரித்தது. வீ—ப. 693.	}	கெண்டையுங்குறளும். துன்னிமண்ணும் விண்ணோடும். முன்னிவ்வேழுவகு. மன்னுமாரிலனும்.
3. ஆமையாய்த் திருவவதரித்தது. வீ—ப. 650.	}	பொங்குசீண்முடி. ஏனமீனாமையோடு.
4. கடல்கடைந்து அமுதங்கோத்தது. வீ—ப. 694.	}	சலங்கொண்ட விரணியனது. வென்றியிகுநாகனும். மாயிருங்குன்றமொன்று.
5. பன்றியாகிப் பாரகங் கீண்டது. வீ—ப. 366.	}	இருத்தண்மாரில மேனமதாய். வெம்புஞ்சினத்துப் புனக்கேழல். வையணந்தறுதிக்கோட்டு. சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்பேரல். கெண்டையுங்குறளும் புள்ளும். மண்ணிடந்தேனமாகி. வாராகமதாகி. பண்டு முனேனமாகி. மாணவெலெண்கண். ஏனமீனாமையோடு. ஏனுகியுலகிடந்து.
6. நரசிங்கவருக் கொண்டதும் இரணிய னகலம் பிளந்ததும். வீ—ப. 42.	}	மாறுகொண்டென்று. பொங்கியமரிலொருகால். பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை. சலங்கொண்ட விரணியனது. திண்ணியதோரரியுருவாய். ஒடாதவாளரியின். உளையவொண்டிறல். கெண்டையுங் குறளும். முடியுடையமாரக்கு. ஏனமீனாமையோடு. வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள். எங்கனேயுயர்வர். வக்கரன்வாய் முன்கீண்ட.
7. மாவலிபக்கல் மண்ணிரந்தளந்தது. வீ—ப. 407.	}	ஆங்கு மாவலி வேள்வியில். அருமாரிலமன்றளப்பான். ஒருகுறளாயிருநிலம். வாளாயகண்பணிப்ப. கொண்டாவத்திரையுலவு. கண்டவர்தம் மனம்மகிழ். அங்கையாலடிமூன்று. வசையறுகுறளாய். பொங்கிலக்கு புரி தூலும். மண்ணிடந்தேனமாகி. பேசுகின்றதிதுவே. ஆய்ச்சியரழைப்ப. ஒள்ளிய கருமஞ் செய்வன். கள்ளக்குறளாய். பண்டில்வையமளப்பான். வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள். சிந்தனையைத்தவநெறியை.

8. பரசுராமாவதாரம். } கோமங்கவங்க்கடல். தெவ்வாய மறமன்னர்.
வி—ப. 384. } வென்றிமரமுவேந்தி. ஆயிரங்குன்றம் சென்று.
9. (கார்த்த விரியனைக் }
கொன்றெழுதித்தது.) } ஆயிரங்குன்றஞ்சென்று.
வி—ப. 697.
10. இராமபிரான் }
வில்லை முறித்தது. } விரைகமழ்ந்த மென்கருங்குழல்.
வி—ப. 375. } வாராருமிளங்கொங்கை மைதிலியை.
11. இராமபிரான் } சுனூலாவிய மடந்தைதன்.
வநவாஸஞ் சென்றது. } தம்பியொடு தாமொருவர்.
12. குஹப்பேருமாளுக்கு }
அருளசேய்தது. } ஏழையேதலன் கீழ்மகன்.
வி—ப. 704.
13. விராதனைக்கொன்றது. }
வி—ப. 422. } பைங்கண் விறல்செம்முகத்து.
14. சூர்ப்பணகையை }
அங்கபங்கஞ்சேய்தது. } அஞ்சுவன் வெஞ்சொல். கலையிலங்குமகலல்
வி—ப. 464. } குவரக்கர்குலக். கருமகளிலங்கையாட்டி.
15. கவந்தனைக் }
கொன்றது. } பைங்கண்விறல்
வி—ப. 421.
16. மராமரமேழய்தது. } நீடுபன்மலர். நிலையாளர் நின்வணங்க, கலையாளர்
வி—ப. 336. } வகல்குல்.
17. வாலியைக்கொன்றது. }
வி—ப. 419. } பைங்கண்விறல். உருத்தெழு வாலிமார்வில்.
18. கடலில் }
அணைகட்டினது. } நெய்வாயழலம்பு. மல்லையாமுநீர்.
வி—ப. 387. } கல்லால் கடலை. ஆரிராமேய்த்து.
சரிசுழல்கனிவாய். விலங்கலாகடல்.
19. இராவணனை }
முடித்தது. } மின்னினிநுண்ணிடை. பொருவில் வலம்புரி.
வி—ப. 527. } மின்னனையநுண் முருங்குல். வானெடுங்கண்மலர்.
முனைமுகத்தாக்கன். மேவாவரக்கர்தென். ஆறினோ
டொரு. வம்புலாங்குந்தல். விலங்கலாங்குடல்.
20. அனுமேனா }
டேனுண்டது. } வாதமாமகன்மற்கடம்.
வி—ப. 709.
21. கிருஷ்ணனுய்த் }
திருவவதரித்தது. } தந்தை மனமுந்துதாயர்.
வி—ப. 749.
22. பேய்முலையுண்டது. }
வி—ப. 396. } பேய்மகன் கொங்கை. இழையாடு கொங்கை.
பண்ணேர்மொழி. பெண்மைமிகுவடிவு. தீமனத்தான்
கஞ்சனது. வஞ்சனையால் வந்தவந்தன். பொற்றொடித்
தோன்மட. கவ்வையாளையிற்று. கஞ்சன்விட்ட
வெஞ்சினத்த. ஆய்ச்சியரழைப்ப. கலையுடுத்தவகல்குல்.
தாய்வாயில் சொற்கேளான். பேயினர் முலையுண்.

23. சகடு முறித்தது. { பெண்மைமிகுவடிவுகொடு. சாடுபோய் விழத்தான்.
வி—ப. 532. { கஞ்சனெஞ்சும். வளர்ந்தவனைத்தடங்.
24. மருதம்மர் முறித்தது. { வாடமருதிடைபோகி. பண்டிவன் வெண்ணெய்.
வி—ப. 394. { பெண்மை மிகுவடிவு. மாத்தொழில் மடங்க.
ஆய்ச்சியாழைப்ப. மேவாவாக்கர்.
25. காளியனுச்சியில் { வளைக்கை நெடுங்கண். தளைக்கட்டவிழ்தாமரை.
நட்டம் பாய்ந்தது. { பல்லவந்திகழ். படவாவுச்சிதன்மேல்.
வி—ப. 398. { கடுவிடமுடைய. கற்றாமறித்துக்காளியன்தன்.
26. கேசியைக்கொன்றது. { மாவாயினங்கம். வாடமருதிடைபோகி.
வி—ப. 389. { தெவ்வாய மறமன்னர். உளையவொண்டிநல்.
மாத்தொழில் மடங்க. மேவாவாக்கர்தென்.
27. தேநுகாஸுரவதம். { தீமனத்தான் கஞ்சனது.
28. கொக்கின் வாயைக் { தாங்கருஞ்சினத்து.
கிழித்தேறிந்தது. { வி—ப. 181.
29. விளங்கனி வீழ்த்தது. { இழையாடு கொங்கை. விளங்கனியை யிளங்கன்று.
வி—ப. 481. { கன்றதனால் விளவெறிந்து.
30. குருந்தொசித்தது. { இழையாடு கொங்கை. தாங்கருஞ்சினத்து.
வி—ப. 481.
31. குன்றேத்துக் { விரைகமழ்ந்தமென். மாவாயினங்கம். வாடமருதிடை
கோளிரை தாத்தது. { போகி. எய்யச்சிதைத்தது. வாளாயகண்பணிப்ப.
வி—ப. 375. { கன்றதனால் விளவெறிந்து. அண்டரானவர் வானவர்.
தூம்புடைப்பனைக்கை. குன்றால் குளிர்மாரி.
குடையாவிலங்கல். கைம்மான மழகளிறை.
32. ஆய்ச்சியாது துகில் { துளையார்கருமென்.
களைக்கொண்டது. { வி—ப. 487.
33. குடக்கூத்தாடினது. { குயிலாலும் வளர்பொழில். கன்றதனால் விளவெறிந்து.
வி—ப. 260. { தாதாவென்மலை. தீதறுநிலத்தொடு.
34. ஏழ்விடை செற்றது. { ஆங்கு மாவலிவேள்வியில். பருவக் கருமுகிலொத்து.
வி—ப. 40. { பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை. விடையோடவென்றாய்ச்சி.
சென்று சினவிடையேழும். வாராரும்
முலைமடவான். மாத்தொழில் மடங்க.
தாங்கருஞ்சினத்து. மின்னினன்ன நுண்மருங்குல்.
செறுந்திண்டியில். அம்பொனாளுகமேழும்.
35. குவலயாபீட யானை { ஆவரிவை செய்தறிவார். தெவ்வாய மறமன்னர்.
யைக்கொன்றது. { தாராயதண்ணெவ. உம்பருமில் வேழலகும்.
வி—ப. 402. { கும்பமிகு மதயானை. பருங்கையானையின்.
தூம்புடைப்பனைக்கை. தாங்கருஞ்சினத்து.
வெஞ்சினக்களிறும். மூத்தவர்க்காசுவேண்டி.
காணர் கரிகொம்பது. கவளயானை கொம்பு.
கஞ்சன் விட்டவெஞ்.
36. மல்லர்களை மடித்தது. { வாடமருதிடைபோகி. பருங்கை யானையின்.
வி—ப. 395. { வெஞ்சினக்களிறும். மல்லரை யாட்டுமான. மேவாவாக்கர்
தென்னிலங்கை. கஞ்சனெஞ்சுக்கடுமல்லரும்.

37. கஞ்சனது
வில்விழவைச் செற்றது. } வெஞ்சினக்களிறும்.
38. கஞ்சனைக்கொன்றது. { உம்பருமில்வேழுலகும். வஞ்சனையால் வந்தவன் தன்.
பருங்கையானையின். வெஞ்சினக்களிறும்.
மல்லரை யட்டுமாள. கறவைமுன்காத்து.
கஞ்சனெஞ்சும். தஞ்சினத்தைத்தவிர்த்து.
39. வாணன் திண்டோள்
துணித்தது. } வையணைந்துதிக்கோட்டு. சாடுபேய்விழத்தான்.
வி—ப. 415 } அன்றிய வாணனாயிரம். குடையாவிலங்கல்கொண்டு.
40. சிவனை ஓடச்செய்தது. } தஞ்சினத்தைத்தவிர்த்து.
வி—ப. 686.
41. நரகாசுரனை நாசஞ்
செய்தது. } ஆராதனைத்தின்மிகு. வென்றியிகு நாகனாரம்.
வி—ப. 500.
42. ஸத்யபாமைக்காகக்
கற்பகத்தரு கொணர்ந்தது. } பட்டரவேரகல்குல். ஏவிளங்கன்னிக்காகி.
வி—ப. 425.
43. வக்கரன்வாய்
கீண்டது. } வக்கரன்வாய் முன்கீண்ட.
வி—ப. 736.
44. பாண்டவர்க்குத்
தூதனானது. } ஏதவன் தொல்பிறப்பு. மூத்தவர்க்காசுவேண்டி. கறையார்
நெடுவேல். தாந்தம் பெருமை. தாதாடுவனமாலே.
45. பார்த்தன் தேரில்
பாகனாயிருந்தது. } வேல்கொள் கைத்தலத்து. பாரிணையுண்டு.
வாராளுமிளங் கொங்கைவண்ணம்.
46. ஆழியால் இரவியை
மறைத்தது. } ஊழியாயோமத்து.
வி—ப. 700.
47. ஸாந்தீபிதி புத்திரனை
மீட்டுக் கொடுத்தது. } ஒதுவாய்மையும்.
வி—ப. 723.
48. வைதிகன் பிள்ளை
களைக் கொணர்ந்து தந்தது. } வேதவாய்மொழி யந்தணன்.
வி—ப. 725.
49. மார்க்கண்டேயனுக்கு
நீண்ட வாழ்ச்சிதந்தது. } மன்னுநான்மறை மாமுனி.
வி—ப. 720.
50. கஜேந்திரனைக்
காத்தருளியது. } முதலைத் தனிமாமுரண். கொலைப்புண்டலை.
தாவனத்துலகமுற்றும். கன்னக்குறளாய்.
வி—ப. 711. } ஊழியாயோமத்துச்சி. கடிக்கொள் பூம்பொழில்.

51. உரோமசனால்
நான்முகன் செருக்கை
நீக்கியது. } நான்முகனான் மிகைத்தருக்கை.
வி—ப. 411
52. கோவிந்தஸ்வாமிக்குக்
கருத்தறிந்து
காரியஞ்செய்தது. } மாகமநிலம் முழுதும்.
வி—ப. 716
53. ஸுமுகனுக்கு
அபய மளித்தது. } நஞ்சுசோர்வதோர்.
வி—ப. 713
54. அரனது சாபத்தை
அகற்றினது. } நான்முகனான் மிகைத்தருக்கை. அண்டமுமில் வலைகடலும்.
வி—ப. 413 } வானையார் தடங்கண். கறையார் நெடுவேல்.
ஒருவனையுந்திப் பூமேல். ஊனமர் தலையொன்றேந்தி.
55. நரநாராயணனாய்
அவதரித்தது. } நந்தாவினக்கே.
56. சிவன் முதலியோர்க்
குத் திருமேனியில் கூறு
கொடுத்தது. } பிறைதங்கு சடையானை.
வி—ப. 427 } ஆறுதசினத்தின் மிகு.
57. தொண்டை மன்னவ
னுக் கருள்செய்தது. } துளங்குநீண்முடியரசர்தம்.
வி—ப. 727
58. ஹயக்ரீவாவதாரம்
செய்தது. } கெண்டையுங் குறளும். வசையில் நான்மறை.
வி—ப. 646
59. உலகமுண்டதும்
ஆலிலைத்துயின்றதும். } உம்பருலகேழு கடல். உய்யும் வகையுண்டு.
அண்டமுமில்வலைகடல். உம்பருமில்வேழமலகும்.
ஏழுலகுந்தாழ்வரையும். ஞாலமுற்றமுண்டுமிழ்.
ஆய்ச்சியரழைப்ப. பாரினையுண்டொரினை.
கருந்தண்கடலும். வையமுண்டாலிலை.
வையமேழுமுண்டாலிலை. பேரானைக்குறுங்குடி.
தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்து. பேயினார் முலையுண்.
வங்கமார்கடல்களேழும்.
60. சிவபிரான் தக்கன்
வேள்வியைத்தகர்த்தது. } தக்கன்வேள்வி தகர்த்த தலைவன்.
வி—ப. 639

கதைக் குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி—மூன்று, நான்கு, ஐந்தாம்பத்துக்களின் செய்யுள்கராதி.

	பக்கம்.		பக்கம்.
அங்கையாலடிமூன்று நீரேற்று	534	உலவுதிரைக் கடல்	438
அஞ்சவன் வெஞ்சொல் நங்காய்	463	உளையவொண்டிறல்	535
அண்டமுமில்வலைகடலு	} 494	உறவாது மிலனென்றென்று	674
மவனிகளுமெல்லாம்		ஊழியா யோமத்துச்சியாய்	699
அண்டமுமில்வலைகடலும்	} 521	ஊனமர் தலைபொன்றேந்தி	734
அவனிகளுங்குலவரையும்		ஊன்வாட வுண்ணாது	378
அண்டரானவர் வானவர்	529	எங்குனையுயர்வார்தானவர்	695
அண்டர்கோனென்னுனை	592	எண்ணில் நினைவெய்தி	749
அம்பொருளுலகமேழும்	739	எந்தை தந்தைதம்மான்	611
அரக்கராவி மானவன்று	594	எய்யச் சிதைத்ததிலங்கை	400
அருமாதில மன்றன்பான்	383	எனதுனை யென்றெடுத்தேற்கு	468
அல்லிமாதரமரும்	662	வதவன் தொல்பிறப்பு	466
அறிவதரியா னனைத்துலகும்	625	ஏரார்பொழில் சூழ்	612
அன்றியவாணனுபிரம்	546	ஏறிளங்கன்னிக்காகி	580
அன்றையு மத்தனுமென்று	469	ஏழலகும் தாழ்வரையும்	561
ஆங்குமாவலிவேள்வி + மளந்து	370	ஏழையேதலன் கீழ்மகன்	703
ஆங்குமாவலிவேள்வி + முழுதினையும்	} 652	ஏனமீனமையோடு	659
ஆசைவழுவாதேத்தும்		ஏனாகியுலகிடந்து	681
ஆகிரைமேய்த்த தன்று	605	ஒருகுறளா யிருகிலம்	406
ஆமருவி நிரைமேய்த்த	614	ஒருவனையுந் திப் பூமேல்	734
ஆயிரம் குன்றம்சென்று	689	ஒள்ளியகருமம் செய்வன்	619
ஆய்ச்சிய ரழைப்ப	696	ஒடாதவாளரியி னுருவமது	508
ஆவரிவைசெய்தறிவார்	613	ஒடாதவாளரியி னுருவாகி	523
ஆறுதகினத்தின் மிகு	401	ஒதியாயிர நாமமும்	440
ஆறினோடொரு நான்குடை	499	ஒதுவாய்மையும்	722
இந்திரனு மிமையவரும்	650	கஞ்சன் நெஞ்சம்	658
இந்திரன் பிரமனீசன்	521	கஞ்சன் விட்ட வெஞ்சினத்த	591
இந்துவார் சடையீசனை	691	கடினொள் பூம்பொழில்	710
இருந்தண் மாதிலம்	537	கடுவிடமுடைய காளியன்	615
இழையாடுகொங்கை	363	கண்டவர்தம் மனமகிழ	509
உந்திமேல் நான்முகனை	480	கண்ணென்றும் வானவர்கள்	598
உம்பரு மில்வேழலகும்	654	கண்ணார் கடல்போல்	583
உம்பருலகேழு கடலேழும்	507	கந்தமாமலரெட்டு மிட்டு	437
உய்யும் வகையுண்டு	744	கம்பமா கடலடைத்து	526
உருத்தெழு வாலி மார்பில்	743	கருந்தண்கடலும்	640
உலகமேத்து மொருவன்	575	கருமக ளிலங்கையாட்டி	568
	597	கருமுகில்போல்வதோர்	403

கலைபாளாவகலங்குல்	666	சுந்தைதன்னுள் நீங்காது	603
கலையிலங்கு மகலக் குலரசு	495	செம்பிளினிடச் சிறுபரல்	560
கலையிலங்கு மகலங்குல் கமல	555	சிறையாருவனாப்புள்	479
கலைபுடித்தவகலங்குல்	658	சேரணிந்த மணிமாடம்...	562
கலைவாழ் பிணையோடு	641	சேராப்பொழில் சூழ்ந்து	391
கல்லாற் கடலை	587	சுரிசூழல் கனிவாய்	698
கவுளையாண கொம்பு	590	செங்கமலத் தயனனைய	428
கவ்வைவாரொயிற்று	565	செருநீல வேற்கண்	390
களங்கனி வண்ணு	547	செறுந்திண்டிமி லேறுடைய	636
கன்வன்கொல் யானறியேன்	459	சென்று சினவிடையேழும்	515
கள்ளக்குறளாய் மாவலியை	626	சேயனென்றும் மிகப்பெரியன்	661
கறவைமுன் காத்து	616	சேலுகளும் வயல்	676
கறுமயார் நெடுவேல்	632	சொல்லாதொழியகில்லேன்	608
கற்றமுறித்து	634	ஞாலமுற்றுமுண்டு	595
கன்றதனால் விளவெறிந்து	512	ஞாலமெல்லா முழுதுசெய்து	522
காயோடு நீடுகனியுண்டு	381	தக்கன்வேள்வி தகர்த்த	639
காராரந்த திருமேனி	525	தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்து	685
காஷிப்பெருநீர் வண்ணன்	642	தந்தைமனமுந்து துயர்	748
காவியங்கண்ணி யெண்ணில்	472	தம்பியோடு தாமொருவர்	747
காற்றிடைப்பூளை கரந்தன	618	தளைக்கட்டவிழ்தாமரை	483
கானூர் கரிகொம்பு	585	தாங்கருஞ் சினத்து	567
குடிசூடியாகக் கூடியின்றமார்	622	தாதாடு வனமாலை	671
குடையாவினங்கல்	631	தார்த்தம்பெருமை	635
கும்பமிகு மதயாணை	524	தாயெனை யென்றிரங்கான்	467
சூயிலாலும் வளர்பொழில்சூழ்	455	தாய்மனம் நின்றிரங்க	473
குன்றமும் வானும்மண்ணும்	570	தாய்வாயிற் சொற்கேளான்	669
குன்றால் குளிர்மாரிதடுத்த	584	தாராயதன் துளவ	452
கூற்றேருருவில் குறளாய்	638	தாவளந்துலக முற்றும்	573
கூனுலாவிய மடந்தை	371	தானாக நினையானேல்	449
கெண்டையும் குறளும்புள்ளும்	569	தான்போலு மென்றெழுந்தான்	556
ஷக்ஷமான மழகனிற்றை	678	திங்கள்தோய்மாட நாங்கூர்	572
கையிலங்காழி சங்கன்	732	தடவிசும்பெரி நீர்	541
கேரண்டாவத்திரையுலவு	454	திண்ணியதோரரி யுருவாய்	493
கேரந்தார் துளவமலர்	584	திருமடந்தை மண்மடந்தை	504
கேரலைப்புண் தலைக்குன்றம்	478	தீதது நிலத்தொடெரி காவினாடு	742
கேரல்லையரூனாவு பரிசு	593	தீமனத்தரக்கர் திறல்	543
கேரமங்கவங்கக்கடல்	384	தீமனத்தான் கஞ்சனது	511
கேரலால் நிரைமேய்த்த	587	தியெம்பெருமான்	607
சங்குதங்கு தடங்கடல்	439	துவரித்தவுடையவாக்கும்	687
சங்குமலி தண்டுமுதல்	503	துளங்கு நீண்முடி	726
சங்கையும் துணியும்	570	துளையார் கருமென்	486
சந்தமாய்ச் சமயமாகி	581	துன்னிமண் னும விண்ணும	633
சலங்கொண்ட விரணியன்	491	தூம்புடைப் பனைக்கை	564
சாடுபோய்விழத் தாள்கிமிர்த்து	532	தூவிரிய மலருதக்கி	444
சுந்தனையைத் தவநெறியை	686	தெவ்வாய மறமன்னர்	418

	பக்கம்.		பக்கம்.
தேனம்ச்சோலை நாங்கை	548	பேசுகின்ற திதுவே	604
தேனம் பூம்பொழில்	404	பேயினார் முலைபூண்	700
தொண்டர் பரவ	638	பேய்மகள் கொங்கை நஞ்சு	396
நஞ்சுசோர்வதோர்	713	பேரணிந்துலகத்தவர்	539
நந்தாவிளக்கே யளத்தற்கு	474	பேராணைக் குறுங்குடி	680
நல்லன்புடை வேதியர்	589	பைங்கண்விற்ற செம்முகத்து	419
நிறைசெய் பொழில்மழை	751	பொங்கு யமரி லொருகால்	402
நாடியென்றனுள்ளம்	596	பொங்கிலங்கு புரிதூலும்	558
நால்வகை வேதம்	740	பொங்கு நீன்முடியமரர்கள்	649
நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை	411	பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றி	688
நிலையாளர் நின்வணங்க	456	பொருவில் வலம்புரி யரக்கன்	423
நீடுபன்மலர் மாலையிட்டு	435	பொற்றொடித் தோன்மட	552
நீரழலாய் நெடுநிலனும்	683	பொன்னுமாமணியும்	701
நீர்வானம் மண்ணெரி காலாய்	448	போதலர்ந்த பொழில்	517
நீலத் தடவரை மாமணி	432	மஞ்சலாமணி மாடங்கள்	653
நும்மைத் தொழுதோம்	600	மண்ணிடந்தேனமாகி	574
நெய்வாயழலம்பு துரந்து	386	மண்ணுளார் புகழ்	538
நென்னல் போய் வரும்	433	மல்லரைபட்டுமாள	578
பஞ்சிய மெல்லடிப்பின்னை	416	மல்லைமா முந்நீர்	544
படலடைத்த சிறுகுரம்பை	553	மன்னு நான்மறை மாமுனி	719
படவர வுச்சிதன் மேல்	577	மன்னுமாதிலனும் மலைகளும்	692
பட்டரவேரகலங்குல்	424	மாகமாதிலம் முழுதும்	715
பண்டிவனாய் நங்காய்	462	மாடமானிகை சூழ்	729
பண்டிவன் வெண்ணெய்	397	மாட்டொளர் பணிநீர்கொள்ள	609
பண்டிவ் வையமளப்பான்	656	மாத்தொழில் மடங்கச்செற்று	566
பண்டுமுனைமமாகி	623	மாயிருங்குன்ற மொன்று	693
பண்டை நான்மறையும்	690	மாவளம் பெருகிமன்னி	582
பண்ணைர் மொழியாய்ச்சியர்	482	மாவாயினங்கம் மதியாது	389
பந்தோடு கழல் மருவார்	675	மாறுகொண்டென் நெதிர்த்	369
பருங்கை யானையின்	531	மாற்றரசர் மணிமுடியும்	549
பருவக்கருமுகிலொத்து	399	மானவேலொண்கண் மடவரல்	648
பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பு	528	மானுய மென்னோக்கி	667
பாரிணையுண்டு பாரிணை	617	மின்னைய துண்மருங்குல்	496
பாருள் நல்லமறையோர்	599	மின்னின் துண்ணிடை	373
பாவமும் அறமும் வீடும்	571	மின்னின்மன்னு துடங்கிடை	435
பினியவிழு நறுநீல	446	மின்னின்ன துண்மருங்குல்	630
பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு	637	மின்னுமாயியங் கையவன்	367
பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லவன்	540	முடியுடை யமரர்க்கு	620
பிறைதங்கு சடையானை	426	முதலைத்தனிமா முரண்தீர	476
பிறையினொளியெயிறு	745	முற்றிலும் பைங்கிளியும்	471
புல்லி வண்டறையும்	441	முனைமுகத்தாக்கன் மாள	576
பூண் முலைமேல்	670	முன்னில் வேழவரு	651
பூவார் திருமாமகள்	588	முன்னை வண்ணம்பாலின்	610
பெண்மைமிகு வடிவுகொடு	497	முத்தவழங்கரசு வேண்டி	579
பெருகு காதுடியென்	642	மூவராகிய வொருவனை	377

	பக்கம்.		பக்கம்.
மூளவெரி சிந்தி முனிவெய்தி	746	வாராருமிள...மைதிலியை	523
மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை	628	வாராரும் முலைமடவாள்	554
மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தல்	629	வாளாய கண்பனிப்ப	451
மையிலங்கு கருங்குவளை	457	வாளையார் தடங்கண்	536
மௌவற் குழலாய்ச்சி	388	வானும் மண்ணும்	520
யாவருமாயாவையுமாய்	518	விடையோடவென்றாய்ச்சி	488
வக்கரன் வாய்முன் கீண்ட	735	விரைகமழ்ந்த மென்கருங்	374
வங்கமலி தடங்கடலுள்	501	விலங்கலால் கடல்	737
வங்கமலி பெளவமது	750	விளங்கனியை யிளங்கன்று	498
வங்கமார் கடல்களோழும்	733	விளைத்த வெம்போர்	656
வசையறு குறளாய்	542	வெஞ்சினக்கனிலும்	545
வசையில் நான்மறை	646	வெண்ணெய் தானமுது செய்ய	738
வஞ்சனையால் வந்தவள்தன்	513	வெம்புஞ்சினத்துப் புனம்	382
வண்டறை பொழில் திருப்போர்	741	வெய்யனா யுலகேழுடன்	646
வண்டார்பொழில் சூழ்ந்தழகாய	489	வெருவாதாள் வாய்வெருவி	663
வந்துனதடியேன்	430	வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி	629
வம்புலாங்கூந்தல் மண்டோதரீ	657	வென்றிமாமழுவேந்தி	643
வளர்த்தவனைத் தடம்	682	வென்றிமிரு நரகனுரம்	506
வளைக்கை நெடுங்கண் மடவார்	398	வேடார் திருவேங்கடம்	586
வாடமருதிடைபோகி	393	வேதவாய்மொழி யந்தணன்	724
வாணெடுங்கண் மலர்	510	வேல்கொள் கைத்தலத்து	376
வாதமாமகன் மற்கடம்	706	வையணந்த னுதிக்கோட்டு	413
வாம்பரிபுக மன்னர்	647	வையமுண்டாலிலேமேவு	655
வாராகமதாதி யிம்மணண	588	வையமேழு முண்டாலிலே	368
வாராருமிளங் கொங்கைவண்ணம்	672		

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

